

Lưu Lam Nhược Tĩnh
Edit: Ngọc Hân

Gái ế:

*Cô vợ
nhà giàu
thích ở nhà*

GÁI Ế - CÔ VỢ NHÀ GIÀU THÍCH Ở NHÀ

Lưu Lam Nhược Tĩnh

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Nữ Cường

Convert: ngocquynh520

Edit: Ngọc Hân

Thể loại (Theo tờ đang edit) : Tình chung hữu độc, nam nữ cường, sạch.

Cố Tuyết Y cha mẹ mất sớm không có người thân thích sống một mình và được gia đình họ Tiêu nhận làm con gái nuôi. Năm nay cô đã 29 tuổi nhưng chưa lập gia đình được xem như là một gái ế lớn tuổi, không có việc gì làm nên thích ở trong nhà làm chuyện vụn vặt không thay đổi của một tác giả – Gõ chữ!

Còn anh là Bách Lý Hàn Tôn, là thiếu chủ của một gia tộc quyền quý tuổi trẻ tài cao, là một vương ngũ lão đẳng cấp kim cương, phong nhã hào hoa từ trong xương cốt, là tổng giám đốc tập đoàn quốc tế XX lật tay làm mây úp tay làm mưa.

Cô cho rằng mình đứng bên ngoài cõi tục mắt lạnh nhìn thế giới này,

không tin trên thế giới còn có cái gọi là tình yêu đích thực.

Anh từ trước tới giờ lộng quyền độc đoán, thích thứ gì thì nhất định phải có được.

Nếu không gặp người đàn ông trời đánh này, cô nghĩ, cuộc sống của cô chắc sẽ sóng yên biển lặng.

Nếu không gặp người phụ nữ như khối băng này, anh nghĩ, anh thật đúng là không biết duy ngã độc tôn (Duy nhất) như anh, lại cam tâm tình nguyện làm một cọng cỏ trong lòng bàn tay cô!

Anh cho cô đặc quyền vô hạn:

“Tất cả chuyện trong nhà đều do bà xã làm chủ!”

“Chuyện bên ngoài bà xã muốn làm chủ cũng không thành vấn đề.”

“Bà xã muốn làm thì ủng hộ vô điều kiện!”

“Bà xã vất vả có thể giúp mát xa.” Một tên con trai nào đó nghĩ, nếu như theo lên giường luôn thì càng tốt!

“Nếu bà xã bị người ta bắt nạt, sẽ là người đầu tiên đi ra ngoài dạy dỗ người ta.”

“Đều nghe lời bà xã! Ví dụ như nói cái gì thì nghe đây? Cái gì cũng nghe!”

Trải qua một cuộc chiến đấu, cuối cùng cũng ôm được người đẹp về!

“Bà xã, đã trễ như vậy, chúng ta nghỉ ngơi đi.” Chú rẽ đi về phía cô dâu mới đang gõ bàn phím trước máy tính viết tiểu thuyết.

“Không thấy em đang gõ chữ à? Anh ăn uống no đủ đêm phát xuân gì đó... A! Làm gì vậy?”

“Đêm muộn là lúc phát xuân!” Vác cô dâu mới trên vai, tắt đèn, lăn lên giường!

Nói đùa à, đêm động phòng hoa chúc không động phòng lại đi gõ chữ, ngày mai phải khiến những Nhà xuất bản đó đóng cửa hết mới được!

Mục lục

- Quyển 1 - Chương 1: Xem mắt, lần đầu gặp mặt
- Quyển 1 - Chương 2: Bạn tốt muốn kết hôn
- Quyển 1 - Chương 3: Đừng sắp xếp xem mắt nữa
- Quyển 1 - Chương 4: Công nhân vệ sinh
- Quyển 1 - Chương 5: Bỏ lỡ
- Quyển 1 - Chương 6: Vô tình gặp
- Quyển 1 - Chương 7: Bạn thân phiền não
- Quyển 1 - Chương 8: Có chút thay đổi
- Quyển 1 - Chương 9: Hai người chính thức xem mắt!
- Quyển 1 - Chương 10: Lý do
- Quyển 1 - Chương 11: Điều kiện
- Quyển 1 - Chương 12: Mẹ nuôi đã biết!
- Quyển 1 - Chương 13: Biết chuyện xem mắt muốn đền bù
- Quyển 1 - Chương 14: Biết anh đi theo
- Quyển 1 - Chương 15: Em là người phụ nữ của tôi
- Quyển 1 - Chương 16: Bá đạo tuyên bố
- Quyển 1 - Chương 17: Cảnh cáo?
- Quyển 1 - Chương 18: Thích cuộc sống bình thường
- Quyển 1 - Chương 19: Uy hiếp!
- Quyển 1 - Chương 20: Lùi một bước nhỏ!
- Quyển 1 - Chương 21: Tại sao quen biết
- Quyển 1 - Chương 22: Bách Lý Hàn Tôn bá đạo
- Quyển 1 - Chương 23: Anh có thuộc về tôi cả đời không?
- Quyển 1 - Chương 24: Ngồi xuống
- Quyển 1 - Chương 25: Tiêu Nhã Mạn đến thăm
- Quyển 1 - Chương 26: Tiêu Nhã Mạn đến thăm
- Quyển 1 - Chương 27: Đổi phù dâu
- Quyển 1 - Chương 28: Tham gia hôn lễ
- Quyển 1 - Chương 29: Mọi người chú ý
- Quyển 1 - Chương 30: Lần đầu hôn
- Quyển 1 - Chương 31: Hôn lễ

Quyển 1 - Chương 32: Rời đi
Quyển 1 - Chương 33: Tiêu Nhã Mạn quyết định
Quyển 1 - Chương 34: Đừng tức giận nữa! (Tên đàn ông nào đó dụ dỗ)
Quyển 1 - Chương 35: Tiếp tục dụ dỗ!
Quyển 1 - Chương 36: Phụ nữ chạm cũng không được
Quyển 1 - Chương 37: Tức giận!
Quyển 1 - Chương 38: Quay lại tìm anh!
Quyển 1 - Chương 39: Tìm Lăng Hi Dạ
Quyển 1 - Chương 40: Cảnh cáo
Quyển 1 - Chương 41: Để lại một mình Quan Hàn Di
Quyển 1 - Chương 42: Đi trên thảm đỏ
Quyển 1 - Chương 43: Châm chọc Quan Hàn Di
Quyển 1 - Chương 44: Xin lỗi
Quyển 1 - Chương 45: Giúp đỡ?
Quyển 1 - Chương 46: Xin lỗi
Quyển 1 - Chương 47: Ra sân bay
Quyển 1 - Chương 48: Không tới
Quyển 1 - Chương 49: Oán hận
Quyển 1 - Chương 50: Sa vào hồi ức
Quyển 2 - Chương 1: Anh đến rồi!
Quyển 2 - Chương 2: Anh đau lòng
Quyển 2 - Chương 3: Khử trùng (Thân mật)
Quyển 2 - Chương 4: Tiêm
Quyển 2 - Chương 5: Hòa thuận!
Quyển 2 - Chương 6: Đút ăn
Quyển 2 - Chương 7: Lo lắng
Quyển 2 - Chương 8: Quay lại
Quyển 2 - Chương 9: Ở lại
Quyển 2 - Chương 10: Ngọt ngào (Tiến thêm một bước)
Quyển 2 - Chương 11: Tay em không thể chạm nước
Quyển 2 - Chương 12: Có phải làm em đau rồi!
Quyển 2 - Chương 13: Ra khỏi nhà
Quyển 2 - Chương 14: Hơi thay đổi

Quyển 2 - Chương 15: Ai quan trọng hơn

Quyển 2 - Chương 16: Nhan Mộng Lan

Quyển 2 - Chương 17: Định lực PK

Quyển 2 - Chương 18: Về Pháp

Quyển 3 - Chương 1

Quyển 3 - Chương 2

Quyển 3 - Chương 3

Quyển 3 - Chương 4

Quyển 3 - Chương 5

Quyển 3 - Chương 6

Quyển 3 - Chương 7

Quyển 3 - Chương 8

Quyển 3 - Chương 9

Quyển 3 - Chương 10

Quyển 3 - Chương 11

Quyển 3 - Chương 12

Quyển 3 - Chương 13

Quyển 3 - Chương 14

Quyển 3 - Chương 15

Quyển 3 - Chương 16

Quyển 3 - Chương 17

Quyển 3 - Chương 18

Quyển 3 - Chương 19

Quyển 3 - Chương 20

Quyển 3 - Chương 21

Quyển 3 - Chương 22

Quyển 3 - Chương 23: Cầu hôn

Quyển 3 - Chương 24

Quyển 3 - Chương 25

Quyển 3 - Chương 26

Quyển 3 - Chương 27

Quyển 3 - Chương 28

Quyển 3 - Chương 29

Quyển 3 - Chương 30
Quyển 3 - Chương 31
Quyển 3 - Chương 32
Quyển 3 - Chương 33
Quyển 3 - Chương 34
Quyển 3 - Chương 35
Quyển 3 - Chương 36
Quyển 3 - Chương 37
Quyển 3 - Chương 38
Quyển 3 - Chương 39
Quyển 3 - Chương 40
Quyển 4 - Chương 1
Quyển 4 - Chương 2
Quyển 4 - Chương 3
Quyển 4 - Chương 4
Quyển 4 - Chương 5
Quyển 4 - Chương 6
Quyển 4 - Chương 7
Quyển 4 - Chương 8
Quyển 4 - Chương 9
Quyển 4 - Chương 10
Quyển 4 - Chương 11
Quyển 4 - Chương 12
Quyển 4 - Chương 13
Quyển 4 - Chương 14
Quyển 4 - Chương 15
Quyển 4 - Chương 16
Quyển 4 - Chương 17
Quyển 4 - Chương 18
Quyển 4 - Chương 19
Quyển 4 - Chương 20
Quyển 4 - Chương 21
Quyển 4 - Chương 22

Quyển 4 - Chương 23

Quyển 4 - Chương 24

Quyển 4 - Chương 25

Quyển 4 - Chương 26

Quyển 4 - Chương 27

Quyển 4 - Chương 28

Quyển 4 - Chương 29

Quyển 4 - Chương 30

Quyển 4 - Chương 31

Quyển 4 - Chương 32

Quyển 4 - Chương 33

Quyển 5 - Chương 34

Quyển 5 - Chương 35: Đại kết cục

Quyển 1 - Chương 1: Xem mắt, lần đầu gặp mặt

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Nhà hàng Tây.

Đèn pha lê lộng lẫy, trang trí theo phong cách cổ xưa, khăn trải bàn có hoa văn caro đen trắng, bộ đồ ăn bằng bạc sáng loáng, trong bình thủy tinh cắm một đóa hồng đỏ mềm mại xinh đẹp, sofa màu đỏ, âm nhạc nhẹ nhàng chậm rãi truyền đến.

Ánh mặt trời vàng rực chiếu xuống cửa sổ thủy tinh, gián tiếp xuyên qua kính thủy tinh rớt xuống bàn, phản chiếu lên bộ đồ ăn bằng bạc phát ra tia sáng chói mắt, hoa hồng mềm mại tỏa ra hương thơm mê người.

Cố Tuyết Y, dưới ánh mặt trời mái tóc đen mềm nhàn nhạt tỏa sáng, con mắt màu hổ phách giống như bầu trời màu lam lạnh nhạt tĩnh lặng, mũi rất thẳng, cánh môi đỏ ửng, ngũ quan xinh xắn xen lẫn trong vẻ lạnh lùng, da trắng như ngà voi hơi ửng hồng, bộ đồ ngoài màu đen hoàn toàn che khuất vẻ đẹp của cô, một thân màu đen che hết không còn gì thu hút, phảng phất giống như một chú vịt con xấu xí tầm thường không có gì lạ lẫm.

Cô nhìn đối tượng thứ 30 hôm nay xem mắt với cô, trong mắt ngoài sự thờ ơ không quan tâm thì không có bất kỳ cảm tình nào.

“Tại sao cô Cố là họ Cố mà không phải họ Tiêu? Tôi nghe người giới thiệu nói cô là con gái của Tiêu Như Thiên!” Trong mắt người đàn

ông không che giấu tâm tình bất mãn.

Ánh mặt trời sáng rực chiếu lên kính mắt khúc xạ ra ánh sáng loang loáng, con mắt màu hổ phách của Cố Tuyết Y xuyên qua thấu kính trong trẻo nhưng lạnh lùng dừng trên người đàn ông trước mặt, thản nhiên nói: “Xin lỗi! Tôi chỉ là con gái nuôi của họ chứ không phải con gái ruột!”

Hôm nay là lần thứ 30 cô xem mắt, vấn đề này cũng là lần thứ 30 có người hỏi cô rồi, dần dà cô không còn cảm giác nữa, nhưng cô biết kết quả sau cùng luôn sẽ giống như nhau.

Lúc này nhân viên nhà hàng Tây bưng món bò bít tết lên, mùi thơm từ bò bít tết phả ra, miếng thịt thoạt nhìn rất tươi mới dụ người.

Cố Tuyết Y cầm lấy dao nĩa, chuyên tâm ăn bò bít tết.

Người đàn ông nhíu mày, ban đầu hẳn nhìn thấy bộ dạng Cố Tuyết Y là đã đứng ngồi không yên rồi, bất đắc dĩ nghĩ Cố Tuyết Y là con gái của Tiêu Như Thiên, sau này có thể giúp sự nghiệp của hắn lên như điều gặp gió, vì vậy nhẫn nhịn, hiện giờ biết Cố Tuyết Y không phải là con gái của Tiêu Như Thiên, vậy thì cũng chẳng cần lãng phí thời gian ở lại.

“Không phải môn đăng hộ đối khiến anh thất vọng rồi, nhưng anh đã gọi đồ ăn chắc là nên trả tiền rồi hãy đi.” Dường như Cố Tuyết Y biết hắn sẽ đi, ưu nhã chậm rãi nhai bít tết lại chậm rãi nuốt xuống, ngay cả đôi mắt cũng không thèm ngẩng lên nhìn người đàn ông.

Tiền nhuận bút một tháng của cô cũng chỉ ở mức hai ngàn, tháng này đã xem mắt đến năm lần, ngoại trừ hai lần còn chưa gọi món ăn đối phương đã đi ra về, còn ba lần khác cô chỉ gọi một ly nước trái cây.

Hôm nay gặp hơi muộn nên cô chỉ có thể gọi món bò bít tết, món bò này giá cả không hề rẻ, sắp đi toi một nửa tiền nhuận bút của cô.

Có một số đàn ông lúc xem mắt thích AA (Chia đôi trả tiền), cũng có một số đàn ông keo kiệt muốn giao cho con gái trả tất cả tiền ăn, còn có một số đàn ông thích AA còn chưa nói mà ngay cả chút đồ ăn đã gọi nhưng chưa ăn hết thì đói gói mang về, có một lần cô còn chưa ăn xong đã bị đóng gói mang về rồi.

“Nếu như cô không muốn kết giao thì.... Cô tự trả của cô đi!”

Đàn ông! Trong lòng Cố Tuyết Y khinh thường. Cô nhìn cmn quá đủ rồi! Tất cả vì đó nên cô một chút cũng không tin tình yêu gì đó.

Người đàn ông nháy mắt một cái, trong mắt có chút kinh ngạc nhìn Cố Tuyết Y dưới ánh mặt trời chiếu rọi, da thịt trắng ngần gần như trong suốt, con mắt dưới mắt kính lộ ra lạnh nhạt bình tĩnh, tóc đen như tơ lụa sáng bóng, khí chất cao ngạo lạnh nhạt bao phủ trên người cô, phảng phất giống như hấn trông thấy công chúa quý tộc tối cao đang ưu nhã dùng cơm.

Người đàn ông nhắm mắt lại, dừng một giây rồi lại mở mắt ra, trong mắt xen lẫn sự gấp gáp nhìn về phía Cố Tuyết Y, quần áo trắng đen không phải hàng hiệu, kính mắt màu đen, rõ ràng chính là vịt con xấu xí, sao có thể là công chúa cao quý?

“Anh hấn là còn có việc hả! Lần xem mắt tiếp theo đang chờ anh đó.” Cố Tuyết Y cảm giác tầm mắt của người đàn ông, thả dao nĩa trong tay xuống, bùng ly nước trên bàn, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Trước khi bọn họ chính thức gặp mặt, trên đường đi toilet cô và hấn đã gặp nhau thoáng qua, hấn còn đang gọi điện thoại, nội dung trò

chuyện vừa vắn lại truyền vào trong tai cô.

Đặt ly thủy tinh trong tay xuống, Cố Tuyết Y chậm rãi ngược mắt nhìn người đàn ông, đôi mắt trong suốt tĩnh lặng hàm chứa sự lạnh lùng nhàn nhạt, phảng phất như ánh mặt trời rót một luồng sáng màu vàng lên người cô, giống như chớp trong nháy mắt cô sẽ biến mất không thấy dấu vết.

Truyện bên LQĐÔN

Nơi góc phòng nhà hàng Tây, cây xanh che chắn, có nhân viên đặc biệt canh giữ bên cạnh, tay Violin đứng lặng lẽ bên bàn ăn, kéo khúc nhạc khiến người ta thoải mái.

Trên mặt ghế xa xỉ cổ xưa, một thân tây trang hàng hiệu tinh tế làm thủ công màu bạc, giơ tay nhắc chân đều hiện rõ cao quý bẩm sinh, đường cong chiếc cằm như người Châu Âu cao ngạo lạnh như băng, mũi rất cao, anh tuấn tú vĩ đại lạnh lùng giống như vị thần mặt trời, đôi mắt đen thâm sâu, tầm mắt lộ ra sự lạnh lẽo và kiêu căng, dưới ánh đèn mờ nhạt, toàn thân anh tỏa ra khí chất rất đối tôn quý.

Ánh sáng loang loáng chiếu lên khớp xương các đốt ngón tay rõ ràng của Bách Lý Hàn Tôn, hai đầu lông mày hơi chau lại không chút dấu vết, dao nĩa khế cửa hai cái, đồng tử lạnh lẽo kiêu căng lơ đãng nhìn qua vừa vắn liếc thấy cảnh này.

Bách Lý Hàn Tôn hơi ngẩn ra!

“Hi vọng anh có thể tìm được một nửa khác cho anh lợi dụng.”

Trong mắt người đàn ông kinh ngạc, Cố Tuyết Y làm như không thấy, lại lấy dao nĩa nâng miếng bò bít tết tươi ngon lên, cô chưa bao giờ vì đàn ông mà ảnh hưởng tới bữa ăn của mình.

Người đàn ông nhìn thoáng qua miếng bít tết không động tới, lại nhìn Cố Tuyết Y, cuối cùng vẻ mặt chứa sự giận dữ rời đi.

Tròng mắt lạnh như băng của Bách Lý Hàn Tôn nhìn gò má trong trẻo nhưng lạnh lùng của Cố Tuyết Y dưới ánh mặt trời chợt bừng tỉnh, phát giác anh thất thần, lặng lẽ thu hồi tầm mắt, đồng tử màu đen còn lộ ra sự lạnh lẽo hơn.

Cầm khăn tơ tằm tinh khiết mà nhà hàng Tây đặc biệt chuẩn bị cho anh, lau miệng.

Nhân viên phục vụ lập tức tiến lên kéo ghế anh đang ngồi ra, cung kính xoay người, “Thiếu chủ Bách Lý đi thông thả ạ!”

Cầm Bách Lý Hàn Tôn thẳng đứng hờ hững, ưu nhã đứng dậy, khuôn mặt lạnh lẽo đẹp trai hết mức, dường như trong mắt có mùa đông lạnh giá, thân hình cao nhất tản ra khí chất cao quý uy nghiêm không thể xúc phạm.

Hai chân thon dài lướt qua bàn ăn của Cố Tuyết Y, đi theo sau lưng anh là một người đàn ông ăn mặc cứng nhắc thẳng thớm, trong mắt tràn đầy cung kính, ánh mắt nghiêng 45 độ thi thoảng lại liếc nhìn Bách Lý Hàn Tôn.

Cố Tuyết Y nhàn nhã thả dao nĩa bằng bạc sáng bóng xuống, chậm rãi ngược mắt, tay ngọc trong suốt cầm khăn tay nhà hàng Tây bên cạnh, nhẹ nhàng lau khóe môi.

Ánh sáng vàng rực của ánh mặt trời chiếu lên dao nĩa khúc xạ tia sáng khiến người lóa mắt, ánh sáng đó vừa vắn chiếu lên mặt Bách Lý Hàn Tôn, tôn lên sắc mặt anh càng thêm thâm trầm.

Cố Tuyết Y nhìn xuyên theo đường đi, chỉ thấy được sườn mặt kiêu ngạo của Bách Lý Hàn Tôn.

Nhịp bước của Bách Lý Hàn Tôn chợt dừng lại, trong mắt trong sạch lạnh lùng nhìn lại Cố Tuyết Y.

Đôi mắt màu lam của bầu trời hờ hững bình tĩnh chống lại anh.

Phảng phất như ánh mặt trời rực rỡ càng thêm xáng lạn, rưới một tầng sáng lên mái tóc đen và trên người Cố Tuyết Y.

Dường như giữa trời đất chỉ còn lại hai người họ.

Quản gia Phó không biết vì sao Bách Lý Hàn Tôn dừng lại, cũng hơi ngoái đầu lại nhìn, đập vào mắt ông là Cố Tuyết Y.

Người phụ nữ này chẳng hề có chút đặc biệt nào, sao thiếu chủ lại nhìn cô? Trong lòng có phần nghi ngờ.

“Thiếu chủ, thời gian hẹn của ngài và tổng giám đốc Mộ thị sắp đến rồi!”

Quản gia Phó nhắc nhở làm mày rậm Bách Lý Hàn Tôn hơi nhíu lại, bước đi ra bên ngoài.

Cố Tuyết Y cũng lấy lại tinh thần, đôi mi thanh tú khẽ nhíu, cô đang tự trách mình vì sao vừa rồi lại có phản ứng như thế.

Ra khỏi nhà hàng Tây, xe Bentley dài màu đen đậu trong bãi đỗ xe dưới ánh mặt trời, lái xe mặc đồng phục màu trắng cúc áo màu vàng từ trên xe bước xuống, đi vòng qua phía bên kia, bao tay trắng đặt trên tay cầm cửa xe, cung kính mở cửa xe ra.

Về mặt Bách Lý Hàn Tôn lạnh lẽo, ngồi vào chỗ ngồi phía sau.

Lái xe lại đóng cửa xe, vòng đằng sau về vị trí lái.

Quản gia Phó tay mở cửa xe, ngồi phía đằng trước.

Bách Lý Hàn Tôn xuyên thấu qua cửa kính xe, nhìn Cố Tuyết Y vẫn còn ở trong nhà hàng Tây.

Vừa rồi rốt cuộc anh bị sao vậy? Tại sao phải nhìn cô ấy?

Đôi mắt lạnh nhạt của Cố Tuyết Y xuyên qua cửa sổ kính thủy tinh nhìn chiếc xe Bentley dài màu đen.

Theo trực giác của cô, anh đang nhìn cô.

Xe Bentley màu đen chậm rãi chạy dưới ánh mặt trời vàng rực!

Cố Tuyết Y chậm rãi vươn hai ngón tay ra.

Nhân viên phục vụ mỉm cười tiến lên, cung kính hỏi cô cần giúp đỡ gì.

Cố Tuyết Y cầm thẻ từ trong túi ra đưa cho nhân viên phục vụ, “Tính tiền đi!”

“Vâng! Xin chờ một lát!” Nhân viên phục vụ nhận lấy thẻ.

Rời khỏi nhà hàng Tây, Cố Tuyết Y ngồi trên xe bus về chỗ ở.

Đến trạm xuống xe, Cố Tuyết Y giẫm lên gạch đường màu đỏ, khoảng năm phút đồng hồ, nghênh đón mùi vị cây cối tươi mát, hai bên trồng cây bạch dương, dưới làn gió nhẹ thổi tới, lá xanh biếc phe

phẩy phát ra tiếng xào xạc.

Cánh cửa sắt màu đồng đen cổ xưa, có hai người bảo vệ, nhân viên bảo vệ đứng thẳng tắp, xe chạy qua bọn họ liền cúi chào, cửa cảm ứng bằng thẻ từ mở ra hai bên, phía sau cửa sắt có một ao nhỏ hình tròn, chính giữa có một khối pha lê cao tầm 3m. Trên khối pha lê viết ba chữ màu vàng Bích Quế Viên. Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, ba chữ vàng kia lấp lánh tỏa sáng, lại thêm suối phun tuyệt đẹp, giống như đi tới một nơi ngăn cách với nhân thế. Nhà lầu thiết kế lộng lẫy, mỗi một nhà có hai mươi mấy tầng.

Mọi người gần khu đó đều biết Bích Quế Viên là tiểu khu xa hoa, mỗi mét vuông nhà đã 3,4 vạn thậm chí đến cả 5 vạn, có vài người dùng phương pháp đặc biệt mới mua được, không có người chỉ đường thì chỉ đành trơ mắt nhìn người khác mua mất.

Phong cảnh trong Bích Quế Viên chỗ nào cũng thiết kế độc đáo, dựa vào phong cảnh nổi tiếng nhất thế giới để thiết kế, bên trong có hoa cỏ xinh đẹp.

Cố Tuyết Y đi tới cửa sắt bé bên cạnh cửa sắt lớn, móc thẻ cảm ứng từ trong túi ra, dán lên máy cảm ứng, tích một tiếng, cánh cửa nhỏ màu đồng tự động mở ra.

Cố Tuyết Y vừa đi vừa cất thẻ cảm ứng.

Bầu trời bao la xanh thẳm có ánh mặt trời sáng rực rỡ, lướt qua ao nhỏ, cô đi tới gần suối phun tự động, nước phun mạnh lên phía trên, gió thổi nghịch hướng, mái tóc mềm mượt sáng bóng bay tự nhiên, đôi mắt màu hổ phách như lưu ly xinh đẹp trong veo, da thịt lộ ra sáng như ngọc.

Khoảnh khắc đó trên đầu suối phun xuất hiện một cầu vồng bảy sắc.

Tựa như cô chính là một công chúa mỹ lệ thanh cao.

Đi dọc theo con đường bằng phẳng, đến chỗ rẽ có một con đường rộng tầm hai mét, đường có những viên đá cuội lớn nhỏ giống nhau trải lên, hai bên là cỏ và hoa cúc dại thoạt nhìn rất kiên cường lại bình thường.

Đi khoảng ba phút, cửa ra vào có một cây hoa đào, Cố Tuyết Y biết đã tới chỗ ở của cô.

Hết chương 1

Quyển 1 - Chương 2: Bạn tốt muốn kết hôn

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Trên cây đào có quả chín mọng màu hồng phấn, dưới ánh mặt trời chiếu rọi quả trông có vẻ hấp dẫn, người đi qua cây đào này đều ngửi thấy mùi thơm nhẹ của quả và hương hoa thoang thoảng.

Cây đào này đặc biệt kỳ quái ở chỗ, một năm bốn mùa nó đều nở hoa đơm trái, hàng ngày Cố Tuyết Y đều có thể nhìn thấy hoa đào màu hồng mỹ lệ này. Khi có gió nhẹ thổi tới, hoa đào lại như bông tuyết bay trên không trung, tạo thành cảnh sắc tuyệt diệu, càng khiến người ta không thể kiềm chế thích thú bức tranh này.

Ấn mắt mã mở cửa, tích một tiếng, bàn tay Cố Tuyết Y đẩy cửa kính, bước về phía bên phải cửa kính.

Đẩy cửa gỗ trên lầu ra, bước chân giẫm lên cầu thang đi lên, lan can cầu thang làm bằng nhôm, hình dạng hoa văn phức tạp nhưng đẹp, hàng ngày sẽ có dì chuyên môn phụ trách vệ sinh, lau sạch cầu thang này sáng bóng, trên cầu thang phản chiếu ảnh nghiêng ngả.

Lên lầu ba, rẽ về bên phải, đi vài bước tới cánh cửa gỗ màu nâu, Cố Tuyết Y móc chìa khóa ra mở cửa, đi vào trong tiện tay đóng cửa lại.

Bên trong là hai phòng ngủ một phòng khách, tường màu trắng, trần nhà có một chiếc đèn treo thủy tinh không mấy đẹp đẽ. Một chiếc sofa, một chiếc TV, chính giữa đặt một bàn trà bằng kính, bình thường cô hay ngồi dùng cơm, phòng khách chừng 30 mét vuông có

vẻ hết sức trống trải.

Cố Tuyết Y thả túi xách xuống tiện tay ném trên ghế sofa, xoay người đi vào thư phòng, bắt đầu công việc của cô – Viết tiểu thuyết.

Vừa mở laptop, chợt nghe tiếng mở cửa, Cố Tuyết Y từ trên ghế đứng dậy đi ra khỏi thư phòng.

“Tuyết Y!”

Khuôn mặt Tiêu Nhã Mạn vui vẻ, nở nụ cười ngọt ngào chậm chậm chạy tới.

Cố Tuyết Y nhìn cô ấy, đôi mắt màu hổ phách để lộ ý cười nhàn nhạt, quanh thân bao phủ không phải là sự lạnh lẽo mà là tình cảm ấm áp, “Chuyện gì mà vui như vậy?”

Cô quen với Nhã Mạn khi học trung học, từ đó hai người thành bạn thân, còn mẹ Nhã Mạn là Giang Hiểu Cầm cũng chính là mẹ nuôi cô, cô có nhiều lần xem mắt như vậy cũng là do Giang Hiểu Cầm một tay thúc đẩy.

Chỗ cô ở bây giờ cũng chính là một căn phòng nhỏ trong nhà Nhã Mạn, mặc dù hàng tháng Giang Hiểu Cầm không cần tiền thuê phòng của cô, nhưng cô vẫn kiên trì mỗi tháng gửi tiền cho họ, có khi không nhận, cô dứt khoát đặt trên bàn Nhã Mạn.

Tiêu Nhã Mạn kéo tay Cố Tuyết Y, cười vui vẻ, con mắt híp thành một đường, “Tuyết Y, rốt cuộc tớ gặp được anh ấy rồi! Cậu biết không? Người hôm nay xem mắt với tớ chính là anh ấy.”

“Anh ấy?”.

.....

Cố Tuyết Y ngẩn ra! Đáy mắt lộ vẻ mờ mịt và hoang mang, không rõ “Anh ấy” trong miệng Tiêu Nhã Mạn rốt cuộc là ai.

“Là người lần trước tớ đã nói với cậu đó!” Tiêu Nhã Mạn nhìn chăm chăm Cố Tuyết Y, đôi mắt trong suốt sáng bừng, nhìn ra khoảnh khắc này tâm tình cô ấy kích động và hưng phấn cỡ nào.

“Người lần trước đã nói? Lần nào cậu tới chỗ này cũng nói với tớ rất điều.” Cố Tuyết Y hoang mang hồi lâu, vẫn không nhớ nổi người Nhã Mạn nói là ai, đôi mắt hàm chứa ý cười đằm tĩnh dửng trên người Tiêu Nhã Mạn, nói: “Nếu thế cậu nói thẳng ra được không?”

“Tuyết Ý, cậu lần nào cũng vậy!” Nụ cười trên mặt Tiêu Nhã Mạn dần biến mất, trong mắt lộ vẻ bất mãn nhìn Cố Tuyết Y, “Làm như lời của tớ không quan trọng, lần nào tớ đến cậu cũng đều chỉ ở trong này viết tiểu thuyết.”

Cô quen biết Tuyết Y mười năm trời, biết tính Tuyết Y không quan tâm lắm, nhưng cũng không thể không quan tâm tới chị em kiêm luôn bạn tốt là cô đây chứ!

Làm hại cô tìm đến cô ấy trước tiên, “Tuyết Y cậu làm mất hứng quá!”

Tiêu Nhã Mạn buông tay Tuyết Y ra, bước qua đi tới chiếc sofa duy nhất trong phòng.

“Xin lỗi! Cậu cũng biết từ trước đến nay chuyện không quan trọng lắm tớ đều không chú ý mà.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Tuyết Y đậm vẻ hối lỗi, đi theo sau lưng Tiêu Nhã Mạn.

“Cậu đừng tức giận với tớ được không?” Cố Tuyết Y liếc nhìn Tiêu Nhã Mạn, trong giọng nói biểu lộ cô đã biết lỗi!

“Được rồi!” Tiêu Nhã Mạn ngửa đầu nhìn cô, “Xem cậu dũng cảm nhận lỗi như vậy, tớ đây không so đo với cậu! Nếu tiếp tục so đo với cậu, người tức giận nhất định sẽ là tớ.”

Nhã Mạn biết cho dù mình giận, Tuyết Y cũng sẽ không hề hay biết, chuyện cô buồn bực tức giận trong mười năm này cũng làm không ít lần!

“Cậu còn chưa nói gặp ai?”

Cố Tuyết Y thấy Nhã Mạn không tức giận nữa, cánh môi hơi cong lên, kéo Nhã Mạn trở về chủ đề chính.

Cô hiểu tính Nhã Mạn, dù đã 28 tuổi nhưng vẫn như một đứa bé, khi vui vẻ thì cất tiếng cười vang, lúc mất hứng sẽ phụng phịu, tâm tình rất dễ nhận ra!

“À! Đúng rồi!” Tiêu Nhã Mạn gãi ót, cười nhìn Tuyết Y, trong nụ cười xen lẫn sự ngây ngô, tôn lên vẻ mặt ngọt ngào, phảng phất như nước suối trong veo.

“Có một lần tớ và cậu còn cả Hàn Di ba người cùng đi dạo phố, khi chúng ta mua xong quần áo ra tính tiền mới phát hiện không thấy ví tiền tớ đâu, có một người đàn ông rất đẹp trai nhặt được trả lại cho tớ....”

Cố Tuyết Y nhớ ra, sau đó Nhã Mạn vẫn canh cánh trong lòng về người đàn ông kia, ngày nào cũng cứ muốn gặp lại người đàn ông đó. Chuyện này duy trì liên tục hai tháng Nhã Mạn mới từ từ buông bỏ, không nghĩ tới giờ đây thế mà trùng hợp lại là đối tượng xem

mắt.

“Còn nữa! Tuyết Y!” Tiêu Nhã Mạn kéo cánh tay Tuyết Y, “Tớ muốn kết hôn!”

Cố Tuyết Y đột nhiên khẽ giật mình!

Trong đồng tử sáng long lanh như bầu trời xuất hiện vẻ kinh ngạc hiếm gặp.

“Tớ muốn gả cho anh ấy.” Hai ngón tay Tiêu Nhã Mạn xoắn xuýt, thần sắc trên mặt như thiếu nữ tưởng tượng về tình yêu, “Ba mẹ hai nhà cũng đã gặp nhau, mẹ anh ấy cũng rất có cảm tình với tớ, mẹ của tớ cũng thấy anh ấy không tệ, hơn nữa thời gian kết hôn của bọn tớ cũng đã xác định rồi.”

“Việc này.... Có gấp gáp quá không?” Khuôn mặt hoàn mỹ như điêu khắc của Cố Tuyết Y hơi cứng lại, trong mắt xẹt qua vẻ lo lắng.

“Tớ cảm thấy khá tốt!” Tiêu Nhã Mạn cắn môi dưới, khuôn mặt ngượng ngùng đỏ ửng, “Tuyết Y, cậu nói có phải là tớ đang nằm mơ không? Nếu không cậu nhéo mặt giúp tớ xem.”

Truyện chỉ đăng bên LÊQUYDON

“Tớ không nhéo đâu, tớ sợ nhéo cậu bị thương lại nói tớ.”

“Tớ sẽ không, bây giờ tớ cam đoan không nói cậu.” Tiêu Nhã Mạn kéo tay Cố Tuyết Y đặt trên mặt cô ấy, “Nhéo đi! Không sao!”

Hai ngón tay của Cố Tuyết Y khẽ nhéo nhẹ trên mặt Nhã Mạn.

“Đau quá! Điều này chứng tỏ không phải tớ đang nằm mơ rồi!” Tiêu

Nhã Mạn đưa tay bưng mặt, cười ha hả.

Cố Tuyết Y dừng mắt nhìn Nhã Mạn một phút đồng hồ, chậm rãi từ sofa đứng lên.

Tiêu Nhã Mạn kịp thời giữ chặt tay cô, “Tuyết Y, cậu đi đâu vậy? Không phải chúng ta còn chưa nói chuyện xong à?”

“Tớ còn phải viết tiểu thuyết.”

“Tiểu thuyết tiểu thuyết tiểu thuyết....!” Trong miệng Tiêu Nhã Mạn liên tục lẩm bẩm, ngửa đầu nhìn Cố Tuyết Y, “Cậu suốt ngày viết tiểu thuyết, tớ thấy cậu không kiếm được bao nhiêu tiền, tìm một công việc bình thường tiền lương còn cao hơn viết tiểu thuyết.”

Quyển 1 - Chương 3: Đừng sắp xếp xem mắt nữa

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn

Cố Tuyết Y ngoái đầu nhìn lại cô ấy, trong mắt có sự tĩnh mịch thản nhiên, cánh môi khẽ cười, “Đúng là thích viết tiểu thuyết,” tầm mắt chậm rãi rơi vào phong cảnh phía ngoài, hoa đào hồng nhạt bay lơ lửng trong không trung làm cô nghĩ tới tuyết rơi. LQĐIÒN

Đoạn, diềm nhiên nói: “Thế giới tiểu thuyết không phức tạp như thế giới thực.”

Cô thích vô cùng đơn giản, cuộc sống bình thường ổn định.

Tiêu Nhã Mạn buông tay, không khỏi cảm thán, “Haizzz! Nói viết tiểu thuyết không kiếm ra tiền, vậy Hàn Di cô ấy lại kiếm được không ít, phong cách viết của cậu cũng không kém người khác, xem ra là vận may của cậu hơi kém, nhưng tớ có dự cảm cậu nhất định sẽ trở thành một tiểu thuyết gia ngôn tình trứ danh, vì cái gọi là nếu là vàng thì sớm muộn gì cũng sẽ tỏa sáng.”

Cố Tuyết Y lạnh nhạt thu hồi tầm mắt, dừng trên người cô ấy, cánh môi non mịn nhếch lên, tròng mắt như bầu trời xanh chiếu rọi khắp nơi, đáy mắt ẩn chứa nụ cười thản nhiên: “Được, nhận câu nói quý giá của cậu!”

“Tuyết Y! Tớ xin lỗi lời tớ vừa nói, tớ không nên nói cậu như vậy!”
Tiêu Nhã Mạn chỉ chính là câu nói viết tiểu thuyết không kiếm được tiền.

“Không sao, tớ không trách cậu, tớ hiểu tính cậu mà.”

“Đúng rồi, tớ quên hỏi cậu! Hôm nay cậu đi xem mắt thế nào?” Tiêu Nhã Mạn nhìn chăm chăm Cố Tuyết Y, con mắt như sao không ngừng lấp lánh, rất đổi đáng yêu.

“Mẹ tớ vì chuyện của tớ nên không thể qua bên này hỏi cậu, bà ấy bảo tớ hỏi cậu rốt cuộc thế nào rồi?” Ánh mắt Tiêu Nhã Mạn tò mò nhìn Tuyết Y.

“Tớ vẫn còn đang suy nghĩ, vì sao mẹ nuôi không tới mà đổi lại là cậu tới chỗ tớ, thì ra là mẹ nuôi sớm dặn cậu chuyện này rồi.” Khóe môi Cố Tuyết Y không giấu kiêu kiàng chế được hơi cong lên, tròng mắt màu hổ phách lộ ra sự yên lặng lạnh nhạt.

“Sao? Rốt cuộc các cậu nói chuyện thế nào? Cậu kể xem!” Tiêu Nhã Mạn như một đứa bé không lớn nổi, kéo cánh tay Cố Tuyết Y, lắc lư, làm nũng nói.

Khuôn mặt Cố Tuyết Y tinh xảo nhưng lạnh lùng, lại có chút châm chọc và đùa cợt, “Kết cục nghĩ cũng có thể đoán được rồi.” Bây giờ kết hôn đơn giản chỉ vì lợi ích, bất kể là con gái hay con trai cũng đều muốn tìm một kẻ có tiền hoặc là người môn đăng hộ đối.

Cô, nhìn thế giới này thấy cmn quá đủ rồi!

“Những người đàn ông này thật sự không có mắt nhìn, người phụ nữ tốt như cậu lại không phát hiện ra.” Tiêu Nhã Mạn chum chím cái miệng nhỏ, tức giận bất bình nói.

Đứng dậy, tay vỗ vỗ tay Cố Tuyết Y như an ủi, “Cậu yên tâm đi! Một ngày nào đó sẽ có một người đàn ông phát hiện ra cậu tốt dường

nào, anh ta sẽ liều mạng thích cậu, cũng giống như tớ, cậu cũng sẽ vô cùng hạnh phúc.”

“Chuyện này tớ lại không dám nhận câu nói của cậu.”

“Haizzz! Tuyết Y! Vì sao cậu không tràn trề mơ ước về tình yêu gì cả nhỉ? Từ ngày đầu tiên quen biết cậu vẫn luôn bộ dạng này, hỏi cậu có phải từng bị đàn ông tổn thương không, cậu cũng không nói, còn hại tớ đoán sai bét, tớ còn vì chuyện này mà bị mẹ tớ dạy dỗ một trận.” Tiêu Nhã Mạn nhìn cô, trong mắt hàm chứa đáng thương, “Cũng đã lâu như vậy, cậu còn chưa muốn nói với tớ à?”

Cố Tuyết Y khẽ thở dài, “Nhã Mạn! Tớ.....”

Ánh mắt Tiêu Nhã Mạn mong chờ nhìn cô, cho rằng Tuyết Y sẽ nói với cô ấy chuyện này.

“Đã tới giờ tớ viết tiểu thuyết rồi, nếu không bắt đầu viết thì....., hôm nay tớ không muốn viết nữa, những độc giả kia sẽ phàn nàn tớ.”

“Được rồi được rồi! Cậu đi viết tiểu thuyết của cậu đi! Dù sao tớ cũng đã biết cậu sẽ không nói với tớ.” Mỗi lần cô ấy hỏi chuyện này, kết quả đều giống nhau.

“Cậu trở về nói với mẹ nuôi một tiếng, xin bà ấy đừng sắp xếp tớ đi xem mắt nữa....”

“Cậu muốn hại tớ bị mẹ tớ mắng à! Lời này chính cậu tự nói với mẹ tớ đi, tớ không giúp cậu chuyển lời đâu.” Trên khuôn mặt vui vẻ của Tiêu Nhã Mạn hiện vẻ không muốn, “Lần trước tớ bị mẹ mắng thế nào, cảnh tượng đó chắc cậu còn nhớ rõ chứ!”

“Tớ đi viết tiểu thuyết trước đây!”

“Ừ! Đi đi! Chờ lát nữa tớ về, cậu cứ kệ tớ.” Tiêu Nhã Mạn phát tay.

Thư phòng 20 mét vuông, có một chiếc bàn máy tính hình chữ nhật, một chiếc laptop, một giá sách, bức màn màu tím của cửa kính trong suốt bị cô kéo xuống, lập tức trong phòng tối đen như mực.

Cô viết tiểu thuyết ngoài phòng phải yên tĩnh thì phòng cũng phải tối um.

Laptop phản chiếu ánh sáng nhàn nhạt lên bàn phím, cô bắt đầu công việc của mình – Viết tiểu thuyết.

Thư phòng yên tĩnh truyền đến tiếng gõ bàn phím liên tục.....

Hôm nay cô dùng năm tiếng để hoàn thành 8.000 chữ.

Mở phần dành cho tác giả rồi gửi lên, chờ biên tập xét duyệt thông qua, rồi khỏi trang web.

Lúc này, góc phải phía dưới hình chú chim cánh cụt không ngừng nhấp nháy, cô kích xem thì thấy là Trục Vân Đình, là sư phụ dạy cô viết tiểu thuyết.

Nhớ ngày đó cô vừa mới tiếp xúc với thế giới tiểu thuyết cứ vấp phải trắc trở, viết ba cuốn tiểu thuyết vẫn không thể tham gia diễn đàn VIP để kiếm tiền.

Có một lần số cô may mắn, nhận được cơ hội tham gia diễn đàn VIP, khi đó cô quen biết sư phụ cô.

Sư phụ cô không giống mấy tác giả khác, vừa gặp đã thân mật với mọi người, sẵn lòng chỉ bảo những người có ước mơ học viết tiểu

thuyết.

Vừa mới bắt đầu, sư phụ cô cũng không muốn nhận cô làm học trò, vì đã đồng ý với sư tỷ cô là Kỳ Bối Nhi không nhận người thứ hai làm học trò, về sau, cô dùng rất nhiều tâm huyết mới làm Kỳ Bối Nhi gật đầu đồng ý việc này.

Nhưng, cô lại để sư phụ cô thất vọng, mấy tác giả viết tiểu thuyết cùng lúc với cô đều thành công, còn cô vẫn chỉ là tác giả nhỏ không có tiếng tăm gì nhận lương hai ngàn mỗi tháng.

Nhưng khiến cô cảm thấy vui mừng chính là sư phụ cô và sư tỷ vẫn không buông bỏ cô.

Trên QQ hiện lên tin nhắn.

Cô viết câu trả lời xong gửi lại.

Trục Vân Đình bắt đầu hỏi cô tình hình viết tiểu thuyết gần đây của cô.

Hai người một hỏi một đáp nói chuyện trên QQ.

Thấm thoát đã đến mười giờ, bụng Cố Tuyết Y réo gọi một lúc, cô mới nhớ thì ra cô vẫn chưa ăn tối.

Tắt máy tính, quen thuộc mò tới cửa sổ, tay lôi kéo, bức màn chậm rãi kéo lên, ánh trăng xuyên qua cửa sổ thủy tinh vẩy vào trong thư phòng, hé cửa sổ ra, từng đọt hương hoa đào xông vào mũi.

Phảng phất như hoa đào hiểu tâm ý của mình, theo làn gió bay xuống trước mặt cô, dưới ánh trăng màu vàng nhạt, da thịt màu ngà của cô trong suốt như thủy tinh, sáng óng ánh.

Xòe bàn tay ra, ngón tay đón lấy cánh hoa, chần chừ một giây, từ từ đưa tới mũi người.

Mùi thơm nhàn nhạt thấm vào lòng cô, sâu tận trong đáy lòng dâng lên sự mềm mại.

Cô thích cuộc sống như vậy!

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Quyển 1 - Chương 4: Công nhân vệ sinh

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Đầu ngón tay tháo kính mắt có vành màu đen xuống, vẻ mặt mềm mại vô cùng hiện ra dưới ánh trắng, môi đỏ nhạt như cánh hoa đào tay cô đang cầm, mềm mại xen lẫn hồng phớt, trong hồng phớt xen lẫn e ấp, trong e ấp lộ ra sự quyến rũ.

Đi từ thư phòng ra, Cố Tuyết Y bước vào phòng bếp.

Cố Tuyết Y ở một mình, từ trước đến giờ ít khi nấu ăn, phòng bếp bình thường thoạt nhìn vô cùng sạch sẽ.

Nấu nước, rửa tô, mở gói mì để vào trong tô, nước vừa sôi cô đổ vào trong tô.

Cuộc sống một ngày của cô như vậy là kết thúc!

Bình thường yên ổn!

.....

Tám giờ, thân thể Cố Tuyết Y đúng giờ sinh học rời giường.

Mười phút sau đúng giờ ra cửa, cô không giống mấy người phụ nữ khác là cần phải ăn mặc chải chuốt trang điểm một vài tiếng đồng hồ mới đi ra ngoài.

Thành phố D là một trong nhiều thành phố đông dân nhất, giờ này mọi người đều đi làm, lúc này xe công cộng cũng đông đúc nhất.

Cố Tuyết Y đứng im nơi trạm xe bus, nhìn những người vội vã đi làm kia, cố chấp chen lên xe, con người dưới mắt kính xuất hiện sự tĩnh lặng, phảng phất như cô là thần tiên đang đứng ở chỗ cao nhất thế giới.

Nửa giờ sau.

Trạm xe bus người càng lúc càng ít, lúc ấy Cố Tuyết Y mới lên một chiếc xe bus.

Đôi mắt nhìn những tòa nhà cao tầng tráng lệ của thành phố D, nhưng lại không hề khiến cô nổi dậy nổi chút say mê hứng thú nào.

Trước kia khi cô tốt nghiệp đại học thì lập tức nhập mình vào công việc, nhưng lại khiến cô phát hiện ra một chuyện, đó chính là cô vốn không thích hợp chiến đấu tại nơi làm việc.

Cô không khôn khéo thích phô bày thích nịnh nọt cấp trên như người khác, thậm chí cô không muốn đạp lên lưng đồng nghiệp để bò lên cao. Nhưng thế giới này vì sinh tồn, bạn không đạp người khác thì người khác sẽ đạp lên bạn để tiến lên. Công việc cực nhọc vất vả hoàn thành lại bị mộ câu của người khác cướp hết tất cả công lao.

Cuộc sống như vậy, cô không muốn trải qua. Cho nên cô mới từ chức, chọn viết tiểu thuyết.

Nhưng, đời người không do người quyết định!

Cuộc sống ở thành phố D không phải 2 ngàn đồng là có thể sống trong 1 tháng, tiền thuê nhà, tiền nước vân vân tất cả đều phải tiêu,

tùy tiện vung tay một lần là đã mất cả trăm đồng.

Đến trạm, Cố Tuyết Y xuống xe, đi dọc đường đi khoảng 5 phút đồng hồ.

Trước mắt xuất hiện một tòa cao ốc thương mại 50 tầng.

Dưới ánh mặt trời sáng sớm, chiếu lên cửa thủy kính khúc xạ ra hàng vạn tia sáng chói mắt, khiến tròng mắt người ta khó có thể mở ra, giống như khí phách ngang ngược của hoàng đế cổ đại.

Bốn chữ “Công ty Bắc Âu” màu vàng hiện ngang đứng trong mưa gió.

Phía trước có một vườn hoa rộng lớn, suối phun mỏng ảo, phun trào không ngừng như đứa bé vui đùa, phản chiếu ánh sáng lấp lánh như ngọc.

Cửa kính xoay tròn, kính cao cấp đắt tiền trong suốt.

Mấy nhân viên quản lý cấp cao thành phần trí thức mặc tây trang phẳng phiu, bước vội vào cửa kính xoay, hiện giờ đã sắp trễ giờ làm việc.

Cố Tuyết Y bước vào bên phải tòa cao ốc.

Năm phút đồng hồ sau đi tới cửa sau của tòa nhà.

Mặc dù cửa sau không hoa lệ như cửa trước, nhưng vẫn được xem là đẹp.

Lôi thẻ công nhân viên trong túi ra, đè lên máy cảm ứng, tích một tiếng, cửa chống trộm mở ra.

Sàn nhà bằng đá cẩm thạch sáng bóng, Cố Tuyết Y dọc theo hành lang đi đến chỗ có tấm bảng “Bộ phận vệ sinh” treo trên cửa màu trắng, đưa tay đẩy cửa ra.

“Tuyết Y em đến rồi à!” Chị Bội tầm hơn 40 tuổi, quần áo màu xám nhạt, bên phải đeo bảng tổ trưởng, vẻ mặt chứa sự nhiệt tình cười vui đi tới chỗ Cố Tuyết Y.

“Dạ!” Cố Tuyết Y đưa mắt nhìn chị Bội, nụ cười xen lẫn sự xa cách.

Cô đến đây làm công nhân vệ sinh một tháng rồi, đối với người không quen lắm, bình thường cô đều duy trì khoảng cách nhất định, hơn nữa hôm nay cô tới là có dự định khác.

“Công việc hôm nay của em, lau sạch toilet từ tầng 40 đến tầng 50 là có thể tan làm.”

“Dạ! Em đi thay quần áo trước.”

“Chờ một chút!”

Gọi Cố Tuyết Y lại không phải là chị Bội mà là cô gái trẻ tuổi Lý Tinh Tinh.

Cố Tuyết Y ngoái đầu lại, lạnh nhạt nhìn Lý Tinh Tinh, “Có chuyện gì sao?”

“Tôi đi dọn toilet từ tầng 40 đến 50, cô đi dọn cầu thang đi.” Trên mặt Lý Tinh Tinh lúc nào cũng treo bộ dạng “Đương nhiên.”

“Tùy cô!” Cố Tuyết Y lạnh nhạt bỏ đi.

“Tổ trưởng! Tại sao chị lại để công việc tốt như vậy cho cô ta làm! Em tới đây đã hơn một năm rồi, cô ta chỉ mới tới đây một tháng.” Lý Tinh Tinh bất mãn oán thán.

Tầng 40 chính là nhân viên quản lý cấp cao của công ty, tố chất của nhân viên vệ sinh cũng cao hơn, yêu cầu bằng cấp cao hơn. Có lẽ yêu cầu như vậy hơi biến thái, nhưng nhân viên vệ sinh trong công ty Bách Âu lương cao hơn rất nhiều so với mấy người làm công việc trung bình bên ngoài.

“Tôi sắp xếp thế nào là có lý do của tôi.” Trên mặt chị Bội có chút bất mãn đối với Lý Tinh Tinh chất vấn chị, “Tôi là cấp trên của cô, tất cả sắp xếp không cần cấp dưới cô tới chất vấn.”

Lý Tinh Tinh làm việc trong bộ phận vệ sinh đã một năm, nhưng Lý Tinh Tinh hoàn toàn không phải là tổ trưởng, thường xuyên phân chuyện cô cần làm, làm không được còn không nói, còn thường tìm phiền toái cho cô.

Mỗi ngày đến bộ phận vệ sinh đều nghĩ làm thế nào để quyến rũ đàn ông có tiền.

Tuyết Y làm việc không giống vậy, vô cùng cố gắng, khắp ngõ ngách trong ngoài đều quét dọn rất sạch sẽ.

“Chị Bội nói như vậy là chị giúp Cố Tuyết Y rồi!” Lý Tinh Tinh trừng mắt liếc nhìn chị Bội.

“Chị Bội! Em đi làm việc trước!”

Cố Tuyết Y đã thay đồng phục, không đổi chính là mắt kính, mái tóc đen óng ánh được buộc lên, lộ ra cằm cổ trắng nõn, chẳng hợp với quần áo lao động màu xám nhạt trên người cô chút nào, phảng phất

giống như phong cảnh mỹ lệ bị đồ che khuất, nhưng lại khiến người ta nhìn rồi lại muốn nhìn nữa.

“Ừ!” Chị Bội nhìn Cố Tuyết Y, trong mắt lộ vẻ hài lòng.

Cố Tuyết Y đeo khẩu trang cầm khăn lau, mang theo thùng, lướt qua chị Bội và Lý Tinh Tinh bước ra khỏi bộ phận vệ sinh.

Thời điểm này, dưới ánh mặt trời sáng rực, một chiếc xe Bentley dài màu đen lấp lánh chạy tới, ngừng trước cửa tập đoàn Bách Âu.

Trước cửa cao ốc Bách Âu chẳng biết từ lúc nào đã có hơn mười quản lý cấp cao đứng yên ở đó.

Tài xế lái xe đến đây mặc đồng phục màu trắng cúc áo màu vàng, găng tay trắng đặt trên nắm cửa, mở cửa xe ra.

Xuống xe là một người đàn ông ưu nhã, người này chính là tổng giám đốc tập đoàn Bách Âu Trì Đông Quân.

Gia tộc Bách Lý có lịch sử đã lâu, tài lực hùng hậu, dưới trướng gia tộc Bách Lý có rất nhiều công ty con, công ty Bách Âu là một công ty con trong đó.

Cửa xe phía sau mở ra, lộ ra khuôn mặt đẹp hết mức, đường cong cằm dưới lạnh lùng kiêu căng như quý tộc châu Âu, hai con ngươi âm trầm lộ ra sự lạnh lẽo và cao ngạo.

Xuống xe, ánh mặt trời sáng rực vẩy lên, tây trang màu bạc hàng hiệu tinh tế được thiết kế thủ công như tòa sáng, mũi cao thẳng tắp, có vẻ vô cùng lạnh lẽo, khí chất kiêu căng cao cao tại thượng dưới ánh mặt trời lộ ra vô cùng rõ rệt.

Phảng phất giống như trong mắt anh mọi người đều là thần dân hèn mọn, anh chính là hoàng đế xa hoa vương giả, chí tôn cao sang.

Quyển 1 - Chương 5: Bỏ lỡ

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Hơn mười quản lý cấp cao nghiêng người cung kính đón tiếp đằng trước cửa.

Bách Lý Hàn Tôn hờ hững khẽ gật đầu, giữa lông mày hiện vẻ lạnh lùng khó có thể tới gần, trên người càng lộ ra khí chất xa cách mà lại tôn quý.

Trì Đông Quân và hơn mười quản lý cấp cao đi theo sát phía sau.

Quản gia Phó và thư ký cung kính sánh kịp.

Cửa kính xoay như hoan nghênh đón anh đến, thi thoảng bắn ra tia sáng lấp lánh, vui vẻ xoay tròn.

Trong hành lang, cô tiếp tân cùng với những nhân viên khác treo nụ cười bên môi.

Như một vầng trăng sáng, Trì Đông Quân và hơn mười quản lý cấp cao cùng Bách Lý Hàn Tôn đi tới thang máy.

Trì Đông Quân đưa tay ấn nút trên thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, đoạn giới thiệu tình hình công ty thời gian gần đây cho Bách Lý Hàn Tôn nghe. Khuôn mặt điển trai của Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng, mắt đen lộ ra rét lạnh, thỉnh thoảng khẽ gật đầu, nói một đôi lời.

Cố Tuyết Y nhìn thấy ở cửa thang máy có nhiều người đang đợi thang máy, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại, bây giờ không phải đã là giờ làm việc sao?

Xem ra, cô phải đi bộ lên rồi, khéo môi cười châm chọc.

Cô xách theo thùng đi lên cầu thang.

Bách Lý Hàn Tôn chột giật mình như bị gì đó tác động, tầm mắt lạnh nhạt nhìn về phía Cố Tuyết Y.

Chỉ trông thấy một bóng lưng nhỏ bé, cảm thấy đặc biệt quen thuộc, hình như đã gặp ở đâu rồi.

Trì Đông Quân liếc qua Bách Lý Hàn Tôn, dọc theo tầm mắt nhìn, bóng lưng màu xám nhạt. Bóng lưng của công nhân vệ sinh có gì đẹp mà nhìn? Lại khiến Bách Lý Hàn Tôn cao cao tại thượng nhìn mê mẩn đến thế.

Thang máy mở ra, quản gia Phó bên cạnh cung kính nhắc nhở Bách Lý Hàn Tôn vào thang máy.

Bách Lý Hàn Tôn nhìn mãi đến khi không thấy bóng lưng xinh đẹp nữa mới thu hồi tầm mắt bước vào thang máy.

Trì Đông Quân, quản gia Phó và thư ký đi theo sau.

Mấy quản lý cấp cao và nhân viên chủ quản vào thang máy khác.

Bách Lý Hàn Tôn đứng thẩn thập, lạnh lùng nhìn cửa thang máy.

Vừa rồi anh lại mất hồn.

Ngày hôm qua trong nhà hàng Tây cũng thế.

Bàn tay trong túi quần cuộn chặt, hàm dưới kéo căng, trong mắt lạnh lẽo chứa sự tức giận, anh không rõ tại sao lại như vậy.

Quản gia Phó từ nhỏ đến lớn đều bên cạnh Bách Lý Hàn Tôn, phát hiện tâm tình anh hơi kích động, trong mắt lộ vẻ quan tâm nhìn về phía Bách Lý Hàn Tôn.

Trong cầu thang bộ.

Cố Tuyết Y leo đến tầng thứ mười, thật sự mệt mỏi không chịu được.

Nửa giờ trôi qua, những người kia chắc không còn ở trong thang máy nữa!

Ôm suy nghĩ như vậy, Cố Tuyết Y đi ra cầu thang ấn thang máy.

Cửa thang máy mở ra, bên trong trống rỗng.

Ấn nút lên tầng 40, chân Cố Tuyết Y hơi nhũn dựa vào phía sau.

Hay viết tiểu thuyết nên thiếu vận động, đi một đoạn cầu thang mà đã mệt mỏi thành thế này.

Mười phút sau, Cố Tuyết Y ra khỏi thang máy tự mình bước lên lầu trên.

Lau sạch sẽ cầu thang mười tầng đã là hai giờ chiều, cô trở lại bộ phận vệ sinh, trông thấy đồng nghiệp đã ăn cơm trưa còn đang ngời cười cười nói nói.

Chị Bội thấy cô trở về gọi cô tới ăn cơm trưa.

Cố Tuyết Y thả thùng và khăn lau trong tay xuống, rửa tay sạch sẽ rồi đi về phía mấy cô kia.

“Này! Đây là chị đặc biệt để lại cho em, em vất vả rồi!” Trên mặt chị Bội niềm nở, cầm hộp cơm bên cạnh đưa cho Cố Tuyết Y.

“Cảm ơn!” Cố Tuyết Y cười khẽ một tiếng, con mắt hơi lạnh nhạt nhìn chị Bội.

“Mọi người đều là đồng nghiệp, đừng khách khí như vậy, em nhanh ăn cơm đi!” Chị Bội cười dãn dòn.

Lý Tinh Tinh bên cạnh nhìn thấy đặc biệt ghen tỵ với Cố Tuyết Y, hộp cơm này vừa rồi cô ta muốn nhưng chị Bội không cho cô ta.

Chị Bội này có đồ gì cũng đều giữ lại cho Cố Tuyết Y, đối với Cố Tuyết Y rất tốt.

Đáng tiếc, Cố Tuyết Y cũng không cảm kích chị ấy, đến bộ phận vệ sinh này đã một tháng, bộ dạng vẫn không nóng không lạnh, lời nói thì có thể dùng ngón tay đếm được.

Vẻ mặt Cố Tuyết Y bình thản và yên lặng, một tay bưng hộp cơm, một tay cầm đũa gấp cơm ăn, phảng phất như có sự tồn tại của những người bên cạnh cũng không thể phá vỡ được bầu không khí yên ắng đó, cô im lặng hưởng thụ thế giới thuộc về cô.

“Đúng rồi! Các cậu có nghe nói không?”

“Nghe nói gì?” Lý Tinh Tinh nhiều chuyện liếc mắt hỏi.

“Chính là thiếu chủ của chúng ta tới chỗ này khảo sát nghiệp vụ.”

“Chuyện này mình cũng có nghe nói, mình còn nghe bộ dạng thiếu chủ rất đẹp trai! Nhưng lạnh như băng.”

“Thiếu chủ là người tôn quý cao cao tại thượng đương nhiên tính tình phải lạnh lùng rồi!”

“Tôi còn nghe nói thiếu chủ sẽ ở lại đây một thời gian dài đấy.”

“Oa! Vậy không phải chúng ta có thể thấy anh ấy sao?” Hai con người của Lý Tinh Tinh nở hoa đào, hai tay bưng mặt, hỏi: “Nếu thiếu chủ vừa ý mình thì tốt quá.”

“Tinh Tinh cô cũng đừng mơ mộng hão huyền nữa, chăm chỉ làm việc của cô cho tốt mới là quan trọng nhất.” Chị Bội xụ mặt nói, “Thiếu chủ có thân phận gì, chúng ta có thân phận gì, sao thiếu chủ lại coi trọng cô.”

“Chị.....” Về mặt Lý Tinh Tinh không nhận thua trừng mắt nhìn chị Bội.

Đối với việc mấy cô tranh chấp, Cố Tuyết Y tự mình thu dọn hộp cơm vứt vào trong thùng rác.

Trở lại phòng thay quần áo, thay đồ lao động ra, treo quần áo lao động vào trong tủ, cầm túi xách cô đi ra.

“Chị Bội! Em có lời muốn nói với chị, chị có thể cho em chút thời gian không?” Cố Tuyết Y nhàn nhạt cắt ngang cuộc tranh cãi của chị Bội và Lý Tinh Tinh.

“Được!” Trước khi đi chị Bội trừng mắt nhìn Lý Tinh Tinh.

Cố Tuyết Y đi theo sau chị Bội.

Lý Tinh Tinh tức giận liếc nhìn bóng dáng Cố Tuyết Y.

Cố Tuyết Y lấy một phong thư từ trong túi ra đưa cho chị Bội.

Chị Bội xem qua, không đưa tay nhận, “Vì sao phải xin nghỉ? Là công việc không vui vẻ à? Hay là em cảm thấy vất vả? Nếu như đúng như vậy, chị có thể sắp xếp những người khác cùng quét dọn vệ sinh với em.”

Những cô gáo làm việc chăm chỉ như Cố Tuyết Y thật sự rất hiếm gặp, những nhân viên vệ sinh khác cứ sợ vất vả, mục đích đến chỗ này không phải là làm việc, mà là hàng ngày đều nghĩ sẽ có ngày mấy cô có thể gả cho kẻ có tiền.

“Chị Bội! Em không phải vì những thứ này, em chỉ muốn nghỉ ngơi một thời gian ngắn.” Cố Tuyết Y nhìn chị Bội, đôi mắt hờ hững.

Thật ra chỉ cần cô không đi xem mắt, viết tiểu thuyết một tháng có hai ngàn đồng, đối với cô mà nói thì vẫn có thể cố gắng suy trì cuộc sống, dù sao đối với vật chất cô không hề có yêu cầu gì, một ngày không ra khỏi cửa thì hoàn toàn không cần tiêu gì đến tiền.

“Em muốn nghỉ ngơi thời gian bao lâu? Chị cho em nghỉ phép!” Chị Bội nhìn cô.

“Không cần ạ!” Cố Tuyết Y khẽ lắc đầu, “Cảm ơn chị trong một tháng qua đã chiếu cố em, em còn những chuyện khác muốn làm.”

Tuy viết tiểu thuyết không kiếm được nhiều tiền, nhưng cô đã nghĩ muốn sống cuộc sống bình thường.

“Trước tiên chị giữ phong thư này cho em, em suy nghĩ cho kỹ trong một tuần, nếu như em nghĩ kỹ rồi thì tới, chị Bội thực sự tiếc em.”
Chị Bội nhìn Cố Tuyết Y trong lòng có quyết định, lập tức đưa tay nhận thư từ chức.

“Dạ!”

Ra khỏi công ty Bách Âu, Cố Tuyết Y tự do thoải mái như chú chim nhỏ, dưới ánh mặt trời rực rỡ, gió nhẹ thổi tóc mềm của cô bay lất phất, cả khuôn mặt tinh xảo sáng lấp lánh, như búp bê bằng sứ.

Đi về phía suối phun róc rách, hoa lá trong vườn đung đưa theo làn gió, như đang nói tạm biệt với cô!

Quyển 1 - Chương 6: Vô tình gặp

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Vẫn ở nhà hàng cơm Tây, chính là nơi đèn treo tường pha lê đẹp để quý giá, bài trí cổ xưa, khăn trải bàn caro đen trắng, bộ đồ ăn bằng bạc sáng bóng, hoa hồng mềm mại tỏa ra hương thơm mê người, âm nhạc thư thái lãng mạn chậm rãi du dương. LQĐÔN

Cố Tuyết Y ngồi trên sofa màu đỏ.

Ánh mặt trời sáng rực chiếu lên cửa sổ thủy tinh, trên mặt bàn ăn như được khoác một tầng sáng mờ màng.

Cố Tuyết Y lơ đãng nhìn bên ngoài cửa sổ, dưới kính mắt, con mắt màu hổ phách tĩnh lặng lạnh nhạt như mặt biển lúc bình yên, da thịt trắng ngà trong suốt như thủy tinh, cằm nhọn mịn màng lộ ra trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Không khỏi nhớ lại ba ngày trước cô từ chức ở công ty Bách Âu về nhà, Giang Hiểu Cầm một thân váy hoa văn trang nhã ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, khuôn mặt trung nhiên nhưng vẫn giữ được vẻ đẹp khi còn trẻ, ưu nhã xinh đẹp từ trong nội tâm.

“Cuối cùng con đã tan làm về!” Giang Hiểu Cầm đặt tờ báo trong tay xuống, đứng dậy đi về phía Cố Tuyết Y.

“Sao mẹ nuôi người lại tới đây? Không phải dạo này mẹ bận chuyện Nhã Mạn kết hôn sao?” Đầu tiên Cố Tuyết Y khẽ giật mình, sau đó

đóng cửa lại, đôi mắt màu hổ phách nhìn Giang Hiểu Cầm, khuôn mặt nhìn như bình thường trong nháy mắt cong lên, quanh thân cô giống như có một tầng mây bạc bao trùm, cô chính là tiên nữ trên trời.

“Con nghĩ mẹ bận chuyện Nhã Mạn nên quên con à.” Giang Hiểu Cầm tức giận trừng mắt nhìn Cố Tuyết Y, môi cười cứng chiều.

Trong lòng bà đã sớm đối xử với Cố Tuyết Y như con gái ruột.

Năm đó vừa nhìn thấy Tuyết Y, u buồn và tuyệt vọng trong mắt Tuyết Y chợt đánh sâu vào trong lòng bà, ý nghĩ đầu tiên chính là nhận Tuyết Y làm con gái nuôi, sẽ đối xử với Tuyết Y tốt hơn cả con gái ruột mình.

Lúc ấy bà nghĩ, rốt cuộc là chuyện gì lại làm một cô gái mười mấy tuổi có ánh mắt tuyệt vọng u buồn đến thế, khi đó Tuyết Y như một cụ già trải qua cuộc sống tang thương nhất, nhìn thật sự khiến người ta cảm thấy lòng chua xót.

Cho tới bây giờ bà vẫn không cách nào biết rốt cuộc khi đó Tuyết Y đã xảy ra chuyện gì.

“Con không có ý này!” Cố Tuyết Y cười, trong mắt ẩn giấu nụ cười thản nhiên.

Qua nhiều năm như vậy, Giang Hiểu Cầm đối xử với cô rất tốt, không thua bất kỳ ai. Chỉ là, cô thật sự không có hứng thú với những lần xem mắt kia, xem mắt đối với cô mà nói còn chẳng bằng ở nhà viết tiểu thuyết.

“Không phải ý này, vậy ngày mai con đi xem mắt cho mẹ.” Giang Hiểu Cầm trực tiếp đi vào chủ đề chính.

“Mẹ nuôi.....”

Giang Hiểu Cầm xòe tay cắt ngang lời Cố Tuyết Y muốn nói, nhìn cô, nói tiếp, “Con đừng bảo là con phải viết tiểu thuyết, càng đừng nói là con đi làm, những cứ này con nói mẹ đều không tin, chị Bội đã điện cho mẹ rồi, cô ấy nói con đã từ chức không làm nữa.” Bà quen biết Tuyết Y nhiều năm như vậy, tính cách Tuyết Y bà có thể hiểu.

“Cho nên mẹ nuôi mới tới chỗ con bắt người?” Lúc này Cố Tuyết Y bừng tỉnh hiểu ra.

“Nếu như mẹ không làm vậy, sao mẹ tìm được con?” Lần nào bà điện thoại cho Tuyết Y, không phải tắt máy thì chính là không ai nghe máy, khi bà nhận được điện thoại chị Bội gọi tới, dứt khoát tới chỗ cô bắt người.

Nhà hàng Tây.

“Tại sao cô Cố họ Cố? Mà không phải họ Tiêu?” Người đàn ông thấy Cố Tuyết Y ngẩn người, giọng điệu có phần dò hỏi.

Trong mắt Cố Tuyết Y ngạc nhiên, bùng ly nước trước mặt uống một ngụm, thong dong nâng đôi mắt gần như trong suốt lên, nhìn người đàn ông mặc tây trang hàng hiệu trước mắt, thản nhiên nói: “Nhà họ Tiêu chỉ có một cô con gái ruột, tôi chỉ là con gái được nhận nuôi.”

Chủ đề mẫn cảm hôm nay dù hơi muộn, nhưng Tuyết Y không gọi đồ ăn, cô nghĩ....

“Tôi là một tác giả viết tiểu thuyết online, một tháng cũng chỉ có hai ngàn đồng tiền lương, tôi không phải tiểu thư con nhà giàu này nọ, chúng ta đừng lãng phí thời gian cho nhau! Tôi còn muốn về nhà viết

tiểu thuyết, tạm biệt!”

Cố Tuyết Y nói xong cầm túi xách đi ra khỏi nhà hàng Tây.

Lúc này, Bách Lý Hàn Tôn từ trong xe Bentley RV màu đen đi vào, một mình quản gia Phó đi theo sau lưng.

Hai người gặp thoáng qua ở cửa ra vào, đôi chân thon dài của Bách Lý Hàn Tôn dừng lại một giây, đôi mày rậm trên khuôn mặt tuấn tú hơi nhăn lại, mắt màu mực xuất hiện sự lạnh buốt, đi vào bên trong nhà hàng Tây.

“Tôi thấy cô gái vừa đi ra ngoài xem mắt rất nhiều lần rồi!”

“Đã hơn 30 lần, không có lần nào thành công.”

“Oa! Xem mắt nhiều như vậy mà cũng không thành công, nếu là tôi thì sẽ không đi xem mắt nữa đâu.”

Nhân viên tạp vụ của nhà hàng Tây trốn trong góc phòng nhỏ giọng bàn tán về Cố Tuyết Y, ngay cả Bách Lý Hàn Tôn đi qua cũng không để ý.

Bước chân của Bách Lý Hàn Tôn không tự chủ ngập ngừng, vẻ mặt tuấn tú cao quý lạnh lùng.

“Lần nào cũng là đối tượng xem mắt bỏ cô ta, vì sao lúc này cô ta lại rời đi trước? Chẳng lẽ cô ta không thích đối tượng xem mắt lần này?”

“Làm sao có thể, lần trước đó mình thấy có một người đàn ông còn xấu hơn người đàn ông bây giờ không biết bao nhiêu lần, mà cô ta vẫn ngồi ở đó.”

“Nói không chừng cô ta hơi quái gở, thích đàn ông xấu xí.”

“Nhưng tôi vẫn rất bội phục dũng khí của cô ta, xem mắt hơn 30 lần mà còn chưa gả ra ngoài được.”

Quản gia Phó rõ ràng cảm nhận bước chân Bách Lý Hàn Tôn dần chậm lại, hơi ngược mắt thoáng nhìn đám nhân viên đang thảo luận về khách hàng, trong lòng giật mình hiểu ra, hơi xoay người, cung kính thấp giọng nói với Bách Lý Hàn Tôn nói, “Tôi lập tức bảo quản lý đuổi việc bọn họ!”

Cầm Bách Lý Hàn Tôn kiêu ngạo lạnh lùng, đôi mắt âm trầm lạnh lẽo nhìn phía trước, đi nhanh tới.

Trong góc, đám nhân viên phục vụ không biết vì mấy lời nhảm chán trong miệng nhiều chuyện mà khiến mình bị thất nghiệp.

Bách Lý Hàn Tôn ưu nhã ngồi xuống ghế lộng lẫy cổ xưa chuyên dành cho anh, cây xanh làm hoàn cảnh xung quanh đẹp hơn, quản gia Phó và nhân viên phục vụ đứng bên cạnh, nghệ sĩ Violin kéo khúc nhạc khiến người ta thư giãn thoải mái.

Trên bàn cơm là món bò bít tết tươi ngon mà nhà hàng đặc biệt chuyển bằng đường hàng không từ nước ngoài về.

Bách Lý Hàn Tôn tựa như có chuyện, các khớp xương ngón tay rõ rệt cầm dao nĩa không động đậy, anh chẳng muốn ăn miếng bò bít tết chút nào.

Anh, lại để một người phụ nữ lạ lắm ảnh hưởng tới tâm tình của mình, ánh mắt anh không tự chủ đuổi theo cô.

Hồi lâu sau, quản gia Phó bên cạnh liếc thấy Bách Lý Hàn Tôn chậm

chạp không động dao nữa, sau đó cung kính lên tiếng, “Miếng bò bít tết này không hợp với khẩu vị của thiếu chủ à? Cần tôi bảo người đổi không?”

Nhà hàng cơm Tây này là một trong những nhà hàng lấy tên công ty Bách Lý đầu tư vào, vì có thể để Bách Lý Hàn Tôn không bị người ta quấy rầy, nhà hàng Tây nào mà công ty đầu tư đều có thiết kế nơi dùng cơm và nguyên liệu nấu ăn sang quý chuyên dành cho Bách Lý Hàn Tôn.

“Không cần!” Bách Lý Hàn Tôn kéo khoe môi, buông dao nữa xuống, ngón tay bung ly rượu vang trên bàn, giọng lạnh lùng trầm thấp nói, “Sai người dọn đi.”

Trên mặt quản gia Phó lo lắng nhìn Bách Lý Hàn Tôn, kính cẩn nhỏ giọng nói, “Nhưng thiếu chủ ngài....” Còn chưa ăn một miếng nào.

Con người của Bách Lý Hàn Tôn lạnh như băng, lạnh lùng liếc quản gia Phó, quanh thân bao phủ khí thế cao cao tại thượng làm đáy lòng quản gia Phó chợt run lên, một luồng khí lạnh từ xương sống truyền tới xuống bàn chân ông, cứng rần thu hồi câu nói kế tiếp.

Uy nghiêm của thiếu chủ không người nào có thể vi phạm!

Quyển 1 - Chương 7: Bạn thân phiền não

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Bầu trời bao la trong xanh, điểm lệt động lòng người, Cố Tuyết Y xuống xe, bóng dáng bị ánh mặt trời chiếu nghiêng in xuống nền gạch đỏ. LQĐ

Nhìn bóng dáng nghiêng dài dưới mặt đất, Cố Tuyết Y hơi run sợ, nhìn lên bầu trời hơi đỏ, giống như một bức tranh màu nước, thật sự rất đẹp.

Nhịp điệu cuộc sống của người trong thành phố lớn tất bật hơn, đi làm thì chạy theo xe bus, tan tầm vội trở về nhà nấu cơm, cực ít người lưu ý tới cảnh đẹp như vậy, ngay cả tiểu khu chỗ cô ở, buổi tối cũng rất ít người trẻ tuổi tản bộ sau khi ăn xong, hơn phân nửa là người già và trẻ em.

Đi khoảng năm phút, hương cây xanh xộc vào mũi, đường rộng trồng mấy hàng cây bạch dương, ánh trời chiều xuyên qua lá cây vẩy lên mặt đất loang lổ ánh nắng.

Đi vài phút, Cố Tuyết Y tới cửa nhỏ cạnh cổng sắt chính, lôi thẻ cảm ứng từ ra dán lên máy cảm ứng, tích một tiếng, cánh cửa nhỏ tự động mở ra.

Tầm mười phút sau, Cố Tuyết Y đi về phía bên phải cầu thang, cầm chìa khóa trên tay vào ổ khóa mở cửa.

Mùi hương quen thuộc xộc vào, Cố Tuyết Y tiện tay đóng cửa lại.

Thay dép lê ngay tại cửa, tự mình đi vào phòng khách đơn sơ, cánh môi đỏ thắm của Cố Tuyết Y hơi cong lên, mắt trong suốt tĩnh lặng như trời xanh yên tĩnh.

“Không phải ai đó phải kết hôn nên cực kỳ bận rộn à? Sao rảnh chạy tới chỗ tớ đây?”

“Sao cậu biết tớ tới hả?” Trong mắt Tiêu Nhã Mạn tràn đầy bất mãn nhìn Cố Tuyết Y.

“Tớ nghĩ thấy mùi hương thuộc về cậu.” Buông túi xách trên vai xuống, ngồi trên sofa, vẻ mặt Cố Tuyết Y hờ hững, đuôi lông mày hiện sự mệt mỏi không dễ gì bị phát hiện.

Tối hôm qua biết là phải đi ra ngoài xem mắt sẽ không có thời gian viết tiểu thuyết, vì vậy nên cô ngồi suốt đêm đánh bản thảo, viết tiểu thuyết, mãi cho tới sáu giờ sáng mới đi ngủ.

Vì không nghỉ ngơi đầy đủ bây giờ cô cảm thấy mình đau đầu chóng mặt, giữa mi tâm hơi đau.

Ngón tay như ngọc ấn lên huyệt thái dương.

“Cậu như chú chó nhỏ à? Không có chuyện gì lại dùng mũi người mùi của tớ.”

Cảm giác đầu khá hơn một chút, Cố Tuyết Y thả tay ra nhìn sắc mặt Tiêu Nhã Mạn hơi âm trầm, giữa hai hàng lông mày hiện vẻ không vui, so với tinh thần phấn khởi ánh mắt lấp lánh của ba ngày trước, quả thực khác nhau một trời một vực. Cô khẽ thở dài, thấp giọng quan tâm hỏi: “Hôn lễ cậu chuẩn bị thế nào rồi?”

Hai ngày nay cô cũng bận viết tiểu thuyết nên không có thời gian gọi điện thoại hỏi Nhã Mạn.

Tiêu Nhã Mạn cúi đầu, Cố Tuyết Y không nhìn thấy thần sắc trong mắt cô ấy, chỉ thấy cô ấy cắn môi dưới.

Động tác này gián tiếp nói cho Cố Tuyết Y biết, trong đó có vấn đề, cũng không vội hỏi Tiêu Nhã Mạn, cô biết tính Tiêu Nhã Mạn chờ lát nữa sẽ nói, nếu hỏi ngược lại sẽ không nói.

Hai giây trôi qua! Tiêu Nhã Mạn mới chậm rãi nhả môi dưới ra, thờ dài một hơi, ngược mắt nhìn Cố Tuyết Y, trong mắt rất nhanh hiện vẻ ưu sầu u tối.

Cố Tuyết Y bắt được thần sắc trong mắt Tiêu Nhã Mạn, lặng yên không nói lời nào, chỉ im lặng nhìn Tiêu Nhã Mạn.

Tiêu Nhã Mạn giả vờ nhún vai, nụ cười trên mặt ngọt ngào có chút cứng nhắc, “Còn không phải như vậy à, có mẹ tở và mẹ anh ấy nên chuyện gì cũng không cần tở quan tâm.”

“Thực là thế phải không?” Cố Tuyết Y hờ hững nhìn bên ngoài, đèn đường không biết đã bật sáng từ khi nào, ngọn đèn trên cây hoa đào chiếu rọi xuống, từng đóa sáng lấp lánh.

Màn đêm bất giác dần buông xuống, bầu trời đen tối mang những vì sao lập lòe.

“Hôn nhân không đơn giản như chúng ta thấy đâu, nhưng cũng không phức tạp lắm, là một thứ gì đó không thể thử nghiệm.”

“Tuyết Y! Hôn nhân là chuyện đại sự trong đời mỗi một người Trung

Quốc đều phải trải qua một lần, không thể nào không kết hôn.”

“Cũng vì mọi người có ý nghĩ này, vừa đến tuổi kết hôn thì không thể chờ đợi mà đi xem mắt, môn đăng hộ đối liền oki, sau khi kết hôn mới phát hiện thì ra hai bên không hợp nhau, lại ầm ỹ ly hôn.”

Tiêu Nhã Mạn im lặng! Trong mắt lóe lên sự giãy dụa.

“Hôn nhân là thiêng liêng, người ta vì yêu nhau mới tiến vào lễ đường.” Bây giờ có mấy người có thể yêu nhau mãi cho đến chết? Cánh môi đỏ thắm của Cố Tuyết Y nhếch lên châm chọc.

“Anh ấy rất bẽ bộn nhiều việc!” Tiêu Nhã Mạn bỏ ngụy trang của mình xuống, vẻ mặt ngọt ngào dưới ánh đèn mờ ảo hơi ưu tư, đôi mắt trong trẻo lúc này vô cùng tối tăm, “Ngay cả hình kết hôn của bọn tớ cũng là do thư ký đến xử lý giải quyết, Tuyết Y!” Ngược mắt nhìn Cố Tuyết Y, trong mắt ẩn chứa sự đau khổ, “Hôm nay tớ thử áo cưới, nhưng tớ lại theo người đàn ông khác ở cùng một chỗ.”

Thân thể Cố Tuyết Y chột cứng đờ, giật mình chầm rãi quay lại đưa mắt nhìn Tiêu Nhã Mạn.

Cô có thể cảm nhận được trong lòng Nhã Mạn đang chảy máu.

Bàn tay không tự chủ đặt lên tay Nhã Mạn, an ủi cô ấy.

Lời muốn nói đến bên miệng, Cố Tuyết Y lại không biết nên nói như thế nào cho phải.

Cô hiểu tính Nhã Mạn, và cô cũng tin khoảnh khắc quyết định kết hôn với người đàn ông kia, tận sâu trong đáy lòng hạ quyết tâm quyết định chuyện vô cùng quan trọng, bây giờ không phải một hai câu cô khuyên bảo là có thể thay đổi quyết định của Nhã Mạn.

“Nhưng Tuyết Y, tớ muốn thử xem, vì tớ yêu anh ấy.” Từ lần trong cửa hàng kia, cô ấy đã yêu sâu đậm Lăng Hi Dạ. “Tuyết Y, cậu cũng sẽ ủng hộ tớ đúng không?” Đôi đồng tử lộ ra vẻ khẩn cầu, nhìn Cố Tuyết Y, hai tay vô thức nắm chặt cổ tay Cố Tuyết Y không thả.

Khuôn mặt Cố Tuyết Y lạnh nhạt, nhìn vào mắt Tiêu Nhã Mạn, một giây đồng hồ trong lòng cô biết Nhã Mạn yêu người đàn ông kia sâu đậm, “Chuyện hôm nay cậu có nói cho mẹ nuôi và ba nuôi biết không?”

“Họ không biết.”

“Cũng đúng!” Cố Tuyết Y dời tầm mắt từ trên người Tiêu Nhã Mạn, thản nhiên nói, “Nếu như để họ biết thì.... Bây giờ cậu không thể nào ngồi đây được!” Mà là ngồi trong nhà bên phía nam, mấy người Giang Hiểu Cầm nhất định sẽ hủy bỏ hôn ước này, sẽ không để Nhã Mạn chịu đựng uất ức như vậy.

“Cho nên Tuyết Y, cậu sẽ giúp tớ, không nói với mẹ tớ đúng không?” Đồng tử Tiêu Nhã Mạn lộ ra hoảng sợ và lo lắng.

Ngũ quan Cố Tuyết Y xinh xắn, đôi mắt xuyên qua mắt kính nhìn Tiêu Nhã Mạn, nói: “Cậu thật sự quyết định gả cho người đàn ông kia, tớ sẽ giúp cậu giữ bí mật này.” Trong lòng thầm thở dài, có lẽ phải chịu thua thiệt, mới biết được quý trọng và yêu chính mình.

“Cảm ơn cậu!” Tiêu Nhã Mạn cười tươi, con mắt trong veo sáng lấp lánh, còn đẹp hơn những vì sao ngoài kia.

Khóe miệng Cố Tuyết Y cười yếu ớt, đôi mắt màu hổ phách dưới ánh đèn mờ ảo sáng lên, mỹ lệ như ngọc lưu ly, “Cậu hợp với vui vẻ, không hợp với bộ dạng có tâm sự, cậu cười lên vô cùng xinh gái!”

“Thật vậy hả?” Nụ cười trên mặt Tiêu Nhã Mạn xán lạn, con mắt lộ vẻ không thể tin nhìn Cố Tuyết Y.

Quen biết Tuyết Y lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nghe thấy Tuyết Y khích lệ cô.

Hết chương 7

Quyển 1 - Chương 8: Có chút thay đổi

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Có khi nào tớ gạt cậu chưa?” Đối mắt tĩnh lặng liếc xéo Tiêu Nhã Mạn.

Tiêu Nhã Mạn suy nghĩ một lúc, cười nói đúng vậy. LQĐỒN

Bỗng nhiên như nhớ ra chuyện gì đó, nhìn qua Cố Tuyết Y, nói: “Tớ nghe mẹ tớ nói, cậu lại đi xem mắt, thế nào rồi?”

Đôi mắt trong vắt của Cố Tuyết Y có chút đảo quanh, “Cậu lại nữa rồi!”

“Được rồi, tớ không hỏi cậu vấn đề này nữa!” Hai tay làm tư thế đầu hàng, cười nói, “Tuyết Y, ngày tớ kết hôn có thể làm phù dâu của tớ không?”

Đầu tiên Cố Tuyết Y im lặng một giây, đoạn nói, “Phù dâu phải có năng lực uống rượu, tớ không uống rượu, nhiệm vụ làm phù dâu cho cậu vẫn nên để người khác đi.”

“Nhưng....”

“Chắc Hàn Di uống rượu không tệ, cậu có thể tìm cậu ấy.” Cánh môi Cố Tuyết Y chúm chím, đề nghị.

“Cậu không nói tớ cũng quên, hình như lâu không gặp cậu ấy.”

“Thời gian gần đây bên trang tiểu thuyết VIP phải cập nhật nhiều hơn, cho nên cậu ấy không ra khỏi cửa.”

“Tớ cảm thấy hai người các cậu đều rất liều mạng! Nếu bắt tớ vài ngày không ra ngoài, tớ nhất định sẽ điên lên mất!” Tiêu Nhã Mạn khoa trương giả vờ ra vẻ phát điên, cười toét miệng nhìn Cố Tuyết Y.

Tiêu Nhã Mạn nói địa chỉ giờ giấc bắt đầu hôn lễ với Cố Tuyết Y, sau đó liền về nhà nghỉ ngơi.

Thời gian yên ổn trôi qua ba ngày.

Trong thư phòng chỉ có chút ánh sáng nhạt ở trước máy vi tính, Cố Tuyết Y thật vất vả viết và lưu trữ bản thảo rồi gấp laptop lại, cô nhin hai ngày đêm, hơn nữa chút nước cũng không uống, bữa sáng càng không có cơ hội ăn.

Đứng dậy, đầu Cố Tuyết Y hơi choáng, giống như vật thể xung quanh mình đang chuyển động, tựa như bất cứ lúc nào cô cũng có thể bị ngã xuống, vì vậy cô vội ngồi xuống, hồi lâu sau, Cố Tuyết Y thấy đầu không còn choáng váng nữa mới đứng lên lại.

Đi đến bên cửa sổ, kéo màn cửa ra.

Một luồng sáng rọi tới, Cố Tuyết Y không thích ứng nhắm chặt mắt lại, khi hơi thích ứng mới chậm rãi mở mắt ra.

Ánh mặt trời màu vàng rải khắp bầu trời xanh thẫm bao la, bãi cỏ xanh mơn mớn, cây cối xanh biếc, các loại hoa đủ màu sắc đập vào tầm mắt cô.

Mở cửa kính ra.

Từng đợt hương hoa đào phả vào mũi!

Ra khỏi thư phòng, Cố Tuyết Y vừa cầm điện thoại vừa đi về phía phòng tắm.

Vừa đánh răng lại mở điện thoại ra xem, phát hiện có vài cuộc gọi nhỡ, bình thường lúc cô đi vào thư phòng viết tiểu thuyết đều chỉnh điện thoại về chế độ không chuông hoặc là tắt máy, xem lịch sử trên màn hình điện thoại là tám giờ sáng này, thì ra vừa mới mười phút trước.

Xem thấy số lạ, Cố Tuyết Y cũng lười gọi lại, trước kia có mấy lần cô gọi lại, bên kia nói là công ty vé số Hongkong gì đó, cô không hề nghĩ ngại trực tiếp tắt máy, dần dà cô tạo thành thói quen số xa lạ sẽ không gọi lại.

Đánh răng xong đi vào phòng bếp pha mì, mười phút sau thì ăn xong, chuông điện thoại lại vang lên.

Trong hành lang thiết kế lộng lẫy, đặt mấy chậu cây xanh, đèn treo thủy tinh khổng lồ, ánh mặt trời vàng rực chiếu vào, Cố Tuyết Y một thân quần áo lao động màu xám nhạt, hai tay mang hai găng cao su, đưa đẩy lau chùi, cẩn thận lau sàn nhà bằng đá cẩm thạch trắng.

Chị Bội điện thoại cho cô nói thiếu chủ công ty muốn tổng vệ sinh một lần, muốn quét dọn mọi góc ngách từ trong ra ngoài sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, trong khoảng thời gian ngắn không tìm được người, muốn cô quay lại giúp một tay.

Mặc dù trong hành lang có điều hòa, nhưng Cố Tuyết Y thường

xuyên đi đi lại lại, trên trán lấm tẩm mồ hôi, ẩm ướt dính kết mấy sợi tóc.

Mồ hôi từ trên trán trắng nõn của cô rơi xuống lông mi dài và dày, cô thấy con mắt hơi khó chịu, một tay cầm kính ra, một tay nhẹ nhàng lau mồ hôi, sau đó tiếp tục nhắc cây lau nhà và kéo.

Chỗ được Cố Tuyết Y lau qua phản chiếu ánh sáng dịu nhẹ.

Chính lúc này, cửa kính xoay tròn, Bách Lý Hàn Tôn xuất hiện trong hành lang, mặc bộ tây trang hàng hiệu màu lam làm thủ công tinh tế, giày da sáng bóng, đuôi lông mày dày rậm kiêu căng, vẻ mặt đẹp trai lạnh như băng, đôi mắt thâm thúy lạnh lẽo, khí chất bao quanh thân hình cao ngất tôn quý không thể chạm tới.

Trì Đông Quân đi theo bên cạnh anh, cùng Bách Lý Hàn Tôn thảo luận kế hoạch tương lai của công ty.

Sau lưng vẫn là quản gia Phó ăn mặc bảo thủ và thư ký.

Lúc này trong hành lang, tất cả mọi người đều gật đầu hơi khom lưng tỏ vẻ cung kính chào hỏi Bách Lý Hàn Tôn.

Cố Tuyết Y hơi liếc mắt nhìn, đúng lúc Bách Lý Hàn Tôn đi qua người cô, lập tức tầm mắt của hai người giao nhau.

Phảng phất giống như trong hành lang chỉ còn lại hai người họ.

Ánh mặt trời màu vàng nhạt xuyên qua cửa kính phản chiếu ánh sáng làm người ta liên tưởng như mình đang ở trong thế giới mộng ảo.

Xuyên thấu qua mắt kính, đôi mắt sâu thẳm lộ vẻ lạnh nhạt hờ hững,

như bầu trời bao la đêm khuya, ôm lấy ánh trăng dịu nhẹ, nhưng lại vừa giống bầu trời ban ngày, đằm tĩnh lạnh nhạt.

Những thứ này, lần đó ở nhà hàng Tây anh không phát hiện ra.

Vẻ mặt trắng noãn, cánh môi ẩm ướt mềm mại, ngũ quan xinh xắn, đột nhiên khiến anh cảm thấy đặc biệt quen thuộc.

Ngũ quan lạnh lẽo tuyệt trần, đôi mắt đen như mực chứa sự lạnh lùng, giống như trong mùa đông giá rét mà không mặc áo ấm nên run ẩy, khí thế như quân vương cổ đại.

Có lẽ những người khác thoáng nhìn anh sẽ dâng lên cảm giác hèn mọn, nhưng cô thì không.

Sau khi hơi lấy lại bình tĩnh, Cố Tuyết Y rũ mắt xuống.

Nhìn không thấy mắt màu hổ phách của cô nữa, đường cong cằm Bách Lý Hàn Tôn cứng lạnh, bật thốt ra, “Sao cô lại ở đây?”

Giọng nói trầm thấp lạnh lẽo phá vỡ hình ảnh như mộng ảo này, rực rỡ biến thành ánh sáng dịu nhẹ.

Cố Tuyết Y vẫn chưa trả lời câu hỏi của Bách Lý Hàn Tôn, khuôn mặt tao nhã mang ý cười thản nhiên của Trì Đông Quân đã cung kính nói, “Thiếu chủ, người dọn quét dọn sạch sẽ trong công ty, cô ấy là nhân viên vệ sinh của công ty chúng ta.”

Vừa rồi anh ta đứng bên cạnh quan sát Cố Tuyết Y, trong lòng cảm thấy hơi kỳ quái, với bộ dạng của Cô Tuyết Y, sao có thể hấp dẫn ánh mắt Bách Lý Hàn Tôn?

Tầm mắt Bách Lý Hàn Tôn ngấm quần áo lao động màu xám nhạt

trên người Cố Tuyết Y, mào rậm lặng lẽ chau lại.

Anh cảm thấy bộ quần áo này không hợp với cô.

Lập tức Bách Lý Hàn Tôn phát hiện mình có tâm lý như vậy, lông mày lại nhíu chặt, cằm căng cứng, cất bước rời đi.

Ba người Trì Đông Quân, quản gia Phó, thư ký theo sát đằng sau.

Cảm nhận ánh mắt của mọi người, Cố Tuyết Y xem nhẹ, nhìn xéo Bách Lý Hàn Tôn vào thang máy, trên mặt anh lạnh lẽo như trước, không biết nghĩ gì mà con mắt tối xuống.

Cửa thang máy đóng lại, Cố Tuyết Y thu hồi tầm mắt, đoạn tiếp tục công việc của mình.

Trong văn phòng rộng rãi, đặt một chiếc bàn làm việc thương hiệu nổi tiếng của Ý, sàn nhà lát bằng đá cẩm thạch màu đen, đèn treo thủy tinh xa hoa, màn cửa sổ bằng lụa mỏng kiêu sa.

Ánh mặt trời chiếu rọi vào trên mặt cửa sổ, đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn nhìn ra ngoài.

“Tôi muốn tư liệu về cô ấy.”

Trong lòng quản gia Phó biết nguyên nhân Bách Lý Hàn Tôn muốn điều tra Cố Tuyết Y, có phần cung kính khom lưng, con mắt nhìn bóng lưng Bách Lý Hàn Tôn, nói “Vâng!”

Thế giới làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, trong nhà hàng Tây gặp cô, ngay cả ở công ty cũng gặp cô?

Hết chương 8

Quyển 1 - Chương 9: Hai người chính thức xem mắt!

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Vẫn là nhà hàng Tây này, thay đổi duy nhất là vị trí, cô vừa đến cửa nhà hàng thì bị nhân viên phục vụ mời vào chỗ ngồi tôn quý, nói là chỗ đối tượng cô xem mắt hôm sắp xếp. LQĐIÔN

Cố Tuyết Y quan sát bốn phía, đèn tường mờ ảo, cây xanh vừa vắn che hết tầm mắt trong nhà hàng, chỗ này là một góc của nhà hàng Tây.

Cô nhớ nhiều lần có người muốn tới chỗ này ngồi nhưng đều bị quản lý nhà hàng Tây “Khách sáo” mời đi, có số người vì thể diện kiên quyết ngồi xuống, kết quả bị bảo vệ nhà hàng Tây mời ra ngoài, thậm chí còn trở thành khách bị nhà hàng Tây từ chối chào đón tiếp lần tới.

Ghế và bàn đều được thiết kế bởi nhà thiết kế nổi tiếng, ngay cả khăn trải bàn cũng là sản phẩm được thiết kế.

Xem ra, thận phận đối tượng xem mắt lần này cùng cô không hề tầm thường.

Còn có cả nhân viên phục vụ riêng biệt đứng im một bên, ngay cả trang phục cũng khác với những nhân viên khác, nghệ sĩ Violin kéo khúc nhạc lãng mạn vui tươi.

Từ sau ngày ở công ty, cô lại bắt đầu ở trong nhà viết tiểu thuyết, hôm nay đột nhiên nhận được điện thoại Giang Hiểu Cầm gọi tới, nói

là đi xem mắt.

Truyện đăng duy nhất ở trang LEQUYDON,

Thời gian này thi thoảng vẫn đi xem mắt, cô biết Giang Hiểu Cầm luôn lo lắng cô sẽ sống một mình, bây giờ Nhã Mạn vừa muốn kết hôn, đương nhiên muốn cô cũng nhanh chóng gả ra ngoài.

Lần nào lời từ chối xem mắt ra đến bên miệng lại cứng rắn nuốt về, cô không muốn gội gáo nước lạnh lên người Giang Hiểu Cầm.

Mắt thấy nửa giờ trôi qua, đối tượng xem mắt vẫn chưa tới.

Cố Tuyết Y không khỏi thất thần nhớ lại chuyện chạm mặt Bách Lý Hàn Tôn trong đại sảnh công ty Bách Âu.

Đây là ông trời đang trêu đùa cô ư? Lần nào cũng gặp phải anh ta.

Đột nhiên, khóe môi Cố Tuyết Y cong lên cười châm chọc.

Cho dù là trùng hợp thì sao chứ? Đàn ông trên thế giới này đều như nhau, có thể tin được à?

Mơ mộng hảo huyền nên là chuyện của những cô gái mới lớn, chứ không phải là chuyện của cô gái sắp ba mươi tuổi như cô nghĩ tới.

Dần dà, vẻ mặt khôi phục sự điềm nhiên lạnh nhạt.

Dưới mắt kính, đôi mắt màu hổ phách dưới ánh đèn thoát nhìn vô cùng trong trẻo, phảng phất như ngọc lưu ly lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Mái tóc đen nhánh mềm mại bị cô tùy tiện buộc lên, dưới ánh đèn

đuôi tóc giống như tơ lụa sáng bóng, cực kỳ mỹ lệ, càng khiến người ta có cảm giác yêu thích không muốn buông tay.

Mười phút trôi qua, đối tượng xem mắt đã trễ 40 phút, vậy cô cũng không cần tiếp tục chờ đợi nữa, hai chân Cố Tuyết Y đứng lên đẩy ghế ra, cất bước muốn rời khỏi chỗ này.

Đúng lúc đó, dưới ánh nhìn của mọi người, Bách Lý Hàn Tôn bước ưu nhã thong dong đi tới, hai tay đút trong túi quần, vẻ mặt đẹp trai lạnh lùng cao ngạo.

Anh trời sinh vương giả, lấp lánh vô cùng, bất kể đi tới đâu cũng đều hấp dẫn ánh mắt của người khác, giờ khắc này, tất cả khách trong nhà hàng Tây kể cả Cố Tuyết Y đều nhìn về phía anh.

Hai hàng lông mày anh có xa cách hờ hững, thoạt nhìn anh giống như tất cả đều là thần dân dưới chân anh.

Sải bước giẫm lên đá lát sàn cẩm thạch, ánh mặt trời xán lạn xuyên qua cửa kính chiếu lên mặt đất, phản chiếu ánh sáng mê ly.

Cố Tuyết Y hơi hoàn hồn, nhìn ly thủy tinh trên bàn.

Không phải anh ta sẽ đi về phía này chứ?

Hi vọng không phải!

Dường như ông trời không nghe thấu tiếng lòng cô, hai chân thon dài của Bách Lý Hàn Tôn từng bước đi về phía khu cao cấp, không đợi Cố Tuyết Y ngược mắt nhìn thì anh đã ngồi xuống phía đối diện cô.

Quản gia Phó lùi về sau một bước, cung kính yên lặng đứng một bên.

Bách Lý Hàn Tôn nhìn Cố Tuyết Y, trong mắt khiến người ta cảm thấy mùa đông đã tới.

Lông mi Cố Tuyết Y khẽ động, đẹp như cánh bướm, cùng đối diện tầm mắt anh, vẻ mặt trắng noãn không biểu lộ gì, đôi mắt không hề dao động.

Hai người nhìn nhau, không ai mở miệng nói chuyện trước.

Một lát sau, Cố Tuyết Y hơi vươn tay ra, nhân viên phục vụ lập tức tiến lên, hơi khom lưng cung kính hỏi cô cần giúp đỡ gì.

Thần thái bình tĩnh, đôi mắt trong veo lạnh lùng, đọc món ăn mà mình gọi, rồi đưa thực đơn trong tay trả lại cho nhân viên phục vụ, tựa như Bách Lý Hàn Tôn đối diện hoàn toàn không hề tồn tại.

Cầm Bách Lý Hàn Tôn kiêu căng, vẻ mặt tuấn tú không biểu lộ gì, cặp mắt nhìn chằm chằm Cố Tuyết Y, ngón tay với những khớp xương rõ rệt đặt trên bàn, hơi động đậy, quản gia Phó bên cạnh lập tức hiểu ý của Bách Lý Hàn Tôn, dặn dò nhân viên cũng dọn đồ ăn mà anh thích lên.

Ngón tay Cố Tuyết Y bùng ly thủy tinh lên, môi khẽ ngậm uống chút nước, tinh thần hơi hoảng hốt.

Với thân phận của Bách Lý Hàn Tôn mà cần đi xem mắt à? Muốn dạng phụ nữ nào chỉ cần tuân một câu là người ta nhào tới rồi!

Chắc mẹ nuôi và Bách Lý Hàn Tôn không quen biết mới đúng, sao họ lại biết nhau?

Xem ra trở về phải hỏi xem đây là có chuyện gì.

Bách Lý Hàn Tôn ở phía đối diện thu hết ánh mắt cô vào trong đáy mắt, bàn tay chẳng biết để dưới bàn từ lúc nào, ngón tay cuộn thành nắm đấm.

Hình ảnh ngày hôm qua hiện lên trong đầu anh.....

“Thiếu chủ! Báo cáo đã gửi tới!” Quản gia Phó gõ cửa đi vào, đặt phần tư liệu trước mặt Bách Lý Hàn Tôn.

Hai mắt Bách Lý Hàn Tôn khép lại nghỉ ngơi, chờ quản gia Phó kính cẩn lùi ra sau một bước, chậm rãi mở đôi mắt âm trầm ra, khi tầm mắt anh nhìn tờ tư liệu đầu tiên chợt giật mình, thân hình và vẻ mặt ngẩn ra, chỉ anh mới cảm nhận được cảm giác cứng đờ từ lòng bàn chân truyền lên trên người.

Con mắt hơi trừng lớn, trong mắt hiện ra sự kinh ngạc, lạnh lùng nhìn quản gia Phó.

“Cái này.....”

“Tôi đã xác định tên cô ấy là Cố Tuyết Y!” Quản gia Phó tựa như biết Bách Lý Hàn Tôn muốn hỏi gì, khẽ gật đầu nói.

Ông chăm sóc Bách Lý Hàn Tôn từ nhỏ, mỗi ánh mắt hay động tác của anh, ông vô cùng rõ ràng.

Duỗi ngón tay ra hơi run lên, Bách Lý Hàn Tôn không phát hiện, ngược lại quản gia Phó đứng bên cạnh thì nhìn thấy.

Cầm tư liệu lật xem, con mắt theo động tác của tay quét nhanh qua nội dung dung tư liệu một lần.

“Tại sao không có tư liệu mười năm trước của cô ấy?”

“Trước mắt cấp dưới vẫn còn đang tiếp tục điều tra.” Quản gia Phó bình tĩnh trả lời.

Buông tư liệu trong tay xuống, đôi mắt tĩnh mịch âm thầm.

Nửa giờ sau, Bách Lý Hàn Tôn dẫn quản gia Phó sắp xếp anh và Cố Tuyết Y xem mắt.

Lúc Cố Tuyết Y đi vào nhà hàng, anh ngồi trong xe Bentley RV màu đen liếc nhìn về phía cô.

Khi xác định Cố Tuyết Y chờ không được nữa muốn rời đi anh mới xuất hiện.

Nhân viên nhà hàng Tây mang thức ăn lên cho hai người, rót rượu vang năm 78 mời hai người.

Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Cố Tuyết Y nhìn ánh sáng phản chiếu trên bàn thủy tinh, chất lỏng màu đỏ trong ly từ từ chảy xuống, nhẹ nhàng thưởng thức một ngụm, môi đầy đà trơn bóng hơi hé mở liền chảy xuống cần cổ.

Đây là rượu vang nho thượng hạng! Quả nhiên là người có tiền biết hưởng thụ!

Thả ly thủy tinh trong tay xuống, cầm dao nĩa ăn miếng bò bít tết trước mặt, tư thế này vô cùng ưu nhã, dưới ánh đèn mờ ảo, đồ dùng trong phòng cổ xưa, chợt như đây là đang ở trong cung điện, cô chính là công chúa điện hạ đang tao nhã dùng cơm. Cánh môi bóng loáng duy trì nụ cười lạnh nhạt yếu ớt, tầm mắt vô cùng hưởng thụ nhìn miếng thịt bò trong đĩa sứ trắng.

Hết chương 9

Quyển 1 - Chương 10: Lý do

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Bách Lý Hàn Tôn vừa cắt miếng bít tết trong đĩa sứ trắng vừa liếc nhìn Cố Tuyết Y phía đối diện.

Hai người im lặng từ nãy đến giờ không nói lời nào. LQĐIÒN

Khoảng nửa tiếng sau, Cố Tuyết Y cầm lấy khăn lụa bên cạnh mà nhà hàng chuẩn bị cho cô, lau miệng.

Hai chân đứng dậy đẩy ghế ra.

Bách Lý Hàn Tôn thấy cô mặc một bộ đồ đen trắng kết hợp, xách chiếc túi rẻ tiền, chân mang đôi giày vải màu đen rẻ tiền, không tự chủ nhíu mày.

Trong trí nhớ của anh, phụ nữ nên đi giày cao gót xinh xắn, nếu không thì là giày búp bê, còn loại giày vải cấp thấp này đây là lần đầu tiên anh thấy.

Cố Tuyết Y đi qua người anh thì dừng chân lại, đôi mắt thông qua mắt kính nhìn anh, vẻ mặt điềm tĩnh, thản nhiên nói, “Cảm ơn anh hôm nay tiếp đãi tôi, tôi đã dùng xong, tôi còn có việc đi trước.”

Nói xong, chân muốn bước đi tiếp.

Nhưng còn chưa kịp bước bước nào, tay Bách Lý Hàn Tôn đã vươn ra cầm chặt cổ tay cô.

Cô hơi loạng chạng chút nữa thì ngã xuống, cổ tay trắng nõn truyền tới độ lạnh, sau đó chậm rãi truyền xuống tứ chi và trái tim cô như đông cứng lại, rét run từng đợt, động tác sau đó là lập tức hất tay Bách Lý Hàn Tôn ra.

Bàn tay giống như bị dính keo vụn năng, dù Cố Tuyết Y vung vẩy thế nào cũng không giã thoát khỏi bàn tay anh.

Màu da trắng ngà, ngũ quan xinh xắn có phần tức giận, con mắt lộ ra ánh sáng cao ngạo, liếc xéo Bách Lý Hàn Tôn, môi mím chặt thể hiện cơn giận và sự lạnh lùng của cô, giọng trong veo lạnh lẽo trầm thấp nói, “Buông tay!”

Cô không thích người xa lạ chạm vào cô, nhất là tiếp xúc da thịt.

Từ lòng tay Bách Lý Hàn Tôn truyền tới cô sự lạnh lẽo và cứng ngắc.

Con mắt lạnh chậm rãi ngược nhìn cô, đáy mắt ẩn chứa khí phách trời sinh, khuôn mặt điển trai kiêu ngạo không chút nào thay đổi, giọng điệu lạnh lẽo không cho phép từ chối, nói: “Làm người phụ nữ của tôi, chỉ cần em làm người phụ nữ của tôi thì điều kiện tùy em quyết định!”

Lời vừa nói ra, vẻ mặt Cố Tuyết Y càng thêm lạnh, đôi mắt màu hổ phách lộ ra khí lạnh, tựa như mặt sông bị đóng băng trong ngày mùa đông, chói mắt mỹ lệ trong suốt, nhưng lạnh thấu xương sâu không thấy đáy, ngón tay cuộn chặt thành nắm đấm, hơi run rẩy.

Quản gia Phó bị giật mình ngay tức khắc, kinh ngạc nhìn Bách Lý Hàn Tôn, đây là lần đầu tiên ông nghe Bách Lý Hàn Tôn nói ra những lời như thế này, hơn nữa ông biết từ trước đến nay Bách Lý Hàn Tôn giữ mình trong sạch, không thích tới gần phụ nữ. Bây giờ lại còn nắm

tay Cố Tuyết Y, điều này con khiến người ta khiếp sợ hơn cả hình ảnh con vịt đẻ ra con gà!

“Tất cả những điều anh nói tôi đều không có hứng thú, thả tay tôi ra.”

Bách Lý Hàn Tôn nghe cô từ chối, vẻ mặt giống như bị người ta nện một bạt tai, đường nét rõ ràng, dưới ánh đèn mờ càng trở nên nghiêm trọng, càng khiến người ta hít thở không thông.

Truyện bên diễn đàn LÊ, QuyDon

“Em biết tôi là ai không?”

Chưa từng có một ai dám khiêu khích uy nghiêm của anh, cô là người đầu tiên.

Phải biết rằng chỉ một câu tùy tiện của anh cũng có thể khiến cô và cả nhà Giang Hiểu Cầm mất hết tất cả.

Cánh môi mỏng của Cố Tuyết Y cong lên cười châm chọc, đôi mắt màu hổ phách thoáng như bị khí lạnh thổi vào, xinh đẹp như ngọc lưu ly, lạnh giọng khế nói, “Anh là ai không liên quan gì đến tôi!” Sau đó, tay trái gỡ từng ngón một trên cổ tay cô ra.

Anh chăm chú nhìn vào mắt cô, giống như đang nhìn thứ quý giá nhất trên thế giới.

Lúc phát hiện mình thất thần, Cố Tuyết Y đã cách anh hai bước, giọng lạnh lùng như lưỡi dao không chút hoang mang vang lên sau lưng cô. “Nếu em bước một bước nữa, công ty Tiêu thị sẽ vì em mà ngày mai tuyên bố tin tức bị thu mua.”

Bước chân Cố Tuyết Y khế khựng lại, thần sắc lập tức hiện ra vẻ rối

rầm, trong khoảng thời gian ngắn cô thật sự không nghĩ ra lý do vì sao anh ta muốn làm như vậy?

Bách Lý Hàn Tôn hất cằm, con mắt lạnh như trời giá rét đóng băng lại, ngón tay thon dài cầm hai bên dao nĩa, ưu nhã cắt miếng thịt bò bỏ vào miệng ăn.

Một lát sau, Cố Tuyết Y vẫn duy trì tư thế vừa rồi. Gia đình Nhã Mạn đối xử với cô tốt như vậy, cô không thể để bọn họ xảy ra chuyện được, bằng không cô sẽ day dứt trong cả đời, nhưng, sao anh ta lại biết tầm quan trọng của gia đình Nhã Mạn đối với cô?

Đột nhiên, trong lòng Cố Tuyết Y lại tự châm chọc mình! Đường đường đại gia tộc Bách Lý tùy tiện chỉ ngón tay, muốn điều tra tư liệu nào cũng quá dễ dàng.

Quanh người anh như bao trùm khí thế cao ngạo tôn quý của quý tộc châu Âu, tự mình dùng cơm, như thể đang tự cho Cố Tuyết Y thời gian suy nghĩ.

Trên mặt quản gia Phó đứng sau lưng Bách Lý Hàn Tôn vẫn cung kính, trong lòng không khỏi suy đoán vì sao Bách Lý Hàn Tôn lại phải làm như thế? Đây là lần đầu tiên làm vậy với người bên ngoài thương trường lại còn là người phụ nữ duy nhất.

Đây chẳng lẽ mang ý nghĩa sâu xa đặc biệt nào?

Cố Tuyết Y chậm rãi xoay người, ngọn đèn mờ ảo chiếu lên ngũ quan xinh xắn, trong đáy mắt chứa kín hờ hững, dừng trên lưng Bách Lý Hàn Tôn, gay gắt hỏi, “Tôi không nhớ tôi đã đắc tội với anh! Tôi càng không biết tôi có chỗ nào có thể hấp dẫn anh, nếu anh nói, tôi nhất định sẽ sửa.”

Thả dao nĩa trong tay xuống, cầm khăn tơ tằm quần gia Phó đưa cho anh, lau sạch miệng, quần gia Phó lại cung kính nhận lại khăn tơ tằm.

“Tôi không thích người khác đứng sau lưng tôi nói chuyện, với cả em không có thành ý như vậy, tôi cũng không cưỡng ép em, tôi sẽ tiếp tục kiên trì ý nghĩ của tôi.” Giọng có chút trầm thấp, con mắt lạnh lẽo dừng trên ghế đối diện.

Lúc này đầu quần gia Phó hơi cúi xuống, ông hiểu tính Bách Lý Hàn Tôn, từ nhỏ đến lớn Bách Lý Hàn Tôn sống trong gia tộc lớn, đồ từ trước tới nay muốn đều phải tới tay, dù sao với tính cách lạnh lùng lại bá đạo kia thì không ai có thể ngăn cản được chuyện anh muốn làm.

Theo tầm nhìn, Cố Tuyết Y nhìn về phía Bách Lý Hàn Tôn, chần chừ một giây đồng hồ, bước chân đi về phía ghế, ngồi xuống.

Nghệ sĩ kéo Violin kéo bản nhạc lãng mạn động lòng người, trong lòng Cố Tuyết Y cảm thấy châm chọc, khóe miệng khẽ cười mỉa mai, con mắt thoát nhìn càng trong suốt, bàn tay dưới bàn cuộn chặt thành nắm đấm.

Hai ngón tay Bách Lý Hàn Tôn bỗng nhúc nhích, quần gia Phó hơi khom người, sau đó ra hiệu cho bảo nhân viên phục vụ và nghệ sĩ Violin, cả đám cùng ông lui ra ngoài, để lại không gian yên tĩnh cho họ.

Hai người nhìn đối phương cả nửa ngày, không ai muốn mở miệng lên tiếng trước.

Cuối cùng, Cố Tuyết Y lạnh nhạt nhìn Bách Lý Hàn Tôn, “Lý do?” Hôm nay anh ta đã lãng phí rất nhiều thời gian của cô, cô còn phải về

viết tiểu thuyết nữa.

Hết chương 10

Quyển 1 - Chương 11: Điều kiện

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Bách Lý Hàn Tôn lười biếng dựa vào thành ghế, ánh mắt lạnh lùng như vương giả tôn quý, nhàn nhạt quan sát Cố Tuyết Y trước mặt, “Tôi làm bất cứ chuyện gì đều không cần lý do!” Anh chỉ cần lấy được thứ anh thích là được! LQĐ

“Anh muốn dạng phụ nữ nào lại không có, cần gì muốn tôi làm người phụ nữ của anh, hơn nữa những người phụ nữ khác cũng xuất sắc hơn tôi rất nhiều, còn tôi vừa không có bối cảnh lại không có dung mạo làm người ta chết mê chết mệt, còn nếu như nói tôi có chỗ nào khiến anh cảm thấy đặc biệt thì nói để tôi sửa.” Cố Tuyết Y lạnh nhạt nhìn Bách Lý Hàn Tôn, giọng nói trong trẻo lạnh lùng giống như áng mây trắng lướt nhẹ qua, không thể đoán được trong lòng cô đang nghĩ gì.

Bách Lý Hàn Tôn thấy bộ dạng thờ ơ của cô, hình như không có cảm xúc gì, hoặc như là chẳng có chuyện gì quan trọng với cô, phảng phất như cô đang nấp sâu trong hang động đen tối.

“Hay là nói anh cảm thấy thú vị? Anh muốn tìm người cùng chơi đùa với anh?” Cố Tuyết Y không dấu vết nhếch miệng châm chọc, con ngươi lạnh lẽo nhìn anh.

Những điều này là chuyện từ trước tới giờ mấy tên đàn ông có tiền thích diễn, cho rằng có tiền thì cảm thấy vạn năng, mặc lòng mình chà đạp lòng tự trọng của người khác.

Cánh mũi kiêu căng thờ ra làn hơi lạnh, đôi mắt đen kịt dừng trên người Cố Tuyết Y, giống như muốn soi thấu nội tâm cô, “Em cảm thấy tôi cần những thứ này?”

Bách Lý Hàn Tôn anh, người thừa kế của đại gia tộc Bách Lý, thời gian còn quan trọng hơn tất cả những thứ khác, chơi trò chơi không phải là hứng thú của anh.

Cố Tuyết Y lạnh nhạt trả lại anh một câu, “Tôi không phải anh!” Cô biết anh ta đang nghĩ gì, cô không thể bị ép buộc xuống nước.

Đôi mắt đen kịt của Bách Lý Hàn Tôn nhìn cô, giọng lạnh lùng mê hoặc nói, “Tôi sẽ cho em thời gian suy nghĩ, thời gian....”

Ánh mắt lạnh của Cố Tuyết Y như dao găm sắc bén liếc qua Bách Lý Hàn Tôn, mặc dù anh trong mắt người khác là vương giả cao cao tại thượng, nhưng trong mắt cô chỉ là một người bình thường, cho nên cô càng không sợ mình đắc tội, giọng lạnh lùng cắt ngang lời anh, nói: “Anh cảm thấy anh có cho tôi thời gian suy nghĩ sao?” Người này vốn là đang ép cô, đến lúc này đáp án của cô nhất định là phải làm người phụ nữ của anh ta, nếu không anh ta nhất định sẽ kiếm chuyện với gia đình Tiêu Nhã Mạn.

Bách Lý Hàn Tôn tràn đầy ý cười, dưới đáy mắt lộ ra vẻ lạnh lẽo, đây là lần đầu tiên có người dám cắt ngang lời anh.

Cảm xúc bá đạo bẩm sinh từ bình thường đột nhiên phá kén chui ra, có xu thế muốn đánh bại cô gái trước mắt này.

Khuôn mặt tuấn tú kiêu căng cao quý như quý tộc châu Âu, cầm cương cứng, giọng trầm thấp nói, “Em cảm thấy tôi không cho em thời gian suy nghĩ, vậy bây giờ em trả lời tôi hả? Câu trả lời khiến tôi

không hài lòng vậy thì hành động sau đó không phải em nói là có thể dừng lại được.”

Vừa rồi thái độ của anh đã nhún nhường, là thái độ lạnh nhạt và khinh thường từ đầu tới cuối của cô chọc giận anh, giống như anh là thứ gì đó dơ bẩn, cô ước gì có thể lập tức tránh xa được bao nhiêu thì tránh.

Điều này khiến lòng tự trọng trời sinh chí cao vô thượng của anh bị tổn thương.

“Được! Tôi làm người phụ nữ của anh, như vậy lòng tự trọng của anh sẽ không bị đá kích!” Cố Tuyết Y châm chọc nói.

Người cao cao tại thượng sao có thể bị đá kích? Cô biết nếu càng lúc càng tỏ ra khiêu chiến thì sẽ càng kích thích loại người như anh ta muốn chinh phục.

Vậy được rồi! Vì để gia đình Tiêu Nhã Mạn không xảy ra chuyện, cô cũng chẳng ngại gì giả vờ ra vẻ dịu dàng ngoan ngoãn đến lúc khiến anh ta chán ngán, vừa vặn cô không cần đi xem mắt nữa, hai chuyện này có thể bù trừ cho nhau.

Vẻ mặt Bách Lý Hàn Tôn tuấn tú kiêu căng như Thần mặt trời Apollo, đôi mắt đen kịt như biển sâu, nhưng lộ ra vẻ lạnh lẽo khiến người ta lạnh thấu xương, hai bàn tay dưới bàn cuộn chặt, trên mu bàn tay có gân xanh nổi cuồn cuồn.

“Nhưng nếu anh muốn tôi làm người phụ nữ của anh, tôi đây cũng có điều kiện của tôi.” Cố Tuyết Y không nhận thua, “Tôi sẽ không làm bất cứ chuyện gì có hại cho thân thể tôi cùng với anh, sẽ không có mặt cùng anh ở bất cứ chỗ nào, nếu như không có chuyện quan trọng thì chúng ta không giữ liên lạc, vì tôi bận bịu nhiều việc!” Từ trên

ghế đứng dậy, “Bây giờ tôi còn có việc, tôi đi trước!”

Lúc này Cố Tuyết Y đi qua người anh, Bách Lý Hàn Tôn không kéo tay cô lại, cản đường cô đi, điều này đối với cô mà nói là chuyện tốt, tối thiểu anh ta đã thỏa hiệp với lời cô nói.

Cố Tuyết Y đi ra khỏi nhà hàng Tây, dưới ngọn đèn lu mờ, không gian vô cùng tĩnh mịch, đèn treo thủy tinh có cảm giác như mộng ảo.

Quản gia Phó một thân tây trang bảo thủ cung kính đi tới gần cạnh Bách Lý Hàn Tôn.

Nghe tiếng bước chân của quản gia Phó, đôi mắt thâm thúy của Bách Lý Hàn Tôn chợt lóe lên, giọng trầm thấp lạnh lẽo, “Tư liệu về mười năm trước của cô ấy có thể từ từ điều tra, mấy ngày nữa sắp xếp thời gian cho tôi, tôi muốn gặp Giang Hiểu Cầm.”

“Vâng!” Quản gia Phó cúi mặt cung kính đáp lại Bách Lý Hàn Tôn

Ông biết trong lòng thiếu chủ có một nút thắt, từ trước giờ không ai có thể chạm vào, chỉ là không biết đến lúc nào thì mới có thể cởi bỏ.

Bách Lý Hàn Tôn nhìn ly rượu cô uống, không khỏi mất hồn.

Cố Tuyết Y không xinh đẹp như những người phụ nữ khác nhưng lại có bộ dạng chẳng quan tâm tới điều gì, hờ hững như không tồn tại, khiến người ta dễ dàng bỏ qua, nhưng đôi mắt cô sáng long lanh như trời xanh, cho người ta cảm giác vô cùng đặc biệt, sau đó sẽ không tự chủ nhìn mắt cô thêm mấy lần, tiếp đó sẽ phát hiện khí thế thanh cao tao nhã.

Đặc biệt như thuốc phiện làm người ta không thể kiềm chế nổi.

Nhưng vì sao cô.....

Về tới nhà, Cố Tuyết Y thay dép trước cửa, Giang Hiểu Cầm khoan thai xinh đẹp tuổi xế chiều ngồi trong phòng khách, nghe tiếng đóng cửa liền đứng dậy đi ra.

Con mắt hàm chứa nụ cười rơi vào trên mặt Cố Tuyết Y, “Con đã về!” Kéo tay Tuyết Y, tự mình đi tới sofa ngồi xuống, “Sao rồi? Hôm nay con xem mắt thành công không?”

Bà ngồi trong nhà mà không thấy yên tâm, nhiều lần nhìn đồng hồ, cuối cùng thật sự ngồi không yên nên cầm túi xách đi tới chỗ Cố Tuyết Y, ngay cả chuyện cưới hỏi của con gái mình là Nhã Mạn bà cũng gác qua một bên.

Trước tiên Cố Tuyết Y thả túi xách xuống, con mắt dừng trên người Giang Hiểu Cầm, trong đôi mắt phẳng lặng như hồ nước, dưới ánh mặt trời sáng chói lấp lánh.

“Làm sao vậy? Vì sao nhìn mẹ như thế?” Giang Hiểu Cầm nhấp nháy mắt, trong mắt xuất hiện sương mờ, như đang hoang mang hoặc là mờ mịt.

“Tại sao mẹ nuôi người lại biết Bách Lý Hàn Tôn?”

“À! Đây là một người bạn tốt của mẹ nuôi giới thiệu, nói cậu ta còn chưa có bạn gái, bảo mẹ giới thiệu giúp, cho nên mẹ liền nghĩ đến con.” Trên mặt Giang Hiểu Cầm vui vẻ, “Bách Lý là gia tộc lớn, gia thế lâu đời tài lực hùng hậu, tài lực nhà ta không bằng một phần mười nhà Bách Lý, nếu con gả vào nhà Bách Lý thì mẹ cũng yên lòng!”

Hết chương 11

Quyển 1 - Chương 12: Mẹ nuôi đã biết!

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Giang Hiểu Cầm yên tâm là chỉ từ nay về sau bà không cần lo lắng Cố Tuyết Y sẽ chịu khổ trong cuộc sống nữa. LQĐ

“Mẹ nuôi!” Trong lòng Cố Tuyết Y âm thầm thở dài, con mắt màu hổ phách lộ ra sự bất đắc dĩ và vô lực, “Cuộc sống của người có tiền không đơn giản như chúng ta nghĩ, người ta là kẻ có tiền chắc không để ý tới cô gái không tiền không gia thế như con đây, hơn nữa cũng không phải đàn ông có tiền nào cũng giống ba nuôi, đối xử với mẹ luôn tốt như vậy, không tìm phụ nữ khác ở bên ngoài.”

Cô muốn tình yêu là một đôi một cặp, tuyệt đối không cho phép phản bội, bây giờ có bao nhiêu người đàn ông có thể chân chính không phản bội? Không nhiều, thậm chí cực ít. Trong khả năng cực ít đó, lại có mấy người không có một lần bên ngoài? Đây là chuyện không thể nào, trừ phi đó là người đàn ông giấu diếm bà xã.

Cho nên, đàn ông đối với cô mà nói, đều không đáng để tin tưởng.

Giang Hiểu Cầm nhìn khuôn mặt trắng noãn của Cố Tuyết Y trước mặt, mắt kính màu đen che giấu vẻ sáng láng của đôi mắt màu hổ phách, có khi bà thật sự không hiểu Tuyết Y xinh đẹp nhường ấy, tại sao phải che khuất dung nhan mỹ lệ của mình.

“Mẹ nuôi! Trên thế giới này mọi người đều rất thực tế, không liên quan tới lợi ích chắc chắn sẽ không làm.” Sắc mặt Cố Tuyết lạnh

nhạt, con mắt như ngọc lưu ly nhìn bầu trời bao la xanh thẳm phía ngoài kia.

Cô đã sớm nhìn thấu lòng người trên thế giới này, cô vô tình bước đi trong đám người ấy.

Bàn tay Giang Hiểu Cầm sờ nhẹ đỉnh đầu Cố Tuyết Y, trong lòng Tuyết Y bi quan đến thế, nhất định là chịu tổn thương sâu nặng nào đó, bây giờ không nhìn thấy vết thương nhưng trong lòng nhất định rất đau! Giọng bà trầm khàn tràn ngập ấm áp, nói: “Tuyết Y! Thời đại bây giờ vô cùng hỗn loạn, đàn ông đều thích bao nuôi tiểu tam bên ngoài, nhưng thế giới này vẫn còn những người đàn ông tốt khác, chỉ cần con rộng lòng đón nhận người mới, con từ từ sẽ phát hiện người khác rất tốt, giống như khi Nhã Mạn với con quen biết, lúc đó chẳng phải cứ thế mà tới sao? Con đừng suy nghĩ quá nhiều, mẹ tin có một ngày con sẽ gặp một người đối xử tốt với con, mỗi người đi tới thế giới này đều là vì để gặp một nửa khác trong sinh mạng mình, con cũng phải tin con sẽ gặp được.”

“Mẹ nuôi! Chuyện mẹ nói có lẽ trong thời đại của mẹ mới có thể xảy ra, chuyện như thế bây giờ vĩnh viễn không thể nào có.” Hiện nay chẳng một ai tin tưởng vào suy nghĩ ấy.

Sau đó, Cố Tuyết Y như nghĩ tới chuyện gì đó, dặn dò: “Đúng rồi, từ nay về sau mẹ không phải tìm kiếm khắp nơi để con xem mắt nữa, từ giờ con không muốn đi xem mắt, bây giờ con không có hứng thú kết hôn, con chỉ muốn cứ lặng lẽ như vậy trôi qua hết đời.”

Nếu như lại gặp người như Bách Lý Hàn Tôn, phiền toái sẽ liên tiếp không dứt, người bị liên lụy cũng sẽ là nhà Giang Hiểu Cầm, cô không muốn trở thành tội nhân thiên cổ hại cả nhà họ.

Cô vừa dứt lời, Giang Hiểu Cầm lập tức phản ứng kịch liệt, trách

mắng trừng liếc cô, “Một người sao sống được? Mai này về già con bị bệnh sẽ không ai bên cạnh chăm sóc con, vậy làm sao bây giờ hả? Như thế sẽ rất đáng thương.”

LQĐÔN

Giang Hiểu Cầm nói thế nào cũng không để Tuyết Y sống một mình, trong lòng bà đã quyết bất kể thế nào cũng phải làm Tuyết Y sống hạnh phúc vui vẻ.

“Cùng lắm thì đến lúc đó con sẽ thuê người giúp việc chăm sóc con.” Cố Tuyết Y thản nhiên nói.

“Đến khi đó không phải con thuê người làm là được, trong lòng con sẽ cảm nhận sự cô đơn quạnh vắng, mẹ nuôi không muốn con như vậy, mẹ hi vọng con có thể may mắn có được cuộc sống hạnh phúc.” Khuôn mặt trung niên của Giang Hiểu Cầm có ý tứ sâu xa, đôi mắt chăm chú và cố chấp nhìn Cố Tuyết Y.

“Mẹ nuôi! Con không có cái gọi là may mắn hạnh phúc, bây giờ con đã vô cùng hạnh phúc, tất cả những chuyện tương lai con không cần phải suy nghĩ, nếu như mẹ muốn con lập gia đình, thì tương lai con phải sống chung với mẹ chồng thế nào, học cách sống cùng chồng ra sao, làm sao để sinh em bé của mình, dạy dỗ con cái mình, những điều này trước mắt không phải là suy nghĩ của con.” Đôi mắt màu hổ phách kích động và nghiêm túc, nhìn thẳng vào Giang Hiểu Cầm.

Thật ra những điều này không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất là cô không tin đàn ông, chỉ cần một câu nói của đàn ông cô sẽ nghi ngờ sẽ bác bỏ theo bản năng, cô hoàn toàn không tin đàn ông sẽ không ngoại tình không phản bội.

Giang Hiểu Cầm thấy tâm tình Tuyết Y hơi kích động, lập tức hạ

giọng nhỏ nhẹ khuyên bảo Tuyết Y, bà nói: “Tuyết Y con đã không còn nhỏ nữa, con 29 tuổi rồi, qua năm nay con đã 30 tuổi, mẹ 30 tuổi thì đã làm mẹ của hai đứa con! Học tập như con nói thì tất cả phụ nữ bẩm sinh nhất định phải trải qua, chuyện thế gian tuần hoàn cứ như thế.”

“Có lẽ tất cả những thứ này đối với phụ nữ mà nói là chuyện hai năm rõ mười, nhưng đối với con lại không như vậy.” Cố Tuyết Y nhìn Giang Hiểu Cầm, trong mắt lóe lên vẻ kiên định vô cùng, tựa như chẳng một ai có thể thay đổi suy nghĩ sâu trong lòng cô.

Chính lúc này thì điện thoại Giang Hiểu Cầm vang lên.

Cố Tuyết Y thấy Giang Hiểu Cầm đi tới ban công, cô không khỏi thờ dãi một hơi, lần nào cô và Giang Hiểu Cầm nhắc tới đề tài này, cuối cùng bầu không khí sẽ vô cùng cứng nhắc.

Cố Tuyết Y tựa vào sofa, đột nhiên giọng vui sướng của Giang Hiểu Cầm truyền tới, trong miệng càng không ngừng cười nói ha ha.

Năm phút đồng hồ trôi qua, Giang Hiểu Cầm mới lưu luyến không rời cúp máy, vui sướng khiến ánh mắt bà lóe lên kích động và ngạc nhiên mừng rỡ, bước nhanh về chỗ Cố Tuyết Y, đưa tay cầm chặt tay Cố Tuyết Y, “Tuyết Y, rốt cuộc con tìm được hạnh phúc rồi, mẹ nuôi thực sự mừng thay cho con!”

Cố Tuyết Y lập tức giật nảy mình, đôi mắt tĩnh lặng chứa vẻ hoang mang, “Mẹ nuôi, rốt cuộc mẹ đang nói gì vậy?” Cô nghe không hiểu!

“Vừa rồi là người bạn kia của mẹ gọi điện, bà ta nói đối tượng xem mắt hôm nay của con là thiếu chủ Bách Lý muốn gặp mẹ, bảo là muốn nói chuyện của con, mẹ lại hỏi bạn mẹ, bà ta nói thiếu chủ Bách Lý có ấn tượng vô cùng tốt với con.”

Như sấm sét giữa trời quang, toàn thân Cố Tuyết Y cứng ngắc một giây đồng hồ, đầu ngừng suy nghĩ, vẻ mặt lạnh nhạt ngẩn ngơ, trong không khí tràn ngập hương hoa đào, trong khoảnh khắc này giống như tất cả đều không chân thực.

Giang Hiểu Cầm bên cạnh tự nói tiếp, “Bảo là muốn nói chuyện của con, nhất định là muốn ở cùng một chỗ với con, lần này mẹ thật sự yên lòng về chuyện hôn nhân đại sự của con rồi, Tuyết Y, từ nay về sau mẹ nuôi sẽ không kiếm đối tượng xem mắt cho con nữa.”

Tầm mắt lạnh nhạt của Cố Tuyết Y nhìn bà, vẻ mặt Giang Hiểu Cầm hưng phấn, giống như người vừa được coi trọng chính là bà.

Truyện chỉ đăng bên diễn đàn Lê!Quý Đôn, đăng ở trang khác là copy trái phép

Khuôn mặt Giang Hiểu Cầm vui vẻ nhìn Cố Tuyết Y, bàn tay vỗ lên lưng cô dặn dò, “Tuyết Y, lần này con phải nắm chặt vào, đừng giống như với mấy đối tượng khác trước đây, phải dùng tâm biết không?” Trước đây xem mắt nhiều lần như vậy, lần nào cũng đều thất bại, nguyên nhân trong đó trong lòng Giang Hiểu Cầm hiểu hết nhưng không nói ra phá vỡ tấm màn này.

Hết chương 12

Quyển 1 - Chương 13: Biết chuyện xem mắt muốn đèn bù

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Nhà họ Tiêu

Phòng khách xa hoa, đèn treo thủy tinh khổng lồ rực rỡ, ánh đèn màu vàng mờ ảo, khiến hai mắt người ta nhìn rõ nhưng lại không cảm thấy chướng mắt, ghế sofa cao quý cổ xưa. LQĐ

Tiêu Nhã Man đang xem quy trình ngày hôn lễ của mình, nghe tiếng bước chân thì ngược mắt nhìn lên.

Giang Hiểu Cầm cố gắng nín cười, nhưng không biết khóe mắt vui vẻ đã tiết lộ tâm tình bà rất tốt.

“Mẹ! Mẹ tới chỗ Tuyết Y có phải có chuyện gì vui xảy ra không?” Khuôn mặt trắng noãn ngọt ngào của Tiêu Nhã Man lộ vẻ thần bí, đôi mắt lóe sáng lộ ra thần thái tinh nghịch.

Giang Hiểu Cầm thả túi xách hàng hiệu xuống, ngồi kế bên Nhã Mạn, khuôn mặt trung niên không ngưng cười, kéo tay Nhã Mạn kể lại chuyện hôm nay Tuyết Y đi xem mắt.

“Nhã Mạn, mẹ đã nói với con, chuyện này đúng là sẽ thành công!” Trong ánh mắt Giang Hiểu Cầm không che giấu sự vui sướng, giọng điệu vô cùng khẳng định nói với Nhã Mạn, “Từ nay về sau mẹ của con loại thêm một con rể rồi!”

Tiêu Nhã Mạn nhìn Giang Hiểu Cầm, không nhịn được nói, “Mẹ! Việc này có nhanh quá không ạ?”

Tuyết Y vốn rất phản cảm chuyện xem mắt, bây giờ lại khiến Bách Lý Hàn Tôn của gia tộc lớn Bách Lý vừa ý, tin này khiến người ta kinh ngạc hơn cả ngày tận thế.

Không phải cô ấy cảm thấy Tuyết Y không tốt, mà là khoảng cách giữa hai người họ có phải quá xa không? Với tính tình của Tuyết Y, việc này hơi khó khăn.

“Cái gì mà quá nhanh?” Giang Hiểu Cầm nén giận liếc Tiêu Nhã Mạn, “Vậy chuyện của con còn không phải cũng quá nhanh à, nghĩ tới lúc đầu mẹ muốn con đi xem mắt còn tìm đủ mọi lý do, kết quả đi gặp Hi Dạ, không nói hai lời thì đã muốn kết hôn, mẹ cũng không cảm thấy hai người các con quá nhanh, con dựa vào đâu mà nói chuyện của Tuyết Y là quá nhanh hả?”

“Mẹ! Con và Hi Dạ không giống thế, bọn con đã gặp mặt trước đó, nhưng Tuyết Y và thiếu chủ Bách Lý kia hôm nay mới là lần đầu gặp mặt, mẹ nói họ sao nhanh như vậy được?” Tiêu Nhã Mạn dịch mông, kéo dài khoảng cách với Giang Hiểu Cầm.

“Mẹ hỏi con, có phải con không hi vọng Tuyết Y tìm được hạnh phúc không hả?” Giang Hiểu Cầm đột nhiên biến sắc, trở nên vô cùng nghiêm túc, con mắt chăm chú nhìn Tiêu Nhã Mạn, nói.

“Mẹ! Vấn đề này mẹ hỏi thừa!” Tiêu Nhã Mạn đối mặt với Giang Hiểu Cầm, đôi mắt nhìn bà, trong mắt vô cùng chăm chú, cất cao giọng, nói: “Sao con lại không vi vọng Tuyết Y tìm được hạnh phúc đây? Ngoài việc cậu ấy là con gái nuôi của mẹ, cậu ấy còn là chị em tốt của con, con hi vọng Tuyết Y tìm được hạnh phúc hơn ai hết, con chỉ nghĩ Tuyết Y có thích thiếu chủ Bách Lý kia hay không thôi, nếu

Tuyết Y không thích thì mẹ cũng không thể bảo Tuyết Y bấp chấp mà yêu được!”

Giang Hiểu Cầm im lặng!

“Còn mẹ cũng đã biết từ trước giờ Tuyết Y rất phản cảm với đàn ông, cậu ấy đi xem mắt cũng vì mẹ quan tâm tới hôn sự của cậu ấy, cậu ấy không muốn mẹ lo lắng nên mới đi xem mắt thôi.” Tiêu Nhã Mạn lại nói tiếp, “Một tháng tiền lương của Tuyết Y cũng chỉ hai ngàn đồng, mỗi lần đi tới nhà hàng Tây cao cấp kia rất đắt đỏ, tiền cực khổ viết tiểu thuyết cũng không đủ!” Cô không hi vọng Giang Hiểu Cầm kỳ vọng cao vào chuyện của Tuyết Y, nếu không đến lúc đó thất vọng lại càng nhiều.

“Không phải mỗi lần Tuyết Y đi xem mắt đều bên nam trả tiền à?” Đôi mắt Giang Hiểu Cầm mờ mịt nhìn Tiêu Nhã Mạn.

Tiêu Nhã Mạn nhìn vẻ mặt “Không biết rõ tình hình” của Giang Hiểu Cầm, không nhịn được trợn mắt trắng nói, “Cái gì mà bên nam trả tiền! Tuyết Y xem mắt 30 lần thì lần nào cũng đều cậu ấy trả tiền, còn có mấy lần phải trả tiền cả bên nam nữa, nếu như không phải Tuyết Y luôn dặn con không được nói, chuyện này con đã sớm nói rồi.”

Giang Hiểu Cầm đột nhiên biến sắc, giận dữ đập bàn trà thủy tinh, mắng to, “Tại sao lại có đàn ông tòi tệ như thế, đi xem mắt còn bắt phụ nữ trả tiền, chút phong độ cũng chẳng có.”

Giật mình, Giang Hiểu Cầm lại nghĩ, “Không được! Mẹ phải tìm những người giới thiệu đối tượng xem mắt cho mẹ tính sổ mới được, sao lại giới thiệu đàn ông thối nát như vậy cho Tuyết Y nhà chúng ta chứ.”

“Mẹ! Mẹ cảm thấy bây giờ đi tìm người ta tính sổ có tác dụng gì

không?”

“Đúng là vô dụng, nhưng tối thiểu trong lòng mẹ thấy thoải mái, mẹ tuyệt đối không thể để Tuyết Y uất ức, khi nhận Tuyết Y làm con gái nuôi mẹ đã nói, mẹ muốn nâng niu Tuyết Y trong lòng bàn tay để yêu thương.”

Tiêu Nhã Mạn không thể mở miệng! Cô đã quen kiểu lo lắng cho Tuyết Y của Giang Hiểu Cầm, dù sao cô cũng sẽ không tranh giành tình cảm cùng Tuyết Y, mà ngay cả cô cũng cảm thấy Tuyết Y hẳn là người trời sinh được người ta cưng chiều.

Giang Hiểu Cầm thở dài ầm ức, thập giọng oán giận nói, “Việc này Tuyết Y cũng thật là, không có tiền cũng không nói với mẹ một tiếng, mẹ sẽ chu cấp tiền cho nó, nó không cần tủi thân tự mình trải qua cuộc sống mà hàng ngày đều phải lo tính tiền cơm áo.”

“Mẹ cũng chẳng phải không biết tính Tuyết Y cố chấp, nếu cậu ấy nhận tiền của mẹ thì cũng chẳng còn là Cố Tuyết Y nữa!”

“Cũng đúng, nếu nó muốn nhận tiền của mẹ thì từ mười năm trước đã nhận rồi!” Con mắt Giang Hiểu Cầm bỗng mờ đi.

Năm đó, lần đầu tiên Nhã Mạn dẫn Tuyết Y tới nhà chơi, bà thấy Tuyết Y là một cô bé không nơi nương tựa rất đáng thương, vừa học buổi tối lại còn đi làm thêm, ăn cơm không đúng giờ, vì vậy bà đã muốn đưa tiền cho Tuyết Y, để Tuyết Y không cần khổ cực như vậy nữa, kết quả Tuyết Y hoàn toàn từ chối bà, nói gì mà nếu bà làm như vậy thì từ nay về sau sẽ không tới nhà bà nữa, bà sợ tới mức vội cất tiền vào.

Ngay cả chỗ ở hiện giờ cũng là hai người bà và Nhã Mạn ép buộc Tuyết Y ở, nếu không thật sự không thể nào yên lòng một cô bé ở

bên ngoài.

“Nhã Mạn, vậy thời gian này chắc chắc Tuyết Y ăn mì tôm mỗi ngày! Tuyết Y vốn đã rất gầy, tiếp tục như vậy nữa thì mẹ lo Tuyết Y sẽ không chống đỡ nổi! Nếu không con gọi Tuyết Y về nhà ta ăn cơm đi!” Ánh mắt Giang Hiểu Cầm sáng lên, đề nghị.

“Chuyện này phải xem Tuyết Y ạ, nếu cậu ấy đang bận viết tiểu thuyết thì tuyệt đối không có thời gian tới nhà chúng ta đâu.” Vẻ mặt ngọt ngào của Tiêu Nhã Mạn hiện lên vẻ khó xử, nhìn Giang Hiểu Cầm.

“Con có thể lấy cớ chuyện kết hôn cùng Hi Dạ kêu Tuyết Y tới nhà, nói không biết chọn bộ áo cưới nào đẹp, tóm lại tìm cớ nào cũng được, chỉ cần gọi Tuyết Y đến, mẹ nhất định sẽ làm nhiều món để Tuyết Y bồi bổ thân thể, cũng đền bù chuyện đi xem mắt lúc trước cho nó.” Vẻ mặt trung niên xinh đẹp của Giang Hiểu Cầm hơi ảm đạm dưới ánh đèn mờ, toàn thân phả ra hơi thở tức giận như đứa bé.

“Mẹ, nếu Tuyết Y biết chúng ta đang thương xót cậu ấy như vậy, nhất định cậu ấy rất đổi tức giận.” Trong lòng Tiêu Nhã Mạn lại càng lo Cố Tuyết Y sẽ không cẩn thận nói lộ chuyện giữa cô và Lăng Hi Dạ với Giang Hiểu Cầm. “Hơn nữa chuyện này vốn cậu ấy không cho con nói với mẹ, bây giờ con lại nói, nếu cậu biết được thì từ rày về sau chẳng thềm nói bất cứ chuyện nào với con nữa.”

“Vậy con nói bây giờ làm sao mới tốt?”

“Không bằng hàng ngày mẹ làm đồ ăn rồi con giúp mẹ đưa tới cho Tuyết Y?” Tiêu Nhã Mạn nở nụ cười nhìn Giang Hiểu Cầm, con mắt lấp lánh như ngọc lưu lý, vô cùng mỹ lệ.

Hết chương 13

Quyển 1 - Chương 14: Biết anh đi theo

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Chuyện hôn sự của con không cần làm gì hả? Mấy bữa nữa là đến ngày con kết hôn, bây giờ thật sự lo xong rồi chứ.” Giang Hiểu Cầm liếc xéo về mặt quý dị lại ngây thơ của Nhã Man, khẽ nói. LQĐ

“Đúng ạ! Nhưng mẹ đã nói thời gian để Tuyết Y tới tham dự hôn lễ của con chưa?” Về mặt ngọt ngào xán lạn của Tiêu Nhã Mạn hơi lo lắng, con mắt nhìn chằm chằm Giang Hiểu Cầm, hỏi.

“Chuyện của con sao mẹ có thể quên nói được, Tuyết Y nói sẽ đến đúng giờ.”

“Vậy con yên tâm rồi!”

Từ sau khi Giang Hiểu Cầm về, Cố Tuyết Y vẫn bận rộn đánh bản thảo, tâm tư không đặt trên người Bách Lý Hàn Tôn.

Ra khỏi nhà đã là ba ngày sau chuyện hôm đó.

Trong siêu thị.

Hai tay Cố Tuyết Y đẩy xe trong siêu thị, khuôn mặt trắng nõn thanh tú như trong suốt dưới ánh mặt trời, đường cong đôi môi lộ ra vẻ cao quý, con mắt dưới vành mắt kính màu đen trong trẻo lạnh lùng, giống

như mặt hồ đóng băng, trong suốt, tựa như chỉ cần ai khẽ dựa gần liền đóng băng.

Hờ hững nhìn hàng trên kệ hàng, từng bước tự nhiên đi tới, ngọn đèn trên đỉnh đầu cô chiếu xuống, trên người cô như phủ thêm một tầng ánh sáng dịu nhẹ, thi thoảng có người gặp cô không nhìn được ngoài đầu lại nhìn cô thêm một lần nữa.

Ngón tay trắng nõn cầm mì ăn liền giá rẻ, trong đầu tính toán, cảm thấy giá tiền rất hợp lý, vì vậy lấy thêm hai túi đặt trong xe, sau đó lại tiếp tục đẩy xe đi dạo.

Trong thành phố lớn, nhịp điệu cuộc sống rất tất bật, ít có người chầm chậm dạo bước, hành động của cô trong mắt người xung quanh là một loại hưởng thụ, không khỏi làm người khác chú ý.

Đi đến khu vực rau xanh, Cố Tuyết Y dừng bước, chọn hai món khác nhau rồi đẩy xe ra quầy thu ngân tính tiền.

Bước chậm trên đường về nhà, ven đường có một người ăn mày cụt tay nằm đó, khuôn mặt tinh xảo lạnh nhạt của Cố Tuyết Y không thay đổi, móc một đồng tiền từ trong túi xách ra đặt trên đĩa của người ăn xin.

Mặc dù tiền này không có tác dụng gì, nhưng năng lực của cô có hạn, gần đây cô xem mắt nhiều lần, tiền nhuận bút viết tiểu thuyết còn lại không mấy đồng! Chỉ hi vọng sắp tới ngày 25, được nhận tiền nhuận bút và cũng là ngày Nhã Mạn kết hôn, đến lúc đó lại phải tiêu một ít.

Tháng nào cũng như vậy, cô chính là họ Moonlight trong truyện thuyết.

(Moonlight là một nhóm người kiếm tiền ở tháng trước và được sử dụng hết vào chi tiêu vào đầu tháng sau. Đồng thời, nó cũng được sử dụng để mô tả một loại người có thu nhập hàng tháng chỉ đủ để duy trì chi phí cơ bản hàng tháng – Theo baike.baidu.com)

Dưới ánh nắng rực rỡ bầu trời xanh thẳm, gạch lát màu đỏ phản chiếu ánh nghiêng của cô.

Đi khoảng 5 phút, hương hoa cỏ cây cối nhàn nhạt và tươi mát theo gió bay tới, hai bên đường rộng là hàng cây bạch dương, ánh mặt trời chiếu qua kẽ lá, đi vào cửa nhỏ bên cạnh cánh cổng lớn của tiểu khu, móc thẻ cảm ứng ra dán lên máy cảm ứng ở cửa, tích một tiếng, cánh cửa sắt nhỏ tự động mở ra.

Cất thẻ cảm ứng xong, mang rau và mì ăn liền đi vào tiểu khu.

Dưới ánh mặt trời ấm áp, lướt qua hồ nhỏ, suối phun vào trong tiểu khu, mái tóc mềm mượt sáng bóng bay lả tả, đôi mắt màu hổ phách trong veo mỹ lệ như ngọc lưu ly, da thịt bồng bóng.

Tấm bảng viết ba chữ Bích Quế Viên bằng pha lê dưới ánh mặt trời chiếu rọi phản xạ ánh sáng lấp lánh.

Phảng phất như cánh hoa đào mềm mượt bay múa theo làn gió, cô là công chúa cao quý thanh nhã.

Một chiếc xe Bentley RV màu đen dừng bên đường, kính thủy tinh nhìn như trong suốt nhưng trên thực tế không nhìn rõ ai ngồi bên trong.

Cô đi qua, bước chân bình thản.

Phía sau Bách Lý Hàn Tôn xuyên qua cửa kính nhìn bóng lưng cô.

Quản gia Phó ngồi ghế phó lái nhìn chăm chăm phía sau qua kính chiếu hậu, thấy vẻ mặt tuấn mỹ của Bách Lý Hàn Tôn hiện lên thần thái lạnh lùng.

Ngón tay với những khớp xương rõ rệt động đậy, quản gia Phó nhìn thoáng qua lái xe mặc đồng phục trắng cúc áo màu vàng ở vị trí ghế lái.

Lái xe lập tức mở cửa xuống xe, tay đeo găng màu trắng đặt trên nắm cửa xe, cung kính mở cửa cho Bách Lý Hàn Tôn.

Dáng người anh tuấn thon dài có sự tôn quý không giận mà uy nghiêm, hôm nay là chủ nhật, anh mặc một bộ quần áo thoải mái, người tinh mắt sẽ phát hiện, bộ quần áo trên người này của anh là thiết kế chủ đạo thịnh hành nhất của thời trang Milan năm nay, giá cả vô cùng đắt đỏ.

Ánh mặt trời giữa hè chiếu lên khuôn mặt tuấn mỹ của anh, giống như độ lên một vầng sáng nhàn nhạt, như thần tiên dưới bầu trời.

Hai chân thon dài không hoảng hốt không vội vã bước về phía Cố Tuyết Y.

Trên con đường bằng phẳng, một trước một sau, hình bóng nghiêng vẹo chiếu xuống mặt đất.

Đi đến lối rẽ, đường nhỏ tầm hai mét, mặt đường rải đá cuội, hai bên là hàng cúc dại nhìn vừa bình thường nhưng không tầm thường, tràn ngập hương hoa cỏ nhàn nhạt.

Cố Tuyết Y bước đi trên đường, không quay đầu lại nhìn sau lưng, mặc dù nghe tiếng bước chân nhưng cô cho rằng đó chỉ là người

qua đường.

Đi khoảng 3 phút, cửa ra vào có một cây đào nhỏ.

Gió thổi qua cây đào, cành cây đung đưa, trên mặt đất loang lổ nhiều ánh mặt trời rực rỡ, cánh hoa đào mềm mại theo gió bay trong không trung, cộng thêm mùi thơm mát, tạo thành cảnh tượng tuyệt mỹ như chốn đào nguyên tiên cảnh.

Trong cảnh tượng ấy, mái tóc mềm mại đen nhánh của cô bay theo làn gió, một thân váy màu xám tung bay, Bách Lý Hàn Tôn như thấy được tiên nữ khuynh quốc khuynh thành.

Ngón tay ấn mật khẩu mở cửa, tích một tiếng, đôi tay Cố Tuyết Y đẩy cửa kính, tự mình sải bước vào bên trong.

Bách Lý Hàn Tôn phát hiện mình ngây người, vội lấy lại tinh thần, bước đuổi theo, bàn tay đẩy cửa thủy tinh sắp đóng lại.

Cố Tuyết Y nghe tiếng động, không tự chủ quay đầu nhìn lại.

Đôi mắt tĩnh lặng lạnh nhạt thâm thúy như mặt nước biển đối diện với đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn.

Anh liền giật mình một giây, vẻ mặt anh tuấn lạnh lùng cao quý, ánh mắt thâm sâu như mực tàu, mũi phả ra hơi thở kiêu căng, đường cong chiếc cằm cao ngạo như quý tộc châu Âu, anh cho rằng Cố Tuyết Y mở cửa phòng mới phát hiện ra mình.

“Là anh! Sao anh ở đây?” Đôi mi thanh tú của Cố Tuyết Y nhú chặt, con mắt màu hổ phách trong trẻo lạnh lùng, thần thái hờ hững trên mặt có chút thay đổi, nhưng một giây sau liền khôi phục lại.

“Đừng nói là anh cũng ở chỗ này, cũng đừng nói anh tới tìm người trong này!” Thế giới hoàn toàn không xảy ra nhiều chuyện trùng hợp như vậy, ngoại trừ thế giới trong tiểu thuyết thì sẽ xảy ra.

Tầm mắt anh lạnh lùng ngắm cô, môi hơi mím chặt, hồi lâu sau mới thả lỏng, giọng trầm thấp nói, “Tôi tới tìm người, nhưng là tới tìm em!”

Khuôn mặt tinh xảo của cô tựa như ánh sao sáng, con mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn anh, giọng lạnh băng nói, “Quan hệ của tôi và anh còn chưa đến mức thiếu chủ Bách Lý tự mình tìm tới! Nếu như anh muốn tìm tôi thì có thể trực tiếp phái một tên thuộc hạ tới là được rồi!”

Mấy ngày trước, anh ta kêu người gọi điện thoại cho Giang Hiểu Cầm, để Giang Hiểu Cầm hiểu lầm anh ta có cảm tình với cô, muốn nhân cơ hội này trêu chọc cô, đáng tiếc cô không bị bộ dạng này của anh ta lừa gạt.

May là vì chuyện hôn lễ của Nhã Mạn nên Giang Hiểu Cầm không có thời gian để ý tới cô, nếu không thời gian yên tĩnh của cô đúng là không có!

Hết chương 14

Quyển 1 - Chương 15: Em là người phụ nữ của tôi

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Ánh mắt anh tĩnh mịch sâu thẳm như đầm nước, tròng mắt hơi đảo quanh, giọng trầm thấp thản nhiên nói, “Em là người phụ nữ của tôi, tôi tới tìm em là chuyện đạo lý hiển nhiên, hay là em đã quên quan hệ giữa chúng ta?” LQĐ

Vẻ mặt Cố Tuyết Y lúc này càng thêm lạnh lẽo, con mắt lạnh nhạt ẩn chứa lửa giận, nhìn anh, “Anh cũng đã quên điều kiện của tôi sao?”

Lúc này trong đầu Bách Lý Hàn Tôn và Cố Tuyết Y đồng thời hiện lên, “Tôi sẽ không làm bất cứ chuyện gì có hại cho thân thể tôi cùng với anh, sẽ không có mặt cùng anh ở bất cứ chỗ nào, nếu như không có chuyện quan trọng thì chúng ta không giữ liên lạc, vì tôi bận bịu nhiều việc!”

“Tôi không quên.....”

“Vậy mà chưa quên, thế thiếu chủ Bách Lý xuất hiện ở chỗ này tính là gì đây?” Cánh môi Cố Tuyết Y cong lên châm chọc, đôi mắt đùa cợt nhìn anh.

Có lẽ trong mắt người khác Bách Lý Hàn Tôn là cao cao tại thượng, nhưng trong mắt cô thì chẳng là gì cả, là người mà muốn tránh càng xa càng tốt.

Người trước mắt đã đến quấy loạn cuộc sống yên tĩnh của cô, sau

này cô còn phải nghĩ nên đối phó với Giang Hiểu Cầm thế nào đây.

Sắc mặt Bách Lý Hàn Tôn không thay đổi, lạnh lùng nói, “Sự xuất hiện của tôi cũng không trái với điều kiện em đề ra, hôm nay tôi tới tìm em tất nhiên là có chuyện quan trọng.”

“Chuyện quan trọng gì?” Con mắt treo veo như nước của Cố Tuyết Y lộ vẻ lạnh lẽo, nhìn anh.

Trong lòng cô hoàn toàn không tin Bách Lý Hàn Tôn có chuyện quan trọng gì tới tìm cô.

Nên nhớ anh ta đường đường là thiếu chủ Bách Lý, vừa nói ra người người sẽ giành nhau cố gắng sức lực cho anh ta, đâu cần gì tới cô.

“Nếu nói chuyện ở chỗ người đến người đi thì đó chẳng phải là chuyện quan trọng gì, chuyện quan trọng tất nhiên phải tới chỗ bí mật để nói.” Ánh mắt Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng nhìn hành lang, tầm mắt lạnh lẽo vẫn ở trên mặt cô, quanh người anh bao phủ hơi thở không cho phép từ chối, “Đến chỗ em ở nói đi.”

“Có chuyện thì đi ra ngoài nói! Chỗ ở của tôi đơn sơ không thích hợp với người có thân phận tôn quý như anh.” Cố Tuyết Y liếc anh, tự mình đẩy cửa kính ra.

Cô là người có tính thích sạch sẽ, ngoại trừ người quen, cô không thích người xa lạ xuất hiện trong nhà.

Bách Lý Hàn Tôn kịp thời đưa tay kéo cổ tay cô lại, độ mạnh yếu của ngón tay không lớn không nhỏ vừa đủ cản hành động của cô lại, đáy mắt đầy vẻ bá đạo, giọng điệu cường thế nói, “Đi tới chỗ em nói chuyện!”

Tay anh lạnh như băng, Cố Tuyết Y dùng sức giãy khỏi tay anh, giận tái mặt trừng mắt nhìn Bách Lý Hàn Tôn, giọng lạnh lùng mang theo vài phần uy hiếp ra lệnh, “Buông tay!”

Cầm Bách Lý Hàn Tôn lộ vẻ kiên cố, cưỡng ép kéo tay cô đi vào thang máy.

Vào bên trong, ấn khóa thang máy, Bách Lý Hàn Tôn liền buông tay cô ra.

Da thịt trắng như tuyết, chỗ cổ tay hiện dấu vết năm ngón tay ửng đỏ.

Mày rậm anh nhíu chặt, con mắt thâm thúy chột lóe lên vẻ phức tạp.

Khuôn mặt Cố Tuyết Y lạnh lẽo, con mắt còn lạnh hơn cả tuyết mùa đông mấy phần không che giấu được đau đớn, nhìn cổ tay đỏ au, tay kia xách rau và mì ăn liền đổi thành treo lên khuỷu tay, dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa lên cổ tay, hi vọng có thể tan bớt một ít.

Khuôn mặt tuấn tú của Bách Lý Hàn Tôn trầm xuống, con mắt màu mực nhìn chăm chăm vào con số trên thang máy.

Trong vài phút im lặng mà tưởng như trôi qua một thế kỷ, hai người không ai lên tiếng trước.

Đình một tiếng!

Cửa thang máy mở ra hai bên.

Cố Tuyết Y tự mình mang theo đồ đi về phía bên phải, móc chìa khóa từ trong túi ra, tra vào ổ khóa mở cửa.

Thay dép lê trước cửa, Cố Tuyết Y đi vào như thể Bách Lý Hàn Tôn

không tồn tại.

Anh không thay dép, đi theo sau lưng cô, thoáng nhìn phòng khách trống trải, ngoài chiếc ghế sofa và một chiếc bàn trà, một chiếc TV, thì chẳng có đồ vật quý giá nào, vách tường màu trắng, trần nhà có một chiếc đèn treo thủy tinh.

Chỗ ở đơn sơ nhỏ bé dường ấy!

Anh nhíu chặt lông mày.

Đây là căn phòng nhỏ nhất anh từng thấy, phòng này còn nhỏ hơn cả phòng tắm nhà anh.

Cố Tuyết Y cất gọn đồ mua về, tiện tay vớt túi xách một bên, lạnh lùng xoay người, sắc mặt đằm tĩnh lạnh nhạt nhìn anh, “Bây giờ anh đã tới chỗ tôi ở rồi đó, có chuyện gì cứ nói đi! Nói xong rồi, tôi còn có chuyện phải làm!”

Bách Lý Hàn Tôn lạnh nhạt nhìn cô, “Em ở đây bao lâu rồi?” Mặc dù trong tài liệu có nói, nhưng anh muốn nghe cô tự nói ra hơn.

Cố Tuyết Y nhìn anh, giọng hờ hững nói, “Tôi ở đây bao lâu, tôi tin những thứ này không liên quan gì đến anh! Càng không liên quan đến chuyện chúng ta nói!” Theo hành động ấn nút thang máy vừa rời của anh ta, anh ta sớm biết cô ở đây, bây giờ hỏi như vậy, không biết là đang làm điều thừa thãi sao?

Vẻ mặt Bách Lý Hàn Tôn cao ngạo lạnh lùng, cằm dưới kéo căng, nhìn cô bá đạo nói, “Em là người phụ nữ của tôi, tất cả của em đều liên quan đến tôi.”

Cô Tuyết Y muốn nhấp môi phản bác Bách Lý Hàn Tôn thì anh nói

tiếp, “Tôi đói bụng!”

Khuôn mặt anh tuần bá đạo vui vẻ như kiểu đây là nhà anh, còn cô giống như người giúp việc, quản gia sau lưng anh.

“Anh đói bụng thì nên đi ăn cơm, đừng tiếp tục ngây ngốc ở đây.” Cố Tuyết Y giả bộ không hiểu, sắc mặt bình tĩnh, đôi mắt màu hổ phách lộ ra khí lạnh, liếc nhìn anh.

“Nếu như em muốn tôi tiếp tục ngồi ở chỗ này của em thì,,, tôi cũng chẳng ngại ngồi ở đây cả ngày.” Vẻ mặt anh kiêu căng lạnh lùng không thay đổi, cầm túi xách của cô để lên trên sofa đặt sang một bên, anh ưu nhã ngồi xuống, đôi mắt thâm sâu như đêm tối nhạt lạnh lùng nhìn Cố Tuyết Y.

Cố Tuyết Y cảm thấy dường như anh nhìn thấu cô, lưng không tự chủ nổi da gà, sau đó lạnh rùng mình.

Cô biết anh ta nhất định nói được thì làm được.

Nếu anh ta ở đây cả ngày, cô sẽ cảm giác cả người không thoải mái.

Ngón tay cô chạm rãi thu về, sau một lúc im lặng, cô mới cầm rau vừa mua về đi vào bếp.

Khuôn mặt Bách Lý Hàn Tôn không thay đổi nhìn bóng lưng rửa rau vo gạo, khóe môi dần cong lên mà người khác khó phát hiện ra, đường cong cằm kiêu căng hơi dịu xuống, hơi thở lạnh lẽo cao cao tại thượng từ từ biến mất, khiến anh thoạt nhìn giống như ông chồng tan tằm về nhà chờ cơm ăn.

Một giờ sau, Cố Tuyết Y bưng đồ ăn đã làm xong đặt trên bàn trà, chuẩn bị bát dưa đặt trước mặt anh.

Hết chương 15

Quyển 1 - Chương 16: Bá đạo tuyên bố

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Khuôn mặt trắng noãn của Cố Tuyết Y rất đỗi lạnh lùng, nhìn anh nói, “Ăn xong rồi thì nói cho tôi biết anh tìm tôi có chuyện gì, nói xong thì về đi.” LQĐ

Bách Lý Hàn Tôn nhìn một món mặn một món canh trên bàn, món mặn là thịt băm xào dưa xanh, và canh cái thìa, đoạn ngược mắt nhìn cô, thản nhiên nói, “Em không ăn à?”

“Tôi không đói bụng!” Giọng hờ hững, không chứa bất kỳ cảm xúc gì.

Ngón tay Bách Lý Hàn Tôn đặt trên đùi không động đậy, một lát sau đứng dậy, tầm mắt rơi xuống ngón tay cô, móng tay bị dao cắt đứt một nửa, lại lẳng lẳng dờ mắt trên khuôn mặt trắng noãn tinh xảo của cô.

Cố Tuyết Y cảm nhận hương bạc hà và tầm mắt lạnh lẽo từ trên người đàn ông tản ra, hơi lùi ra sau, ngay cả chính cô cũng không phát hiện.

Cô chỉ cảm thấy hành động tiếp theo của anh sẽ khiến cô không thể phản kháng.

Anh thu hết biến hóa rất nhỏ của cô vào trong tầm mắt, vẻ mặt tuấn tú vô song không biểu lộ gì, bộ dạng kiêu căng từ trên cao nhìn xuống cô, “Em thường xuyên ăn những thức ăn này, khó trách thoát

nhìn em mềm mại không xương như vậy, từ nay về sau không cho phép em ăn những món này nữa, hàng ngày tôi sẽ sai người đưa đồ ăn đến cho em, em chỉ cần yên tâm làm chuyện em thích.”

“Tôi.....”

“Mỗi ngày tôi sẽ qua chỗ này ăn cơm, em nhất định phải ăn cùng tôi!” Trên mặt Bách Lý Hàn Tôn toát ra vẻ cương thế vốn có, trong lòng anh không cho phép Cố Tuyết Y từ chối sắp xếp của anh.

Cố Tuyết Y lạnh nhạt nhìn anh, trong lòng âm thầm thờ dài, gặp phải Bách Lý Hàn Tôn không biết chuyện này có tính là kiếp nạn cả đời này của cô hay không đây?

Thời gian cứ như vậy lặng lẽ trôi qua!

Hậu quả phản kháng bày ra trước mắt, để nhà Giang Hiểu Cầm bị tổn thương là chuyện cô không muốn làm nhất.

“Anh dùng cơm ở nhà hàng Tây như trước đây không phải tốt sao?” Vì sao cứ cố tình chạy tới chỗ vừa nhỏ vừa đơn sơ như vậy để dùng cơm?

Quyết định của tôi không cần em hỏi nhiều.

Một câu này đã đến bên miệng rồi, miệng Bách Lý Hàn Tôn hơi mím lại, vẻ mặt lạnh băng thản nhiên nói, “Tôi không thích bị người khác quấy rầy!”

Cánh môi mềm mại của Cố Tuyết Y cong cớn mỉa má, cho dù anh ta không thích bị người khác quấy rầy, cô không tin anh ta sẽ không còn những chỗ khác, tại sao cứ cố tình chọn chỗ của cô?

Cô thích sống bình thường, cả đời không muốn thay đổi gì.

Quên đi, ý nghĩ này của cô không thể nào thực hiện, trừ phi anh ta bằng lòng buông tay.

Con mắt nhìn về phía Bách Lý Hàn Tôn giờ lạnh nhạt vô cùng, lóe lên ánh sáng trong trẻo, như bầu trời xanh.

“Anh không thích người ta quấy rầy, tôi cũng không thích bị người khác quấy rầy.”

Trong phòng khách trống trải, mũi kiêu căng phả ra hơi thở ổn định, thể hiện anh vừa lạnh lùng vừa tôn quý, hai đầu lông mày càng lộ ra sự xa cách và bá đạo, “Tôi sẽ bảo người tới lặng lẽ, sẽ không ồn ào đến em.”

Vẻ mặt tinh xảo của Cố Tuyết Y lộ vẻ lạnh nhạt, giống như bông tha sự giãy dụa và phản bác, càng giống như mệt mỏi, “Không phải anh nói có chuyện quan trọng muốn nói với tôi à? Rồi cuộc là chuyện gì?”

“Đó là những chuyện này, không còn chuyện gì nữa, tôi có việc phải đi trước!”

Bách Lý Hàn Tôn lướt qua bên người Cố Tuyết Y đi ra cửa, đột nhiên như nhớ ra gì đó, dừng bước, xoay người ngoái đầu lại nhìn bóng lưng vừa mảnh mai vừa cô độc của Cố Tuyết Y, tự mình nói, “Mấy ngày nữa tôi hết bận sẽ gặp bà Tiêu, đến lúc đó cùng đi!”

Cô liếc xéo lại, “Anh không nói chuyện này tôi cũng quên, hôm trước anh bảo người gọi điện thoại cho mẹ nuôi tôi, anh không cảm thấy hơi quá à?”

Cô không muốn Giang Hiểu Cầm ôm bất kỳ hi vọng cô và Bách Lý

Hàn Tôn ở cùng một chỗ nào cả, chuyện giữa bọn họ trong lòng tự hiểu là được, còn những người không liên quan khác, không cần bị liên lụy lôi vào chuyện giữa họ.

“Đừng quên, giữa chúng ta không phải loại quan hệ kia, tôi cũng không muốn thay đổi thành quan hệ đó.” Một câu này của Cố Tuyết Y là đang nhắc nhở anh, cô là bị anh up hiếp mới gặt đầu đồng ý làm người phụ nữ của anh, giữa bọn họ chẳng qua chỉ là chơi đùa một thời gian mà thôi, đường đường là thiếu chủ Bách Lý anh chơi chán rồi, quan hệ này dĩ nhiên sẽ bị cắt đứt!

Đối với thái độ rõ ràng của cô, trong lòng anh như có con sư tử đang gầm thét, ngón tay dần dần cuộn chặt thành nắm đấm, gân xanh nổi lên, cầm cương cứng lạnh băng, khiến người ta cảm thấy không rét mà run, “Bây giờ tất cả không phải em nói là được, tất cả sự chi phối đều trong tay tôi!” Con mắt kiêu căng rét lạnh sâu như đầm lầy, như hoàng đế từ trên cao nhìn xuống cô, khí thế bá đạo và tôn quý không đổi, “Em chỉ cần tuân theo là được!”

Anh có gì không tốt? Về mặt cô ước gì né khỏi anh.

Tất cả mọi người trên thế giới này đều có dục vọng, trên người cô, anh hoàn toàn không nhìn thấy dục vọng mà người ta thường có, phảng phất như, trên cõi đời này không có thứ gì có thể hấp dẫn cô muốn và để ý.

Nếu như không phải anh sớm điều tra rồi, biết cô quan tâm duy nhất là nhà họ Tiêu, chỉ sợ rằng cô sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy. Nhưng, cô cũng đâu cần lúc nào cũng phải nhắc nhở anh, cô là vì nhà họ Tiêu mới đồng ý yêu cầu của anh.

Anh thế mà lại vì lời cô nói cảm thấy phẫn nộ, đây là tâm tình lần đầu tiên kể từ khi anh chính thức tiếp nhận đại gia tộc Bách Lý có.

Sắc mặt Cố Tuyết Y không bối rối, đáy mắt tĩnh lặng gợn sóng không sợ hãi, lạnh nhạt nhìn anh, giọng bình tĩnh thản nhiên nói, “Đúng, anh nói rất đúng! Anh muốn chính là một con búp bê à? Có lẽ búp bê sẽ không nói chuyện, búp bê sẽ không làm lòng anh khó chịu.”

Nói xong, cô hờ hững dời tầm mắt, nhìn ra bên ngoài.

Ánh mặt trời xán lạn, gió nhẹ thổi tới, hương hoa đào thoang thoang nương theo làn gió bay vào phòng khách thấm vào tim gan cô.

Trong lòng Bách Lý Hàn Tôn chẳng biết tại sao nổi lên luồng lửa nóng, hai chân thon dài bước về phía cô, ngón tay giữ chặt cầm bóng mịn của cô, bắt mắt cô nhìn anh, thân hình cao ngất so với vóc dáng 1m6 của cô mà nói, không thể không ngửa đầu nhìn anh.

Khuôn mặt tuyệt mỹ kiêu căng như Thần mặt trời Apollon, có hơi u tối, chăm chú dừng trên mặt Cố Tuyết Y, con mắt bắn ra khí lạnh mùa đông và sự cuồng ngạo.

Thần thái Cố Tuyết Y vẫn lạnh nhạt điềm tĩnh, chẳng nói một lời nào, thẳng tắp nhìn anh.

Tay anh không khỏi kẹp chặt cô.

Cầm truyền tới cảm giác đau đớn khiến đôi mi thanh tú của Cố Tuyết Y hơi nhíu lại, con mắt màu hổ phách nổi lên vẻ lạnh lẽo, nhưng vẫn không nói gì.

Hai người cứng đờ trong ba phút.

Lòng ngực Bách Lý Hàn Tôn bắt đầu chậm rãi phập phồng, cầm dưới căng cứng, ngón tay trên cầm cô cũng chẳng thêm lực.

“Em! Cố Tuyết Y, cả đời này là người phụ nữ của Bách Lý Hàn Tôn
tôi.” Phun ra từng chữ một, trong giọng nói ẩn chứa kiêu ngạo và
ngang ngược bẩm sinh.

Quyển 1 - Chương 17: Cảnh cáo?

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Cố Tuyết Y muốn tránh thoát khỏi anh, nhưng cô biết, cô giãy dụa cũng chẳng thoát nổi. LQĐÔN

“Em chọc giận tôi thì không có kết quả tốt, trừ khi em muốn tận mắt chứng kiến người bên cạnh em mất đi tất cả vì em.”

“Đây là anh đang cảnh cáo à?” Khuôn mặt trắng noãn của Cố Tuyết Y hiện lên vẻ đùm đờm chọc, đôi mắt màu hổ phách sáng lấp lánh như ngọc lưu ly, yên lặng nhìn anh.

Cổ của cô cũng đã bắt đầu mõi mòn!

“Đúng vậy!”

Bách Lý Hàn Tôn thả cằm cô ra, lùi về sau một bước, ánh mắt kiêu căng nhìn cô, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng.

Anh chẳng kể dùng thủ đoạn gì, chỉ cần anh đạt được thứ anh muốn thì đều sử dụng tất!

Cố Tuyết Y im lặng nhìn bóng lưng anh, mãi đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa, cô mới mềm nhũn ngồi xuống đất.

Trong mắt thất thần, nhìn vách tường màu trắng tinh khiết, phảng phất như xuyên qua vách tường nhìn ra được chỗ xa rất xa....

Bách Lý Hàn Tôn vừa ra khỏi phòng, quản gia Phó đã đứng đợi ở cửa ra vào.

Vừa thấy Bách Lý Hàn Tôn lập tức hơi khom lưng mở cửa kính cho anh.

Bách Lý Hàn Tôn một thân hàng hiệu thoải mái, nhìn không chớp mắt về phía trước, đường cong cằm kiêu căng như quý tộc châu Âu lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Quản gia Phó đi theo sát phía sau, giọng không lớn không nhỏ kính cẩn nói, “Vừa rồi thiếu gia Lăng gọi điện thoại cho thiếu chủ, thiếu chủ cần gọi lại cho cậu ấy không?”

Bước chân Bách Lý Hàn Tôn không tự chủ chậm lại, con mắt hơi liếc nhìn quản gia Phó, khuôn mặt tuấn tú hiện lên vẻ phức tạp, giọng trầm thấp nói, “Không phải Hi Dạ muốn kết hôn à? Hơn nữa đối tượng kết hôn là Tiêu Nhã Mạn, bọn họ cử hành hôn lễ ngày nào ông biết không?”

Lăng Hi Dạ là bạn của anh ở bên Pháp, sau khi về nước tất cả mọi người đều bận rộn sự nghiệp của mình, tương đối ít liên lạc!

“Ba hôm nữa là ngày thiếu gia Lăng kết hôn, cần tôi sắp xếp cho ngài không?” Quản gia Phó vô cùng kính cẩn khom người hỏi Bách Lý Hàn Tôn.

“Được, sắp xếp giúp tôi đi!” Đôi mắt màu mực đen như rừng rậm đêm tối chợt lóe lên, sau đó quay đầu lại bước chân bắt đầu nhanh hơn.

“Vâng!” Quản gia Phó đi theo sát.

Cố Tuyết Y ngóng nhìn khoảng không bên ngoài đêm tối, những vì sao sáng lấp lánh.

Trên đui truyền tới từng cơn tê dại, thì ra cô bất tri bất giác ngồi trên đất được mấy tiếng rồi.

Tầm mắt rời vào đồ ăn đã lạnh trên bàn!

Dạ dày không ngừng truyền tin đói bụng lên não cô, nhưng một chút dục vọng muốn ăn cũng không có.

Bàn tay chống lên đất đứng dậy, ngồi vào ghế sofa.

Khoảng 5 phút sau, chân căng hết tê rần, cô bung đồ ăn trút xuống rãnh, đồ ăn và canh đều đổ hết!

Bật đèn, ngọn đèn vàng hơi chướng mắt, mu bàn tay che lại, chờ thích ứng mới thả ra.

Đi vào phòng khách, cảm thấy cả người mệt mỏi nằm vật xuống sofa.

Tất cả linh cảm và tâm tư bị mất hết, xem ra hôm nay cô không cách nào gỡ bản thảo nên đành nghỉ!

Mệt mỏi quá!

Bây giờ cô không biết là người mệt hay tinh thần mệt nữa, tóm lại là cô rất đói mệt mỏi, rất muốn ngủ, cũng muốn thiếp đi trong cơn mộng mị!

Làm người thật sự quá mệt mỏi!

Mỗi ngày vì cuộc sống mà sống, muốn sống bình thản cũng không thể nào làm được!

Chậm rãi mở mắt ra, lông mi dày rậm run nhè nhẹ!

Màn cửa sổ tung bay, cánh hoa đào dưới lầu bay vào trong phòng khách nhà cô, chậm rãi đáp xuống người cô, tựa như bây giờ cô chính là công chúa Bạch Tuyết đang ngủ say giấc, mỹ lệ như vậy, tinh khiết như vậy, yên tĩnh như vậy, như vậy.....

Sắc trời chuyển đổi, Cố Tuyết Y bị tiếng đập cửa đánh thức, mông lung mở đôi mắt màu hổ phách ra.

Ngọn đèn màu vàng nhạt vẫn sáng.

Tắt đèn, Cố Tuyết Y đi ra mở cửa

Vừa mở cửa thì thấy một cô gái ngũ quan xinh xắn nghiêng người dựa vào trước cửa, một thân quần áo hơi bó, quàng thâm dưới mắt rõ ràng cho thấy ngủ không đủ giấc, người này chính là Quan Hàn Di.

“Chỗ cậu có đồ ăn không? Mì ăn liền của tớ vừa hết.”

“Có ăn, vào đi!” Đôi mắt Cố Tuyết Y hờ hững chứa ý cười nhàn nhạt, lùi ra sau một bước để Quan Hàn Di đi vào.

“Tối hôm qua tớ thức cả đêm không ngủ để viết đại kết cục cho tiểu thuyết.” Quan Hàn Di đi vào phòng khách đặt mông ngồi xuống sofa.

Vẻ mặt trắng noãn của Cố Tuyết Y treo nụ cười yếu ớt, nói, “Chỗ tớ chỉ có mì ăn liền, tớ pha cho cậu nhé!”

Viết tiểu thuyết là cực khổ nhất, mỗi ngày vì mấy ngàn chữ mà ngày gốc ngồi trước máy vi tính, thời gian lâu không thể rời đi, chuyện thức đêm lại càng thường xuyên xảy ra. Như thời gian trước, cô vì viết nhiều tiểu thuyết hơn, ngày nào cũng thức đến 4,5 giờ sáng mới đi ngủ, ngủ đến 12 giờ trưa mới dậy.

Cô cũng không dám để Giang Hiểu Cầm biết cô thức đêm viết tiểu thuyết, nếu không Giang Hiểu Cầm nhất định sẽ vô cùng đau lòng cho cô, chỉ sợ ngay cả máy tính cũng bị tịch thu mất.

“Ừ, cảm ơn cậu!” Quan Hàn Di tựa người trên sofa, đôi mắt nhắm lại, trên mặt tái nhợt tiều tụy.

Năm phút đồng hồ sau, Cố Tuyết Y đổ nước sôi vào trong tô sứ trắng, dùng nắp đậy lên, hai tay cẩn thận bưng tới đặt trên bàn trà thủy tinh.

Nhìn Quan Hàn Di đã ngủ say, Cố Tuyết Y thở một hơi dài, đi vào phòng cầm tấm chăn mỏng đắp lên người Quan Hàn Di.

Xác định cô không bị nhiễm lạnh, Cố Tuyết Y mới trở về phòng bắt đầu viết tiểu thuyết.

Cố Tuyết Y đi ra thư phòng đã là 12 giờ trưa, viết xong một chương tiểu thuyết hai ngàn chữ.

Chỉ thấy Quan Hàn Di ngồi trong phòng khách một tay bưng tô, một tay cầm đũa, vừa xem TV vừa ăn mì ăn liền.

“Cậu viết xong rồi à?” Quan Hàn Di nghe thấy tiếng mở cửa, ngẩng

đầu hỏi cô.

“Ừ!” Cố Tuyết Y lướt qua bên người Quan Hàn Di, đi vào phòng bếp.

Năm phút sau, bưng một tô mì đã pha và một đôi đũa, ngồi xuống bên cạnh Quan Hàn Di.

Quan Hàn Di liếc nhìn Cố Tuyết Y rồi lại nhìn chăm chăm TV đôi môi hơi mím chặt, ngũ quan diễm lệ có phần không được tự nhiên, nói: “Tớ thấy tin tức giải trí trên TV nói Nhã Mạn kết hôn, hơn nữa là với Lăng Hi Dạ tổng giám đốc tập đoàn Lăng thị, chuyện này có thật không?”

Hết chương 17

Quyển 1 - Chương 18: Thích cuộc sống bình thường

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Sắc mặt Cố Tuyết Y tĩnh lặng, đôi mắt màu hổ phách nhìn qua Quan Hàn Di, “Ừ! Còn hai ngày nữa chính là ngày Nhã Mạn kết hôn!” LQĐ

“Vậy cậu và Nhã Mạn là bạn tốt, chắc cô ấy kêu cậu làm phù dâu hả! Việc này chắc cô ấy có nói với cậu!” Con mắt Quan Hàn Di rũ xuống nhìn nước mì ăn liền, khiến người ta không thấy chuyện gì trong đôi mắt cô ấy, giọng hơi nhỏ hỏi Cố Tuyết Y.

“Ừ! Nói rồi, nhưng tớ không làm phù dâu nổi đâu, tớ không uống rượu, người muốn làm phù dâu phải uống rượu rất giỏi, cho nên trách nhiệm làm phù dâu sẽ rơi vào trên người cậu, cậu bận viết tiểu thuyết, Nhã Mạn lại không muốn quấy rầy cậu, việc này còn chưa nói cho cậu biết.” Khuôn mặt trắng noãn lạnh nhạt, đôi mắt hơi dịu dàng, vô cùng sáng láng đẹp mắt, khẽ mỉm cười thản nhiên, giọng bình tĩnh nói: “Bây giờ cậu đã hết bận, nói không chừng tý nữa Nhã Mạn sẽ nói với cậu việc này.”

Quan Hàn Di nhướng mi mắt, tròn mắt vui vẻ nhìn Cố Tuyết Y, tay cầm không vô thức gấp sợi mì, “Sao Nhã Mạn lại quen biết người đàn ông như Lăng Hi Dạ? Sao tớ chưa từng nghe cậu ấy nhắc tới.”

Cố Tuyết Y đang xem TV, thờ ơ nói, “Lúc trước chúng ta từng gặp Lăng Hi Dạ, chính là người tốt bụng làm Nhã Mạn nhớ mãi không quên đó.”

Quan Hàn Di bên cạnh cô liền nhớ tới chuyện lúc trước các cô đi dạo phố, Nhã Mạn làm mất ví tiền của mình.

Truyện chỉ đăng bên diễn đàn LÊQUYDON

Trong mắt Quan Hàn Di ẩn chứa âm mộ và vẻ ảm đạm, khóe môi nhếch lên mỉm cười, nói: “Thì ra là anh ta, Nhã Mạn thật sự rất may mắn, có thể tìm được người chồng vừa anh tuấn vừa có tiền như vậy.”

Tầm mắt Cố Tuyết Y rời khỏi màn hình TV, chậm rãi quay qua nhìn Quan Hàn Di, mắt lạnh lùng, cằm non mịn sáng bóng hơi cương cứng không dấu vết. Quan Hàn Di bị cô nhìn trong lòng nháy dưng, sắc mặt hơi thay đổi, con mắt chăm chú nhìn Cố Tuyết Y, giọng điệu thăm dò, “Có phải tớ nói gì sai không? Hay là nói tớ không nên âm mộ?”

“Không phải, cậu nói chẳng sai gì!” Cố Tuyết Y lại rời tầm mắt nhìn vào TV.

“Vậy thì vì sao lại nhìn tớ?” Quan Hàn Di nhìn cô, hỏi tiếp.

Khóe môi Cố Tuyết Y cong lên không vui, đột nhiên, khuôn mặt trắng nõn của cô như được độ lên một tầng sáng nhàn nhạt, làm người ta cảm thấy trước mắt sáng ngời, con mắt màu hổ phách lấp lánh tinh khiết.

“Tớ đang nghĩ có phải cậu cũng muốn lập gia đình hay không?”

Quan Hàn Di liền giật mình, cánh mũi hơi phình ra, sau đó nở nụ cười, trên mặt có vài phần e thẹn của con gái, nói, “Là con gái đến tuổi nhất định muốn lập gia đình, bằng không cậu cần gì chịu khó đi xem mắt như vậy hả! Đáng tiếc tớ không may mắn gặp được người

đàn ông tốt.”

“Tớ xem mắt cũng không có nghĩa là tớ muốn kết hôn, có đôi khi con gái đến tuổi nhất định muốn kết hôn, nhưng trong đó không có tớ.” Cố Tuyết Y lẳng lẳng quay đầu lại nhìn Quan Hàn Di, vẻ mặt lạnh nhạt xen lẫn sự chờ đợi, “Tớ hi vọng cả đời cứ trôi qua như thế này, trong cuộc sống không có nhiều phiền não nhiều tranh đoạt nhiều cố chấp.” Nhưng trong lòng cô vẫn có một phần chấp nhất, luôn ẩn giấu.....

Quan Hàn Di dừng đũa, giọng dịu dàng nói, “Làm người vốn phải có phiền não, mỗi ngày vì cuộc sống mà phải bôn ba, cho dù muốn sống bình thường cũng là điều không thể.” Cô và Cố Tuyết Y quen biết nhau lâu như vậy, mỗi lần các cô vừa nhắc tới chuyện kết hôn, lần nào Cố Tuyết Y cũng đều trả lời thế này, có khi trong lòng cô ấy thầm nghĩ, theo đạo lý con gái 29 tuổi sớm hẳn nên vội muốn kết hôn, vì sao Tuyết Y lại không nghĩ tới điều này.

“Đúng vậy! Muốn cuộc sống bình cũng hơi khó khăn.” Cố Tuyết Y có chút thất thần nhìn TV, giọng nhẹ nhàng nói.

Ánh nắng nóng bức hơi chói mắt!

Bây giờ rất nhiều chuyện sẽ bị Bách Lý Hàn Tôn cản trở, người Bách Lý Hàn Tôn vừa đến, ngày đêm cô đều chịu sự quản lý của người anh ta phái tới, cuộc sống bình yên ngày xưa đã là quá khứ.

“Tuyết Y, có phải tháng này cậu viết tiểu thuyết không tốt nên không có nhiều tiền?” Quan Hàn Di nhìn Cố Tuyết Y, trên mặt đầy vẻ quan tâm.

Cô biết Cố Tuyết Y viết tiểu thuyết ba năm có thừa, nhưng thành tích thì bình thường, thu nhập lúc nào cũng cực kỳ thấp, không giống cô,

thành tích đặt tiểu thuyết hơn Tuyết Y rất nhiều, mỗi tháng trừ thuế ra rồi được khoảng 3, 4 ngàn.

“Không phải!” Khóe môi Cố Tuyết Y co giật, nở nụ cười yếu ớt nhìn Quan Hàn Di, trong mắt là sự tĩnh lặng như mặt biển xanh, “Tiền lương tiểu thuyết đã đủ chi phí cho cuộc sống của tớ, mà tớ cũng không bệnh không đau ốm nên chẳng cần tới bác sĩ, chỗ nào dùng nhiều tiền chứ.”

“Tớ không thấy cậu viết tiểu thuyết là có thể đủ trang trải cuộc sống của cậu, nếu cậu mua bộ quần áo tốt một chút thì những ngày tiếp theo sẽ phải sống vô cùng khó khăn, hàng ngày ăn mì ăn liền, có đôi khi tớ không hiểu cậu đã xem mắt nhiều lần như vậy rồi, đàn ông nào cũng chướng mắt sao?” Tròng mắt đen láy của Quan Hàn Di nhìn Cố Tuyết Y, nhưng trong mắt lại mờ mịt hoang mang, một giây sau lại lóe lên mang chút hi vọng, “Nếu không lần tới cậu còn xem mắt, cậu gọi cho tớ, tớ giúp cậu đánh giá một chút? Nói không chừng tớ sẽ giúp chọn được một người đàn ông tốt có tiền, đến lúc đó cậu không cần cực khổ thức đêm viết tiểu thuyết nữa, có thể hưởng thụ cuộc sống của thiếu phu nhân, ngày ngày đều có người hầu hạ chăm sóc cậu.”

“Cuộc sống đó không thích hợp với tớ, tớ thích cuộc sống tự do tự tại.” Đôi mắt Cố Tuyết Y đột nhiên trở nên tĩnh mịch, đảo quanh một vòng, “Cuộc sống như vậy nói không chừng cậu có thì mới phát hiện đây không phải là điều cậu muốn, như vậy thì cho dù cậu muốn hối hận cũng đã không còn kịp nữa.”

“Tớ muốn có thể sống cuộc sống của người có tiền, dù thế nào tớ cũng sẽ không hối hận, bây giờ mấu chốt là tớ không có cuộc sống như thế.”

Cố Tuyết Y thấy trong mắt Quan Hàn Di có ảo tưởng và mơ ước

tương lai bị đè nén, trong miệng cũng chẳng nói gì. Cô biết Quan Hàn Di từ nông thôn đi ra, khát vọng gả được cho người có gia thế tốt hơn bất kỳ người bình thường nào, nhưng có đôi khi cuộc sống hiện thực không tốt đẹp như cô ấy tưởng tượng, có được tất có mất!

Quan Hàn Di quay đầu nhìn Cố Tuyết Y, “Tớ mà như Tuyết Y cậu thì tốt quá, nhiều chuyện tốt và thứ tốt đều chờ cậu.”

Trong giọng nói âm mộ ẩn chứa sự mất mát, nếu như không đặc biệt chú ý thì sẽ không phát hiện ra.

“Giữa người với người vốn thường âm mộ nhau, nhưng Hàn Di, tớ cũng rất âm mộ cậu, cậu kiếm tiền nhiều như vậy, cậu còn đẹp hơn tớ.....”

“Điều đó thật sự như cậu nói hả!” Ánh mắt Quan Hàn Di hờn dỗi, đuôi lông mày không che giấu được nụ cười của cô ấy, như hoa tháng ba nở rộ, “Tuyết Y, nếu cậu ăn mặc đàng hoàng thì đẹp hơn tớ nhiều, chỉ là cậu không muốn làm điệu mà thôi.”

Quyển 1 - Chương 19: Uy hiếp!

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Trong mắt Cố Tuyết Y không hề có sự vui sướng khi Quan Hàn Di khen, ngược lại lộ sự lạnh nhạt, giống như đóa hoa sen thuần khiết nhưng lại được rất nhiều người yêu mến, nhìn rồi muốn nhìn nữa, giọng bình thản nói, “Nếu cậu tham gia gia hôn lễ Nhã Mạn nhất định sẽ náo động toàn hội trường, ngay cả hào quang cô dâu mới của Nhã Mạn cũng đều bị che mờ, những người đàn ông có tiền nhất định sẽ khuynh tâm vì cậu.” LQĐÔN

“Đâu khoa trương như cậu nói chứ hả!” Quan Hàn Di không che giấu được ý cười tràn ra, trong mắt chợt hiện ý xấu hổ nhìn Cố Tuyết Y, “Nhã Mạn là cô dâu mới, sao tớ có thể chém giết hết hào quang của cô ấy chứ.”

Cố Tuyết Y chỉ khẽ cười, ngón tay cầm đũa gắp từng sợi mì nhỏ để ăn, động tác ưu nhã, nhìn cô ăn cũng là một loại hưởng thụ.

Quan Hàn Di ăn hết chỗ mì còn lại, uống hết nước.

Đúng lúc này, tiếng chuông cửa vang lên.

Quan Hàn Di buông bát đũa rồi đi mở cửa.

Mở cửa, Quan Hàn Di nhìn thấy một cô gái xa lạ và một người đàn ông trung niên ăn mặc bảo thủ.

Ba người đối mặt nhìn nhau, Quan Hàn Di liếc nhìn trong mắt người đàn ông không hề có chút cảm xúc nào.

Quan Hàn Di khẽ nhíu mày, “Xin hỏi các người muốn tìm ai?” Cô và Tuyết Y quen biết lâu như vậy, trước tới giờ chưa hề thấy hai người trước mắt, có phải bọn họ nhầm chuông sai phòng rồi không?

“Chúng tôi tới tìm tiểu thư Cố Tuyết Y!” Về mặt Quản gia Phó thân nhiên nói.

Cố Tuyết Y nghe tiếng bọn họ, lập tức buông đĩa trong tay đi ra.

Quan Hàn Di rũ mi mắt, về mặt không bình thường, lại ngược mắt nhìn quản gia Phó và Vương Tiểu Vi, nói, “Cậu ấy.....”

Con mắt quản gia Phó lướt về phía sau Quan Hàn Di, tầm mắt rơi trên người Cố Tuyết Y, sắc mặt kính cẩn, hơi khom người gật đầu, giọng không lớn không nhỏ cung kính nói, “Tiểu thư Cố! Thiếu chủ phái tôi dẫn Tiểu Vi tới chăm sóc cuộc sống hàng ngày của ngài từ nay về sau, từ giờ ngài có chuyện gì chỉ cần dặn cô ấy làm là được!”

Nói xong, Quan Hàn Di đột nhiên giật mình, xoay người lại nhìn Cố Tuyết Y.

Quản gia Phó quay lại nhìn Vương Tiểu Vi sau người ông.

“Xin chào tiểu thư Cố! Tôi tên Vương Tiểu Vi!” Khuôn mặt hơi tròn của Vương Tiểu Vi mỉm cười nhìn Cố Tuyết Y, trong mắt lộ ra ánh sáng khiến Cố Tuyết Y cảm thấy không tẻ.

Bách Lý Hàn Tôn, cô không phản kháng được, cũng không thể nào tiếp nhận được, nhưng cô cũng không muốn gây khó dễ cho người giúp việc.

Cánh môi hơi cong lên, “Xin chào!”

Đôi mắt quản gia Phó liếc nhìn thần thái lạnh nhạt của Cố Tuyết Y, lại nói tiếp, “Tan tầm thiếu chủ sẽ qua bên này dùng cơm, người của công ty vệ sinh và người công ty đồ gia dụng lập tức tới ngay.”

“Không cần, trong nhà của tôi bây giờ rất tốt, không cần thay đổi nào cả.” Bách Lý Hàn Tôn quả thực là người đàn ông vô cùng bá đạo, ngay cả chỗ ở của cô cũng muốn can thiệp, vậy sau này có phải sẽ can thiệp vào nhất cử nhất động của cô không?

Đôi mi thanh tú nhíu lại, mặt trắng noãn hơi thay đổi, trong trẻo nhưng lạnh lùng, ngón tay không tự chủ siết chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay, truyền đến cơn đau.

“Nhưng thiếu chủ dặn dò.....”

Vẻ mặt Cố Tuyết Y lạnh nhạt, cảm lộ ra khí lạnh, đôi mắt lạnh lẽo ẩn chứa vài phần sắc bén, nhìn về quản gia Phó, quanh thân vô thức tản ra mùi vui cao quý và lạnh lùng, “Đây là nhà của tôi!”

Quản gia Phó tựa nhìn nhìn thấy Bách Lý Hàn Tôn thứ hai, vẻ tươi cười hơi cứng lại, vội vàng cúi lưng, con mắt nhìn dưới chân mình, nói: “Xin lỗi tiểu thư Cố! Nếu như ngài không muốn thay đổi, ngài có thể nói với thiếu chủ một tiếng, hi vọng ngài đừng làm khó tôi.” Ông cũng chỉ tuân lệnh Bách Lý Hàn Tôn làm việc.

“Đưa số điện thoại cho tôi!”

Cố Tuyết Y lấy điện thoại trong tay bấm dãy số quản gia Phó đọc cho, ấn gọi, không muốn bọn họ nghe thấy cuộc nói chuyện nên Cố Tuyết Y đi ra ngoài ban công.

Tiện tay đóng cửa sổ sát đất của ban công lại.

Ánh mặt trời truyền tới từng cơn nóng nực, nhưng gió lại mang hơi lạnh thổi tới, có vẻ mát mẻ, trong gió xen lẫn cả mùi hoa đào nhàn nhạt.

Ở cửa ra vào.

Ánh mắt Quan Hàn Di cổ quái nhìn quản gia Phó và Vương Tiểu Vi, sắc mặt hơi khác thường lại khó hiểu, đôi môi mềm khẽ động nhưng không nói được lời nào, ngón tay hơi nhúc nhích.

Lúc này trong lòng cô có rất nhiều vấn đề muốn hỏi Tuyết Y.

Đối với xưng hô thiếu chủ, Quan Hàn Di cũng không xa lạ gì, tại thành phố D, ngoài người thừa kế của đại gia tộc Bách Lý dám xưng hô như vậy thì không còn người nào khác, nghe nói đại gia tộc Bách Lý phát triển ở nước ngoài từ lâu, bây giờ về nước phát triển đều là những công ty lớn vô cùng nổi tiếng, thiếu chủ Bách Lý từ trước tới nay ít khi xuất hiện trước mặt truyền thông, phóng viên truyền thông cũng không dám xằng bậy thu thập tư liệu về anh.

Nhưng sao Tuyết Y lại biết thiếu chủ Bách Lý? Sao cô chưa từng nghe nói?

Mặc dù đôi mắt quản gia Phó rũ xuống, nhưng động tĩnh của Quan Hàn Di vẫn biết rõ tường tận. Ông thân là quản gia, quản lý tất cả chuyện lớn nhỏ trong gia tộc Bách Lý, ngoài chuyện cá nhân của thiếu chủ, những chuyện khác đều sai người đi xử lý, lâu về sau, có khi liếc qua cũng biết trong lòng đối phương đang nghĩ gì.

Đôi mắt Vương Tiểu Vi cũng rũ xuống, nhưng lại âm thầm quan sát

Quan Hàn Di trước mặt, từ ánh mắt và vẻ mặt Quan Hàn Di dường như thấy được chút gì đó.

Ngoài ban công.

Hình như bên kia biết cô sẽ gọi điện thoại tới, vang lên vài tiếng liên nghe máy.

“Anh lập tức nói mấy nhân viên công ty vệ sinh và người của công ty đồ gia dụng về đi.”

Vẻ mặt Bách Lý Hàn Tôn tuấn mỹ kiêu căng lạnh lùng, đôi mắt sâu lạnh lẽo, ngồi trên ghế da thật, tay cầm điện thoại, phong cách vương giả tôn quý mà hờ hững, phảng phất như một người cao cao tại thượng đứng trên đỉnh cao lạnh mắt nhìn người phía dưới.

Trong phòng họp, Trì Đông Quân và quản lý cấp cao cùng thứ ký đều rũ mắt xuống không dám nhìn Bách Lý Hàn Tôn, động tác lật tài liệu cũng dừng lại.

Cái cằm căng cứng kiêu ngạo.

Bách Lý Hàn Tôn xoay chiếc ghế tựa đưa lưng về phía cấp dưới, quay mắt nhìn về cửa kính, trên cửa kính anh có thể nhìn thấy hình ảnh mình phản chiếu, dưới ánh mặt trời vẩy xuống khúc xạ ánh sáng hơi chói mắt.

“Trong nhà em trống quá cần một ít đồ dùng gia đình.” Giọng trầm thấp lạnh lẽo nói như chuyện đương nhiên.

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của Cố Tuyết Y nhìn cây đào cách chỗ cô không tới 1m, cô chỉ cần khẽ vươn tay là có thể chạm vào cây.

Cánh hoa đào dưới ánh mặt trời nhìn có vẻ lấp lánh.

“Tôi không cần, tôi thích yên tĩnh, đừng để họ tới quấy rầy tôi.” Cô đã không thể nào phản bác được anh trên nhiều khía cạnh, chọn chấp nhận thỏa hiệp, nhưng trong chuyện này cô tuyệt đối sẽ không nhượng bộ.

Đây là nhà cô, cô muốn thế nào thì cứ thoải mái sắp xếp thế ấy, là cô ở đó chứ không phải anh ta.

Anh ta muốn can thiệp những chuyện này, có thể quá bá đạo không?

“Trong nhà em không gian thật sự quá rộng!” Lời Bách Lý Hàn Tôn vừa nói ra, đại biểu đối với chuyện này anh phải làm thế, “Để người của công ty đồ gia dụng chuyển qua một ít đồ dùng gia đình là được, trừ khi em muốn tôi gọi điện thoại cho Giang Hiểu Cầm lần nữa, thuận tiện nhờ Giang Hiểu Cầm đến phân xử.”

Chỗ ở của cô chẳng những nhỏ, phòng khách ngoài chiếc ghế sofa người ta có thể ngồi thì chẳng có gì cả, anh qua đó dùng cơm thì... Thật sự có chút khó khăn, hơn nữa chỗ của cô nhất định phải có thứ thuộc về anh.

Hết chương 19

Quyển 1 - Chương 20: Lùi một bước nhỏ!

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Thân thể Cố Tuyết Y đột nhiên căng cứng, giọng lạnh băng, “Đây là anh đang uy hiếp tôi sao?” Vốn khoảnh khắc cô đồng ý làm người phụ nữ của anh chính là một sai lầm, hơn nữa trong tương lai cũng không cho phép cô phản kháng lại sai lầm đó. LQĐ

Bên kia!

Vẻ mặt tuần tú của Bách Lý Hàn Tôn đột nhiên lạnh lẽo, nhìn bóng dáng trên cửa kính, phảng phất như đang cố hiểu lòng người, một phút đồng hồ trôi qua.

Anh mới thản nhiên nói, “Chọn một ít đồ dùng trong nhà!” Đây là nhượng bộ cuối cùng của anh!

Cúp điện thoại của Tuyết Y, Trì Đông Quân liếc nhìn khuôn mặt tuần mỹ của Bách Lý Hàn Tôn, trong lòng không khống chế được đoán rất cuộc là ai gọi cuộc điện thoại này cho thiếu chủ.

Đột nhiên, trong đầu Trì Đông Quân hiện ra người phụ nữ đeo kính mắt viền đen bình thường.....

Bách Lý Hàn Tôn nhìn Trì Đông Quân phía bên trái, tròng mắt đen như mực thấm đượm lạnh lùng cao ngạo nhìn xa trông rộng, lạnh giọng nói: “Cuộc họp hôm nay đến đây kết thúc, còn nội dung cậu nhanh báo cáo cho tôi nghe!”

“Vâng!” Trì Đông Quân cung kính gật đầu.

Trong lòng những nhân viên cao cấp khác không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thần thái trên mặt không lộ gì như cũ.

Thái độ làm người của thiếu chủ Bách Lý luôn lạnh lùng, nhưng trong đầu tư và buôn bán, thực lực thật sự khiến người ta vừa nghe tin đã sợ mất mật, không thể không muốn tiếp tục mạnh mẽ lên mới xứng đi theo phía sau.

Trong khoảng thời gian Bách Lý Hàn Tôn xuất hiện này, ngày nào cũng lo lắng chờ đợi, sợ phạm sai lầm nào đó, vì để nhanh chóng có báo cáo đặt trước mắt Bách Lý Hàn Tôn, trong bọn họ chẳng ai ngủ đủ giấc vài ngày rồi!

Bây giờ cuối cùng có thể thở, thật sự khiến người ta rất hưng phấn.

Ở ban công.

Cố Tuyết Y nhìn điện thoại trong tay, ngón tay trắng như tuyết, chậm rãi cuộn lại, giữ chặt điện thoại trong lòng bàn tay.

Cô rời ban công, ba người quản gia Phó và Vương Tiểu Vi cùng Quan Hàn Di đứng im trong phòng khách, phòng khách 30 mét vuông có vẻ vẫn trống trải.

Thì ra phòng nhiều năm cô ở lại rộng như vậy, nếu không có sự xuất hiện của bọn họ, có lẽ cô sẽ không phát hiện ra!

Quản gia Phó nhìn thấy Cố Tuyết Y, lập tức cung kính nói, “Tiểu thư Cố, nhân viên vệ sinh và nhân viên công ty gia dụng đã ở dưới lầu, nếu như tiểu thư Cố không yêu cầu gì nữa, bây giờ tôi sẽ sắp xếp họ

lên trang trí chỗ này luôn, thiếu chủ đã nói đúng một giờ nữa sẽ tới đây dùng cơm.”

Cố Tuyết Y biết ý của quản gia Phó, chắc hẳn Bách Lý Hàn Tôn đã điện thoại cho ông, vẻ mặt điềm tĩnh, khẽ gật đầu.

Tối thiểu Bách Lý Hàn Tôn cũng chịu lùi một bước nhỏ, không phải sao?

Giữa bọn họ giao chiến nhiều lần như vậy, cô hiểu, nếu lấy cứng chọi cứng với Bách Lý Hàn Tôn thì người thua sẽ là cô.

Không biết nhân viên công ty gia dụng nhanh hay là mấy người họ vốn đã đứng trước cửa nhà, 5 phút ngắn ngủi, sofa và ghế theo phong cách cổ xưa, bàn trà thủy tinh và bàn ăn thủy tinh hình chữ nhật đã bày biện xong.

Trên bàn có một bình hoa nhỏ, cắm hoa hồng đỏ mỹ lệ vận chuyển bằng đường hàng không từ nước ngoài về, tươi đẹp như màu máu, xinh đẹp động lòng người.

Vì phòng bếp muốn thay đổi lại, nên hai người Quan Hàn Di và Cố Tuyết Y bị ép ra khỏi phòng khách, đi ra ban công.

Lan can bằng inox, ngoài ban công rộng một mét có đặt một chiếc bàn thủy tinh và hai cái ghế dựa.

Hai người họ ngồi xuống.

Con mắt Quan Hàn Di liếc nhìn Cố Tuyết Y, còn sắc mặt Cố Tuyết Y lạnh nhạt, con mắt nhìn cảnh đẹp xa hoa trong tiểu khu.

Ngón tay Quan Hàn Di đặt trên mặt bàn bằng xiết chặt, ngũ quan

điểm lệ ẩn chứa sự hâm mộ, khóe miệng tươi cười, giọng u oán nói, “Tuyệt Y giấu tớ đến khổ! Không nghĩ tớ cậu lại quen biết nhân vật lớn số một như thiếu chủ Bách Lý mà lại không nói tớ biết, làm hại tớ xem cậu là bạn bè, Nhã Mạn cũng biết chuyện này chứ?”

Cố Tuyệt Y chậm chậm quay đầu lại, con mắt dừng trên người Quan Hàn Di, sắc mặt Quan Hàn Di hơi thay đổi, cánh môi Cố Tuyệt Y cười nhàn nhạt yếu ớt, giọng bình tĩnh như nước, nói: “Không phải thời gian này cậu bận viết đại kết cục cho tiểu thuyết à? Tớ thấy cậu đang bận rộn, hơn nữa ngay cả thời gian ngủ còn chẳng có, những chuyện này tất nhiên sẽ không nói với cậu.” Chỉ là cô không ngờ Quan Hàn Di lại cảm thấy quan trọng như vậy.

“Tớ thấy các cậu đều đang xem tớ như người ngoài, chuyện cậu và Nhã Mạn biết còn tớ thì không, như Nhã Mạn kết hôn cũng vậy, chuyện của cậu cũng vậy, với tớ mà nói chuyện của các cậu còn quan trọng hơn viết tiểu thuyết, nói chuyện này với tớ bất quá chỉ mất tầm năm phút, điều này sẽ không ảnh hưởng gì đến tớ.” Ánh mắt Quan Hàn Di trách móc nhìn Cố Tuyệt Y, trong mắt u ám tựa như có rất nhiều sự oán giận.

LQĐ

Giọng cô dịu dàng hơn, “Tớ biết nếu linh cảm bị cắt ngang rất khó có lại, cho nên những chuyện này đều chờ cậu ra mới nói là vì thế.”

Đôi mắt Quan Hàn Di chuyển ngó về nơi xa xăm, giọng khẽ khọt, “Nhưng mà thế nào tớ cũng cứ cảm thấy cậu và Nhã Mạn đặt tớ ra ngoài?”

Vẻ mặt Cố Tuyệt Y trắng noãn yên tĩnh, đôi mắt màu hổ phách dịu dàng như bầu trời xanh bao la, thỉnh thoảng có đám mây trắng lượn lờ, phảng phất như bốn phía chẳng đầy vải màn, thu hút người ta

muốn vén tấm vải màn lên, nhìn xem bên trong chứa thứ gì hoặc hình ảnh thần bí nào.

“Mặc dù Nhã Mạn là con gái của mẹ nuôi tớ, nhưng bọn tớ không muốn xem cậu như người ngoài, ba người chúng ta vẫn luôn là bạn tốt.”

Cô và Nhã Mạn, cùng Hàn Di quen biết từ hồi trung học, thời gian biết Hàn Di sau Nhã Mạn vài ngày.

Sau đó các cô tới nhà Nhã Mạn, Giang Hiểu Cầm nhận cô làm con gái nuôi.

Sau đó, cô với Hàn Di là hàng xóm, Hàn Di ở tầng bốn của tòa nhà này, Hàn Di có ra ngoài làm việc một thời gian, có thể cũng vì cảm thấy thế giới bên ngoài quá phức tạp, nên về nhà làm tác giả viết truyện online.

Quan Hàn Di không nghe thấy cô nói gì, một phút trôi qua, thu hồi tầm mắt nhìn Cố Tuyết Y.

Bầu không khí có chút cứng ngắc.

Ánh mặt trời trong trẻo, gió thổi vào mặt, cánh hoa đào màu hồng phấn nhảy múa theo làn gió, bầu trời xanh thẳm bao la.

Bức tranh quá đẹp mắt!

Quan Hàn Di há miệng muốn phát ra âm thanh, lúc này cửa kính ban công mở ra.

Khuôn mặt Vương Tiểu Vi ngọt ngào cung kính mỉm cười, “Tiểu thư Cố! Không cố ý để ngài đợi lâu! Trong nhà đã sắp xếp xong, bên

ngoài hơi nóng nên vẫn vào nhà đi ạ!”

Quan Hàn Di hoảng sợ, các cô mới đi ra chưa tới nửa tiếng, nhanh như vậy mà đã sắp xếp xong rồi?

Sắc mặt Cố Tuyết Y không để lộ giấu vết giật mình, hai mắt nhìn Vương Tiểu Vi.

Đôi mắt Vương Tiểu Vi ẩn chứa sự vui vẻ đối mặt với cô.

Khóe môi Cố Tuyết Y cong lên, ngón tay trắng nõn không tự chủ vuốt ve cằm.

Vương Tiểu Vi chú ý thấy, nụ cười trên mặt càng thêm xán lạn!

Cô có thể cảm giác tiểu thư Cố trước mặt thích cô, mà lần đầu tiên cô trông thấy tiểu thư Cố cũng đã thích, cảm thấy tiểu thư Cố sẽ là người sống chung rất tốt.

Hết chương 20

Quyển 1 - Chương 21: Tại sao quen biết

Edit: Ngọc Hân – Dẫn đàn

Ba người bọn cô đi vào.

Quan Hàn Di trợn to mắt không dám tin liếc về phòng khách làm người ta sáng mắt kia. LQĐ

Giống như các cô đang đi vào trong thế giới hoa lệ, mặc dù không thể nói là cung vàng điện ngọc nhưng mỗi một đồ dùng gia đình đều lựa chọn tỉ mỉ, là thiết kế mới nhất của các nhà thiết kế nổi tiếng.

Sofa da thật theo phong cách Retro, Quan Hàn Di nhớ trước đây cô từng xem trên TV có giá trị đến 7 chữ số, TV LCD thịnh hành nhất có thể tự động lưu lại chương trình biểu diễn và phim ảnh.... Giá trị đến 6 chữ số, tủ lạnh và những đồ dùng phòng bếp khác cũng có giá trị tương đương.

(Phong cách Retro thịnh hành vào những năm 1950 – 1970, nó mang những giá trị hoài cổ, cổ điển xinh đẹp và dịu dàng.)

Đồ đạc trong phòng này cũng tầm 9 chữ số, thật sự khiến người ta kinh ngạc!

Đồng tử thâm thúy của Quan Hàn Di căng cứng, nhìn Cố Tuyết Y bên cạnh.

Cố Tuyết Y lạnh mắt quan sát thay đổi trong nhà.

Đồ đều thay hàng hiệu, còn có thêm một chiếc bàn ăn thủy tinh và ghế, tủ lạnh nữa.

Một căn phòng xa hoa, cô đang lo sẽ bị trộm viếng thăm.

Tuy Bích Quế Viên là tiểu khu xa hoa, bảo vệ tuần tra mỗi ngày, nhưng không thể tránh được sẽ có người bị xui xẻo.

Quản gia Phó nhìn Cố Tuyết Y, sắc mặt mỉm cười thân nhiên, cung kính khom người nói, “Thiếu chủ biết tiểu thư Cố không mấy khi ra cửa, cho nên đặc biệt sai người đưa tủ lạnh tới, như vậy cũng là để tiện cho tiểu thư Cố!”

Cố Tuyết Y nhìn quản gia Phó, nhẹ giọng nói, “Anh ta phái Tiểu Vi tới chăm sóc tôi, chỗ này của tôi không tiện để cô ấy ở lại, có lẽ ông nên dẫn người về đi!” Mới bắt đầu cô cảm thấy không có gì, nhưng có cảm giác bản tính Vương Tiểu Vi không xấu, để Vương Tiểu Vi bị giày vò vì cô, cô thấy hơi áy náy.

“Tiểu thư!” Vương Tiểu Vi cung kính cười vội lên tiếng, “Ngài không cần lo chỗ ở cho tôi, thiếu chủ đã sắp xếp chỗ ở cho tôi rồi, ngay phía đối diện phòng tiểu thư.”

Quan Hàn Di giật mình nhìn Vương Tiểu Vi, lại nhìn Cố Tuyết Y, trong mắt lóe lên sự hâm mộ.

Bách Lý Hàn Tôn là một người thừa kế, hàng ngày đều bận rộn công việc, sao lại có thời gian sắp xếp hết mọi thứ vì Tuyết Y, Bách Lý Hàn Tôn thực sự đối xử rất tốt với Tuyết Y, đối lại những người đàn ông cao cao tại thượng khác, trực tiếp dạn cấp dưới một tiếng là được.

Ngũ quan điểm lệ không khác gì mấy, nhưng ngón tay bên hông xiết

chặt.

“Tiểu thư Cố! Thiếu chủ cũng đổi giường trong phòng ngài, hi vọng ngài có thể ngủ thoải mái hơn.” Quản gia Phó nói tiếp.

Vẻ mặt trắng noãn của Cố Tuyết Y không thể hiện cảm động hay ưa thích, đôi mắt màu hổ phách vẫn tĩnh lặng như dĩ vãng, giống nước biển xanh không gợn sóng, dưới ánh mặt trời tỏa ánh sáng, nhẹ nhàng nói, “Tôi biết rồi, vất vả cho các người!”

Cô biết đồ dùng gia đình thay mới hết, tất cả đồ đạc đều phải được thay mới, cho nên Bách Lý Hàn Tôn sai người thay giường ngủ cho cô, cô cũng không cảm thấy bất ngờ.

“Không vất vả, những chuyện này là bổn phận chúng tôi phải làm.” Sắc mặt quản gia Phó không thay đổi, hơi kính cẩn gật đầu.

Sự yêu mến của thiếu chủ với Cố Tuyết Y thật sự vượt quá sức tưởng tượng của ông, ngày trước, chỉ cần có người hơi phản kháng thiếu chủ liền khiến người nọ biến mất, có lẽ Cố Tuyết Y là đặc biệt, cũng có lẽ vì Cố Tuyết Y ngài ấy.....

Tiếng chuông cửa vang lên, Vương Tiểu Vi ra mở cửa, ba người đàn ông mặc trang phục đầu bếp đi vào.

Ba người đồng thời hơi khom lưng cung kính với Cố Tuyết Y, nói, “Xin chào tiểu thư Cố!”

Đoạn người đàn ông chính giữa đội mũ đầu bếp màu trắng vẻ mặt hòa nhã tươi cười, nói: “Chúng tôi đến làm cơm cho tiểu thư Cố và thiếu chủ, tiểu thư Cố thích ăn gì chúng tôi sẽ nấu cho ngài.” Thân là đầu bếp chính chuyên làm đồ ăn cho thiếu chủ, đồ ăn bất cứ nước nào cũng không làm khó ông được.

Cố Tuyết Y nhìn Vương Tiểu Vi sau lưng quản gia Phó, cười cười, giọng nhàn nhạt hỏi, “Cô sẽ không nấu cơm à?”

Vương Tiểu Vi hơi ngần ra, liền vội cúi người nói, “Thật xin lỗi! Tiểu thư Cố! Tôi sẽ không nấu cơm! Tôi đến đây là vì chăm sóc an toàn cho ngài và ăn uống hàng ngày, còn quét dọn cho ngài nữa.”

Trong lòng Vương Tiểu Vi không biết vì sao cảm thấy câu hỏi của Cố Tuyết Y hơi quái lạ, mà ngay cả câu trả lời của mình cũng thế.

“À!” Cố Tuyết Y khẽ nhưếng mày, sau đó nhìn người đàn ông đội mũ đầu bếp màu trắng, trong mắt lạnh nhạt, nói, “Tùy ý, các anh tự quyết định đi!”

Đôi mắt quản gia Phó rũ xuống 45 độ, đôi mày hơi nhăn lại, nhưng không nói gì cả đưa tay ra hiệu, ba vị đầu bếp xoay người rời khỏi phòng khách, lập tức vào phòng bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

Tiếp đó quản gia Phó nói phải đi đón Bách Lý Hàn Tôn tới ăn cơm.

Cánh môi mềm mại của Cố Tuyết Y khẽ cong lên, gật đầu.

Ngay khi quản gia Phó vừa đi, bàn tay Quan Hàn Di kéo cánh tay Cố Tuyết Y, cười nói, “Tuyết Y cậu thật may mắn, thiếu chủ Bách Lý đối xử với cậu rất tốt, nếu dì Giang biết nhất định sẽ cười đến không ngậm được miệng mất, Nhã Mạn thì càng không cần phải nói.” Con mắt vui vẻ đột nhiên u ám, “Đúng rồi, sao Tuyết Y cậu lại biết thiếu chủ Bách Lý?”

Vương Tiểu Vi đứng lặng im sau lưng các cô, nghe Quan Hàn Di hỏi, Vương Tiểu Vi không khỏi ngẩng đầu lên, con mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào Cố Tuyết Y. Cô cũng muốn biết kiêu căng ngạo mạn

như thiếu chủ sao lại biết tiểu thư Cố!

Mặc dù tiểu thư Cố thoát nhìn thì không khiến người ta khuynh thành như những phụ nữ khác, nhưng càng nhìn càng có hương vị, hơn nữa trên người tiểu thư Cố tản ra khí chất không kém cõi chút nào thậm chí còn hơn cả mấy đại tiểu thư nhà giàu.

Chẳng lẽ thiếu chủ cũng vì điều này mà vừa ý tiểu thư Cố?

Đôi mắt trong veo ẩn chứa lạnh lẽo của Cố Tuyết Y nhìn Quan Hàn Di, đưa tay gỡ tay Quan Hàn Di trên cánh tay cô xuống, chuyển qua ngồi trên sofa da thật, lạnh nhạt nói, “Mấy hôm trước xem mắt thì quen.”

“Sao có thể?” Quan Hàn Di mở to hai mắt nhìn, khó có thể tin nhìn Cố Tuyết Y, “Đàn ông ưu tú như thiếu chủ Bách Lý sao mà cần xem mắt?”

Không chỉ Quan Hàn Di kinh ngạc, mà ngay cả Vương Tiểu Vi cũng há to miệng đôi mắt tràn ngập kinh hoàng.

Thiếu chủ cao ngạo vương giả chí tôn lại đi xem mắt? Sao có thể?

“Thiếu chủ Bách Lý đâu thiếu phụ nữ xuất sắc, hơn nữa anh ta muốn dạng phụ nữ nào chẳng có, sao cần xem mắt chứ! Tuyết Y, cậu không biết chuyện này rất kỳ cục sao?” Quan Hàn Di cũng theo ngồi xuống, trên mông truyền đến cảm giác rất đổi mềm mại, sau đó ánh mắt vô cùng quan tâm nhìn Cố Tuyết Y, “Bây giờ kẻ có tiền đều chỉ muốn chơi bời một thời gian, cảm giác mới lạ trôi qua sẽ vứt bỏ đối phương, cho dù muốn kết hôn cũng sẽ tiếp nhận sự sắp xếp của gia đình, kẻ có tiền như bọn họ đều tìm phụ nữ môn đăng hộ đối để kết hôn, Tuyết Y, tớ lo thiếu chủ Bách Lý cũng sẽ đối xử với cậu như vậy, bây giờ rời đi vẫn còn kịp, nếu lớn tuổi hơn chút nữa thì... Chỉ

sợ rằng.....”

Truyện bên diễn đàn LQĐÔN

“Nếu anh ta như vậy mà nói, thì tớ mong vô cùng.” Đáng tiếc Bách Lý Hàn Tôn không phải là người như vậy, đối với Bách Lý Hàn Tôn mà nói phí thời gian chơi bời còn không bằng dùng thời gian này cho công việc.

Tính tình bá đạo kiêu căng, trong thế giới của anh ta vĩnh viễn chỉ có cướp đoạt.

Bây giờ cô chỉ hi vọng Bách Lý Hàn Tôn có thể định thời gian thả cô ra.

Nhưng hình như nếu cô chưa chết, với tính tình bá đạo của Bách Lý Hàn Tôn sao có thể đơn giản buông tay với đồ của mình như thế?

Hết chương 21

Quyển 1 - Chương 22: Bách Lý Hàn Tôn bá đạo

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Trong mắt Quan Hàn Di chợt lóe lên, con mắt chăm chú nhìn Cố Tuyết Y, giọng kinh ngạc tán thán nói, “Tuyết Y, cậu không thích thiếu chủ Bách Lý sao?” LQĐÔN

Vương Tiểu Vi nghe lời Quan Hàn Di nói, con mắt căng nhìn Cố Tuyết Y trên sofa, trong lòng không rõ, mặc dù thiếu chủ có cảm giác kiêu căng xa cách, nhưng giá trị con người và vóc dáng anh tuấn như Thần mặt trời Apollo, vì sao tiểu thư Cố lại không thích?

Con mắt màu hổ phách dưới mắt kính của Cố Tuyết Y phảng phất như bầu trời trong xanh, sáng lấp lánh như kim cương, “Không có cái gọi là yêu thích!” Trình độ phản cảm đàn ông của cô không phải một ngày là điều trị được, Bách Lý Hàn Tôn bá đạo càng không phải một ngày là cô đã chịu được.

“Vậy tiếp theo cậu tính làm thế nào? Cậu cũng không muốn kéo dài đấy chứ?” Quan Hàn Di tiếp lời, trong mắt có chút căng thẳng nhìn Cố Tuyết Y, hai tay xoắn xuýt cuộn chặt một chỗ.

“Nhiều khi chuyện không phải người trong cuộc thì không hiểu được.”

Tròng mắt Quan Hàn Di ngừng động, cười cười, “Đúng vậy, tớ cũng chẳng phải là người trong cuộc, sao có thể biết trong lòng cậu đang nghĩ gì, có lẽ Nhã Mạn sẽ biết trong lòng cậu đang nghĩ tới điều gì.”

Cố Tuyết Y vừa nghe Quan Hàn Di nói thì cô biết Quan Hàn Di đã hiểu lầm ý cô, cánh môi cười thản nhiên, giọng bình tĩnh, “Hàn Di, cậu suy nghĩ nhiều quá rồi.”

Chuyện của cô và Bách Lý Hàn Tôn cũng không nên nói quá nhiều, ngộ nhớ chuyện này truyền tới tai Giang Hiểu Cầm, chắc chắn bà lại lo cho cô.

“Mặc dù bây giờ tớ không thể nói cậu biết, Nhã Mạn tớ cũng không nói cho cậu ấy nghe.”

Sắc mặt Quan Hàn Di cứng đờ từ từ trở nên nhu hòa hơn, môi cười vui vẻ, nói: “Nếu cậu nói cho Nhã Mạn nghe thì cậu cũng phải nói với tớ, nếu không thì khi chúng ta cùng tụ tập cậu mới được nói.”

“Ừ!” Cố Tuyết Y cười đồng ý.

Chính lúc này tiếng chuông cửa vang lên, trong lòng Vương Tiểu Vi đoán chắc là quản gia Phó và thiếu chủ bọn họ, vì vậy nhanh chóng đi mở cửa.

Vương Tiểu Vi lấy một đôi dép trong tủ ra, ngồi xổm xuống thay dép cho Bách Lý Hàn Tôn.

Bách Lý Hàn Tôn mắt nhìn thẳng bước vào trong phòng khách, thoáng nhìn qua Quan Hàn Di và Cố Tuyết Y ngồi kề nhau, mày rậm hơi nhíu lại, cằm kiêu ngạo, khuôn mặt tuyệt thế vô song, đồng tử như đêm đen lạnh lùng cao ngạo, toàn thân tỏa ra khí chất cao cao tại thượng vương giả tôn quý, có phong thái xa cách không giận mà uy nghiêm, khiến người ta rùng mình không dám tới gần.

Quan Hàn Di vừa thấy Bách Lý Hàn Tôn tuấn mỹ và kiêu căng như

thế thì giật mình, ánh mắt lóe lên khiến người ta không kịp nhìn ra.

Cố Tuyết Y lạnh nhạt liếc nhìn Bách Lý Hàn Tôn, sau đó chẳng nói gì liền rời tầm mắt.

Vương Tiểu Vi đứng sau lưng quản gia Phó, nhưng cô có thể cảm nhận được khí chất lạnh thấu xương trên người Bách Lý Hàn Tôn, con mắt rũ xuống, cung kính đứng im sau lưng quản gia Phó.

Khóe mắt quản gia Phó liếc nhìn Cố Tuyết Y và bóng lưng Bách Lý Hàn Tôn, thời gian này thiếu chủ buồn vui thất thường, trước kia chỉ có vẻ mặt lạnh lùng tàn khốc, bây giờ giữa lạnh lùng còn xen lẫn sự tức giận.

Hai chân thon dài của Bách Lý Hàn Tôn dạo bước đi về phía Cố Tuyết Y, lạnh lùng liếc qua Quan Hàn Di, giọng trầm thấp có chút không vui hỏi Cố Tuyết Y, “Cô ta là ai?”

Quan Hàn Di nở nụ cười, cười vô cùng chói lọi như hoa nở, tự mình nói, “Tôi tên là Quan Hàn Di, là bạn thân của Tuyết Y, rất vui khi quen biết anh.” Nói xong vươn tay ra.

Bàn tay vừa vặn đặt trước mặt Cố Tuyết Y.

Đôi mắt Cố Tuyết Y trong trẻo nhưng lạnh lùng, tầm mắt nhìn theo ngón tay Quan Hàn Di.

Cô thấy ngón tay Quan Hàn Di hơi run rẩy, đốt ngón tay hơi thẳng, lộ ra chút hưng phấn, trong hưng phấn lại ẩn chứa cảm giác không nói ra được.

Trong lòng thấy lạnh lẽo.

Bách Lý Hàn Tôn tựa như không nhìn thấy Quan Hàn Di vươn tay ra, đưa tay bá đạo mười phần kéo Cố Tuyết Y, có chút xiu mũi không thuộc về cô thấm vào mũi anh, lông mày lặng lẽ nhíu lại, đường cong cằm như quý tộc châu Âu căng cứng, ngón tay thon dài hơi duỗi ra, quản gia Phó móc một chiếc khăn lụa sạch đưa tới trong tay Bách Lý Hàn Tôn.

Bách Lý Hàn Tôn cẩn thận lau sạch kẽ ngón tay, cánh tay, mu bàn tay, kẽ hở tay cô, lúc này anh như đang lau chùi một bình hoa vô cùng quý giá, vô cùng cẩn thận và chăm chút.

Trong mắt anh chỉ có cô, phảng phất như những người khác đều không tồn tại.

Đôi mắt màu hổ phách của Cố Tuyết Y tỏa sáng như thủy tinh trong suốt, yên lặng như mây trắng trôi giữa bầu trời, ngũ quan xinh xắn trong trẻo lạnh lùng, chẳng nói câu gì, thẳng tắp nhìn anh, thoảng như nhìn một người xa lạ không liên quan.

Vẻ mặt Quan Hàn Di từ từ cứng ngắc, bàn tay không biết nên rút về hay tiếp tục duỗi như vậy, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Cố Tuyết Y.

Khi ánh mắt rơi vào hình ảnh Bách Lý Hàn Tôn lau tay cho Tuyết Y, vẻ mặt trở nên cứng ngắc như bị đá vào đầu, bàn tay đặt trên đùi dần cuộn chặt, mũi hơi phình ra, khóe miệng nhếch lên.

Cuối cùng dưới con mắt của Vương Tiểu Vi và quản gia Phó, Quan Hàn Di chậm rãi thu tay về.

Bọn họ đều biết thiếu chủ có tính thích sạch sẽ, không thích người ta tới gần anh hai bước, hiện nay ngoài Cố Tuyết Y tới gần thì không có người khác.

Bách Lý Hàn Tôn lau xong, quản gia Phó tiến lên nhận lấy khăn lụa.

“Ném đi!” Giọng lạnh như băng lại uy hiếp vang lên trong bầu không khí yên tĩnh lúc này.

“Vâng!” Quản gia Phó cung kính khom người, đoạn đưa khăn lụa cho Vương Tiểu Vi, Vương Tiểu Vi nhận lấy xoay người ném vào trong thùng rác.

“Em còn chưa nói cô ta là ai?”

Ngón tay nâng cằm trắng nõn của Cố Tuyết Y lên, để tầm mắt cô đối diện anh.

Con mắt màu mực phảng phất như dòng nước xoáy sâu không lường được, cảm giác giống như một giây sau cô bị hút vào trong đó, trọn đời không thể đi ra.

Đôi mắt màu hổ phách yên tĩnh như mặt nước biển lúc bình yên, khiến người ta không kiềm chế được sa vào, không thể nào tự thoát khỏi.

Cố Tuyết Y quay đi không nhìn anh, “Cô ấy là một người bạn của tôi, tên Quan Hàn Di.”

Vừa rồi Hàn Di cũng đã giới thiệu với anh, anh còn muốn cô nói lại một lần nữa, xem ra ham muốn chiếm giữ của Bách Lý Hàn Tôn không phải mạnh bình thường, mà ngay cả vừa rồi Quan Hàn Di tiếp xúc da thịt với cô, anh cũng đều hết lau từng chỗ một.

Quan Hàn Di nhìn Cố Tuyết Y rồi lại nhìn tay Bách Lý Hàn Tôn ôm eo nhỏ của Cố Tuyết Y, giống như đang nói với tất cả mọi người, Tuyết Y là của anh, những người khác không thể chạm vào.

Rũ mắt xuống, một giây sau ngược mắt lên nói với Cố Tuyết Y, “Tớ về trước, có rảnh tớ lại tới!”

Cố Tuyết Y gật đầu cười, “Ừ!” Bây giờ Bách Lý Hàn Tôn ở đây, Hàn Di ở chỗ này cũng không tiện.

Quan Hàn Di từ trên ghế sofa đứng dậy, vẻ mặt Vương Tiểu Vi tươi cười khách sáo, làm tư thế xin mời.

Khí chất Bách Lý Hàn Tôn kiêu căng, hơi quay đầu lại, nói với quản gia Phó, “Lau sạch sofa! Tiến hành khử độc.”

“Vâng!”

Quản gia Phó nhanh tay nhanh chân lau sạch chỗ Quan Hàn Di vừa ngồi.

Cố Tuyết Y giả dựa khỏi người Bách Lý Hàn Tôn, tự mình ngồi xuống góc ghế sofa.

Bách Lý Hàn Tô nhìn thoáng qua tay mình, ưu nhã rút về, ngồi xuống bên cạnh Cố Tuyết Y.

Khóe mắt quản gia Phó thoáng nhìn tình hình của đầu bếp trong phòng ăn, mỉm cười cung kính hỏi, “Thiếu chủ cần dùng cơm bây giờ chưa?”

Hết chương 22

Quyển 1 - Chương 23: Anh có thuộc về tôi cả đời không?

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Ừm!” Con mắt Bách Lý Hàn Tôn liếc nhìn Cố Tuyết Y, lên tiếng nói với quản gia Phó. LQĐ

Quản gia Phó mỉm cười cung kính đi sắp cơm.

Vương Tiểu Vi theo sát phía sau giúp đỡ.

Cả phòng khách giờ chỉ còn lại hai người họ.

Đáy mắt anh lộ ra sự sắc bén, giọng nam tính đầy quyến rũ thờ ơ nói, “Em đang tức giận?”

Chuyện đồ dùng gia đình anh đã nhượng bộ rồi, còn người phụ nữ vừa này, nếu không nể mặt cô thì đã sớm sai người ném ra ngoài!

“Tôi có tư cách gì mà tức giận?” Đáy mắt Cố Tuyết Y giễu cợt nhìn Bách Lý Hàn Tôn, giọng trong trẻo lạnh lùng, “Tôi chẳng qua chỉ là con búp bê vải không có sinh mạng.”

“Em chọc tôi tức giận thì em sẽ vui vẻ sao?” Ánh mắt kiêu căng tĩnh mịch, nổi vài phần khí lạnh.

“Làm sao dám, sao tôi dám chọc giận anh, anh ra lệnh một tiếng là toàn gia đình mẹ nuôi tôi biến mất!” Ngũ quan Cố Tuyết Y lạnh nhạt, trong mắt vẫn đầy ý giễu cợt, liếc nhìn Bách Lý Hàn Tôn

“Tốt nhất là không dám!” Khuôn mặt điển trai của Bách Lý Hàn Tôn hờ hững, đường cong cằm căng cứng, đôi mắt màu mực toát ra hơi thở lạnh lẽo, thâm thúy nhưng hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Cố Tuyết Y liền giật mình, nhúu đôi mày rậm, là cô nhìn nhầm chăng? Bách Lý Hàn Tôn mà lại cảm thấy bất đắc dĩ vì cô?

Anh nom cô sững sờ, ngón tay thon dài không tự chủ nâng cằm cô lên, không đợi cô có phản ứng anh đã nói, “Từ nay về sau trước mặt tôi em không được ngắt người, tâm tư không thể nghĩ tới những thứ khác, chỉ có thể toàn tâm toàn ý ở cùng tôi.”

Bá đạo, giọng điệu và khí chất trên người anh không cho phép từ chối.

Đôi mắt màu hổ phách như bầu trời trong xanh mỹ lệ lạnh nhạt nhìn anh.

Cô thật sự không hiểu rốt cuộc anh ta là túp người đàn ông như thế nào? Bên cạnh anh ta nhiều phụ nữ xuất sắc như vậy, vì sao hết lần này tới lần khác không phải cô thì không được?

Không đếm xỉa gì đến cô tự tiện xông vào trong cuộc sống của cô, quấy rầy cuộc sống yên tĩnh như nước, giống như rất nhiều tro bụi rơi vào hồ nước treo veo không thấy đáy.

Gió thổi bay màn cửa sổ, cánh hoa đào hồng phấn bay vào, nhẹ nhàng nhảy múa trên trần nhà, từ từ rơi xuống như mưa bụi, tựa như trong trời đất chỉ còn lại hai người họ, hơi thở không ngừng quấn quanh.

Đồng tử sâu như dòng nước xoáy tĩnh mịch dừng trên người cô,

ngón tay với những khớp xương rõ rệt chậm rãi đặt lên mũi thẳng tắp của cô, từ từ gỡ mắt kính viền đen xuống.

Một gương mặt trắng nõn nà xuất hiện trước mắt anh, gò má hơi hồng như nhụy hoa bách hợp, cánh môi mềm mại như đóa hồng kiều diễm khiến người ta không nhịn được muốn hôn lên, giữa đôi mày rậm xen lẫn vài phần lạnh nhạt, anh không nghĩ tới lấy mắt kính xuống cô lại kiều mị động lòng người như vậy, phảng phất như có một viên đạn xuyên qua mặt và trong lòng anh, thành công phá vỡ sự lạnh lùng của anh, càng khiến anh có dự vọng muốn ngắm cô năm lần bảy lượt, ngắm cô mãi, mãi mãi.....

Trong lòng Bách Lý Hàn Tôn có xúc động muốn giấu cô đi, không để bất kỳ kẻ nào gặp được cô, bởi vì cô là của anh.

Cố Tuyết Y phát giác sống mũi chột nhẹ bằng, vội lấy lại tinh thần, nhìn mắt kính trong tay Bách Lý Hàn Tôn, ngón tay thon dài như ngọc cầm mắt kính thuộc về mình trong tay anh, sau đó đeo lên.

Bách Lý Hàn Tôn vội kéo cô, tay ôm eo bắt lấy cô, cô loạng choạng, khuôn mặt chạm vào lồng ngực anh.

Cố Tuyết Y giãy dụa, eo bị siết chặt, đau đớn, dần dần dứt khoát ngừng giãy dụa, vùi trong ngực anh.

Thình thịch thình thịch.....

Cô cảm giác từ trái tim anh truyền tới tiếng tim đập mạnh mẽ có lực.

Trên đỉnh đầu lại truyền tới giọng bá đạo của Bách Lý Hàn Tôn, “Từ nay về sau trước mặt người khác em không được tháo mắt kính xuống, cả đời này của em cũng chỉ thuộc về mình tôi.”

Cố Tuyết Y giật nảy mình, ngày hôm qua anh ta cũng nói mấy lời như vậy, hôm nay cũng thế.

Cả đời?

Đột nhiên, trong đầu cô hiện lên một ít hình ảnh, đôi mắt lạnh nhạt dần trở nên tĩnh mịch, ngón tay cuộn chặt thành nắm đấm, khoe môi tạo một đường cong châm chọc.

Nếu như lúc này có người nhìn thấy biểu lộ trên mặt cô nhất định sẽ chấn động, cô kiêu ngạo lạnh lùng diễm lệ như cây thuốc phiện, hấp dẫn người khác đồng thời trực tiếp khiến người ta mất mạng.

Bách Lý Hàn Tôn ôm cô cảm nhận được cô phân tâm, cánh tay bá đạo siết chặt cô hơn, để nhắc nhở cô nhớ tới sự hiện hữu của anh, “Nghe không vậy? Cả đời này của em là thuộc về tôi.”

Cố Tuyết Y từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, con mắt tĩnh mịch trong sáng nhìn Bách Lý Hàn Tôn, khoe miếng giễu cợt càng lúc càng rõ nét, không chút nào sợ mình sẽ đắc tội.

Giọng nhẹ nhàng, thoáng như đấm trong sương mù, “Anh nói tôi thuộc về anh cả đời? Còn anh thì sao? Anh có thuộc về tôi cả đời không?”

Bách Lý Hàn Tôn liền giật mình, anh không nghĩ tới cô sẽ nói như vậy, bọn họ ở cùng nhau vẫn là vì thái độ cứng rắn của anh thúc đẩy, đối mặt với sự chủ động đột ngột của cô anh chợt thấy vui sướng.

Anh không nói lời nào, Cố Tuyết Y đảo tròn mắt, giọng lạnh lẽo nói, “Nếu chính anh không làm được thì dựa vào cái gì mà anh ra lệnh cho tôi phải làm như thế?”

Đàn ông đều giống nhau, lúc yêu thì là tâm can bảo bối, sử dụng nó như một thứ vũ khí, lúc không còn yêu thì chính là đồ bỏ đi.

Có đôi khi, đàn ông lớn tuổi thích đùa giỡn phụ nữ trong lòng bàn tay, đáng tiếc cô không phải là người phụ nữ để mặc người ta nắm trong lòng bàn tay đùa giỡn.

Nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô, ngón tay nhẹ nhàng cầm cầm cô xoay vào mình.

Quản gia Phó và Vương Tiểu Vi đã chuẩn bị xong đồ ăn, dọn xong dao nĩa.

Hai người thoáng nhìn thấy hình ảnh như vậy, Vương Tiểu Vi chọn im lặng, con mắt liếc nhìn quản gia Phó.

Quản gia Phó chần chừ một lúc, bước đi lên trước cung kính khom người, trên mặt mang ý cười, “Thiếu chủ! Tiểu thư Cố! Bây giờ có thể dùng cơm rồi ạ!”

Bách Lý Hàn Tôn rút tay về, sắc mặt hơi cứng lại, vừa rồi thiếu chút nữa anh đã.....

Mày rậm nhíu chặt, sau đó bá đạo nhìn Cố Tuyết Y nói, “Theo tôi ăn cơm.”

Vương Tiểu Vi kéo ghế phong cách có Retro ra, sắc mặt Cố Tuyết Y lạnh nhạt ngồi xuống.

Rượu vang rót vào trong ly thủy tinh đế cao, hai người quản gia Phó và Vương Tiểu Vi lui sang đứng một bên.

Nhìn miếng thịt bò bít tết tươi ngon trước mặt, cầm dao nĩa chậm

chạp không động, vừa rồi cô mới ăn mì với Quan Hàn Di nên không đói, hơn nữa vì Bách Lý Hàn Tôn đổi đồ dùng trong nhà, Cố Tuyết Y đột nhiên cảm thấy mình hoàn toàn không đói bụng.

Bách Lý Hàn Tôn vừa cắt thịt bò vừa nhìn cô, giọng trầm thấp nhàn nhạt hỏi, “Em không thích ăn bò bít tết à? Để bảo đầu bếp chuẩn bị món em thích cho em nhé!”

Cô gầy quá, thật sự cần ăn thêm nhiều một chút.

Vừa rồi anh siết eo cô, tựa như nếu anh dùng sức mạnh hơn chút nữa thì sẽ gãy mất.

Đôi mắt màu hổ phách của cô hờ hững nhìn anh phía đối diện, thả dao nĩa trong tay xuống, “Không cần, tôi không thấy đói.”

“Lúc các người tới cô ấy đang ăn gì hả?” Bách Lý Hàn Tôn chuyển qua nhìn quản gia Phó và Vương Tiểu Vi, giọng trầm thấp lạnh lùng kiêu ngạo.

Hết chương 23

Quyển 1 - Chương 24: Ngồi xuống

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Tiêu Nhã Mạn vui vẻ đưa đôi đũa dùng một lần tới trước mặt Lăng Hi Dạ. LQĐ

Lăng Hi Dạ nhìn đôi đũa trên tay cô rồi lại ngược mắt nhìn cô, giọng dịu dàng nói, “Không cần, trước cứ để đó! Tôi đói bụng sẽ tự ăn.”

Nói xong lại cúi đầu xem văn kiện.

Nụ cười trên mặt Tiêu Nhã Mạn có chút cứng ngắc, trong mắt hiện vẻ ảm đạm, phút chốc lại cười ngọt ngào, giọng quan tâm nói, “Nhưng cũng đã giữa trưa rồi, anh không ăn cơm đúng giờ thì không tốt cho dạ dày đâu, anh vẫn nên một ít đi!”

Lăng Hi Dạ lại ngược mắt, trong mắt lạnh lẽo như núi băng, khiến toàn thân người khác lạnh rùng mình, nhìn thẳng vào Tiêu Nhã Mạn.

Tiêu Nhã Mạn đối diện ánh mắt anh ta, trái tim lập tức như bị đâm đau xót, dần dần truyền khắp cơ thể và thần kinh cô, lập tức rũ mi mắt, tay cầm đũa từ từ rụt lại.

“Trọng tâm của tôi là đặt trên công việc, còn kết hôn với cô là vì mẹ tôi, tôi vốn rất khách khí với cô, nhưng có vẻ cô không rõ ràng chuyện giữa chúng ta lắm, chuyện của tôi không cần cô quan tâm, chuyện của cô tôi càng chắc chắn không quan đến, cô thích sao thì cứ làm vậy, đừng thử can thiệp tôi.” Vẻ mặt tuấn tú của Lăng Hi Dạ đáng sợ

như mưa đá rơi xuống, bắn ra khí thể lạnh lẽo, “Đẹp những thứ này ngay đi.”

Hai tay Tiêu Nhã Mạn cuộn chặt, móng tay đâm vào trong thịt cũng không phát hiện, trong mắt hàm chứa ướt át, như bịt kín một tầng sương mù, khiến trước mắt cô không thấy rõ, lỗ tai lại nghe vô cùng rõ ràng mấy câu anh ta đã thương người, giọng hơi khàn nói, “Ngại quá! Em không biết mang phiền phức tới cho anh, em cho rằng..... Em.....”

“Ở đây không phải cô cho rằng thế nào thì là thế đó, cô có thể đi, đồ thì để thư ký dọn cũng được.” Lăng Hi Dạ lạnh lùng quay đầu, tiếp đó lật tài liệu trong tay, anh ta ghét nhất là mấy đại tiểu thư nũng nịu, luôn cho mình là trung tâm.

“Xin lỗi, em đi trước!” Tay Tiêu Nhã Mạn xiết chặt túi xách, hít sâu một hơi, môi nhếch lên, giống như hạ quyết tâm quyết định chuyện gì đó vô cùng quan trọng, xoay người, vẻ mặt ngọt ngào lúc này thoạt nhìn hơi tái nhợt, nước trong hốc mắt sắp tràn ra ngoài.

Lăng Hi Dạ nghe tiếng bước chân, liếc xéo bóng dáng Tiêu Nhã Mạn.

Trong thoáng chốc, bóng dáng tan nát cõi lòng của người kia hiện ra, hình ảnh mảnh mai, gió khẽ thổi tung làn váy cô, phảng phất như sẽ theo gió bay lên trời, như hoa tuyết bay lơ lửng rơi rụng giữa không trung, cực kỳ xinh đẹp, nhưng lại u buồn và đau thương đến nhường ấy.

Lăng Hi Dạ chau mày, ngón tay không tự chủ cuộn chặt.

Trước kia anh ta có một người bạn gái, từ đầu tới cuối không nhận được sự yêu mến của mẹ, một thời gian trước mẹ lợi dụng tiền tài đuổi người đó đi.

Về sau anh ta mới biết được, thì ra nhà anh ta trước kia đã trúng ý Tiêu Nhã Mạn làm con dâu từ lâu rồi.

Cuộc sống trước kia anh ta đã để mẹ nhúng tay vào, cuộc sống sau này anh ta tuyệt đối sẽ không để mẹ mình xen vào nữa.

Tiêu Nhã Mạn đi tới cửa phòng làm việc, đúng lúc này Lý Uyển Ngọc bung một ly trà đi vào, đập vào mắt là bộ dạng Tiêu Nhã Mạn chật vật sắp khóc.

Thân là thư ký hai đời, hạng người gì mà Lý Uyển Ngọc chưa từng thấy qua, không khỏi giật mình vì hình ảnh này, sau đó vô thức nhìn qua Lăng Hi Dạ, kết quả đối diện với ánh mắt lạnh như băng của Lăng Hi Dạ.

Tiêu Nhã Mạn gặp Lý Uyển Ngọc, vội lấy tay lau nước mắt vừa trượt khỏi hốc mắt.

Lý Uyển Ngọc nhìn thấy thật sự đau lòng, chị biết Tiêu Nhã Mạn không thích ánh mắt nhìn đồng tình và thương hại của người khác, vì vậy Lý Uyển Ngọc nở nụ cười thân nhiên, giọng thân thiện nói, “Tiểu thư Tiêu cô phải đi ạ, để tôi tiễn cô!”

“Không cần, cảm ơn chị, chị làm việc đi!”

Tiêu Nhã Mạn lướt qua bên người Lý Uyển Ngọc, đi ra khỏi văn phòng.

Chỉ để lại một bóng lưng kiên cường.

Mãi đến khi Tiêu Nhã Mạn đi vào thang máy, Lý Uyển Ngọc mới thu hồi tầm mắt đi vào văn phòng.

Ánh mắt bất đắc dĩ nhìn Lăng Hi Dạ, “Cậu đây là đang cần điều gì hả? Tiểu thư Tiêu thoát nhìn là một cô gái rất tốt, cô ấy cũng thật sự rất quan tâm cậu, hơn nữa chỉ còn hai ngày nữa các cậu đã kết hôn, từ nay về sau cậu không thể đối xử với người ta như vậy!”

Hôm trước chị nghỉ phép, trợ lý của thư ký quên sắp xếp thời gian, kết quả hôm bọn họ chụp ảnh cưới bị quên, vì vậy Lăng Hi Dạ liền phái một người đàn ông đi thay, sau đó dùng trình photoshop thay phần thân trên của mình vào.

Việc này sau khi chị đi làm lại mới biết được, lúc đó chị vô cùng tức giận, cảm thấy việc này thực sự quá hoang đường.

Chị cho rằng Tiêu Nhã Mạn sẽ nói với Lý Xuân Nhu chuyện uất ức này, kết quả trong điện thoại Lý Xuân Nhu một câu cũng chẳng đề cập tới.

Điều này chứng tỏ Tiêu Nhã Mạn là một cô gái tốt, có thể nhẫn nhịn vì Lăng Hi Dạ như vậy, còn bây giờ Lăng Hi Dạ lại khiến Tiêu Nhã Mạn khóc lóc, điều này thật sự không nên.

Lăng Hi Dạ đã khôi phục vẻ mặt tao nhã theo thói quen, thản nhiên nói, “Chị Lý! Việc này chị đừng có quản!”

Lý Uyển Ngọc là thư ký của ba anh ta khi anh ta còn chưa tiếp quản tập đoàn Lăng thị, sau khi ba anh ta bất hạnh qua đời, Lý Uyển Ngọc vẫn ở bên cạnh anh ta làm thư ký.

Lý Uyển Ngọc giống như đàn chị, Lăng Hi Dạ cũng vô cùng tôn trọng chị.

“Nhưng……”

Lăng Hi Dạ gấp tài liệu lại, đứng dậy đi qua bàn làm việc, khóe môi mỉm cười, “Được rồi chị Lý, em đi ăn cơm trước đã, những thứ này chị ném giúp em!” Chỉ đồ ăn đa dạng trên bàn.

Lý Uyển Ngọc bất đắc dĩ nhìn bóng lưng Lăng Hi Dạ, rồi quay đầu nhìn đồ ăn Tiêu Nhã Mạn vất vả làm, không khỏi thở dài một hơi.

Bên kia.

Bách Lý Hàn Tôn vừa đi, Cố Tuyết Y ra phòng khách mở TV LCD xem phim.

Vương Tiểu Vi thu dọn xong bát đĩa, rửa sạch một đĩa táo Cố Tuyết Y thích ăn, đoạn bung đặt trên bàn trà thủy tinh trước mặt Cố Tuyết Y, sau đó khuôn mặt tròn trịa tươi cười, “Những quả táo này là thiếu chủ đặc biệt vận chuyển bằng đường hàng không từ nước ngoài về, tiểu thư ngài ăn thử xem!”

Cố Tuyết Y liếc nhìn Vương Tiểu Vi, cánh môi mềm mại tươi cười ý bảo Vương Tiểu Vi ngồi xuống cùng cô xem TV.

Sắc mặt Vương Tiểu Vi có chút cứng ngắc, con mắt kinh hoàng nhìn Cố Tuyết Y, vội nói, “Tiểu thư! Đây là không hợp quy củ, nếu để quản gia Phó biết được, nhất định sẽ đuổi việc tôi.”

Cô thích tiểu thư Cố, nhưng cũng không thể sống chung như bạn bè được, dù sao cô cũng chỉ là một người giúp việc được thuê.

“Đây là nhà tôi, tôi cho em ngồi em cứ ngồi.” Cố Tuyết Y nhìn Vương Tiểu Vi, trong đôi mắt như ngọc lưu ly lạnh lẽo, rõ ràng thể hiện quản gia Phó trong miệng Vương Tiểu Vi cũng không ảnh hưởng gì.

“Không được, để cho....”

“Thiếu chủ các người cho em tới chăm sóc tôi, vậy có bảo em nghe lời tôi không?”

“Có!”

“Có, vậy thì ngồi xuống đi!” Cố Tuyết Y quay qua nhìn TV, giọng lạnh nhạt không lớn không nhỏ nói, “Tôi không thích trong nhà tôi có người đang đứng, còn tôi thì đang ngồi.” Cảm giác như vậy giống như cô rất không có giáo dục.

Hết chương 25

Quyển 1 - Chương 25: Tiêu Nhã Mạn đến thăm

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Vì tránh làm Cố Tuyết Y không vui, Vương Tiểu Vi chậm rãi ngồi xuống sofa sang quý bằng da thật. LQĐ

Thấy động tác của cô ấy Cố Tuyết Y chỉ cười nhàn nhạt, sau đó cầm một quả táo hồng đưa cho Vương Tiểu Vi.

Vương Tiểu Vi được sủng ái mà lo sợ, đôi mắt mở lớn nhìn Cố Tuyết Y, trong miệng còn chưa kịp nói gì thì dường như Tuyết Y đã biết cô sẽ nói thế, vì vậy liền lạnh nhạt nói, “Những quả táo này tất nhiên là Bách Lý Hàn Tôn cho tôi, vậy thì cũng do tôi tự làm chủ.”

Khuôn mặt tròn trịa của Vương Tiểu Vi hơi khó xử nhìn Cố Tuyết Y, trong miệng ấp úng hồi lâu mới phun ra một chữ.... “Em.....”

“Cầm lấy!” Cố Tuyết Y cầm bàn tay nhỏ bé của Vương Tiểu Vi, đặt quả táo vào trong tay cô ấy, sau đó giọng thản nhiên như mặt nước phẳng lặng nói, “Mặc dù em là người Bách Lý Hàn Tôn phái tới chăm sóc tôi, nhưng tuổi em thoát nhìn nhỏ hơn tôi, cho nên chăm sóc gì đó thì miễn đi, chúng ta cứ sống như bạn bè ấy!”

Tay Vương Tiểu Vi nắm chặt quả táo, đôi mắt hơi phấp phồng nhìn Cố Tuyết Y, giọng khàn khàn, “Em làm gì có vận khí tốt có thể làm bạn với tiểu thư ngài đây?”

Thế giới này kẻ có tiền sẽ xem thường người nhà nghèo, càng đừng

nói là thật lòng kết bạn với người nghèo, cũng giống vậy, người ở chỗ cao cao tại thượng càng không kết giao bạn bè với người ở tầng dưới chót.

Cô và tiểu thư Cố là quan hệ chủ tớ, theo đạo đức nghề nghiệp mà nói, cô đã vượt qua bốn phận rồi, nhưng tiểu thư Cố thân thiện làm cô có chút không nở, có chút lưu luyến phần gần gũi này.

Bờ môi phấn hồng của Cố Tuyết Y cong lên châm chọc, mắt trong veo nhưng lạnh lùng như mặt sông đóng băng trong mùa đông, trong suốt, giọng tĩnh lặng không nhấp nhô, nói. “Vì sao người với người không thể trở thành bạn bè? Người sinh ra không phân biệt địa vị nào cả, những người coi rẻ người khác chẳng qua là do lòng hư vinh gây nên chuyện, vì làm nền cho thêm nỗi thân phận anh ta (cô ta) mà luôn làm những chuyện hạ thấp người khác, chuyện như vậy tôi không làm.”

“Em rất giống một người mà tôi biết, đã lâu lắm rồi tôi không gặp cô ấy.”

Cố Tuyết Y ưu sầu nhìn bầu trời bao la ngoài kia, suy nghĩ lại không biết bay tới nơi nào rồi.

Vương Tiểu Vi nhìn Cố Tuyết Y, lại nhìn quả táo trong tay cô.

Khó trách hôm nay tiểu thư Cố vì cô mà nói giúp lời tốt với thiếu chủ, thì ra là cô rất giống với người tiểu thư Cố quen biết, mặc dù như vậy nhưng cô vẫn rất cảm ơn tiểu thư Cố, có điều.....

Vương Tiểu Vi khẽ cau mày.

Tiểu thư Cố muốn có bạn sao không đi tìm bạn?

Đúng là này tiếng chuông cửa vang lên.

Vương Tiểu Vi vội thả quả táo trong tay xuống đi ra mở cửa.

Tiêu Nhã Mạn đứng trước cửa thấy có người xa lạ đến mở cửa cho cô, trong mắt lập tức tràn đầy phòng bị nhìn Vương Tiểu Vi, “Cô là ai? Tại sao cô lại ở đây? Tuyết Y đâu?”

Nghe Tiêu Nhã Mạn xưng hô như vậy với Cố Tuyết Y thì biết người trước mắt là bạn Cố Tuyết Y, “Xin chào cô!” Trên mặt Vương Tiểu Vi mang nụ cười chuyên nghiệp, hơi khom lưng nói, “Tiểu thư ở bên trong, xin hỏi cô là.....” Khi nói chuyện cũng đồng thời đánh giá Tiêu Nhã Mạn trước mặt.

“Tôi là Tiêu Nhã Mạn, đây là.....”

“À! Thì ra là tiểu thư Tiêu.” Trên mặt Vương Tiểu Vi thể hiện đã bừng tỉnh hiểu ra, thân thể tự giác nhích qua một bên để chừa đường cho Tiêu Nhã Mạn đi vào.

Khi cô tới hầu hạ tiểu thư Cố, quản gia Phó đã nói sơ qua đại khái về gia đình Tiêu Nhã Mạn.

“Mời vào! Tiểu thư đang ngồi trong phòng khách!”

Tiêu Nhã Mạn không bước vội, con mắt nhìn chăm chăm Vương Tiểu Vi, trong mắt lộ vẻ mờ mịt, “Cô là ai? Vì sao gọi Tuyết Y là tiểu thư?”

Cô và Tuyết Y quen biết mười năm, nhưng chưa từng nghe Tuyết Y nói có người trong nhà, cho tới bây giờ cô và mẹ của cô cũng không chủ động hỏi Tuyết Y, thứ nhất là vì để tránh Tuyết Y nghĩ tới chuyện đau khổ không vui trước kia, thứ hai là muốn Tuyết Y chủ động nói

với bọn cô.

Đột nhiên nghe có người gọi Tuyết Y như vậy, trong lòng khó tránh khỏi muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vương Tiểu Vi cười nói, “Tôi là người giúp việc mà thiếu chủ Bách Lý phái qua chăm sóc tiểu thư Cố, tôi tên là Vương Tiểu Vi.”

Cố Tuyết Y lấy lại tinh thần, nghe giọng nói quen thuộc từ ngoài cửa truyền tới, liền nói, “Nhã Mạn vào đi!”

Tiêu Nhã Mạn vừa vào cửa đầu tiên là nói Bách Lý Hàn Tôn đối xử với Tuyết Y rất tốt.

Đôi mắt màu hổ phách tĩnh mịch của Cố Tuyết Y lộ ra chút tình cảm ấm áp, nhìn Tiêu Nhã Mạn ngồi bên người cô, “Sao hôm nay cậu lại tới đây hả? Chẳng phải hai ngày nữa cậu kết hôn à? Như vậy mà còn rảnh rỗi đến?”

“Tớ vốn tính về, vừa ra khỏi cửa tập đoàn Lăng thị thì nhận được điện thoại Hàn Di gọi tới, nói bạn trai mới của cậu là thiếu chủ Bách Lý ở đây, cho nên tớ liền đến xem sao! Kết quả tớ vẫn không gặp được.” Tiêu Nhã Mạn nhìn xung quanh phòng khách, con mắt lóe sáng nhấp nháy, vẫn không che giấu được vẻ thất vọng của cô.

“Anh ta có gì đẹp mà xem? Không phải là một lỗ mũi hai con mắt một cái miệng à, đáng để cậu bận rộn như thế còn bớt chút thời gian chạy tới coi.” Ngũ quan tinh xảo như điêu khắc của Cố Tuyết Y nhìn Tiêu Nhã Mạn, con mắt sáng như ánh sao trên trời cao vạn dặm.

Vương Tiểu Vi đi pha trà cho Tiêu Nhã Mạn vừa quay lại đúng lúc nghe Cố Tuyết Y nói câu kia, vẻ mặt khẽ ngẩn ra, sau đó cứng ngắc, nếu để thiếu chủ để tôn nghe nói như vậy, biểu cảm thật sự không

phải cô có thể tưởng tượng ra được.

Về mặt Tiêu Nhã Mạn không đồng ý với lời Tuyết Y nói, “Sao cậu lại nói thế, tớ nghe đồn thiếu chủ Bách Lý ngoại trừ lạnh lùng kiêu căng ra thì là một người đàn ông tuấn mỹ khiến người khác điên cuồng mê muội.”

“Thật sao?” Cô lạnh nhạt như hồ nước phẳng lặng, “Tớ không cảm thấy vậy.”

Tiêu Nhã Mạn trợn mắt bĩu môi, giọng điệu ngọt ngào ẩn chứa sự đương nhiên nói, “Cậu tất nhiên không có cảm giác, tớ không phát hiện ra cậu có cảm giác với người đàn ông nào cả, nếu cậu đối với đàn ông mà vừa gặp đã yêu mà nói,,,, chỉ sợ thế giới sắp tận thế rồi.”

Cố Tuyết Y nhìn Tiêu Nhã Mạn, cánh môi như hoa khế cười không nói gì thêm, trong lúc này, da thịt trắng nõn nà hơn cả tuyết, giống như tiên hạ phàm, đôi mắt trong vắt như ngọc lưu ly hấp dẫn người khác, nhất thời khiến Vương Tiểu Vi sợ run vì dung nhan của cô.

Cô thật sự không thể tưởng tượng được thì ra tiểu thư Cố cười rộ lên lại đẹp như vậy, nét đẹp này chưa thể hiện trước mặt thiếu chủ Bách Lý, cô may mắn cỡ nào mới có thể trông thấy.

Tiêu Nhã Mạn liếc nhìn Vương Tiểu Vi, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn lại Cố Tuyết Y, “Ngay cả con gái cũng đã bị cậu làm động lòng rồi kìa, sức quyến rũ của Tuyết Y cậu thật lớn! Thiếu chủ Bách Lý cũng khuyh tâm vì cậu, đến lúc đó sau lễ cưới của tớ sẽ tới cậu tổ chức hôn lễ, chuyện này làm mẹ tớ cao hứng đến hỏng luôn! Bà không cần lo lắng cậu sẽ không gả ra được nữa, ha ha.....”

Cố Tuyết Y giật mình, đoạn nói, “Cậu đừng nói chuyện này với mẹ

nuôi, trên đời nhiều chuyện thay đổi như vậy, chuyện của tớ với Bách Lý Hàn Tôn thì do chúng tớ tự giải quyết!”

Cô sợ Giang Hiểu Cầm biết nguyên nhân giữa họ sẽ lo lắng khổ sở.

Hết chương 26

Quyển 1 - Chương 26: Tiêu Nhã Mạn đến thăm

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Vì tránh làm Cố Tuyết Y không vui, Vương Tiểu Vi chậm rãi ngồi xuống sofa sang quý bằng da thật. LQĐ

Thấy động tác của cô ấy Cố Tuyết Y chỉ cười nhàn nhạt, sau đó cầm một quả táo hồng đưa cho Vương Tiểu Vi.

Vương Tiểu Vi được sủng ái mà lo sợ, đôi mắt mở lớn nhìn Cố Tuyết Y, trong miệng còn chưa kịp nói gì thì dường như Tuyết Y đã biết cô sẽ nói thế, vì vậy liền lạnh nhạt nói, “Những quả táo này tất nhiên là Bách Lý Hàn Tôn cho tôi, vậy thì cũng do tôi tự làm chủ.”

Khuôn mặt tròn trịa của Vương Tiểu Vi hơi khó xử nhìn Cố Tuyết Y, trong miệng ấp úng hồi lâu mới phun ra một chữ.... “Em.....”

“Cầm lấy!” Cố Tuyết Y cầm bàn tay nhỏ bé của Vương Tiểu Vi, đặt quả táo vào trong tay cô ấy, sau đó giọng thản nhiên như mặt nước phẳng lặng nói, “Mặc dù em là người Bách Lý Hàn Tôn phái tới chăm sóc tôi, nhưng tuổi em thoát nhìn nhỏ hơn tôi, cho nên chăm sóc gì đó thì miễn đi, chúng ta cứ sống như bạn bè ấy!”

Tay Vương Tiểu Vi nắm chặt quả táo, đôi mắt hơi phấp phồng nhìn Cố Tuyết Y, giọng khàn khàn, “Em làm gì có vận khí tốt có thể làm bạn với tiểu thư ngài đây?”

Thế giới này kẻ có tiền sẽ xem thường người nhà nghèo, càng đừng

nói là thật lòng kết bạn với người nghèo, cũng giống vậy, người ở chỗ cao cao tại thượng càng không kết giao bạn bè với người ở tầng dưới chót.

Cô và tiểu thư Cố là quan hệ chủ tớ, theo đạo đức nghề nghiệp mà nói, cô đã vượt qua bốn phận rồi, nhưng tiểu thư Cố thân thiện làm cô có chút không nở, có chút lưu luyến phần gần gũi này.

Bờ môi phấn hồng của Cố Tuyết Y cong lên châm chọc, mắt trong veo nhưng lạnh lùng như mặt sông đóng băng trong mùa đông, trong suốt, giọng tĩnh lặng không nhấp nhô, nói. “Vì sao người với người không thể trở thành bạn bè? Người sinh ra không phân biệt địa vị nào cả, những người coi rẻ người khác chẳng qua là do lòng hư vinh gây nên chuyện, vì làm nền cho thêm nỗi thân phận anh ta (cô ta) mà luôn làm những chuyện hạ thấp người khác, chuyện như vậy tôi không làm.”

“Em rất giống một người mà tôi biết, đã lâu lắm rồi tôi không gặp cô ấy.”

Cố Tuyết Y ưu sầu nhìn bầu trời bao la ngoài kia, suy nghĩ lại không biết bay tới nơi nào rồi.

Vương Tiểu Vi nhìn Cố Tuyết Y, lại nhìn quả táo trong tay cô.

Khó trách hôm nay tiểu thư Cố vì cô mà nói giúp lời tốt với thiếu chủ, thì ra là cô rất giống với người tiểu thư Cố quen biết, mặc dù như vậy nhưng cô vẫn rất cảm ơn tiểu thư Cố, có điều.....

Vương Tiểu Vi khẽ cau mày.

Tiểu thư Cố muốn có bạn sao không đi tìm bạn?

Đúng là này tiếng chuông cửa vang lên.

Vương Tiểu Vi vội thả quả táo trong tay xuống đi ra mở cửa.

Tiêu Nhã Mạn đứng trước cửa thấy có người xa lạ đến mở cửa cho cô, trong mắt lập tức tràn đầy phòng bị nhìn Vương Tiểu Vi, “Cô là ai? Tại sao cô lại ở đây? Tuyết Y đâu?”

Nghe Tiêu Nhã Mạn xưng hô như vậy với Cố Tuyết Y thì biết người trước mắt là bạn Cố Tuyết Y, “Xin chào cô!” Trên mặt Vương Tiểu Vi mang nụ cười chuyên nghiệp, hơi khom lưng nói, “Tiểu thư ở bên trong, xin hỏi cô là.....” Khi nói chuyện cũng đồng thời đánh giá Tiêu Nhã Mạn trước mặt.

“Tôi là Tiêu Nhã Mạn, đây là.....”

“À! Thì ra là tiểu thư Tiêu.” Trên mặt Vương Tiểu Vi thể hiện đã bừng tỉnh hiểu ra, thân thể tự giác nhích qua một bên để chừa đường cho Tiêu Nhã Mạn đi vào.

Khi cô tới hầu hạ tiểu thư Cố, quản gia Phó đã nói sơ qua đại khái về gia đình Tiêu Nhã Mạn.

“Mời vào! Tiểu thư đang ngồi trong phòng khách!”

Tiêu Nhã Mạn không bước vội, con mắt nhìn chăm chăm Vương Tiểu Vi, trong mắt lộ vẻ mờ mịt, “Cô là ai? Vì sao gọi Tuyết Y là tiểu thư?”

Cô và Tuyết Y quen biết mười năm, nhưng chưa từng nghe Tuyết Y nói có người trong nhà, cho tới bây giờ cô và mẹ của cô cũng không chủ động hỏi Tuyết Y, thứ nhất là vì để tránh Tuyết Y nghĩ tới chuyện đau khổ không vui trước kia, thứ hai là muốn Tuyết Y chủ động nói

với bọn cô.

Đột nhiên nghe có người gọi Tuyết Y như vậy, trong lòng khó tránh khỏi muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vương Tiểu Vi cười nói, “Tôi là người giúp việc mà thiếu chủ Bách Lý phái qua chăm sóc tiểu thư Cố, tôi tên là Vương Tiểu Vi.”

Cố Tuyết Y lấy lại tinh thần, nghe giọng nói quen thuộc từ ngoài cửa truyền tới, liền nói, “Nhã Mạn vào đi!”

Tiêu Nhã Mạn vừa vào cửa đầu tiên là nói Bách Lý Hàn Tôn đối xử với Tuyết Y rất tốt.

Đôi mắt màu hổ phách tĩnh mịch của Cố Tuyết Y lộ ra chút tình cảm ấm áp, nhìn Tiêu Nhã Mạn ngồi bên người cô, “Sao hôm nay cậu lại tới đây hả? Chẳng phải hai ngày nữa cậu kết hôn à? Như vậy mà còn rảnh rỗi đến?”

“Tớ vốn tính về, vừa ra khỏi cửa tập đoàn Lăng thị thì nhận được điện thoại Hàn Di gọi tới, nói bạn trai mới của cậu là thiếu chủ Bách Lý ở đây, cho nên tớ liền đến xem sao! Kết quả tớ vẫn không gặp được.” Tiêu Nhã Mạn nhìn xung quanh phòng khách, con mắt lóe sáng nhấp nháy, vẫn không che giấu được vẻ thất vọng của cô.

“Anh ta có gì đẹp mà xem? Không phải là một lỗ mũi hai con mắt một cái miệng à, đáng để cậu bận rộn như thế còn bớt chút thời gian chạy tới coi.” Ngũ quan tinh xảo như điêu khắc của Cố Tuyết Y nhìn Tiêu Nhã Mạn, con mắt sáng như ánh sao trên trời cao vạm vỡ.

Vương Tiểu Vi đi pha trà cho Tiêu Nhã Mạn vừa quay lại đúng lúc nghe Cố Tuyết Y nói câu kia, vẻ mặt khẽ ngẩn ra, sau đó cứng ngắc, nếu để thiếu chủ để tôn nghe nói như vậy, biểu cảm thật sự không

phải cô có thể tưởng tượng ra được.

Về mặt Tiêu Nhã Mạn không đồng ý với lời Tuyết Y nói, “Sao cậu lại nói thế, tớ nghe đồn thiếu chủ Bách Lý ngoại trừ lạnh lùng kiêu căng ra thì là một người đàn ông tuấn mỹ khiến người khác điên cuồng mê muội.”

“Thật sao?” Cô lạnh nhạt như hồ nước phẳng lặng, “Tớ không cảm thấy vậy.”

Tiêu Nhã Mạn trợn mắt bĩu môi, giọng điệu ngọt ngào ẩn chứa sự đương nhiên nói, “Cậu tất nhiên không có cảm giác, tớ không phát hiện ra cậu có cảm giác với người đàn ông nào cả, nếu cậu đối với đàn ông mà vừa gặp đã yêu mà nói,,,,, chỉ sợ thế giới sắp tận thế rồi.”

Cố Tuyết Y nhìn Tiêu Nhã Mạn, cánh môi như hoa khế cười không nói gì thêm, trong lúc này, da thịt trắng nõn nà hơn cả tuyết, giống như tiên hạ phàm, đôi mắt trong vắt như ngọc lưu ly hấp dẫn người khác, nhất thời khiến Vương Tiểu Vi sợ run vì dung nhan của cô.

Cô thật sự không thể tưởng tượng được thì ra tiểu thư Cố cười rộ lên lại đẹp như vậy, nét đẹp này chưa thể hiện trước mặt thiếu chủ Bách Lý, cô may mắn cỡ nào mới có thể trông thấy.

Tiêu Nhã Mạn liếc nhìn Vương Tiểu Vi, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn lại Cố Tuyết Y, “Ngay cả con gái cũng đã bị cậu làm động lòng rồi kìa, sức quyến rũ của Tuyết Y cậu thật lớn! Thiếu chủ Bách Lý cũng khuyh tâm vì cậu, đến lúc đó sau lễ cưới của tớ sẽ tới cậu tổ chức hôn lễ, chuyện này làm mẹ tớ cao hứng đến hỏng luôn! Bà không cần lo lắng cậu sẽ không gả ra được nữa, ha ha.....”

Cố Tuyết Y giật mình, đoạn nói, “Cậu đừng nói chuyện này với mẹ

nuôi, trên đời nhiều chuyện thay đổi như vậy, chuyện của tớ với Bách Lý Hàn Tôn thì do chúng tớ tự giải quyết!”

Cô sợ Giang Hiểu Cầm biết nguyên nhân giữa họ sẽ lo lắng khổ sở.

Quyển 1 - Chương 27: Đồi phù dâu

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Chuyện này có gì đâu chứ, cậu không biết mẹ tớ bây giờ là người giúp tớ xử lý hôn lễ, nhưng trong lòng luôn nhớ tới cậu, hai hôm nay lúc nào cũng nói về cậu, còn lo khi gặp thiếu chủ Bách Lý thì bà nên mặc quần áo như thế nào, chuyện này tớ tớ lui lui cũng đã cả trăm lần, tớ sắp mọc kén luôn rồi, Tuyết Y, tớ xin cậu đó! Cứu tớ đi! Tớ không muốn bị hành hạ như vậy nữa đâu!” Ngũ quan ngọt ngào của Tiêu Nhã Mạn đầy vẻ trêu đùa, đôi mắt sáng lấp lánh. LQĐ

Cố Tuyết Y lẳng lẳng cười, thấp giọng nói, “Cậu về bảo mẹ đừng như vậy, vui quá cũng không tốt cho thân thể bà ấy.”

“Những lời này nếu cậu tự nói với bà có lẽ có tác dụng, nếu như tớ nói thì một chút tác dụng cũng chẳng có.” Tiêu Nhã Mạn bĩu môi, con mắt xán lạn như hoa hướng dương, “Đúng rồi! Mẹ tớ đã tìm được phù dâu cho đám cưới tớ rồi, hôm nay tớ muốn nói với cậu một tiếng, đến lúc đó cậu nói với Hàn Di giúp tớ! Vừa rồi trong điện thoại tớ lại quên nói.”

Khi đó tâm tình cô như cơn sóng nhỏ, ngoài việc bị bạn trai mới của Tuyết Y hấp dẫn, những chuyện khác cô đều quên sạch.

Đôi mi thanh tú của Cố Tuyết Y khẽ nhú, giống như một bức tranh đẹp bị người ta không cẩn thận phá hỏng nét đẹp ấy, khiến người ta thấy tiếc nuối và đau lòng, điều này cũng đúng với trong suy nghĩ của Vương Tiểu Vi bên cạnh cô, nhưng cô không cách nào giúp Tuyết Y

được.

Cố Tuyết Y im lặng một lúc, đoạn nhìn Tiêu Nhã Mạn, “Tớ nghĩ chuyện này cậu nên nói với cô ấy thì thích hợp hơn, hôm nay cô ấy sang chỗ tớ tớ đã nói cậu muốn nhờ cô ấy làm phù dâu, bây giờ như vậy.....”

Truyện của Lê:Quý:ĐÓN

“Thật ra ngay từ đầu tớ cũng muốn nhờ Hàn Di làm phù dâu cho tớ, dù sao chúng ta cũng đã quen biết 10 năm rồi, nhưng không biết mẹ tìm ở đâu ra giúp tớ.” Con mắt Tiêu Nhã Mạn nhấp nháy, trên mặt lộ vẻ hoang mang nhìn Cố Tuyết Y, “Có đôi lúc tớ cũng không nghĩ ra rốt cuộc mẹ tớ đang nghĩ gì nữa.”

Sắc mặt Cố Tuyết Y lạnh nhạt, đôi mắt lóe sáng, khóe môi nở nụ cười, “Mẹ nuôi bà ấy cũng có suy nghĩ của mình, cũng có thể bà lo Hàn Di không tiếp xúc với nhiều người, lo sẽ không xử lý tốt bạn bè người thân của nhà cậu với nhà đằng trai, cậu cũng phải nghĩ tới nhất cử nhất động của phù dâu là thể diện của nhà cậu, mặt khác mẹ nuôi rất cẩn thận, cậu cũng phải thông cảm cho bà, bà cũng vì suy nghĩ cho cậu. Không phải Hàn Di không tốt, cô ấy uống rượu được lại xinh xắn khéo miệng, nhưng có điều người trong xã hội thượng lưu phức tạp lắm.....”

“Tớ biết, mẹ tớ lo lắng cho Hàn Di và tớ, bà cũng muốn tớ gả suôn sẻ, về phần chỗ Hàn Di tớ sẽ nói với cô ấy một tiếng.” Vẻ mặt Tiêu Nhã Mạn ngọt ngào, cười xán lạn, đẹp như hoa hướng dương, tròn mắt sáng lấp lánh.

Cô cười dịu dàng, đưa tay sửa sang lại váy cho Tiêu Nhã Mạn, “Cậu có thể nghĩ như vậy là tốt rồi.”

Vương Tiểu Vi nhìn Cố Tuyết Y, mặc dù vẻ mặt lạnh nhạt nhưng giờ tay nhấc chân và nói chuyện đều ưu nhã cao quý như vậy, khó trách thiếu chủ lại thích tiểu thư Cố, lòng mà cô ấy hơi nhú lại, trong lòng hơi vương mắc.

“Đúng rồi!” Vẻ mặt Cố Tuyết Y đột nhiên dịu xuống nhìn Tiêu Nhã Mạn, “Không phải cậu tới tập đoàn Lăng thị hả? Cậu và Lăng Hi Dạ thế nào rồi? Tiến triển ra sao?”

Lần trước nói chuyện của Lăng Hi Dạ với Nhã Mạn, cô vẫn không rất yên tâm về Nhã Mạn.

Trong lòng thầm có suy nghĩ.

Nụ cười trên mặt Tiêu Nhã Mạn cứng đờ, trong mắt xẹt qua vẻ âm đạm, Tuyết Y đối mặt với cô ấy nên thấy rõ ràng.

Ngón tay không tự chủ đặt trên mu bàn tay Nhã Mạn, vỗ nhẹ như an ủi, lẳng lặng nhìn Nhã Mạn.

“Bất kể nói thế nào thì đó cũng là quyết định của cậu, nếu muốn thay đổi vẫn có thể, đây tất cả là quyền của cậu, nhưng nếu muốn tiếp tục đi tới đích, sau này mọi chuyện của cậu và Lăng Hi Dạ đều dựa vào chính cậu chống đỡ, tớ không hi vọng cậu bị tổn thương, cũng hi vọng cậu suy nghĩ cho kỹ, tớ tin mẹ nuôi cũng có suy nghĩ giống như tớ.”

Nửa giờ sau Cố Tuyết Y tiễn Tiêu Nhã Mạn ra về, để lại mấy chữ tùy ý hoạt động rồi vào trong thư phòng viết tiểu thuyết.

Chớp mắt hai ngày trôi qua, Cố Tuyết Y lẳng lặng ngồi bên mép

giường, mắt hờ hững nhìn chiếc váy bông màu trắng trước mặt, chẳng muốn thay chút nào.

Trong phòng, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu lên mái tóc màu đen của cô, phát ra từng vầng sáng dịu nhẹ, cô giống như được hào quang bao phủ, nhàn nhạt, như những áng mây trên bầu trời có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Cô giật mình rời mạch khỏi suy nghĩ.

Hai ngày này thái độ của cô với Bách Lý Hàn Tôn vẫn lạnh lùng, vừa dùng cơm xong cô liền trốn vào thư phòng viết tiểu thuyết, còn chiếc váy trước mặt này là sáng hôm nay Bách Lý Hàn Tôn sai người đưa tới, bảo là muốn cùng cô tham gia hôn lễ của Nhã Mạn.

Vương Tiểu Vi gõ cửa đi vào, trông thấy Cố Tuyết Y ngồi im trên mé giường, nhất thời đáy mắt buồn rầu, đi tới cạnh Cố Tuyết Y.

“Sao tiểu thư ngài chưa thay váy? Thợ trang điểm và thiếu chủ đều đang chờ ngài ở ngoài.”

Vương Tiểu Vi thấy vẻ mặt Cố Tuyết Y không để ý, vì vậy đưa tay sờ váy trong tủ quần áo, trên mặt lộ nụ cười xán lạn, “Tiểu thư, ngài không biết chiếc váy này là do nhà thiết kế trứ danh bên Paris thiết kế suốt mấy đêm liền cho ngài phải không, thật sự rất đẹp! Nếu tiểu thư mặc lên nhất định sẽ náo động toàn hội trường, cực kỳ lộng lẫy!” Nói xong, Vương Tiểu Vi bắt đầu tưởng tượng ra mấy cảnh.

“Nếu như em thích, tôi tặng cho em.”

Một câu lạnh nhạt giống như một chiếc gậy gõ tỉnh lại.

Vương Tiểu Vi kinh hãi nhìn Cố Tuyết Y, vội nói, “Tiểu thư, ngài đừng

nên đùa em như vậy, em sẽ bị thiếu chủ đuổi việc mất.”

Hết chương 27

Quyển 1 - Chương 28: Tham gia hôn lễ

Edit: Ngọc Hân – LQĐ

Trải qua hai ngày ở chung, cô phát hiện vẻ mặt Cố Tuyết Y luôn lạnh nhạt, nhưng đối xử với cô rất tốt, thi thoảng Tuyết Y không viết tiểu thuyết hai người sẽ nói chuyện, hai người ở chung giống như chị em vậy. LQĐ

Cho nên Vương Tiểu Vi sẽ lộ ra tính cách đơn thuần chân thật trước mặt Cố Tuyết Y, “Hơn nữa nếu bị thiếu chủ đuổi việc thì ở thành phố D không ai muốn thuê em nữa, tiểu thư ngài đừng hại em! Nhanh thay váy được không? Em sợ thiếu chủ đợi ở ngoài lâu sẽ trách tội em.”

“Tôi không muốn thay.” Cô không muốn tới hiện trường hôn lễ khiêu khích nhiều người chú ý, cô không thích cảm giác đứng trước mắt bao người.

Cô thích trốn trong góc phòng, lặng lẽ nhìn mấy người Nhã Mạn và Giang Hiểu Cầm.

“Nhưng....” Vương Tiểu Vi nhìn Cố Tuyết Y, trong mắt đượm buồn, cô không muốn làm khó Tuyết Y, nhưng cô lại không cách nào ăn nói với thiếu chủ, bây giờ tình hình khá khó xử.

Trong phòng khách.

Bách Lý Hàn Tôn ngồi trên sofa sang quý bằng da thật, hai chân thon

dài lười biếng vắt ngang, ngón tay giờ ly thủy tinh, lắc lắc rượu vang trong ly, hương vị dễ chịu lan tỏa, thân hình cao ngất tản ra khí chất đế tôn cao cao tại thượng, vẻ mặt điển trai kiêu căng như Thần mặt trời Apollon lạnh lùng, đường cong cằm như quý tộc châu Âu bá đạo.

Đi theo phía sau là quản gia Phó và chuyên viên trang điểm cho Cố Tuyết Y.

Thời gian tích tắc từng giây trôi qua, Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng quay đầu liếc nhìn quản gia Phó.

Quản gia Phó lập tức khom lưng gật đầu, đi tới phòng Cố Tuyết Y.

Trong phòng.

Hai người Cố Tuyết Y và Vương Tiểu Vi nghe tiếng quản gia Phó nói chuyện và tiếng gõ cửa, liếc nhìn nhau, so với vẻ mặt Vương Tiểu Vi tràn đầy lo lắng, có chút không biết làm sao nhìn Cố Tuyết Y, thì vẻ mặt Cố Tuyết Y lạnh nhạt nhìn cửa phòng, giống như xuyên qua chất liệu bằng gỗ có thể nhìn thấy quản gia Phó, giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng như hồ nước bị đóng băng, nói, “Nếu muốn tôi thay chiếc váy này vậy thì cứ tiếp tục chờ xem!”

Quản gia Phó đứng ngoài cửa phòng vừa nghe thấy lời này, vẻ mặt nghệt ra, sau đó quay lại cung kính nói nhỏ bên tai Bách Lý Hàn Tôn, ngay lúc trong lòng quản gia Phó suy nghĩ Bách Lý Hàn Tôn nhất định sẽ tức giận thì ngược lại vẻ mặt anh vẫn lạnh lùng kiêu căng.

Con mắt màu mực nâng lên nhìn quản gia Phó, đáy mắt âm trầm như mùa đông lạnh lẽo, đôi mắt lướt về sau lưng quản gia Phó, rơi vào trên đồng hồ treo tường, giọng trầm thấp nhưng không lạnh như ngày trước, “Nếu cô ấy không muốn thay vậy thì trực tiếp đi tới hiện trường hôn lễ thôi!”

Trên xe.

Từ trước đến nay sắc mặt Cố Tuyết Y luôn lạnh nhạt lần đầu tiên ngần ngừ trước mặt Bách Lý Hàn Tôn.

Trong lòng cô cho rằng Bách Lý Hàn Tôn tuyệt đối không cho phép cô không thay váy mà đi dự hôn lễ, không nghĩ tới anh thế mà đồng ý yêu cầu của cô, ngược lại khiến cô có chút không quen.

Không rõ mục đích Bách Lý Hàn Tôn làm như vậy làm gì?

Bách Lý Hàn Tôn ngời đối diện cô như biết trong lòng cô đang nghĩ gì, sau đó lạnh nhạt nói, “Em không thay lễ phục là vì em không muốn mọi người chú ý tới em, nhưng điều này em nhất định đã sai.”

Cố Tuyết Y tỉnh lại từ trong mạch suy nghĩ, đôi mắt màu hổ phách của cô mỹ lệ như ngọc lưu ly, lạnh lùng như băng đá, yên lặng nhìn Bách Lý Hàn Tôn cao ngạo, không nói gì, nhưng dường như đang hỏi tại sao anh lại nói như vậy.

Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn đen như đêm tối, ngấm Cố Tuyết Y, một lát sau nhắm mắt lại, giữa đôi lông mày còn xuất hiện sự vui vẻ, đáng tiếc Cố Tuyết Y không phát hiện.

Đến khách sạn Bách Lệ, tòa nhà lộng lẫy, trang thiết bị cao cấp, thủy tinh dưới ánh mặt trời lấp lánh như pha lê.

Hôm nay là ngày tập đoàn Lăng thị và tập đoàn Tiêu thị kết thông gia, không ít phóng viên truyền thông nghe tiếng mà đến vây ở cửa ra vào, đủ loại xe hàng hiệu sáng bóng, nhiều không kể xiết.

Lập tức, trong khách sạn một đám ăn mặc tây trang cấp cao và nhân

viên chủ quản, đứng xếp thành hai hàng bên ngoài cửa khách sạn.

Đối với hành động của bọn họ, trong lòng ai cũng rất tò mò lát nữa sẽ có nhân vật lớn nào tới.

Khách sạn Bách Lý này rất nổi tiếng, là khách sạn cao cấp 5 sao bậc bạch kim, gia đình bình thường không vào nổi, ra vào hàng ngày đều là những người có tiếng tăm và nhân vật lớn có tiền, nhưng chưa từng có cảnh nhiều quản lý cấp cao và nhân viên chủ quản tự mình ra nghênh đón như lúc này.

Phóng viên truyền thông chen chúc không nhường nhau, ánh đèn không ngừng chớp bấm tách tách –

Một chiếc xe Bentley RV sang quý kiêu sa dưới ánh mặt trời chạy tới, bảo vệ khách sạn cản đám phóng viên truyền thông chen lấn, còn ra lệnh phóng viên truyền thông thu hồi máy quay và máy chụp hình.

Càng yêu cầu như vậy, các phóng viên truyền thông càng tò mò rốt cuộc trên xe là nhân vật lớn nào.

Trong xe.

Cố Tuyết Y nhìn đám phóng viên truyền thông chen chúc bên ngoài, ánh đèn chớp lóe liên tục, ngũ quan xinh xắn của cô tựa như tuyết lạnh mùa đông, đôi mắt trong trẻo dưới mắt kính co rút lạnh lẽo, cánh môi mềm mại có chút căng cứng.

Một thân váy màu xanh nhìn cô như bình thường nhưng lại tản ra khí chất cao quý và xa cách.

Ngón tay trắng nõn chậm rãi cuộn chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay, nhưng cô vẫn không phát hiện, bây giờ tất cả tâm tư cô đều đặt

trên suy nghĩ làm thế nào để không khiến đám phóng viên truyền thông này chú ý tới cô, cô không muốn rước lấy quá nhiều người để ý.

Đôi mắt ảm đạm như mực của Bách Lý Hàn Tôn chú ý nhất cử nhất động của cô, cằm kiêu ngạo căng cứng, mày rậm hơi nhíu lại, ngón tay với những đốt rõ ràng bao trùm nắm chặt tay cô.

Cố Tuyết Y lấy lại tinh thần, đồng tử tĩnh mịch từ cánh tay mình nhìn về phía anh, trong lòng không hiểu anh cầm lấy tay cô là muốn làm gì.

Sau đó Bách Lý Hàn Tôn kéo tay cô tới trước mắt mình, chậm rãi đẩy từng ngón tay cô ra, lòng bàn tay hơi xước nhưng không chảy máu.

Hết chương 28

Quyển 1 - Chương 29: Mọi người chú ý

Edit: Ngọc Hân – LQĐ

Đầu ngón tay anh nhẹ nhàng xẹt qua chỗ da bị xước.

Cảm giác tê dại từ lòng bàn tay truyền tới, đáy lòng cô đột nhiên run lên, ngũ quan lạnh nhạt thoát nhìn hơi cứng ngắc, đôi mắt màu hổ phách lóe liện vẻ khó hiểu, Tuyết Y muốn rút tay mình về. LQĐ

Dường như Bách Lý Hàn Tôn biết cô sẽ hành động như vậy, ngón tay cuộn lại, tránh chỗ da cô bị xước, lòng bàn tay anh nắm chặt tay cô, khiến cô không thể động đậy.

Giãy thoát không được, Cố Tuyết Y đành mặc kệ anh nắm tay mình, dù sao đối với Bách Lý Hàn Tôn mà nói, chuyện muốn làm, với tính tình bá đạo tuyệt đối không cho phép người khác phản kháng anh.

Bách Lý Hàn Tôn ấn nhẹ nút, kính thủy tinh cách âm từ từ hạ xuống, quản gia Phó và Vương Tiểu Vi quay đầu nhìn hai người họ, tầm mắt đều rơi trên vị trí tay hai người kia.

Vẻ mặt Bách Lý Hàn Tôn không thay đổi, lạnh lùng nhìn quản gia Phó, ý bảo quản gia Phó lấy lọ thuốc khử trùng ra.

Gương mặt trung niên của quản gia Phó lập tức phản ứng hơi thái quá nhìn Bách Lý Hàn Tôn, “Thiếu chủ ngài bị thương sao?”

“Tôi bảo ông lấy thì ông cứ lấy cho tôi.” Đôi mắt màu mực sắc lạnh

như lưỡi kiếm, nhanh chóng đâm về phía quản gia Phó, đường cong cầm căng cứng, thân hình cao nhất bao phủ khí thế mạnh mẽ rét lạnh uy hiếp, nếu như không phải quản gia Phó ở bên cạnh anh lâu như vậy, e rằng đã sợ tới mức chân mềm nhũn rồi.

Quản gia Phó liền cúi đầu nói vâng, tìm thuốc khử trùng và bông gạc trong góc xe, cung kính đưa cho Bách Lý Hàn Tôn.

Về mặt điển trai lạnh lùng của Bách Lý Hàn Tôn nhận thuốc khử trùng và bông gạc, mắt không nhìn quản gia Phó, thản nhiên nói, “Sai người thu hết máy quay phim và chụp hình của phóng viên truyền thông ở cửa đi.”

Cố Tuyết Y liền giật mình! Con mắt chăm chú nhìn Bách Lý Hàn Tôn.

Anh nhìn lại cô, khoe môi cong lên khó có thể phát hiện, trong nháy mắt hai con ngươi sâu như động không đáy phẳng phất như cuốn hút cô vào, giọng nhàn nhạt nói, “Tôi làm như vậy không phải vì em, là tôi không muốn phơi mình trước đám phóng viên truyền thông.”

Quản gia Phó vốn đang muốn nói chuyện đột nhiên giật mình, con mắt có chút không dám tin nhìn Bách Lý Hàn Tôn, ông chăm sóc thiếu chủ lâu như vậy, cho tới giờ chưa từng thấy thiếu chủ chủ động giải thích với ai hết, ngay cả lão phu nhân cũng không.

Lấy lại tinh thần, quản gia Phó kính cẩn nói vâng với Bách Lý Hàn Tôn, rồi bảo lái xe mở cửa đi xuống.

Vương Tiểu Vi nhìn quản gia Phó quản gia đi về khách sạn cao tầng thông qua cửa kính, thấy nhân viên chủ quản của khách sạn liên tiếp khom lưng gật đầu.

Một lát sau, bảo vệ bắt đầu thực thi mệnh lệnh của cấp trên.

Có mấy phóng viên truyền thông không chịu phối hợp đã bị bảo vệ mời rời khỏi cửa khách sạn, có một số phóng viên có thể vì thấy nhân vật lớn trên xe nên ngoan ngoãn phối hợp cất máy quay phim đi.

Trong xe.

Bách Lý Hàn Tôn mở lọ thuốc khử trùng, ấn bông gạc dính một ít thuốc rồi bôi vào lòng bàn tay Cố Tuyết Y, bỗng nhiên Cố Tuyết Y hơi cuộn lòng bàn tay mình lại, vẻ mặt lạnh nhạt như thường nhìn anh, giọng nhẹ nhàng thản nhiên nói, “Không cần, tôi không sao.”

Chỉ là xước chút xíu ngoài da, cần dùng đến thuốc khử trùng sao? Cô không yếu ớt như búp bê pha lê, hai ngày nữa tự động lành lại.

“Móng tay nhiều vi khuẩn nhất, không khử trùng sao được.” Bách Lý Hàn Tôn nắm chặt lòng bàn tay cô, ngăn Cố Tuyết Y lại cử động nữa, ánh mắt Bách Lý Hàn Tôn lạnh như băng, Vương Tiểu Vi vội nhận thuốc khử trùng trong tay anh.

Trong lòng bàn tay truyền đến cơn đau như bị kiến cắn, đôi mắt đẹp màu hổ phách tĩnh lặng như mặt hồ nhìn gò má Bách Lý Hàn Tôn, đường cong duyên dáng thể hiện rõ kiêu ngạo và lạnh lẽo.

Nhưng lại cảm thấy anh không lạnh lùng như lần đầu tiên gặp mặt.

Sau khi khử trùng xong, Vương Tiểu Vi nhận bông gạc trong tay Bách Lý Hàn Tôn.

Bên ngoài, quản gia Phó đảm bảo phóng viên truyền thông đều bị thu hết máy quay và máy chụp hình, đi đến vị trí lái xe gõ nhẹ vài cái lên cửa kính.

Tài xế một thân đồng phục màu trắng cúc áo màu vàng từ trên xe bước xuống vòng ra đằng sau, bao tay màu trắng đặt lên nắm cửa, mở cửa xe.

Hai chân thon dài, thân hình anh tuấn khôi ngô, đường cong ngũ quan góc cạnh rõ nét, cằm kiêu căng lạnh lùng như quý tộc châu Âu, dưới ánh mặt trời nhàn nhạt, trên người anh như được độ một vầng sáng, tỏa ra khí chất cao ngạo kinh người, có cảm giác như Thần mặt trời chí cao vô thượng, khiến người ta không thể nhìn vào.

Một số phóng viên đột nhiên ý thức được người trước mắt là thiếu chủ Bách Lý trong truyền thuyết, bọn họ kích động cố gắng mở máy quay phim để quay lại cảnh này, kết quả bị bảo vệ kiên quyết ngăn cản!

Vài nhân viên chủ quản của khách sạn tiến lên, cung kính khom lưng với Bách Lý Hàn Tôn, sau đó tay làm động tác xin mời.

Bách Lý Hàn Tôn hơi nghiêng người, duỗi ngón tay thon dài hoàn mỹ đặt trên cửa xe.

Lúc này mấy vị chủ quản của khách sạn cùng với mấy phóng viên truyền thông mới phát hiện thì ra trên xe còn có người, đều quay đầu nhìn lại.

Ngón tay trắng nõn chậm rãi ưu nhã đặt lên tay anh, tay anh hơi cuộn lại, khóe miệng hơi cong lên, vừa vặn Cố Tuyết Y nom thấy cảnh này, hơi ngẩn ra.

Ánh mặt trời màu vàng nhạt rắc trên người họ, ngón tay tỏa sáng như ngọc lưu ly, khóe môi lạnh nhạt ướm át.

Bách Lý Hàn Tôn hơi dùng sức, Cố Tuyết Y phối hợp với anh, ưu nhã xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Tóc mềm mượt sáng bóng dài chạm eo, váy màu lam không phải hàng hiệu, vành mắt kính màu đen khúc xạ tia sáng dưới ánh mặt trời, con mắt trong suốt như viên pha lê đẹp nhất thế gian, thần thái lạnh nhạt, khí chất trên người cao quý không thể xem nhẹ.

Cố Tuyết Y nhìn đám người đông nghịt, đôi mi thanh tú nhíu lại, môi mềm mượt như đóa hồng hơi căng cứng.

Bây giờ rốt cuộc cô biết tại sao khi trên xe anh nói câu kia.

Thì ra không phải cô không thay bộ váy lụa là là có thể yên phận.

Anh giống như vật phát sáng, trời sinh vương giả, đi tới đâu cũng đều bị người ta chú ý, cô mà đi cùng với anh thì nhất định sẽ bị người ta nhìn chăm chăm.

Bách Lý Hàn Tôn liếc mắt là biết suy nghĩ trong đầu cô, con mắt màu mực nhìn cô, tay tự giác nắm chặt tay nhỏ bé như không xương của cô, giọng trầm thấp nói bên tai cô một tiếng đi thôi!

Bước chân hiên ngang, khí chất tôn quý, thẳng tắp đi tới cửa.

Khuôn mặt Cố Tuyết Y lạnh nhạt sánh vai cùng anh, mặc dù bước dài hơn bình thường cô bước, nhưng cô vẫn biểu hiện ung dung bình tĩnh như cũ.

Vương Tiểu Vi và quản gia Phó đi theo phía sau, sau nữa là quản lý khách sạn.

Ánh mặt trời giữa trưa rắc vào trên thảm đỏ.

“Xin chào thiếu chủ!”

Hai bên thăm dò, quản lý khách sạn và nhân viên chủ quản cung kính khom lưng hô to.

Bách Lý Hàn Tôn không chớp mắt bước thẳng tắp đi về phía trước, nắm chặt tay cô.

Đồng tử Cố Tuyết Y lạnh nhạt, khuôn mặt trắng nõn không biểu tình, bước từng bước đi theo chân anh.....

Có lẽ những người khác sẽ thích sự chú ý này, đáng tiếc cô chẳng thích, nhưng cô lại không thể không đón nhận những cái nhìn chăm chăm đó.

“Cô ấy thật sự may mắn có thể được thiếu chủ Bách Lý yêu mến.”

“Bộ váy trên người cô ấy hình như là hàng vỉa hè 50 đồng.”

“Lại là cô bé Lộ Lem gả vào nhà giàu.”

“Thật sự khiến người ta hâm mộ!”

“Thiếu chủ Bách Lý đối xử với cô thật dịu dàng! Còn nắm tay cô ấy nữa.”

Các phóng viên truyền thông bên cạnh nhỏ giọng thảo luận thân phận và trang phục trên người Cố Tuyết Y.

Hết chương 29

Quyển 1 - Chương 30: Lần đầu hôn

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Tiến vào đại sảnh, đi dọc về hướng thang máy, cách đó không xa có một tấm poster khổng lồ, nhân vật chính là Tiêu Nhã Mạn và Lăng Hi Dạ. LQĐ

Cố Tuyết Y phát hiện rõ ràng nụ cười Tiêu Nhã Mạn trong tấm poster hơi cứng ngắc, trong mắt hoàn toàn không có sự vui vẻ, vì khi chụp ảnh vai nam chính không phải là Lăng Hi Dạ.

Có tiền có thể sai khiến ma quỷ, nếu như không phải cô ấy nói trước Lăng Hi Dạ không đi chụp hình, cô cũng không biết hình trước mắt đã chỉnh sửa nửa thân trên.

Bách Lý Hàn Tôn nhìn theo tầm mắt cô, tay nắm tay cô đột nhiên xiết chặt, giọng trầm thấp hơi cứng ngắc và lạnh lẽo, “Em nhìn chăm chăm vào Lăng Hi Dạ là muốn tôi đốt tấm poster này sao?”

Lấy lại tinh thần, Cố Tuyết Y nhìn bàn tay mình bị tay anh nắm chặt, dọc theo cánh tay anh lên gò má lạnh lùng cao ngạo, cắn răng cứng đập vào trong mắt cô.

Cánh môi đỏ như đóa hồng của cô hơi cong lên, vẻ mặt lạnh nhạt, đôi mắt bình thản như bầu trời xanh bao la, giọng nhẹ nhàng nói, “Nếu anh đốt tấm poster thì tôi cũng chẳng ngại chút nào.” Ngược lại cô ước gì anh làm vậy.

Khuôn mặt tuấn mỹ cao ngạo của Bách Lý Hàn tôn lạnh như băng, mắt màu mực nhìn cô, giọng âm trầm nói, “Một ngày tôi không tức giận thì trong lòng em khó chịu phải không?”

Nếu như không phải hôm nay là ngày Lăng Hi Dạ kết hôn, anh lập tức sai người đốt tấm poster này.

Khóe miệng Cố Tuyết Y cong lên giễu cợt, trong mắt chứa chàm chọc nhìn anh, “Sao tôi chọc giận anh? Anh muốn đốt tấm poster tôi chỉ đang phối hợp với anh mà thôi.”

Bách Lý Hàn Tôn quả nhiên bá đạo, cô chỉ nhìn chăm chăm vào Lăng Hi Dạ một phút, mà đã trở mặt nhanh như vậy!

“Em.....” Về mặt Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng, đôi mắt đen như giếng sâu chợt lạnh lẽo, nhìn cô tựa như muốn nghiền nát cô, ngón tay không tự chủ xiết chặt hơn.

Đột nhiên Cố Tuyết Y cảm giác bàn tay truyền đến cơn đau nhức, lông mày rậm khẽ nhíu lại, đôi đồng tử màu hổ phách lóe sáng, lộ ra thần thái bất mãn, đối diện với ánh mắt anh, không giãy dụa cũng không nói gì, phảng phất như để mặc anh làm vậy cho hả giận.

Khóe mắt Vương Tiểu Vi liếc nhìn Bách Lý Hàn Tôn và Cố Tuyết Y phía trước, cô không thể không bội phục tiểu thư, lại dám nói chuyện như vậy với thiếu chủ, còn thiếu chủ thì không có biện pháp với tiểu thư.

Trong lòng không khỏi nhìn Cố Tuyết Y với cái nhìn mới.

Quản gia Phó một thân tây trang bảo thủ rũ mắt xuống, trong lòng cũng không thể không bội phục dũng khí của Cố Tuyết Y đồng thời cũng kinh ngạc vì sao thiếu chủ lại ghen tuông vì chuyện như nhỏ

vậy, điều này chỉ sợ ngay cả thiếu chủ ngài ấy cũng không phát hiện.

Cửa thang máy từ từ mở ra, Lăng Hi Dạ một thân tây trang hàng hiệu làm thủ công màu trắng thuần, dáng người thon dài đi ra khỏi thang máy, trên mặt mang ý cười nhã nhặn, quanh thân tỏa ra khí chất ưu nhã, tầm mắt chuẩn xác rơi trên người Bách Lý Hàn Tôn, bước đi về phía bọn họ.

Mấy người Lý Xuân Nhu, Giang Hiểu Cầm, Tiêu Như Thiên, Quan Hàn Di, Trương Dịch Dương đi theo sau lưng.

Đôi mắt màu hổ phách của Cố Tuyết Y rơi trên người Giang Hiểu Cầm và Tiêu Như Thiên, khẽ cười gật đầu một cái tỏ vẻ chào hỏi, sau đó tầm mắt rơi vào Quan Hàn Di sau lưng Giang Hiểu Cầm.

Quan Hàn Di cười đáp lại cô.

Đôi mắt Cố Tuyết Y trong suốt như nước suối đột nhiên lóe sáng, mặt trắng nõn vẫn lạnh đậm như cũ.

“Rốt cuộc cậu đã tới!” Lăng Hi Dạ cười tiến lên hô to với Bách Lý Hàn Tôn.

Anh ta cho rằng Bách Lý Hàn Tôn bận rộn không tới, khi anh ta nghe Bách Lý Hàn Tôn muốn tới tham dự hôn lễ của anh ta, lúc ấy anh ta giật mình, vì vậy đặc biệt sai người đứng dưới lầu chờ, vừa nhìn thấy xe của Bách Lý Hàn Tôn liền gọi điện thoại cho anh ta, để tỏ lòng thành ý, anh ta tự mình xuống đón Bách Lý Hàn Tôn.

Còn đám người sau lưng vừa nghe nói anh ta muốn đi đón người cũng cùng đi theo, dù sao mọi người đều rất tò mò và kính nể thiếu chủ Bách Lý trong truyền thuyết.

Cố Tuyết Y nhìn Lăng Hi Dạ trước mặt, đường nét nho nhã, giơ tay nhắc chân đều bắn ra sức quyến rũ ưu nhã đàn ông, cũng khó trách Nhã Mạn lại nhớ mãi không quên, thậm chí vì anh ta mà uất ức chính mình.

Bách Lý Hàn Tôn liếc qua đám người Trương Dịch Dương, vẻ mặt tuấn tú lạnh lùng kiên cường không thay đổi, hơi thở lạnh lẽo không ngừng phả ra, đường cong cằm kiên ngạo, giọng âm trầm như Lăng Hi Dạ thiếu anh mấy trăm vạn, “Ừ!”

Ngón tay hơi ngoắc ngoắc, quản gia Phó lập tức bước lên trước một bước cung kính đưa một bao lì xì cho Lăng Hi Dạ.

Lăng Hi Dạ nhận tiền lì xì rồi đưa cho Lý Xuân Nhu.

“Thiếu chủ Bách Lý giới thiệu người đẹp bên cạnh cậu cho chúng tôi biết đi!” Giọng trêu chọc sau lưng Lăng Hi Dạ vang lên.

Trương Dịch Dương nhìn chăm chăm vào Cố Tuyết Y, khuôn mặt bình thường khí chất lại không tầm thường, thật sự là vô cùng tò mò.

Cố Tuyết Y nhìn qua, thấy một gương mặt baby, da thịt trắng nõn, khóe miệng chứa nụ cười bất cần đời, vẻ mặt như đứa trẻ to xác bị làm hư.

Ánh mắt anh ta nhìn Bách Lý Hàn Tôn, chắc hai người biết nhau.

Đường cong cằm Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng kiên cường như quý tộc châu Âu, trên người tản ra hơi thở không giận mà uy nghiêm, làm người ta thấy xa cách, đồng tử đen như mực bỗng co rút như mùa đông lạnh lẽo, khiến người ta thấy lạnh thấu xương.

Khóe miệng Trương Dịch Dương tươi cười có chút cứng ngắc, anh

ta không nghĩ tới cách xa nhiều năm gặp lại, lại giẫm phải vụn cút chó đụng vào bảo bối trong lòng Bách Lý Hàn Tôn.

Con mắt nhìn Cố Tuyết Y, trong đáy mắt có ý xin giúp đỡ.

Vẻ mặt Cố Tuyết Y hờ hững, đôi mắt tĩnh lặng như mặt hồ, trong suốt sáng lấp lánh, cô làm như không thấy ánh mắt cầu cứu của Trương Dịch Dương, tầm mắt rơi vào trên người Giang Hiểu Cầm và Lý Xuân Nhu.

Không biết hai người đang nói gì, ý cười trên mặt không che giấu được.

Cô không khỏi bị hai người cảm hóa, khóe miệng cười nhàn nhạt, ngoại trừ Bách Lý Hàn Tôn bên cạnh cô thì Trương Dịch Dương đang nói cô cũng thấy, những người khác thì không chú ý thấy màn này.

Tròng mắt Bách Lý Hàn Tôn chợt lóe sáng, khóe miệng cũng cong lên, nâng tay cô, hơi cúi xuống, đột nhiên hôn lên mu bàn tay như ngọc của cô.

Đám người Lăng Hi Dạ, Giang Hiểu Cầm, Lý Xuân Nhu, Tiêu Như Thiên, Trương Dịch Dương, Quan Hàn Di đều ngẩn ngơ!

Sau lưng.

Vẻ mặt quản gia Phó kinh hãi, con mắt tròn to nhìn họ, đây là lần đầu tiên từ khi ông đi theo bên cạnh thiếu chủ chứng kiến thiếu chủ hôn mu bàn tay người khác, không thể tin người trước mắt thật sự là thiếu chủ nhà mình.

Thiếu chủ có tính thích sạch sẽ, cho tới giờ ông chưa từng phát hiện

thiếu chủ hôn bất kỳ ai, ngay cả lão phu nhân cũng không, càng đừng nói tới đại tiểu thư, tất cả đều duy trì khoảng cách nhất định, sao bây giờ lại.....

Trời ơi! Vương Tiểu Vi kinh ngạc lấy tay che miệng, con mắt trợn trừng nhìn họ.

Đôi mắt trong veo của Cố Tuyết Y lộ vẻ kinh ngạc, trên khuôn mặt tinh xảo có vài phần ngần ngại đáng yêu, thoáng chốc cánh môi mềm mại hơi hé mở tạo khoảng cách, gò má trắng nõn chợt hồng như nhụy hoa bách hợp.

Phần da thịt trên mu bàn tay bị hôn truyền đến lạnh buốt! Giống như trong nháy mắt truyền vào tận tim cô, sau đó tim đập không bình thường.....

Hết chương 30

Quyển 1 - Chương 31: Hôn lễ

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Da thịt cô ấm áp tựa như ủ ấm làn môi lạnh giá nhiều năm qua của anh, khiến anh lưu luyến không rời, trong đầu nghĩ đến nhiệt độ ấm nóng của da thịt cô, không biết hôn lên cánh môi cô thì sẽ thế nào?
LQĐ

Đột nhiên, Bách Lý Hàn Tôn bị suy nghĩ của mình dọa giật mình!

Anh hôn lên mu bàn tay cô là muốn lực chú ý của cô đặt trên người anh, cho dù đối phương Giang Hiểu Cầm là phụ nữ, anh cũng không muốn cô phân tán sự chú ý trên người những người phụ nữ ấy, cô là của một mình anh.

Anh hôn lên mu bàn tay cô đồng thời cũng như đang tuyên bố, anh muốn toàn bộ thế giới đều biết cô là người phụ nữ của anh.

Phảng phất như thời gian dừng lại ở giây phút này, thế giới chỉ còn lại hai người họ.

Cố Tuyết Y nhấp nháy làn mi dài, trong mắt tĩnh lặng như mặt nước biển, lạnh nhạt nhìn anh, vẻ mặt như đứa trẻ đang sợ hãi rất đáng yêu, lời đột nhiên đến bên miệng lại chẳng thể thốt ra, cô chỉ lẳng lẳng nhìn anh.

Anh, hai con ngươi sâu như đêm tối, ánh mắt dịu dàng không thể tả xiết nhìn cô, giống như muốn hòa cô tan vào trong đêm tối, lại vừa giống như ác ma chăm chú giữ chặt cô, không cho cô rời đi, muốn cô

luôn ở cùng anh, cùng rơi vào đêm đen.

Hình ảnh duy mỹ luôn khiến người ta sửng sờ.

Các phóng viên truyền thông ở cửa khách sạn cũng như vậy, không biết có vị phóng viên nào trong số họ muốn lưu lại hình ảnh này, tay không nhịn được ấn một cái.

Ánh đèn loang loáng chớp tắt!

Trong giây lát, phá vỡ thế trận ma pháp này, phá vỡ hình ảnh mỹ lệ đó, khiến tất cả khôi phục trạng thái ban đầu.

Bách Lý Hàn Tôn chậm rãi đứng thẳng dậy, con mắt vẫn nhìn khuôn mặt trắng noãn của cô, hơi thở lạnh lẽo trên người tan bớt, hoặc giống như không tồn tại.

Tay anh vẫn nắm tay cô, không máy may buông lỏng.

Giống như hoàng đế cổ đại đứng trên cao nhìn xuống đám người Lăng Hi Dạ.

Đôi mắt màu hổ phách của Cố Tuyết Y chột lóe lên, khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt, nhìn về phía đám người Lăng Hi Dạ.

Trên mặt Lăng Hi Dạ và Trương Dịch Dương kinh ngạc không kịp che giấu, làm thế nào bọn họ cũng chẳng thể nghĩ tới mới có vài năm, Bách Lý Hàn Tôn cao cao tại thượng sẽ có động tác thân mật với một người phụ nữ thoạt nhìn rất bình thường.

Hai người không nhịn được nhìn Cố Tuyết Y thêm vài lần, trong lòng hai người đồng thời không khỏi nhìn Cố Tuyết Y với con mắt khác.

Lý Xuân Nhu nhìn chăm chăm Cố Tuyết Y, trong mắt ngoài kính ngọc vẫn là kính ngọc.

Tiêu Như Thiên và Giang Hiểu Cầm, trong mắt hai người ẩn chứa nụ cười mờ nhạt, trên mặt lộ vẻ vui mừng nhìn về phía Cố Tuyết Y, ánh mắt như nói cô tìm cho họ một người con rể rất tốt.

Khuôn mặt diễm lệ của Quan Hàn Di không chút thay đổi, đôi mắt tĩnh mịch nhìn Cố Tuyết Y, nếu như cẩn thận để ý thì sẽ phát hiện ngón trỏ bên hông và ngón cái của cô ta xoắn bện vào nhau, khóe miệng hơi nhếch lên, đột nhiên mỉm cười thản nhiên.

Sau đó dưới sự vây chặt của đám người Lăng Hi Dạ và mấy quản lý cấp cao của khách sạn, Bách Lý Hàn Tôn và Cố Tuyết Y vào thang máy lên hiện trường hôn lễ.

Hiện trường hôn lễ trang trí xa hoa lộng lẫy, đèn treo thủy tinh cực lớn, ngọn đèn màu vàng nhạt phản lên đèn thủy tinh khúc xạ ánh sáng rực rỡ, có cảm giác mê ly, hồng đỏ hồng trắng hồng xanh làm đồ trang trí, từng lẳng hoa vây quanh bên thảm đỏ, hai bên chính là chỗ khách khứa ngồi.

Đồ ăn bằng bạc xa hoa bóng loáng, đĩa sứ trắng, tất các các đồ đựng đồ ăn rất sáng bóng, tinh xảo đến cực điểm.

Nhân viên khách sạn đi qua đi lại trong đám người, nguyên một đám bạn bè thân thích ăn mặc đẹp đẽ sang quý trong tay cầm ly rượu vang, hạ giọng cười nói.

Bách Lý Hàn Tôn xuất hiện, khiến khách khứa tham gia hôn lễ hâm mộ, trong lòng đối đãi với nhà họ Lăng và nhà họ Tiêu thêm vài phần kính trọng.

Nếu quen biết Bách Lý Hàn Tôn - người nổi tiếng thần bí trong giới thương nghiệp, rất ít khi lộ mặt, danh nghĩa công ty con nhiều vô số kể, nếu như có cơ hội bám víu vào Bách Lý Hàn Tôn thì từ nay về sau bọn họ không sầu không lo chuyện làm ăn nữa.

Mấy cô gái nổi tiếng nhà giàu ở hiện trường hôn lễ đều ngó Bách Lý Hàn Tôn, sùng bái trong mắt cực kỳ rõ ràng, không hề che giấu tí tẹo nào, trong lòng bất mãn với Cố Tuyết Y bên cạnh Bách Lý Hàn Tôn.

Cố Tuyết Y phát hiện từng đường nhìn sắc bén vào cô, thần thái tự nhiên lạnh nhạt liếc bọn họ, một giây sau cô lại cảm thấy bàn tay mình bị siết chặt hơn, quay đầu nhìn lại.

Vẻ mặt Bách Lý Hàn Tôn lạnh lẽo, đồng tử thâm thúy như đầm sâu lộ vẻ không vui.

Lực chú ý của cô luôn đặt lên mấy người không quan trọng gì cả.

Lăng Hi Dạ đặc biệt dẫn Bách Lý Hàn Tôn và Cố Tuyết Y đi vào khu vực khách quý, sau đó Giang Hiểu Cầm và Tiêu Như Thiên cùng Lý Xuân Nhu bắt đầu đón khách.

Mấy người Cố Tuyết Y ngồi xuống, khách khứa muốn nhân cơ hội víu vào Bách Lý Hàn Tôn đều muốn đi tới chào hỏi anh, quản gia Phó đã sớm dự liệu sẽ có tình huống như vậy xảy ra, ngay khi các khách mời còn chưa tới gần Bách Lý Hàn Tôn hai mét ông đã mời rời đi, lặp đi lặp lại mấy lần, cuối cùng cũng không còn ai tới nữa.

Quan Hàn Di đi theo Cố Tuyết Y cùng ngồi xuống lại được thành chủ đề đứng đầu của mấy vị khách chưa lập gia đình, đang thảo luận rất cuộc Quan Hàn Di là thiên kim tiểu thư nhà nào mà có thực lực và may mắn quen biết thiếu chủ Bách Lý.

Đối với ánh mắt đố kỵ và hăm dọa họ quăng đến, trên mặt Quan Hàn Di có vẻ hơi khác thường, nhưng lại không thể nói khác ở chỗ nào.

Cố Tuyết Y ngồi kể Bách Lý Hàn Tôn, nhìn mấy người Bách Lý Hàn Tôn nói chuyện, còn anh thì thoảng gật đầu một cái, đôi khi nói một hai câu, những lời kia chủ yếu là hai người Trương Dịch Dương và Lăng Hi Dạ nói.

Cô hơi chán nản không hứng thú với chủ đề của họ, đôi đồng tử màu hổ phách tĩnh mịch như thường.

Tay dưới bàn khẽ nhúc nhích.

Bách Lý Hàn Tôn lập tức nhìn cô. Dưới ngọn đèn mờ, mũi anh thẳng tắp, khuôn mặt tuấn mỹ vô song càng kiêu căng hoàn mỹ, giọng không lớn không nhỏ hỏi cô có chuyện gì.

Truyện bên Lê)QUÝDON

“Tôi muốn đi xem Nhã Mạn, xem cậu ấy chuẩn bị đến đâu rồi.” Cố Tuyết Y lạnh nhạt nhìn anh nói.

Đối diện cô, vẻ mặt Lăng Hi Dạ nhã nhặn lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn Cố Tuyết Y, “Cô biết Nhã Mạn?”

Lăng Hi Dạ có nghe mấy người Giang Hiểu Cầm từng nhắc đến tên Cố Tuyết Y, chỉ là anh ta không nghĩ tới người trước mắt là Cố Tuyết Y.

Hết chương 31

Quyển 1 - Chương 32: Rời đi

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn

Trong lòng Cố Tuyết Y vốn bình thản, vừa nghe thấy lời này thì như có sóng biển mãnh liệt cuộn trào vài chục mét, khuôn mặt tinh xảo lộ vẻ châm chọc, đôi mắt màu hổ phách đầy khinh thường, môi hồng cong lên giễu cợt, giọng trong trẻo lạnh lùng thoáng như băng mùa đông mới tan, lạnh buốt lại rét thấu xương, nhìn Lăng Hi Dạ nói, “Tiên sinh Lăng Hi Dạ bận rộn như vậy sao có thể nhớ nhân vật nhỏ như tôi đây, vừa rồi tôi nhìn tấm hình kết hôn của các người trên đại sảnh, rất đẹp! Chắc là khiến tiên sinh Lăng Hi Dạ tốn không ít thời gian nhỉ!” Nói xong lời cuối, đường cong khóe miệng cô càng rõ ràng.
LQD

Cô tin câu kể mình không cần nói cụ thể, trong lòng Lăng Hi Dạ anh ta tự hiểu.

Lăng Hi Dạ thật sự chẳng quan tâm tới Nhã Mạn chút nào, hơi để ý đến Nhã Mạn tuyệt đối sẽ biết sự tồn tại của cô ấy.

Trên mặt Lăng Hi Dạ ngẩn ra, trong lòng rất đổi ngạc nhiên.

Chuyện anh ta chụp hình cưới mà phái người đàn ông khác thay thế, cũng chỉ có thư ký và chủ tiệm chụp hình cùng Tiêu Nhã Mạn và mình biết rõ, Cố Tuyết Y biết thế nhất định chính Tiêu Nhã Mạn nói cho cô ta nghe.

Lăng Hi Dạ không khỏi lần nữa bắt đầu quan sát Cố Tuyết Y bên cạnh Bách Lý Hàn Tôn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo như được thợ điêu khắc, da thịt trắng nõn không nhiều biểu cảm, đôi mắt yên lặng tĩnh mịch như biển rộng, kính mắt cũng không cản được vẻ châm chọc tràn đầy, khí chất thanh cao và lạnh lùng bao phủ quanh người cô, nhất thời, Lăng Hi Dạ như trông thấy công chúa ưu nhã lại phóng khoáng khéo léo, cô giống như đóa hoa thuần khiết bám trên vách đá dựng đứng, đứng vững trên cao, đột nhiên khiến người ta có cảm giác không thể nào khinh thường không tôn trọng được.

Bây giờ nếu câu trả lời của anh ta nói là tốn thời gian, anh ta lo Cố Tuyết Y sẽ không bỏ qua mà nói tiếp, chuyện này sẽ hấp dẫn sự chú ý của mấy người trước mắt, bây giờ mọi động tác của bàn họ đều bị mấy vị khách nhìn chăm chăm, nếu anh ta nói tốn thời gian, không phải gián tiếp nói với mọi người tấm hình cưới này kỳ lạ sao?

Lăng Hi Dạ ngậm ngừng, Bách Lý Hàn Tôn thu vào trong mắt, vẻ mặt tuấn tú lạnh lùng giữ im lặng, dưới đáy bàn, anh phát hiện trong nháy mắt ngón tay cô hơi siết chặt. Bàn tay kia đặt trên khăn trải bàn màu trắng, ngón trỏ vừa hơi di chuyển, hai người quản gia Phó và Vương Tiểu Vi sau lưng đều nhìn thấy.

Vẻ mặt quản gia Phó cung kính không thay đổi, khẽ gật đầu, dưới ánh mắt mọi người đột nhiên rời đi, vẻ mặt Vương Tiểu Vi bình tĩnh tiến lên thay thế vị trí của quản gia Phó vừa rời khỏi, sau đó ngăn cản mấy người muốn lên chào hỏi Bách Lý Hàn Tôn.

Quan Hàn Di phát hiện, trong mắt thoáng hiện vẻ tò mò, không biết quản gia Phó đi làm chuyện gì.

Gương mặt baby của Trương Dịch Dương luôn treo nụ cười nghiền ngẫm, nét mặt anh ta vẫn bình tĩnh khi thấy quản gia Phó rời đi, tầm mắt vẫn đảo qua ba người Bách Lý Hàn Tôn, Lăng Hi Dạ, Cố Tuyết

Y.

Cố Tuyết Y không phát hiện quản gia Phó đã đi, ánh mắt lạnh như băng chiếu lên mặt Lăng Hi Dạ, cô muốn giúp Nhã Mạn chuyện này.

Vẻ mặt hòa nhã của Lăng Hi Dạ đầu tiên là cười cười, sau đó nói, “Nếu tiểu thư Cố Tuyết Y đi chụp ảnh cưới thì,,,,, tôi tin tiểu thư Cố Tuyết Y sẽ biết chuyện này tốn rất nhiều thời gian.” Đáp án của anh ta khéo léo giữ lại câu trả lời cho Cố Tuyết Y.

Vẻ mặt Cố Tuyết Y hờ hững, đôi mắt lạnh lùng tĩnh mịch như mặt nước. Trong lòng giễu cợt Lăng Hi Dạ khôn khéo, quả nhiên là vật họp cùng loài, cao ngạo số một. Giọng cô nhẹ nhàng nhưng ẩn giấu châm chọc, nói: “Lời này của tiên sinh Lăng Hi Dạ là có ý gì đây? Là đang chế nhạo tôi à? Chế nhạo tôi lớn tuổi không gả ra ngoài được, ngay cả chuyện chụp hình cưới cũng là hi vọng xa vời sao?”

“Tôi không có ý này!” Lăng Hi Dạ vội vàng lên tiếng, sau đó đôi mắt vô thức nhìn qua Bách Lý Hàn Tôn.

Vẻ mặt điển trai của Bách Lý Hàn Tôn như thể không nghe thấy đoạn đối thoại của bọn họ, không biết bàn tay anh nắm tay Cố Tuyết Y đặt trước mặt mọi người tự lúc nào, còn vô tình hay cố ý vuốt ve lưng cô, càng giống là đang tuyên bố với mọi người cô là của anh.

Trái tim Lăng Hi Dạ đột nhiên nhảy dựng lên, anh ta quen biết Bách Lý Hàn Tôn nhiều năm như vậy, biết tính bá đạo cướp đoạt, lúc Bách Lý Hàn Tôn càng lạnh lùng thờ ơ là kinh khủng nhất, khiến người ta cảm giác sờn tóc gáy rùng cả mình.

Giọng Cố Tuyết Y lạnh xuống vài phần, “Nếu anh không có ý này, vậy thì ý của anh là tôi cố ý hiểu lầm anh?”

Tính cô tuy lạnh nhạt hờ hững, nhưng chỉ cần người cô quan tâm bị tổn thương hoặc chịu uất ức, cô sẽ như con nhím xù hết lông lên đâm đối phương đầu rơi máu chảy mới thôi.

Lúc này quản gia Phó lặng lẽ xuất hiện sau lưng Bách Lý Hàn Tôn, dùng giọng chỉ hai người nghe được cung kính nói vào tai Bách Lý Hàn Tôn, mấy giây sau quản gia Phó liền lùi ra sau vài bước, Vương Tiểu Vi cũng lùi bước, đứng sau lưng Cố Tuyết Y.

Bách Lý Hàn Tôn nâng mắt, đôi đồng tử thâm thúy như đêm đen đối diện Lăng Hi Dạ, khí chất trên người lạnh lùng xa cách, giọng trầm thấp lạnh lẽo nói, “Cậu nên đi đón tiếp những người khác đi, ở đây có Dịch Dương rồi.”

Vừa rồi khó trách cô nhìn chăm chăm vào tấm hình cưới, thì ra ngày Lăng Hi Dạ chụp hình cưới không tới mà lại phái một gã đàn ông khác đi thay cậu ta, Tiêu Nhã Mạn là bạn thân cô, cho nên cô mới tức giận như vậy.

Nhưng hôm nay là ngày Lăng Hi Dạ kết hôn, anh không nhúng tay vào là vì coi trọng tình bạn tốt của mọi người.

Khóe miệng Lăng Hi Dạ cười dịu dàng, Cố Tuyết Y nhìn cảm thấy vô cùng gai mắt, mặt lạnh xuống, con mắt nhìn Lăng Hi Dạ, trong mắt tĩnh mịch, Lăng Hi Dạ để lại lời chào rồi ưu nhã đứng dậy rời đi.

Vẻ mặt Cố Tuyết Y không thay đổi nhìn bóng lưng Lăng Hi Dạ, mãi đến khi bóng dáng Lăng Hi Dạ bị bao trùm trong đám người mới thu hồi tầm mắt, ngọn đèn mờ ảo chiếu lên ngũ quan như ngọc, đôi mắt màu hổ phách của cô thoát nhìn lạnh lẽo hơn ngày thường mấy phần, cằm trắng nõn siết chặt.

Bàn tay dưới đáy bàn đột nhiên vươn ra trước mặt mọi người, sau

đó đẩy từng ngón tay Bách Lý Hàn Tôn ra, cô kéo khăn trên mặt bàn, sắc mặt bình tĩnh lau tay, không để ý nét mặt Bách Lý Hàn Tôn càng lúc càng lạnh lẽo, ưu nhã đứng dậy xoay người rời đi.

Chúng kiến một loạt động tác của cô, hóm miệng cười nghiền ngẫm của Trương Dịch Dương từng chút rơi xuống, không nhìn được nhìn Bách Lý Hàn Tôn, kết quả đối diện với đôi mắt sâu như động không đáy đầy vẻ khùng bố và giá lạnh của Bách Lý Hàn Tôn, lập tức thu hồi tầm mắt, giả vờ như không nhìn thấy, vội tranh thủ liếc nhìn về hướng khác.

Bây giờ Bách Lý Hàn Tôn giống như chú sư tử đầu đàn để tôn kiêu ngạo, bất cứ ai chọc vào đều không gặp may.

Ngũ quan diễm lệ của Quan Hàn Di thoát nhìn bình tĩnh, nhưng bàn tay dưới bàn đang run rẩy đã bán đứng cô ta, mũi chân không tự chủ hướng về phía Cố Tuyết Y rời đi, đột nhiên ngón tay xiết chặt, vài giây sau mới thả ra, yên lặng ngồi đó.

Hết chương 32

Quyển 1 - Chương 33: Tiêu Nhã Mạn quyết định

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn âm đạm đen tối như mực, sắc sảo bén nhọn, quản gia Phó kính cẩn kéo ghế ra cho anh, dáng người cao ngất ưu nhã đi thẳng về phía trước, đèn treo thủy tinh lấp lánh, ngọn đèn vàng mờ ảo, trong không khí phảng phất như quanh quẩn khí chất trời sinh vương giả kiêu căng tôn quý của anh, mấy vị khách ăn mặc cao sang khác đều như làn nước biển tách ra tạo thành một đường nhỏ. LQDON

Anh nhìn không chớp mắt, thoáng như bọn họ đều là kiến dưới chân anh.

Hai người quản gia Phó và Vương Tiểu Vi đi theo sau lưng.

Lăng Hi Dạ đang đứng đón khách biết Bách Lý Hàn Tôn muốn tìm Cố Tuyết Y cho nên về mặt anh ta không tỏ vẻ tò mò như mấy vị khách khác, ngược lại Lý Xuân Nhu sợ đắc tội Bách Lý Hàn Tôn, Lăng Hi Dạ liền giải thích cho bà ta nơi Bách Lý Hàn Tôn muốn đi, bà ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay tất cả các khách vừa thấy Bách Lý Hàn Tôn đến tham dự hôn lễ của Hi Dạ, đều nhìn họ với con mắt khác xưa, nếu xảy ra sai lầm nào đều khiến người ta chế giễu.

Quan Hàn Di vẫn ngồi tại chỗ, sống lưng cứng ngắc, chân tay cứng ngắc, về mặt cứng ngắc, phảng phất như chỉ cần chạm nhẹ một cái

cô ta sẽ vỡ nát, đột nhiên phát hiện tầm mắt nhìn chăm chú vào cô ta, nhìn qua, thì ra là Trương Dịch Dương đang nhìn, cô ta lập tức lộ ra nụ cười mỹ lệ.

Một lát sau, Quan Hàn Di rất lễ phép gật đầu với Trương Dịch Dương rồi rời khỏi chỗ ngồi.

Trương Dịch Dương cười trừ tức, con mắt như dao găm nhìn chăm chăm vào bước chân Quan Hàn Di, anh ta phát hiện hơi vội vàng, nhịp bước chân hơi rối loạn.

Hình như anh ta thấy có chuyện vui để đùa rồi, nụ cười trên môi càng sáng xán lạn, Trương Dịch Dương lặng lẽ nhìn theo.

Cố Tuyết Y đi tới phòng nghỉ của cô dâu, gõ nhẹ cửa hai cái, xoay nắm cửa đi vào phòng.

Tiêu Nhã Mạn mặc một bộ áo cưới trắng tinh khiết, voan cô dâu dài ba mét màu trắng, ngũ quan ngọt ngào giờ phút này rạng rỡ đáng yêu, môi hồng phấn xinh đẹp trong suốt như đóa hoa hướng dương, ánh mắt cô ấy hơi ảm đạm, khóe miệng cười cứng nhắc, nếu không phải Cố Tuyết Y quá quen thuộc hiểu cô ấy, người bình thường sẽ không phát hiện.

Phù dâu sau lưng Tiêu Nhã Mạn là Diêu Tâm Doanh, liên tục soi gương sửa sang lại áo cưới cho Tiêu Nhã Mạn.

Cố Tuyết Y chậm rãi bước tới, nhìn tấm ảnh ngược trong chiếc gương khổng lồ, Tiêu Nhã Mạn mặt hờn không phản ứng, ngược lại Diêu Tâm Doanh vừa nhìn thấy ảnh Cố Tuyết Y lập tức quay đầu lại, “Trong này không thể tùy tiện đi vào, nếu cô muốn nhìn cô dâu thì

chờ lát nữa sẽ thấy trong bữa tiệc, bây giờ phiền cô đi ra ngoài được không?”

Phòng nghỉ không đơn thuần là nơi cô dâu nghỉ ngơi mà còn là nơi cất đồ đạc giá trị, cho nên bình thường phòng nghỉ của cô dâu ngoài trừ bạn bè thân thích và thành viên trong gia đình thì những người khác không thể đi vào.

Tiêu Nhã Mạn bừng tỉnh, nhìn thấy Cố Tuyết Y trong gương thì nở nụ cười nhàn nhạt, nhìn Diêu Tâm Doanh nói Cố Tuyết Y là bạn của cô ấy.

Hai cánh tay xách váy lên, hơi vụng về đi tới chỗ Cố Tuyết Y, kéo tay cô sang sofa bên cạnh ngồi.

“Cậu tới đây bao lâu rồi?” Đôi mắt Tiêu Nhã Mạn chuyển hướng nhìn ra cửa, lại nhìn Cố Tuyết Y, “Hàn Di đâu? Tớ bảo cô ấy tìm cậu tới đây, sao cô ấy không tới cùng với cậu?”

Đôi mắt Cố Tuyết Y tĩnh mịch nhìn Tiêu Nhã Mạn, môi mềm mại như đóa hoa hơi cong lên, giọng dịu dàng nói, “Vừa rồi bọn tớ ở cùng nhau, bây giờ cô ấy vẫn còn ở ngoài đó.”

Không ai chú ý tới tầm mắt cô chợt lóe lên vẻ hoảng hốt.

“Hôn lễ của cậu cũng sắp bắt đầu rồi!” Cố Tuyết Y nắm tay Nhã Mạn, nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay, thản nhiên nói.

Cô hi vọng Nhã Mạn thật sự có thể suy nghĩ kỹ càng! Đừng vì luôn yêu Lăng Hi Dạ mà xem nhẹ cảm thụ của mình, chuyện kết hôn chính là cả đời, không thể qua loa được.

Nụ cười trên mặt Tiêu Nhã Mạn không xán lạn như ngày trước, đôi

mắt lộ vẻ âm đạm, nhìn Cố Tuyết Y nói, “Đúng vậy! Sắp bắt đầu rồi!” Hai ngày nay trong lòng cô vẫn đang do dự.

Diêu Tâm Doanh đang dọn trang sức và sườn xám tỳ nữ Tiêu Nhã Mạn phải đứng ở trước gương, đôi mắt thỉnh thoảng nhìn hai người Tiêu Nhã Mạn và Cố Tuyết Y trong gương, trong lòng tràn đầy tò mò về Cố Tuyết Y.

Nhà họ Tiêu là một trong những gia tộc giàu có ở thành phố D, thiên kim tiểu thư cao quý như Tiêu Nhã Mạn sao lại quen biết Cố Tuyết Y người chỉ mặc hàng vỉa hè này? Mặc dù váy màu lam rất thích hợp với Cố Tuyết Y, nhưng lễ cưới hôm nay đều là những người có tiếng tăm tới dự, đổi lại là người khác đã sớm dùng tiền mua đồ hàng hiệu tới tham dự, Cố Tuyết Y thực là một người lập dị.

Đôi mắt Cố Tuyết Y dịu dàng nhìn tay Nhã Mạn níu chặt làn váy cưới, cô không khỏi than nhẹ, bề ngoài Nhã Mạn dù đang do dự, nhưng cô nhìn ra trong lòng Nhã Mạn vẫn muốn gả cho Lăng Hi Dạ, đã như vậy, cô cần gì phải khuyên bảo nữa? Cô nói thêm chỉ càng khiến Nhã Mạn phiền lòng.

Tầm mắt nhìn thoáng qua Diêu Tâm Doanh, lại nhìn Tiêu Nhã Mạn, khóe miệng cười nhàn nhạt, “Cô ta là phù dâu hôm nay của cậu à?”

“Ừ!” Vẻ mặt Tiêu Nhã Mạn tươi cười ngọt ngào như đội lên vẻ không sao cả, cười gật đầu, “Cô ta là người trong công ty tổ chức lễ cưới phái tới, cô ta bên cạnh mẹ cùng chào hỏi khách khứa cũng có chút kinh nghiệm, cô ta tên Diêu Tâm Doanh.”

Đôi mắt Cố Tuyết Y dịu dàng như vàng trắng đột nhiên trở nên trong trẻo lạnh lùng nhìn Diêu Tâm Doanh, trên người tản ra khí chất cao quý, nếu có người tinh tế ở đây sẽ phát hiện khóe miệng cô nhếch lên lạnh vô cùng.

Diêu Tâm Doanh vừa vặn đối mặt với ánh mắt ấy của Cố Tuyết Y, trong lòng kinh hãi, sắc mặt cứng ngắc, một giây hoảng loạn trôi qua, đôi mắt kinh hoàng và chột dạ không dám nhìn Cố Tuyết Y, nhanh tay cuống quýt thu dọn đồ đạc xong vội vàng ra khỏi phòng nghỉ.

Đóng cửa lại, Diêu Tâm Doanh mệt lả dựa vào cửa, trống ngực đập liên tục, môi tái nhợt, trên trán toát mồ hôi lạnh, ngón tay bên hông càng không ngừng run rẩy.

Cô ta nghĩ, Cố Tuyết Y nhất định đã biết.

Cô ta cầm dây chuyền kim cương kia....

Trong phòng.

Cố Tuyết Y không dấu vết thu hồi tầm mắt sáng lạnh, khóe miệng lại cười điềm tĩnh nhìn Tiêu Nhã Mạn, giọng dịu êm nói, “Nếu cậu đã chọn, tớ đây chỉ có thể chúc phúc cho cậu.”

Đôi mắt Tiêu Nhã Mạn ươn ướt, sáng rực như ánh sao trong bầu trời đêm, đẹp đẽ lại động lòng người, nhìn chị em tốt của mình, “Cảm ơn cậu!”

Cô thật sự muốn thử một chút, nếu không thử mà cứ buông tha như vậy, cô thật sự không cam lòng.

Quyển 1 - Chương 34: Đừng tức giận nữa! (Tên đàn ông nào đó dụ dỗ)

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lúc này tiếng đập cửa cắt ngang Cố Tuyết Y nói chuyện, đổi giọng mời người ta vào. LQĐÔN

Đi vào là hai người Vương Tiểu Vi và Quan Hàn Di.

Khuôn mặt hơi tròn của Vương Tiểu Vi lộ ra tôn kính với Cố Tuyết Y, cúi người nói, “Tiểu thư! Thiếu chủ đang chờ ngài ở ngoài phòng nghỉ ạ.”

Đôi mắt màu hổ phách của Cố Tuyết Y hơi lóe lên, tầm mắt từ trên người Vương Tiểu Vi nhìn qua Quan Hàn Di.

Quan Hàn Di nhìn Cố Tuyết Y, vẻ mặt diễm lệ hơi sợ sệt, ánh mắt vô thức quay sang chỗ khác, nhưng cười hơi cứng ngắc, nói. “Tuyết Y, cậu xem, tớ quên nói với cậu là Nhã Mạn tìm cậu, kết quả chính cậu lại chạy tới đây rồi.”

Nói xong, nụ cười sau càng cứng hơn, đôi mắt bình tĩnh nhìn Cố Tuyết Y, “Cậu sẽ không cho là tớ cố ý không nói với cậu đúng không? Vừa rồi cậu và thiếu chủ Bách Lý ở cùng nhau, chẳng phải tớ không có cơ hội nói sao?”

“Tớ không nghĩ như vậy, cậu nghĩ nhiều rồi.” Vẻ mặt Cố Tuyết Y

lạnh nhạt đôi đồng tử màu hổ phách sáng láng nhìn Quan Hàn Di, giọng nhẹ nhàng nói, “Chúng ta quen biết lâu như vậy, tất cả mọi người là chị em, ai nghĩ tới những thứ đó.”

“Đúng vậy! Hàn Di, cậu suy nghĩ nhiều rồi, tớ thấy là cậu viết tiểu thuyết nên suy nghĩ vớ vẩn ghê!” Tiêu Nhã Mạn nói xong, ngón tay bụm miệng cười cười, đôi mắt sáng lấp lánh như ánh mặt trời.

Quan Hàn Di cũng cười theo, sau đó nhìn Tiêu Nhã Mạn nói, “Hôm nay cậu thật sự rất đẹp!”

“Cám ơn!”

“Tiểu thư!” Ánh mắt Vương Tiểu Vi cẩn thận nhìn ngũ quan xinh xắn của Cố Tuyết Y, “Thiếu chủ còn chờ bên ngoài, ngài có muốn....”

Thiếu chủ không tiện đi vào, thiếu chủ lại phó thác trách nhiệm cho cô, nếu không đưa tiểu thư ra ngoài được thì,,, áp lực của cô rất nặng nề.

“Anh ta tới dự lễ cưới, rất nhiều người còn đang chờ tặng bốc anh ta, tôi theo không tiện.” Khuôn mặt trắng noãn của Cố Tuyết Y không chút biểu cảm, đôi mắt màu hổ phách tĩnh mịch nhìn Vương Tiểu Vi, giọng sòng lún không sợ hãi mà thẳng tắp.

Vương Tiểu Vi biết Cố Tuyết Y đang giận thiếu chủ, giận vì lúc này thiếu chủ giúp Lăng Hi Dạ, nhưng chẳng liên quan đến cô chút nào cả! Nếu tiểu thư Cố không ra thì thiếu chủ sẽ đuổi việc cô mất.

Ánh mắt bất lực nhìn Cố Tuyết Y, cũng không nói thêm gì nữa.

Cố Tuyết Y liếc mắt nhìn Vương Tiểu Vi, cảm căng cứng lạnh lùng, đồng tử dần co rút, ánh mắt thâm thúy tăm tối.

Cô không ra ngoài thì Bách Lý Hàn Tôn nhất định sẽ xả giận lên Vương Tiểu vi, hoàn toàn muốn cô trở thành người có tội.

“Tuyết Y cậu đi ra ngoài trước đi! Để thiếu chủ Bách Lý chờ quá lâu cũng không hay lắm.” Tiêu Nhã Mạn tươi cười lắc lắc cánh tay Cố Tuyết Y, giọng điệu nũng nịu nói, “Chờ lát nữa tớ cũng sắp ra ngoài rồi, bây giờ cậu đi ra trước tìm vị trí đẹp chờ tớ!”

Cô cũng hi vọng Tuyết Y có thể tìm được hạnh phúc! Hi vọng thiếu chủ Bách Lý chính là hạnh phúc của Tuyết Y.

Về mặt Cố Tuyết Y hơi do dự.

Tiêu Nhã Mạn nói tiếp, “Tiện thể cậu xem ba mẹ giúp tớ một chút, chắc hẳn họ đang rất bận rộn, tối qua họ còn nói với tớ muốn nhân cơ hội này giới thiệu ít bạn tốt của họ cho cậu quen biết.”

Trong lòng Cố Tuyết Y hiểu, Tiêu Như Thiên và Giang Hiểu Cầm vẫn muốn dùng thân phận cô là con nuôi của họ để giới thiệu cho bạn bè họ biết, quan trọng nhất là để chứng minh cô có nhà họ Tiêu chống đỡ sau lưng, không thể để người khác bắt nạt và phân biệt đối xử.

Nhưng những điều này cô đều không để ý, cô chỉ luôn muốn những người cô quan tâm bình an là được, còn cô cũng chỉ muốn trải qua quãng đời bình thản.

Trong vòng luẩn quẩn của xã hội thượng lưu rất phức tạp, trong lòng cô hiểu hết, cô không muốn quấy hồ nước đục này.

Cố Tuyết Y âm thầm thở dài!

Quen biết Bách Lý Hàn Tôn, chỉ sợ hồ nước đục này quấy hay không

cũng chẳng do cô quyết định.

Cánh môi hồng cười nhạt một tiếng, trong mắt đầy dịu dàng nhìn Tiêu Nhã Mạn, gật đầu đứng dậy, hai chân thon dài cất bước đi ra ngoài.

Vương Tiểu Vi theo sát phía sau.

Mãi đến lúc cánh cửa phòng nghỉ đóng lại, Tiêu Nhã Mạn mới thu hồi tầm mắt nhìn về phía Quan Hàn Di đang ngây ngốc.

Ngón tay bên hông Quan Hàn Di xiết chặt nhìn Tiêu Nhã Mạn, mím cười nói, “Thật sự hâm mộ Tuyết Y, thiếu chủ Bách Lý đối xử với cậu ấy rất tốt, vừa rồi tớ thấy cũng ghen tỵ.”

“Duyên phận, đến lúc duyên phận cậu tới, bọn tớ lại hâm mộ cậu.”

“Thật sao?” Quan Hàn Di giật mình thì thào tự nói, “Sao tớ không biết vậy.”

Tiêu Nhã Mạn không nghe câu nói tiếp đó của cô ta, vẻ mặt vui vẻ sáng rỡ, đứng trước gương cười sửa lại váy cưới và voan cô dâu.

Cố Tuyết Y thấy Bách Lý Hàn Tôn duỗi tay tới, trong mắt lạnh lẽo, ngón tay không đặt vào tay anh, tự mình đi thẳng về phía trước.

Đi ngang qua người Bách Lý Hàn Tôn, anh bá đạo đưa tay nắm tay cô lại, không cho phép cô giãy dụa, một tay giữ cô trong ngực.

Hai người quản gia Phó và Vương Tiểu Vi lúc đầu hơi sợ, sau khi kịp phản ứng vội lia mắt nhìn sang chỗ khác.

Trong lòng quản gia Phó thềm nghĩ, thiếu chủ trước mắt khiến người ta cảm thấy lạ lẫm, nhất là hôm nay, thay đổi thất thường, không liên quan chút gì tới thiếu chủ lạnh lùng kiêu căng ngày xưa, nếu phu nhân thấy được còn không phải bị dọa hét toáng lên à.

Thân hình Cố Tuyết Y cứng đờ, khuôn mặt tinh xảo ngẩn ngơ, tay không biết nên đặt chỗ nào, chỉ đành cứng rắn đứng đó.

Hương bạc hà nam tính quyến rũ, mát lạnh như gió mùa xuân, nhiệt độ trên người anh truyền tới, dường như dần ấm lên.

Anh cảm giác cô cứng ngắc, bàn tay vuốt nhẹ phần cổ trắng nõn, nghĩ như vậy thì có thể làm cô thả lỏng, nào đâu biết xúc cảm da thịt cô mềm như tơ lụa truyền tới, khiến anh không nỡ buông cô ra.

Hương hoa hồng nhàn nhạt thấm vào tim gan anh, khiến anh rất muốn bỏ cô vào trong túi, lúc nào cũng mang theo bên cạnh.

Vừa rồi thấy cô rời đi, anh đã lập tức muốn tìm cô rồi.

Anh biết cô muốn trò chuyện với Tiêu Nhã Mạn, anh không tiện có mặt, cho nên anh mới bảo Vương Tiểu Vi vào mời cô ra.

Anh biết cô đang giận anh.

Lòng bàn tay cô từ từ cuộn chặt.

“Đừng giận nữa!” Môi ghé bên tai cô, giọng khàn khàn quyến rũ chỉ để hai người họ nghe thấy.

Thân thể cô vốn hơi mềm xuống đột nhiên như bị điện giật căng cứng, đôi mắt màu hổ phách không che giấu sự kinh ngạc đối với

anh, nhìn anh.

Đôi mắt màu mực của anh thoáng như dòng nước xoáy mạnh, cuốn lý trí và người cô vào.

Đôi mi thanh tú nhú lại.

Bách Lý Hàn Tôn trước mắt làm cô cảm thấy đặc biệt lạ lẫm.

Vẻ mặt tuấn mỹ tuyệt luân không thay đổi, cằm kiêu căng, thần thái tôn quý như quý tộc châu Âu, mà rậm.....

Hết chương 34

Quyển 1 - Chương 35: Tiếp tục dụ dỗ!

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cô không tin cao cao tại thượng như anh lại hạ mình thấp giọng nói chuyện với cô. LQĐ

Đôi mắt hoang mang nhìn anh, muốn nhìn thấu anh, còn trong mắt anh như màu đen vô biên vô hạn, cho dù cô cố gắng nhìn rõ ra sao, cũng vẫn là một mảnh đen tối.

Cuối cùng cô lựa chọn từ bỏ, cô giống như con cá tùy ý Bách Lý Hàn Tôn chi phối, có suy nghĩ của mình cũng chỉ sợ vô dụng, anh ta đường đường là thiếu chủ Bách Lý muốn làm thì ai cản được?

Thân hình cứng ngắc dần thả lỏng, khuôn mặt trắng nõn khôi phục lạnh nhạt ngày thường, trong đôi mắt phẳng phất như dòng sông yên bình chảy xuôi.

Ánh đèn dịu nhẹ, tóc dài mềm mại sáng bóng như một dải lụa mỹ lệ, từng vầng sáng tung bay.....

Cảm nhận sự thay đổi của cô, Bách Lý Hàn Tôn khẽ đẩy cô ra, đồng tử lạnh lùng dừng trên mặt cô, ngón tay thon dài bưng mặt cô, trán chạm vào trán, giọng trầm thấp nói, “Em vẫn đang giận tôi?”

Sắc mặt cô không thay đổi, mi mắt rũ xuống, nhìn cúc áo tây trang hàng hiệu bằng kim cương, chọn cách im lặng, trong lòng thầm châm chọc, cô có tư cách gì giận anh, cô chẳng qua chỉ là một món đồ chơi

của anh mà thôi.

Ngắm cô, trong lòng Bách Lý Hàn Tôn lập tức cảm thấy vô cùng bất lực.

Anh không thích cô xem người khác nặng hơn anh, lại vì Tiêu Nhã Mạn mà giận đối với anh.

Mày rậm nhú chặt, đồng tử âm trầm lập tức co rút ảm đạm, đường cong cằm hoàn mỹ của anh căng cứng, lộ ra vẻ không vui, ngón tay nâng cô lên, không khống chế được độ mạnh yếu bất giác xiết chặt.

Từ cảm truyền tới cơn đau, Cố Tuyết Y nhú mày nhìn anh.

Đột nhiên cô cảm thấy anh và mình đều cùng một loại người, đều là kẻ tính tình quật cường không chịu cúi đầu trước.

Không biết yêu có cúi đầu trước hay không? Trong lòng Cố Tuyết Y lập tức châm chọc mình, người như Bách Lý Hàn Tôn hoàn toàn không thể yêu người khác, chỉ sợ ngay cả yêu là gì cũng không biết.

Tính cách bá đạo thích cướp đoạt, vốn không quan tâm trong lòng người khác nghĩ gì.

Ánh đèn trong vắt, da thịt cô như tuyết, đôi mắt màu hổ phách mỹ lệ không chút tình cảm, phẳng phất như một tòa băng, nếu như không phải anh cảm nhận được nhiệt độ cơ thể trên người cô, biết rõ cô còn sống, thì chỉ e anh tưởng cô chính là người đẹp ngủ trong truyền thuyết, vẫn đang ngủ say.....

“Rốt cuộc em muốn tôi làm thế nào thì em mới không tức giận nữa?”

Cuối cùng Bách Lý Hàn Tôn thỏa hiệp với cô, giơ cờ đầu hàng trước,

mặc dù lúc trước cô cũng lạnh lùng, nhưng ít nhất cô vẫn có biểu hiện chút xíu nhân khí với anh, không đến mức lạnh như băng như bây giờ, khí thế lạnh lẽo này muốn vượt qua anh rồi. Giọng anh không kiểm soát được lớn hơn lúc nãy, trong giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ và chút cứng chiều mà anh không phát hiện ra, trầm bổng trong hành lang rộng rãi.

Quản gia Phó nghe Bách Lý Hàn Tôn nói, ánh mắt kinh hãi tựa như thấy quỷ nhìn hai người phía trước.

Vương Tiểu Vi chấn động không ít hơn quản gia Phó, cô thật sự không nghĩ tới thiếu chủ cao cao tại thượng cũng có một ngày sẽ cúi đầu trước, chuyện này nếu không chính tai cô nghe được thì đánh chết cô cũng chẳng tin.

Từ hôm nay trở đi tiểu thư Cố chính là thần tượng cô sùng bái! Thật lợi hại! Lại có thể khiến thiếu chủ ăn nói khép nép như vậy.

Rất lâu sau!

Trong mắt Cố Tuyết Y khôi phục chút nhân khí, lạnh nhạt nhìn anh, giọng bình tĩnh như mặt hồ nói, “Lăng Hi Dạ là người quen của anh, đương nhiên anh không cần vì tôi mà xung đột gì với Lăng Hi Dạ, cho nên anh cũng đừng quan tâm tới tâm tình của tôi làm gì.”

Bách Lý Hàn Tôn có thể cúi đầu trước đã là vô cùng khó khăn rồi, cô không dám yêu cầu quá nhiều, hơn nữa cô cũng chẳng muốn yêu cầu gì, dù sao chuyện này cũng là chuyện của mình, không liên quan gì đến anh ta.

Ngón tay ngọc ngà nhẹ nhàng gỡ ngón tay anh ra, “Hôn lễ sắp bắt đầu, tôi phải đi ra ngoài cùng mẹ nuôi tôi đón khách.”

Vừa rồi ở cùng họ, cô chưa tiện trò chuyện với Giang Hiểu Cầm.

Gò má truyền tới hơi nóng, không thể nghi ngờ là trên mặt cô lại bị anh nhéo đỏ.

Tầm mắt anh chảy xuôi xuống gò má ửng đỏ của cô, lông mày nhíu chặt, trong lòng lén lút tự trách mình, lần trước ở dưới lầu nhà cô kéo cô vào thang máy đã bóp đỏ cổ tay cô, bây giờ lại không cẩn thận để lại vết đỏ trên mặt cô.

Ngón tay Bách Lý Hàn Tôn đổi thành nắm tay cô, lúc này có độ mạnh yếu, bây giờ anh phải bắt đầu thử khống chế lực độ, giọng bá đạo không cho cô cự tuyệt, thản nhiên nói, “Tôi và em cùng đi! Tôi cũng muốn đi chào hỏi phu nhân Tiêu một tiếng.”

Cố Tuyết Y biết cho dù mình từ chối anh cũng vô dụng, dứt khoát để mặc anh cầm tay mình, bước theo anh đi trên hành lang.

Đằng sau, quản gia Phó một thân tây trang bảo thủ đi theo sát.

Vương Tiểu Vi lấy lại tinh thần cũng bước theo bọn họ.

Bách Lý Hàn Tôn hơi ngoảnh đầu lại, đôi mắt màu mực lóe lên, ngắm nhìn khuôn mặt rạng rỡ của cô, lòng bàn tay cô ấm áp làm anh không muốn buông tay cô ra, cả đời cũng không buông, cô phải là của anh, là cả đời.

Cố Tuyết Y phát hiện tầm mắt anh, hờ hững nhìn lại, anh lại quay đầu nhìn đường phía trước.

Gò má anh tuấn mỹ, ánh đèn chiếu vào khuôn mặt đó như thể được độ lên một vàng sáng, hơi mờ lung hơi chói mắt.....

Trong thoáng chốc lòng dường như đáy lòng cô lại bắt đầu hỗn loạn.

Đại sảnh tiệc cưới.

Đèn thủy tinh khổng lồ chiếu sáng, các tân khách ăn mặc sang trọng quý phái, cầm ly rượu vang trong tay, nhỏ nhẹ trò chuyện với nhau như cũ.

Chỗ đại sảnh tương đối nhiều người.

Mặc dù Giang Hiểu Cầm đã trung niên, hôm nay ngày vui nên khiến bà thoát nhìn như trẻ hơn mười tuổi, bộ lễ phục màu tím cao quý, tóc búi lên, trên mặt vui vẻ nói chuyện cùng khách khứa.

Đột nhiên khách khứa vây quanh bà, đôi mắt không che dấu được hâm mộ đối với bà, hỏi, “Bộ dạ hội này của phu nhân Tiêu rất đẹp, là phong cách mới nhất của nhà thiết kế bên Milan.”

“Đúng vậy! Phu nhân Tiêu mặc thoát nhìn vừa xinh đẹp vừa phóng khoáng, chẳng trách tổng giám đốc Tiêu lại đối xử với bà tốt như vậy, thì ra bà có phương pháp chăm sóc mình, bây giờ thoát nhìn bà trẻ hơn rất nhiều.” Trong vòng luẩn quẩn này Tiêu Như Thiên nổi tiếng là người đàn ông tốt, không giống mấy gã đàn ông có tiền là đi ra ngoài tìm phụ nữ khác, nhất vợ mình trong nhà.

“Phu nhân Tiêu thật sự là hạnh phúc mỹ mãn, hôm nay gả con gái không nói, còn có một ông chồng yêu thương bà như vậy, thật sự là làm người khác ao ước.”

Sau đó một một phu nhân giàu có bên cạnh nói, “Những thứ này không quan trọng, quan trọng là thì ra nhà họ Lăng quen biết thiếu chủ Bách Lý, từ nay về sau phu nhân Tiêu hưởng không hết phúc.”

“Đúng thế! Ai chẳng biết đại gia tộc Bách Lý có rất nhiều công ty con, bất cứ một công ty nào cũng đều là công ty Trung Quốc nổi tiếng thế giới, công ty nhỏ của chúng ta còn phải dựa vào công ty lớn đấy! Tương lai sau này phụ nhân Tiêu nhớ kéo theo chúng tôi với.”

“Đúng đúng! Bây giờ Lăng Hi Dạ là con rể bà, mẹ vợ muốn con rể làm chuyện nhỏ cũng không quá đáng.”

Giang Hiểu Cầm nhìn mấy bà từng người nói, sao trong lòng bà lại không hiểu, chòng mấy bà không ra tay trên người Lăng Hi Dạ được nên muốn ra tay trên người bà. Đáng tiếc, từ xưa đến giờ bà không nhúng tay vào mấy chuyện lộn xộn này.

Phụ nhân nhà giàu nào đó thấy Giang Hiểu Cầm chẳng nói lời nào, sau đó lái sang chuyện khác hỏi Giang Hiểu Cầm chiếc váy này ai mua cho bà.

Một vị phụ nhân nhà giàu khác vì nịnh nọt Giang Hiểu Cầm, nói, “Điều này còn phải hỏi sao? Chiếc váy này nhất định là tổng giám đốc Tiêu mua cho phụ nhân Tiêu rồi.”

Khóe môi Giang Hiểu Cầm cong lên, mỉm cười khách khí xa cách, “Đây không phải do ông ấy mua.”

Quyển 1 - Chương 36: Phụ nữ chạm cũng không được

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Vậy ai mua hả? Chẳng lẽ là con rể Lăng tổng bà mua cho bà?”
LQĐÔN

“Không phải!” Giang Hiểu Cầm phát tay áo, “Thời gian này Hi Dạ bận rộn lo chuyện hôn lễ, sao có thể nghĩ tới chuyện của bà già tôi đây.”

“Vậy thì là ai?”

“Mẹ nuôi!”

Tay Cố Tuyết Y bị Bách Lý Hàn Tôn nắm chặt, hai người đứng sau lưng mấy bà kia, khuôn mặt tinh xảo của Cố Tuyết Y ẩn chứa nụ cười thản nhiên, nhìn mấy người Giang Hiểu Cầm, nhỏ giọng gọi.

Tầm mắt Giang Hiểu Cầm lướt qua mấy vị phu nhân nhà giàu rơi vào trên người Cố Tuyết Y, lại xuôi theo bàn tay cô, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng cao ngạo của Bách Lý Hàn Tôn đập vào mắt bà, bà vội cười, “Tuyết Y, thiếu chủ Bách Lý!”

Mấy phu nhân nhà giàu vây quanh Giang Hiểu Cầm vừa nghe nói như vậy lập tức xoay người nhìn về phía mấy người Cố Tuyết Y.

Quả nhiên là thiếu chủ Bách Lý!

Mặc dù vừa rồi mấy bà nhìn từ xa nhưng bóng dáng trong đầu vẫn

vô cùng rõ ràng y như cũ, đám phu nhân vợ nhà giàu đối mặt với Bách Lý Hàn Tôn ở khoảng cách gần như vậy, kinh ngạc há hốc mồm, giật mình, phát hiện thất lễ vội che miệng lại, nhìn Bách Lý Hàn Tôn không chớp mắt.

Nhưng khi nhìn thấy Cố Tuyết Y và Bách Lý Hàn Tôn nắm tay nhau, trong đầu lại nhớ tới Cố Tuyết Y gọi Giang Hiểu Cầm là mẹ nuôi, vậy chẳng phải Giang Hiểu Cầm là mẹ vợ tương lai của Bách Lý Hàn Tôn à?

Ánh mắt mấy bà không khỏi trừng lớn.

Mấy vị phu nhân nhà giàu lại dứt khoát liên tưởng đến hôn lễ hôm nay, thì ra Bách Lý Hàn Tôn xuất hiện cũng là vì nể mặt nhà họ Tiêu.

Sâu trong lòng đều nhiều thêm mấy phần hôm mộ và hết sức ganh tỵ với Giang Hiểu Cầm. Ganh tỵ tại sao Giang Hiểu Cầm lại có số may mắn như vậy, con gái ruột gả cho nhà giàu, con gái nuôi lại là người phụ nữ của thiếu chủ Bách Lý, vậy từ nay về sau có phúc hưởng không hết, thế lực nhà họ Tiêu cũng sẽ theo đó càng không ngừng phát triển.

Đáng tiếc nhà họ Tiêu không có con trai, nếu không mấy bà nhất định sẽ đẩy con gái vào nhà họ Tiêu ngay.

Giang Hiểu Cầm cười khế liếc mấy bà kia, nụ cười càng thêm sâu, tỏ vẻ một rõ hai ràng suy nghĩ trong lòng của mấy bà, sau đó nhìn về Bách Lý Hàn Tôn, giọng mềm mại thản nhiên nói, “Cảm ơn thiếu chủ Bách Lý đã mang lễ phục tới!”

Ngày hôm qua bà vừa rời giường, người giúp việc trong nhà mang bộ lễ phục bây giờ bà đang mặc xuất hiện trong phòng bà, nói bộ lễ phục này là thiếu chủ Bách Lý đặc biệt chuẩn bị cho bà, ban đầu bà

không có ý định nhận, sau đó suy nghĩ kỹ, nếu từ chối thiếu chủ Bách Lý thì không tiện, vì vậy đành nhận lấy.

Nhưng bà vẫn âm thầm điều tra, chiếc váy này gần 7 con số, lúc đấy hơi hù bà sợ.

Ánh mắt mấy vị phu nhân vợ nhà giàu bên cạnh Giang Hiểu Cầm hâm mộ nhìn bà, trông mắt lóe sáng.

“Đừng khách xáo! Phu nhân Tiêu là mẹ nuôi của Y Y tất nhiên cũng là người thân của tôi, hiếu kính bà cũng là lẽ phải.” Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn thâm thúy lạnh lùng, thân hình tuấn mỹ cao ngất thoạt nhìn rất xa cách.

Đây là lần đầu tiên anh nói chuyện như vậy với người khác ngoại trừ cô, ngay cả mẹ ruột anh cũng không đối xử như thế.

Trong mắt Giang Hiểu Cầm chợt hiện vẻ được sủng ái mà lo sợ, nhìn Bách Lý Hàn Tôn, thật sự khó có thể tưởng tượng Bách Lý Hàn Tôn trước mắt này lại có thể nói chuyện khách khí với bà như vậy.

Trước kia bà nghe nói thiếu chủ Bách Lý có tính thích sạch sẽ và cao ngạo khinh người, từ trước đến giờ đều có bộ dạng ngời tít trên cao.

Nhưng trong lòng bà cũng hiểu sở dĩ thiếu chủ Bách Lý như vậy là vì nể mặt Tuyết Y.

Bà chỉ cười cười làm câu trả lời, nhìn Cố Tuyết Y, theo thói quen đưa tay nắm tay Cố Tuyết Y, giọng ấm áp, “Hôm nay con mặc bộ này rất đẹp, từ nay về sau hãy ăn mặc như vậy nhé.”

“Mẹ nuôi! Hôm nay là ngoại lệ!” Cố Tuyết Y hơi cong môi, đôi mắt màu hổ phách tĩnh mịch ẩn chứa vui vẻ nhìn Giang Hiểu Cầm, giọng

không còn lạnh nhạt như ngày thường, trong giọng nói chứa sự ấm áp.

Cô biết hôm nay là ngày cưới của Nhã Mạn sẽ có rất nhiều nhân vật trọng đại, vì không muốn khách khứa nói về nhà Nhã Mạn, cô bỏ qua trang phục đen trắng ngày thường, đổi lại chiếc váy màu lam và đi giày cao gót.

“Con đó! Lúc nào cũng.....” Giang Hiểu Cầm cười như mẹ hiền, tay như có như không khẽ vỗ lên tay Cố Tuyết Y, lại bị Bách Lý Hàn Tôn đưa tay kéo Cố Tuyết Y ra xa Giang Hiểu Cầm.

Cầm kiêu căng của anh lộ ra khí lạnh, đồng tử u ám căng chặt nhìn Giang Hiểu Cầm, ngũ quan tuấn mỹ lạnh lùng kiêu căng như Thần mặt trời Apollon giờ phút này thoát nhìn càng ác liệt.

Anh không thích người khác chạm vào cô, cho dù là phụ nữ cũng không được, cô là của anh!

Cố Tuyết Y dựa vào ngực anh hốt hoảng lấy lại tinh thần, đôi đồng tử yên tĩnh như bầu trời xanh lộ ra khí lạnh và không vui, ngược mắt nhìn khuôn mặt điển trai, ngón tay bên hông xiết chặt, ngực phập phồng lợi hại lộ rõ tâm tình cô.

Ngọn đèn màu vàng nhạt, đám mấy vị phu nhân nhà giàu vừa rời vây quanh Giang Hiểu Cầm đều ngậy ngốc nhìn, sau khi hoàn hồn trên mặt lộ vẻ khiếp sợ, bước lùi ra sau một bước, mấy bà cho rằng Giang Hiểu Cầm sẽ là sự tồn tại đặc biệt với thiếu chủ Bách Lý, không ngờ tới vẫn không hề nể mặt, xem ra đối tượng mấy bà phải nịnh bợ không thể là Giang Hiểu Cầm mà là Cố Tuyết Y trong ngực thiếu chủ Bách Lý.

Nhưng không khí bây giờ không nên nịnh nọt gì, nửa phút cũng có

thể vì Giang Hiểu Cầm mà rước họa vào trên người mấy bà.

Sắc mặt Giang Hiểu Cầm hơi hoảng nhìn tay bà cứng ngắc giữa không trung, chuyển mắt qua nhìn Bách Lý Hàn Tôn, đột nhiên run lên, vô ý nhìn qua Cố Tuyết Y.....

Cố Tuyết Y cho bà nụ cười yên tâm, khóe môi không thay đổi, đôi mắt màu hổ phách lạnh như băng nhìn Bách Lý Hàn Tôn, trong mắt cô lộ vẻ không vui, đôi mi thanh tú khẽ nhíu lại, tính hất tay anh ra.

Vẻ mặt Bách Lý Hàn Tôn lạnh lẽo, mày rậm nhíu chặt, cằm dưới cương cứng, đôi tay mạnh mẽ không thả tay cô ra, vẫn ôm cô trong ngực, môi mím chặt, có cảm giác như tính trẻ con quật cường và tủi thân, con ngươi thâm sâu như mùa đông lạnh thấu xương, chống lại đồng tử Cố Tuyết Y.

Tính tình Cố Tuyết Y bướng bỉnh như mừi con bò cũng không kéo lại được, đôi mắt không hề nhượng bộ e ngại nhìn chăm chăm vào anh.

Trên mặt anh rét lạnh, thân hình tỏa ra hơi thở làm người khác rùng mình chân không đứng vững, anh trời sinh bướng bỉnh cũng không nhượng bộ, anh không thích cô xem người khác còn quan trọng hơn anh.

Ngón tay chậm rãi xiết chặt.

Cổ tay đột nhiên bị xiết, Cố Tuyết Y ngẩn người, lông mày rậm không dấu vết nhăn lại.

Anh biết anh đã xiết cô đau, nhưng.....

Khi anh hoảng hốt, ngón tay Cố Tuyết cuộn thành nắm đấm dùng

sức giãy khỏi sự trói buộc của Bách Lý Hàn Tôn, không để ý cổ tay truyền tới cơn đau nhẹ, đi lên trước ôm tay Giang Hiểu Cầm, khuôn mặt trắng noãn của cô vẫn mỉm cười, giọng êm tai như tiếng ngọc, nhỏ giọng giải thích với Giang Hiểu Cầm là Bách Lý Hàn Tôn thích đùa giỡn.

Giang Hiểu Cầm giật mình, ánh mắt lóe lên, vẻ mặt cứng ngắt bỗng cười ưu nhã, sau đó bàn tay cũng không dấu vết thu hồi.

Hết chương 36

Quyển 1 - Chương 37: Tức giận!

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Hai người cười cười nói nói năm phút, sau đó Giang Hiểu Cầm tìm cơ rời đi, vì sắc mặt thiếu chủ Bách Lý càng lúc càng tối. LQĐÔN

Mấy vị phu nhân nhà giàu khác thấy Giang Hiểu Cầm đã đi, cũng đi theo.

Đèn thủy tinh sáng lấp lánh, mê ly lại mỹ lệ, bầu không khí phảng phất như khiến người ta có thể chết ngạt

Khuôn mặt trung niên của quản gia Phó luôn đi theo sát phía sau, vé mặt cung kính không dám có biểu lộ dư thừa nào, tính tình thiếu chủ đã đến cực hạn, chỉ chờ bộc phát.

Sắc mặt Vương Tiểu Vi hơi tái nhợt, hai tay run rẩy không thể kiềm chế, ánh mắt lo lắng nhìn Cố Tuyết Y.

Tính tình thiếu chủ nổi tiếng không tốt, tiểu thư Cố lại cứ thích chọc giận thiếu chủ, lần này.....

Bọn họ đối nghịch cứng ngắc, trong không khí tràn ngập lạnh lẽo và nguy hiểm, có mấy vị khách vốn muốn lại gần kéo quan hệ với Bách Lý Hàn Tôn bây giờ vội đổi hướng đi ra xa, tránh xa bên người họ.

Vẻ mặt Cố Tuyết Y thản nhiên lạnh nhạt, bình tĩnh nhìn Bách Lý Hàn Tôn, trong mắt phảng phất như mặt nước biển, sáng lấp lánh như

ánh mặt trời, một giây sau, Cố Tuyết Y thờ ơ dờn tầm mắt, chậm rãi xoay người.....

Vẻ mặt Bách Lý Hàn Tôn càng lạnh lùng, cằm căng cứng, hai tay bên hông cuộn chặt, gân xanh nổi cuồn cuộn trên mu bàn tay, dáng người cao ngất đứng trong hành lang.

Quản gia Phó một thân quần áo bảo thủ liếc nhìn Vương Tiểu Vi.

Vương Tiểu Vi phát giác tầm mắt quản gia Phó, trong mắt mờ mịt nhìn ông, không phải quản gia Phó muốn cô nói chuyện với thiếu chủ đấy chứ? Nếu nói như vậy đánh chết cô cũng không dám làm!

Con mắt quản gia Phó nhìn về phía Cố Tuyết Y, khóe miệng bỗng nhúc nhích.

Vương Tiểu Vi bừng tỉnh hiểu ra, lập tức xoay người đi về hướng Cố Tuyết Y.

Cố Tuyết Y đứng lặng trước cửa sổ, ánh mặt trời ấm áp rọi lên người cô, sợi tóc đen bóng loáng, váy màu lam, da thịt trắng như tuyết, tựa như trên người cô được độ một tầng sáng, giống như nàng tiên cá giữa biển khơi, tác phong ưu nhã cao quý làm người đi ngang qua cô đều thua, thỉnh thoảng ném ánh mắt nhìn về phía cô.

Gió mát chậm rãi thổi tới, sợi tóc bay bay, váy cũng hơi lay động theo làn gió, giống như một bức tranh cổ điển tuyệt mỹ.

Ngay cả Vương Tiểu Vi chạy tới tìm cô cũng không đành lòng phá hỏng hình ảnh đẹp đẽ này, nhưng.... Cô vẫn tiến lên kính cẩn gọi một tiếng tiểu thư Cố Tuyết Y.

Cố Tuyết Y liếc nhìn Vương Tiểu Vi, lại quay đầu, nhìn bầu trời vạn dặm quang đấng vô biên vô hạn ngoài cửa sổ, từng áng mây trắng như tuyết, giọng lạnh nhạt hỏi, “Sao em ra đây?”

Cánh môi hồng cong lên châm chọc, cô làm tổn thương lòng tự ái của anh ta trước mặt nhiều người như vậy rồi một mình rời đi, sao anh ta có thể bảo Vương Tiểu Vi ra tìm cô, cho nên Vương Tiểu Vi ra đây nhất định là do quản gia Phó dặn dò.

Vương Tiểu Vi thấy Cố Tuyết Y không bất ngờ khi cô tới, điều này chứng tỏ tiểu thư Cố đã đoán được nguyên nhân cô ra đây! Vương Tiểu Vi vội nhìn gò má Cố Tuyết Y, đường cong trắng nõn rất đẹp, khẽ mím môi sau đó nói, “Mặc dù tính tình thiếu chủ không tốt, nhưng em nhìn ra thiếu chủ đối xử với ngài rất tốt, đây là lần đầu tiên em chứng kiến thiếu chủ đối xử tốt như vậy với một người phụ nữ, ngay cả lão phu nhân và đại tiểu thư chúng em cũng được không như thế.”

“Vậy thì sao?” Cố Tuyết Y quay mặt lại, đôi mắt màu hổ phách tràn ngập châm chọc và chế giễu, “Chẳng lẽ anh ta dùng danh nghĩa tốt với tôi thì có thể làm bất cứ chuyện gì vượt qua giới hạn của tôi à?”

Vương Tiểu Vi im lặng, trong mắt bất đắc dĩ và không nở nhìn Cố Tuyết Y, tay chân luống cuống không biết làm thế nào, “Đó là vì thiếu chủ ngài ấy lo lắng cho ngài, ngài ấy không thích.....”

“Em cảm thấy anh ta thích tôi à? Vương Tiểu Vi?” Giọng Cố Tuyết Y nhẹ nhàng mà lạnh buốt như tuyết, trong nháy mắt sắc mặt trở nên vô cùng nghiêm túc và lạnh lùng, đôi mắt màu hổ phách gần như trong suốt đột nhiên co rút, trở nên tĩnh mịch, phảng phất như cô là mặt hồ đóng băng, sáng lấp lánh, băng lạnh khiếp người, hơi thở trên người trở nên lạnh lẽo, tựa như cô là nữ vương đứng trên ngọn núi cao ngẩng nhìn vạn vật thế gian.

Ngay tức khắc, Vương Tiểu Vi đờ ra, môi trắng bợt, đôi mắt e sợ nhìn Cố Tuyết Y, tận sâu trong lòng không khỏi cuộn chặt, tác phong Cố Tuyết Y trước mắt giống y như thiếu chủ, giống đến mức làm người ta rùng mình e ngại, nhất thời cô quên mất mình muốn nói gì.

Le*quý*&đôn

“Thân phận thiếu chủ Bách Lý cao cao tại thượng như anh ta sao có thể để ý đến nhân vật nhỏ không tiếng tăm gì như tôi, tôi cũng lắm cũng chỉ là búp bê của anh ta mà thôi.” Khóe môi chậm chọc càng cong cao hơn, “Mà thấy người khác chạm vào búp bê anh ta thích, đương nhiên anh ta sẽ tức giận, đây cũng chính là bản tính bá đạo của Bách Lý Hàn Tôn anh ta.”

Vương Tiểu Vi rũ mắt, trong mắt âm đạm, nét mặt phức tạp.

Cố Tuyết Y lại quay đầu lại, nhìn bầu trời bao la rộng lớn ngoài cửa sổ, không khí tươi mát không ngừng thổi vào cô, đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp tĩnh mịch như hồ nước, đột nhiên cô than nhẹ, sau đó thản nhiên nói, “Thế giới này không có giấc mơ Cô bé lọ lem đâu, thân phận là điều bây giờ người ta thấy quan trọng nhất, không phải môn đăng hộ đối mà ở chung một chỗ thì kết cục sau cuối vĩnh viễn rất bi thảm.” Mà cô thì không muốn làm một người bi thảm.

Xã hội này người ta sống quá thực tế!

Vương Tiểu Vi nâng mắt, trong mắt lộ vẻ kiên định, hai tay bên hông cuộn chặt thành quyền, nhìn gò má Cố Tuyết Y, tiếp đó nói, “Thiếu chủ chúng em mặc dù là người hơi lạnh lùng vô tình, nhưng em tin người càng như vậy nếu động lòng thì dù có chết cũng sẽ dây dưa đến phút cuối. Em đi theo bên người tiểu thư Cố không lâu, nhưng ít nhất khoảng thời gian này em thấy vẻ mặt của thiếu chủ khác lắm,

ngày trước ở trong nhà, lúc nào vẻ mặt thiếu chủ cũng lạnh lùng cao ngạo, khiến người khác không dám tới gần, bây giờ thiếu chủ đã hơi thay đổi, ngài ấy vì ngài mới trở nên như vậy.....”

“Em đừng cho tôi đội mũ cao như thế, tôi không có bản lĩnh lớn đến vậy đâu.” Ngón tay Cố Tuyết Y cào mái tóc bị gió thổi mất trật tự, khuôn mặt trắng noãn lạnh nhạt, cánh hoa mai mùa đông như nhảy múa trong gió, tràn ngập trong tuyết trắng, giọng lạnh lùng nói.

Vẻ mặt Vương Tiểu Vi âm đạm, cô chỉ sợ không cách nào hoàn thành nhiệm vụ quản gia Phó giao, hiện tại thiếu chủ nhất định đang đứng ở đó! Bây giờ nên làm gì mới tốt đây? Trong lòng âm thầm lo lắng.

Đột nhiên một ý nghĩ lóe lên!

Đôi mắt Vương Tiểu Vi sáng như vì sao, khóe miệng cười xán lạn như hoa tháng ba, nhìn Cố Tuyết Y nói, “Tiểu thư, hôn lễ tiểu thư Tiêu chắc sắp bắt đầu, chúng ta đi vào trước ạ! Nếu phu nhân Tiêu không thấy ngài và thiếu chủ đứng cùng nhau,,,, bà ấy nhất định sẽ lo lắng.”

Do hành động vừa rồi ở đại sảnh của Cố Tuyết Y, nhất định là rất để ý suy nghĩ của Giang Hiểu Cầm, nếu lần này Cố Tuyết Y không ở bên cạnh thiếu chủ, những vị khách khác nhất định sẽ đàm tiếu chuyện này, đến lúc đó mặt mũi Giang Hiểu Cầm khó mà giữ được.

Hết chương 37

Quyển 1 - Chương 38: Quay lại tìm anh!

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cố Tuyết Y khẽ quay đầu lại, trong mắt lạnh nhạt nhìn Vương Tiểu Vi, giống như muốn nhìn thấu cô ấy, một lát sau mới khẽ nói, “Quả nhiên em rất thông minh!” Tiếp đó vẻ mặt như bưng bình, cánh môi như đóa hoa mềm mại cong lên châm chọc, “Cũng đúng, nếu như em không thông minh thì chẳng được phái đến bên cạnh tôi.”

LQĐIÔN

Vương Tiểu Vi đột nhiên cảnh giác nhìn Cố Tuyết Y, trong lòng âm thầm nổi lên dự cảm xấu.

“Váy trên người mẹ nuôi tôi là em nói với Bách Lý Hàn Tôn à! Tôi nhớ khi Nhã Mạn tới nhà tôi có nói tới.” Bách Lý Hàn Tôn phái người danh xưng với thực giám thị cô, nhất cử nhất động của cô Vương Tiểu Vi đều báo cáo với Bách Lý Hàn Tôn.

“Em....” Sắc mặt Vương Tiểu Vi giật mình hoảng sợ, cắn đôi môi tái nhợt, ngón tay xoắn xuýt vào nhau, trong nháy mắt không cách nào phản biện vì mình.

“Nếu như Bách Lý Hàn Tôn thật tình muốn đối xử tốt với mẹ nuôi tôi thì anh ta không nên nổi giận khi tôi và mẹ tôi thân thiết, hành vi của anh ta là đang tát tôi và mẹ nuôi tôi một tát.” Cho nên đó cũng là nguyên nhân cô không thể bao dung nhẫn nhịn Bách Lý Hàn Tôn mà rời khỏi đại sảnh.

Cô tình nguyện mình bị uất ức chứ tuyệt đối không cho phép người cô quan tâm chịu bất cứ uất ức nào vì cô.

Mặt tròn trĩnh của Vương Tiểu Vi giăng đầy mây đen, đôi mắt cô ấy nhìn xuống chân mình, cô biết mình làm như vậy là không đúng, nhưng cô cũng vì trách nhiệm, cô không còn cách nào khác.

Sắc mặt Cố Tuyết Y trong trẻo lạnh lùng, đáy mắt như băng tuyết, nhìn Vương Tiểu Vi.

Thật lâu sau, Vương Tiểu Vi mới ngược mắt lên, trong mắt là bất đắc dĩ, cung kính nói, “Xin mời tiểu thư quay lại đại sảnh, thiếu chủ còn chờ ngài ở đó, cho dù ngài giận em cũng được, em không oán không hối, nhưng mời tiểu thư ngài nghĩ tới nhà họ Tiêu, tiểu thư Tiêu một chút, bây giờ những gì họ có được đều trong tay ngài, nếu thiếu chủ mất hứng.....”

Vương Tiểu Vi thoáng thấy ánh mắt Cố Tuyết Y như dao găm, ảm ức ngậm miệng lại.

Ngón tay Cố Tuyết Y cuộn lại, đôi mi thanh tú giá lạnh, đôi mắt lạnh lẽo như băng, từ trên cao nhìn xuống Vương Tiểu Vi, xoay người, sống lưng thẳng tắp, không chớp mắt đi thẳng về phía trước.

Nếu như người quen biết Cố Tuyết Y thấy bước chân nặng nề của cô thì sẽ biết tâm tình hiện giờ của cô không vui cỡ nào.

Vương Tiểu Vi cách xa tầm một mét, thở dài, nhưng vẫn đi theo sau.

Về tới đại sảnh hôn lễ, Cố Tuyết Y nhìn thẳng vào Bách Lý Hàn Tôn đứng im đó, tây trang cao quý trên người anh giống như càng thêm cao quý, khuôn mặt tuyệt mỹ vô cùng lộ ra vẻ lạnh lùng xa cách, đồng tử đen kịt lạnh như băng, đường cong cằm hoàn mỹ kiêu căng, môi

khẽ mím chặt, nhìn ra tâm tình anh hiện giờ rất mất hứng.

Ngoại trừ quản gia Phó, người xung quanh không dám tới gần.

Khóe mắt quản gia Phó liếc thấy Cố Tuyết Y, vội cung kính khom lưng, “Tiểu thư Cố!”

Bách Lý Hàn Tôn nghe tiếng quản gia Phó, thân hình đột nhiên cứng ngắc, vè mặt chợt ngẩn ngơ, chậm rãi nhìn về phía Cố Tuyết Y, đôi mắt sâu như đêm tối lóe lên khiến Cố Tuyết Y không hiểu.

Cô ưu nhã bước tới, tiêu điểm ánh mắt mọi người đều tập trung trên người cô.

Váy màu lam, da thịt lộ ra trắng nõn, đôi mắt màu hổ phách tĩnh lặng như hồ nước, ánh đèn màu vàng nhạt chiếu tóc cô sáng bừng như dải lụa mềm mại, giống như nếu không phải trên người cô có mùi hương hoa hồng thơm ngát thì cô như người không tồn tại trên gian này.

Cố Tuyết Y đi tới trước mặt Bách Lý Hàn Tôn, đôi mắt màu mực của anh chăm chú nhìn cô, ngón tay không tự chủ thắm nắm chặt, cầm căng thẳng.

“Đi thôi! Hôn lễ sắp bắt đầu rồi!” Cô lạnh nhạt chống lại tầm mắt anh.

Bách Lý Hàn Tôn vẫn đứng y nguyên không nhúc nhích, vè mặt có cảm giác như trẻ con giận dỗi, trên người tỏa ra khí lạnh.

Lông mi dài của Cố Tuyết Y rũ xuống che giấu suy nghĩ trong đôi mắt, một lát sau cô tiến lên vươn tay kéo cánh tay anh, ngược mắt nhìn chăm chú vào mắt anh, cánh môi mềm mại khẽ động, giọng mềm mại một phần, “Đi thôi!”

Bách Lý Hàn Tôn để mặc cô kéo cánh tay anh, bước chân đi theo cô, con mắt nhìn qua gò má trắng nõn của cô, môi cứng ngắc chột khe nhếch.

Quản gia Phó nhìn Vương Tiểu Vi, thản nhiên nói, “Làm tốt lắm!” Nếu như tiểu thư Cố không xuất hiện, ông tuyệt đối tin thiếu chủ sẽ đứng mãi ở chỗ này.

Vương Tiểu Vi cung kính hàng lễ gật đầu, “Đây là chuyện tôi phải làm.”

Sau đó, hai người bước theo họ.

Bách Lý Hàn Tôn và Cố Tuyết Y ngồi xuống ở khu vực khách quý, người chủ trì hôn lễ tuyên bố lễ cưới chính thức bắt đầu, đại sảnh phát khúc ca hôn lễ, Tiêu Như Thiên và Giang Hiểu Cầm dắt Tiêu Nhã Mạn chậm rãi bước trên thảm đỏ tới đại sảnh, lát sau Tiêu Như Thiên và Giang Hiểu Cầm cùng trao tay Tiêu Nhã Mạn cho chú rể Lăng Hi Dạ.

Cố Tuyết Y để ý đôi mắt Giang Hiểu Cầm đỏ hoe nhìn Tiêu Nhã Mạn, Tiêu Như Thiên đứng sau lưng bà vỗ nhẹ bả vai bà như an ủi.

Người chủ trì hôn lễ bắt đầu đọc mấy lời hài hước cảm động, 20 phút sau thì bắt đầu hỏi Lăng Hi Dạ nguyện ý lấy Tiêu Nhã Mạn làm vợ không? Sau khi đồng ý hai người trao nhau nhẫn kim cương lấp lánh, tiếng vỗ tay vang lên bốn phía.

Khuôn mặt tinh xảo của Cố Tuyết Y lạnh nhạt nhìn hình ảnh chỉ có trong tiểu thuyết hoặc phim ảnh, trong lòng nặng trĩu.

Sau đó nhân viên khách sạn bắt đầu mang thức ăn lên cho khách

khứa, chú rể và cô dâu đi từng bàn mời rượu.

Nhìn Tiêu Nhã Mạn đã thay sườn xám màu đỏ lượn quanh trong đám người, ngũ quan ngọt ngào hơi cứng nhắc, Cố Tuyết Y không khỏi khẽ thờ dài, bữa tiệc kết hôn này thật sự quá mệt mỏi.

Cô thu hồi tầm mắt, mắt cô đối diện với ánh mắt Bách Lý Hàn Tôn, bàn bọn họ yên lặng hơn những bàn khách khác rất nhiều, lúc này mấy người Lý Xuân Nhu và Tiêu Như Thiên ở đây, họ nhìn thấy vẻ mặt tuấn tú kiêu căng của Bách Lý Hàn Tôn hờ hững, vì không muốn quấy rầy đám Bách Lý Hàn Tôn nên chuyển sang bàn tiệc khác, bây giờ chỉ còn hai người Trương Dịch Dương và Quan Hàn Di.

Vương Tiểu Vi đứng bên cạnh cô nhìn cô, đôi đũa trong tay gấp một miếng thịt đặt trong chén Cố Tuyết Y, sau đó cung kính nói, “Xin mời tiểu thư dùng ạ! Buổi sáng ngài chưa ăn gì cả!” Cô biết tối qua Cố Tuyết Y thức đêm, vốn rất đói bụng nhưng có thiếu chủ cùng dùng cơm, rõ ràng khẩu vị giảm đi.

Cố Tuyết Y nghiêng người liếc cô một cái, ngón tay cầm đũa gấp miếng thịt bỏ vào miệng ăn.

Quản gia Phó cũng gấp thịt bỏ vào trong chén sứ trắng cho Bách Lý Hàn Tôn, mời anh động đũa.

Quyển 1 - Chương 39: Tìm Lăng Hi Dạ

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Hai người yên lặng dùng cơm, không thể nghi ngờ đó là hình ảnh rất mỹ lệ. LQĐÔN

Trương Dịch Dương ngồi đối diện họ cười nghiền ngẫm khiến người ta cảm giác như bị nhìn thấu tâm can.

Vẻ mặt diễm lệ của Quan Hàn Di không biểu lộ gì, lặng lẽ ăn, thỉnh thoảng ánh mắt liếc nhìn Cố Tuyết Y.

Nửa giờ sau.

Cố Tuyết Y thả đĩa xuống, Vương Tiểu Vi đưa cho cô một chiếc khăn lụa sạch sẽ, cô lau miệng, đôi mắt lạnh nhạt bắt đầu tìm kiếm hình bóng Tiêu Nhã Mạn, cô nhìn thấy Lăng Hi Dạ cười nói cùng khách khứa, một hồi sau thì rời đi, còn lại Tiêu Nhã Mạn và phù rể cùng phù dâu Diêu Tâm Doanh đang đối phó với tân khách.

Dọc theo bóng lưng kia, Cố Tuyết Y hoảng hốt, đáy mắt tối sầm, thả khăn lụa trong tay ra nhẹ nhàng đẩy ghế đứng dậy, đang lúc muốn đi bị Bách Lý Hàn Tôn cầm tay lại.

“Em muốn đi đâu?” Đồng tử hờ hững nhìn Cố Tuyết Y, giọng trầm thấp hỏi.

Cố Tuyết Y dừng bên người anh, không trả lời, nhưng đôi mắt tĩnh

mịch nhìn hướng Lăng Hi Dạ rời đi, nhàn nhạt nói cô muốn đi toilet.

Đồng tử màu mực của Bách Lý Hàn Tôn nhìn cô, giọng điệu tuyệt đối không cho phép từ chối, “Bảo Tiểu Vi đi cùng em! Người trong bữa tiệc uống rượu rồi đi một mình em không an toàn.”

Cô khựng lại một giây, sau đó gật đầu.

Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn lạnh nhạt nhìn qua Vương Tiểu Vi.

Vương Tiểu Vi lập tức cung kính cúi đầu, tỏ vẻ hiểu ý.

Chờ sau khi Cố Tuyết Y đi khỏi, quản gia Phó gấp thức ăn cho Bách Lý Hàn Tôn, trên khuôn mặt già nua không tỏ ý gì, nhưng trong lòng lại hoang mang không thôi.

Thiếu chủ biết rất rõ tiểu thư Cố đi tìm Lăng Hi Dạ, không thực sự là đi toilet, vì sao tiểu thư Cố nói dối mà thiếu chủ không tức giận? Còn phái Tiểu Vi đi theo, lý do vì sao?

Vẻ mặt Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng, ưu nhã ăn đồ ăn quản gia Phó gấp cho, dưới ánh sáng nhàn nhạt anh như hoàng đế chí cao vô thượng, thần sắc khó dò, trên người tỏa ra khí chất quý tộc châu Âu lạnh lẽo cao quý.

Quan Hàn Di liếc nhìn Bách Lý Hàn Tôn, rồi lại nhìn Trương Dịch Dương bên cạnh cô ta, cô ta thật sự đứng ngồi không yên, vội ăn hai miếng đồ ăn cuối cùng trong chén, lau miệng rồi kiếm cơ rời đi.

Gương mặt trắng trẻo baby của Trương Dịch Dương vui vẻ, thần sắc giống như đứa trẻ bị chiều hư, đôi mắt sáng chói, nhìn Bách Lý Hàn Tôn đối diện, giọng trêu chọc, nói “Rõ ràng cậu lo cô ấy sẽ bị Hi Dạ bắt nạt nên mới cố ý phái người giúp việc đi theo, cậu lại nói lo lắng

sự an toàn của cô ấy, cậu nói như vậy rất dễ làm cô ấy hiểu lầm.”

Sau đó anh ta nhìn theo bóng lưng Quan Hàn Di, một màn vừa rời của hai người Bách Lý Hàn Tôn và Cố Tuyết Y anh ta có chứng kiến.

Ngón tay Bách Lý Hàn Tôn cầm đũa ngẩn ngơ, ngũ quan kiêu căng, đồng tử lạnh lùng lóe sáng nhìn Trương Dịch Dương, song vẫn ăn đồ của mình, phảng phất như Trương Dịch Dương không hề tồn tại trước mặt anh.

Quản gia Phó đứng bên cạnh vừa gấp đồ ăn cho Bách Lý Hàn Tôn vừa ngược mắt nhìn Trương Dịch Dương.

Trương Dịch Dương cười nói tiếp, “Thật ra cậu phải người giúp việc đi theo cô ấy còn có ý khác, đáng tiếc cô ấy không biết nhưng mình lại hiểu.”

Bách Lý Hàn Tôn ưu nhã thả đũa xuống, quản gia Phó cung kính đưa khăn lụa sạch cho anh, anh hờ hững lấy lau khước miệng, ngược nhìn Trương Dịch Dương, đồng tử màu mực lạnh băng, giống như băng giá tê buốt.

Trương Dịch Dương rùng mình, mím đôi môi, sâu trong lòng hò hét, xong rồi xong rồi, anh ta vừa chọc giận người nào đó rồi! Vội vàng cười nịnh nọt, “Tôi cũng chỉ là thấy các cậu tiến triển chậm quá nên muốn giúp cậu mà thôi, tôi không có ý khác.”

Bách Lý Hàn Tôn tựa như ở trên cao lạnh lùng nhìn Trương Dịch Dương, mày nhíu lại, “Tôi nhớ công ty con của công ty Trương thị hình như hơi phiền toái, cần tôi ra tay biến thành của tôi không?” Giọng trầm thấp như núi băng đổ từ trên đầu Trương Dịch Dương xuống.

Trương Dịch Dương cười vài tiếng, phất tay nói không cần! Trong lòng lo Bách Lý Hàn Tôn sẽ ra tay thật.

Trong những năm gần đây công ty con này là trụ cột của Trương thị, nếu mất đi chỉ sợ Trương thị phải tuyên bố phá sản.

“Vậy hẳn cậu nhớ có mấy lời không nên nói, nếu nói sẽ khiến cậu gặp tai ương.” Ngũ quan tuấn mỹ của Bách Lý Hàn Tôn lạnh nhạt nhìn Trương Dịch Dương, giọng nhẹ nhàng ngang ngược uy hiếp.

Anh ta cho rằng nhiều năm rồi không thấy nét mặt Bách Lý Hàn Tôn thay đổi, không nghĩ tới vẫn như cũ, nhưng ngược lại trước mặt Cố Tuyết Y khế biến hóa, có điều đáng tiếc, Cố Tuyết Y không biết. “Cậu yên tâm, tôi sẽ không nói, kể từ bây giờ tôi sẽ kéo khóa miệng mình, đúng rồi, tôi nhớ còn chuyện phải làm, cậu từ từ dùng bữa, tôi đi trước!” Trương Dịch Dương nói xong, gương mặt baby trắng trẻo lộ vẻ bối rối, vội vàng đứng dậy rời đi.

Đôi mắt đen hoắm của Bách Lý Hàn Tôn nhìn bóng lưng Trương Dịch Dương “Chạy trốn chết,” hoảng hốt mất hồn.

Chuyện của Lăng Hi Dạ lúc nãy, cô cho rằng anh bệnh Lăng Hi Dạ nên mới lên tiếng, bây giờ anh muốn để cô biết thật ra anh luôn đứng về phía cô.

Phái Vương Tiểu Vi theo cô đi gặp Lăng Hi Dạ, thân phận của Tiểu Vi chẳng khác nào đại biểu cho thân phận anh, cho dù thế nào Lăng Hi Dạ cũng phải biết.

Cố Tuyết Y đứng ngoài cửa toilet, dưới ánh đèn da thịt trắng nõn như thủy tinh trong suốt, rực rỡ chói mắt mà lại lạnh lùng, đồng tử

màu hổ phách trong suốt, trên người cô có khí chất cao quý không nắm bắt được mà bình thường cô nỗ lực che giấu nhưng trong lúc vô tình sẽ lộ ra.

Vương Tiểu Vi hơi cúi mặt, cung kính đứng sau lưng cô, cùng cô chờ Lăng Hi Dạ đi ra.

Cửa toilet màu nâu mở ra, Cố Tuyết Y nhìn thấy Lăng Hi Dạ vừa lúc bỏ di động vào trong túi áo.

Đôi mắt thâm thúy của Lăng Hi Dạ lóe lên dịu dàng, giương mắt, đập vào mắt anh ta là Cố Tuyết Y, anh ta khẽ giật mình nhìn Cố Tuyết Y và Vương Tiểu Vi đứng sau cô. Anh ta biết Cố Tuyết Y đặc biệt đứng chờ anh ta, chắc là có chuyện muốn nói với anh ta.

Khóe môi anh ta lập tức cười ấm áp nhìn Cố Tuyết Y, không lên tiếng nói gì.

Quyển 1 - Chương 40: Cảnh cáo

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Đôi mắt Cố Tuyết Y trong trẻo lạnh lùng nhìn Lăng Hi Dạ, cảm giác như cô đang muốn nhìn thấu anh ta, bầu không khí trầm mặc duy trì một phút, giọng cô có lực nói, “Tôi biết hôn lễ hôm nay không phải là điều anh muốn!.....” LQĐÔN

Đáy mắt Lăng Hi Dạ đột nhiên giật mình hoảng sợ, kinh ngạc nhìn Cố Tuyết Y trước mắt, nhú mày lại lần nữa đánh giá Cố Tuyết Y.

Giữa hai hàng lông mày lạnh lùng cường thế, con ngươi dưới mắt kính viền đen lóe sáng khiến người ta không thể bỏ qua và khó có thể quên, ngũ quan xinh xắn lạnh lợi có khí chặt mạnh mẽ, tựa như anh ta thấy một cây đại thụ đứng vững, cho người ta cảm giác an toàn và đáng tin.

Ngọn đèn màu trắng chiếu xuống, lúc này xung quanh cô tràn ngập sương mù, tôn lên khí chất quý bất phàm của cô, khiến cô tỏa sáng trong mắt Lăng Hi Dạ, người này hoàn toàn không phải là người bình thường.

Bây giờ cuối cùng anh ta cũng biết vì sao Bách Lý Hàn Tôn thích cô, nhưng hình như cô biết chuyện của anh ta, vì sao cô không nói rõ với Tiêu Nhã Mạn? Hay là nói Tiêu Nhã Mạn cũng biết?

Ánh mắt hơi hoang mang mờ mịt nhìn Cố Tuyết Y.

“..... Tôi và Nhã Mạn quen biết mười năm, cậu ấy là một người vô cùng lương thiện, nếu anh vì quá khứ của mình mà xúc phạm tới cậu ấy, tôi sẽ bắt anh trả giá rất đắt.” Trong nháy mắt, trên người Cố Tuyết Y như có ánh sáng bộc phát, khiến người ta không dám xem thường và nhìn cô.

Vương Tiểu Vi phía sau cũng vì cảm giác này của cô mà thấy áp lực, lưng cúi xuống vài phần, đầu rũ xuống vài phần, trong lòng vô cùng phức tạp.

Lăng Hi Dạ liền giật mình nhìn Cố Tuyết Y, đường nét ngũ quan như bị tầng lụa mỏng bao lên, hơi cứng ngắc, từ trong giọng nói của cô, anh ta có thể nghe ra phần tình cảm của cô đối với Tiêu Nhã Mạn, từ điểm này anh ta có thể đoán Cố Tuyết Y không nói lại chuyện của anh ta với Tiêu Nhã Mạn.

Nói xong, vẻ mặt Cố Tuyết Y lạnh như băng, chậm rãi xoay người bước đi.

Hành lang dài sáng trưng trống rỗng truyền đến tiếng vang lạnh lạnh, ngọn đèn chiếu sáng, giống như một thế giới mờ ảo.

Đến chỗ rẽ, đột nhiên xuất hiện một người thiếu chút nữa đụng vào Cố Tuyết Y, may là cô vững chân nên không bị đụng.

Rõ ràng Vương Tiểu Vi bị hù dọa, hai tay nắm lấy cánh tay Cố Tuyết Y, kiểm tra xem có bị thương không.

Cố Tuyết Y phất tay nói không việc gì.

Ngược lại đối phương như bị hù sợ, đưa tay vỗ vỗ ngực.

Cố Tuyết Y nhìn rõ người thiếu chút nữa đụng là Quan Hàn Di, khế

thở phào một hơi, ngũ quan tinh xảo lộ nụ cười yếu ớt từ nội tâm, đôi mắt hồ phách tĩnh lặng như từng áng mây trắng bay trên bầu trời xanh bao la, cô nhìn Quan Hàn Di quan tâm hỏi, “Cậu không sao chứ!”

“Tớ không sao!” Quan Hàn Di cười hơi cứng ngắc, vội thả tay xuống, đôi mắt kỳ quái nhìn nơi khác rồi mới nhìn Tuyết Y.

“Cậu muốn đi toilet à?” Đồng tử Cố Tuyết Y nhìn cô ta cười, nhàn nhạt hỏi.

“Hả.... Ừ, tớ muốn đi toilet, kết quả là đụng phải cậu.”

Vẻ mặt Quan Hàn Di có phần mất tự nhiên, Cố Tuyết Y chỉ cười, “Vừa rồi ngại quá, có hù cậu không?”

“Không sao!” Quan Hàn Di cười khẽ, khóe miệng hơi cứng ngắc, lắc đầu tiên tặc, “Tuyết Y, tớ.... Tớ đi toilet trước, tớ hơi gấp....”

“Để Tiểu Vi đi với cậu đi! Vừa rồi cậu bị dọa, có người đi cùng vẫn an toàn hơn.” Cố Tuyết Y hé cánh môi cười, đôi mắt màu hồ phách liếc nhìn Vương Tiểu Vi.

“Tiểu thư Quan, tiểu thư nhà chúng tôi nói đúng ạ, vừa rồi tôi chờ tiểu thư bên ngoài, cũng chưa đi toilet, vừa lúc chúng ta cùng đi nhé!” Vương Tiểu Vi gật đầu nhìn Quan Hàn Di, trên mặt cười khách khí.

“Tôi.....”

Vương Tiểu Vi không cho Quan Hàn Di có cơ hội nói tiếp, trực tiếp làm tư thế xin mời.

Sắc mặt Quan Hàn Di cứng đờ nhìn Vương Tiểu Vi, hơi liếc nhìn Cố

Tuyết Y, cuối cùng bị tư thế xin mời của Vương Tiểu Vi mời đi.

Trong mắt Cố Tuyết Y phẳng lặng, lạnh nhạt nhìn hình bóng Quan Hàn Di và Vương Tiểu Vi, thấy hai người Quan Hàn Di và Lăng Hi Dạ gặp thoáng qua gật đầu chào nhau.

Lăng Hi Dạ nhìn thẳng về phía trước, không cẩn thận đối mặt với Cố Tuyết Y, bước chân hơi dừng lại, anh ta còn chưa có phản ứng kế tiếp, Cố Tuyết Y đã lạnh lùng xoay người rời đi, để lại bóng lưng vô định.

Về tới đại sảnh bữa tiệc, quản gia Phó kéo ghế ra, cô chậm rãi ngồi xuống, ngón tay bung ly thủy tinh khẽ nhấp uống một ngụm nước rồi đặt xuống.

Đồng tử trong suốt như ngọc lưu ly nhìn Bách Lý Hàn Tôn bên cạnh, vừa rồi anh nhìn chăm chăm vào cô.

“Có chuyện gì à?”

Bách Lý Hàn Tôn nhìn cô, nhìn không dời mắt, đồng tử màu mực thoáng như dòng xoáy mạnh, tựa như cuốn cô vào dòng nước xoáy đó, cả đời không thoát ra được. Anh nhìn ngũ quan tinh xảo như được thợ điêu khắc nên của cô, mũi cao thẳng, mặt trắng hồng, giống như cây mai cao ngạo đầy nghị lực đứng trong tuyết, vô cùng hấp dẫn ánh mắt người khác, môi phấn hồng mềm mại như đóa hồng, đôi mắt màu hổ phách lúc nào cũng hấp dẫn anh.

Không kiềm chế đuổi ngón tay ra.

Cố Tuyết Y theo bản năng rút tay về lại bị anh nhìn thấu, đưa tay nhẹ nhàng giữ cổ mảnh khảnh của cô, ngón tay khẽ vuốt ve mi mắt cô, nhìn cô chăm chăm

Không biết anh đang nghĩ gì, chẳng biết tại sao trong lòng Cố Tuyết Y dâng lên cảm giác sợ hãi, cô không ngừng xoay cổ, nhưng lực đạo của anh khiến cô không thể động đậy, chỉ đành trơ mắt nhìn anh vuốt ve mi mắt cô.

Quản gia Phó nhìn thiếu chủ như gặp ma, tay không bị khống chế che miệng ho khan vài tiếng, hi vọng thiếu chủ có thể khôi phục bình thường. Trong bữa tiệc nhiều người như thế, nếu không cẩn thận bị chụp được hình ảnh như vậy, thì đối với thiếu chủ và đại gia tộc Bách Lý đều ảnh hưởng chút ít.

Quyển 1 - Chương 41: Để lại một mình Quan Hàn Di

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Bách Lý Hàn Tôn nghe tiếng quản gia Phó ho khan, động tác vượt mi mắt cô ngừng lại, lông mi nhú chặt, cảm hoàn mỹ kiều căng cương cứng, đôi thâm trầm mắt co rút, đồng tử càng thêm u ám, nhưng sáng lấp lánh như ban ngày, tôn lên sức quyến rũ đàn ông phơi bày vô cùng rõ rệt. LQĐIÔN

Đồng tử Cố Tuyết Y lộ ra vẻ hơi hoảng liếc quản gia, lông mi dài nháy mắt với quản gia Phó, ý định kêu ông ho tiếp để Bách Lý Hàn Tôn tỉnh táo hoàn hồn.

Quản gia Phó nhận được ánh mắt của Cố Tuyết Y liền gật đầu.

Tiếng khụ khụ còn chưa bật ra Bách Lý Hàn Tôn đã nhìn Cố Tuyết Y, trong mắt không thể nói là lạnh lẽo hay ấm nóng, giọng đầy ý uy hiếp, lạnh như băng nói, “Ông không cần cố họng của ông nữa sao?” Đồng tử u ám lạnh lẽo nhìn lại, ngũ quan tuấn mỹ lạnh lùng vô hình trung khiến người ta có cảm giác bị áp lực không gian mà tự uy nghiêm.

Quản gia Phó vội cung kính cúi đầu, sau đó lùi một bước đứng thẳng, trên mặt không biểu cảm gì.

Cố Tuyết Y nhìn Bách Lý Hàn Tôn đã không còn vẻ lo sợ vừa rồi, đôi mắt màu hổ phách âm trầm như nước biển, hiện ra vẻ lạnh nhạt, giống như dưới ánh mặt trời chiếu xuống nước biển sáng lấp lánh,

tựa như mấy lân tinh rong chơi sáng rực.

Mặt trắng nõn như ánh trăng, một chút biểu hiện cũng không có, giọng không hề sợ hãi sảng trào, “Anh nhìn đủ rồi, sờ đủ rồi thì nên buông tay ra, tôi không muốn một lần nữa lại trở thành đối tượng để mọi người nhìn ngó, ngoài ra còn bốn chữ không biết liêm sỉ đi theo tôi.”

Người nhà giàu bề ngoài là chính nhân quân tử, bên trong thì vô cùng dơ bẩn, lúc nào nói chuyện cũng thấy mệt mỏi, cô không muốn để người nhà Giang Hiểu Cầm đeo theo phiền toái của cô được.

Khóe môi anh mỉm cười, trong mắt thâm thúy ẩn chứa sự dịu dàng, anh nhìn cô, đôi mắt như nhìn thấu lòng người và sáng như ngọc lưu ly, mặc kệ anh nhìn thế nào, nhìn bao nhiêu lần anh vẫn nhìn không biết chán, cứ muốn nhìn lại lần nữa.

Cố Tuyết Y dừng ở khóe miệng tươi cười của anh, đôi mi thanh tú nhíu lại, ngũ quan xinh xắn cứng ngắc, trong lòng như có cảm xúc vừa lạ lẫm vừa quen thuộc trào lên, cô không nghĩ nhiều, một tay bao trùm lên cổ tay anh phía sau cổ cô, một tay dùng sức kéo tay trên mặt cô, vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng, hình như lại chất chùng thêm một bức tường che mới.

Bách Lý Hàn Tôn nhìn cô, ánh mắt chảy xuống phần gáy trắng nõn, dấu màu đỏ như máu dần hiện ra, mày nhíu lại, như đang đau lòng hoặc trách móc, cô nhìn không hiểu.

“Em không thể ngừng đối nghịch với tôi một lúc à?” Đường cong cằm cao ngạo, giọng nhàn nhạt như bức tranh phong cảnh làm tâm hồn và cả thể xác người ta cảm thấy thoải mái.

Đôi mắt Cố Tuyết Y hoang mang nhìn anh, không rõ “Đối nghịch”

trong miệng anh rớt cuộc có ý gì? Tất cả những chuyện này chẳng phải là anh khơi mào sao?

Anh càng lạnh hơn trước, “Từ lúc bắt đầu đi vào nhìn tấm hình cưới, em đã không ngừng chọc giận tôi, muốn tôi tức giận, trong đại sảnh trước mặt nhiều người như vậy em lại “Bỏ rơi” tôi một mình rời đi, bây giờ tôi chỉ đang ngắm người phụ nữ thuộc về mình, em cũng không cho.”

Nếu như tất cả những chuyện này đổi lại là người khác, e rằng người nọ không biết đã uống bao nhiêu lần canh Mạnh Bà, đi bao nhiêu lần cầu Nại Hà rồi.

“Vì sao em không thể ngoan ngoãn nghe lời chứ?” Trong đầu anh không khỏi tưởng tượng bộ dạng cô ngoan ngoãn nghe lời.....

“Vậy còn anh, tại sao lại muốn tôi làm người phụ nữ của anh?” Cánh môi hồng phấn của Cố Tuyết Y châm chọc cười yếu ớt, đáy mắt yên tĩnh như hồ nước, trong suốt mềm mại, khiến người ta không đoán được trong lòng cô bây giờ đang nghĩ gì, “Thế giới này có rất nhiều phụ nữ như thế, mấy cô đó ước gì chỉ mong sao được làm người phụ nữ của anh, thì tại sao hết lần này tới lần khác anh lại chọn tôi?”

Vấn đề này cô vẫn mãi không hiểu, phải nói rằng phụ nữ xinh đẹp hơn cô, chất phác hơn cô, thú vị hơn cô thì có một đống to, vì sao hết lần này tới lần khác chính là cô?

Khuôn mặt xuất sắc tuyệt thế của Bách Lý Hàn Tôn đầy nghiêm túc, trong mắt không hề che dấu bá đạo bẩm sinh, cứng rắn như kim cương nói, “Không có bất cứ lý do nào, em chỉ có thể là của một mình tôi.”

Nét mặt Cố Tuyết Y không chút hoang mang nói tiếp, “Cho nên khi

mẹ tôi đung vào tay tôi thì anh không thể chờ đợi kéo tôi ra? Anh biết anh làm như vậy sẽ khiến mẹ nuôi tôi xấu hổ cỡ nào không? Nhiều người chứng kiến như vậy nữa?” Khóe miệng cô cười châm chọc càng thêm rõ ràng, “Đúng rồi! Anh là thiếu chủ Bách Lý tiếng tăm lừng lẫy, lấy mình làm trung tâm là thói quen, sao có thể để ý người khác nói gì chứ?”

Ngọn đèn như ánh trăng vẩy xuống, chiếu rõ khuôn mặt cô vô cùng lạnh lùng, như tuyết rơi giữa mùa đông, bốn phía đều trắng xóa.

Cô như vậy Bách Lý Hàn Tôn liền giật mình, ánh mắt rơi vào mặt cô, mày nhíu lại như muốn nhìn thấu cô, nhưng nhìn thế nào cũng không thấu.

Khi họ đang gắng gượng,, Vương Tiểu Vi và Quan Hàn Đi đi toilet quay về.

Cố Tuyết Y lạnh nhạt liếc hai cô, đứng dậy nói, “Hàn Di, thời gian không còn nhiều lắm, chúng ta đi chụp hình với Nhã Mạn đi!”

Quan Hàn Di giật mình, ánh mắt lập tức dán lên người Bách Lý Hàn Tôn.

Đôi mắt như đầm lầy u ám của Bách Lý Hàn Tôn lạnh lẽo, đáy mắt lóe sáng, kiêu ngạo liếc Quan Hàn Di. Quan Hàn Di vừa chạm ánh mắt anh lập tức thu hồi tầm mắt, sau đó nhìn Cố Tuyết Y, đáy mắt xuất hiện sự sợ hãi và vẻ phức tạp, hèn nhát nói, “Tuyết Y tự cậu đi đi! Tớ không phải viết tiểu thuyết cho nên tớ sẽ về muộn một chút.” Tuy giọng nói có cảm giác sợ sệt nhưng lại hết sức dễ nghe, rất dễ khiến trái tim mấy người đàn ông mạnh mẽ có ý muốn bảo vệ mềm nhũn.

Khuôn mặt trắng noãn của Cố Tuyết Y không biểu hiện gì, giọng nhẹ

nhàng như những áng mây trôi bồng bềnh, nói. “Được rồi! Vậy mình đi trước.”

Vương Tiểu Vi liếc nhìn Bách Lý Hàn Tôn, âm thầm thở dài một hơi, đi theo Cố Tuyết Y cùng rời khỏi chỗ đó.

Một mình Quan Hàn Di ngượng ngùng đứng tại chỗ, ngón tay bối rối xoắn xuýt, dung nhan điểm lệ hơi tái nhợt, gò má hơi hồng, đôi mắt nhìn Bách Lý Hàn Tôn không ngừng, lại nhìn hình bóng Cố Tuyết Y, cô ta hoảng hốt như động vật nhỏ hoảng sợ thấp thòm không yên, tựa như chỉ cần có người đụng nhẹ một cái thì cô ta sẽ hôn mê.

Quản gia Phó rũ mắt xuống, âm thầm liếc nhìn Quan Hàn Di, đáy mắt lóe lên luồng sáng không tên, ông cung kính đứng sau lưng Bách Lý Hàn Tôn, không nói gì để giải vây cho Quan Hàn Di.

Bách Lý Hàn Tôn dựa vào thành ghế, thoáng như hoàng đế cao cao tại thượng, trên người bao phủ khí thế uy hiếp dọa người, đồng tử lạnh băng dõi theo nhất cử nhất động của Cố Tuyết Y, phảng phất như họ không thể rời nhau, vừa rời khỏi nhau sẽ từ từ chết mòn.....

Quyển 1 - Chương 42: Đi trên thảm đỏ

Edit: Ngọc Hân – LQĐ

Cố Tuyết Y tìm được Tiêu Nhã Mạn đang mặc sườn xám đỏ chói trong biển người, Lăng Hi Dạ bên cạnh cô liên tục mời rượu với các tân khách, nhưng người uống rượu là phù rể phía sau. LQĐ

Tiêu Nhã Mạn tựa như biết cô đi về bên này, con mắt thoáng cái đối diện với cô, ngũ quan ngọt ngào lập tức cười tươi, giống đóa hoa mặt trời rực rỡ nở giữa trời đất, khiến hai mắt người ta tỏa sáng, thấp giọng gọi, “Tuyết Y!”

Lăng Hi Dạ đang mời rượu theo Tiêu Nhã Mạn nhìn qua, đáy mắt xuất hiện vẻ ôn hòa, lộ ra khí thể nho nhã vô cùng tinh tế.

Cố Tuyết Ý từ từ bước tới, Vương Tiểu Vi đi theo sau lưng cô, trên người cô không tự chủ bắn ra hơi thở lạnh nhạt không màng danh lợi bẩm sinh, lúc cô đi qua các tân khách đều nhìn về phía cô, có một số người biết cô là người phụ nữ bên cạnh Bách Lý Hàn Tôn, không ngừng gật đầu chào cô, trên mặt không che dấu vẻ nịnh nọt.

Ánh mắt cô nhìn thẳng Tiêu Nhã Mạn, không thèm để ý nét mặt và vẻ nịnh nọt của bọn họ, phảng phất như cô là đóa hoa sen cao quý trong đầm nước, nở dưới bùn mà không bị nhiễm, tinh khiết như tuyết.

Con mắt Cố Tuyết Y nhìn người Tiêu Nhã Mạn từ trên xuống dưới, đôi mắt màu hổ phách lộ vẻ khen ngợi, cười nói. “Hôm nay cậu mặc chiếc sườn xám này thật sự rất đẹp, tở tin mẹ nuôi bà ấy tổn không ít

tâm tư để chọn cho cậu.”

Tiêu Nhã Mạn cười khẽ, giữa hàng lông mày lộ vẻ vui sướng, con mắt như bầu trời lóe sáng những vì sao, chói mắt mà mỹ lệ, “Cảm ơn Tuyết Y khen nhé.” Ngay cả giọng cô cũng không che dấu được niềm vui.

Cố Tuyết Y tiến lên trước một bước, nói khẽ bên tai Nhã Mạn, “Chú ý đừng để thân thể quá mệt mỏi!”

Tiêu Nhã Mạn cười gật đầu.

“Tiểu thư Cố, nếu tiếp đãi không tới nơi xin thứ lỗi!” Lăng Hi Dạ nhìn Cố Tuyết Y, lại liếc nhìn thoáng qua Vương Tiểu Vi, giọng khách khí nhưng không xa cách.

“Đâu có, là tiên sinh Lăng anh quá khách sáo.” Nét mặt Cố Tuyết Y bình thản, đôi mắt màu hổ phách tĩnh lặng nhìn Lăng Hi Dạ, giọng cũng như Lăng Hi Dạ, khách sáo nhưng nghe thì không làm người ta cảm thấy xa cách, thực tế bây giờ cô đang đứng trước mặt Nhã Mạn nên cô không thể lộ chán ghét Lăng Hi Dạ.

Cô nhìn Tiêu Nhã Mạn, “Tớ phải về rồi, chúng ta chụp một tấm hình đi!”

Tiêu Nhã Mạn cười cười, gật đầu nói được, cô biết Tuyết Y còn muốn về đánh bản thảo, nếu như đánh không kịp thì tối nay cậu ấy phải thức đêm, cô vẫy tay, nhà nhiếp ảnh của công ty tổ chức lễ cưới lập tức đi tới.

Khi mấy cô mỉm cười nhà nhiếp ảnh tới gần chụp một tấm.

“Nhã Mạn, phiền cậu nói giúp với mẹ nuôi một tiếng, tớ phải về.”

Trước lúc đi Cố Tuyết Y dặn Tiêu Nhã Mạn.

“Ừ!”

Trong mắt Tiêu Nhã Mạn đầy ý cười tiễn Cố Tuyết Y.

Lăng Hi Dạ nhìn bóng lưng Cố Tuyết Y và Vương Tiểu Vi, trong mắt tò mò phức tạp, lạnh nhạt thờ ơ hỏi, “Chị em tốt của em quen thiếu chủ Bách Lý khi nào?”

Sau khi anh ta về nước thì bận quản lý chuyện công ty, rất ít khi nghe tin về Bách Lý Hàn Tôn, nếu như không phải hôm nay Bách Lý Hàn Tôn xuất hiện, anh ta cũng không biết Bách Lý Hàn Tôn lại có thể nghiêm túc và cứng chiều với một cô gái như vậy.

Chứng kiến hàng loạt hành động của Cố Tuyết Y, e rằng Cố Tuyết Y còn không biết Bách Lý Hàn Tôn cứng chiều cô! Vì cô, ngay cả bạn bè anh em tốt là anh ta đây Bách Lý Hàn Tôn cũng cam lòng vứt bỏ không để ý.

“Tuyết Y quen thiếu chủ Bách Lý trong một lần xem mắt, là mẹ em giới thiệu làm quen.” Tiêu Nhã Mạn cười lòng không phòng bị nói, trong mắt tinh khiết như nước, sạch sẽ đến mức chút tạp chất cũng không có.

Lăng Hi Dạ nhìn Tiêu Nhã Mạn, đáy mắt xẹt qua vẻ hoang mang. Xem mắt? Thiếu chủ Bách Lý sao có thể chạy đi xem mắt? Hơn nữa còn do Giang Hiểu Cầm giới thiệu? Trong chuyện này nhất định có gì đó kỳ lạ.

Dừng trên nụ cười ngây ngô xán lạn của Tiêu Nhã Mạn, đột nhiên trong lòng anh ta trào ra cảm giác xấu hổ, vội dời tầm mắt, sau đó cùng mời rượu các tân khách.

Tiêu Nhã Mạn nhìn anh ta, đáy mắt trong veo đầy hoang mang và mờ mịt, rốt cuộc anh sao vậy?

Cố Tuyết Y đi ra thang máy, một người đàn ông đi về phía cô, bên ngoài áo khoác tây trang màu đen đeo băng hiệu “Quản lý đại sảnh.”

Anh ta khom lưng với Cố Tuyết Y, cung kính nói, “Tiểu thư Cố! Thiếu chủ đang chờ ngài bên kia!”

Cô nhìn dọc theo động tác tay, Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng ngồi trên sofa bằng da thật dành cho anh, cảm giác như hoàng đế cổ đại ngồi ghế rồng, khí chất kiêu căng lạnh lùng bao quanh anh, quản gia Phó đứng sau lưng anh, càng tôn thêm vẻ cao quý vô thường của anh.

Dường như anh nghe giọng của quản lý đại sảnh, chậm rãi nhìn về phía cô, ưu nhã đứng dậy, quản gia Phó kính cẩn tiến lên sửa sang lại âu phục cao quý cho anh, chiếc cầm cao ngạo như quý tộc châu Âu lạnh lẽo, đối với động tác của quản gia Phó như đã thành thói quen, chờ quản gia Phó hơi cúi đầu anh mới bước đi tới.

Cố Tuyết Y nhìn anh, vẻ mặt tĩnh mịch, quản gia Phó phía sau anh hành lễ với cô, cô khẽ gật đầu đáp lễ.

Mặt Bách Lý Hàn Tôn không biểu tình gì, ngón tay với những khớp xương rõ ràng nắm bàn tay mảnh khảnh của cô, “Chúng ta về đi!” Giọng nói chứa khí phách trời sinh.

Cố Tuyết Y nhìn bóng lưng cao ngất của anh, tay không giãy dựa tùy ý anh nắm, lòng bàn tay truyền đến khí lạnh thuộc về anh, dần dần, tay cô gòn như cũng lạnh lẽo.

Ra cửa chính khách sạn, bầu trời như nhuộm đỏ, ánh chiều chiếu rọi, không nóng bức như giữa trưa, thủy tinh khúc xạ tia sáng cũng không chói chang như ban trưa.

Cửa ra vào có hai hàng nhân viên khách sạn đứng, vài quản lý khách sạn thấy mấy người Bách Lý Hàn Tôn đi ra lập tức tiến lên, sau đó nhân viên bảo vệ cưỡng chế cản trở các phóng viên truyền thông, càng không cho phép phóng viên truyền thông chụp ảnh họ.

Xe Bentley RV đen cao quý, tài xế mặc đồng phục màu trắng cúc áo màu vàng xuống xe mở cửa.

Khuôn mặt Bách Lý Hàn Tôn tuấn mỹ như Thần mặt trời Apollon lạnh lùng cao quý, anh nắm chặt tay cô, từng bước đi trên thảm đỏ.

Ánh nắng chiều màu đỏ rải khắp, cô đuổi kịp bước chân anh, từng bước đi tới.....

Bây giờ, họ đang đi là thảm đỏ kết hôn, bong bóng rực rỡ đủ màu bay trên không trung, không ngừng bay lên cao....

Trong mơ hồ cô nhìn thấy hoàng hôn rực rỡ!

Gió nhẹ thổi tới, cô nghe hương vị mát mẻ, ngực phập phồng hít thở một hơi thật sâu, cảm giác thể xác và tâm hồn vô cùng thoải mái, nhưng khi nhìn thấy đám người đông nghìn nghịt, vè mặt trắng noãn của cô bình tĩnh thong dong, đôi mắt màu hổ phách tĩnh mịch như bầu trời bao la, đôi môi hơi mím chặt.

Bách Lý Hàn Tôn phát hiện bàn tay nhỏ bé trong tay anh hơi cứng lại, ngón tay anh khẽ vuốt ve lưng cô, cảm giác này như đang an ủi hoặc cũng như đang dụ dỗ cô, bảo cô nhẫn nại chút xíu nữa là ổn.

Trong lòng bàn tay hơi tê dại ngứa ngáy, mào rậm của Cố Tuyết Y khẽ chau lại, tầm mắt từ trong đám người thu về, khõe mắt liếc gò má anh, truyền tin hỏi anh có chuyện gì.

Bách Lý Hàn Tôn sai bước đi tới, không nhìn cô.

Khi họ ngồi phía ghế sau, lái xe đóng cửa rồi vòng qua vị trí lái xe mở cửa ngồi vào.

Xe Bentley RV màu đen chậm rãi chạy đi dưới cái nhìn chăm chú của mọi người.

Một ngày mới.

Trên chiếc chăn được trang trí hoa văn cổ xưa, nhìn thì biết giá tiền không rẻ, thân thể Cố Tuyết Y theo đồng hồ sinh học dậy lúc 8 giờ, vén chăn lên xỏ xép bông vào.

Kéo màn ra, trước mắt đột nhiên sáng ngời, cô nhắm mắt lại, đợi sau khi thích ứng mới chậm rãi mở mắt, mở cửa sổ thủy tinh ra, nhìn phong cảnh thế ngoại đào viên ngoài kia. Ánh mặt trời buổi sáng chiếu lên những giọt sương trên thảm cỏ sáng lấp lánh như thủy tinh đang chiếu sáng, gió thổi cây hoa đào, cánh hoa hồng phấn bay khắp bầu trời, nhẹ nhàng nhảy múa dưới ánh nắng, nhánh cây khẽ đong đưa, trên mặt loang lổ nhiều điểm sáng, từng đợt mùi hoa đào thơm ngát thổi thấm vào tim gan, thỉnh thoảng còn có cả tiếng chim hót.

Cố Tuyết Y đứng trước cửa sổ duỗi chiếc lưng mỏi, sau đó bắt đầu rửa mặt, thay đồ ngủ gấp chăn mền.

Vừa mở cửa phòng, mùi đồ ăn thơm lừng tràn ngập trong không khí, Cố Tuyết Y đi vào phòng bếp.

Thấy Vương Tiểu Vi mặc tạp dề đang xào đồ ăn trước bếp, cô ấy nghe tiếng động lập tức quay đầu nhìn Cố Tuyết Y, đáy mắt hiện vẻ sợ sệt, trên mặt mang nụ cười chuyên nghiệp nhưng không xa cách, “Tiểu thư ngài tỉnh rồi ạ! Một phút nữa là có thể ăn sáng được!” Sáng hôm nay đồng hồ báo thức của điện thoại không reo, cô ngủ quên, bây giờ cô sợ tiểu thư sẽ trách tội cô tại sao muộn rồi mà chưa làm xong bữa sáng.

Cố Tuyết Y mỉm cười lạnh nhạt, “Không sao, từ từ đi.” Sau đó cô nhìn Vương Tiểu Vi rồi ra khỏi phòng bếp đi tới phòng khách ngồi xuống sofa.

Hết chương 42

Quyển 1 - Chương 43: Châm chọc Quan Hàn Di

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Đúng lúc này tiếng chuông cửa vang lên, Cố Tuyết Y thấy Vương Tiểu Vi vội lau nước và dầu mỡ trong tay, cô liền đứng dậy, “Cứ để tôi đi mở cửa cho! Em làm tiếp đồ ăn của em đi.” LQĐ

“Cảm ơn tiểu thư!” Vương Tiểu Vi nhìn cô, đáy mắt lộ vẻ cảm kích.

Cố Tuyết Y mở cửa, cô nhìn thấy Quan Hàn Di một thân quần áo sạch sẽ xinh đẹp, tóc búi đứng, ngũ quan diễm lệ trắng nõn như tuyết, dưới mắt không còn quầng thâm ngày trước.

Quan Hàn Di nhìn cô, trong mắt ẩn chứa sự áy náy, có chút xấu hổ nói, “Tuyết Y, chỗ tớ hết mì tôm và đồ ăn rồi, hôm qua tớ đi tham dự hôn lễ của Nhã Mạn khuya mới về, sau khi về thì lại muốn đánh bản thảo nên tạm thời không có thời gian rảnh đi siêu thị.”

Vẻ mặt Cố Tuyết Y lạnh nhạt, đôi mắt màu hổ phách sáng lấp lánh như thạch anh, cô nhìn Quan Hàn Di, đôi môi như đóa hoa cười nhàn nhạt, lùi về sau một bước, chừa ra đường nhỏ, khẽ nói, “Vào đi! Tiểu Vi đang chuẩn bị bữa sáng, vừa lúc chúng ta ăn cùng nhau.”

Vương Tiểu Vi bung đồ ăn đã làm xong ra phòng khách, ngẩng đầu nhìn lên, tầm mắt dính trên người Quan Hàn Di sau lưng Cố Tuyết Y, trong mắt cô đột nhiên tối tăm, sau đó khước miệng lập tức cười khách khí xa cách, nói, “Tiểu thư Quan cô vừa tới ạ!”

Đôi mắt Quan Hàn Di trừng lớn, bộ dạng vô cùng đói bụng nhìn đủ loại đồ ăn trên mặt bàn thủy tinh, quay đầu nói với Cố Tuyết Y, “Tuyết Y, bên chỗ cậu đồ ăn sáng đa dạng quá! Hơn nữa còn có người chuyên môn làm cho cậu, thời gian qua cậu thực hạnh phúc, khiến tớ có chút hâm mộ ghen tỵ.” Giọng nói của cô ta đầy ý tứ đùa giỡn.

Cố Tuyết Y nhìn cô ta, cười nhạt một tiếng, không nói gì.

Ngược lại Vương Tiểu Vi nghe mấy lời này của cô ta, sắc mặt có chút không vui. Cái cô Quan Hàn Di này không có việc gì đều chạy qua bên này, thường xuyên đến đây ăn cơm, có đôi khi cô cực khổ học làm được món ăn nào đó đều bị cô ta ăn hết, tiểu thư không được ăn. Nếu là cô, chắc chắn không mở cửa mời Quan Hàn Di vào nhà.

Quan Hàn Di tự mình kéo ghế sofa ra, muốn ngồi xuống, Vương Tiểu Vi đúng lúc nói, “Tiểu thư Quan, vị trí này là ghế dành riêng cho thiếu chủ chúng tôi, phiền cô ngồi ghế khác nhé!”

Quan Hàn Di giật mình, tầm mắt nhìn ghế trong tay, lại ngược mắt nhìn Cố Tuyết Y, “Tuyết Y, chuyện này.....” Cô ta cho rằng cô ta đến đây nhiều lần như vậy rồi, không cần để ý những chuyện như thế này, cô ta có thể tùy tiện ngồi.

Cố Tuyết Y ngồi xuống chiếc ghế mà Vương Tiểu Vi kéo ra cho cô, trong mắt lạnh nhạt nhìn Quan Hàn Di, giọng thẳng tắp nói, “Vị trí này quả thực Bách Lý Hàn Tôn muốn ngồi, anh ta không thích người khác ngồi ghế của anh ta, cậu ngồi chiếc ghế Tiểu Vi đưa tới cũng giống như vậy.” Ánh mắt nhìn lại, Vương Tiểu Vi kéo tới chiếc ghế bình thường lại giá rẻ chưa tới 100 đồng.

“Mời tiểu thư Quan ngồi!” Vương Tiểu Vi mỉm cười, làm tư thế mời ngồi.

Ghế thiếu chủ muốn ngồi đương nhiên người ngoài không thể ngồi được, đừng tưởng rằng đến đây mấy lần thì có cơ hội ngồi lên trên chiếc ghế dành riêng cho thiếu chủ.

Đôi mắt Quan Hàn Di mở lớn nhìn ghế trong tay Vương Tiểu Vi, trên mặt lập tức nặng nề, sau đó hơi cứng ngắc, không hài lòng thu tay lại, đôi mắt như tui thân và ngưng ngừng nhìn Cố Tuyết Y, “Xin lỗi, tớ không biết ghế này không thể ngồi.” Ngón tay bên hông xiết chặt rồi nhanh chóng thả lỏng.

Ánh mặt trời dần chiếu vào phòng khách, khiến phòng khách đột nhiên sáng hẳn lên, phảng phất như chiếu một vầng sáng vào trong phòng.

Da thịt Cố Tuyết Y trắng nõn, thoát nhìn càng trong suốt, cánh môi hồng phấn khẽ cười yếu ớt, đôi mắt giống như bầu trời xanh bao la ngoài kia, sáng bừng lại bình tĩnh, không có bất kỳ đám mây đen nào che phủ, cô nhìn Quan Hàn Di, “Không sao, không phải cậu cố ý, ngồi xuống cùng ăn sáng nào!”

Vương Tiểu Vi gấp cho Cố Tuyết Y món cô thích ăn, lúc chuẩn bị lùi sang một bên Cố Tuyết Y nói cô ngồi xuống cùng nhau ăn sáng, cô chần chừ một lúc, sau đó ngồi bên tay phải Cố Tuyết Y, đối diện chính là Quan Hàn Di.

Quan Hàn Di vừa gấp thức ăn thịnh soạn lại nhìn chằm chằm Vương Tiểu Vi, “Tuyết Y, cậu bảo cô ta ngồi xuống vậy ngộ nhờ thiếu chủ Bách Lý đến thấy thì có trừ tiền lương của cô ta không?” Trong mắt đầy tò mò và hoang mang nhìn Cố Tuyết Y.

Lời vừa nói ra lưng Vương Tiểu Vi cứng ngắc, đôi mắt lập tức nhìn Cố Tuyết Y.

Ngón tay Cố Tuyết Y cầm đũa khựng lại, đôi mắt màu hổ phách yên lặng nhìn Quan Hàn Di, hồi lâu sau, Quan Hàn Di không thấy Cố Tuyết Y lên tiếng, sắc mặt trở nên cứng đờ, nếu như không quan sát kỹ thì không nhìn ra, “Có phải tớ nói sai gì rồi không?” Nháy mắt về vôi tội, trong lòng tuôn ra cảm giác khiếp sợ.

Cầm trắng nõn của Cố Tuyết Y căng lên rồi thả lỏng, nhàn nhạt nói, “Cậu chỉ thuận miệng hỏi, có gì sai chứ? Cậu nghĩ nhiều rồi.” Sau đó dùng đôi đũa gấp thức ăn, đặt trong chén sứ trắng.

“Cho dù anh ta đến thấy hình ảnh như vậy, tớ cũng tin Bách Lý Hàn Tôn sẽ không trách tội Tiểu Vi, dù sao anh ta phải người tới để tớ phân phó làm việc.”

Vương Tiểu Vi hít nhẹ một hơi, cả người không còn căng thẳng cứng ngắc như vừa rồi, đối với Cố Tuyết Y bên vục trong lòng bắt đầu cảm động! Đột nhiên sâu trong lòng cô lại thấy hổ thẹn.

Quan Hàn Di cười hơi cứng ngắc, mấp máy môi, hình như đang cố gắng để không hạ môi cười xuống, ánh mắt chuyển từ trên người Cố Tuyết Y sang Vương Tiểu Vi, cười cười nói, “Tiểu Vi thật sự hạnh phúc, có thể được chăm sóc một người tốt bụng như Tuyết Y đây.”

“Đâu có, có thể chăm sóc tiểu thư Cố là may mắn của tôi.” Vương Tiểu Vi đối mặt với cô ta, khoe miệng cười châm chọc, “Tôi nghĩ như tiểu thư Quan vậy mới gọi là hạnh phúc, có tiểu thư và tiểu thư Tiêu là bạn thân, tới nhà bạn cũng có thể xem thành nhà mình, hiện nay tình chị em tốt như vậy đi đâu tìm được chứ! Tiểu thư Quan không biết đấy thôi, tôi có quen một người bạn của bạn, cô ta rất hẹp hòi! Ngày nào cô ta cũng tới nhà bạn tôi ăn uống nhưng chưa bao giờ mang quà cáp gì tới, còn thường xuyên kiếm cớ nói trong lúc nhất thời mình quên mua quà.” Vương Tiểu Vi nói đến đó thì dừng lại một

lát, trong mắt ẩn chứa ý tứ sâu xa nhìn Quan Hàn Di đối diện cô, “Haizzz! Bạn của tôi lại ngại nói cô ta, dù sao mọi người đều là bạn bè, nói ra thì xấu hổ lắm! Tôi nhất định sẽ nói nếu tôi là người bạn đó, đáng tiếc tôi không phải.”

Ngũ quan mỹ lệ của Quan Hàn Di tựa như phủ lên một tấm màng bạch kim mỏng, thoát nhìn vô cùng cứng ngắc, đường cong khéo miệng đã thẳng tắp, đôi mắt u ám nhìn Vương Tiểu Vi. Tay trái đặt dưới bàn thủy tinh, vì trên bàn thủy tinh có một tấm khăn mỏng cho nên không nhìn được năm ngón tay dưới bàn cuộn chặt lại, trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

“Tiểu thư Quan!” Vương Tiểu Vi làm như không thấy vẻ mặt Quan Hàn Di khế thay đổi, môi nở nụ cười xán lạn như ánh mặt trời nhìn Quan Hàn Di, trong mắt không che dấu được tia sáng, “Cô nói xem, có đúng là chỉ có loại người không có tố chất trình độ thì mới làm ra những chuyện như vậy không?”

Quyển 1 - Chương 44: Xin lỗi

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn

Sắc mặt Quan Hàn Di không dám biểu lộ cơn phẫn nộ và tức giận của mình ra, cô ta cố gắng chịu đựng, giờ phút này nét mặt cô ta thoát nhìn có chút vụn vặt, đôi môi đỏ thẫm khẽ run rẩy, móng tay đâm vào lòng bàn tay mà cô ta cũng không thấy đau, đôi mắt lén liếc Vương Tiểu Vi. LQĐ

Cố Tuyết Y lẳng lẳng ăn cơm, đối với chủ đề giữa mấy cô cô không có hứng thú.

Quan Hàn Di thấy bộ dạng này của cô, cơn tức trong lòng càng thêm bùng cháy, giọng điệu oán hận thềm kín. “Tuyết Y, miệng người giúp việc của cậu rất lợi hại, nói chuyện tổn thương người khác quá.”

Cố Tuyết Y nhẹ nhàng thả đôi đũa trong tay, tay cầm khăn lau khóe miệng, đôi mắt màu hổ phách giương lên, bình tĩnh nhìn Quan Hàn Di, lạnh nhạt nói, “Nếu cậu không phải cô ta thì kệ đi, cô ấy cũng chỉ là một đứa bé, hơn nữa người cô ấy nói cũng chẳng phải cậu, cậu có gì phải tức giận.”

Quan Hàn Di nhìn chăm chăm cô, đôi môi hồng phấn mím chặt lộ vẻ vô cùng mất hứng.

Vương Tiểu Vi nghe ra trong lời Cố Tuyết Y nói có phần thiên vị cô, tâm tình vô cùng vui vẻ, nhìn xéo Quan Hàn Di, trong mắt xẹt qua vẻ khinh thường, hừ! Cũng chỉ có người ngu xuẩn mới ‘chiếu theo số vào chỗ ngồi.’

Cố Tuyết Y thấy vẻ mặt cô ta như vậy, nói tiếp, “Cậu muốn tớ nói gì, tớ thật sự chịu bó tay, người thông minh chắc chắn biết không nên so đo với người hời hợt chuyện gì cả.”

Quan Hàn Di nghe xong Cố Tuyết Y nói,,,,,,,,, im lặng một lát, sắc mặt từ từ khôi phục bình thường, tay cầm đũa bắt đầu di chuyển. Tuyết Y cũng đã nói như vậy, cô ta cũng không thể làm gì, nếu tức giận nữa thì người thua thiệt chính là cô ta.

“Còn em nữa!” Cố Tuyết Y chuyển sang nhìn Vương Tiểu Vi bên phải mình, ngũ quan tinh xảo lạnh lợi mỹ lệ, cằm nhỏ lộ vẻ xa cách lạnh lùng, trong mắt hờ hững, phòng khách vắng vẻ phảng phất như nước biển buổi sáng, dưới ánh nắng mặt trời vẫy xuống sáng lấp lánh, giọng nhẹ nhàng lạnh lẽo, “Nói thế nào đi nữa Hàn Di cũng là khách, em thân là người giúp việc của chủ nhà thì nên chào hỏi khách khứa đàng hoàng, tại sao gây lộn với khách hả?” Lòng mày rậm của cô nhíu chặt, “Tôi thấy em hoàn toàn quên nguyên tắc cơ bản của người giúp việc, nếu là như vậy thì em trở về nhà họ Bách Lý đi! Chỗ này của tôi không quản được em!”

“Rất xin lỗi tiểu thư!” Sắc mặt Vương Tiểu Vi lập tức mất hết màu màu trắng như tờ giấy, vội từ trên ghế đứng lên, cung kính cúi đầu với Cố Tuyết Y, giọng run rẩy nghẹn ngào cam đoan nói, “Từ nay về sau em sẽ không như vậy nữa, mong ngài đừng đuổi em về.” Nếu như đuổi cô về, chỉ sợ cả đời này cô sẽ không có việc làm.

“Em hẳn là không nên nói xin lỗi với tôi, em nên nói xin lỗi Hàn Di kìa.” Mặt Cố Tuyết Y không biểu tình gì, nhìn ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ, gió nhẹ thổi vào cửa sổ sát đất, bức rèm tung bay, phảng phất như có cô tiên nữ muốn xuống trần.

Ngón tay bên hông của Vương Tiểu Vi cuộn chặt, nắm tay không

ngừng run rẩy, tựa như người ta vừa chạm vào, nắm tay này sẽ lập tức vung lên đánh ngã đối phương mới thôi. Cô chậm rãi xoay người, đối mặt với Quan Hàn Di, Quan Hàn Di ngạo mạn liếc cô một cái, sau đó tầm mắt chuyển nhìn chỗ khác.

Đôi mắt Vương Tiểu Vi đỏ ửng, hít một hơi thật sâu, mũi khẽ nhếch lên, “Xin lỗi tiểu thư Quan! Hôm nay vô lễ xúc phạm cô, thật sự xin lỗi!” Giọng cô nghẹn ứ, người khác vừa nghe thì biết bụng cô đầy uất ức.

Đôi đũa trong tay Quan Hàn Di ngừng lại, liếc nhìn Cố Tuyết Y.

Cố Tuyết Y thu hồi tầm mắt, lạnh nhạt nhìn Quan Hàn Di.

“Quên đi!” Quan Hàn Di chuyển sang nhìn Vương Tiểu Vi, trong mắt có vẻ rất không tình nguyện, “Tôi mà so đo với cô thì không phải giống như tôi rất keo kiệt à?”

Ăn xong bữa sáng, Quan Hàn Di hào hứng bưng bưng kéo Cố Tuyết Y ngồi trên sofa nói chuyện phiếm, trò chuyện một lúc Quan Hàn Di nhắc đến chuyện xảy ra ngày hôm qua, vừa trò chuyện vừa thờ ơ lật xem báo hôm nay.

“Thật kỳ cục!” Quan Hàn Di càng không ngừng lật báo, “Hôm qua cậu và thiếu chủ Bách Lý xuất hiện mọi người đều chú ý, sao hôm nay báo giải trí lại không đăng chuyện các cậu, hại tớ cao hứng cả buổi, tớ còn muốn nhìn ảnh chụp của cậu! Đáng tiếc quá!”

Cố Tuyết Y cười nhạt một tiếng, mắt hờ hững, “Chuyện này có gì tốt mà đáng tiếc, không có thì không có.”

“Nhưng lại có ảnh Nhã Mạn và Lăng Hi Dạ kết hôn nè.” Quan Hàn Di chỉ vào Tiêu Nhã Mạn mặc áo cưới màu trắng và Lăng Hi Dạ mặc tây

trang màu trắng trên bìa ngoài tờ tạp chí, “Sao lại không có cậu và thiếu chủ Bách Lý?”

Quyển 1 - Chương 45: Giúp đỡ?

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cố Tuyết Y cười cười, suy nghĩ bắt đầu bay xa.

Hôm qua hai người họ lên xe, Bách Lý Hàn Tôn liền phân phó quản gia Phó cảnh cáo các hãng truyền thông của những phóng viên kia, nếu như không muốn phải chịu vận mệnh thất bại bị thu mua thì báo ra ngày mai không thể có chút dấu vết nào của họ dính lên. LQĐ

Khi đó cô bắt đầu suy nghĩ lý do Bách Lý Hàn Tôn làm như vậy, tối qua cả đêm cô không ngủ, mắt nhắm nhưng đầu lại toàn suy nghĩ về chuyện này.

Ngủ không ngon, bây giờ đầu óc hơi choáng váng.

Cô vuốt ve huyết thái dương của mình.

Vương Tiểu Vi dọn xong bát đĩa, gạt táo bung ra thì thấy Cố Tuyết Y đang xoa đầu, lập tức thả đĩa xuống đến bên cạnh cô xoa huyết thái dương cho cô.

Đôi mắt Quan Hàn Di từ mặt báo chuyển sang trên mặt Cố Tuyết Y, kính viền đen hơi quê mùa, nhắm mắt hưởng thụ, sắc mặt trắng hơn ngày trước một chút, có thể do ngủ không ngon giấc, môi hồng cũng tái hơn ngày thường, không còn chút máu.

Dần dần trong mắt Quan Hàn Di u ám, ngũ quan điểm lệ trắng nõn

lập tức cứng đờ, mơ hồ xuất hiện thần thái hâm mộ đổ kỵ.

Tất cả sự chú ý của Vương Tiểu Vi đều đặt trên người Cố Tuyết Y, không để ý tay Quan Hàn Di đang lật báo căng cứng, tờ báo trên bàn bắt đầu nhăn nhúm.

Cố Tuyết Y cảm thấy đầu thoải mái hết choáng váng nên mở mắt ra, đôi mắt màu hổ phách tĩnh lặng nhìn Vương Tiểu Vi, cười với cô ấy.

Ngón tay Quan Hàn Di thả lỏng, mấy tờ báo trên bàn khôi phục thẳng lại, nhưng trên mặt vẫn có thể nhìn thấy dấu nếp nhăn, cô ta nhìn Cố Tuyết Y, cố nặn ra nụ cười hơi gượng gượng. “Tuyết Y, hôm nay tớ đến có một chuyện muốn nhờ cậu giúp, ba mẹ tớ gọi điện thoại nói tớ lớn rồi nên kết hôn đi, ba người chúng ta bằng tuổi, Nhã Mạn thì kết hôn rồi, cậu cũng đã có bạn trai, tớ thì ngay cả bóng dáng bạn trai cũng chẳng thấy, vì để họ yên tâm không lo lắng cho tớ, thế là tớ..... Thế là tớ nói nói dối nói tớ có bạn trai rồi, kết quả họ muốn sang đây thăm tớ, cậu nói bây giờ tớ nên làm gì đây?”

Lời vừa nói ra, lông mày Vương Tiểu Vi bên cạnh lập tức nhíu lại, như một ngọn núi nhỏ, kéo căng đến thấy cả đường nhăn, môi mím chặt, thoạt nhìn như đang giận lẫy, nhưng đôi mắt chứng minh rõ không phải đang giận lẫy mà là đang tức giận.

Cái cô Quan Hàn Di này vẫn không biết xấu hổ, cái cơ thối nát vậy mà cũng tìm ra được.

Ngũ quan xinh xắn của Cố Tuyết Y đột nhiên hơi cứng, lông mày rậm lặng lẽ nhíu chặt, trong mắt trong trẻo lạnh lùng không gợn sóng, cảm lạnh lẽo độc nhất vô nhị.

Rất lâu sau cô mới nhìn Quan Hàn Di, “Chuyện dối trá này vốn cậu không nên nói, bây giờ tớ cũng chẳng giúp được cậu gì cả....”

Sắc mặt Quan Hàn Di liền ngẩn ngơ, cơn mắt ngây ngốc nhìn báo trên bàn, trong mắt vẻ tối tăm và phức tạp không biết tên chợt lóe lên, ngón tay trên đùi xoắn chặt vào nhau, giống như muốn bẽ gãy nhau, tay cô ta bị xước rỉ máu ra mà cũng không phát hiện, vẫn cuộn chặt như cũ.

“..... Cậu bảo tớ đi đâu chuẩn bị một người đàn ông đây!” Cô ra vẻ thoải mái nói giỡn với, “Hàn Di, cậu cũng biết tớ không thích ra ngoài, quen được mấy người đàn ông đâu.....”

“Không phải cậu quen thiếu chủ Bách Lý sao?” Quan Hàn Di đột nhiên quay đầu nhìn Cố Tuyết Y, trong mắt đã tràn đầy dự vọng, “Anh ta quen nhiều người như vậy, cậu có thể nhờ anh ta giúp.”

Khuôn mặt tròn trịa của Vương Tiểu Vi cứng đờ, cô Quan Hàn Di này thực sự là tính toán tốt, lại dám kêu tiểu thư nhờ thiếu chủ giúp giới thiệu người, phải biết rằng chỗ thiếu chủ quen biết thì toàn là người có tiền, sao mấy người đó có thể để mắt tới Quan Hàn Di cô ta chứ! Thật sự là thích mơ mộng hão huyền quá mà!

Cố Tuyết Y giật mình, khuôn mặt trắng noãn không tự chủ lộ vẻ khó xử, đôi mắt lạnh nhạt thâm trầm tĩnh mịch như mặt biển nhìn Quan Hàn Di, “Không phải tớ không giúp cậu, mà là giữa tớ và anh ta.....” Câu nói kế tiếp lập tức biến mất, cô dứt khoát mím môi.

Nguyên nhân câu chuyện giữa cô và Bách Lý Hàn Tôn không muốn quá nhiều người biết, Hàn Di biết thì chẳng phải Nhã Mạn và mẹ nuôi cũng sẽ biết à?

“Tuyết Y, chuyện này chẳng qua chỉ là một câu nói của cậu, sao cậu không nói giúp tớ.” Đôi mắt Quan Hàn Di cầu xin nhìn cô.

Truyện bên diễn đàn LQĐIÒN

“Trong lễ cưới tớ nhìn ra thiếu chủ Bách Lý rất cưng chiều cậu, chỉ cần cậu mở miệng nhất định anh ta sẽ giúp cậu, hơn nữa cấp dưới anh ta nhiều người như vậy, ra lệnh một tiếng thì rất nhiều người sẽ làm cho anh ta.” Trong lễ cưới của Nhã Mạn cô ta nhìn thấy không ít thương nhân muốn níu vào Bách Lý Hàn Tôn, hận không thể móc tim móc phổi cho Bách Lý Hàn Tôn xem, chỉ là cô ta ngồi cùng họ nên thiếu sự chú ý và hâm mộ.

“Tuyệt Y!” Ánh mắt Quan Hàn Di đen láy nhìn cô, hai tay chuyển sang nắm tay Cố Tuyết Y, “Bây giờ bạn bè gặp nạn, cậu không giúp tớ thì ai sẽ giúp tớ đây! Hơn nữa bây giờ Nhã Mạn vừa mới cưới, sao tớ lại không biết xấu hổ tới quấy rầy cậu ấy chứ! Tuyệt Y –“ Cô ta kéo dài âm cuối, giọng nũng nịu.

Thói quen mỉm cười của Vương Tiểu Vi chẳng biết rơi xuống tự lúc nào, trong mắt không hề che giấu ngọn lửa tức giận nhìn Quan Hàn Di, sau đó hai mắt nôn nóng chuyển qua nhìn Cố Tuyết Y.

Tiểu thư đừng đồng ý giúp cô ta nhé! Trong lòng điên cuồng hò hét, Quan Hàn Di cô ta là người xấu, cô ta căn bản là đang lợi dụng ngài, ngàn vạn lần đừng đáp ứng cô ta!

Cố Tuyết Y rũ mắt xuống, ngấm bàn tay bị tay Quan Hàn Di nắm chặt, đôi mi thanh tú nhíu lại, khuôn mặt trắng nõn có phần dần lạnh lẽo, phảng phất như mặt hồ dần đóng băng trong trời đông giá rét, vừa trắng vừa trong suốt, đột nhiên khiến người ta có cảm giác lạnh thấu xương.

Lúc cô nhẹ nhàng rút tay mình về cảm nhận được lực độ tay Quan Hàn Di, cô không chần chừ một giây cố ý dùng sức rút tay mình về, khuôn mặt tinh xảo nhìn Quan Hàn Di đã khôi phục dáng vẻ trong

trẻ nhưng lạnh lùng ngày thường.

Cô thôi nhìn Quan Hàn Di, liếc nhìn mu bàn tay trắng trẻ đã đỏ lên, giống như máu tràn ra, đẹp tựa đóa hồng đỏ kinh người, lông mày cô nhíu chặt.

Quan Hàn Di theo tầm nhìn cô ngó qua, vừa thấy mu bàn tay cô đỏ lựng lập tức nói xin lỗi, nói cô ta không cố ý.

Vương Tiểu Vi tiến lên một bước, tay cầm tay Cố Tuyết Y lên xem xét, sắc mặt kinh hãi, hai tay không khỏi run rẩy, lập tức ngược mắt liếc Quan Hàn Di, giờ phút này cô mặc kệ kết quả đắc tội hay không đắc tội Quan Hàn Di gì đó, “Sao tiểu thư Quan có thể dùng lực mạnh như vậy cầm tay tiểu thư nhà tôi chứ? Cô xem đi, đỏ cả rồi nè, nếu để thiếu chủ nhà tôi thấy được sẽ truy hỏi, cô và tiểu thư nhà tôi quen biết đã mười năm, làn da ngài ấy dễ dàng ứ máu cũng không biết nhẹ tay một chút, ngày mai ngủ dậy nhất định sẽ.....”

“Được rồi Tiểu Vi, Hàn Di cậu ấy cũng chẳng phải cố ý, mấy hôm nữa sẽ tan hết, không sao.” Vẻ mặt Cố Tuyết Y lạnh nhạt, lảng lảng nhìn Vương Tiểu Vi đang lo lắng cho cô, môi hồng như cánh hoa, vừa mềm mại lại óng ánh, cô khẽ cười cắt lời Vương Tiểu Vi nói.

Hết chương 45

Quyển 1 - Chương 46: Xin lỗi

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Như vậy sao được, nếu thiếu chủ thấy nhất định sẽ.... Với em, để em tìm thuốc xoa cho ngài!” Bây giờ cô hi vọng ngày mai không bị bầm. LQĐ

Vương Tiểu Vi đứng dậy, trừng mắt liếc Quan Hàn Di rồi mới đi tìm hộp y tế.

Quan Hàn Di nhìn bóng lưng Vương Tiểu Vi, trong mắt u ám, quay đầu nhìn Cố Tuyết Y một lát, đôi mắt áy náy nhìn cô, “Xin lỗi Tuyết Y, không phải tớ cố ý, hi vọng cậu tha thứ.”

“Không sao!” Cố Tuyết Y nhàn nhạt nói.

“Vậy chuyện giới thiệu người.....” Đáy mắt Quan Hàn Di cẩn thận nhìn Cố Tuyết Y.

“Hàn Di!” Đôi mắt Cố Tuyết Y như bầu trời không gợn mây lạnh nhạt nhìn Quan Hàn Di, giọng êm dịu như dòng suối nhỏ, “Sở dĩ Bách Lý Hàn Tôn có địa vị như ngày hôm nay chứng tỏ anh ta không phải là người tùy tiện nghe lời người khác, lý trí anh ta tuyệt đối mạnh mẽ hơn người bình thường rất nhiều, cũng không phải một câu nói của tớ thì có thể khiến anh ta giúp cậu được!”

Ngũ quan điểm lệ của Quan Hàn Di dần tối xuống, giống như nhiễm một tầng màu xám, ngón tay xiết chặt, trong mắt u ám nhìn Cố Tuyết Y, khiến người khác không nhìn thấu giờ phút này cô ta đang suy

nghĩ gì.

Cố Tuyết Y im lặng một lúc, nói tiếp, “Chuyện của cậu tớ sẽ nói, về phần có được hay không thì tớ không dám cam đoan với cậu, đến lúc đó cậu đừng.....”

“Cậu yên tâm, tớ sẽ không trách cậu! Cho dù chuyện không thành cũng chẳng sao, coi như tớ không có duyên.” Trên mặt Quan Hàn Di lại cười, trong nháy mắt đó giống như hoa nở xán lạn.

Cô ta tin chỉ cần Tuyết Y mở miệng, thiếu chủ Bách Lý chẳng thể nào khoanh tay đứng nhìn không giúp Tuyết Y.

Vương Tiểu Vi mang hộp dụng cụ y tế gia đình bước nhanh vào phòng khách, thấy Quan Hàn Di không còn trên ghế sofa, cô hít sâu một hơi, đôi môi mím chặt ngồi xuống cạnh Cố Tuyết Y, mở hộp thuốc ra lấy thuốc khử trùng giúp cô.

“Chuyện hôm nay thật sự làm khó em rồi!” Cố Tuyết Y nhìn má cô, đáy mắt hờ hững xuất hiện tình cảm ấm áp.

“Ặc?” Vương Tiểu Vi vừa giúp cô khử trùng vừa ngẩng đầu mờ mịt nhìn Cố Tuyết Y, “Tiểu thư ngài nói khó xử chuyện gì ạ?” Sau đó khóe miệng tươi cười, “Nếu chuyện này ngài không cần khách sáo, những thứ như thế này là em nên làm.”

“Không phải tôi nói chuyện này!” Trong mắt Cố Tuyết Y ẩn chứa nụ cười, nhìn Vương Tiểu Vi dùng bông gạc dính thuốc khử trùng cho cô.

“Tiểu thư ngài là đang nói chuyện bảo em xin lỗi tiểu thư Quan sao ạ?”

“Ừ!” Cố Tuyết Y gật đầu, “Chuyện đó là cô ấy khơi lên trước, cô ấy có chỗ không đúng, nhưng những lời kia em cũng không thể nói trước mặt cô ấy, dù nói thế nào đi nữa thì cô ấy cũng là bạn tôi, bọn tôi quen biết đã mười năm rồi.” Cô không muốn thiên vị ai cả, tính tình Hàn Di vốn hiếu thắng, chỉ cần không quá đáng thì cô mắt nhắm mắt mở.

“Nhưng em nhìn thế nào thì cô ta cũng chẳng xem ngài là bạn bè, nếu xem ngài là bạn thì không nói yêu cầu vô lễ như vậy.” Ở chung với Cố Tuyết Y, Vương Tiểu Vi bất tri bất giác lộ ra bản tính của mình, giờ phút này cô mím miệng oán hận, trong mắt lộ ngọn lửa tức giận bất bình.

Không phải nói cô cố tình hạ thấp Quan Hàn Di, mà thân phận cô ta như vậy, người thiếu chủ thực sự giới thiệu, chỉ sợ đều là để làm bõ nhí.

Cố Tuyết Y khẽ cười nhìn qua Vương Tiểu Vi, giọng điềm tĩnh như mặt hồ nước nhàn nhạt nói, “Cô ấy cũng là lo mình không gả đi được, hơn nữa ba mẹ cô ấy thúc giục nên cô ấy mới như vậy.” Cô biết ở nông thôn phụ nữ đã 29 tuổi mà còn chưa lấy chồng thì về nhà đều bị người trong thôn chỉ trích.

“Người thích nói dối như cô ta chẳng ai thương cảm cả.” Vương Tiểu Vi vừa thu dọn bông gạc thuốc men, hơi dùng lực đóng hộp y tế lại, vừa tức giận nói, “Bây giờ tiểu thư khử trùng xong rồi, chờ lát nữa em luộc trứng gà làm tiêu bầm cho ngài.”

“Ừ!”

Vương Tiểu Vi đột nhiên nói, “Tiểu thư, không phải ngài thực sự nói chuyện này với thiếu chủ chứ?” Trong lòng cô liều mạng hò hét, không không không không---

“Nếu tôi đã nhận lời cô ấy thì tôi sẽ nói, nhưng Bách Lý Hàn Tôn có giúp hay không thì cũng chẳng phải là chuyện của tôi.”

Hết chương 46

Quyển 1 - Chương 47: Ra sân bay

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nhà họ Lăng

Trong phòng trang trí theo phong cách châu Âu cổ điển, xa hoa, đèn treo thủy tinh khổng lồ, thảm trải sàn cao cấp, hoa cắm chướng cắm trong bình cổ, thỉnh thoảng tàn mùi hương thơm ngát khiến người ta sáng khoái, cửa sổ sát đất, rèm cửa tung bay, bàn gỗ hình bầu dục, ánh mặt trời rải khắp nơi, trong phòng sáng rực. LQĐ

Tiêu Nhã Mạn mặc một chiếc váy xanh nhạt, ngũ quan ngọt ngào không che dấu niềm vui sướng, khoe miệng hồng hào vô thức vênh lên, phảng phất như đóa hướng dương vàng rực nở rộ và mãi miết đuổi theo ánh mặt trời.

Cô gấp thức ăn bỏ vào miệng nhai, Lý Xuân Nhu đối diện cô thỉnh thoảng nhìn cô, khoe miệng không tự chủ bị lây nụ cười của Tiêu Nhã Mạn, “Con dọn dẹp hành lý xong chưa?”

Tiêu Nhã Mạn buông đũa trong tay, cười nhìn qua Lý Xuân Nhu đã trung niên nhưng vẫn như ở tuổi 40, giọng ngọt ngào cười nói, “Còn một ít ạ, chờ lát nữa con lên dọn là được.”

Vẻ mặt Lý Xuân Nhu tươi cười gật đầu, “Đây là lần đầu tiên trong đời con hưởng tuần trăng mật, phải vui vẻ lên.”

“Dạ!” Tiêu Nhã Mạn cười gật đầu, trong lòng có cảm giác vui sướng

bành trướng, đột nhiên rất muốn chia sẻ với Tuyết Y.

“Mấy năm nay Hi Dạ lúc nào cũng bận rộn vì chuyện công ty nên không đi du lịch được, bây giờ chọn tới Pháp lãng mạn, mẹ hi vọng hai người các con tranh thủ bầu không khí ở đó mau chóng sinh cho mẹ một đứa cháu mập mập.” Lý Xuân Nhu nhìn Tiêu Nhã Mạn, đáy mắt sáng bừng, lông mày nhướng lên.

“Mẹ -“

Tiêu Nhã Mạn thẹn thùng nhìn Lý Xuân Nhu, khóe miệng giờ này cong như trăng lưỡi liềm.

“Được rồi, mẹ không nói con nữa, con tranh thủ thời gian ăn sáng rồi lên nhà dọn đồ đạc đi! Đợi lát nữa Hi Dạ sẽ về.”

Tiêu Nhã Mạn đồng ý với bà gật đầu, sáng nay Lăng Hi Dạ đang ngủ thì nhận được điện thoại vội vàng tới công ty, nói trưa sẽ về đón cô ra sân bay.

Lên lầu, Tiêu Nhã Mạn bỏ món đồ cuối cùng vào vali hành lý rồi đóng vali lại.

Cô không khỏi cảm thán ngồi xuống mép giường, lấy điện thoại ra mở màn hình, không có cuộc gọi từ Lăng Hi Dạ, ngay cả tin nhắn cũng không.

Lúc này trong phòng nhuộm một màu đỏ, cô nhìn mình trong gương ở bàn trang điểm, đôi mắt thâm thúy ảm đạm trống rỗng, như búp bê không có linh hồn, ngũ quan ngọt ngào giống như phủ một tầng xám u ám.

Tối hôm qua từ khách sạn trở về, cô từ phòng tắm đi ra thì anh ta

không có trong phòng, cô đi tìm, kết quả tìm thấy anh ta trong thư phòng.

Không biết là vì màn hình máy tính phản quang khiến anh ta thoát nhìn lạnh lùng hay là anh ta vốn lạnh lùng với cô, giọng bình thản bảo đêm nay anh ta ngủ ở thư phòng, cô về đi đừng quấy rầy đến anh ta.

Cô chỉ có thể im lặng rời khỏi thư phòng.

Trong đầu cô lập tức hiện lên lời Lý Xuân Nhu vừa nói với cô, mặt càng thêm u ám, cũng không cùng phòng với cô, sao cô có thể mang thai con anh ta? Chuyện này chỉ sợ phải phụ sự kỳ vọng của Lý Xuân Nhu rồi.

Thời gian từng phút trôi qua! Tiêu Nhã Mạn vẫn không đợi được Lăng Hi Dạ gọi điện về.

Cô nhíu mày, nhìn thời gian trên màn hình di động, cách giờ đăng ký bay chỉ còn hai tiếng, sao anh vẫn chưa về?

Lúc này chuông điện thoại vang lên, cô lập tức ấn nút nhận.

“Công ty tạm thời xuất hiện chút việc, tôi không thể đón em tới sân bay, em hãy tới đó trước chờ tôi, tôi xử lý xong chuyện sẽ tới đó gặp em.” Nói xong, Tiêu Nhã Mạn còn chưa kịp nói tiếng nào thì bên kia đã cúp máy.

Cô kinh ngạc nhìn điện thoại trong tay, suy nghĩ một lúc.

Lát sau, khóe miệng cô nhếch lên chua xót.

Ngón tay cô dần cuộn chặt lại, vẻ ảm đạm trên mặt bị quét sạch, đổi thành khuôn mặt rạng ngời như trước, xách túi xách, kéo vali ra khỏi

phòng.

“Tiểu thư, cái này có thể bị phỏng không?” Tay Vương Tiểu Vi cầm trứng gà nóng hổi, nhẹ nhàng lăn lên mu bàn tay đỏ ửng của Cố Tuyết Y.

Tầm mắt Cố Tuyết Y từ trên TV nhìn qua Vương Tiểu Vi, khẽ nói, “Không đâu!” Sau đó lại quay về xem TV.

“Vừa rồi thiếu chủ gọi điện tới nói đợi lát nữa tiểu thư tới công ty dùng cơm với ngài ấy, tiểu thư, chúng ta lăn xong trứng sẽ đi.” Vương Tiểu Vi vừa lăn trứng gà, vừa ngược mắt nhìn Cố Tuyết Y.

“Ừ!” Cố Tuyết Y cũng không quay đầu lại.

Quyển 1 - Chương 48: Không tới

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Ánh mặt trời giữa trưa nóng bức sáng rực chiếu lên kính ở đại sảnh sân bay, mặt đất khúc xạ ánh sáng dịu nhẹ, nền nhà phản chiếu ảnh nghiêng của các hành khách đi qua đi lại, trong radio liên tục thông báo tình hình tất cả các chuyến bay. LQĐ

Đại sảnh sân bay, Tiêu Nhã Mạn kéo vali, bánh xe phát ra tiếng vang lanh lảnh, cô lấy vé máy bay và hộ chiếu từ trong túi xách ra, ngồi trên ghế nhựa ở khu vực chờ bay.

Nhìn đám người qua lại như con thoi, thi thoảng cô lại nhìn màn hình di động.

Thời gian dần trôi qua, vẻ mặt ngọt ngào của Tiêu Nhã Mạn dần cứng đờ, đôi mắt không che dấu được sự ảm đạm, nhìn ánh sáng phản chiếu trên sàn, thân thể dần dần như đang ngâm trong nước đá, giống như máu trong người cô cũng đã đóng băng. Khoảnh khắc ánh mặt trời chiếu nghiêng xuống, xuyên qua kính thủy tinh vẩy trên người cô, cô giống như bức tượng băng trắng tấp, trong suốt lấp lánh, đồng thời mơ hồ tản ra khí chất u buồn.

Radio trong đại sảnh thông báo đã đến thời gian đăng ký chuyến bay đi Pháp, lặp lại một lần lại một lần.

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại đen thui.

Đột nhiên điện thoại sáng lên, tiếng chuông ngân vang, Tiêu Nhã Mạn cố gắng quýt nhận máy, “Hi Dạ, anh đang trên đường tới à? Máy bay sắp cất cánh nè.”

Một lát sau, bên kia mới truyền tới tiếng Lý Ngọc Uyển, “Thật xin lỗi phu nhân tổng giám đốc, chỉ sợ bây giờ tổng giám đốc chưa thể đi được, tổng giám đốc nói cô đăng ký qua Pháp trước đi, cô vừa xuống máy bay sẽ có nhân viên khách sạn tới đón cô, cậu ấy hết bận sẽ bay qua Pháp tìm cô.”

“À!” Tiêu Nhã Mạn giật mình, tựa như trong lòng cô đã biết anh ta sẽ không tới, đôi mắt cô đờn không nhiều thần sắc, trong giọng nói hơi chần chừ, “VẬY... Rốt cuộc là có chuyện gì lại khiến anh ấy...”

Bên kia điện thoại, Lý Uyển Ngọc vội thu hồi lời đã ra tới bên miệng, mím môi rồi nói, “Tổng giám đốc bận chuyện quan trọng của công ty, cậu ấy muốn tổng kết báo cáo và họp cùng mấy cổ đông công ty.”

“À!” Trong lòng Tiêu Nhã Mạn như bị đá ném vào, bùm một tiếng, không hỏi gì cũng chẳng nói gì.

“Phu nhân tổng giám đốc, chúc cô vui vẻ, nếu gặp vấn đề gì không hiểu thì cô cứ trực tiếp gọi vào số này, tôi sẽ cố gắng hết khả năng giải quyết cho cô từng việc một.”

Tiêu Nhã Mạn cúp điện thoại của Lý Uyển Ngọc, hít sâu một hơi kéo hành lý đi tới quầy tiếp tân, đưa vé máy bay và hộ chiếu trên tay cho cô nhân viên đăng ký.

Ánh sáng khúc xạ trên sàn nhà, bóng dáng nghiêng kéo dài trên mặt đất, trông nhàn nhạt cô đờn.....

Dưới ánh mặt trời, chiếc Bentley RV đen chậm rãi chạy tới, ánh mặt trời sáng rực chiếu lên xe óng ánh sáng bóng, tài xế mặc đồng phục trắng cúc áo màu vàng từ vị trí lái xe vòng ra phía sau, tay đeo găng trắng đặt lên tay cầm mở cửa xe.

Vương Tiểu Vi xuống xe, một thân váy màu lam bông như người giúp việc, tôn lên khí chất chuyên nghiệp của nữ giúp việc, bật ô trong tay ra, đưa tới trước cửa xe, cô hơi khom lưng, tay làm tư thế xin mời, cung kính nói, “Xin mời tiểu thư!”

Tòa nhà thương mại tráng lệ sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, bốn chữ “Công Ty Bách Lý” khí phách màu vàng hiện ra trước mặt Cố Tuyết Y.

Ánh mặt trời sáng rực làm cô hơi híp mắt, cửa kính xoay tròn, kính thủy tinh cao quý đẹp để lóa sáng.

Phía sau cô có một vườn hoa rộng lớn, suối phun mộng ảo phun trào lên phía trên, phảng phất như cô thấy cầu vồng xuất hiện trên bầu trời.

“Tiểu thư, chúng ta đi vào thôi!” Giờ phú này trên mặt Vương Tiểu Vi ngoài vẻ cung kính chất phác thì không có tính cách thẳng thắn như lúc trước. Công ty Bách Âu là một nơi vô cùng thần thánh và trang nghiêm, tất cả cô làm đều đại biểu cho tiểu thư và gia tộc Bách Lý, cho nên nhất cử nhất động của cô cũng phải vô cùng nghiêm túc và cẩn thận.

“Ừ!”

Cố Tuyết Y mặc một thân quần áo đen trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, đôi mắt màu hổ phách như mặt biển sáng sớm, ánh mặt

trời chiếu vào lộ ra vẻ đằm tĩnh lạnh nhạt.

Đẩy cửa kính xoay, họ đi tới đại sảnh, Vương Tiểu Vi gấp ô, cung kính đi theo sau cô.

Trong hành lang có nhân viên vệ sinh đang lau sàn, cô ta mệt mỏi đau khổ lau khô sàn, vô tình dọc theo sàn nhà lau tới, không nghĩ là lau lên giày Cố Tuyết Y.

Nhân viên vệ sinh tựa như bị dọa hoảng lập tức kéo cây lau ra, khom người 90 độ, “Xin lỗi, không phải tôi cố ý làm dơ giày ngài, thật sự xin lỗi!”

Cố Tuyết Y nhàn nhạt nhìn đôi giày lười, phía trên giày có một vết bẩn, còn chưa kịp lên tiếng, Vương Tiểu Vi đi lên trước, nhìn trên giày Cố Tuyết Y, sau đó nhìn nhân viên vệ sinh, “Sao cô lau mà lại không nhìn người? Làm qua loa như vậy, người có trình độ như cô mà vào công ty Bách Lý thật khiến người ta nghi ngờ năng lực của cô.”

Nhân viên vệ sinh nghe Vương Tiểu Vi nói, vừa nói xin lỗi vừa không ngừng cúi đầu về phía Cố Tuyết Y.

Vương Tiểu Vi lạnh lùng liếc nhân viên vệ sinh, đột nhiên cô móc trong miệng túi ra một chiếc khăn tay màu trắng, chờ Cố Tuyết Y ý thức được cô ấy muốn làm gì thì Vương Tiểu Vi đã ngồi xổm trước mặt cô lau vết bẩn trên giày cho cô.

“Tiểu Vi, không sao, bẩn thì bẩn, về giặt một lần là được, đừng lau nữa.” Những hành động này đối với người tham lam hư vinh có lẽ là một việc tự nhiên, nhưng cô thật sự không quen Vương Tiểu Vi như vậy, trong lòng cô đối với Tiểu Vi không phải là bạn quá thân, nhưng cũng không trở thành quan hệ kiểu như thế này, hơn nữa trong hành

lang này người đến người đi, nhìn thấy sẽ không hay.

“Nhanh đứng dậy đi!” Cố Tuyết Y hơi ngồi xổm xuống, bàn tay trắng nõn nắm tay Vương Tiểu Vi, kéo cô ấy đứng lên.

Khóe mắt nhân viên vệ sinh vẫn cúi đầu 90 độ len lén liếc nhìn đối phương, kết quả khi cô ta thấy khuôn mặt Cố Tuyết Y trước mắt thì chấn động, quên luôn động tác lúc này của cô ta, nâng thẳng người, đôi mắt trừng lớn nhìn Cố Tuyết Y, ngón trỏ chỉ vào cô, “Cô không phải Cố Tuyết Y sao? Sao cô ở đây? Không phải cô đã nghỉ việc à?”

Vẻ mặt Cố Tuyết Y lạnh nhạt, trong mắt tĩnh mịch nhìn lại, vừa chạm đến khuôn mặt cô nhân viên vệ sinh, đôi mi thanh tú khẽ chau lại.

Vương Tiểu Vi nhìn qua, tầm mắt dừng trên ngón trỏ, khuôn mặt tròn trịa tràn đầy vẻ không vui, trách mắng, “Biết rõ người cô chỉ vào là ai không hả? Thu hồi ngón tay về, nếu không bảo quản lý của cô đến xử lý cô.”

Lý Tinh Tinh bị mắng rụt vai, đáy mắt dâng lên kinh hãi, vội thu hồi ngón tay, con mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn chằm chằm Cố Tuyết Y, dọc theo tầm mắt nhìn Vương Tiểu Vi.

Rốt cuộc cô ta là ai?

Công ty quy định nhân viên vệ sinh chỉ được xuất hiện ở đại sảnh lúc làm vệ sinh, trừ khi đó ra, không phải nhân viên công ty thì không thể xuất hiện ở đây, còn Cố Tuyết Y lại dùng thân phận gì xuất hiện ở chỗ này?

“Cô, cái người nhân viên vệ sinh thật sự không biết phép tắc gì!” Đôi mắt Vương Tiểu Vi như dao lợi hại trừng Lý Tinh Tinh, “Mắng cô mà còn len nhìn người khác, còn không mau hạ mắt cô xuống.”

Một tiếng quát này sắc mặt Lý Tinh Tinh trở nên trắng bợt, vai càng run lợm hại, vội vàng thu hồi tầm mắt.

Sau đó Vương Tiểu Vi nghiêm mặt, “Quản lý của cô là ai? Gọi cô ta ra đây!”

Quyển 1 - Chương 49: Oán hận

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Cố Tuyết Y nhìn thấy rõ đôi tay Lý Tinh Tinh run rẩy, khẽ than thầm, giọng bình tĩnh như mặt hồ, nói, “Tiểu Vi, chuyện coi như xong, chúng ta đi thôi!” LQĐ

“Như vậy sao được, nếu việc này để thiếu chủ biết được thì người bị phạt sẽ là em.” Vương Tiểu Vi dùng âm thanh chỉ hai người nghe nói bên Cố Tuyết Y, sau đó quay đầu về mặt nghiêm túc nhìn Lý Tinh Tinh, “Tôi muốn gặp quản lý của cô.”

“Tôi.....”

Có thể chị Bội nghe ở đại sảnh gặp chuyện không may, chị chạy vội tới, khi tầm mắt rơi vào trên người Cố Tuyết Y, bỗng nhiên về mặt kinh ngạc, chị quen nhìn mấy chuyện đại sự rồi nên một giây sau điều chỉnh tốt tâm tình mình, khé miệng mỉm cười nhìn Cố Tuyết Y.

Chị chỉ còn cách Cố Tuyết Y vài bước thì dừng chân, khom lưng cúi đầu với Cố Tuyết Y, cung kính nói, “Tôi là quản lý bộ phận vệ sinh, xin hỏi chỗ này cần tôi giúp gì không?”

Cánh môi Cố Tuyết Y mềm mại như đóa hoa nở rộ dưới ánh mặt trời, cô khẽ cong môi, nhẹ nhàng gật đầu với chị Bội, tỏ vẻ chào hỏi.

Mặc dù cô vào bộ phận vệ sinh không lâu, nhưng chị Bội đối xử với cô rất tốt, đặc biệt chiếu cố cô trên nhiều khía cạnh.

Nét mặt chị Bội ngẩn ngơ, với hành động này của Cố Tuyết Y, trong mắt không che dấu cảm xúc được sùng ái mà lo sợ.

Đôi mắt đen bóng của Vương Tiểu Vi quan sát chị Bội, khóe miệng mím cười chuyên nghiệp, “Tôi muốn khiêu nại cô ta.” Ngón tay chỉ vào Lý Tinh Tinh, “Người lỗ mãng như cô ta sao thích hợp làm nhân viên vệ sinh, nhất là trong công ty Bách Lý, lau nhà mà lại lau lên giày tiểu thư nhà tôi đây, những chuyện này không nói, cô ta còn rất không biết lễ phép dùng ngón tay chỉ vào tiểu thư nhà tôi.”

“Xin lỗi xin lỗi xin lỗi.....” Chị Bội bội khom lưng nói lặp lại, trong lòng thực sự hoang mang và tò mò về thân phận Cố Tuyết Y.

Có một lần chị dẫn nhân viên vệ sinh trong công ty đến chỗ thiếu chủ quét dọn, vừa vặn chị gặp nữ giúp việc mặc đồng phục váy bông màu lam trên người giống Vương Tiểu Vi, hơn nữa chị nghe nhân viên trong công ty nói chiếc váy này là đồng phục đặc biệt thiết kế riêng cho nữ giúp việc nhà Bách Lý.

Chẳng phải Tuyết Y là con gái nuôi của phu nhân Tiêu sao? Sao lại trở thành tiểu thư cao cao tại thượng rồi?

“Xin lỗi thì làm gì được? Loại người như cô ta nên đuổi khỏi chỗ này.” Vương Tiểu Vi liếc Lý Tinh Tinh, nói với chị Bội.

“Chuyện này.....” Trong lòng chị Bội cũng khó xử, tuy phạm sai lầm này, nhưng cũng không nghiêm trọng đến nỗi đuổi việc Lý Tinh Tinh chứ.

Trong lòng Lý Tinh Tinh kinh hoàng, cô ta nhìn chị Bội, sau đó chậm rãi chuyển quan nhìn Cố Tuyết Y, cô ta biết bây giờ do Cố Tuyết Y định đoạt, nếu Cố Tuyết Y không so đo việc này vậy thì nhất định sẽ

không bị đuổi việc.

Pằng một tiếng!

Lý Tinh Tinh quỳ gối xuống trước mặt Cố Tuyết Y, sàn nhà phản chiếu ánh nghiêng của cô ta.

Hành động kia của cô ta dọa chị Bội và đám người đi lại trong hành lang giật mình.

Khóe miệng Vương Tiểu Vi cong lên nhìn Lý Tinh Tinh, bộ dạng như thể cô đã sớm biết Lý Tinh Tinh sẽ quỳ xuống như vậy.

Vẻ mặt Cố Tuyết Y giật mình, không đợi cô có phản ứng tiếp theo, Lý Tinh Tinh đã dùng đầu gối lê tới trước mặt Cố Tuyết Y, hai tay cô ta còn chưa tiếp xúc tay Cố Tuyết Y, Vương Tiểu Vi đi lên đưa tay đẩy cô ta ra, đưa mắt nhìn Lý Tinh Tinh ngã trên đất, “Tiểu thư nhà tôi không phải cô có thể chạm vào.” Mà ngay cả cô cũng phải duy trì khoảng cách nhất định với tiểu thư.

Vừa rồi nếu để thiếu chủ nhìn thấy, thiếu chủ nhất định sẽ bẽ gãy tay Lý Tinh Tinh, thiếu chủ bá đạo và cứng chiều tiểu thư, chỉ có thiếu chủ mới được phép.

“Tôi....” Sắc mặt Lý Tinh Tinh trắng bợt, môi không ngừng run rẩy, ngón tay trên đất cũng run theo, trong mắt tất cả đều là vẻ hoảng sợ nhìn Vương Tiểu Vi.

Chị Bội nhìn Lý Tinh Tinh, chị đối mặt với Cố Tuyết Y nói, “Tiểu thư Cố, cô ta phạm sai lầm, tôi sẽ trừng phạt cô ta, xin ngài hãy xem trước kia mọi người đều là đồng nghiệp, để tôi dẫn cô ta về được không? Hơn nữa trong hành lang nhiều người nhìn như vậy, ngộ nhỡ có phóng viên đi qua, đối với hình ảnh công ty Bách Lý cũng

không tốt.”

Vẻ mặt Cố Tuyết Y hờ hững, lảng lảng liếc Vương Tiểu Vi, trong mắt cô ấy hiện vẻ không cam lòng, giống như không muốn cứ thế mà bỏ qua cho Lý Tinh Tinh.

Từ lúc nào Tiểu Vi và Lý Tinh Tinh như có thù sâu hận lớn như vậy? Trong lòng cô hoảng hốt nghĩ.

truyện chỉ post bên Lê*Q*úy;Đôn, trang khác đều là copy

Đôi mắt màu hổ phách trong suốt như ngọc lưu ly của cô lạnh nhạt nhìn chị Bội, “Mang cô ta về đi!” Cô vốn không muốn làm khó Lý Tinh Tinh.

Chị Bội cười khom lưng nói với Cố Tuyết Y, “Cảm ơn tiểu thư Cố!” Hơi quay đầu lại, tầm mắt nhìn hai nhân viên vệ sinh mới tới sau lưng chị.

Một nhân viên vệ sinh tiến lên nâng Lý Tinh Tinh dậy, một nhân viên vệ sinh khác xách thùng và cây lau của Lý Tinh Tinh, ba người cùng đi về phía bộ phận vệ sinh.

“Vậy tôi xin đi trước!” Chị Bội nhìn bóng lưng mấy người kia, cười cung kính nói với Cố Tuyết Y.

Mấy cô đi vào thang máy, Vương Tiểu Vi ấn tầng thang máy, cung kính lùi ra sau lưng Cố Tuyết Y, đứng thẳng người.

Ngọn đèn sáng chói chiếu rọi thang máy sáng như ngoài trời, đôi mắt Cố Tuyết Y tĩnh lặng trong suốt như nước biển, sáng lấp lánh, cô nhìn vẻ mặt Vương Tiểu Vi ở cửa thang máy, “Sao em lại căm hận Lý Tinh Tinh như vậy? Có phải cô ta đắc tội em chỗ nào rồi?”

Hết chương 49

Quyển 1 - Chương 50: Sa vào hồi ức

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Vương Tiểu Vi liền giật mình, từ trong thang máy bóng loáng như kính có thể nhìn rõ Cố Tuyết Y, cằm căng cứng, ngón tay đặt trên bụng bắt đầu xoắn lại như bánh quai chèo, đôi môi giật giật, im lặng một lúc rồi nói, “Lý Tinh Tinh và em không đụng chạm nhưng ngài thì có, trước kia cô ta luôn bắt nạt ngài, lúc này đây em không cho cô ta một bài học thì cô ta sẽ nghĩ ngài dễ bắt nạt.” Cô vừa nghĩ tới lúc này Lý Tinh Tinh dùng ngón tay chỉ vào Cố Tuyết Y, đôi mắt đột nhiên trở nên tĩnh mịch, ẩn chứa sự hung ác.

Đồng thời sâu trong lòng cô cảm thấy may mắn, nếu hình ảnh này để thiếu chủ chứng kiến, không riêng gì cô sẽ phải chịu khiển trách, ngay cả Lý Tinh Tinh chỉ sợ cũng không biết phải lăn đến góc nào trên thế giới tự sinh tự diệt.

Cố Tuyết Y nhấp nháy đôi mi dài, khuôn mặt trắng noãn ngẩn ngơ, sau đó cô chậm rãi xoay người nhìn Vương Tiểu Vi, đôi mắt giống như bầu trời trong xanh giờ phút này ý cười càng thêm sâu, cằm nhỏ bé căng cứng. Cô như vậy khiến Vương Tiểu Vi nhìn không thấu tâm tư suy nghĩ của cô, đương lúc Vương Tiểu Vi cho rằng cô đang tức giận thì cô cười nhạt một tiếng, đôi mắt tĩnh mịch nhìn Vương Tiểu Vi bất an, nói “Bách Lý Hàn Tôn đã điều tra tôi bao nhiêu chuyện? Thậm chí ngay cả chuyện nhỏ nhặt này mà anh ta cũng biết, còn em cũng biết không ít chuyện của tôi chứ!” Giọng nhẹ như nước, bình tĩnh nói.

Phảng phất như cô đã nhìn thấu từng chuyện một trong lòng Vương Tiểu Vi.

Thoáng chốc Vương Tiểu Vi giật mí mắt, chăm chú nhìn Cố Tuyết Y, cô ấy như vậy, giống như công chúa trong bức tranh cao quý, gió thổi xuyên qua rừng rậm, xuyên qua tòa nhà cao tầng, xuyên qua đám người, xuyên qua thảm cỏ xanh mơn mơn kéo tới trước mặt cô ấy, kẽ hở tung bay làn váy trắng noãn của cô ấy, sợi tóc không cam lòng yếu thế cũng bay trong gió, cánh hoa đủ màu sắc theo gió tới, giống như bông tuyết sạch sẽ lấp lánh vây kín quanh thân cô ấy, trong thoáng chốc cô giật mình muốn gió cứ thổi tới.

Đột nhiên, sâu trong lòng Vương Tiểu Vi tràn ra phức cảm tự ti, rừ mắt xuống, con mắt nhìn dưới mặt đất, “Em.... Em....”

Tiểu thư cao quý như vậy, cô chỉ là một người hầu nhỏ bé, đi theo bên cạnh tiểu thư chỉ khiến tiểu thư thêm phiền toái, cô thực sự không dùng được, cơn giận của tiểu thư hôm qua còn chưa tan, bây giờ cô lại gây chuyện phá hỏng thêm!

Cố Tuyết Y yên lặng nhìn cô, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp, trong lòng thầm thở dài, khẽ nói, “Em yên tâm, lúc này đây tôi không trách em, tôi còn muốn cảm ơn em, thái độ Lý Tinh Tinh đối với tôi không tốt, có khi còn cố ý đùa bỡn tôi, trách nhiệm công việc đều đẩy lên người tôi, tôi không muốn cãi cọ với cô ta, không muốn đấu không muốn tranh giành, nhưng người bình thường sự kiên nhẫn cũng có giới hạn.” Khi cô không muốn nhìn thấy một người cô sẽ chọn rời đi, bây giờ gặp lại Lý Tinh Tinh ở đây cũng là chuyện cô không nghĩ tới.

“Bây giờ em giúp tôi ra mặt báo thù, sao tôi lại không biết cảm ơn mà còn giận ngược lại em chứ.” Hơn nữa chuyện của cô và Bách Lý Hàn Tôn, hà cớ gì lại liên lụy đến trên người khác.

Với tính cách của Bách Lý Hàn Tôn điều tra cô là chuyện sớm hay muộn, cô cần gì phải để ý! Nhưng nếu Bách Lý Hàn Tôn điều tra chuyện mười năm trước thì sao.

Chuyện mười năm trước là nỗi đau cả đời cô, bây giờ nhớ tới, trái tim như đang rỉ máu.

Cô vĩnh viễn không quên ngày đó, trước mắt là một vũng máu đỏ tươi, dường như màu đỏ trở thành ác mộng cả đời này của cô, như miếng sắt nung nóng rực cứng rắn để lại dấu ấn trên người cô, trong máu cô, trong óc cô.....

Bất tri bất giác trên người cô bao phủ khí chất lạnh như băng, rét lạnh như nước đóng băng trong trời đông giá rét, lạnh thấu xương làm người ta hoảng sợ.

Tay cô xiết chặt, lòng bàn tay hôm qua bị xước thoáng bị móng tay đâm vào, dường như cô không biết, vẫn dùng lực y như cũ cuộn chặt tay, trên mu bàn tay trắng nõn có mạch máu nhỏ, trong thoáng chốc gân xanh nổi đầy lên.

Cô lạ lẫm như vậy khiến Vương Tiểu Vi kinh hãi, ngón tay bên hông khẽ run lên, sắc mặt cứng đờ lại tái nhợt, có phải tiểu thư vẫn đang trách cô? Cho nên mới tức giận như vậy?

Nhưng sao ánh mắt tiểu thư lại toát lên vẻ căm hận? Loại này thường chỉ xuất hiện khi đối mặt với kẻ thù sâu hận lớn, chuyện cô làm không đến mức khiêu khích tiểu thư thù oán sâu nặng đến thế.

Vậy rốt cuộc là ai lại khiến tiểu thư căm hận hận như vậy?

Đột nhiên đôi mắt Vương Tiểu Vi lóe lên, kinh ngạc hét toáng, “Tiểu thư, lòng bàn tay ngài chảy máu kìa!” Hai tay cô nhẹ nhàng nâng tay

Cố Tuyết Y, lòng bàn tay không ngừng chảy máu, mùi máu tươi nhàn nhạt tràn ngập cả trong thang máy.

Vương Tiểu Vi đau lòng nhìn tay cô, ngược mắt nhìn Cố Tuyết Y còn chưa phát hiện ra mình chảy máu, khẽ nói, “Tiểu thư, ngài làm sao vậy? Ngài mau thả tay ra! Móng tay đã đâm vào thịt, tiểu thư ngài.....”

Giờ phút này Cố Tuyết Y hoàn toàn khóa mình vào trong thế giới của riêng của mình, cô không nghe Vương Tiểu Vi gọi.

Khuôn mặt trắng noãn bây giờ tái nhợt như tờ giấy trắng, môi hồng căng thẳng run nhè nhẹ, thân thể cô dần run rẩy nhưng cô như đang liều mạng chịu đựng, thoáng cái thân thể cô nhìn như bị rút gân, vừa đau đớn lại kiên cường mà không thể nhận sự giúp đỡ, khiến người ta thoát nhìn sẽ thấy đau lòng.

Lực độ ngón tay không ngừng tăng mạnh, lòng bàn tay này giống như đối tượng cô cầm hận, móng tay lại đâm vào lòng bàn tay ba phần, máu không ngừng tuôn ra.

Hết chương 50

Quyển 2 - Chương 1: Anh đến rồi!

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn

Máu từ lòng bàn tay Cố Tuyết Y chảy xuống, sắc mặt Vương Tiểu Vi càng lúc càng tái nhợt, môi tái như bị ngâm nước cả đêm đang run rẩy, lập đi lập lại mà cô cũng không thể phát ra tiếng nói bình thường, “Nhỏ.... Tiểu thư... Ngài.... Tỉnh lại... Ngài tỉnh lại.....”

Đôi tay cô đang cầm tay Cố Tuyết Y không tự chủ run rẩy, ngay cả cô cũng không phát hiện ra, trong lòng gấp gáp hoảng sợ, thoáng chốc đôi mắt cô phiếm hồng, phảng phất như một giây sau cô sẽ khóc thành tiếng, ánh mắt cô không dám nhấp nháy, nhìn chăm chăm Cố Tuyết Y, cô sợ khoảnh khắc mình nháy mắt Cố Tuyết Y sẽ biến mất vĩnh viễn không gặp lại.

Bất tri bất giác, váy bông màu xanh da trời của cô nhiễm máu tươi của Cố Tuyết Y, máu vẫn không ngừng chảy ra....

Bàn tay Vương Tiểu Vi run rẩy chậm rãi đặt lên tay Cố Tuyết Y, khẽ lay tay Cố Tuyết Y một cái, sau đó nhỏ giọng nói, “Tiểu thư, ngài tỉnh lại đi, ngài đừng làm em sợ! Tiểu thư.....”

LQĐÔ*N

Thiếu chủ giao tiểu thư cho cô chăm sóc, cô lại khiến tiểu thư gặp chuyện không may, rốt cuộc cô phải làm thế nào đây? Đôi mắt đỏ bừng cuối cùng lặng lẽ rơi nước mắt.

Đồng tử Cố Tuyết Y trống rỗng, cô không thể nhìn thấy, cô cứ sa vào trong hồi ức đau đớn, phảng phất như cô là người gỗ không động đậy, mặc kệ Vương Tiểu Vi lắc tay mạnh hơn lúc này, cô vẫn không có cảm giác y như cũ.

Máu, một giọt lại một giọt rơi xuống sàn thang máy, còn trượt theo cổ tay cô nhỏ xuống áo và quần cô.

Không gian thang máy nhỏ hẹp, mùi máu tươi nhàn nhạt càng lúc càng trở nên nồng nặc hơn, thậm chí tràn ngập không khí làm người ta hít thở không thông.

Đình một tiếng, cửa thang máy từ từ mở ra, thư ký đứng ngoài nghênh đón, vừa nhìn thấy Cố Tuyết Y tái nhợt, tầm mắt vô ý nhìn theo xuống dưới, sàn thang máy có mấy giọt máu tươi, hoảng sợ và hét lên.

Hành lang trống trải trầm bổng tiếng thét vang, cảm giác khiến người ta sờn tóc gáy.

Có người nghe thấy tiếng hét chạy tới, sau đó lại truyền ra tiếng thét lớn hơn.

Quản gia Phó đang đi pha trà cho Bách Lý Hàn Tôn, nghe tiếng thét lông mày nhíu lại, bước đi tới chỗ phát ra tiếng kêu.

Văn phòng.

Bàn làm việc kiểu Ý nổi tiếng, sàn nhà bằng đá cẩm thạch màu đen, đèn treo thủy tinh xa hoa, màn cửa sổ bằng lụa mỏng theo phong cách Retro, ánh mặt trời chiếu rọi làm cửa kính khúc xạ ánh sáng chói mắt, hình ảnh rất mê ly.

Bách Lý Hàn Tôn cúi đầu xem tài liệu, có thể mơ hồ thấy đường cong cầm kiêu ngạo như quý tộc châu Âu, cầm lạnh lẽo, đồng tử sâu như đêm đen chứa băng lạnh ngàn năm không tan.

Đột nhiên lồng ngực anh truyền tới đau đớn một lúc.

Mày rậm anh nhú chặt.

Vì sao anh lại có cảm giác như vậy?

Khóe mắt liếc nhìn thời gian trên màn hình di động, tần suất tim đập càng lúc càng nhanh.

Anh không nghĩ nhiều, đẩy ghế giám đốc ra nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc.

Anh nghe tiếng vang vọng trong hành lang vắng vẻ, anh lờ mờ cảm thấy phía trước có chẳng lành xảy ra, bước càng nhanh hơn.

Nhìn thấy đám người vây kín quanh thang máy, cảm anh cương cứng, thân hình thon dài bao phủ khí chất tôn quý vô cùng, thư ký cảm thấy sau lưng lạnh buốt, khiếp sợ quay đầu lại, tầm mắt chạm tới Bách Lý Hàn Tôn, sắc mặt vốn bình thường lập tức tái nhợt, đôi mắt trừng lớn, thân thể ý thức nhường lối nhỏ cho Bách Lý Hàn Tôn.

Khi anh nhìn thấy mặt Cố Tuyết Y không còn chút máu, lúc đó lòng anh như có khối băng nhọn hung hăng đâm vào, ngũ quan tuấn mỹ như Thần mặt trời Apollon lập tức cứng đờ, tận sâu trong lòng không kiềm chế được sợ hãi, trên người không ngừng tuôn ra hơi thở lạnh lẽo đủ để đóng băng đám thư ký.

Vương Tiểu Vi thấy Bách Lý Hàn Tôn, tầm mắt lộ vẻ kinh hoàng sợ hãi, nước mắt không khống chế được chảy ra, sau đó cô lại nhìn

đồng tử trống rỗng của Cố Tuyết Y, nói với Bách Lý Hàn Tôn, “Tiểu thư... Tiểu thư ngài ấy không.... Không biết sao lại như vậy, ngài ấy cứ tổn thương chính mình, máu cứ chảy mãi “ Trong giọng nói run rẩy lộ ra sợ hãi và bất lực.

Mấy thư ký vừa rồi thấy các cô, ngoại trừ sợ hãi hét toáng lên thì chút biện pháp cũng không có.

“Rất xin lỗi thiếu chủ, tôi không chăm sóc tốt cho tiểu thư, xin lỗi....”
Vương Tiểu Vi khóc nói, hai tay cô đều là máu tươi, không biết nên thả hay là tiếp tục cầm tay Cố Tuyết Y.

Quyển 2 - Chương 2: Anh đau lòng

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Quản gia Phó tới chậm hơn, ông đứng sau lưng Bách Lý Hàn Tôn, ông thấy cả người Cố Tuyết Y toàn máu, trong lòng giật mình run lên, vội bảo mấy thư ký vây quanh giải tán.

Bách Lý Hàn Tôn hai bước làm thành một, bước vào thang máy.

Khi anh bắt gặp đôi mắt trống rỗng của cô, trong lòng anh hoảng sợ như mây đen bịt kín, xiết lại từng chút, anh sắp không cách nào thở nổi.

Anh cầm lấy hai tay không ngừng chảy máu của cô, anh nhìn móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, áo cô đã khô máu, môi tái nhợt hơi run rẩy.

“Thiếu chủ!” Vương Tiểu Vi liếc nhìn Bách Lý Hàn Tôn, lại lo lắng nhìn Cố Tuyết Y không cảm xúc, “Chúng ta.....”

Bách Lý Hàn Tôn nhẹ nhàng ôm cô vào ngực, anh chà mặt cô, cảm xúc từng cơn lạnh như nước truyền tới, giờ phút này anh mới hiểu được cái gì gọi là lòng như đao cắt.

Máu đỏ tươi thấm sang tây trang cao cấp của anh, anh chẳng hề để ý đến.

“Quản gia Phó lập tức gọi bác sĩ gia đình đến phòng làm việc của

tôi.” Sắc mặt anh đột nhiên trầm xuống, đôi mắt đen như mực nhìn quản gia Phó, “Không, đổi lại ở nhà Tuyết Y đi.”

“Vâng!” Quản gia Phó nói.

Anh bước nhanh vào thang máy.

Thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc chậm rãi đi xuống.

Trong thang máy, Bách Lý Hàn Tôn bế ngang Cố Tuyết Y, anh cảm nhận cơn lạnh từ người cô truyền tới, tròng mắt lạnh lẽo hiện vẻ tĩnh mịch, lực độ trên tay dần cuộn chặt, chẳng ai chú ý tới môi anh bình thường đỏ thắm đã trở nên tái nhợt.....

Bộ phận vệ sinh.

“Tinh Tinh, cô không sao chứ?” Một nhân viên vệ sinh xem như quen thân với Lý Tinh Tinh nhìn cô ta được người khác dìu, hỏi.

Nhân viên vệ sinh dìu Lý Tinh Tinh thả tay ra, “Sao lại không việc gì, cũng không biết Tinh Tinh đã chọc tới nhân vật lớn nào, nếu không có chị Bội xin tha cho cô ta thì cô ta sớm đã bị người ta đuổi rồi.” Cô này bình thường vốn không quen nhìn Lý Tinh Tinh hay bắt nạt mấy cô gái mới tới làm, hiện giờ có cơ hội tổn thương Lý Tinh Tinh, đương nhiên cô này không muốn bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Sau đó có nhân viên vệ sinh khác truy hỏi, Lý Tinh Tinh mới nói là Cố Tuyết Y.

Một số nhân viên vệ sinh cũ cũng biết Cố Tuyết Y, sau đó lại hỏi.

“Sao cô lại chọc Cố Tuyết Y?”

“Sao Cố Tuyết Y lại trở thành nhân vật lớn? Không phải cô ta vin vào người tao to mặt lớn nào đó chứ!”

“Nhất định là như vậy, nếu không sao cô ta có thể êm đẹp nghỉ việc như vậy được?”

“Đúng đấy, người quê mùa như Cố Tuyết Y thì có đàn ông nào thích cô ta chứ!” Một nhân viên vệ sinh đổ kị Cố Tuyết Y lên tiếng.

“Nói không chừng đã có người tốt như vậy rồi đó.”

Lập tức phòng nghỉ truyền tới tiếng cười vang.

Mấy cô ta không biết chị Bội đã sớm đứng sau lưng mình, nét mặt nghiêm túc, đôi mắt trừng mấy cô kia, “Các cô ai cũng ăn no không có việc gì làm à? Hay là nói các cô đều muốn rời khỏi bộ phận vệ sinh?” Lời mấy cô ta nói thật khó nghe, nếu để người khác nghe được thì bộ phận vệ sinh không biết có bao nhiêu phiền toái.

Mấy cô kia nghe tiếng chị Bội hét lên giận dữ, sắc mặt kinh hoàng quay đầu lại nhìn chị Bội, đều vội nói không phải.

“Chị Bội, chẳng qua bọn em đang nói đùa thôi.”

“Đúng vậy! Chị Bội, nói đùa thôi mà.”

Chị Bội quan sát từng người một, “Chuyện của tiểu thư Cố không phải các người có thể tùy tiện thảo luận, nếu không cẩn thận nói sai gì đó, người bị kiện là các cô, còn muốn công việc này thì hãy biết thân biết phận, phải biết cái gì không nên nói.” Cuối cùng ánh mắt rơi trên người Lý Tinh Tinh, “Tinh Tinh, chuyện ngày hôm nay cô viết bản kiểm điểm cho tôi, sao cô có thể phạm sai lầm hạ đẳng như vậy, lại lau lên trên giày người khác.”

“Thật sự không phải em cố ý, em đang kéo một bên, là chính cô ta đụng vào.” Lý Tinh Tinh chớp mắt, không dám đối diện với chị Bội, trong giọng điệu rõ ràng thiếu tự tin.

“Trong lòng cô nghĩ gì chẳng lẽ tôi không biết à?” Chị Bội nhìn Lý Tinh Tinh, ngực nhấp nhô cho thấy bị Lý Tinh Tinh chọc tức, “Hôm nay thiếu chủ tới công ty, cô lại yêu cầu được làm vệ sinh đại sảnh, vì sao hết lần này tới lần khác đều phạm lỗi hạ đẳng như vậy, là vì vốn cô cố ý.”

“Em không có!” Lý Tinh Tinh đỏ mắt gầm nhẹ với chị Bội.

“Cô dám nói cô không nhìn thấy xe bên ngoài công ty sao? Cô biết xe đó là xe dành riêng cho thiếu chủ, cô muốn mượn phương pháp phạm sai lầm để quen biết thiếu chủ, đáng tiếc, người ngồi trong chiếc xe đó tới lại là tiểu thư Cố, tại sao cô phải sợ hãi như vậy, là vì cô cũng biết người đứng sau tiểu thư Cố chính là nữ giúp việc nhà thiếu chủ.” Một số lần chị dẫn người tới nhà thiếu chủ quét dọn, nhân viên trong số đó cũng có cả Lý Tinh Tinh.

“Tôi.... Tôi.... Không có, thực sự tôi không cố ý, chị Bội, sao chị có thể vu oan cho tôi.” Nước mắt Lý Tinh Tinh rơi xuống đất.

Kỹ thuật khóc kém cỏi chẳng thể so với giới nghệ sĩ biểu diễn.

“Tôi vu oan cho cô?” Ánh mắt chị Bội khinh thường nhìn Lý Tinh Tinh, “Tôi vu oan cho cô hay không, trong lòng cô rõ ràng nhất, nếu tôi còn nghe thấy cô nói gì liên quan tới tiểu thư Cố mà không làm việc cho tốt, như vậy thì tôi chỉ có thể nói xin lỗi với cô, miếu nhỏ chỗ bộ phận vệ sinh không chứa được ‘Nhân vật lớn’ như cô.”

Những người khác vừa nghe chị Bội nói mấy lời nghiêm khắc kia,

trong lòng sợ hãi rụt vai, mấy người bỏ đi, Lý Tinh Tinh ham mê hư vinh có tiếng cả bộ phận vệ sinh, bây giờ chọc tới nhân vật lớn rồi, nếu thân thiết Lý Tinh Tinh quá sợ sẽ rước họa vào thân.

Trong phòng nghỉ rộng rãi thoáng chốc chỉ còn lại một mình Lý Tinh Tinh, ánh đèn sáng ngời chiếu xuống, không thấy rõ thần sắc trên mặt cô ta, nhưng ngón tay bên hông xiết chặt.....

Ra khỏi thang máy, Bách Lý Hàn Tôn lướt nhanh qua đại sảnh, bây giờ thời gian nghỉ ngơi, trong hành lang người đến người đi, bọn họ đều sững sờ kinh ngạc nhìn một màn này, hai người quản gia Phó và Vương Tiểu Vi theo sát sau lưng Bách Lý Hàn Tôn.

Mãi đến khi mấy người Bách Lý Hàn Tôn lên xe rời đi, bọn họ mới hoàn hồn. Nếu như không phải có nhiều người chứng kiến như vậy, chỉ sợ sẽ chẳng ai tin thiếu chủ cao cao tại thượng lại ôm một người phụ nữ chạy đi, hình tượng đẹp đẽ như vậy, chỉ là bọn họ không chú ý máu trên người của đám người Vương Tiểu Vi.....

Sau đó một màn này lan truyền như thủy triều cuồn cuộn ra khắp công ty Bách Lý, thậm chí có mấy phóng viên truyền thông đã nhận được tin này, nhưng sợ thân phận của Bách Lý Hàn Tôn nên không dám chứng thực.

Tiểu khu Bích Quế Vân, hôm nay rõ ràng khác hẳn, có bác sĩ gia đình và y tá đi tới, sau lưng còn một đám người xách dụng cụ y tế, khiến không ít người vây xem.

Bọn họ nhìn thấy thấp thoáng chiếc xe Bentley RV màu đen chạt tới, chỉ thấy một bóng dáng cao ngất bị các bác sĩ vây quanh đi vào trong tòa nhà.

Căn phòng đơn giản mà lộng lẫy chật ních bác sĩ và y tá, Bách Lý

Hàn Tôn ôm cô ngồi trên giường, bác sĩ cẩn thận lau rửa máu đã khô trên tay Cố Tuyết Y.

Cầm Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng, đồng tử đen như đêm tối nhìn bác sĩ và y tá, “Chẳng lẽ các người không nghĩ ra cách khử trùng vết thương để băng bó miệng vết thương sao?” Vì Cố Tuyết Y nắm chặt tay, không cách nào khử trùng hoàn toàn vết rách trong lòng bàn tay, ngón tay cô lại không ngừng dùng sức, mặc dù máu không chảy nhiều như lúc nãy, nhưng nhìn thấy trong lòng anh vẫn đau đớn từng cơn.

Quyển 2 - Chương 3: Khử trùng (Thân mật)

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Thiếu chủ, nếu như chúng tôi cưỡng chế đẩy ngón tay tiểu thư Cố ra thì chỉ khiến tiểu thư Cố nắm chặt hơn, vết thương càng thêm sâu,” bác sĩ mặc áo blue trắng đầu đầy mồ hôi, trong lòng ông ta sợ khí thế trên người Bách Lý Hàn Tôn tản ra.

Cô y tá vội đưa khăn lụa sạch lau mồ hôi cho bác sĩ.

Ánh mặt trời vàng rực xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu xuống mặt đất, nhiệt độ trong phòng lập tức được hạ xuống.

“Ông là đang nói tôi biết cứ để mặc cô ấy tiếp tục như vậy?” Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng nhìn bác sĩ, trong mắt lộ áp lực bầm sinh, giọng âm trầm như nước đá trong mùa đông lạnh.

“Không phải, ngoại trừ có người làm tiểu thư Cố chú ý, ngài ấy mới có thể buông tay ra....” Bác sĩ bên cạnh vừa khiếp sợ nhìn Bách Lý Hàn Tôn, vừa ảm ức im miệng.

Mặt Cố Tuyết Y tái nhợt như tờ giấy trắng, còn lơ mờ thấy mạch máu trên mặt cô, đôi mắt màu hổ phách đờ đẫn trống rỗng, mất đi sự lạnh nhạt tĩnh mịch ngày thường, cô giống như một con búp bê không có sinh mạng.

Ngón tay không ngừng cuộn chặt, cô chẳng hề cảm thấy đau đơn, cô sa vào hồi ức làm cô đau đớn.....

Anh nhìn cô trong ngực, trong mắt ảm đạm và sợ hãi, anh cảm giác nhiệt độ trên cơ thể cô càng lúc càng lạnh, tay đặt sau lưng cô đột nhiên xiết chặt, thân hình cô dựa sát vào anh, anh tránh hai tay cô, tay nâng ót cô lên, anh cúi đầu xuống hôn lên đôi môi tái nhợt như đóa hoa héo tàn kia.

Trong thoáng chốc, đám người Vương Tiểu Vi và quản gia Phó nín thở, kinh ngạc nhìn họ.

Bất chợt ánh mặt trời chiếu trên sàn nhà càng thêm xán lạn, càng thêm chói mắt, dưới ánh mặt trời, hoa đào màu hồng ngoài cửa sổ càng thêm óng ánh, trong suốt như bông tuyết.

Cánh hoa bay nhẹ vào trong phòng, nó giống như có sinh mạng bay xuống bên người họ.

Hương hoa hồng nhàn nhạt thấm vào miệng anh, anh có thể cảm nhận được đôi môi mềm mại, lập tức đầu óc anh trống rỗng, lồng ngực cuồn cuộn nhảy lên, anh mút môi cô, càng hôn càng sâu, thậm chí anh sắp không thể nào hít thở, anh cũng không muốn buông cô ra.

Bách Lý Hàn Tôn nhìn ánh mắt cô, đồng tử trống rỗng khiến trái tim anh đau đớn như bị xé nát chảy máu.

Anh muốn gọi cô tỉnh lại, đừng tiếp tục sa vào trong thế giới của cô....

Dường như trong thế giới lạnh lẽo, cô cảm nhận được sự ấm áp, nó giống như chiếc bè gỗ giữa đại dương mênh mông vô bờ bến mà cô có thể dựa vào, đầu ấm áp kia đang hấp dẫn cô.

Cô từng bước đi về phía ấm áp đó, bỏ lại ký ức làm cô không cách nào giã dựa, cô từng bước đi tới.....

Anh nhìn đồng tử trống rỗng của cô từng chút khởi sắc, anh cảm nhận cánh môi cô đang run rẩy, anh cảm thấy cơ thể cô dần ấm lên, từ từ thả lỏng.

Ngón tay cô chậm rãi buông ra, tám móng tay đầy máu giờ hiện ra trước mắt họ.

Trong mắt Vương Tiểu Vi không che dấu đau lòng nhìn Cố Tuyết Y.

Quản gia Phó nhìn thấy lông mày nhíu chặt, miệng vết thương của tiểu thư Cố thật sự có chút nghiêm trọng.

Bác sĩ bên cạnh hoảng hốt hoàn hồn, nhẹ giọng phân phó y tá lấy thuốc khử trùng.

Một trong hai y tá cẩn thận đỡ tay Cố Tuyết Y, người còn lại bưng khay, bác sĩ đổ một ít thuốc khử trùng vào lòng bàn tay Cố Tuyết Y, đột nhiên lông mày cô nhíu chặt, cảm trắng noãn vô thức căng cứng, nhất thời quên Bách Lý Hàn Tôn còn đang hôn cô.

Anh tiếp tục mút môi cô, tràn ngập hương thơm mềm mại khiến anh không rời đi được.

Nước thuốc khử trùng theo vết máu chảy xuống khay sứ trắng, bác sĩ rửa đi rửa lại miệng vết thương của Cố Tuyết Y mấy lần, miệng vết thương hình lưỡi liềm không còn rỉ máu, cô duỗi tay ra, y tá bên cạnh lập tức đưa băng gạc cho bác sĩ, sau đó kéo băng dính lên.

Lòng bàn tay Cố Tuyết Y được bác sĩ băng bó xong, quản gia liếc nhìn Bách Lý Hàn Tôn, sau đó nháy mắt với bác sĩ và mấy cô y tá.

Y tá nhẹ chân nhẹ tay dọn dẹp đồ đạc xong, quản gia Phó chờ bọn họ lui ra khỏi phòng hết, ông đóng cửa phòng lại cho Bách Lý Hàn Tôn.

Quyển 2 - Chương 4: Tiêm

Nụ hôn này dài như nửa thế kỷ.

Trái tim Bách Lý Hàn Tôn hoảng hốt chậm rãi thả cô ra, đôi mắt tĩnh mịch ấm áp nhìn môi cô đỏ bừng như máu, giống nụ hoa mới nở. Hai con ngươi mơ màng của cô dần trở lại bình thường, cô ngược mắt nhìn anh, sắc mặt tái nhợt vì không thở được giờ này đã hồng lên, tầm mắt chậm rãi rơi vào chỗ băng bó trên tay, đầu óc cô bắt đầu hoảng loạn.

Vừa rời cô sa vào trong ký ức là anh kéo cô lại, đôi mắt màu hổ phách nóng đỏ bừng, thì ra vẫn có người đang bên cạnh cô, trái tim đập điên cuồng trong lồng ngực.....

Anh nhìn gò má cô, đường cong cằm như dòng suối chảy khiến người ta thấy thoải mái, ngón tay thon dài nâng hai tay cô lên, băng gạc màu trắng không bị lan máu ra, trái tim đau đớn điên cuồng cũng hơi giảm bớt.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve băng gạc trong lòng bàn tay cô, ngắm nhìn đôi mắt ửng đỏ của cô, giờ vô phút này cô giống như chú thỏ nhỏ thuần khiết vô tội, làm người ta có xúc động muốn ôm cô vào ngực.

Giọng trầm thấp như dòng suối ấm áp trong mùa xuân, “Còn đau không? Nếu đau thì bảo bác sĩ tiêm thuốc giảm đau cho em.”

Cô chống lại tầm mắt anh, yên lặng nhìn anh, không nói một lời nào.

Từ trước tới giờ Bách Lý Hàn Tôn luôn lạnh lùng bá đạo ngồi tít trên cao đột nhiên trở nên quan tâm người khác, trở nên dịu dàng, thật sự làm cô cảm thấy được sủng ái mà lo sợ, và người trước mắt thực sự lạ lẫm nhưng lại thấy quen thuộc như vậy, quả thật làm cô hoang mang.

Thấy cô không nói lời nào, trong lòng Bách Lý Hàn Tôn nhất thời nôn nóng, quay ra cửa gọi bác sĩ đi vào.

Bác sĩ và y tá rời khỏi phòng nhưng vẫn đứng trước cửa phòng vừa nghe Bách Lý Hàn Tôn gọi, lập tức mở cửa đi vào.

Bách Lý Hàn Tôn không đợi bác sĩ mở miệng, anh đã lạnh lùng nhìn bác sĩ, “Có phải ông băng chặt quá khiến cô ấy thấy đau?” Bằng không sao mắt cô đỏ thế, lại chẳng nói câu gì.

“Tiểu thư Cố, tôi giúp cô nới lỏng băng gạc nhé?” Bác sĩ mỉm cười tiến lên cung kính hỏi.

“Không cần, như vậy là được rồi, không thấy đau.” Cố Tuyết Y nhìn bác sĩ khẽ nói.

“Vậy là tốt rồi, tiểu thư Cố, nếu có chỗ nào khó chịu thì ngài cứ nói.” Đoạn bác sĩ mỉm cười.

“Vâng!” Cố Tuyết Y nhìn chiếc áo khoác trắng trên người bác sĩ, bên trái đeo tấm thẻ giáo sư, lại nhìn xuống vết thương của mình, môi mím lại như bất đắc dĩ.

“Vì miệng vết thương của tiểu thư Cố khá sâu, chúng tôi cần tiêm ngừa phong hàn cho tiểu thư Cố, phòng ngừa trước miệng vết thương trên tay sẽ khiến bị cảm hoặc mấy chứng viêm khác.” Bác sĩ chuyên nghiệp nói.

“Không cần, vết thương này mấy hôm nữa sẽ lành thôi.” Cố Tuyết Y nhàn nhạt từ chối, chuyện như hôm nay không phải trước kia chưa từng xảy ra, có một lần cô còn cào mình bị thương, chưa tới vài hôm thì đỡ, bây giờ bất quá chỉ là lòng bàn tay bị thương chút xíu thôi.

“Ông chuẩn bị cho cô ấy!” Đôi mắt đen như mực của Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng cao ngạo, nhìn bác sĩ, giọng điệu lạnh như băng ra lệnh.

“Vâng! Thiếu chủ!”

Bác sĩ nháy mắt với y tá, bắt đầu chuẩn bị tiêm phòng cảm mạo, chưa đầy một lát sau, bác sĩ cầm ống kim trong tay cùng với cồn sát trùng khử độc.

Y tá nhẹ nhàng kéo cánh tay Cố Tuyết Y, đưa mua bàn tay tới trước mặt bác sĩ.

Khuôn mặt tinh xảo của Cố Tuyết Y trong trẻo lạnh lùng, nhìn bác sĩ và y tá, rồi ngược nhìn Bách Lý Hàn Tôn ôm cô, “Tôi không muốn tiêm, tôi không yếu ớt như anh nghĩ đâu.” Trọng giọng cô đầy vẻ không vui.

“Còn nữa, đối tượng tiêm là tôi, tôi có quyền lên tiếng.”

Không khí tốt đẹp lúc nãy không còn sót lại chút gì, đổi lại là bầu không khí đầy thuốc súng, bác sĩ đứng bên cạnh chậm chạp không dám ra tay, ánh mắt dè dặt nhìn thiếu chủ.

Cô y tá nâng tay Cố Tuyết Y hơi cứng ngắc, khoe mắt thỉnh thoảng liếc nhìn hai người Cố Tuyết Y và Bách Lý Hàn Tôn, nhưng cô ta vẫn rất bội phục dũng khí của tiểu thư Cố, lại dám phản đối thiếu chủ,

thiếu chủ đối với bọn họ mà nói là vị thần cao cao tại thượng, là chúa tể đứng đầu, cho tới giờ không ai dám phản bác.

Vương Tiểu Vi nín thở, tầm mắt xuất hiện vẻ hoảng loạn nhìn Bách Lý Hàn Tôn, trong lòng cô lại càng không ngừng cầu nguyện thiếu chủ đừng tức giận, đừng tức giận.....

Quản gia Phó cung kính đứng bên cạnh, khuôn mặt già nua không biểu lộ gì, đôi mắt hơi trách cứ nhìn Cố Tuyết Y, đây là lần đầu tiên thiếu chủ quan tâm người khác, tiểu thư Cố lại từ chối thiếu chủ trước mặt nhiều người như vậy, chuyện này có thể hơi quá hay không.....

Đường cong cằm kiêu căng như quý tộc châu Âu, giờ phút này càng cứng, thân hình cao ngất thon dài tản khí chất lạnh lẽo bá đạo, anh nhìn Cố Tuyết Y, đáy mắt màu mực hơi tức giận và lạnh lùng kiêu ngạo, bàn tay nắm vai cô xiết chặt.

Bả vai hơi đau, Cố Tuyết Y khẽ nhíu mày, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng như cũ.

Gân xanh trên mu bàn tay anh nổi lên, vẻ mặt điển trai vô cảm.

Bầu không khí vô cùng rét lạnh, khiến hai người y tá kia không chịu nổi run rẩy, bị bác sĩ trừng mắt một cái, vội vàng liều mạng giữ thẳng người.

Gió vi vu thổi tới, bức màn cửa sổ mỏng manh lay động, cánh đào hồng phấn theo gió bay vào, cánh hoa xinh đẹp rơi xuống mặt đất.

Hai người họ tiếp tục duy trì im lặng, không ai nhường ai.

Bác sĩ hết cách đành nhìn quản gia Phó và Vương Tiểu Vi, hi vọng

nhìn qua hai người họ có thể suy nghĩ cách để giải quyết tình huống trước mắt.

Khuôn mặt tròn trịa của Vương Tiểu Vi hơi ngẩn ngơ rồi chợt sáng bừng, đôi mắt sáng rực như sao buổi tối, nhìn Cố Tuyết Y, giọng hờn nói, “Tiểu thư, không phải hôm nay là ngày tiểu thư Tiêu đi du lịch sao? Tiểu thư, ngài có gọi cho tiểu thư Tiêu không? Phu nhân Tiêu nhất định sẽ tiễn tiểu thư Tiêu đi, không biết tiễn tiểu thư Tiêu đi xong có tới đây thăm ngài không?”

Cố Tuyết Y liền giật mình, hôm nay cô còn chưa gọi điện cho Nhã Mạn.

Đôi đồng tử màu mực của Bách Lý Hàn Tôn sáng lấp lánh, lạnh lùng nhìn Vương Tiểu Vi, “Cô đi gọi điện thoại cho phu nhân Tiêu ngay, nói Tuyết Y bị thương không muốn tiêm, bảo bà ấy tới đây khuyên bảo.” Giọng trầm thấp ẩn chứa khẩu khí ra lệnh.

“Dạ!” Khóe miệng Vương Tiểu Vi cứng đờ, thiếu chủ thật sự thông minh, cô vừa nói đã biết là mời phu nhân Tiêu.

“Không cần!” Cố Tuyết Y nhìn bóng lưng Vương Tiểu Vi, trong mắt như mùa đông giá lạnh, giọng cứng ngắt, trống ngực đập liên tục.

Vương Tiểu Vi xoay người quay đầu nhìn Cố Tuyết Y, ánh mắt sáng lấp lánh.

“Tiêm cho tôi đi!” Cố Tuyết Y chậm rãi dời ánh mắt sang nhìn bác sĩ bên cạnh.

“Vâng!” Bác sĩ lén thở phào một hơi, may là bầu không khí kia không duy trì tiếp nữa, nếu không người vất vả khổ khổ là bọn họ, mệnh lệnh của thiếu chủ chẳng ai có thể phản bác.

Cố Tuyết Y lạnh mặt hợp tác, đôi mắt không hề có tiêu cự nhìn chỗ nào đó trong phòng, ngay cả kim đâm vào mạch máu trên mu bàn tay cô cũng không hề chau mày, phảng phất như cô là người đầu gối không có sinh mạng.

Diễn đàn LQDON

Bác sĩ chích xong, dặn dò mấy hôm tới không nên chạm nước, vài ngày sau ông sẽ tới kiểm tra miệng vết thương.

Quản gia Phó tiễn bác sĩ và y tá ra khỏi phòng.

Vương Tiểu Vi nhìn Cố Tuyết Y, nụ cười trên mặt hơi cứng ngắc, “Tiểu thư, ngài còn chưa ăn trưa, em nấu đồ ăn cho ngài.” Cô hơi khom lưng với Bách Lý Hàn Tôn, xoay người ra khỏi phòng.

Quyển 2 - Chương 5: Hòa thuận!

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn Lê Quý Đôn

Căn phòng giờ chỉ còn lại hai người họ.

Cố Tuyết Y ấn bông cồn sát trùng trên mu bàn tay, lạnh mặt, đồng tử tĩnh mịch như bầu trời xanh không nhìn Bách Lý Hàn Tôn, lạnh lùng nói, “Tôi cũng đã tiêm xong rồi, bây giờ anh có thể buông tôi ra.” LQĐ

Anh kề sát cô, hương bạc hà nam tính thuộc về anh từ từ thấm vào tim gan cô, cô không thể nói thích cũng chẳng thể nói không thích, bây giờ trong lòng cô nhớ lời anh vừa uy hiếp cô.

Đồng tử như đêm đen của anh thoáng hiện vẻ bất đắc dĩ và cứng chiều, giữ gò má cô, trong lòng thầm than nhẹ, ngón tay với những khớp xương rõ rệt phủ lên mu bàn tay cô, anh lau cồn sát trùng cho cô, một tay khác ôm eo cô không cho cô rời đi.

Phảng phất thời gian trôi qua như nửa thế kỷ rồi, ngón tay Bách Lý Hàn Tôn nới lỏng bông cồn sát trùng, lỗ kim phía dưới đã không còn rỉ máu, anh mới ném bông cồn sát trùng đi, sau đó quay mặt cô hướng về mình.

“Đừng nóng giận! Không phải tôi không tôn trọng em, bây giờ em là tôi ôm cứu về, thân thể của em từ nay về sau không phải của một mình em, nó đã hoàn toàn thuộc về tôi, sau này cho dù là em, tôi cũng không cho phép em tổn thương nó!” Giọng trịnh trọng và bá đạo có lực vang lên bên tai cô.

Cố Tuyết Y ngưng mắt nhìn anh, mặt trắng noãn lộ thần thái lạnh nhạt, nhưng trong lòng lại giống như sóng lớn cuộn cuộn.

Khóe môi anh khẽ mỉm cười, trong mắt ẩn chứa hào quang hạnh phúc, đây là lần đầu tiên cô thấy Bách Lý Hàn Tôn cười xán lạn như thế, trong nụ cười còn thêm vài phần trẻ con ngang ngược.

Tay anh nhẹ nhàng đặt lên mặt cô, ngón tay dịu dàng xoa mặt cô, da thịt cô trơn bóng như lụa, phảng phất như nước chảy qua những kẽ hở giữa ngón tay anh, “Khi tôi nhìn thấy cả người em toàn là máu đứng trong thang máy, ánh mắt trống rỗng, thật sự khiến người ta cảm thấy sợ hãi.”

Cảm thụ được nhiệt độ trên mặt cô, nỗi sợ trong lòng anh bị đè xuống từng chút một, an ủi từng chút một.

Cô yên lặng nhìn anh, đồng tử tĩnh mịch như đại dương sâu lắng thoáng hiện vẻ phức tạp. Lòng ngực cô phập phồng biên độ nhỏ, khi cô sa vào vực sâu vô hạn vô biên kia, cô cảm giác anh gọi cô, anh đứng đó đưa tay kéo cô ra khỏi bóng tối sâu thẳm, cứu cô ra ngoài.

“Từ nay về sau tôi ở đâu thì em theo đó, một mình em thật sự không an toàn.” Lời này của anh thốt ra tránh không khỏi sự bá đạo.

“Tôi không phải trẻ con, sau này tôi sẽ chú ý.” Cánh môi cô hơi mỉm cười, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy.

Chỉ sợ ngay cả chính cô cũng không biết tại sao mình lại cười.

Bách Lý Hàn Tôn chăm chú nhìn cô, cằm kiêu ngạo rớt cuộc không còn căng cứng, ẩn chứa sự dịu dàng, anh đưa tay ôm người cô, ngũ quan tuấn mỹ như thần Apollon, giờ phút này trên người anh bao phủ

ánh sáng ấm áp.

Anh thật sự vô cùng vui vẻ, cuối cùng cô bắt đầu tiếp nhận anh, không giống như nhím con lúc trước, toàn xù lông đâm anh.

Hôm nay Cố Tuyết Y mất không ít tinh lực, nương theo hương bạc hà nhàn nhạt, mí mắt cô càng lúc càng nặng trĩu, không chống đỡ lại cơn buồn ngủ cô bất tri bất giác ngủ trong ngực Bách Lý Hàn Tôn.

Bách Lý Hàn Tôn phát hiện người trong ngực an tĩnh như vậy, từ từ dịch người, thấy cô không hề phòng bị ngủ trong ngực anh, khóe môi anh không tự chủ cong lên mỉm cười, nụ cười xán lạn còn hơn cả ánh mặt trời.

Anh lẳng lẳng ngắm vẻ mặt cô lúc ngủ, nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế để cô nằm trong ngực anh thoải mái hơn một chút.

Ngắm cô, đột nhiên Bách Lý Hàn Tôn cũng bị lây cơn buồn ngủ, từ từ như một đứa trẻ không hề phòng bị gì chìm vào giấc ngủ.

Ngoài cửa sổ.

Ánh nắng dần đi vào trời chiều, không khí tươi mát, cành cây đào lắc lư theo gió, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá tạo thành nhiều điểm sáng, ánh sáng trong suốt tựa như ngọc lưu ly.

Phòng khách.

Vương Tiểu Vi làm đồ ăn xong mang sang bàn thủy tinh rồi nhìn cửa phòng, không biết bây giờ thiếu chủ và tiểu thư nói chuyện ra sao rồi, không biết tiểu thư có trách cách cô giúp thiếu chủ lúc nãy không, nhưng cô cũng là vì tốt cho tiểu thư mà! Miệng vết thương sâu như vậy, không tiêm sao được chứ!

Vậy nếu tiểu thư giận cô đuổi cô về nhà Bách Lý thì làm sao đây?

Haizzz! Bây giờ làm gì mới tốt?

Quản gia Phó mặc bộ tây trang bảo thủ nói chuyện điện thoại xong đang từ ban công đi vào, nhìn thấy Vương Tiểu Vi ngẩn người, lông mày không hài lòng nhíu lại, “Chuẩn bị đồ ăn xong rồi thì đi làm chuyện khác đi.”

Vương Tiểu Vi lấy lại tinh thần, cung kính nhìn quản gia Phó, “Xin lỗi! Tôi lập tức đi lo mấy chuyện khác ạ, nhưng khi nào thì thiếu chủ và tiểu thư mới ra dùng cơm? Nếu không mấy món ăn này đều nguội mất.”

“Chuyện của chủ nhân không tới lượt người làm chúng ta để ý, thiếu chủ muốn khi nào ra dùng cơm thì khi đó.”

“Nhưng……”

Vương Tiểu Vi chưa nói hết câu, quản gia Phó đã trừng mắt liếc cô.

“Mặc dù bây giờ cô là người hầu của tiểu thư Cố, nhưng đừng quên cô là từ gia tộc Bách Lý đi ra, chẳng lẽ cô đã quên quy củ của gia tộc Bách Lý sao?”

“Thật xin lỗi, quản gia Phó, tôi không quên!” Nét mặt Vương Tiểu Vi sợ hãi, cúi đầu với quản gia Phó.

“Chuyện hôm nay ở công ty tôi vừa biết, đại sảnh công ty Bách Lý là đại biểu cho hình tượng gia tộc Bách Lý, cô lại gây sự ầm ĩ ở đó, bốn phận cô là phải hầu hạ ăn uống cuộc sống hàng ngày của tiểu thư Cố cho tốt, chuyện của chủ nhân cô không có quyền vượt quá,

chuyện hôm nay tôi sẽ nói với thiếu chủ, ngày mai cô có thể rời khỏi gia tộc Bách Lý, tôi sẽ phái người giúp việc nữ tới chăm sóc tiểu thư Cố.”

Quyển 2 - Chương 6: Đút ăn

Màn cửa sổ tung bay theo gió, trong không khí tràn ngập hương hoa đào thơm ngát, còn cả hương vị trong veo, ánh trời chiều đỏ lựng khắp nhân gian, giống như bức tranh sơn màu tuyệt diệu.

Cánh hoa đào hồng phấn như bông tuyết bị thổi bay rơi đầy phòng.

Trên giường, dường như Cố Tuyết Y đã ngủ đủ giấc, chậm rãi mở đôi mắt mông lung, trong đôi mắt tĩnh mịch như hồ nước sáng lấp lánh, rõ ràng ý thức đã quay về với đầu óc.

Cô nhìn ngũ quan tuấn mỹ kiêu căng của Bách Lý Hàn Tôn ở khoảng cách rất gần.

Anh ngủ say như một đứa trẻ ngây thơ, thật sự khó có thể tưởng tượng anh mở mắt lại lạnh lùng và xa cách như vậy.

Cô đột nhiên cảm thấy ông trời rất không công bằng, anh không chỉ có vẻ mặt tuấn tú kiêu ngạo, còn có trí thông minh nhìn xa trông rộng mà người bình thường không có, vừa ra đời đã đứng ở vị trí trên cao, chi phối sự tồn vong của rất nhiều người, anh có tất cả mọi thứ, thật sự khiến người ta cảm thấy ghen tỵ.

Nếu anh ta có một chỗ không hoàn mỹ thì tốt nhỉ!

Có! Trong đầu Cố Tuyết Y đột nhiên hiện ra.

Tính tình anh ta bá đạo bướng bỉnh chính là một khuyết điểm, đây là khuyết điểm bẩm sinh.

Trong giấc ngủ, Bách Lý Hàn Tôn phát hiện bầu không khí trong lành, cảm căng cứng, chậm rãi mở mắt ra, đáy mắt xẹt qua khuôn mặt trắng như ngọc hơi ửng hồng của cô một vòng, lẳng lặng nhìn đôi mắt lạnh nhạt kia, trong mắt lóe lên ánh sáng nhạt như kim cương.

Cầm anh không tự chủ thả lỏng, cười yếu ớt, trong nháy mắt mặt anh như sáng bừng lên, khiến anh thoát nhìn không lạnh lùng kiêu căng như ngày thường, ngược lại có vài phần ngây ngô như trẻ con.

“Em tỉnh rồi à!”

“Ừm!” Đáy mắt Cố Tuyết Y nhìn nhạt nhìn anh, chống ta ngồi dậy, chạm vào không phải là chiếc giường mềm mại, cô nhớ ra lòng bàn tay cô bị thương đang băng bó.

Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn đột nhiên tối xuống, vội đỡ cô ngồi dậy, cánh tay truyền tới từng cơn tê dại, anh khẽ nhíu mày một cái, lúc này Cố Tuyết Y mới ý thức được thì ra mình gối lên cánh tay anh để ngủ.

Ráng chiều màu đỏ chiếu vào trong phòng.

Tóc rối bù, tây trang hàng hiệu hơi nhăn nhúm, anh như vậy thoát nhìn càng đầy sức quyến rũ hơn ban ngày trước mặt người ngoài, sức hấp dẫn cô không nói ra tên được nhưng cảm thấy anh rất đẹp trai.

“Tay anh không sao chứ?”

Cố Tuyết Y đưa tay muốn chạm vào tay anh, Bách Lý Hàn Tôn nhanh hơn cô một bước cản động tác của cô, trầm giọng nói, “Không sao, lát nữa sẽ ổn.”

“À!”

Cố Tuyết Y chậm rãi thu tay mình về, đôi mắt tĩnh mịch nhìn bầu trời bao la đỏ rực ngoài kia.

Lúc này bầu trời giống bức tranh sơn dầu, trong veo và sáng rực.

Đôi đồng tử sâu như đêm đen lẳng lẳng nhìn cô, đồng tử thâm thúy khó nén sự kích động khó có thể phát hiện.

Lúc hai người Bách Lý Hàn Tôn và Cố Tuyết Y từ trong phòng đi ra đã là bảy giờ tối, thức ăn trên bàn ăn đều đã nguội, Vương Tiểu Vi lại mang vào phòng bếp hâm nóng.

Hai người ngồi xuống bàn ăn trước, đêm nay Vương Tiểu Vi chuẩn bị cho họ súp sườn heo, thịt bò bít tết, một ít salad hoa quả tươi, còn đặc biệt xào ít rau kiểu Trung Quốc, khoai tây thái hạt lựu, cá hấp, cải ngồng xào tỏi, một loạt món ăn thanh đạm.

“Thiếu chủ, tiểu thư, các ngài muốn ăn đồ ăn Tây hay là Trung Quốc ạ?”

Quản gia Phó đứng bên cạnh cung kính hỏi, Vương Tiểu Vi vẫn đứng sau lưng ông, đầu hơi cúi xuống.

Cô Tuyết Y cười khẽ, ánh mắt rơi vào trên người Vương Tiểu Vi, “Tiểu Vi, em vất vả rồi!” Sau đó nhìn quản gia Phó, “Tôi tự ăn là được.”

“Tay em bị thương, để bọn họ làm cho!” Bách Lý Hàn Tôn nhìn quản gia Phó, “Bưng bò bít tết xuống đi! Từ nay về sau buổi tối sẽ ăn đồ Trung Quốc.”

“Vâng!” Quản gia Phó khom lưng ngoái đầu liếc Vương Tiểu Vi, Vương Tiểu Vi cúi đầu tiến lên bưng bô bát tết xuống.

Quản gia Phó lại đổi cho họ bát đĩa và thìa nhỏ, trong một chén nhỏ khác có súp sườn heo, cung kính lùi ra sau một bước, nói: “Mời thiếu chủ, tiểu thư từ từ dùng.”

Vương Tiểu Vi quay lại lặng lẽ đứng sau lưng quản gia Phó, yên tĩnh đến mức như cô không tồn tại.

Cố Tuyết Y đưa tay cầm thìa lên, Bách Lý Hàn Tôn đưa tay cản cô, mỉm cười nhìn cô nói, “Để tôi!”

Cô kinh ngạc nhìn anh, tựa như đang nghi ngờ người trước mắt rất cuộc có phải là Bách Lý Hàn Tôn không.

Lời anh nói cũng khiến quản gia Phó bên cạnh chấn động, trong mắt khó có thể che dấu vẻ phức tạp.

Thiếu thủ cao cao tại thượng lại muốn dứt tiểu thư Cố ăn ư? Chuyện này nếu để phu nhân biết, đây không phải là.....

Nhưng ông lại nhìn chăm chăm Cố Tuyết Y, trong mắt tĩnh mịch.

Vương Tiểu Vi tiếp tục duy trì động tác lúc này, có chút hoảng hốt, tựa như lòng cô không ở đây.

Cố Tuyết Y nhìn thìa súp hiện ra trước mặt, ngũ quan xinh xắn cứng đờ, khó xử nhìn anh, “Vẫn là tự tôi làm!” Tay cô chẳng qua chỉ bị thương chút xíu, cô còn chưa tới tình trạng cần người dứt ăn.

“Bác sĩ đã nói, tay em không được chạm vào nước, không được

cầm vật nặng, vẫn là đút em ăn thì hơn!” Đôi mắt màu mực của anh không che dấu được kích động, giờ phút này nét mặt anh bợt vài phần lạnh lẽo, tăng vài phần thân thiết.

Quyển 2 - Chương 7: Lo lắng

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Há miệng nào!”

Cái thìa hạ xuống một khoảng, tiếp xúc với cánh môi mềm mại của cô. LQĐÔN

Trong mắt Cố Tuyết Y lộ vẻ bất đắc dĩ, cuối cùng cô chậm rãi há miệng ăn súp.

Năm phút trôi qua, Bách Lý Hàn Tôn dứt xong bát súp trong tay, lại hỏi cô thích ăn món gì, anh gấp dứt cô ăn, tựa như anh dứt cô ăn đến nghiện.

Với tính tình bá đạo ép buộc của Bách Lý Hàn Tôn, cô biết cự tuyệt cũng vô dụng, vì vậy cô dứt khoát nói món cô thích ăn, sau đó há miệng chờ anh dứt cô dùng bữa.

Thời gian trôi qua từng chút một, gần 40 phút sau hai người mới dùng cơm xong.

Vương Tiểu Vi thu dọn chén đĩa, mang hoa quả và hai cái nĩa lên.

Cố Tuyết Y ăn hoa quả tươi Bách Lý Hàn Tôn dứt, cô chậm rãi liếc mắt nhìn Vương Tiểu Vi, “Em sao vậy? Thấy là lạ thế nào ấy? Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?” Bình thường dù cũng yên tĩnh, nhưng không đến nỗi yên tĩnh như bây giờ, Tiểu Vi im lặng như hiện tại không hề giống Tiểu Vi, cảm giác như kiểu là người máy lạnh

lùng.

“Hay là em đang lo tôi sẽ trách lời em nói trong phòng? Nếu như vậy thì em đừng lo.” Cô biết Tiểu Vi thân là người giúp việc nữ của gia tộc Bách Lý, tất nhiên sẽ đứng bên phía Bách Lý Hàn Tôn, suy nghĩ cho Bách Lý Hàn Tôn.

“Mặc dù tôi không trách em, nhưng tôi cũng không thích động một tý là em dùng mẹ tôi để nói chuyện.” Cô ghét người khác uy hiếp người mà cô quan tâm.

“Cảm ơn tiểu thư đã không trách.” Vẻ mặt Vương Tiểu Vi cung kính, nhưng trong lòng lại vô cùng kích động.

Nhưng cô.....

Cố Tuyết Y thấy vẻ mặt cô không còn vui vẻ như trước, đồng tử tĩnh mịch như bầu trời xanh bao la sáng lên, đôi mắt lạnh lùng nhìn Vương Tiểu Vi, “Rốt cuộc làm sao vậy?” Cô vươn tay từ chối trái cây sắp đến bên miệng.

Vương Tiểu Vi hơi rũ mắt xuống, trong mắt hơi do dự, sau đó nói, “Cảm ơn tiểu thư quan tâm, em không sao.” Cô đi hay ở đều do quản gia Phó quyết định, cô chỉ có thể lặng lẽ đón nhận, để tiểu thư biết cũng chỉ càng tăng thêm phiền não cho tiểu thư mà thôi.

Khóe mắt Cố Tuyết Y liếc Bách Lý Hàn Tôn, cũng không nói gì nữa.

Bách Lý Hàn Tôn thả nĩa trong tay xuống, ngũ quan tuấn mỹ lạnh lùng kiêu ngạo như được độ lên một tầng sương mỏng, tròng mắt sáng như đá quý trong suốt lạnh lùng nhìn thoáng qua quản gia Phó.

Quản gia Phó cung kính tiến lên, ghé sát lỗ tai anh kể từng chuyện

hôm nay ở công ty cho Bách Lý Hàn Tôn nghe, nói xong cung kính lùi bước đứng sau lưng Bách Lý Hàn Tôn.

Anh nâng mắt màu mực nhìn Vương Tiểu Vi, sau đó tầm mắt hơi dịu xuống nhìn khuôn mặt tinh xảo trắng như tuyết của Cố Tuyết Y.

Hồi lâu sau, anh mới lạnh lùng nói, “Sau này cô cứ ở lại chăm sóc Tuyết Y, chuyện ở công ty hôm nay xem như cô làm đúng.”

Vừa rồi nếu không phải Vương Tiểu Vi khuyên nhủ Tuyết Y tiêm, thì hai người anh và Tuyết Y vẫn âm ỉ cứng ngắc như vậy, chỉ sợ cũng không ở chung hòa bình như hiện tại.

Vương Tiểu Vi chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt vui vẻ nhìn Bách Lý Hàn Tôn, nhưng sau đó với bốn phận là người hầu vì vậy cô đè nén kích động vui sướng này xuống đáy lòng, có điều khóe miệng cô khó có thể che dấu sự vui sướng cong lên, ngón tay đặt trên bụng xiết chặt.

Bách Lý Hàn Tôn hơi liếc quản gia Phó, “Tất cả nhân viên bộ phận vệ sinh đều thay hết.”

Quản gia Phó chần chừ một lúc, “Vâng, thiếu chủ!”

“Lập tức thay hết nhân viên bộ phận vệ sinh, chỉ sợ không tốt cho công ty!” Nét mặt Cố Tuyết Y lạnh nhạt, đôi mắt màu hổ phách nhìn đĩa hoa quả trước mặt, giọng nhẹ nhàng khiến người ta thoải mái.

Cô nghĩ đến nếu thay toàn bộ người, vậy chị Bội làm sao bây giờ? Trong một lần vô tình cô biết trong nhà chị Bội có hai đứa trẻ đang học đại học, nếu.....

“Nhân viên vệ sinh không thể so với những nhân viên chính thức

khác của công ty, không có mấy người đó thì công ty có thể tuyển, nhân tài thị trường hạng người gì cũng có.” Đồng tử đen như mực của Bách Lý Hàn Tôn ẩn chứa sự hồ hững và sự cứng chiều khó có thể phát giác, ngón tay với những khớp xương rõ rệt của anh cầm nĩa xiên một miếng hoa quả đưa tới trước miệng cô.

Cố Tuyết Y lẳng lẳng nhìn anh, há miếng, cắn miếng trái cây trong miệng từ từ nhai, nuốt xong cô mới nói, “Anh biết trước kia tôi ở đó.” Trong lời cô nói đã để lộ chị Bội.

Khóe miệng Bách Lý Hàn Tôn hơi cong lên, anh nhìn cô, “Không thay mấy cô kia cũng không phải là không được, chỉ cần em đồng ý với tôi một chuyện.”

“Chuyện gì?” Cô biết anh đang chờ cô mở miệng.

“Bây giờ tôi còn chưa nghĩ ra, chờ sau này hẵng nói.” Bách Lý Hàn Tôn nhẹ giọng nói, trong lòng vui sướng tràn ra, cảm căng thẳng theo thói quen giờ phút này thoát nhìn lại đặc biệt có vài phần trẻ con.

Cố Tuyết Y dừng mắt nhìn anh, cũng không lên tiếng nói gì cả.

Quản gia Phó nhìn hai người họ, lông mày không tự chủ nhíu chặt, một giây sau ông liền khôi phục bình thường, tựa như vừa rồi ông chưa hề nhíu mày.

Đưa Bách Lý Hàn Tôn đi, Cố Tuyết Y không nhịn được thở dài một hơi.

Màn đêm dần buông xuống, ánh sao lấp lánh lập lòe, hương thơm hoa đào theo làn gió thổi tới.

Cố Tuyết Y ngồi trên ghế ngoài ban công, trên bàn thủy tinh đặt một

chiếc đĩa sứ trắng xinh xắn, trên đĩa có hoa quả bánh bích quy.

Dưới ánh trăng dịu nhẹ, da thịt trắng nõn lộ ra ánh sáng nhàn nhạt, ngũ quan tinh xảo thoát nhìn càng thanh cao thoát tục, làm người ta cảm thấy trắng rằm cũng không hơn điều này.

Đôi mắt màu hổ phách trong suốt nhìn bầu trời.

Đèn đường dưới tiểu khu chiếu sáng, hoa cỏ lay động theo làn gió, người lớn tuổi trong tiểu khu tản bộ, mấy đứa bé đang vui đùa, hình ảnh vô cùng hạnh phúc!

“Tiểu thư, ngài đang nghĩ gì ạ?”

Vương Tiểu Vi đặt ly nước trước mặt Cố Tuyết Y, cầm một cái ống hút vào trong ly.

“Tôi nghĩ tới Nhã Mạn, tôi điện cậu ấy không nghe máy.” Cố Tuyết Y hơi ngoái đầu lại nhìn Vương Tiểu Vi, điện thoại đang đặt trên bàn trà.

“Nói không chừng tiểu thư Tiêu đang đi chơi vui vẻ với Lăng tổng, không cầm điện thoại theo, tiểu thư Tiêu thấy ngài điện cho cô ấy thì nhất định sẽ điện lại cho ngài.” Trong lòng Vương Tiểu Vi đang thầm mắng mình.

Nếu không phải hôm nay cô nhắc tới việc này trước mặt tiểu thư thì bây giờ tiểu thư cũng sẽ không nghĩ tới chuyện của tiểu thư Tiêu.

“Hi vọng vậy!” Cố Tuyết Y thì thảo tự nói, nhìn bầu trời đầy sao.

Không biết làm sao mà trong lòng cô cảm thấy lo lắng.

Quyển 2 - Chương 8: Quay lại

Gió thổi tới từng đợt, bất tri bất giác sao trời lấp lánh bị mây đen che khuất.

Tiếng mưa rơi tí tách truyền tới, Cố Tuyết Y hoảng hốt, nhìn bầu trời bao la đang mưa, người lớn tuổi và trẻ con của tiểu khu chạy tránh mưa.

Thì ra là mưa, vừa rồi thời tiết còn đẹp như vậy, sao lập tức thay đổi rồi.

Nhưng, đã lâu cô không thấy mưa rơi.

Một giọt lại một giọt mưa rơi xuống sàn ban công, cô nhìn hạt mưa, không biết vì sao trong lòng cô luôn thấp thỏm không yên.

Vương Tiểu Vi nhìn thấy mưa tạt lên người cô, lập tức cung kính nói, “Tiểu thư, chúng ta vào đi thôi! Nếu tạt ướt quần áo sẽ dễ bị cảm ạ.”

“Ừ!” Khuôn mặt trắng noãn của Cố Tuyết Y hơi hoảng hốt.

Hai người vừa vào phòng khách, đang mưa nhỏ đột nhiên thành mưa lớn.

Nhìn trời mưa tầm tã, trong lòng Tiểu Vi thầm may mắn đã gọi tiểu thư vào rồi, nếu không mắc mưa cảm cúm, thiếu chủ nhất định lại đau lòng.

Bách Lý Hàn tôn nhìn tòa nhà cao tầng ngoài cửa sổ xe, suy nghĩ bay xa, nghĩ về Cố Tuyết Y.

Từng giọt mưa tạt vào cửa kính sáng bóng, tiếng mưa rơi lớn như tiếng đồng xu rơi.

Anh hoảng hốt, mới biết thì ra bên ngoài trời đã mưa.

“Thiếu chủ!”

Quản gia Phó bên cạnh Bách Lý Hàn Tôn kính cẩn gọi.

“Ừ!” Ánh mắt anh không nhìn quản gia Phó, nhìn mưa rơi xối xả, anh lại nghĩ tới cô.

Không biết đêm nay cô có ngoan ngoãn nghe lời ngủ sớm một chút hay không.

“Lịch trích buổi chiều của thiếu chủ tôi đã sắp xếp vào sáng mai, chiều ngày mai là thiếu chủ phải về Pháp họp.” Quản gia Phó làm tròn bốn phận nhắc nhở anh.

“Ngày mai? Dời lại đi.” Trên khuôn mặt lạnh lùng của Bách Lý Hàn Tôn xẹt qua vẻ chần chừ, anh nhìn quản gia Phó lạnh giọng nói.

Tiếng mưa rơi càng lúc càng lớn, mưa đập vào mui xe kêu tí tách.

“Đây là cuộc họp ngài và phu nhân cùng định ngày, muốn lùi về sau chỉ sợ...” Đôi mắt quản gia Phó lộ vẻ khó xử, liếc nhìn Bách Lý Hàn Tôn.

“Lời của tôi chính là mệnh lệnh, về phần mẹ tôi bên kia, nói thế nào là

do ông tự giải quyết.” Ngũ quan tuấn mỹ kiêu căng lạnh lùng, đáy mắt đen như mực lộ vẻ lạnh lẽo, cầm căng cứng, khiến người ta có ảo giác rét run, giọng trầm thấp tràn đầy uy hiếp tựa như đó là thánh chỉ của hoàng đế cổ đại.

“Nhưng thiếu chủ, nếu phu nhân biết.....”

Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn sắc bén liếc quản gia Phó, quản gia Phó sợ hãi vội cúi đầu xuống.

“Ông theo tôi cũng đã rất nhiều năm, hiểu tác phong của tôi, hành vi bây giờ của ông thuộc kiểu biết rõ rồi mà còn cố phạm phải.”

“Thật xin lỗi thiếu chủ!” Quản gia Phó vội vàng lên tiếng, “Tôi cũng chỉ vì lo lắng cho ngài, nếu phu nhân biết ngài vì chuyện của tiểu thư Cố mà chậm trễ hành trình, chỉ sợ ngài ấy sẽ.....”

“Khi nào thì tôi để ý nhất cử nhất động của bà ấy? Chuyện của tôi không cần giải thích với bất kỳ ai, càng không cần bà ấy nhúng tay vào.” Từng chữ rét lạnh như băng từ trong miệng anh phát ra.

“Ông cũng chỉ cần làm tốt bổn phận của ông, chuyện dư thừa ông khỏi cần phải lo nghĩ.”

“Vâng!” Đôi mắt quản gia Phó rũ xuống, trên người như phủ một tầng thương cảm, thoáng chốc biến mất không thấy.

Nhưng trong lòng lại như sóng cuồn cuộn, rắc rối phức tạp.

“Cô ấy sẽ là thiếu phu nhân gia tộc Bách Lý, là vợ của tôi, tôi không hi vọng lại chứng kiến ông có hành động khác thường nào đó.” Bách Lý Hàn Tôn nói xong, mặt lạnh lùng chậm rãi chuyển qua nhìn cửa kính xe.

Quả gia Phó đột nhiên ngược mắt nhìn anh, tròn mắt đầy vẻ kinh ngạc, sau đó ông che dấu đi.

Tiểu thư Cố là thiếu phu nhân tương lai? Trong lòng ông không khỏi có chút lo lắng.

Bách Lý Hàn Tôn bỗng quay đầu lại, gõ lên kính cách âm trên xe, ra lệnh tài xế lái xe quay lại.

Anh muốn gặp cô, nếu không thật sự lo lắng cho cô, trong lòng sẽ nghĩ tới cô.

Vương Tiểu Vi mở cửa, liếc thấy là Bách Lý Hàn Tôn thì kinh ngạc nhìn anh, trong thoáng chốc quên là cô không thể nhìn thiếu chủ như vậy.

Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn u ám lạnh lùng nhìn Vương Tiểu Vi, “Cô ấy ở đâu?”

“Dạ!” Vương Tiểu Vi hoảng hốt vội cúi đầu xuống, thân thể ý thức nhường đường nhỏ cho anh, “Tiểu thư đang ở trong thư phòng.”

Mày rậm của Bách Lý Hàn Tôn nhíu chặt, “Cô ấy đang viết tiểu thuyết à?”

“Chuyện này... Tôi không rõ lắm.” Vương Tiểu Vi khó xử nói.

Truyện của LÊQUYDON

Vừa rồi hai cô đi vào phòng khách ngồi không bao lâu thì Cố Tuyết Y để lại một câu dừng quấy rầy, rồi tự mình đi vào thư phòng.

Bách Lý Hàn Tôn hít sâu một hơi, đôi mắt màu mực tựa như càng thêm u tối, may là anh quay lại nhìn cô, cô thật sự khiến người ta không yên lòng, anh vừa về cô đã đi viết tiểu thuyết, cũng không quan tâm tay cô còn đang bị thương.

Quyển 2 - Chương 9: Ở lại

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ngoài ánh sáng phản ra từ màn hình laptop, trong phòng hoàn toàn tối sầm. LQĐ

Cố Tuyết Y ngồi trước máy tính gõ bàn phím đánh bản thảo, lòng bàn tay bị băng bó nên tốc độ gõ chữ chậm hơn so với lúc trước.

Bỗng nhiên trong đầu cô hiện lên hình ảnh Bách Lý Hàn Tôn đút cô ăn cơm, động tác trên tay cô chậm lại.

Hai tay ôm trán theo thói quen, từ lòng bàn tay truyền tới cơn đau giống như bị kiến cắn.

Hít sâu một cái, lặ đi lặ lại vẫn không thể nào khiến lòng cô bình tĩnh, trong lòng tuôn ra tâm tình bực bội không hiểu vì sao, click chuột vào hình chim cánh cụt của QQ, cô tìm QQ của biên tập, gõ tin nhắn xin nghỉ phép gửi qua.

Chờ biên tập trả lời, cô thoát QQ tắt máy tính.

Cô mở cửa, ngũ quan tuần tú như thần Apollon của Bách Lý Hàn Tôn xuất hiện trước mắt cô.

Cô giật mình nhìn anh, giữa hai hàng chân mày có vài phần hoang mang, “Không phải anh đã về à?” Tại sao lại quay lại.

Ngọn đèn dịu nhẹ, đôi mắt màu hổ phách trong suốt thoáng như sao

đầy trời tỏa sáng, tựa như có thể nói, càng sáng hơn chính là ngũ quan như điêu khắc được viền kính đen che kín của cô, môi phúng phính, giống như đóa hoa mềm mại được phủ lên một tầng sương, trong suốt lấp lánh.

Anh nhếch môi cười khẽ, có thể do ít cười nên khiến người ta có ảo giác như trẻ con, anh nhìn cô, đôi mắt thâm sâu như đầm lầy lộ ra vài phần dịu dàng.

“Không phải tay em bị thương ư? Sao còn viết tiểu thuyết?” Bách Lý Hàn Tôn theo tầm mắt rơi vào lòng bàn tay cô, tay cô còn đặt trên nắm cửa.

Mày rậm anh hơi nhíu lại, giữa hai đầu lông mày lộ ra vài phần không vui.

Đưa tay tránh chỗ tay cô bị thương, nắm cổ tay cô đi vào phòng khách.

Cố Tuyết Y nhìn bóng lưng anh, tây trang hàng hiệu may thủ công ẩm ướt một mảng, trên mặt còn mấy giọt nước chưa kịp khô, nhìn lên trên, tóc vẫn đang rỏ nước, mày rậm cô nhíu lại, cái tên này trời mưa mà xuống xe cũng không biết che dù à?

Bách Lý Hàn Tôn dắt tay cô, hai người ngồi xuống sofa bằng da thật, vẻ mặt cô lạnh nhạt lẳng lẳng nhìn Bách Lý Hàn Tôn.

“Tôi không biết em có nghe lời, không làm những chuyện tôi dặn em đừng làm hay không, cho nên tôi đặc biệt quay lại xem em, không nghĩ lại để tôi bắt tại trận.” Anh nhìn cô, trong mắt lộ vẻ “Bị tóm gáy.”

Vô hình trung, nét mặt anh thêm vài phần trẻ con.

Cánh môi Cố Tuyết Y khẽ cười, cô nhìn anh một cái, tầm mắt chuyển lên người Vương Tiểu Vi phía sau cô, “Đi lấy hai chiếc khăn lông sạch ra đây.” Giọng lạnh nhạt như dòng suối trong veo.

Vì trong nhà cô liên tục tăng thêm không ít đồ dùng gia đình bị thiếu, vô tình cũng bỏ thêm rất nhiều đồ dùng hàng ngày.

Vương Tiểu Vi khom lưng trả lời Cố Tuyết Y, cô rũ mắt lên nhìn Bách Lý Hàn Tôn và quản gia Phó, trong mắt như bưng tỉnh, khi cô xoay người không kiềm chế được cười mím.

Thì ra tiểu thư cũng không hoàn toàn không có cảm giác với thiếu chủ.

Bách Lý Hàn Tôn nhìn cô nhận khăn lông trắng trên tay Vương Tiểu Vi, khóe miệng hơi cong lên, trong mắt phảng phất như pháo hoa nở rộ làm đẹp cả bầu trời.

Quản gia Phó phát hiện trên người anh thay đổi, nhất thời làm quản gia Phó hơi khó tiếp nhận, ánh mắt giật giật nhìn hai người họ.

Thiếu chủ như vậy là lần đầu tiên ông nhìn thấy, trước mặt tiểu thư Cố lúc nào thiếu chủ cũng có biểu cảm mà từ trước tới giờ ông chưa từng nhìn thấy.

Nhưng bên phu nhân phải làm sao bây giờ? Hai tay bên hông từ từ xiết chặt.

Cố Tuyết Y nhận lấy khăn lông mở rộng ra phủ lên đầu anh, nhẹ nhàng giúp anh lau đầu ẩm ướt.

“Tiểu Vi, em mang khăn cho quản gia Phó lau nước dính trên người đi!”

“Dạ!” Vương Tiểu Vi nhìn quản gia Phó, trong đầu lập tức hiện ra lời quản gia nói với cô lúc trước, rũ mắt xuống cung kính đưa chiếc khăn khác màu với khăn của Bách Lý Hàn Tôn, “Mời quản gia dùng!”

Quản gia Phó nhìn thoáng qua khăn trên tay Vương Tiểu Vi, ông lại nhìn qua Bách Lý Hàn Tôn.

Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn bị khăn lông che kín, nhìn không ra vẻ mặt anh, chỉ thấy anh giơ tay lên, hai ngón tay vừa động, quản gia Phó cúi đầu đưa tay nhận khăn lông trên tay Vương Tiểu Vi.

Sau đó Cố Tuyết Y đắp khăn lên người anh.

Tóc đen của Bách Lý Hàn Tôn rối bời, mũi rất thẳng, dưới ánh đèn dịu nhẹ tản ra khí chất thuộc về anh kiêu căng như quý tộc, đồng tử đen nhánh nhìn cô, đáy mắt anh không chút nào che dấu sự bá đạo và bướng bỉnh.

“Chờ lát nữa hết mưa rồi anh hãy về!” Cố Tuyết Y đưa mắt nhìn mưa rơi xối xả ngoài cửa sổ, quay đầu nhìn anh nói.

“Tôi không có ý định về.”

Cô kinh ngạc nhìn anh, “Vì sao?”

“Đương nhiên là vì chăm sóc em, tay của em bị thương nên làm gì cũng không tiện, người giúp việc nói nhất định em sẽ không nghe, vì vậy chỉ có thể tôi tự làm.” Trong mắt Bách Lý Hàn Tôn tràn đầy nghiêm túc nhìn cô.

“Tôi chỉ bị thương chút xíu à, cũng đâu phải tàn phế, xử lý chút việc vặt vãnh hàng ngày tôi vẫn làm được, trước kia chẳng phải tôi vẫn

sống như vậy à, anh ở lại, chỗ này đâu dư giường, cùng không thoải mái xa hoa như nhà Bách Lý, đại thiếu gia như anh sẽ chịu được sao?”

Quyển 2 - Chương 10: Ngọt ngào (Tiến thêm một bước)

Cầm Bách Lý Hàn Tôn căng thẳng, lộ ra vẻ lạnh lùng, ánh mắt chìm như đêm đen, thản nhiên nhìn cô, rất lâu sau anh mới nói, “Cho dù em nói gì, đêm nay tôi cũng ở lại.”

Cô đưa mắt nhìn anh, trong mắt yên tĩnh như hồ nước, “Được rồi! Vậy anh ở lại đây đi!” Cô biết tính anh bướng bỉnh kiêu ngạo, không phải cô có thể thay đổi, cô cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Hôm nay báo không đăng chuyện của cô và anh, cô biết trong đám cưới tất cả mọi người đều biết cô có quan hệ không bình thường với anh, cô như là đã dán nhãn lên, cho dù xé đi vẫn để lại dấu vết.

Bách Lý Hàn Tôn khôi phục bình tĩnh ngày thường, trong mắt chứa ý cười nhàn nhạt nhìn cô, phảng phất như anh rất hài lòng với lời cô nói.

“Đi lấy kìm cắt móng tay ra đây.” Bách Lý Hàn Tôn không quay đầu lại, hạ lệnh với Vương Tiểu Vi.

Cô hoang mang nhìn kìm cắt móng trong tay anh, không biết anh dùng để cắt cho anh? Hay là dùng chỗ khác.

Khóe miệng anh khẽ cong lên, nhìn cô, “Móng tay em quá dài, phải cắt ngắn bớt.” Giọng trầm thấp như âm thanh của thiên nhiên, khiến cô hơi hốt hoảng, đợi cô lấy lại tinh thần, ngón tay cô đã trong lòng bàn tay anh.

Cô nhăn mày, nhìn đôi mắt sáng lên như đá quý, nhất thời cô không biết nên nói gì cho phải.

Đáy mắt quản gia Phó xuất hiện kinh ngạc và hoảng sợ, nhìn Bách Lý Hàn Tôn và Cố Tuyết Y.

Đây là lần đầu tiên ông chứng kiến thiếu chủ tôn quý chí thượng làm người phục vụ, lúc trước tất cả mọi chuyện của thiếu chủ đều có chuyên gia phục vụ, chuyện này có thể.....

Vương Tiểu Vi nhìn họ, kinh ngạc trong mắt tuyệt đối không ít hơn quản gia Phó.

Ngoại trừ tiếng mưa rơi bên ngoài kia, phòng khách thật yên tĩnh, tiếng kìm cắt móng tay có vẻ vô cùng vang vọng.

Cố Tuyết Y nhìn vẻ mặt nghiêm túc của người kia, trong mắt vẫn tĩnh mịch, đột nhiên ngón tay truyền tới cơn đau, phát hiện ngón tay hơi ướt, tầm mắt từ trên mặt anh rời đi, nhìn ngón tay cô rách một chút xíu, miệng vết thương tràn ra máu tươi, nhưng chảy không nhiều lắm.

Mặt Bách Lý Hàn Tôn cứng đờ tản ra khí lạnh, mày rậm nhíu chặt, nhìn vết thương trên ngón tay cô, đáy mắt toát lên vẻ lo lắng, “Nhanh lấy băng dính cá nhân lại đây.”

Giọng lạnh băng giống như cây gỗ đánh Vương Tiểu Vi tỉnh táo lại, cô vội chạy vào phòng bếp, tìm hộp y tế trong tủ bếp, vội vàng đưa cho Bách Lý Hàn Tôn.

Sau đó đáy mắt cô đầy lo lắng nhìn Cố Tuyết Y, tay tiểu thư thật sự bị giày vò, hai ngày nay đều bị thương.

Mưa càng lúc càng lớn, trời mới vào thu, trong không khí tràn ngập ẩm ướt gió lạnh.

Cố Tuyết Y đưa tay sờ cánh tay, ngồi bên giường, trong phòng tắm truyền ra tiếng tắm rửa.

Cô rũ mắt nhìn móng tay trong suốt, đầu ngón tay có 3 ngón bị dán băng keo cá nhân, cô giật mình, suy nghĩ bay xa....

Tiếng nước ngừng chảy, cửa phòng tắm mở ra,.

Cố Tuyết Y chậm rãi ngẩng đầu nhìn anh.

Bách Lý Hàn Tôn mặc một chiếc áo choàng tắm màu trắng, là quản gia Phó sai người đưa tới, tóc đen ướt đẫm, thỉnh thoảng nhỏ nước xuống, dưới ánh đèn, ngũ quan tuấn mỹ tỏa sáng, phảng phất như một lập thể hoàn mỹ, đôi mắt sâu như đêm đen, đáy mắt sáng nhàn nhạt, anh nhìn cô, từng bước đi tới bên cạnh cô.

Giường lõm xuống, anh ngồi trước mặt Cố Tuyết Y, ngón tay với những khớp xương rõ rệt nâng mười ngón tay cô lên, trong mắt hiện vẻ hoảng hốt và đau lòng, ngược mắt lên không thấy nữa, “Còn đau không?”

Cố Tuyết Y giật mình nhìn anh, chậm rãi lắc đầu, cánh môi hơi mỉm cười, trong mắt vẫn tĩnh lặng, “Không sao, chút vết thương này hai ngày nữa sẽ đỡ.”

“Tôi..... Tôi.....”

Bách Lý Hàn Tôn lúng túng nhìn cô, mặt phiểm hồng, đường cong cằm như quý tộc châu Âu căng cứng, thoạt nhìn có cảm giác anh

đang căng thẳng.

Cô lẳng lặng nhìn anh.

“Tôi cho rằng cắt móng tay là một việc vô cùng đơn giản, không nghĩ tới thì ra nó phức tạp như vậy, đúng rồi.... Xin lỗi đã cắt phạm vào ngón tay em.”

Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn nhìn sang chỗ khác, tầm mắt không dám chạm vào cô.

Khuôn mặt tuần tú ngày trước phiếm hồng, Cố Tuyết Y thấy hai lỗ tai anh đỏ rực, rất giống đứa trẻ đang xấu hổ. Nhất thời, lòng cô tuôn ra cảm giác không hiểu, khóe miệng khó kiềm chế cong lên, nhưng sợ anh quay đầu lại sẽ thấy, vì thế cô cố gắng nhin xuống, giờ phút này đồng tử cô sáng lấp lánh như thủy tinh trong suốt.

Cô biết đây là lần đầu tiên anh cắt móng tay cho người khác, từ nhỏ cuộc sống của anh đã sống trong môi trường chất lượng tốt, tất cả đều có người đặc biệt hầu hạ. Anh có thể hành động như thế này đã là rất không dễ dàng rồi, nhưng anh lại còn nói xin lỗi với cô.

Một phút trôi qua, Bách Lý Hàn Tôn không thấy cô nói chuyện, anh không khống chế nổi chậm rãi quay đầu lại nhìn cô. “Không phải em không tha thứ cho tôi đấy chứ?” Đôi mắt màu mực xẹt qua vài phần sốt ruột.

Cô nhìn anh, lẳng lặng nở nụ cười, đây là lần đầu tiên cô chính thức cười trước mặt anh, đồng tử tĩnh mịch như hồ nước lấp lánh tỏa sáng, cô lắc đầu, khẽ nói, “Không có, chuyện này tôi không trách anh.”

Bách Lý Hàn Tôn kinh ngạc nhìn cô, trên mặt thoát nhìn hơi ngơ

ngác.

Thì ra cô cười rộ lên lại dễ nhìn như vậy, ấm áp như gió xuân, xán lạn như đóa hoa mềm mại, thực sự quá đẹp! Ngũ quan xinh xắn tựa như đột nhiên nở rộ, rực rỡ như bong bóng nhiều màu sắc, dưới ánh mặt trời khúc xạ ánh sáng chói lọi.

Trong trí nhớ của anh, anh thấy cô đều là lạnh lùng trong trẻo cười yếu ớt, anh cảm thấy giờ phút này cô mới thật sự là cô.

Quyển 2 - Chương 11: Tay em không thể chạm nước

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Cố Tuyết Y đưa mắt nhìn anh, khóe miệng tươi cười dần biến mất, đôi mắt màu hổ phách hơi mờ mịt, “Vì sao anh cứ nhìn tôi?” LQĐ

Bầu không khí mộng ảo tựa như mất đi ma pháp, Bách Lý Hàn Tôn phát hiện anh hết hoảng, vội vàng chuyển tầm mắt.

Bầu không khí lập tức bao phủ sự lúng túng cứng ngắc.

Cố Tuyết Y nhìn anh một cái, đứng lên đi vào phòng tắm, lúc đóng cửa phòng tắm thì cô nhìn anh, nhàn nhạt nói, “Tóc anh còn nước, lau đi!”

Nghe cửa phòng tắm đóng lại, Bách Lý Hàn Tôn mới chậm rãi quay đầu lại nhìn vào phòng tắm, khóe miệng không khống chế được cong lên, ngón tay không tự chủ vuốt mái tóc đen ướt át.

Rất lâu sau anh hơi hoảng loạn, lông mi dài đen nhánh nhấp nháy, nhíu mày.

Không phải tay cô không thể chạm nước à? Vậy cô tắm rửa không phải là....

Trong phòng tắm, sương trắng vương vít quanh quần, bầu không khí hơi ẩm ướt, dưới ngọn đèn sáng ngời, cô phảng phất như tiên nữ bay trong mây.

Cố Tuyết Y nhìn cô trong gương, da thịt trắng nõn phấm hồng, giờ phút này thoạt nhìn cô càng thêm mềm mại, mái tóc mềm như tơ lụa được cô vấn lên, lộ ra cổ trắng như tuyết nhẵn nhụi mê người, làm người ta không nhịn được muốn cắn một miếng.

Nhìn gương, cô thở dài một hơi, băng gạc quấn cả hai tay, cô cảm thấy hơi ươn ướt, ngón tay không tự chủ xiết nhẹ.

Cô không quen mặc đồ ngủ trước người xa lạ, nhất là trước mặt đàn ông.

Đột nhiên ngoài cửa phòng tắm vang lên, Cố Tuyết Y kinh ngạc xoay người nhìn cửa, hai chân thon dài không động đậy, cô hít sâu một hơi, cố gắng dùng giọng điệu ngày thường của cô, hỏi, “Có chuyện gì không?”

“Mở cửa trước đi.” Giọng bá đạo ẩn chứa mệnh lệnh.

Trong lòng Cố Tuyết Y đấu tranh hồi lâu, cô chậm rãi đi ra mở cửa.

Bách Lý Hàn Tôn chống lại tầm mắt cô, lập tức đưa mắt nhìn ngón tay cô, tay nhẹ nhàng cầm lòng bàn tay cô, sờ nhẹ, thì thào tự nói, “Đã ướt rồi.”

Cố Tuyết Y lấy lại tinh thần, cô ngồi xuống bồn nước bên cạnh, cô thấy Bách Lý Hàn Tôn mở cửa phòng chạy ra ngoài.

Một lúc sau anh chạy về, trên trán bóng loáng lấm tấm mồ hôi, trong tay mang theo chiếc hộp y tế.

Bấy giờ cô mới giật mình hiểu ra anh muốn làm gì.

Cánh môi hồng nhạt nở nụ cười duyên.

Tâm tình căng thẳng hoàn toàn biến mất.

Bách Lý Hàn Tôn ngồi đối diện cô, mở hộp thuốc lấy băng gạc ra, đôi mắt màu mực của anh nhìn lòng bàn tay cô, đáy mắt lộ vẻ căng thẳng không dễ phát hiện.

Anh hít sâu một hơi, tay khế run cầm lòng bàn tay cô, một tay cầm kéo, run rẩy hạ xuống.

Bên ngoài, tiếng mưa rơi nhỏ dần, ngọn đèn treo thủy tinh rục rĩ lấp lánh, phảng phất như khúc xạ ra bảy sắc cầu vồng.

Cố Tuyết Y nhìn anh, không bỏ lỡ vẻ mặt lo lắng của anh, trong đầu cô tựa như từng có cảnh giống như vậy, trái tim trong ngực đập bùm bùm, trong lòng cô thoáng hiện cảm xúc mà cô không biết tên, nhanh đến mức làm cô còn chưa biết rõ đã vụt qua.

Mũi kéo chậm rãi tới gần băng gạc.

Mưa tí tách rơi xuống.

Cầm anh căng thẳng, đôi mắt nhìn hết sức chăm chú.

Cảm giác khẩn trương lạ lẫm nhanh chóng tuôn ra, anh ký hợp đồng hơn 10 triệu thành công cũng không khẩn trương như bây giờ.

“Anh đừng căng thẳng như vậy, thả lỏng, cho dù anh không cẩn thận cắt chảy máu cũng không sao cả.” Cố Tuyết Y nhìn anh kè cà không động đậy, nhàn nhạt nói.

Giọng kia mềm mại như bông, thoải mái như gió xuân trấn an trái tim

căng thẳng của anh.

Anh chậm rãi ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt ẩn chứa kiên định, “Tôi sẽ không để em bị thương.”

Cố Tuyết Y không nói lời nào, cho anh nụ cười tươi tắn.

Bách Lý Hàn Tôn cẩn thận gỡ băng gạc, trước khủ trùng cho cô, sau đó bôi thuốc rồi mới quấn băng gạc cho cô.

Có kinh nghiệm lần đầu, Bách Lý Hàn Tôn hơi quen tay hơn, tốc độ tháo băng gạc cũng nhanh hơn một tý.

Một giờ sau.

Bách Lý Hàn Tôn cẩn thận dán băng gạc, cả người anh thoát nhìn thoải mái, hít một hơi thật sâu, nhìn cô cong khóe miệng mỉm cười, nhất thời, ngũ quan tuấn mỹ của anh sáng ngời, phảng phất như hoa tháng ba nở rộ, rực rỡ chói lọi đời mạng.

Cố Tuyết Y nhìn lòng bàn tay, cười nói, “Cảm ơn!”

Bách Lý Hàn Tôn dừng mắt nhìn cô, trong lòng dần tuôn trào cảm giác hạnh phúc, phảng phất như dù vất vả lại mệt mỏi đều đáng giá.

Cố Tuyết Y xoay người xách khăn tay đưa cho anh, “Lau qua mồ hôi đi nè!”

Bách Lý Hàn Tôn nhận lấy khăn, “Bác sĩ nói em không thể chạm nước, từ nay về sau em không cần phải đụng vào nước.”

Khóe môi Cố Tuyết Y khẽ cong lên nhìn anh, “Tôi thật sự không yếu ớt như vậy đâu, vết thương này mấy hôm nữa sẽ khá hơn.”

Lập tức trong lòng cô đột nhiên cảm thấy thật kỳ quái, dường như bầu không khí ở chung giữa hai người họ có phần không giống với lúc trước.

20 phút sau, đèn treo thủy tinh tắt đi chỉ để lại ngọn đèn tường lờ mờ.

Bọn họ nghiêng người nằm hai bên giường, mỗi người đắp một chiếc chăn mỏng.

Đêm rất dài, hai người đều mở to mắt.

Tiếng mưa rơi dần nhỏ xuống, sắc trời dần sáng lên.....

Sương trên thảm cỏ xanh mơn mơn dưới ánh mặt trời chiếu sáng lấp lánh, cánh hoa đào trên mặt đất như được độ một tầng sáng trong veo, lá cây đang rỏ nước, cá trong hồ vui sướng nhảy lên khỏi mặt hồ, hoa mời gọi ong tới hút mật, mây trắng nhiều hình dạng, từng áng trôi bồng bềnh.

Cố Tuyết Y đứng trước gương trong phòng tắm, trong miệng ngậm chiếc bàn chải đánh răng, đôi mắt mỹ lệ như pha lê hiện vẻ hoang mang nhìn anh phía sau, mày rậm hơi nhíu tỏ vẻ đang hỏi có chuyện gì.

Khuôn mặt tuấn tú tuyệt thế không biểu lộ gì, đôi mắt màu mực hơi lấp lánh, nhìn cô, cằm kiêu căng, lạnh nhạt nói. “Tay em sẽ không chạm vào nước.”

Quyển 2 - Chương 12: Có phải làm em đau rồi!

Từ khi Cố Tuyết Y lớn lên đến nay đây là lần đầu tiên có cảm giác không nói nên lời và bất lực, liếc anh một cái, tay tiếp tục nâng lên đánh răng.

Bách Lý Hàn Tôn bình tĩnh đứng ở cửa phòng tắm, ánh mắt vẫn không rời khỏi người cô.

Vài phút đồng hồ trôi qua, súc miệng xong, ngũ quan trong suốt của Cố Tuyết Y nhìn anh trong gương, không lên tiếng.

Trong tay Bách Lý Hàn Tôn mang theo khăn lông lau mặt, hai người đối nghịch hồi lâu, trong lòng Cố Tuyết Y bất đắc dĩ thờ dài nhìn anh, đôi mắt lạnh nhạt thoáng sáng lên, trong thoáng chốc tựa như bầu trời đầy sao, ánh trăng chiếu rọi xuống mặt biển tĩnh lặng.

“Giúp tôi rửa mặt đi!” Cô tin nếu như cô không mở miệng nói câu kia, chỉ sợ bầu không khí họ đối nghịch như vậy còn tiếp tục lâu lắm.

Khóe miệng Bách Lý Hàn Tôn cong lên đi tới, ngón tay với những khớp xương rõ ràng vịn mở vòi nước, tiếng nước chảy ra rào rào, anh thấm ướt khăn mặt, vắt khô, lặp đi lặp lại hai lần.

Dưới ngọn đèn sáng trắng, Cố Tuyết Y nhìn gò má anh, đường cong cao quý như quý tộc châu Âu và rất hoàn mỹ, lần này nhìn không giống với lúc trước cô nhìn.

Cô ngó băng gạc trong lòng bàn tay, hoảng hốt thất thần.

Tối qua nhìn thấy người kia cẩn thận căng thẳng băng bó cho cô như vậy, cảm giác tựa như cô là báu vật quý giá nhất trên toàn thế giới.

Cảm giác được người khác quý trọng vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, đã lâu cô không cảm nhận được.

Nhìn anh một lần lại một lần rửa sạch khăn mặt, trong lòng cô lập tức tuôn trào cảm xúc khó hiểu.

Đường đường một thiếu chủ như anh mà làm như vậy thật không dễ dàng gì, đổi lại là người đàn ông khác có lẽ sẽ không làm được như vậy đâu!

Nhưng, từng màn trong quá khứ hiện lên trong đầu cô, cô thực sự.....

Bách Lý Hàn Tôn cẩn thận điều chỉnh nhiệt độ, lại giặt sạch khăn mặt, tiếp tục vắt khô, anh xoay người thấy vẻ mặt cô hoảng hốt, đôi mắt màu mực tĩnh mịch, ẩn chứa sự khác thường.

Đôi tay mở khăn ra đặt trên tay mình, khăn lông mềm mại xoa lên mặt cô, nhẹ nhàng lau mặt cho cô.

Nhiệt độ ấm áp, Cố Tuyết Y từ trong suy nghĩ quay về, đôi mắt mỹ lệ như ngọc lưu ly lạnh lẽo đối mặt anh.

Anh ngưng mắt nhìn cô.

Trong thoáng chốc, phảng phất như trời đất đều yên tĩnh, tựa như chỉ có hương hoa đào nhàn nhạt xen giữa tiếng hít thở của họ.

Tay anh không tự chủ dừng lại, anh nhìn cô, khuôn mặt tinh xảo thực

sự khiến cô thoát nhìn rất xinh đẹp!

Nhất là khi cô không đeo kính, đôi mắt sáng lấp lánh, phảng phất như có thể nói sự lạnh nhạt tĩnh mịch là dấu hiệu chứng tỏ cô đã tức giận, không thể nghi ngờ là chẳng hề giống người khác.

Dưới ánh đèn, ánh sáng khúc xạ ra từng vầng sáng, vòi nước chảy róc rách.

Tất cả đều giống như bị ma chú đóng băng lại.

Ngay lúc đó tiếng đập cửa thùng thùng truyền tới, thành công phá vỡ ma chú này.

Hai người giặt mình hoàn hồn.

Đôi mắt anh sáng rực, nhìn sợi tóc rối bời của cô.

Cô nhìn lồng ngực anh, loáng thoáng thấy được da thịt mịn màng của anh.

Bất chợt gò má cô đỏ ửng, đôi mắt trấn tĩnh lạnh nhạt lần đầu tiên giặt mình luống cuống, vội nhìn sang chỗ khác.

Bách Lý Hàn Tôn buông khăn trong tay anh ra, anh thấy mặt cô đỏ ửng, lập tức lông mày không tự chủ nhíu lại.

“Có phải vừa rồi tôi lau làm em đau à, sao mặt em nhìn đỏ như vậy, có phải đau lắm không?”

Ngón tay Cố Tuyết Y che miệng ho khan vài tiếng, da thịt màu ngà càng thêm đỏ ửng, giống như trái cà chua chín mọng sáng bóng.

Ngọn đèn màu trắng, nước ấm bốc hơi giống như sương trắng nhẹ bay, gương nhiễm lên một tầng nước, bóng người trong gương bắt đầu mơ hồ, nhìn thấy lơ mơ.

Đáy mắt Bách Lý Hàn Tôn lộ vẻ lo lắng, vội vàng thấp giọng hỏi không sao chứ!

Cố Tuyết Y nói không việc gì, chạy ra cửa phòng tắm, giống như đằng sau có sói hung ác đang đuổi theo.

Cửa phòng mở ra, Vương Tiểu Vi nhìn thấy mặt Cố Tuyết Y đỏ au, trong tay mang theo quần áo, vội vàng lướt qua cô, chạy vào thư phòng ầm một tiếng đóng cửa lại.

Vương Tiểu Vi nhìn cửa phòng, đáy mắt xuất hiện vẻ hoang mang, gãi gãi ót, thầm hỏi đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Sau đó Bách Lý Hàn Tôn im hơi lặng tiếng xuất hiện sau lưng cô, cô quay người lại thì càng hoảng sợ, sắc mặt hơi tái, cô cố gắng bình tĩnh nội tâm đang rối loạn, khóe môi mỉm cười, cung kính xoay người đồng thời chào hỏi Bách Lý Hàn Tôn.

Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng nhìn cô một cái, lạnh lẽo hỏi, “Tuyết Y, cô ấy ở đâu?”

Quyển 2 - Chương 13: Ra khỏi nhà

Vừa rồi chính cô này quấy rầy anh và Tuyết Y.

Lông mày anh nhíu chặt liếc cô. LQĐ

Khuôn mặt hơi tái của Vương Tiểu Vi cưỡng ép mình duy trì trạng thái ngày thường, trong lòng bất an khiếp sợ, “Tiểu thư ngài ấy ở trong thư phòng.....”

Bách Lý Hàn Tôn lạnh mắt nhìn cô một cái, xoay người cất bước vào thư phòng.....

“Thay quần áo.”

Thân thể Bách Lý Hàn Tôn hơi cứng đờ, chân từ từ hạ xuống, nhưng tròn mắt anh liếc nhìn thân thể cô từ trên xuống dưới, sau đó xoay người trở về phòng.

Một lúc sau hai tay quản gia Phó cầm tây trang màu trắng xuất hiện trong phòng khách, đi vào phòng hầu hạ Bách Lý Hàn Tôn thay đồ ngủ.

Cố Tuyết Y thay xong quần áo, thuận tiện xếp đồ ngủ ngay ngắn.

Khuôn mặt trắng noãn hơi hoảng hốt.

Không phải cô chưa từng nhìn thân thể đàn ông, thỉnh thoảng viết tiểu thuyết bắt buộc cô phải xem cảnh h trong phim, nhưng vì sao cô nhìn thấy thân thể Bách Lý Hàn Tôn, mặt lại không kiềm chế được đỏ lên.

Lúc này tiếng gõ cửa phòng vang lên, giọng Bách Lý Hàn Tôn vang lên bên ngoài.

Hồi lâu sau cô vỗ vỗ gò má, khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt lúc trước.

Cô vịn nắm cửa mở khóa.

Bách Lý Hàn Tôn nhìn cô, da thịt trắng như tuyết đã không đỏ như vừa nãy, trong lòng thầm thờ dài một hơi, “Chúng ta ăn sáng đi!” Anh dắt tay cô.

Ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua cửa sổ sát đất vẩy lên sàn nhà, phòng khách sáng ngời, trên bàn thủy tinh có bữa sáng thanh đạm, họ lặng lẽ dùng cơm.

Nét mặt già nua của quản gia Phó chìm xuống, ánh mắt ông nhìn Bách Lý Hàn Tôn, tầm mắt lại rơi trên người Cố Tuyết Y, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp.

Một giờ sau, hai người dùng xong bữa sáng.

Bách Lý Hàn Tôn nhận khăn lụa sạch lau miệng, quản gia Phó cung kính kéo ghế ra, Bách Lý Hàn Tôn đứng dậy, quản gia Phó hơi ngời xồm xuống sửa sang lại tây trang cho anh.

Bách Lý Hàn Tôn nhìn cô lặng lẽ ngồi trên ghế, trong mắt có sự ấm áp, giọng trầm thấp nói, “Em cùng tới công ty với tôi không?”

Cố Tuyết Y giật mình, lạnh nhạt nhìn anh, khóe miệng cười cười, “Tôi tới công ty cũng không làm gì, cho nên tôi.....”

“Em ở nhà cũng chán, em không thể viết tiểu thuyết.” Bách Lý Hàn Tôn lại nhìn cô, đáy mắt lóe lên, khóe miệng cong cong.

Lông mày Cố Tuyết Y hơi nhăn lại, lời này nghe sao cũng như đang uy hiếp cô? Cô căng mắt nhìn anh, ngũ quan tuần mỹ kiêu căng của anh giống ngày thường, chẳng lẽ là ảo giác của cô?

Anh thấy khuôn mặt cô cứng lại, khóe miệng càng cười rõ nét. Cố Tuyết Y suy nghĩ một lúc, nói. “Được rồi! Tôi cùng tới công ty với anh! Nhưng nếu tôi cảm thấy quá nhàm chán thì sẽ về đó.” Trong nhà ít nhất còn có TV để xem, chẳng bị ai quấy rầy.

Vẻ mặt điển trai của Bách Lý Hàn Tôn bình tĩnh, anh nhận khăn lụa sạch trong tay Vương Tiểu Vi, nhẹ nhàng lau miệng giúp cô.

Mười phút sau, hai người ra khỏi cửa chính dưới lầu.

Quan Hàn Di ở lầu bốn, ngủ dậy đi ra sân thượng vươn vai, tầm mắt nhìn xuống, vừa vặn thấy Bách Lý Hàn Tôn và Cố Tuyết Y lên chiếc xe Bentley RV đen, cô ta thấy xe chậm chậm rời đi.

Đáy mắt lóe lên vẻ phức tạp.

Đến cửa công ty, đội hình quản lý cấp cao đứng thành hai hàng.

Thành phố bộn bề trải qua trận mưa tối qua được rửa sạch, rực rỡ hẳn lên.

Tòa nhà thương mại 50 tầng, ánh mặt trời chói lọi chiếu sáng, thủy tinh khúc xạ tia sáng chói mắt, nhất thời khiến người ta khó có thể

nhìn rõ, trong mơ hồ có khí chất như vua của thiên hạ.

Bốn chữ “Công ty Bách Lý” màu vàng to chói mắt, trong vườn hoa, suối phun mộng ảo như đũa trẻ đang nô đùa, nước liên tục bắn lên trên, mặt trời khúc xạ ra tia sáng mỹ lệ.

Cửa thủy tinh xoay tròn.

Khuôn mặt Trì Đông Quân điềm đạm đứng cung kính.

Tài xế mặc đồng phục màu trắng cúc áo màu vàng mở cửa xe, Bách Lý Hàn Tôn ưu nhã xuống xe, Cố Tuyết Y cũng theo xuống.

Dưới ánh mặt trời, dung nhan tinh xảo trắng nõn càng trong suốt như pha lê, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn bọn họ, trong thoáng chốc, cô chính là công chúa cao cao tại thượng trong mắt bọn họ, khí chất cao quý khiến người ta không dám nhìn cô ở khoảng cách gần.

Ánh mặt trời đẹp đẽ, anh và cô tay trong tay từng bước đi tới, mặt đất phản chiếu bóng dáng nghiêng ngả thân mật của hai người.

Quản gia Phó, Vương Tiểu Vi, Trì Đông Quân theo sát phía sau.

Lúc mọi người vây quanh, họ chậm rãi đi vào công ty Bách Lý.

Hôm qua chuyện thiếu chủ ôm một cô gái rời đi đã truyền khắp công ty, bây giờ một màn này lại nhanh chóng lan truyền tiếp, nhưng rất nhanh lại truyền thêm tin người phụ nữ mà thiếu chủ thích thì ra là công nhân của bộ phận vệ sinh trong công ty, hơn nữa có quan hệ rất tốt với chị Bội, lúc này bộ phận vệ sinh đã trở thành đối tượng để mọi người theo dõi nghe ngóng tin tức. Có một số người còn đặc biệt chuyển công tác đến bộ phận vệ sinh, vì để níu vào chị Bội trèo lên Cố Tuyết Y rồi từ Cố Tuyết Y quen biết thiếu chủ.

Văn phòng rộng rãi, bàn làm việc màu đen, sàn nhà màu đen, đèn treo thủy tinh xa hoa, màn cửa sổ xinh đẹp bằng lụa mỏng, ánh mặt trời xuyên qua cửa kính vẩy xuống sàn, phản chiếu từng vầng sáng.

Không khí trong phòng tràn ngập hương bạc hà và mùi hoa hồng thơm ngát.

Cố Tuyết Y ngồi trước máy tính, hai mắt xem video.

Vương Tiểu Vi pha xong trà trái cây, đặt lên khay thủy tinh đi vào văn phòng, cô thấy Cố Tuyết Y thì mỉm cười, lặng lẽ bung ly để bên cạnh, cầm khay lên lùi một bước, đứng sau lưng Cố Tuyết Y.

Cố Tuyết Y bung ly trà trái cây khẽ nhấp một ngụm, ánh mắt sáng lên, quay đầu nhìn Vương Tiểu Vi, cười một tiếng, “Trà này thơm quá nhỉ! Sao làm được vậy?”

Quyển 2 - Chương 14: Hơi thay đổi

“Tiểu thư thích là được,” đôi mắt sáng lấp lánh nhìn cô.

Bây giờ hàng ngày cô dậy sớm hơn ngày trước 2 tiếng, để tiện cho việc cô chăm sóc tiểu thư Cố, thiếu chủ đặc biệt phái người đến nơi ở của cô dạy cô nấu ăn, trà trái cây này là kết quả cô học trong một buổi học vào buổi sáng.

Cố Tuyết Y nhìn Bách Lý Hàn Tôn, anh ngồi trong văn phòng chăm chú phê duyệt tài liệu, ngũ quan tuấn mỹ lộ vẻ lạnh lùng và uy nghiêm, quản gia Phó đứng yên bên cạnh anh, nhỏ giọng báo cáo tình hình các công ty con trên khắp thế giới.

Anh thường gật đầu, thỉnh thoảng dùng giọng âm trầm nói một đôi lời, đôi mắt màu mực phảng phất như biển rộng mênh mông, sâu không lường được, đáy mắt lạnh băng sáng lên khiến trong lòng người ta hoảng sợ.

Bách Lý Hàn Tôn phát hiện tầm mắt của cô, anh chậm rãi quay sang nhìn cô, đôi mắt cô trong suốt như nước suối, tầm mắt rơi vào ly thủy tinh trên tay cô.

Anh thấp thoáng thấy màu sắc đủ loại trong ly.

“Có phải thấy chán không? Hay là em muốn xem phim khác?” Giọng trầm thấp ẩn chứa sự quan tâm.

“Không phải!” Cô khẽ cười đáp anh, lắc đầu, anh sai người chuyển

chiếc bàn nhỏ và máy vi tính vào, nhưng anh không cho phép cô động vào máy tính, nếu cô muốn xem gì, anh sẽ tìm giúp cô.

“Chỉ là tôi thấy anh bận lâu rồi, muốn hỏi xem anh có muốn nghỉ ngơi một lát uống chút trà trái cây rồi lại tiếp tục không.”

Trên mặt Bách Lý Hàn Tôn không nhiều biểu cảm, khóe mắt liếc thời gian dưới góc màn hình máy tính, thì ra bất tri bất giác đã trôi qua lâu như vậy, sắp đến giữa trưa rồi.

Anh lạnh lùng nhìn quản gia Phó, “Còn dư lại chờ tôi trở lại rồi báo cáo tiếp đi!”

Quản gia Phó lùi về sau một bước, kéo ghế ra, Bách Lý Hàn Tôn ưu nhã đứng dậy chậm rãi đi về phía cô.

Khóe miệng mỉm cười khế, “Chúng ta ra ngoài dùng cơm đi!”

Cố Tuyết Y tiếp tục ngồi, cô ngược mắt nhìn anh, dừng một lát, cô khế cắn môi, đoạn nói, “Tôi không muốn đi ra ngoài, chúng ta ở đây tùy tiện ăn gì đó thôi!” Lúc tan tầm nghỉ trưa rất đông người, cô không muốn bọn họ nhìn cô như đang nhìn động vật.

Thấy Bách Lý Hàn Tôn chau mày cô lại nói tiếp, “Anh bận việc như vậy, chúng ta đi lâu sẽ lãng phí không ít thời gian.”

Bách Lý Hàn Tôn chần chừ một lúc, nhìn cô, anh thở dài một tiếng nhẹ như lông vũ, quản gia Phó bên cạnh chú ý tới lồng ngực anh đập không bình thường, nhưng ông chẳng nói gì, đứng thẳng tắp ở đó.

“Vậy chúng ta ăn cơm ở đây thôi!” Bách Lý Hàn Tôn quay đầu nói với quản gia Phó, “Ông sắp xếp đi.”

Quản gia Phó cung kính khom lưng gật đầu, sau đó xoay người ra khỏi văn phòng.

Cố Tuyết Y chuyển qua nhìn Vương Tiểu Vi, “Em đi rót giúp anh ấy một ly trà trái cây tới đây.”

“Dạ!”

Vương Tiểu Vi cũng rời khỏi văn phòng.

Văn phòng rộng lớn chỉ còn lại hai người họ.

Anh lẳng lẳng ngưng mắt nhìn cô.

Cô lẳng lẳng ngưng mắt nhìn anh.

Máy vi tính truyền ra tiếng nói chuyện, giờ phút này đã không còn trở thành tiêu điểm.

Lúc này truyền tới tiếng gõ cửa, hai người hoảng hốt lấy lại tinh thần, trên mặt hơi lúng túng.

Bách Lý Hàn Tôn chuyển qua nhìn cửa kính, giọng trầm thấp lạnh lùng nói vào đi, còn Cố Tuyết Y muốn che đậy, uống một ngụm trà trái cây.

Ngoài cửa, thư ký nghe tiếng của Bách Lý Hàn Tôn, bờ vai rụt lại, sắc mặt trở nên tái nhợt, cô ta bất chấp khó khăn đẩy cửa kính đi vào, tới trước mặt Bách Lý Hàn Tôn, đôi mắt không dám nhìn anh, giọng nhỏ như kiến nói có phần văn kiện muốn anh ký tên.

Ngũ quan Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng tuấn mỹ lộ vẻ bá đạo, anh nhìn thoáng qua thư ký, đáy mắt trầm xuống, sắc mặt dần cứng lại, anh

nhận lấy văn kiện nhanh chóng nhìn qua nội dung, sau đó xoay người cầm bút ngòi vàng trên bàn làm việc, khí phách ngang ngược lạnh lùng ký tên xuống.

Thư ký nhận văn kiện, sắc mặt hơi kinh hoàng, vội vàng rời khỏi văn phòng.

Cố Tuyết Y nhìn bóng lưng thư ký, quay qua nhìn anh, cười yếu ớt, “Cô ta không làm sai, anh đối với cô ta có phải hơi.....”

“Cô ta không phải là người em nên quan tâm!”

Đồng tử Bách Lý Hàn Tôn nhanh chóng căng chặt, cằm kiêu căng cứng đờ, có ảo giác như trẻ con, môi lạnh lẽo, anh liếc cô một cái xoay người nhìn ngoài cửa sổ.

Cố Tuyết Y giật mình, ngón tay cầm ly xiết chặt.

Thư ký quấy rối họ vì có việc gấp, nhưng anh cũng không nên....

Cô bất quá chỉ mới nói một câu.....

Đúng! Khóe miệng cô cong lên châm chọc, thư ký là nhân viên của anh, thật sự không tới phiên cô nói giúp, lần này xem như cô nhiều chuyện rồi! Từ nay về sau sẽ không vậy nữa.

Bất tri bất giác, cô giống như rùa lại rụt đầu vào mai.

Một lúc lâu sau, hai người cũng chẳng ai lên tiếng nói chuyện trước, bầu không khí tĩnh lặng bao phủ.....

Bách Lý Hàn Tôn nhìn ánh mặt trời xán lạn ngoài cửa sổ, lồng ngực phập phồng, môi đỏ thẫm mím chặt, ngón tay anh chậm rãi cuộn

thành nắm đấm.

Lòng ngực đập càng lúc càng nhanh, đột nhiên anh xoay người nhìn cô, trong mắt lóe lên vẻ bá đạo và kiên định, cô liếc anh, đôi mắt lạnh nhạt kinh ngạc nhìn anh.

Anh từng bước đi tới, sắp đến bên cạnh cô, anh bước nhanh hai bước tới.

Hai tay anh nắm tay cô, đôi mắt sâu như đêm tối chăm chú nhìn cô, kiêu căng bá đạo ngấm cô.....

Quyển 2 - Chương 15: Ai quan trọng hơn

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Người em muốn quan tâm chỉ có thể là tôi, những người khác em hoàn toàn không cần để ý tới bọn họ, em là của tôi.” LQĐÔN

Cố Tuyết Y nhìn anh, thoáng giật mình, đáy mắt dần trở nên tĩnh mịch, sau đó lóe sáng, “Tôi là người của anh, nhưng người tôi muốn quan tâm không chỉ có mình anh, nhà họ Tiêu đối xử tốt với tôi như vậy, tôi đã sớm xem họ như người nhà, quan tâm người nhà là chuyện đương nhiên, tôi hi vọng anh có thể tôn trọng họ, càng đừng động một tý là dùng họ để uy hiếp tôi, ngoại trừ điều này ra tôi sẽ luôn đứng bên phía anh.”

Trong hôn lễ anh làm Giang Hiểu Cầm không xuống đài được, cô vẫn còn canh cánh trong lòng, bây giờ tại sao cô không nói rõ hết mọi chuyện ra chứ.

Bách Lý Hàn Tôn nhìn cô, đôi mắt tĩnh mịch phảng phất như đáy giếng sâu, cảm căng cứng, trong lòng anh hít một hơi thật sâu, đoạn nói, “Vậy nếu như so sánh tôi với nhà họ Tiêu, trong lòng em ai sẽ quan trọng hơn?”

Cô lạnh nhạt nhìn anh, hồi lâu sau mới lên tiếng, “Họ quan trọng hơn một chút.”

Bách Lý Hàn Tôn giật mình, đôi mắt âm đạm, cảm kiêu căng lộ vẻ không vui.

Còn cô làm như không thấy gì hết, nhàn nhạt nói tiếp. “Nếu như tôi nói anh quan trọng hơn, thì đó là lời dối gạt anh, tôi không muốn lừa dối anh. Tình cảm giữa tôi và nhà họ Tiêu không bất kỳ ai có thể hiểu mà xen vào.

Mẹ nuôi vô điều kiện ra sao, vô điều kiện đối xử tốt với cô thế nào, Nhã Mạn thật lòng đối đãi với cô, ba nuôi lặng lẽ giúp đỡ, tất cả những chuyện họ làm cho cô, cô đều ghi tạc trong đầu.

“Được!” Bách Lý Hàn Tôn nhìn cô rất lâu, đáy mắt xuất hiện vẻ kiên định như đinh đóng cột, không ai có thể dao động, “Kể từ hôm nay tôi muốn tôi còn quan trọng hơn họ, tôi sẽ cố gắng.”

Cố Tuyết Y nháy mi dài, thần sắc trong mắt anh nhìn không thấu, hai người sa vào bầu không khí yên tĩnh.

“Tại sao anh lại thích tôi?” Cô ngược mắt nhìn anh.

Đáp án này vốn trong lòng cô đã biết, nhưng bây giờ cô đã không cách nào xác định được.

Rốt cuộc anh ôm tâm tình gì với cô? Món đồ chơi sao?

“Không vì gì cả, vấn đề như vậy từ nay về sau đừng hỏi nữa.” Ngón tay thon dài của anh sờ lên mái tóc mềm mại như tảo biển, đáy mắt màu mực ẩn chứa vẻ dịu dàng, anh nhìn cô thật sâu, giọng điệu bá đạo, “Em cảm thấy nhà họ Tiêu quan trọng thì tôi sẽ thử tiếp nhận, coi trọng, nhưng em phải nhớ rõ em vĩnh viễn là của một mình tôi.”

“Ừ!” Cố Tuyết Y gật đầu với anh.

Cô chậm rãi đặt ly thủy tinh xuống, lúc này Vương Tiểu Vi gõ cửa đi

vào.

Bách Lý Hàn Tôn nhìn Cố Tuyết Y, lại nhìn trà trái cây trong tay Vương Tiểu Vi, anh ngửi thấy mùi hương nhẹ.

Hương hoa quả nhàn nhạt thơm ngát xộc vào mũi.

Anh ưu nhã đặt bên môi uống một ngụm nhỏ.

Một động tác này của anh, hai tay Vương Tiểu Vi xoắn chặt vào nhau nhìn Bách Lý Hàn Tôn, tầm mắt khó có thể che dấu sự căng thẳng và chờ mong của cô.

Cố Tuyết Y nhìn Vương Tiểu Vi và anh, cười khẽ, tầm mắt lại dán vào video trong máy tính.

Bách Lý Hàn Tôn buông ly ra, lạnh lùng nói hai chữ “Không tệ,” Vương Tiểu Vi nghe xong khóe miệng hơi cong lên, đôi mắt sáng lấp lánh.

Mười phút sau, quản gia Phó dẫn theo một người đàn ông mặc âu phục, tay bọn họ bưng một khay màu vàng giống như loại dùng trong cung đình ngày xưa, trên mặt còn đặt nắp vàng.

Lập tức mang đặt lên bàn thủy tinh, bàn thủy tinh khúc xạ ánh sáng lấp lánh như kim cương.

Họ dùng cơm xong, Bách Lý Hàn Tôn có hẹn với tổng giám đốc ngân hàng, văn phòng rộng như thế chỉ còn lại Cố Tuyết Y và Vương Tiểu Vi.

Cố Tuyết Y xem một lúc cảm thấy hơi buồn ngủ, cô liền nằm xuống sofa bằng da thật trong phòng.

Vương Tiểu Vi không quấy rối cô, lặng lẽ rời khỏi văn phòng.

Thời gian năm ngày qua đi, miệng vết thương trên tay Cố Tuyết Y dần lành lại, bác sĩ tới tái khám cho Cố Tuyết Y.

Cuộc sống bình thản như nước, mỗi ngày Cố Tuyết Y đi theo tới công ty, buồn ngủ thì nằm lên sofa nghỉ ngơi, dần dần sofa thành nơi riêng của cô, ngày ấy anh trở về, vào văn phòng thì thấy dường như Cố Tuyết Y ngủ bị lạnh, tư thế giống cục cưng trong bụng mẹ chưa sinh ra.

Sau đó Bách Lý Hàn Tôn sai người lấy chăn mỏng và gối tới.

Chuyện đồn nhảm trong công ty càng ngày càng nhiều, Cố Tuyết Y đã trở thành đề tài hàng ngày nhân viên công ty thảo luận. Rất nhiều phóng viên truyền thông nghe thấy ‘Theo gió mà đến,’ canh ở phía xa, sáng nào cũng chụp được hình ảnh duy mỹ Bách Lý Hàn Tôn và Cố Tuyết Y xuống xe.

Những ảnh chụp này chưa còn lên mặt báo đã bị Bách Lý Hàn Tôn ra lệnh quản gia Phó thu mua công ty của bọn hắn.

Dần dần, có một số phóng viên truyền thông không dám làm càn, cũng không dám chụp ảnh Bách Lý Hàn Tôn và Cố Tuyết Y nữa.

Hôm nay, Cố Tuyết Y nghỉ ngơi một lát như ngày thường rồi ngồi dậy.

Cửa phòng làm việc vang lên, cô khẽ nhú mào.

Chiều nay Bách Lý Hàn Tôn ra ngoài bàn chuyện hợp tác với tổng giám đốc ngân hàng, ai lại đến tìm anh?

Quyển 2 - Chương 16: Nhan Mộng Lan

“Vào đi!” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên trong văn phòng rộng rãi, tựa như đang quanh quẩn ngân vang....

Bước chân càng lúc càng gần, Cố Tuyết Y nhìn lại.

Một người đàn ông ưu nhã tuấn tú, mặc bộ tây trang hàng hiệu xuất hiện trước mắt cô.

Ánh mắt cô nhìn theo xuống, anh ta cầm một phần văn kiện, “Bách Lý Hàn Tôn anh ấy đã đi ra ngoài, anh muốn tìm anh ấy thì chút nữa hãy tới.”

Trì Đông Quân nhìn cô, trên mặt anh ta duy trì nụ cười dịu dàng, trong mắt hơi hoảng hốt.

Người trước mắt chính là người thiếu chủ quan tâm nhất, nhưng nhìn cô không có chỗ nào có thể hấp dẫn người khác, thiếu chủ như thần sao có thể để ý người bình thường như cô ấy?

Cố Tuyết Y ngồi im trên ghế sofa, khuôn mặt trắng trẻo không biểu lộ gì, hơi ngẩng đầu nhìn anh ta, ngón tay trên bụng hơi xiết lại, nếu như không nhìn kỹ thì hoàn toàn không nhìn ra, cô ngồi thẳng lưng, phảng phất như cô công chúa vô cùng cao quý, “Thu hồi ánh mắt dò xét của anh đi, anh có thể ra khỏi đây được rồi!” Giọng lạnh băng như trời đông giá rét.

Lông mày hơi chau không tự chủ vì cô nói mà nhíu lông, đáy mắt Trì

Đông Quân xẹt qua vé kính ngạc, một giây sau thì biến mất, anh ta nhìn cô, hơi cúi đầu, giọng dịu dàng nói, “Thật xin lỗi! Là tôi thất lễ.”

Cố Tuyết Y nhìn bóng lưng anh ta rời đi, cánh môi mềm mại cong lên châm chọc, trong mắt lạnh lùng, dưới ánh sáng trắng, giống như mặt hồ đóng băng lại.

Ánh mặt trời xán lạn, chiếc xe thể thao lao vút, két một tiếng dừng lại trước cửa tập đoàn Trương thị.

Cửa xe mở ra, ánh mặt trời vẩy xuống.

Dung nhan mỹ lệ, con người đen nhánh nhìn đại sảnh tập đoàn Trương thị, đáy mắt lạnh như băng, toàn thân mặc âu phục màu đen, toàn thân bao phủ khí thế nữ vương cao cao tại thượng, cầm nhỏ gọn lộ vẻ lạnh lùng.

Một phút sau, mấy chiếc xe lục tục đỗ sau xe cô, một số đàn ông thân mặc tây trang thẳng thớm bước nhanh đến bên cạnh cô.

Vội khom lưng nói, “Thật xin lỗi tổng giám đốc, chúng tôi đến muộn!”

Vẻ mặt lạnh lùng không biểu hiện gì, cô chậm rãi nâng tay lên nhìn thoáng qua đồng hồ, mặt đồng hồ nạm kim cương, thoạt nhìn sáng lấp lánh, dưới ánh mặt trời khúc xạ từng vầng vàng sáng.

Nhan Mộng Lan từ từ nhìn bọn họ, đáy mắt lạnh lẽo uy hiếp, “Các người đến muộn 1 phút 5 giây, về báo cáo với phòng tài vụ.”

Giọng nói lạnh lẽo kia như cây gậy hung hăng nện lên đầu bọn họ, vừa đau đớn vừa kinh hãi rùng mình.

Nhan Mộng Lam giẫm lên giày cao gót bước đi vào tập đoàn Trương thị, đám nhân viên chủ quan theo sát phía sau, thoáng chốc, cô giống như nữ vương bách chiến bách thắng.

Mấy quản lý cấp cao của tập đoàn Trương thị đã thấy cô từ đằng xa, tiến lên vài bước khom lưng nói, “Tổng giám đốc Nhan, tổng giám đốc chúng ta đang đợi ngài!”

Nhan Mộng Lam lạnh lùng nhìn anh ta một cái, tiếp tục bước về phía thang máy.

Trong hành lang, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuyên qua cửa sổ sát đất, nhưng giờ phút này lại làm người ta không hề cảm thấy ấm áp, ngược lại có vẻ như thân đang ở trong hầm băng.

Quản lý đón cô, ấn nút thang máy, trán không tự chủ toát mồ hôi, anh ta vội vàng đưa tay lau đi.

Sắc mặt Nhan Mộng Lam không đổi nhìn chằm chằm cửa thang máy.

Mấy người quản lý phía sau cô đã sớm mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, có một số dứt khoát dùng ống tay áo vội lau khô, có số thì móc khăn tay từ trong túi quần ra, một người làm rơi khăn xuống đất, vừa cẩn thận nhìn bóng lưng Nhan Mộng Lam vừa vội ngồi xổm xuống nhặt lên.....

Thang máy sáng như gương phản chiếu bóng dáng cô, một màn vừa rồi cô thấy hết, khóe miệng đỏ thẫm cười lạnh.

Một phút sau, đình một tiếng, cửa thang máy từ từ mở ra.

Nhan Mộng Lam đi vào, mấy quản lý cấp cao tự giác theo sau lưng

cô vào bên trong, sau đó thang máy từ từ đóng lại.

Thang máy đi lên một tầng lại một tầng, màn hình hiển thị nhảy số từng tầng.

Đình một tiếng! Thang máy đã đến tầng chót.

Cô thư ký mỉm cười đón Nhan Mộng Lam vào phòng họp.

“Tổng giám đốc Nhan, tổng giám đốc của chúng tôi đang gặp tổng giám đốc công ty X, xin ngài chờ một lát!”

Nói xong, cô thư ký mỉm cười biến mất khỏi phòng họp.

Nhan Mộng Lam ngồi đầu chiếc bàn hình bầu dục, đây cũng là thói quen của cô.

Con mắt đánh giá xung quanh phòng họp, đối diện cô là một màn hình phẳng LCD, mấy nhân viên chủ quản cô dẫn tới ngồi xuống, lập tức chuẩn bị tài liệu.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh vẩy xuống sàn, phòng họp vô cùng sáng rực.

Ánh mắt lạnh lẽo của Nhan Mộng Lam rơi trên chậu cây xanh tranh góc, một giây sau cô dời tầm mắt, mặt không biểu tình tiếp tục quan sát những chỗ khác.

Quyển 2 - Chương 17: Định lực PK

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ở nơi khác, nhìn video trước mắt, gương mặt baby của Trương Dịch Dương hiện lên vẻ kinh ngạc, đôi mắt nhìn nhất của nhất động của Nhan Mộng Lam trong màn hình, đáy mắt lóe lên kiểu rớt cuộc cũng tìm được con mồi, khóe miệng cười nghiền ngẫm, sinh động như đứa trẻ bị làm hư. LQĐÔN

Nhan Mộng Lam là tổng giám đốc tập đoàn Nhan thị ở thành phố F, con gái của Nhan Cảnh Minh, có biệt danh là băng sơn mỹ nhân và nữ vương, đã 28 tuổi mà chưa gả ra ngoài.

Anh ta còn chưa bắt đầu tiếp xúc với cô mà đã thường xuyên nghe đám người trong xã hội thượng lưu nói Nhan Mộng Lam lợi hại thế nào, lạnh lùng ra sao, làm gì để đối thủ tâm phục khẩu phục.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân anh ta muốn tìm tập đoàn Lam thị hợp tác.

Nhưng quả nhiên cô Nhan Mộng Lam này không hề đơn giản, chỉ mới nhìn video mấy giây đồng hồ, xem ra.....

Nửa giờ sau, Nhan Mộng Lam liên tục nhìn đồng hồ, khuôn mặt tinh tế lạnh như băng không thay đổi, đôi mắt thâm thúy ẩn chứa sự thông minh, đột nhiên trong mắt tối sầm, cô đứng lên.

Một đám nhân viên chủ quản yếu hèn lo lắng đứng dậy theo, ánh mắt

ẩn chứa vẻ hoảng sợ nhìn cô, không dám nói câu gì.

Nhan Mộng Lam lạnh lùng liếc bọn họ, “Các người ở lại xử lý chuyện ký kết đi, tôi còn có việc phải quay về thành phố F.” Giọng lạnh lẽo xen lẫn mệnh lệnh cường thế.

Đám nhân viên chủ quản vội khom lưng nói vâng.

Tiếng giày cao gót bước đi truyền tới âm thanh lạnh lạnh, hai tay Nhan Mộng Lam kéo cửa phòng họp, bỗng nhiên cô dừng bước, một giây sau cô chậm rãi xoay người, đôi mắt nhìn thẳng vào chậu cây xanh trong góc phòng họp, khóe miệng cong lên cười lạnh, đáy mắt lấp lánh như băng dưới ánh mặt trời.

Khoảng 10 giây sau, cô duỗi hai ngón tay, cao ngạo như nữ vương ngồi tít trên cao khẽ vẩy vẩy, đoạn xoay người rời khỏi phòng họp.

Một đám nhân viên chủ quản tiến cô rời đi không hiểu ra sao nhìn nhau, kết quả chẳng ai hiểu được động tác này của cô là có ý gì.

Nhan Mộng Lam đi đến cửa thang máy, có một thư ký vội chạy tới, “Xin lỗi tổng giám đốc Nhan! Tổng giám đốc của chúng tôi muốn gặp ngài! Ngài ấy nói muốn tự mình bàn chuyện hợp tác với ngài.”

Nhan Mộng Lam lạnh lùng nhìn thư ký, cánh môi như hoa anh đào lấp lánh nhẹ nhàng phác họa nụ cười lạnh châm chọc, “Tổng giám đốc các người quá bận, tôi cũng rất bận, muốn nói chuyện hợp tác thì có thể tìm người tôi dẫn tới, tôi đã giao cho bọn họ đợi rồi, bây giờ tôi phải về công ty tham dự một cuộc họp quan trọng khác.”

Chuyện hợp tác giữa bọn họ là Trương Dịch Dương tìm tới cô trước, người của cô đã đi tới công ty anh ta, anh ta lại còn tự cao tự đại với cô.

“Thật vô cùng xin lỗi! Cũng hi vọng ngài đừng làm khó tôi được không? Tổng giám đốc chúng tôi đã nói, nếu không mời được ngài quay về phòng họp thì phần công việc này ngày mai tôi chẳng cần đi làm nữa.” Thư ký nhìn Nhan Mộng Lam, đầu cúi xuống nhẹ nhàng nói.

Khuôn mặt Nhan Mộng Lan mỹ lệ thoát tục không dính bụi trần, cằm nhỏ nhắn lạnh cứng, cô đứng thẳng người, tư thế thái độ như nữ vương cao cao tại thượng, đáy mắt lạnh lùng một mảng, “Đây là chuyện của công ty các người, không liên quan gì tới người ngoài như tôi đây, tôi là một người rất coi trọng khái niệm thời gian, hôm nay đã phá lệ cho tổng giám đốc các người 30 phút, bây giờ muốn bàn chuyện hợp tác thì tìm cấp dưới của tôi mà bàn.”

Con số màu đỏ nảy lên, truyền tới tiếng tinh tinh! Cửa thang máy sáng bóng chậm rãi lùi ra hai bên.

Nhan Mộng Lam bước vào thang máy, ấn số.

Trong văn phòng.

Đèn treo thủy tinh, màn cửa màu đỏ tím, gió nhẹ nhàng thổi tới, bàn làm việc màu nâu. Hai tay Trương Dịch Dương đan chéo nhau, mu bàn tay chống cằm, khóe miệng cười tươi, con mắt nhìn cô thư ký trước mặt, để ý kỹ thì đáy mắt anh ta không phải cười vui vẻ mà là nụ cười lạnh thấu xương.

Phía sau anh ta là hai giá sách, lúc này càng tôn lên anh ta lạnh lẽo kinh người, không tự chủ thấy rùng mình.

“Xin lỗi tổng giám đốc....”

“Tôi đã nói nếu cô không thể giữ tổng giám đốc Nhan ở lại thì ngày mai cô có thể không cần tới làm việc, lời này tôi nói đúng là thật.” Anh ta cười tà lười biếng dựa vào ghế giám đốc, thái độ từ trên cao nhìn xuống cô thư ký, “Bây giờ cô lập tức dọn đồ đạc của cô tới phòng tài vụ tất toán tiền lương đi!”

“Tổng giám đốc.....”

“Nếu cô nói thêm một câu nữa thì tôi sẽ gọi bảo vệ lên.”

Cô thư ký nước mắt lưng tròng chạy khỏi văn phòng.

Sau đó một người thư ký khác tên Lương Mẫn Dạng gõ cửa tiến vào.

“Tổng giám đốc, ngài muốn gặp đoàn người của tập đoàn Nhan thị trong phòng họp không?”

“Bảo họ để tài liệu lại, về nói tổng giám đốc của họ tới bàn chuyện với tôi.” Trương Dịch Dương cười cười, ngón tay sờ cằm, đôi mắt sáng lập lòe, nhưng một thoáng sau liền biến mất.

Lương Mẫn Dạng nhìn anh ta, nụ cười nghề nghiệp hơi cứng ngắc, mãi đến khi cô ta thuận tay đóng cửa phòng làm việc, vẻ mặt cứng đờ đổi thành nặng nề.

Quyển 2 - Chương 18: Về Pháp

Cố Tuyết Y từ trong thư phòng đi ra, thấy Bách Lý Hàn Tôn ngồi trên sofa, trong tay bưng laptop, dùng toàn tiếng Pháp trò chuyện với người trong video.

Cô biết anh đang làm việc, cô nhẹ chân nhẹ tay bước qua đi vào phòng bếp.

Trong phòng bếp, Vương Tiểu Vi đang nấu cơm, thấy cô lập tức mỉm cười hỏi cô cần gì, cô đưa giúp Tuyết Y.

Cố Tuyết Y yên lặng nhìn cô, khẽ cười, “Không cần, tôi tự mình lấy được.”

Cô mở tủ lạnh, cúi người, lấy nho ra rửa sạch, dùng hai đĩa sứ trắng để hai bên, sau đó cô lấy thêm hai đĩa nhỏ, cô dùng khay bưng hai đĩa hoa quả, một tay cầm đĩa nhỏ.

Vương Tiểu Vi vừa thấy vội nói muốn giúp đỡ.

Cố Tuyết Y lắc đầu nói không cần.

Ra phòng khách, đôi mắt màu hổ phách tĩnh mịch như bầu trời xanh bao la của Cố Tuyết Y nhìn anh, hai mắt anh nhìn video, phát hiện có ánh mắt chăm chú nhìn mình, anh không cần chống lại ánh mắt đó cũng biết là cô, cũng chỉ có cô mới dám ngưng mắt nhìn anh như vậy, mấy ngày hôm nay họ ở chung hòa hợp hơn lúc trước, chẳng còn giống ngày trước, mỗi lúc anh muốn lại gần cô sẽ xù lông nhím

lên.

Truyện của LQĐIÒN

Thay đổi nhỏ này của cô làm lòng anh tuôn trào cảm giác vui sướng.

Bầu trời bên ngoài đỏ lựng, ánh sáng trong phòng hơi dịu nhẹ, nhưng cô vẫn nhìn rõ anh như cũ, tay cô khẽ đặt đĩa nho xuống, cười mỉm.

Xoay người rời khỏi tầm mắt anh, đi ra ban công, cô đóng cửa sổ sát đất lại.

Bách Lý Hàn Tôn nghe tiếng động, ngũ quan tuấn mỹ lạnh lùng hơi cứng đờ, một giây sau thì biến mất không dấu vết, tiếp tục trò chuyện bằng tiếng Pháp với người trong video.....

Cố Tuyết Y nhìn thấy quản gia Phó kinh hoàng từ ghế mây đứng lên, cung kính cúi người chào cô, “Tiểu thư Cố!”

“Thì ra ông ở đây, khó trách vừa rồi tôi không thấy ông bên cạnh Bách Lý Hàn Tôn.” Trên mặt cô bình tĩnh nhìn quản gia Phó, bước hai bước đi tới, thả khay và đĩa nhỏ trong tay xuống, kéo ghế ra ưu nhã ngồi xuống.

Cố Tuyết Y không chút hoang mang nhìn trời chiều, bầu trời bao la yên tĩnh đỏ rực, từng áng mây trắng bồng bênh trôi qua, trong không khí tràn ngập hương hoa đào thơm mát, cô nhìn thấy mấy người lớn tuổi và trẻ con đi dạo trong tiểu khu.

Nhìn từ xa, phong cảnh tiểu khu càng đẹp hơn, đủ loại hoa khoe sắc, có mấy loài còn thu hút không ít ong tới hút mật.

Quản gia Phó ngó cô, đôi mắt tĩnh mịch lóe lên, hai ngón tay chậm rãi xiết chặt, mím môi, phảng phất như đang do dự một quyết định

quan trọng nào đó.

Cố Tuyết Y nhìn cây đào dưới lầu, gió thổi tới, cánh hoa hồng phấn tung bay giữa không trung, cô không nghĩ nhiều duỗi ngón tay trong suốt như ngọc ra, đón lấy cánh hoa đào.

“Quản gia Phó, ông có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi!” Giọng bình tĩnh như nước nhàn nhạt vang lên.

Quản gia Phó liền giật mình, thân thể khẽ run rẩy nhìn cô, tầm mắt lộ vẻ kinh ngạc và dò xét, sao cô biết ông có chuyện muốn nói với cô?

Trời chiều xinh đẹp vô ngần, ánh mặt trời đỏ lựng chiếu xuống, chiếu lên người cô, phảng phất như độ lên người cô một tầng màu vàng, cô giống như lân tinh trên biển, tinh khiết trong suốt.

Cố Tuyết Y nhìn cánh hoa trong tay, đoạn nhẹ giọng nói, “Gần đây mỗi khi ông gặp tôi, ông sẽ không tự chủ chau mày, nếu không phải ông trở nên đặc biệt nặng nề, một hai lần có lẽ tôi chẳng phát hiện ra, lâu dần thì sẽ biết, ông có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi!”

Quản gia Phó hơi ngậm ngừng, trong lòng dâng lên tâm tình phức tạp, nhìn Cố Tuyết Y, “Tôi hi vọng ngài có thể khuyên thiếu chủ về Pháp mở đại hội cổ đông, hội nghị này vốn diễn ra vào mấy ngày trước, nhưng thiếu chủ vì ngài nên đẩy hội nghị lùi lại, bây giờ vết thương của tiểu thư Cố đã khá hơn, có điều thiếu chủ lại chẳng muốn lên đường về Pháp, bên kia phu nhân đã giục thiếu chủ quay về!”

Nét mặt Cố Tuyết Y lạnh nhạt không thay đổi, đôi mắt màu hổ phách trở nên tĩnh mịch, môi mím chặt, lông mày rậm chau lại. Phó quản gia không biết trong lòng cô đang nghĩ gì, lập tức nói tiếp, “Nếu như hai ngày nữa thiếu chủ không quay về, chỉ sợ phu nhân sẽ muốn tự

mình tới thành phố D để tìm thiếu chủ, đến lúc đó quan hệ của tiểu thư Cố và thiếu chủ sẽ bị phu nhân biết được, như thế cuộc sống yên bình của ngài sẽ bị phá vỡ.”

Cố Tuyết Y khẽ nhú mày, lời này xen lẫn giọng điệu uy hiếp sao cô lại không nghe ra, khõe miệng dần cười yếu ớt, không, phải nói là cười châm chọc, chậm rãi dời tầm nhìn từ cánh hoa sang người quản gia Phó.

Lưng quản gia Phó đột nhiên cứng ngắc, ông ta nhìn cô vội nói, “Thật sự là xin lỗi tiểu thư Cố! Lời tôi nói đây không hề có ý muốn uy hiếp ngài, tôi làm như vậy cũng vì lo cho thiếu chủ và ngài, thiếu chủ.....”

“Ông yên tâm!” Cố Tuyết Y lạnh nhạt nhìn ông ta, giọng bình tĩnh thẳng tắp, nghe không ra chút sóng gợn nào, “Tôi sẽ nói với anh ấy, bảo anh ấy về Pháp họp, dù sao mấy lời này là tôi mở miệng hỏi ông trước, ông mới nói ra.”

“Cảm ơn tiểu thư Cố!” Quản gia Phó thở dài một hơi, nét mặt trung niên mỉm cười.

“Ông đi ra ngoài trước đi! Tôi muốn yên tĩnh một lúc.” Cô thấy trời chiều dần biến mất, khẽ nói.

“Vâng!” Quản gia Phó khom lưng, mục đích đã đạt được, xem ra tâm tình ông không còn nặng nề nữa.

Đóng cửa sổ, Cố Tuyết Y đặt cánh hoa lên mũi, mùi thơm của hoa thấm vào tim gan cô, lập tức thể xác và tinh thần đều thoải mái.

Bách Lý Hàn Tôn rời đi cũng tốt, vừa vặn trái tim cô cũng có thể bình tĩnh một chút.

Hết chương 18

Quyển 3 - Chương 1

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Phòng khách rộng rãi, đèn chùm pha lê lộng lẫy đẹp đẽ, Cố Tuyết Y ngồi trên ghế sofa bằng da thật xem TV. LQĐ

Hôm nay là ngày thứ hai Bách Lý Hàn Tôn rời đi, cuộc sống cô quay về với yên bình trước kia, hàng ngày cô ngây ngốc trong thư phòng viết tiểu thuyết.

Nhìn hình ảnh trong màn hình, cô bắt đầu hoảng hốt....

Ba ngày trước.

Lúc hai người đang ăn cơm, anh gấp thức ăn vào trong chén cô, khóe miệng mỉm cười thản nhiên dặn dò cô ăn nhiều một chút.

Cô mỉm cười đáp lại anh, đôi mắt màu hổ phách dịu dàng, nhìn anh, “Vết thương của tôi đã khá rồi, anh không cần lúc nào cũng ở cùng tôi, anh cũng có việc anh phải làm, từ mai tôi sẽ không theo anh tới công ty, hai hôm nay tiểu thuyết của tôi muốn vào VIP, phải cố gắng làm việc, chỉ sợ không có thời gian đi ra ngoài.” Giọng nhẹ như lông mao lướt qua mặt hồ, dập dờn quanh quẩn.

Đầu tiên Bách Lý Hàn Tôn hơi ngần ra, sau đó đôi mắt màu mực chậm rãi nhìn quản gia Phó bên cạnh anh, đáy mắt lạnh lẽo khiến người ta lạnh thấu tâm can.

Quản gia Phó lập tức cúi đầu khom lưng không lên tiếng.

Rồi sau đó, Bách Lý Hàn Tôn chẳng nói gì, đoạn cùng dùng cơm với cô, xong xuôi anh cùng ăn trái cây với cô rồi mới rời đi, ngồi máy bay tư nhân suốt đêm rời khỏi thành phố D trở về Pháp.

Đây cũng là lần đầu tiên trong năm ngày nay anh rời đi, ngày thứ hai sau khi anh ở lại, anh đã tốn không ít tiền mua căn phòng bên cạnh, sai người sửa sang thông phòng, bây giờ chỗ ở của cô đã khoảng 400 mét vuông.

“Tiểu thư, ngài đang nghĩ gì vậy ạ?”

Vương Tiểu Vi nhìn Tuyết Y, đặt đĩa trái cây trong tay xuống, đĩa trên bàn thủy tinh đẹp để có đủ loại hoa quả, vỏ trái cây đã được Vương Tiểu Vi gọt bỏ, ruột hoa quả nhìn rất tươi ngon hấp dẫn người khách, hương hoa quả ngào ngạt bao trùm khắp phòng khách.

Cố Tuyết Y lấy lại tinh thần, nhìn Vương Tiểu Vi mặc váy bông màu lam trắng của người giúp việc nữ không lên tiếng, duỗi ngón tay như ngọc ra cầm chiếc xiên bên cạnh cắm vào một miếng trái cây lạ lẫm đặt trong miệng cô, nhưng tầm mắt vẫn nhìn TV.

Vương Tiểu Vi nhìn cô, giọng thăm dò hỏi, “Tiểu thư, có phải ngài nghĩ đến thiếu chủ không?”

“.....”

“Em biết ngài sẽ nói không phải, hai ngày nay ngài đã không thừa nhận nhiều lần rồi, em biết là ngài đang nghĩ sao thiếu chủ còn chưa quay lại đúng không?” Khuôn mặt tròn trĩnh của Vương Tiểu Vi tươi cười, con ngươi sáng lên như trăng rằm, cô nhìn chăm chăm Cố Tuyết Y, sau đó ra vẻ “Rất hiểu Tuyết Y”, ra dáng người lớn âm trầm nói, “Mặc dù đến giờ thiếu chủ ngay cả điện thoại cũng không gọi về

nhưng trong lòng ngài nhất định đang vô cùng tức giận thiếu chủ, cho dù thiếu chủ có bận thế nào đi nữa cũng có thể gọi điện cho ngài mà, có đúng không ạ?” Con mắt nhấp nháy nhìn Cố Tuyết Y, phảng phất như nếu Cố Tuyết Y nói đúng, thì chủ nhân của đôi mắt đó nhất định sẽ càng sáng lấp lánh.

Cố Tuyết Y vẫn ăn trái cây, khuôn mặt màu ngà trong trẻo nhưng lạnh lùng, tựa như cuối thu đầu đông vậy, cô nhìn Vương Tiểu Vi, “Nếu em không làm công việc này, có thể làm chó săn!”

“Tiểu thư” Đôi mắt Vương Tiểu Vi trừng lớn nhìn Cố Tuyết Y, “Ý ngài là nói em có năng lực nhiều chuyện?”

“Câu sau là do em tự nói nhé.” Cố Tuyết Y nhún vai, đôi mắt trong suốt như nước vô tội nhìn Vương Tiểu Vi.

“Tiểu thư, em cũng vì muốn tốt cho ngài, nếu ngài và thiếu chủ ở chung hòa thuận, những người làm như bọn em hầu hạ cũng không khổ cực mà.” Ngày bình thường, nếu Cố Tuyết Y hơi khiến Bách Lý Hàn Tôn mất hứng thì Bách Lý Hàn Tôn liền làm mặt lạnh với cô và quản gia Phó, chỉ mỗi ánh mặt lạnh lẽo cũng có thể dọa cô sợ tới mức kinh hãi rùng mình rồi.

Cố Tuyết Y xem phim, không nhận lời.

Vương Tiểu Vi nhìn trời xanh vạm vỡ ngoài kia, ánh mặt trời xán lạn, lại nhìn Cố Tuyết Y cười nói, “Tiểu thư, hôm nay thời tiết đẹp như vậy không bằng chúng ta đi dạo một vòng đi! Ngài ngồi ngốc trong nhà sẽ khiến sự buồn bực của ngài càng thêm tệ.”

LQUYDON

“Không cần, tôi không muốn đi ra ngoài!” Cố Tuyết Y nhìn thoáng qua

bên ngoài kia, sau đó nhìn Vương Tiểu Vi nhàn nhạt nói.

Cô thích ở nhà, nhất là khi nắng như vậy lại càng không muốn ra khỏi cửa, hơn nữa bây giờ trong nhà gì cũng có, mọi thứ đều có Tiểu Vi sắp xếp, cô còn mạo hiểm đi ra ngoài giữa trời nắng nóng thế này làm gì nữa.

Vương Tiểu Vi mím môi nhìn cô, vẻ mặt buồn rầu hiện đầy cả khuôn mặt. Haizzz! Cô ngây ngốc trong nhà sắp mốc meo rồi!

Ngày thứ ba.

Có lương, Cố Tuyết Y vẫn không muốn ra khỏi cửa, ở nhà viết tiểu thuyết, Bách Lý Hàn Tôn vẫn chưa gọi điện cho cô, một tin tức cũng chẳng có.

Nhìn ánh sáng lấp lờ chói mắt, trong lòng cô xẹt qua vẻ ám đạm, giống như trên châu phủ lên quần áo che đi vẻ óng ánh, u ám tối tăm.

Ngày thứ tư.

Cố Tuyết Y đứng trước cửa sổ trong phòng, ánh trăng chiếu rọi qua lá đào, loang lổ nhiều điểm sáng vẩy xuống đất, cô nhìn trăng hoảng hốt.....

Ngày thứ năm.

Cố Tuyết Y rời giường, rửa mặt thay quần áo ra ngoài phòng khách, cô ngồi trên sofa ngáp liên tục, nét mặt hiện rõ ngủ không đủ giấc.

Cô dùng hai tay vuốt vuốt mặt, cảm thấy không còn buồn ngủ mới buông ra.

Vương Tiểu Vi biết cô đã tỉnh, mang một ly nước mật ong qua, đây cũng là một thói quen mới của Cố Tuyết Y.

Cố Tuyết Y uống xong ly nước, trả ly lại cho Vương Tiểu Vi.

“Tiểu Vi, lát nữa chúng ta ra ngoài đi dạo một vòng nhé! Ở trong nhà nữa thì hỏng mất.”

“Tiểu thư, rốt cuộc ngài cũng muốn đi ra ngoài rồi à!” Vương Tiểu Vi cười nhìn Tuyết Y.

Tất cả đồ dùng trong nhà đều do thiếu chủ sắp xếp người từ nước ngoài chở bằng đường hàng không về, họ muốn dùng gì thì chỉ cần gọi một cú điện thoại lập tức có người đưa tới ngay, hai người các cô làm trạch nữ ở nhà mãi cũng không tốt cho thân thể.

“Ừ!”

Cố Tuyết Y thờ ơ lên tiếng, sau đó đứng dậy đi tới bàn ăn.

Cô ngồi xuống, Vương Tiểu Vi bưng bữa sáng lên.

Cố Tuyết Y húp một ít cháo.

Vương Tiểu Vi đứng bên cạnh nhìn cô.

Lúc này, tiếng chuông cửa như đòi mạng vang lên.

Vương Tiểu Vi giật mình, sau đó cứng đờ, tay chân không động đậy.

Vẻ mặt Cố Tuyết Y thoáng hoang mang, nghiêng người nhìn Vương Tiểu Vi, “Sao không ra mở cửa?”

“Á!” Nét mặt Vương Tiểu Vi không thay đổi, cứng ngắc đáp cô một tiếng, nhưng cô lại bước chậm chạp đi về phía cửa ra vào.

Vừa mở cửa ra!

Tiếp đó cô nghe tiếng Quan Hàn Di và tiếng bước chân dồn dập, cô nhíu nhẹ mày, động tác trên tay không dừng lại, tiếp tục ăn cháo.

“Tuyệt Y, Tuyệt Y....”

Quan Hàn Di vọt tới trước mặt Cố Tuyết Y, ngực phập phồng hỗn hển thở gấp, nhìn Tuyết Y, đáy mắt hiện vẻ ngưng ngùn, cười nói, “Tuyết Y, chiều nay tớ phải đi xem mắt rồi!”

Cố Tuyết Y hơi giật mình, nhưng một giây sau cô hoàn mỹ che dấu cô hoảng hốt, cười khẽ nhìn Quan Hàn Di, trong mắt tĩnh mịch, sáng lấp lánh như thạch anh, lạng lã tỏa sáng.

“Đây là chuyện tốt!”

“Nhưng.....” Ngũ quan điểm lệ của Quan Hàn Di hơi buồn rầu, nhìn Cố Tuyết Y ấm ức ngậm miệng lại.

Khóe miệng Cố Tuyết Y cong lên, đôi mắt màu hổ phách nhàn nhạt nhìn Quan Hàn Di, “Chắc cậu chưa ăn sáng hả!” Tầm mắt rơi trên người Vương Tiểu Vi, “Đi chuẩn bị bát đũa cho Hàn Di đi.”

Vương Tiểu Vi hơi mím môi, nhịn xuống xúc động trợn mắt phẫn nộ, “Vâng, tiểu thư!” Lúc đi cố ý giậm chân bình bịch.

Nụ cười trên mặt Quan Hàn Di chìm dần xuống nhìn Cố Tuyết Y, tròng mắt ảm đạm, “Hay là quên đi, tớ về ăn mì tôm mình vậy!” Cô ta chậm rãi xoay người, đôi mắt tăm tối, lông mày nhíu chặt.

Cố Tuyết Y nhìn bóng lưng Quan Hàn Di, đứng trên chân Quan Hàn Di, một lát sau cô mới không chút hoang mang nói, “Tiểu Vi cô ấy cũng chỉ là đang nói đùa với cậu, cậu làm gì mà so đó với cô ấy chứ? Tính Tiểu Vi như trẻ con vậy.”

Quan Hàn Di dừng bước, ngón tay xiết chặt rồi thả lỏng, môi cứng ngắt như đang nhẫn nhịn, đáy mắt âm u. Cô ta xoay người, trong mắt ẩn chứa sự vui vẻ, “Sao tớ có thể so đó với một đứa trẻ, như thế chẳng phải chứng tỏ tớ keo kiệt không có tố chất trình độ à, tớ không phải là người như vậy.”

Vương Tiểu Vi mang theo bát đĩa đi ra, vừa vặn nghe Quan Hàn Di nói câu này, cô nhìn Quan Hàn Di, trong mắt không che dấu vẻ châm chọc Quan Hàn Di.

Đi tới bàn, đặt bát đĩa xong, khóe miệng cười cứng đờ, “Tiểu thư Quan! Mời ngồi!” Rồi kéo chiếc ghế bên cạnh qua.

Khóe miệng Quan Hàn Di mỉm cười ngồi xuống, Vương Tiểu Vi nhìn lưng cô ta, trong mắt hiện rõ chán ghét Quan Hàn Di, sớm biết Quan Hàn Di sẽ sang ăn sáng thì cô đã bỏ thuốc xổ vào đồ ăn, hại chết cô gái đối trá.

Cố Tuyết Y quay đầu ho nhẹ một tiếng, Vương Tiểu Vi nhìn qua cô, chỉ có thể cười hồi lỗi.

“Múc thêm chút cháo nữa đi!”

“Dạ!” Vương Tiểu Vi không cam lòng lên tiếng.

Vương Tiểu Vi rời đi, Quan Hàn Di lặng lẽ ăn cháo.

Một lúc lâu, hai người cũng không nói chuyện với nhau.

Cố Tuyết Y buông đũa trong tay, cầm khăn lụa lau miệng, sau đó nhìn Quan Hàn Di, “Đối tượng xem mắt của cậu là ai giới thiệu?” Cô biết Quan Hàn Di đang chờ cô lên tiếng.

“Là mẹ nuôi cậu giới thiệu, Tuyết Y...” Quan Hàn Di nhìn cô, trong mắt đầy cầu khẩn, “Cậu có thể đi cùng tớ không? Một mình tớ không có kinh nghiệm, tớ sợ.”

“Chuyện này không có gì mà sợ, dĩ nhiên người mẹ nuôi tớ giới thiệu thì không phải là hổ báo gì, anh ta sẽ không ăn cậu!” Cố Tuyết Y trêu chọc cười nói.

“Hơn nữa chuyện này không phải có kinh nghiệm là được, nếu vừa ý thì hai người kết giao, nếu không vừa mắt, cho dù cố hợp thế nào cũng chẳng thể kết giao, duyên phận không miễn cưỡng được.”

“Cậu nói mấy lời này, sao tớ cứ cảm giác cậu đang nói chính cậu nhỉ?” Đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Cố Tuyết Y, “Có phải cậu và thiếu chủ Bách Lý ở chung không thoải mái?”

Cô khẽ cười, trong mắt lộ vẻ rạng rỡ, nhìn Quan Hàn Di, “Cậu nghĩ nhiều quá!”

“Vậy sao gần đây tớ không thấy chiếc xe sang trọng của thiếu chủ Bách Lý đỗ dưới lầu?” Đôi mắt Quan Hàn Di mờ mịt, lập tức khôi phục vẻ quan tâm nhìn Cố Tuyết Y, giọng điệu thăm dò, “Có phải cậu và thiếu chủ Bách Lý cãi nhau không?”

“Sao có thể chứ! Cậu nghĩ nhiều rồi!” Cố Tuyết Y hờ hững nói, khuôn mặt trắng noãn lộ vẻ không muốn tiếp tục nói về vấn đề này.

Vậy không phải là chia tay chứ! Trong lòng Quan Hàn Di thầm nghĩ. Lập tức suy nghĩ này bị xóa bỏ, nếu như chia tay với thiếu chủ Bách Lý thì Vương Tiểu Vi cũng sẽ không sống ở đây nữa mà đã về gia tộc Bách Lý rồi.

“Đúng rồi! Không phải lần trước tớ nhờ cậu giới thiệu người giúp tớ làm quen sao? Cậu có nói với thiếu chủ Bách Lý không?” Quan Hàn Di chợt nhìn Cố Tuyết Y nói.

Cố Tuyết Y liền giật mình, Quan Hàn Di nói tới chuyện này à? Mấy hôm trước tay cô bị thương, cô đã quên nói với Bách Lý Hàn Tôn.

Quan Hàn Di nhìn cô, “Không phải cậu quên chứ?” Để đưa xuống, trong mắt hơi tức giận, “Tuyết Y, cậu biết không? Ngày nào ba mẹ tớ cũng giục tớ dẫn bạn trai về cho họ gặp, cậu thì tốt rồi, có bạn trai liền ném chị em tốt là tớ qua một bên.” Giọng nồng đậm u oán.

Vương Tiểu Vi nấu đồ ăn xong đi ra chợt nghe thấy Quan Hàn Di nói như vậy, đặt chiếc đĩa sứ trắng xuống bàn vang lên tiếng kêu lạnh lạnh, sau đó cô đứng bên cạnh nhìn Quan Hàn Di, không nói lời nào.

Cố Tuyết Y nhìn thoáng qua Vương Tiểu Vi, lại nhìn Quan Hàn Di, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng như trời đông giá rét, “Không phải giờ cậu đã có mẹ nuôi tớ giới thiệu đối tượng rồi sao? Tớ và mẹ nuôi giúp cậu giới thiệu chẳng phải như nhau à? Quan trọng là cậu có cảm giác, nếu không có cảm giác thì tớ giới thiệu giúp cậu cũng vô dụng, cậu cũng ghét người ta.” Trong giọng nói lộ ra sự kiên nhẫn và hòa nhã của cô.

“Cậu không giới thiệu sao tớ lại ghét người ta được!” Quan Hàn Di cười nói.

Vương Tiểu Vi thầm trợn mắt, là tiểu thư nhà tôi đang cho bậc thang

mà xuống, nếu giới thiệu, vậy thì người ta mới ghét cô đó.

“Được, chờ Bách Lý Hàn Tôn về rồi tớ nói chuyện của cậu với anh ấy.” Cố Tuyết Y lẳng lẳng nhìn Quan Hàn Di, qua một giây sau mới nói.

“Cảm ơn!” Quan Hàn Di cười đến xán lạn như hoa, híp mắt, “Tuyết Y, cậu có thể đi xem mắt cùng tớ không?” Cô ta cầm tay Cố Tuyết Y lắc lắc.

Cố Tuyết Y chần chừ nhìn cô ta, “Chuyện này... Chỉ sợ không được, vừa rồi tớ mới đồng ý với Tiểu Vi, lát nữa bọn tớ ra ngoài đi dạo, còn phải mua ít đồ dùng hàng ngày, thật sự là.....”

“Tuyết Y là bạn tốt của tớ, giúp tớ chút đi mà? Nhã Mạn không ở nhà, cậu đi với tớ đi! Mua đồ thì bảo mình Tiểu Vi đi là được!” Đoạn Quan Hàn Di lắc lắc cánh tay Cố Tuyết Y, giọng nói xen lẫn hương vị làm nũng ngày thường của Tiêu Nhã Mạn.

Vương Tiểu Vi thấy vẻ mặt Cố Tuyết Y có chút do dự và khó xử, cô khẽ gật đầu, “Tiểu thư Quan! Cô xem mắt thì tự mình cô đi đi, tiểu thư nhà chúng tôi bây giờ là hoa đã có chủ rồi, nếu đi tham gia xem mắt chỉ sợ không hay cho lắm, hơn nữa, nếu việc này để thiếu chủ nhà tôi biết được, cô còn muốn nhờ ngài ấy giới thiệu đối tượng cho cô chỉ sợ là hoàn toàn không thể xảy ra.” Giọng điệu cô đầy máy móc và khách khí.

Tay Quan Hàn Di nắm tay Cố Tuyết Y đột nhiên ngập ngừng, động tác lắc lắc từ từ dừng lại, sau đó cô ta rụt tay về, đôi mắt u oán nhìn Cố Tuyết Y, “Được rồi! Tớ đi một mình cũng được.”

Cánh môi Cố Tuyết Y cười thản nhiên, không lên tiếng.

Nửa giờ sau, tiễn Quan Hàn Di đi.

Vương Tiểu Vi dọn dẹp bát đĩa một lúc rồi hai người xuất phát.

Dưới lầu đã có tài xế do Bách Lý Hàn Tôn đặc biệt điều đến đưa đón cô.

Vương Tiểu Vi đẩy xe, Cố Tuyết Y vừa nhìn hàng hóa trên kệ hàng vừa cười nói với Vương Tiểu Vi.

Không bao lâu sau, trên xe đầy chất đầy hàng hóa mấy cô mua.

Đang đẩy xe ra muốn tính tiền thì tiếng chuông điện thoại của Cố Tuyết Y vang lên.

Cố Tuyết Y xuống xe, bảo vệ kéo cánh cửa thủy tinh chói mắt, cô đi vào đại sảnh nhà hàng Tây, đưa mắt nhìn khắp nơi tìm bóng dáng Quan Hàn Di.

Đột nhiên, cô thấy cách đó không xa có một cánh tay vẫy vẫy.

Quan Hàn Di kéo Cố Tuyết Y ngồi xuống, giới thiệu tên hai người cho nhau biết, tiếp đó nói muốn đi toilet.

Đèn chùm pha lê lộng lẫy chiếu xuống bàn ăn, đồ trang trí theo phong cách cổ xưa, ánh mặt trời sáng rực xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu xuống rèm cửa sổ, ánh mặt trời dịu nhẹ rơi trên khăn trải bàn, đồ ăn bằng bạc sáng bóng, trong bình pha lê cắm một đóa hồng đỏ mềm mại, sofa màu đỏ, âm nhạc du dương trầm bổng, là nhà hàng Tây lúc trước cô xem mắt, không giống duy nhất đó là bây giờ trên bàn có bò bít tết, salad hoa quả, rượu vang, kem, bánh ngọt và rất nhiều món

ăn khác.

Nhân viên phục vụ đưa tới một ly nước chanh, cô khẽ nhấp một ngụm, hương chanh nhàn nhạt tản ra trong miệng cô, sau đó nhân viên phục vụ cầm thực đơn đưa cho cô.

Cố Tuyết Y phát tay, “Không cần, lát nữa phải đi rồi.”

Nhân viên phục vụ cất thực đơn rồi lui xuống.

Đối diện cô là một người đàn ông mặc âu phục, xem ra là một phú đại nhị (Thế hệ thứ hai giàu có), có chút thành tích nhỏ! Lúc nào nhìn người khác cũng ra vẻ mình rất giỏi.

Hắn ta thấy Cố Tuyết Y không nói lời nào, trong lòng cho rằng Cố Tuyết Y cũng vừa ý hắn, cười khinh thường, “Hàn Di xinh đẹp như vậy sao lại có thể có người bạn khác biệt như cô nhỉ?” Trong đầu lại nghĩ tới nội dung vở kịch máu chó vịt con xấu xí muốn biến thành thiên nga.

Cố Tuyết Y không lên tiếng, nâng người đứng dậy, khuôn mặt trắng nõn trong trẻo nhưng lạnh lùng, đôi mắt màu hổ phách như bầu trời xanh thẳm tĩnh mịch, nhưng lại cao ngạo lạnh lùng.

Tay cô bung ly thủy tinh lên, uống một ngụm nước chanh.

Đã năm phút trôi qua, sao Hàn Di còn chưa đi ra.

Cô hơi nhú mày.

Vươn tay gọi nhân viên phục vụ tính tiền, cô thấy Quan Hàn Di chậm chạp từ trong toilet đi ra.

Quan Hàn Di ngồi xuống, cười nhìn họ, “Sao rồi? Hai người trò chuyện vui vẻ chứ?”

Cố Tuyết Y cau mày, người không biết rõ tình hình sẽ cho rằng đây là cô đang xem mắt chứ không phải Hàn Di. Cô khẽ rũ mi, nhỏ giọng nói bên tai Quan Hàn Di là phải về rồi, sau đó lặng lẽ đưa thẻ ATM cho Quan Hàn Di, còn nói số tài khoản và mật mã thẻ cho cô ta.

Quan Hàn Di nhận lấy thẻ, đưa cho nhân viên phục vụ tính tiền.

Quản lý nhà hàng Tây bước nhanh tới, hơi khom lưng với Cố Tuyết Y, mỉm cười cung kính nói, “Thật sự có lỗi! Không biết tiểu thư Cố hạ cố đến nhà hàng này, mời tiểu thư Cố đến bên chỗ ngồi VIP bên kia ạ!”

Quan Hàn Di nhìn dọc theo thế tay của quản lý, góc đó có chậu cây xanh che chắn, nhưng cô ta có thể lờ mờ thấy ghế ngồi xa hoa, bày biện sang trọng, có vẻ bên đó là một phong cách khác, hơn nữa khi cô ta đi toilet có nghe mấy người đang nói chuyện.... Đó là vị trí thuộc về thiếu chủ Bách Lý.

Ngón tay cầm tấm thẻ xiết chặt, ngũ quan diễm lệ trang diễm nhẹ khiến cô ta thoát nhìn cô cùng xinh đẹp, trong nháy mắt khóe miệng tươi cười hơi cứng ngắc, một giây sau thì biến mất không thấy dấu vết, nhưng khóe miệng lại tỏ ra cười xán lạn.

Còn người đàn ông đối diện các cô nhìn Cố Tuyết Y không chớp mắt, trong lòng thầm nghĩ Cố Tuyết Y có thân phận gì.

Nhà hàng Tây này nổi tiếng đứng số 1 số 2 ở thành phố D, quan trọng hơn là thế lực sau lưng nhà hàng Tây này khiến người ta cảm thán, có thể để quản lý nhà hàng Tây cung kính khom lưng, rốt cuộc cô là ai?

Đồng tử Cố Tuyết Y xuyên qua mắt kính nhìn quản lý, khí chất lạnh nhạt trên người tràn ngập, “Không cần, thanh toán hóa đơn xong tôi sẽ đi.”

Quản lý nhà hàng Tây cầm hóa đơn, cung kính nói, “Thiếu chủ đã phân phó, tiểu thư Cố yêu cầu món ăn nào cũng được, tất cả đều không phải thanh toán!”

Cố Tuyết Y im lặng một lúc, “Vậy được rồi! Nhưng ông nhớ phải thu tiền của vị tiên sinh này nhé, đây là bữa cơm theo cơ chế AA (chia đôi).” Cô chỉ vào người đàn ông đang há hốc mồm nói.

“Vâng! Tiểu thư Cố!”

Dưới ánh mắt của mọi người, Cố Tuyết Y và Quan Hàn Di đứng dậy, trên mặt Quan Hàn Di không biểu lộ gì, nhưng trong lòng vẫn vô cùng hưởng thụ cảm giác vinh quang được tôn sùng này, các cô chậm rãi đi ra khỏi nhà hàng Tây.

Quyển 3 - Chương 2

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Trước cửa nhà hàng Tây, ánh mặt trời rực rỡ, một chiếc xe Bentley RV màu đen đậm đỏ, tài xế mặc đồng phục màu trắng cúc áo màu vàng, anh ta xuống xe mở cửa xe, cung kính khom lưng với Cố Tuyết Y rồi làm tư thế xin mời. LQĐÔN

Quan Hàn Di nhìn Cố Tuyết Y, đáy mắt khó có thể che dấu hâm mộ đối với Cố Tuyết Y, “Thiếu chủ Bách Lý đối xử với cậu tốt quá! Giúp cậu chuẩn bị xe riêng không nói, ngay cả nhà hàng Tây cũng đã dọn dồ cấp dưới hết rồi, Tuyết Y, cậu hạnh phúc ghê! Nếu tớ có thể tìm được một người đàn ông xuất sắc như thiếu chủ Bách Lý thì nằm mơ tớ cũng cười mà tỉnh lại.”

Cố Tuyết Y cười cười lên xe, hai tay Quan Hàn Di sờ quần áo trên người, đôi mắt nhìn bốn phía xung quanh mà không nhìn Cố Tuyết Y. Cố Tuyết Y nói, “Vào đi! Chúng ta cùng về! Tiểu Vi còn trong siêu thị chờ chúng ta.”

Quan Hàn Di lên xe, từ cửa kính xe cô ta có thể thấy người trong nhà hàng Tây chăm chú nhìn hai người họ, khóe miệng cô ta tươi cười, nụ cười kia có vài phần khoe khoang và khiêu khích, nhiều hơn là sự kiêu ngạo.

Chiếc xe Bentley RV màu đen chậm chậm chạy đi.

Quan Hàn Di đưa thẻ ATM trong tay trả lại cho Cố Tuyết Y, cô nhận lấy bỏ vào túi, nhàn nhạt nhìn Quan Hàn Di, “Cảm thấy đối tượng

xem mắt hôm nay thế nào?”

Nét đẹp trên mặt Quan Hàn Di lập tức nổi lên sự bất mãn, thờ dài một hơi, “Cậu đừng nói nữa, đàn ông như vậy tở vốn rất ghét, ngay cả ăn cơm cũng muốn AA, người đàn ông như vậy không được.” Ánh mắt cô ta bắt đầu quan sát nội thất xa hoa trang trí trong xe, sau đó tầm mắt rơi trên mặt Cố Tuyết Y, “Tuyết Y, cậu thật sự rất hạnh phúc, tở cảm thấy cậu còn hạnh phúc hơn cả Nhã Mạn, nếu như sau này tở có một nửa hạnh phúc của cậu thì tốt quá.”

Khóe miệng Cố Tuyết Y mỉm cười, ảnh ngược của đôi lông mi dài in trên khuôn mặt trắng nõn, một lát sau, đôi mắt bình thường như búp hoa giương lên, trong mắt tĩnh mịch, “Hàn Di, hạnh phúc của mỗi người đều tự mình tìm được, đồ vật cũng không thể hoàn mỹ không tỳ vết, hạnh phúc cũng như thế.”

Quan Hàn Di chớp mắt hâm mộ, khóe miệng hơi cứng nhắc, lẳng lẳng nhìn Cố Tuyết Y không nói gì, biểu hiện này giống như đang ghi nhớ lời Cố Tuyết Y nói vào trong đáy lòng.

“Hàn Di, cậu biết không?” Cố Tuyết Y cố gắng dùng giọng điệu thoải mái nói, “Lần nào đi xem mắt tở hoặc là AA, hoặc là tự mình trả hết tiền, cậu cũng phải chú ý, nếu như cậu gặp gỡ người cậu không vừa lòng, cậu đừng gọi nhiều đồ ăn như vậy.....”

“Người đàn ông tở nhìn trúng nhất định phải tốt với tở, hơn nữa phải cam lòng cho tở, mặc dù không hào phóng như thiếu chủ của cậu, nhưng ít nhất về mặt ăn cơm anh ta phải trả tiền! Hơn nữa Tuyết Y, điều kiện của tở không phải quá kém cỏi, mỗi tháng thu nhập đều 6000 hoặc là 1 vạn.”

Cố Tuyết Y nhìn ngoài cửa sổ xe, ánh mặt trời sáng rực, từng tòa nhà cao tầng lùi ra phía sau xe, từng đoàn người lui tới, cô nhìn thấy

đám người đó bước vội, bước mấy bước đã đi một khoảng xa, đây là tiết tấu cuộc sống trong thành thị.

“Hàn Di, điều kiện của cậu thật sự không kém, nhưng có khi duyên phận rất khó nói, cứ tìm thử xem nói không chừng sẽ tìm được người trong lòng cậu.”

“Haizzz! Lần này xem mắt không thành công, cậu nói mẹ nuôi cậu có thể không giới thiệu tiếp người cho tớ không?” Quan Hàn Di lo lắng nhìn Cố Tuyết Y.

“Sao có thể! Mẹ nuôi tớ không phải là người như vậy, bà ấy có người thích hợp với cậu mới giới thiệu cho cậu, cậu suy nghĩ nhiều rồi.” Về mặt cô lạnh nhạt nhìn Quan Hàn Di, nhẹ giọng mỉm cười nói, “Nhưng vừa nghe cậu nói, đột nhiên tớ nhận ra lâu lắm rồi Nhã Mạn không liên lạc với tớ, lần trước tớ điện cho cậu ấy cũng không nghe máy, bây giờ không biết cậu ấy du lịch ở Pháp thế nào rồi?”

“Cậu đừng lo lắng, hai người kia đang ngọt ngào, cậu gọi điện chỉ tỏ quấy rầy họ ở bên nhau.”

Về mặt Cố Tuyết Y hơi hoảng hốt, đôi mắt u tối, trong lòng cô cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không nói ra được.

“Tuyết Y, cảm ơn cậu hôm nay sẵn lòng cho tớ mượn tiền, trước khi ra khỏi nhà tớ nghĩ bữa cơm này bên nam trả tiền, cho nên không cầm nhiều tiền đi ra ngoài, không nghĩ tới cuối cùng phải tự mình bỏ tiền túi ra.” Quan Hàn Di nói tiếp.

Cố Tuyết Y giật mình nhìn Quan Hàn Di, nhàn nhạt nói, “Không vấn đề gì, bạn bè giúp nhau chút ít này không cần khách sáo.”

Truyện của LÊQUYDON

“Tuyệt Y, tớ quên nói với cậu tin tốt!”

Cố Tuyệt Y lẳng lẳng nhìn cô ta, khóe miệng vẫn cong cớn lạnh lùng.

“Hôm nay biên tập nói với tớ, có một quyển tiểu thuyết của tớ được xuất bản, tớ rất vui.”

“Chúc mừng cậu, rốt cuộc cậu cũng thực hiện được nguyện vọng của mình.” Đáy mắt Cố Tuyệt Y xẹt qua vẻ âm ảm, khuôn mặt trắng nõn không thay đổi, “Cậu viết tốt như vậy lại có nhiều độc giả ủng hộ cậu, tiểu thuyết của cậu xuất bản cũng là chuyện sớm hay muộn thôi, không giống tiểu thuyết của tớ nửa sống nửa chết, cho dù vào được VIP cũng đăng ký đọc không cao.”

“Cũng đúng, bây giờ có nhiều trang web copy lậu như vậy, rất nhiều người đọc sẽ xem bên trang copy.” Quan Hàn Di cười thấp sáng khuôn mặt diễm lệ đẹp tựa như hoa của cô ta.

“Hôm nay tớ nói chuyện với Tử Khanh Khanh trên mạng, cô ấy nói người đọc xem bên trang copy lậu lại còn gửi tin nhắn cho cô ấy nói xem bên trang kia chứ không xem trang chính chủ, khiến cô ấy tức giận nổi trận lôi đình.” Cố Tuyệt Y đột nhiên thở dài một hơi, “Bây giờ người đọc nào biết những vất vả của chúng ta, mỗi một 1000 chữ là chúng ta phí hết bao tâm huyết viết ra, 3000 chữ mới kiếm được 9 xu, tiền kiếm được sau đó còn phải nộp thuế cho trang web, một loạt như vậy tiền xuống đến tay chúng ta chỉ còn chút xíu.” Nếu như không phải cô thích viết tiểu thuyết, không thích cuộc sống phức tạp bên ngoài, chỉ sợ cô nguyện ý ra ngoài tìm việc.

Tác giả chuyên nghiệp có đôi khi tiền lương còn không bằng công việc bình thường.

Mình khổ chỉ có mình biết.

“Bây giờ cậu còn nghĩ chuyện lúc trước làm gì nữa, hiện tại cậu chính là người phụ nữ hạnh phúc nhất, có thiếu chủ Bách Lý yêu thương cậu như vậy, cho dù cậu muốn xuất bản tiểu thuyết anh ta cũng có thể giúp cậu.” Trên mặt Quan Hàn Di có chút mất tự nhiên, khuyên nhủ, “Giống như cậu là đủ thỏa mãn rồi.”

Cố Tuyết Y chỉ cười nhàn nhạt, tầm mắt nhìn cảnh vật bên ngoài.

Vương Tiểu Vi nhìn thấy Quan Hàn Di khó tránh khỏi mất hứng, tiễn Quan Hàn Di về Cố Tuyết Y lại vào thư phòng viết tiểu thuyết.

Một ngày cứ như vậy trôi qua!

Ngày hôm sau, rèm cửa sổ nhẹ nhàng lay động, ánh mặt trời rải rác chiếu vào, trong phòng sáng trưng.

Cố Tuyết Y nằm trên giường ngủ mơ mơ màng màng, chuông điện thoại giống như liều mạng không muốn sống vang lên, cô đưa cánh tay trắng nõn lục tìm điện thoại.

Tay mò được điện thoại ấn nút trả lời rồi đặt bên tai. “A lô!...” Cố Tuyết Y đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, mặt cứng đờ, mày rậm nhíu chặt, cơn buồn ngủ trong nháy mắt biến mất, hồi lâu sau cánh môi nhợt nhạt mới nhúc nhích, “Được, con biết rồi, con lập tức chạy qua!” Giọng nói kia lạnh rét thấu xương, phảng phất như không phải ở trong phòng mà đang ở trong đồng tuyết giữa trời đông.

Vội vàng rửa mặt, thay quần áo, tóc mềm mượt tựa như tơ lụa cô tiện tay cài lên, cầm túi xách rời ra phòng khách.

“Tiểu thư, hôm nay dậy sớm như vậy là muốn đi đâu ạ?”

Vương Tiểu Vi đang làm bữa sáng trong phòng bếp, nghe tiếng mở cửa liền vội chạy ra.

“Em lập tức gọi điện thoại cho lái xe, tôi muốn tới nhà họ Tiêu.” Cô vừa nói vừa thay giày.

Vương Tiểu Vi thấy cô gấp gáp như vậy, cầm điện thoại gọi cho tài xế.

Cố Tuyết Y chạy xuống lầu, lái xe đã chờ dưới lầu.

Khi cô chuẩn bị muốn ngồi vào trong xe thì Vương Tiểu Vi vội vã chạy tới, trong tay còn cầm một túi bánh mì và sữa, “Tiểu thư, ngài chờ em một lát, em cùng tới nhà họ Tiêu với ngài.”

Cố Tuyết Y đang vội nên cũng không nói gì, ngồi dịch vào phía trong để Tiểu Vi ngồi vào.

Nửa giờ sau, chiếc xe sang trọng chạy đến nhà họ Tiêu, một đám phóng viên truyền thông cản trở đường đi, lái xe nhấn còi liên tục.

Nhìn đám phóng viên truyền thông, vô số ánh đèn chớp tắt, vô số tiếng tách tách vang lên Cố Tuyết Y bỗng cảm thấy đau đầu, may là cửa kính xe này có thể nhìn ra bên ngoài nhưng bên ngoài lại không nhìn thấy bên trong.

Ánh mặt trời vàng rực xuyên qua cửa kính rơi vào trên người cô, giờ phút này cô không hề cảm thấy ánh mặt trời ấm áp, trong lòng cô không ngừng xông ra cảm xúc hoảng loạn, sắc mặt trở nên tái nhợt, môi không có tí huyết sắc, dưới ánh mặt trời nhìn trong suốt như ngọc lưu ly.

Có thể nhân viên bảo vệ trước cửa nghe tiếng kèn xe của họ, cánh cửa bằng đồng có hoa văn phức tạp từ từ mở ra, có vài nhân viên bảo vệ cảnh phòng viên truyền thông tiến vào.

Lái xe trên đường đi, nhà họ Tiêu xem như là người có tiền, ở trong khu biệt thự xa hoa, người bình thường không phải lái xe hàng hiệu, muốn đi vào trong vốn là chuyện không thể.

Xe rẽ vào chỗ ngoặt thì dừng lại.

Cố Tuyết Y và Vương Tiểu Vi xuống xe, dọc theo đường nhỏ, hai bên đường đủ loại hoa thơm cỏ ngọt và cây cối, ánh mặt trời buổi sáng dịu nhẹ, chiếu sáng cả bãi cỏ, hòn đá nhỏ trên đường hơi ẩm ướt, có thể do sương mù tối qua rơi xuống để lại nước.

Nhấn chuông cửa, vài giây đồng hồ sau Giang Hiểu Cầm ra mở cửa.

“Mẹ nuôi, mẹ có tin tức Nhã Mạn không?” Cố Tuyết Y vừa theo Giang Hiểu Cầm đi vào vừa hỏi.

Trang trí xa hoa, đèn chùm pha lê khổng lồ hiện ra trước mắt cô, ánh đèn màu vàng nhạt như có ảo giác sáng lấp lánh, sofa xa hoa cổ điển.

Đây là lần thứ mấy đến nhà họ Tiêu cô cũng không nhớ.

Trước kia lúc còn học đại học thì hay đến, về sau đi ra ngoài làm việc thì tương đối ít hơn, cô và bên Giang Hiểu Cầm gặp mặt toàn ở chỗ cô ở.

“Không có, mẹ gọi điện cho nó nó cũng không nghe, mẹ gọi tới khách sạn nó ở, bọn họ nói Nhã Mạn đã ra ngoài, không có trong khách sạn, con không biết chuyện này khiến mẹ sợ thế nào đâu, ba Nhã

Mạn đang trên đường trở về, sắp tới rồi.”

Giang Hiểu Cầm vừa kéo cô ngồi xuống vừa nói, vẻ mặt hoa lệ ung dung xen lẫn lo lắng, đôi mắt thoạt nhìn hoang mang và thất thần, “Tuyết Y, con nói làm sao bây giờ mới được? Lần này ngộ nhớ Nhã Mạn có chuyện gì thì bọn ta phải làm sao?” Họ chỉ có mình Nhã Mạn là con gái ruột.

“Mẹ nuôi, mẹ đừng lo, Nhã Mạn sẽ không có chuyện gì đâu, chẳng qua cậu ấy chỉ đi ra ngoài một lúc thôi, rất nhanh sẽ về khách sạn.” Vẻ mặt Cố Tuyết Y bình tĩnh, đôi mắt màu hổ phách mạnh mẽ nhìn Giang Hiểu Cầm, từ từ, cảm xúc hỗn loạn của Giang Hiểu Cầm dần bình ổn. Nhưng hồi lâu sau, Giang Hiểu Cầm bỗng đập xuống bàn trà thủy tinh một cái, tiếng động kia trong phòng khách rộng rãi đặc biệt vang lớn, trong phòng như có tiếng vọng trở lại.

“Tên Lăng Hi Dạ này khinh người quá đáng rồi, cậu ta thế mà đối xử với Nhã Mạn như vậy, còn Nhã Mạn cũng thiệt là, bị uất ức cũng không biết gọi điện thoại cho mẹ, chẳng lẽ mẹ đẻ không thể làm chỗ dựa cho nó à?” Con mắt hừng hực lửa giận, nhìn chăm chăm một chỗ nói.

Cố Tuyết Y lạnh lùng, đôi mắt ảm đạm, khiến người ta không biết cô đang nghĩ gì. Ánh mắt cô nhìn Giang Hiểu Cầm, đáy mắt tràn đầy dịu dàng, giọng nhỏ nhẹ nói khẽ, “Mẹ nuôi, mẹ đừng tức giận như vậy, mẹ đập bàn như thế đau cũng là tay mẹ đau, chẳng giải quyết được việc gì!”

Vương Tiểu Vi giật mình ngây ngốc nhìn Giang Hiểu Cầm, qua giây lát sau khôi phục lại, khuôn mặt bầu bĩnh cười, nói theo, “Đúng ạ! Phu nhân Tiêu, ngài đừng nên tức giận, tức giận không tốt cho thân thể ngài.”

Giang Hiểu Cầm nghe Cố Tuyết Y nói, lửa giận trong lòng tắt bớt một ít, nghe Vương Tiểu Vi lên tiếng, bà nhìn Vương Tiểu Vi, trong mắt hoang mang, “Cô là ai vậy?”

Wương Tiểu Vi vội vã giới thiệu về mình.

“Thật có lỗi để cô chê cười rồi!” Giang Hiểu Cầm lập tức trở về bộ dạng cao quý ung dung, mỉm cười nhìn Vương Tiểu Vi.

Nghe giới thiệu, Giang Hiểu Cầm mới nhớ ra trong hôn lễ của Nhã Mạn bà đã từng gặp Vương Tiểu Vi.

“Phu nhân Tiêu, ngài không cần khách khí vậy đâu.” Khóe miệng Vương Tiểu Vi cười hơi cứng nhắc.

Thân phận cô là người hầu, Giang Hiểu Cầm khách sáo với cô như vậy khiến cô có phần ngại ngùng.

Giang Hiểu Cầm nhìn Cố Tuyết Y, “Nếu như không phải phóng viên truyền thông chụp được Lăng Hi Dạ với bạn gái cũ ở cùng một chỗ, đưa việc này lên báo thì mẹ cũng không biết Lăng Hi Dạ để một mình Nhã Mạn tới Pháp, Lăng Hi Dạ thực sự quá đáng rồi, cũng đã kết hôn mà vẫn còn lui tới với bạn gái cũ, đây không phải là vả vào mặt nhà chúng ta à? Nhớ ngày đó có phải bọn ta cầm dao găm kề cổ nó bắt ép nó kết hôn với Nhã Mạn đâu, đây là chính nó gạt đầu đồng ý, bây giờ làm vậy.....”

Ngực Giang Hiểu Cầm đập phập phồng bất định, tức đến sắp không nói ra lời.

“Mẹ nuôi đừng tức giận, chuyện này giao cho con xử lý giúp mẹ nhé!” Cố Tuyết Y nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi bà, mỉm cười nói, “Phu nhân Lăng có gọi điện cho mẹ không?”

“Có gọi, chưa nói hai câu mẹ đã cúp máy.” Ngoại trừ nói xin lỗi vẫn là xin lỗi, bà càng nghe càng cảm thấy không có thành ý.

“Mẹ nuôi, chuyện này trước tiên mẹ cứ hết giận đi đã, chờ Nhã Mạn về rồi nói sau, nếu bây giờ mẹ gọi điện nói cho Nhã Mạn nghe chuyện này, chỉ sợ Nhã Mạn sẽ trốn tránh, đến lúc đó chúng ta muốn tìm cậu ấy cũng rất khó khăn.”

Lửa giận trong lòng Giang Hiểu Cầm dần tắt, “Con nói đúng, việc này Nhã Mạn không nói với chúng ta là không muốn chúng ta biết, nếu biết chúng ta đã biết thì nó sẽ chọn tránh xa chúng ta, ngộ nhỡ nó không về thì làm sao bây giờ?” Bà thở dài một hơi.

Ánh sáng lờ mờ, Cố Tuyết Y nhìn gò má Giang Hiểu Cầm, hoảng hốt phát hiện mẹ nuôi cũng đã già rồi! Mặc dù tóc còn đen nhưng cô cảm thấy thể xác và tinh thần mẹ nuôi trải qua bể dâu đã mệt mỏi.

Tay cô nắm chặt tay Giang Hiểu Cầm, cô kiên nghị nhìn gò má bà, dưới ánh đèn cô tựa như thấy được vàng sáng.

Để con bảo vệ mấy người! Để con bảo vệ mấy người! Mười năm mấy người vì con bỏ ra không ít, tới lúc con báo đáp mấy người! Để con bảo vệ mấy người, con sẽ không để mẹ bị thương dù chỉ một chút, trong lòng cô một lần lại một lần tự nói với mình như vậy.

“Chuyện này mẹ nói qua với ba nuôi đi, để con xử lý.”

Giang Hiểu Cầm bất động thở dài, bà từ từ quay sang nhìn Cố Tuyết Y, bà hết nhìn trán rồi xuống lông mi, hết nhìn lông mi lại xuống mũi.....

Phảng phất như cô là một bảo vật trân quý, trong mắt lộ ra vẻ chân

thật nhất.

Cố Tuyết Y nhìn lại bà, trong mắt lạnh nhạt như dòng nước chảy xuôi, trong suốt đến có thể thấy đáy. Khóe miệng tươi cười không thay đổi, nhàn nhạt, giống như từng áng mây trắng tinh khiết, khiến người ta vô cùng thoải mái.

Truyện bên diễn đàn lê:Quý::ĐỒn

“Được rồi!” Trong giọng nói kèm theo tiếng thở dài, “Chuyện này con nhận thì con cứ giải quyết đi!”

“Dạ!”

Không bao lâu sau thì Tiêu Như Thiên trở về, sắc mặt đen như đất nồi, phá vỡ hình tượng nho nhã ngày trước.

Nhưng lúc Giang Hiểu Cầm nói chuyện này cứ để Tuyết Y xử lý, Tiêu Như Thiên liền thở dài như Giang Hiểu Cầm, sau đó dừng một lúc mới nói được.

Bất tri bất giác đã đến giữa trưa, Giang Hiểu Cầm dứt khoát giữ Cố Tuyết Y ở lại ăn cơm trưa.

Chứng kiến Tiêu Như Thiên và Giang Hiểu Cầm ân ái, Cố Tuyết Y không nói gì, và cơm gấp thức ăn, lông mi dài rậm nhấp nháy, không ai nhìn ra vẻ ảm đạm trong mắt cô.

Giang Hiểu Cầm thấy cô yên lặng dùng cơm, đặc biệt gấp một miếng thịt gà đặt trong chén Tuyết Y, Cố Tuyết Y hơi hoảng hốt, ngẩng đầu lên, đôi mắt cô như sao sáng lấp lánh trong trời đêm, ẩn chứa ý cười nhàn nhạt nhìn Giang Hiểu Cầm, tựa như một cô bé thích làm nũng với ba mẹ.

“Mẹ nuôi, nhất định mẹ có chuyện muốn hỏi con, đúng hay không ạ?”

Giang Hiểu Cầm cười khan vài tiếng, “Thật ra mẹ nuôi cũng là quan tâm con!”

“Mẹ hỏi đi!”

Tiêu Như Thiên vừa gấp thức ăn ăn, vừa nhìn hai người họ, nhưng trên mặt là vẻ hạnh phúc.

“Thời gian này con và thiếu chủ Bách Lý phát triển thế nào? Sao mẹ không nghe con nói tới?” Giang Hiểu Cầm đưa mắt nhìn chằm chằm Cố Tuyết Y.

“Cũng không phải như vậy, chuyện phòng ốc chẳng phải mẹ đã biết à? Con còn gì để nói nữa?” Cố Tuyết Y nhìn Giang Hiểu Cầm, khẽ nhún vai, “Mấy ngày nay Bách Lý Hàn Tôn về Pháp ạ.”

“Vậy có nói khi nào ngài ấy trở về không?” Giang Hiểu Cầm hỏi tiếp.

“Không biết, con không hỏi anh ấy.”

“Sao con lại không hỏi, tốt xấu gì bây giờ các con đang trong thời gian kết giao, chuyện quan tâm đến nhau là cần thiết.” Trong mắt Giang Hiểu Cầm hiện vẻ bất đắc dĩ và không có thuốc chữa nhìn Cố Tuyết Y.

Vương Tiểu Vi đứng bên cạnh hé miệng cười.

“Chẳng lẽ tôi nói không đúng à?” Giang Hiểu Cầm nhìn Vương Tiểu Vi.

Trong lòng Cố Tuyết Y thầm than vãn, nhìn Giang Hiểu Cầm, không biết nên nói gì cho phải.

“Không có, tôi thấy phu nhân Tiêu ngài nói rất đúng, tiểu thư nhà chúng ta chính là quá thờ ơ với thiếu chủ, thiếu chủ tới Pháp lâu như thế mà ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi cho thiếu chủ.” Đôi mắt Vương Tiểu Vi sáng lên, cười nói.

Xem ra có phu nhân Tiêu, thiếu chủ và tiểu thư nhất định sẽ nhanh chóng tu thành chính quả.

Cũng khó trách lúc trước tiểu thư quan tâm phu nhân Tiêu như vậy, phu nhân Tiêu đối xử với tiểu thư rất tốt, đối xử giống như với con gái ruột của mình vậy.

Tiêu Như Thiên cắn miếng thịt gà, trên mặt hơi ngơ ngác, con mắt nhấp nháy tựa như có chút khó có thể tin nhìn Cố Tuyết Y.

“Như vậy sao được, Tuyết Y, sao con có thể lâu như vậy mà cũng không gọi điện cho thiếu chủ Bách Lý hả?” Nét mặt Giang Hiểu Cầm đầy kinh ngạc, vội thả đũa và chén trong tay xuống, rất đổi nghiêm túc nhìn Cố Tuyết Y, “Chờ lát nữa cơm nước xong con gọi điện cho thiếu chủ Bách Lý, biết không hả?”

“Đúng đó! Tuyết Y, dù sao hiện giờ các con đang kết giao không phải sao? Bạn trai bạn gái hẳn là nên giữ liên lạc, mới có thể tăng thêm hạnh phúc, tựa như mẹ nuôi con và ta nè.” Tiêu Như Thiên thật vất vả nuốt miếng thịt gà xuống, nói tiếp.

Cố Tuyết Y nhìn Giang Hiểu Cầm, bà gật đầu, sau đó nhìn Tiêu Như Thiên, ông cũng gật đầu, cuối cùng nhìn Vương Tiểu Vi, cô cũng gật đầu.

“Con xem, lần bỏ phiếu này là ba chọi một, con nhớ lát nữa phải gọi điện cho thiếu chủ đó.” Giang Hiểu Cầm lại cầm đũa lên nhìn Cố

Tuyết Y nói.

“Dạ! Con biết rồi!”

Sau đó Giang Hiểu Cầm còn nói, “Dù tính tình thiếu chủ Bách Lý khiến người ta không dám khen tặng, nhưng thân phận đó chẳng ai không muốn nịnh bợ trèo cao, từ sau khi kết thúc lễ cưới của Nhã Mạn, ngày nào cũng có người gọi điện tới, thậm chí muốn nghe ngóng chuyện của Bách Lý Hàn Tôn, thuận tiện níu vào mẹ - người có khả năng sẽ trở thành mẹ vợ tương lai của thiếu chủ Bách Lý, điện thoại reo liên tục, mẹ nghe đến đau cả tai! Còn bắt ba nuôi con mát xa lỗ tai cho mẹ đó.”

“Mẹ nuôi, từ giờ nếu họ còn gọi điện tới thì mẹ không cần để ý tới bọn họ mà trực tiếp cúp máy luôn, nghe điện thoại nhiều có phóng xạ không tốt cho thân thể mẹ.” Sắc mặt Cố Tuyết Y có chút thay đổi, trong mắt đầy quan tâm nhìn Giang Hiểu Cầm.

“Con tưởng rằng mẹ không muốn vậy à! Mẹ không nhận mấy cú điện thoại này, bọn họ sẽ đâm tiểu sau lưng, sau đó còn thêm mắm dặm muối nói gì mà nhà chúng ta bám được gia tộc Bách Lý rồi nên không để những nhân vật nhỏ như bọn họ vào trong mắt... Tuyết Y, chẳng phải con không biết trong vòng này sợ nhất chính là mấy lời đồn nhảm nhí, càng sợ hơn là nhiều người nói một người. Một đám phụ nữ ăn no không có việc gì làm, chồng kiếm tiền, các bà ở trong vòng lẩn quẩn giới thượng lưu nhiều chuyện!”

Vương Tiểu Vi nhìn Cố Tuyết Y không nói gì, cô cảm thấy phu nhân Tiêu nói rất đúng, mấy bà vợ nhà giàu kia thích nhất là buôn chuyện.

Nét mặt Cố Tuyết Y trong trẻo nhưng lạnh lùng, cô lẳng lẳng nhìn Giang Hiểu Cầm, “Mẹ nuôi! Mẹ không cần để ý đến bọn họ, bọn họ thích nói gì thì để bọn họ nói đi! Bọn họ đều là những kẻ không ăn

được nho thì nói nho xanh, mẹ quan tâm bọn họ làm gì.”

“Tuyệt Y, mẹ cũng không muốn để ý tới bọn họ, nhưng mà nếu không để ý tới bọn họ thì làm xấu danh tiếng chúng ta trong vòng luẩn quẩn đó, chuyện làm ăn của ba nuôi con ít nhiều gì cũng có liên quan tới bọn họ, cho dù không có cũng khó bảo đảm ngộ nhớ sau này sẽ có! Chúng ta không thể làm như vậy, cũng đành phải nhịn, qua thời gian nữa chắc bọn họ sẽ không gọi điện tới nhà nữa đâu, con cũng đừng lo lắng cho mẹ.”

“Được rồi! Tùy hai người xử lý!” Cố Tuyệt Y cười nói.

Vệc buôn bán của ba nuôi cần quan hệ với người ta cũng là chuyện đương nhiên, là cô không nghĩ tới điểm này, có thể cô quen một mình độc lai độc vãng (nghĩa gần giống đi về một mình), lâu dần không biết nên xử lý mối quan hệ cơ bản giữa người với người thế nào.

“Được rồi! Trước đừng nói chuyện nữa, ăn cơm đi! Ăn cơm đi! Nếu không món ăn nguội hết!” Tiêu Như Thân gấp một miếng thịt bỏ vào chén Cố Tuyệt Y.

Trên mặt Giang Hiểu Cầm hiện vẻ bưng bình, “Đúng vậy! Chúng ta ăn cơm đừng nói chuyện nữa!”

Ba người yên lặng dùng cơm.

Đột nhiên, Giang Hiểu Cầm quay đầu nhìn Vương Tiểu Vi, “Cô cũng ngồi xuống cùng ăn cơm đi!”

“Tiểu Vi, em cũng ngồi xuống đi!”

“Chuyện này không tốt đâu!” Vương Tiểu Vi khó xử nhìn các cô.

“Không sao! Tôi là chủ nhà, tôi nói được, ngồi xuống đi!”

Vương Tiểu Vi không đỡ được các cô, ngồi xuống cùng các cô ăn cơm.

Khoảng mười phút sau.

Giang Hiểu Cầm nhìn Vương Tiểu Vi, “Vừa rồi tôi không cần thận nói xấu thiếu chủ Bách Lý, cô sẽ không nói với ngài ấy chứ!”

Vương Tiểu Vi giật mình, trong mắt có chút hoang mang nhìn Giang Hiểu Cầm, “Ngài có nói xấu thiếu chủ sao?”

“Có!” Giang Hiểu Cầm nhìn cô gật đầu, “Cô có thể đừng nói với thiếu chủ Bách Lý không?”

Sao cô không nhớ nhỉ, “À! Được!” Vương Tiểu Vi gật đầu.

Hồi lâu sau, Vương Tiểu Vi mở to hai mắt nhìn Giang Hiểu Cầm, miệng còn ngậm cơm chưa kịp nuốt vào, bộ dạng kia thật sự rất khôi hài và đáng yêu.

Cố Tuyết Y có gắng mím môi không cười ra tiếng, vừa rồi mẹ nuôi bảo Tiểu Vi ngồi xuống ăn cơm, cô đã đoán được là chuyện gì rồi!

Hết chương 2

Quyển 3 - Chương 3

Edit: Ngọc Hân –

Sau khi ăn cơm trưa, ăn trái cây xong, ánh nắng bên ngoài sáng rực.

Giang Hiểu Cầm đang xem TV bỗng chuyển qua nhìn Cố Tuyết Y, đáy mắt ấm áp như chần bông, “Trái cây con cũng đã ăn xong, có phải con nên gọi điện cho thiếu chủ Bách Lý không?” LQĐỒN

Đôi mắt Cố Tuyết Y tĩnh mịch nhìn Giang Hiểu Cầm, khóe miệng cười ấm áp như gió xuân, “Mẹ nuôi, con đồng ý với mẹ là ăn cơm trưa xong sẽ điện thoại cho Bách Lý Hàn Tôn, nhưng con lại không nói là ngày nào.”

Sắc mặt Giang Hiểu Cầm lập tức khốn cùng, sau đó bừng tỉnh hiểu ra, ánh mắt hơi tức giận nhìn Cố Tuyết Y, “Con chơi chữ với mẹ à? Con.....”

“Được rồi! Mẹ nuôi, con biết mình đang làm gì, mẹ không cần phải lo cho con.” Cố Tuyết Y cười cười, hai con ngươi sáng lấp lánh như lân tinh trên biển dưới ánh mặt trời.

Tạm biệt nhà họ Tiêu.

Cố Tuyết Y đi bộ trên đường nhỏ, ánh mặt trời sau giữa trưa nắng rực, nước trên đường nhỏ đã biến mất, dưới ánh nắng đường nhỏ như khúc xạ từng vầng sáng, hoa cỏ ven đường cũng hơi phản quang, mặt đất loang lổ nhiều điểm sáng.

Vương Tiểu Vi theo sát sau lưng, nhưng vẻ mặt có phần bất mãn,

thình thoảng tầm mắt lại nhìn bóng lưng Cố Tuyết Y.

Đi hết đường nhỏ, chiếc xe sang trọng đậu ngay chỗ quẹo.

Tài xế thấy các cô vội vàng xuống xe, bao tay trắng tinh đặt lên nắm cửa, mở cửa xe, cung kính làm tư thế xin mời.

Lên xe.

Khuôn mặt tinh xảo trong trẻo nhưng lạnh lùng, cằm kiêu ngạo, đôi mắt màu hổ phách lạnh lẽo, hờ hững nhìn ngoài cửa sổ, vô hình trung trên người quanh quẩn khí chất lạnh như băng.

Vương Tiểu Vi ngồi bên cạnh cô cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của cô, “Tiểu thư, có phải ngài đang suy nghĩ chuyện của tiểu thư Tiêu không? Bây giờ ngài muốn tới tập đoàn Lăng thị à?” Cảnh thận dò hỏi.

“Không đi, bây giờ cửa ra vào tập đoàn Lăng thị có cả đám phóng viên truyền thông, tôi đi chỉ tự tìm phiền toái cho mình, tôi tin phu nhân Lăng sẽ xử lý việc này trước, nhà họ Tiêu và nhà họ Lăng kết thành thông gia cả hai nhà đều có lợi, hôm nay xảy ra chuyện như vậy Lăng Hi Dạ không tránh khỏi sẽ bị đám cổ đông lên án, mai Nhã Mạn về, tất cả mọi chuyện chờ Nhã Mạn về rồi nói sau.” Vẻ mặt Cố Tuyết Y lạnh lùng, đôi mắt lạnh lẽo, cô thờ ơ nhìn bên ngoài, giọng nhẹ như nước, đột nhiên giống như có giọt nước lạnh đập lên da thịt ấm áp, khiến người ta không kiềm chế được rùng mình, nổi hết cả da gà.

Cô sẽ khiến Lăng Hi Dạ biết, chị em tốt của Cố Tuyết Y cô không phải dễ bắt nạt như vậy đâu!

Vương Tiểu Vi giật mình, sau lưng truyền tới cơn lạnh cô mới lấy lại tinh thần, đôi mắt tĩnh mịch, ánh mắt hơi phức tạp, vừa giống khiếp

đảm lại vừa như kính sợ. Cô chỉ nhìn Cố Tuyết Y mà không lên tiếng.

“Em biết hai người Lăng Hi Dạ và Bách Lý Hàn Tôn quen biết bao lâu không?” Cố Tuyết Y không quay đầu lại, nhàn nhạt hỏi.

Lần trước trong hôn lễ, Bách Lý Hàn Tôn chọn Lăng Hi Dạ, không biết bây giờ có chọn Lăng Hi Dạ hay không, nếu như giúp tiếp thì cô.....

Con mắt trong suốt hiện vẻ lạnh lẽo, giống như mặt trời xuyên qua mặt băng chiếu xuống đáy hồ, sáng lấp lánh.

“Chuyện này em không biết, trong hôn lễ là lần đầu tiên em nhìn thấy tổng giám đốc Lăng!” Vương Tiểu Vi cẩn thận liếc nhìn sắc mặt Cố Tuyết Y.

Cố Tuyết Y cũng không nói gì nữa, nhìn bên ngoài.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh rơi trên mặt cô, làm khuôn mặt cô càng trong suốt.

Chiếc Bentley RV màu đen chạy nhanh trên đường lớn, dưới ánh nắng như được độ lên một tầng sáng, chói lóa đẹp mắt.

Nhan Mộng Lam vừa ra khỏi thang máy, một thân tây trang hàng hiệu màu đen, ác khóa được gắn rất nhiều thạch anh cao cấp, khí chất lạnh lùng cao quý, cô tự tin bước đi trên hành lang.

Lương Mẫn Dạng nghênh đón, trên mặt mang nụ cười chuyên nghiệp, “Hoan nghênh tổng giám đốc Nhan đã đến.”

“Tôi muốn gặp tổng giám đốc của các người!” Ngũ quan mỹ lệ khiến cô thoát nhìn càng thêm lạnh lẽo, nhìn kỹ thì đáy mắt không chút độ

ấm, cô nhìn Lương Mẫn Dạng lạnh lùng nói.

“Tổng giám đốc đã chờ ngài ở phòng họp!”

“Dẫn đường!”

“Vâng!” Lương Mẫn Dạng khom lưng, ngón tay chỉ về phía trước, “Xin mời, tổng giám đốc Nhan.”

Nhan Mộng Lam tự mình lướt qua Lương Mẫn Dạng, bước từng bước.

Lương Mẫn Dạng cũng bước theo Nhan Mộng Lam, khóe mắt thỉnh thoảng liếc nhìn cô.

Có hai lần đối diện với Nhan Mộng Lam mới thu hồi tầm mắt.

Lộ trình ngắn ngủi vài chục giây, Lương Mẫn Dạng lại xài hết hai phút đồng hồ.

Vẻ mặt lạnh lẽo của Nhan Mộng Lam thoáng hiện vẻ không vui.

Cửa phòng họp mở ra, Nhan Mộng Lam đi vào liền phát hiện một ánh mắt lợi hại đang nhìn cô, cô đối mặt, một gương mặt baby trắng như tuyết, khóe miệng ẩn chứa nụ cười bất cần đời, vẻ mặt như đứa trẻ lớn xác bị làm hư, khóe miệng cười châm chọc, không thể nghi ngờ đây là Trương Dịch Dương.

Trên mặt anh ta lộ vẻ còn lạnh lùng hơn.

Một đám nhân viên chủ quản thấy Nhan Mộng Lam tới vội vã đứng dậy chào hỏi.

Nhan Mộng Lam cũng không nhìn họ, tự mình đi dọc theo bàn hội nghị hình bầu dục, cũng chính là vị trí đối diện với Trương Dịch Dương.

Mấy nhân viên chủ quản kia thấy Nhan Mộng Lam như vậy, trong lòng bắt đầu kinh hoàng, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống, điều này cũng không có biện pháp, bọn họ lẫn lộn ở thành phố D cùng Trương Dịch Dương nhiều ngày như vậy mà chút tiến triển đều không có, Trương Dịch Dương nhất định phải đợi cô đến mới bằng lòng bắt đầu đàm phán hợp đồng, bọn họ mạo hiểm cả chuyện có thể mất việc để mời tổng giám đốc Nhan tới thành phố D một chuyến, bây giờ thì tốt rồi, chỉ sợ trở về tiền lương sẽ bị trừ gần hết.

Trong phòng sáng sủa, ánh mặt trời nghiêng ngả chiếu vào, điều hòa chậm rãi thổi gió lạnh.

Khuỷu tay Nhan Mộng Lam đặt trên bàn, con ngươi đen nhánh nhìn Trương Dịch Dương, ngồi thẳng tắp, khí chất nữ vương cao quý bao phủ trên người cô.

“Tổng giám đốc Trương, tôi đã đến, chúng ta có thể bắt đầu bàn về nội dung hợp tác!” Giọng lạnh lùng bùng nổ trong phòng họp yên tĩnh.

Ánh mắt Nhan Mộng Lan nhìn về nhân viên chủ quản bên cạnh, tên đó bị nhìn đột nhiên rùng mình, tay cầm tài liệu liên quan đến nội dung hợp tác đứng dậy đưa tới trước mặt Trương Dịch Dương, sau khi trở về lưng anh ta đã mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, quần áo ẩm ướt một mảng.

Trương Dịch Dương nhận tài liệu, mở ra, sau đó từ trên tài liệu ngược mắt nhìn Nhan Mộng Lam, khóe miệng nghiền ngẫm không thay đổi, con mắt thâm thúy xẹt qua vẻ đang nhìn con mồi.

Cười nói, “Tôi nghe đồn đại tiểu thư Nhan là một băng sơn mỹ nhân, không nghĩ tới hôm nay vừa thấy quả thực là băng sơn mỹ nhân, ngay cả làm việc cũng bán mạng như vậy.”

Tay Lương Mẫn Dạng ngồi bên cạnh anh ta đặt trên bàn phím laptop lập tức cứng ngắc, một giây sau trên mặt vẫn bình thường.

“Cô bán mạng vì công việc như vậy thì cuộc sống có gì vui? Thịnh thoảng cô cũng nên thư giãn một chút chứ, như thế cũng tốt cho thân thể của cô, dù sao phụ nữ mệt mỏi dễ nhanh già lắm!” Giọng nói hờ hững xen lẫn vài phần bướng bỉnh.

Sắc mặt Nhan Mộng Lam không gợn sóng, đôi mắt vẫn lạnh lẽo, không chút độ ấm, cô nhìn Trương Dịch Dương, “Cảm ơn tổng giám đốc Trương quan tâm, ai bảo tôi không có năng lực như tổng giám đốc Trương, biết hưởng thụ cuộc sống như vậy chứ, vì ăn một bữa cơm mà sẵn lòng chi 100 ngàn, lại sẵn lòng tiêu tốn 200 ngàn cho ngôi sao nữ ăn cơm với anh, nhưng cũng chính vì tổng giám đốc Trương không tiếc như vậy làm tôi hiểu trên thế giới này thì ra cơm đúng là làm từ vàng. Những người nông dân làm ruộng kia chỉ sợ phải gây dựng giống mới rồi! Nếu không thật sự không cách nào sống sót.”

“Wow!” Trương Dịch Dương nhìn Nhan Mộng Lam như chột nhìn thấy quái vật, “Thì ra cô để ý đến tôi như vậy, có phải cô thích tôi không?”

Anh ta không chờ Nhan Mộng Lam mở miệng đã nói tiếp, “Khó trách, bộ dạng tôi đẹp trai lại có tiền, không chỉ cô thích tôi mà ngay cả những người phụ nữ khác cũng đều thích tôi.”

Nhan Mộng Lam ngó bộ dạng cà lơ phất phơ của Trương Dịch

Dương, cặp môi đỏ mọng cười châm chọc càng lúc càng rõ, “Không phải tôi thích để ý tới anh, chuyện của anh đã sớm bị báo chí phát hiện, ai ai đều biết, tùy tiện hỏi một bất cứ người nào cũng biết.”

“Thật à? Sao tôi đây lại không biết nhỉ?” Gương mặt baby toát ra vẻ hoang mang.

“Tổng giám đốc Trương, chúng ta vẫn nên nói qua nội dung hợp tác đi!” Nhan Mộng Lan mặc kệ Trương Dịch Dương có nghe hay không, cô nói ra từng ưu điểm khi hợp tác cùng công ty họ, và giới thiệu sơ qua một số sản phẩm.

Trong lúc đó, thỉnh thoảng Trương Dịch Dương cố ý cắt ngang lời Nhan Mộng Lam, chen vào mấy câu nói không liên quan gì tới nội dung hợp tác, sắc mặt Nhan Mộng Lam vẫn lạnh băng như cũ thuyết trình.

Hội nghị bất tri bất giá tiến hành đến giai đoạn kết thúc.

“Nếu như tổng giám đốc Trương không có vấn đề gì nữa, thì phiền anh ký hợp đồng!”

Lời Nhan Mộng Lam vừa nói xong, một nhân viên chủ quản đưa bút đến trước mặt Trương Dịch Dương.

Trương Dịch Dương cầm bút, khi còn cách gang tấc đột nhiên anh ta dừng lại, ngẩng đầu nhìn Nhan Mộng Lam, khóe miệng cười xán lạn như ánh mặt trời, “Nội dung hợp tác của tổng giám đốc Nhan đúng là không có vấn đề gì, nhưng tôi vẫn hơi lo lắng.”

Nhan Mộng Lam giật mình, hít sâu một hơi, con mắt thâm thúy rét lạnh, cô nhìn Trương Dịch Dương, giọng lạnh nhạt hỏi, “Tổng giám đốc Trương lo lắng về đề gì vậy? Anh nói đi, chúng ta có thể bàn lại.”

Có lẽ hạng mục này xem như to lớn với tập đoàn Nhan thị, nhưng nếu tốn nhiều thời gian như vậy thì cô tình nguyện dùng những khoảng thời gian đó đi tìm mấy hợp đồng nhỏ.

“Bây giờ thì còn chưa xảy ra vấn đề gì, chờ tôi nghĩ ra vấn đề rồi thì tôi sẽ nói với cô.” Trương Dịch Dương nhíu mày, đôi mắt ẩn chứa vẻ khó xử nhìn Nhan Mộng Lam, chần chừ một lúc mới nói.

“Vậy được rồi! Tôi để nhân viên công ty tôi ở lại, tổng giám đốc Trương có vấn đề gì thì anh có thể nói với bọn họ, tôi tin họ có khả năng giải quyết vấn đề của anh.” Nhan Mộng Lam đẩy chiếc ghế ra đứng người lên, khuôn mặt trắng noãn không hề cười, lộ ra vẻ lạnh lẽo nhìn Trương Dịch Dương nói.

Cô vừa đứng dậy, đám nhân viên chủ quản của tập đoàn Nhan thị cũng đứng dậy theo.

“Tiểu thư Nhan, vậy nếu ngộ nhỡ vấn đề tôi nói họ không giải quyết được thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cô muốn tôi chờ cô từ thành phố F tới à? Đến lúc đó sẽ lãng phí bao nhiêu thời gian của hai bên!” Vẻ mặt Trương Dịch Dương đột nhiên nghiêm túc, ngẩng đầu nhìn Nhan Mộng Lam, đáy mắt ẩn chứa gian xảo và thông minh cơ trí.

Nhan Mộng Lam khe cau mày, dừng khoảng vài chục giây, “Vậy được rồi! Tôi sẽ ở lại thành phố D hai ngày, qua thời gian đó thì dù tổng giám đốc Trương không nghĩ ra vấn đề gì tôi cũng phải về thành phố F, anh nhất định phải đồng ý để cấp dưới của tôi tiếp nhận hạng mục này.” Cô không nghĩ hết hai ngày sau đó, Trương Dịch Dương lại muốn cô chạy tới thành phố D tiếp quản hạng mục lần này.

“Được!” Trương Dịch Dương cười đi về phía Nhan Mộng Lam, “Cô

đang ở địa bàn của tôi, tôi đây thân làm chủ nhà đương nhiên phải tiếp đón cô chu đáo, cô không quen thuộc ở đây, để thư ký tôi đặt khách sạn giúp cô!”

“Cảm ơn tấm lòng của tổng giám đốc Trương, tôi xin nhận tấm lòng, cho dù đến chỗ xa lạ nếu muốn biết cái gì thì chỉ cần cú điện thoại là được, tổng giám đốc Trương vẫn nên nghĩ về vấn đề nội dung hợp tác đi! Tôi sẽ không quấy rầy anh!” Vẻ mặt Nhan Mộng Lam xa cách, lạnh lùng khách khí nói.

Hai tay Trương Dịch Dương đặt trong túi quần, khóe miệng cười tà, nét mặt như đứa trẻ lớn xác được súng tận trời, anh ta lẳng lẳng nhìn bóng lưng Nhan Mộng Lam.

Hết chương 3

Quyển 3 - Chương 4

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ánh nắng sáng sớm chiếu rọi.

Cố Tuyết Y nằm trên giường mở mắt ra lại nhắm mắt vào nhưng không ngủ được, cô dứt khoát rời giường. LQĐ

Cô mới từ phòng tắm đi ra, cửa phòng tắm vang lên.

Cô giật mình.

Mở cửa ra.

Vương Tiểu Vi chỉ vào phòng khách, cô không hỏi cũng biết là ai.

Cô chậm rãi đi tới.

Vừa thấy Tiêu Nhã Mạn, trong đầu Cố Tuyết Y hiện lên bốn chữ ‘Cả người tiều tụy’, trong mắt cô không che dấu đau lòng vì Nhã Mạn, tầm mắt cô không rời khỏi Tiêu Nhã Mạn, cô lặng lẽ ngồi xuống.

Ngón tay hai bên eo xiết chặt.

Cảm lạnh lẽo như mùa đông giá rét, môi mím chặt, cô nhìn Tiêu Nhã Mạn hít một hơi thật sâu, từ từ bình tĩnh lại cơn sóng điên cuồng trong lòng, cánh môi mềm mại phảng phất như nhụy hoa dưới ánh mặt trời nở nụ cười cứng ngắc, đôi mắt màu hổ phách xẹt qua ý cười, “Cậu gầy!”

Tiêu Nhã Mạn nhìn cô, đôi mắt sáng ngày xưa giờ vô cùng âm đảm mờ mịt, đôi môi hồng phấn ngày trước trở nên tái nhợt còn có vết thương nhỏ, khuôn mặt ngọt ngào đáng yêu đã gầy đến mức có thể nhìn thấy xương gò má, màu da đen xám không còn trắng như trước, có mấy vết bầm, tóc bóng mượt ngày trước giờ rối bù xơ xác, giống như già thêm vài tuổi.

Từ từ...

Từ từ.....

Ánh mắt cô đỏ lên, ướt át, từng giọt nước long lanh khiến người khác đau lòng dính trên lông mi, đau đớn đáng thương, thân thể mong manh giống như trong nháy mắt sẽ bị gió cuốn đi mất.

Cố Tuyết Y nhìn cô, ngón tay cuộn chặt, móng tay dài đâm vào lòng bàn tay cô, hơi đau đớn, cũng chỉ có như vậy cô mới có thể duy trì lý trí của mình, khống chế xúc động chạy tới tập đoàn Lăng thị giết chết Lăng Hi Dạ.

Vương Tiểu Vi nhìn thân hình nhỏ gầy của Tiêu Nhã Mạn, không tự chủ cắn môi dưới, thật sự nhớ tới cô mấy ngày trước ngọt ngào dưới ánh mặt trời là thế. Tiêu Nhã Mạn như vậy không chỉ khiến cô thấy mà đau lòng, nếu để mấy người phụ nhân Tiêu thấy chỉ sợ không đi giết Lăng Hi Dạ là không được.

Truyện bên diễn đàn Lê*QUÝ)ĐỒ.N

Cố Tuyết Y liếc mạt nhìn nhin xúc động trong lòng, cô nhìn Tiêu Nhã Mạn, dùng giọng rất đổi dịu dàng nói, “Được rồi, cậu cũng đã thấm mệt, tắm rửa qua rồi nghỉ ngơi một lát nhé”!

Nắm tay cô khẽ run rẩy, chậm rãi nâng lên, kề sát Tiêu Nhã Mạn mới buông ra, nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt khiến cô đau lòng, đôi mắt cô không tự chủ cũng đỏ au, cảm xúc trong tay không mềm mại như ngày trước.

Đôi mắt Tiêu Nhã Mạn đỏ bừng đầy nước, tay cô có vài chỗ bị xước da, run rẩy chậm rãi bao trùm lên tay Cố Tuyết Y, độ ấm khiến cô như thể có chỗ dựa vào, trái tim cũng dần yên ổn lại, cô nhẹ nhàng cọ xát lòng bàn tay Cố Tuyết Y như đang làm nũng.

Bây giờ bất kể là mặt cô, hay là bàn tay, ngay cả lòng đều cảm thấy ấm áp!

Cả người cô mệt mỏi xuống máy bay, mấy phóng viên kia như sư tử hung dữ xông tới chỗ cô, bọn họ níu chặt áo cô không cho cô đi, giống như bất cứ lúc nào cũng muốn ăn sạch cô, thật đáng sợ!

Cô ngã xuống đất.

Trên mặt đất lạnh lẽo, xuyên qua quần áo cô thấm vào trong người, bọn họ chẳng ai giúp cô, bọn họ lại càng không ngừng hỏi cô, bọn họ không ngừng chen chúc, va chạm vào mặt cô, bọn họ giẫm lên tay cô.

Cô cũng chẳng biết qua bao lâu, cô cũng không biết sao mà về được tới đây.

Cố Tuyết Y chuyển tầm nhìn sang Vương Tiểu Vi, “Em vào xả nước ấm giúp cậu ấy, thuận tiện nhỏ ít dầu an thần vào trong nước.”

Wang Xiao Vi gật đầu nhìn Tiêu Nhã Mạn, đáy mắt đầy vẻ đau lòng.

Mười phút sau, nước xả đầy.

Cố Tuyết Y dìu Tiêu Nhã Mạn đứng dậy, chậm rãi đi vào phòng tắm.

“Nhã Mạn, cậu tắm rửa trước đã, sau đi ra tớ khử trùng vết thương cho cậu.”

“Ừ!”

Tiêu Nhã Mạn không muốn rời cái ôm ấm áp của cô.

Đóng cửa phòng tắm, cô cởi đồ rồi ngồi vào trong bồn tắm.

Ngoài cửa.

Cố Tuyết Y nhìn cửa gỗ phòng tắm hồi lâu, chậm rãi ra quyết định một chuyện.

Cô và Tiêu Nhã Mạn ăn chút đồ ăn, rồi ngủ cùng Tiêu Nhã Mạn, nghe tiếng hô hấp ổn định cô nhẹ chân nhẹ tay rời giường.

Nhẹ đóng cửa phòng lại.

“Tiểu thư! Em đã bảo tài xế chuẩn bị xe xong rồi đang chờ ngài dưới lầu, bây giờ ngài muốn trực tiếp tới tập đoàn Lăng thị? Hay là tới nhà họ Tiêu?” Vương Tiểu Vi đi theo bên cạnh cô, nhỏ giọng hỏi.

Cố Tuyết Y thở dài một hơi, ngón tay xoa huyệt thái dương.

“Tới tập đoàn Lăng thị.”

Scandal của Lăng Hi Dạ và bạn gái cũ tiếp tục thăng cấp, cửa Lăng thị có rất nhiều phóng viên truyền thông vây quanh, xe không chạy qua được.

Nhìn đám phóng viên truyền thông ngoài cửa sổ, cô nhúu nhẹ mày, vết thương trên người Nhã Mạn nhất định là do bị mấy người này giẫm lên.

Tập đoàn Lăng thị tăng cường thêm hơn mười bảo vệ nữa, ngăn chặn phóng viên truyền thông chen chúc, lên tiếng mời các phóng viên truyền thông phối hợp lùi về sau.

Qua hơn 10 phút dẹp đường, cửa tập đoàn Lăng thị rốt cuộc khôi phục yên tĩnh.

Cô nhân viên tiếp tân nhìn cách đó không xa có một cô gái chậm rãi đi tới, sau lưng là một cô gái mặc váy bông người hầu màu xanh trắng.

Khuôn mặt tinh xảo lại tựa như rất bình thường, da thịt trắng nõn, đôi mắt lạnh nhạt trong trẻo nhưng lạnh lùng như ngọc lưu ly, phong thái xa cách lạnh như băng.

Quần áo trên người không phải đồ hàng hiệu.

Cô nhân viên tiếp tân nhúu mày, loại người như cô ta sao bảo vệ lại cho đi vào nhỉ!

“Tôi muốn gặp tổng giám đốc của các người!” Cố Tuyết Y lạnh nhạt nhìn cô nhân viên tiếp tân, trực tiếp nói.

“Thật xin lỗi! Xin hỏi cô có hẹn trước không? Nếu như không thì e rằng tổng giám đốc sẽ không gặp cô!” Cô nhân viên tiếp tân nhìn Cố Tuyết Y, trong mắt không hề che dấu sự châm chọc và khinh thường.

Vương Tiểu Vi tiến lên một bước muốn lên tiếng nhưng bị Cố Tuyết

Y cản lại, ánh mắt cô trừng nhìn chăm chăm cô nhân viên tiếp tân.

Bây giờ tiểu thư đang lửa giận thiêu đốt, còn không mau thông báo cho Lăng Hi Dạ đi.

Đại sảnh rộng rãi, thiết kế hoa lệ.

Cố Tuyết Y lạnh lùng nhìn cô nhân viên tiếp tân, “Tôi nói một lần cuối cùng, tôi muốn gặp tổng giám đốc Lăng Hi Dạ của các người, bảo hắn ta xuống gặp tôi.” Một câu cuối cô gầm nhẹ.

Cô nhân viên tiếp tân lập tức bị khí thế của cô hù dọa, giống như tổng giám đốc trong miệng cô là một người bình thường, mà không phải là tổng giám đốc của tập đoàn lớn đứng trong top 100 của Trung Quốc.

Chẳng lẽ thân phận cô ta còn có địa vị hơn cả tổng giám đốc các cô?

Cô nhân viên tiếp tân cầm điện thoại lên gọi cho cấp trên.

Cúp điện thoại, cô nhân viên tiếp tân lập tức mời hai người Cố Tuyết Y vào thang máy.

Cố Tuyết Y lao ra thang máy bước dọc theo hành lang.

Nhìn thấy cửa phòng làm việc, cô đưa tay đẩy ra.

Lý Uyển Ngọc vội cản cô lại, “Mời cô chờ một lát, tôi thông báo cho tổng giám đốc một tiếng cô mới có thể đi vào.”

Cố Tuyết Y chậm rãi nhìn Lý Uyển Ngọc, trong mắt lộ vẻ lạnh lẽo, “Cút!” Khuôn mặt lạnh lùng như khối băng trong suốt sáng lấp lánh, trong nháy mắt trên người cô phả ra hơi thở lạnh lẽo.

Lý Uyển Ngọc kinh ngạc giật mình, ngơ ngác nhìn Cố Tuyết Y, đây là lần đầu tiên trong hơn ba mươi cuộc đời cô nhìn thấy người lạnh lùng đến như vậy. Đột nhiên xuất hiện, trong lòng hoảng loạn run rẩy.

Không có Lý Uyển Ngọc cản trở, Cố Tuyết Y đẩy cửa ra.

Nghe tiếng động mạnh, Lăng Hi Dạ ngẩng đầu lên, liếc thấy khuôn mặt Cố Tuyết Y âm u lạnh lẽo, trên người bao phủ hơi thở lạnh lùng, anh ta liền giật mình, trong lòng hơi hoảng.

Phảng phất như ánh mặt trời trong phòng đều biến thành băng.

Lăng Hi Dạ có ảo giác, đây không phải là văn phòng mà là hầm băng lạnh lẽo.

“Bốp....” Cố Tuyết Y đi qua dùng hết sức bình sinh tát Lăng Hi Dạ một cái.

Tay cô nóng tê rần.

Vương Tiểu Vi kinh ngạc nhìn Cố Tuyết Y.

Lý Uyển Ngọc đi theo vào phòng cũng trừng mắt khó có thể tin nhìn Cố Tuyết Y, rốt cuộc cô ta là ai? Sao lại dám đánh tổng giám đốc của các cô? Phải biết rằng thân phận tổng giám đốc các cô chính là.....

Trời ơi! Chuyện này nếu để phu nhân biết thì đây không phải là âm mưu nghiêng trời lệch đất à?

Khuôn mặt điển trai của Lăng Hi Dạ nhanh chóng lệch sang một bên, trên mặt truyền tới nóng rát, anh ta mới ý thức được mình vừa bị người ta tát một cái, lập tức trong lòng tuôn trào cảm giác lòng tự

trọng của đàn ông bị tổn thương.

Sau đó bùng phát cơn giận dữ.

Anh ta chậm rãi quay mặt lại, trong mắt hừng hực lửa giận, anh ta hung ác trừng mắt nhìn chằm chằm Cố Tuyết Y.

Ngón tay bên hông xiết chặt.

Vẻ mặt Cố Tuyết Y lạnh như băng, đôi mắt lạnh nhạt nhìn anh ta, “Lăng Hi Dạ anh có tư cách gì tức giận?” Khóe miệng cười lạnh châm chọc, “Lúc trước tôi đã nói, nếu anh không đối xử tốt với Nhã Mạn thì tôi sẽ bắt anh trả giá rất đắt, còn anh bắt Nhã Mạn chịu bao nhiêu uất ức? Để một mình Nhã Mạn đi hưởng tuần trăng mật, để mình cậu ấy ở đất nước ngoài lạ lẫm, để mình cậu ấy đối mặt với nhiều phóng viên truyền thông truy hỏi, còn làm cậu ấy bị thương. Lăng Hi Dạ anh đi ra ngoài ăn chơi trác táng thì ăn chơi trác táng đi, sao lại để phóng viên chụp được? Anh như vậy thật sự là đồ bỏ đi, bề ngoài là hình người, bên trong là cặn bã.”

Vương Tiểu Vi nhìn Cố Tuyết Y, trong lòng thầm kêu nói rất hay! Nghĩ tới Nhã Mạn trong nhà yếu đuối như búp bê pha lê, cô cảm thấy một cái tát này là quá nhẹ rồi.

Trên mặt Lý Uyển Ngọc kinh ngạc.

Đây là bạn của phu nhân tổng giám đốc? Sao chị không nhớ có nhân vật như vậy tồn tại nhỉ? Nhưng ngược lại chị rất bội phục dũng khí của Cố Tuyết Y, tát một cái còn mắng nữa.

Lửa giận trong mắt Lăng Hi Dạ dần dần tắt bớt, anh ta chống lại tầm mắt Cố Tuyết Y, “Tôi không đi ra ngoài ăn chơi trác táng.....”

“Không ra ngoài ăn chơi trác táng? Vậy anh đi ra ngoài làm gì? Hay là anh muốn nói, anh và bạn gái cũ không bị chụp hình trên giường nên chưa tính là ăn chơi trác táng đúng không?” Trong mắt Cố Tuyết Y ẩn chứa vẻ mỉa mai.

Lòng ngực Lăng Hi Dạ phập phồng không ngừng, anh ta cố gắng giải thích, “Tôi và Toa Toa gặp nhau chỉ là để nói chuyện chúng tôi chia tay, không có chuyện gì khác, về phần tại sao lại bị đám chó săn chụp được thì tôi cũng không biết, bất quá chuyện này tôi sẽ điều tra rõ ràng rồi cuộc là ai đang giở trò quỷ.”

“Lăng Hi Dạ, anh đừng giả mù sa mưa trước mặt tôi nữa, anh là hạng người gì tôi liếc mắt là biết, một người đàn ông có trách nhiệm thì không vớt bà xã đi hưởng tuần trăng mật một mình.”

Lăng Hi Dạ trầm mặc, một lát sau anh ta nói, “Chuyện này là tôi cũng có chút không đúng, chuyện này.....”

“ ‘Cũng’?” Đôi mắt lạnh lùng trong suốt nhìn Lăng Hi Dạ, khóe miệng mỉa mai còn chưa giảm xuống, “Lăng Hi Dạ, tôi thấy anh vốn không nhận thức được tất cả mọi chuyện đều là anh sai, chẳng lẽ anh nói chữ ‘Cũng’ nghĩa là Nhã Mạn cũng có sai à?” Tay cô hơi nâng lên, tựa như chỉ cần Lăng Hi Dạ nói đúng, cô lập tức vung một bạt tai qua.

Trên mặt Lăng Hi Dạ có dấu năm ngón tay rõ rệt, đỏ bừng, anh ta không lên tiếng.

“Tôi mặc kệ anh có phải là bạn của Bách Lý Hàn Tôn hay không, dĩ nhiên chuyện này tôi đã nhúng tay thì tôi sẽ không cho anh cơ hội để tổn thương Nhã Mạn tiếp.”

Lý Uyển Ngọc nhìn Lăng Hi Dạ một lát, tầm mắt rơi trên người Cố

Tuyết Y, “Thật ra đây là chuyện giữa hai người họ, chúng ta là người ngoài can thiệp thì không hay lắm. để họ tự mình giải quyết đi! Lần này tổng giám đốc làm việc thiếu suy nghĩ, không nên đối xử với phu nhân tổng giám đốc như vậy, vợ chồng ở chung nào có chuyện không cãi nhau, ầm ĩ xong là hòa! Không có chuyện gì đâu!”

“Cô nói rất nhẹ nhàng, bởi vì cô không phải là người trong cuộc, nhưng tôi lại cảm nhận được nội tâm của Nhã Mạn!” Cố Tuyết Y xoay người nhìn Lý Uyển Ngọc, chỉ vào Lăng Hi Dạ.

Hết chương 4

Quyển 3 - Chương 5

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Cô có biết cách làm của anh ta đã khiến Nhã Mạn bị tổn thương cỡ nào không? Cũng có lẽ do cô không đau đớn không tê dại, nhưng với tôi mà nói, tôi là hận không thể giết chết hắn ta.” LQĐIÔN

Mười năm nay, đây là lần đầu tiên cô hận một người như vậy.

“Cả đời này của Nhã Mạn không may mới đụng phải kẻ đốn mạt như anh.” Sắc mặt Cố Tuyết Y lạnh như băng, ngực phập phồng không ngừng, khó có thể kiềm chế ý nghĩ trong lòng, không khống chế được gầm nhẹ.

Cô không ngừng hít sâu, “Hôm nay anh không cho tôi một công đạo thì chúng ta đừng ai nghĩ sẽ ra khỏi văn phòng này.” Giọng bình tĩnh cứng ngắc hơi run rẩy.

Sắc mặt Lý Uyển Ngọc nặng nề, chị nhìn thoáng qua Lăng Hi Dạ, lại nhìn Cố Tuyết Y, cuối cùng không biết nên nói gì cho phải.

Vừa mới tiến đám cổ đông, hiện giờ Cố Tuyết Y lại muốn câu trả lời thuyết phục, chuyện ầm ĩ lại náo loạn này, nếu tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp.

Vương Tiểu Vi cung kính đứng bên cạnh nhìn bọn họ, cô cảm thấy tiểu thư đối với Lăng Hi Dạ như vậy là quá nhẹ, nếu thật sự đối phó với tập đoàn Lăng thị, với sự yêu thương của thiếu chủ đối với tiểu thư, tuyệt đối sẽ giúp tiểu thư xả giận. Đây cũng là suy nghĩ của cô

từ sự kiện trong hôn lễ lần trước suy ra.

Sắc mặt Lăng Hi Dạ hơi tiều tụy, quàng thâm dưới mắt có thể nhìn ra tối qua anh ta ngủ không ngon giấc, anh ta đi tới đi lui trong phòng, đôi mắt không dám đối diện với Cố Tuyết Y. Anh ta cảm thấy khí chất trên người Cố Tuyết Y rất giống khí chất cao cao tại thượng trên người thiếu chủ Bách Lý. Không nói tới chuyện khác, chỉ bằng Cố Tuyết Y là người phụ nữ của thiếu chủ Bách Lý, anh ta cũng phải nhường ba phần, chuyện lần trước đơn giản là thiếu chủ Bách Lý nề đó là ngày anh ta kết hôn.

Chuyện lần này là anh ta không nghĩ chu đáo.

Anh ta ở cùng Toa Toa sao có thể bị đám chó săn chụp được?

Lăng Hi Dạ đi qua đi lại trong phòng không dừng.

Vẻ mặt Cố Tuyết Y trong trẻo nhưng lạnh lùng, đôi mắt tĩnh mịch trong suốt như bầu trời xanh lam giờ phút này lạnh như băng, đồng tử thâm thúy ẩn chứa vẻ cao ngạo lạnh lùng. Cằm căng cứng, cô lẳng lẳng đứng đó, lạnh nhạt nhìn bóng dáng Lăng Hi Dạ, vô hình trung trên người cô quanh quẩn hơi thở cao quý, mà hơi thở cao quý này lan tràn trong phòng, vô tình khiến Lý Uyển Ngọc và Lăng Hi Dạ cảm thấy bị áp lực.

Một phút trôi qua....

Bọn họ vẫn duy trì tư thế cũ.

Hai phút, tư thế vẫn vậy.

Bất tri bất giác đã một giờ trôi qua.

Bầu không khí yên tĩnh đột nhiên bị tiếng mở cửa phá vỡ.

Cố Tuyết Y chậm rãi liếc nhìn.

Vương Tiểu Vi và Lý Uyển Ngọc nhìn ra cửa đầu tiên.

Lăng Hi Dạ dừng bước ngẩng đầu nhìn qua.

Tiêu Nhã Mạn mặc một bộ đồ gọn gàng, tóc hơi rối, có thể do ngủ được một giấc nên tinh thần có vẻ khá hơn lúc nãy một chút, nhưng vết thương trên mặt khiến cô thoạt nhìn khá yếu ớt.

Cô nín thở từng bước đi tới dưới cái nhìn của mọi người.

Cô chậm rãi đi tới trước mặt Cố Tuyết Y.

Cố Tuyết Y lẳng lẳng nhìn cô, đáy mắt là vẻ ấm áp.

Tiêu Nhã Mạn chậm rãi cầm tay Cố Tuyết Y, cô từ từ ngược nhìn Cố Tuyết Y như một đoạn phim quay chậm, khuôn mặt gầy đến mức chỉ còn xương, từng chút từng chút hiện ra trong mắt Cố Tuyết Y, trái tim không tự chủ co rút.

Lý Uyển Ngọc nhìn Tiêu Nhã Mạn, đáy mắt chị không che dấu được vẻ đau lòng, chị không nghĩ tới mới vài ngày không gặp phu nhân tổng giám đốc mà cô lại gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, khiến người ta thấy mà đau lòng.

Điều này cũng khó trách sao Cố Tuyết Y lại tức giận như thế, đổi lại là chị cũng sẽ tức như vậy.

Vương Tiểu Vi nhìn Tiêu Nhã Mạn và Cố Tuyết Y, đáy mắt để lộ sự phần nộ của cô, hai tay cô đan chặt vào nhau.

Lăng Hi Dạ giật mình nhìn Tiêu Nhã Mạn, trong trí nhớ ít ỏi của anh ta, cô có khuôn mặt tươi vui luôn treo nụ cười, kết hợp với hình ảnh trong đầu bây giờ, đây căn bản là không thể.....

Tiêu Nhã Mạn nhìn Cố Tuyết Y, chăm chú nhìn cô, trong mắt phảng phất như có sự kiên định và cầu xin, cô không nói không rằng nhìn chăm chăm Cố Tuyết Y.

Cố Tuyết Y nhìn vào mắt cô, cảm ngược lại tay Tiêu Nhã Mạn, thoáng run rẩy như đang chịu đựng đau đớn khôn cùng, cô dần nhắm mắt lại, ngực phập phồng không dứt, một lát sau, tựa như ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe được, trong phòng yên tĩnh đến mức như thể tất cả bọn họ không tồn tại.

Cô chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt trong suốt vẫn chưa kịp thu hết đau lòng chất chứa, lại bị Nhã Mạn nhìn thấu, trái tim không nhịn được run lên một cái.

“Được! Tớ đồng ý với cậu, chuyện này để cậu xử lý, dù sao đây cũng là sự lựa chọn của cậu.” Giọng nhàn nhạt làm người ta cảm thấy cõi lòng tan nát lạnh lẽo.

Trong thoáng chốc, như thể toàn bộ đều từ bỏ cô.

Nét mặt Tiêu Nhã Mạn phức tạp, hai con ngươi sốt ruột nhìn cô, “Tuyết Y....” Cô biết Tuyết Y hiểu lầm ý cô.

“Cậu không cần nhiều lời, tớ hiểu cậu.” Một câu nói nhàn nhạt giống như đôi tay ấm áp này kịp thời an ủi trái tim Tiêu Nhã Mạn, trên mặt dần không còn vẻ lo lắng, khoe miệng mỉm cười, “Cảm ơn cậu!”

Cố Tuyết Y cười khẽ, ngưng mắt nhìn Tiêu Nhã Mạn, dịu dàng nói,

“Tớ chờ cậu bên ngoài! Chờ lát nữa chúng ta cùng về.” Có lẽ Nhã Mạn không yếu ớt giống như trong tưởng tượng của cô.

“Ừ!” Con mắt dần khôi phục ánh sáng ngày trước, ấm áp nhìn Cố Tuyết Y gật đầu.

Cố Tuyết Y buông tay Nhã Mạn ra, cô thản nhiên liếc nhìn Vương Tiểu Vi và Lý Uyển Ngọc, hai người một trước một sau rời khỏi phòng làm việc, nhưng ngay khi cô đóng cửa văn phòng, ánh mắt cảnh cáo nhìn Lăng Hi Dạ.

Cô đi ra ngoài cửa, bình tĩnh nhìn cửa phòng làm việc.

Vương Tiểu Vi nhìn bóng lưng cô, tiến lên, dịu giọng nói với cô, “Tiểu thư, chúng ta qua kia ngồi chút đi! Vừa rồi ngài đứng lâu như vậy cũng mỏi rồi!”

Cố Tuyết Y chậm rãi quay đầu, nhàn nhạt đáp một tiếng, Tiểu Vi không nói thì cô cũng không cảm thấy mỏi chân.

Vương Tiểu Vi dìu cô qua kia ngồi, sau đó cẩn thận ngồi xổm xuống giúp Tuyết Y bóp chân.

Đáy mắt Cố Tuyết Y sáng lên, cô nhìn Vương Tiểu Vi nói một tiếng cảm ơn.

Trên mặt Vương Tiểu Vi cười xán lạn, nói không cần khách khí, sau đó còn nói, “Tiểu thư, ngài thường xuyên ngồi trước máy vi tính viết tiểu thuyết, chân hay co lên nên máu không tuần hoàn được, hôm nay đứng lâu như vậy nếu không mát xa thì ngày mai thức dậy chân ngài nhất định sẽ bị đau.” Cúi đầu nhẹ nhàng mát xa chân cho Tuyết Y.

Đôi mắt Lý Uyển Ngọc nhìn chăm chăm hai cô, hơi há miệng.

Cố Tuyết Y nâng mắt lên rơi trên cửa phòng làm việc, không biết bọn họ nói chuyện thế nào rồi!

Bên trong phòng.

Trong tích tắc cửa đóng lại, Lăng Hi Dạ thấy vẻ mặt Tiêu Nhã Mạn cứng đờ, trên người tản ra hơi thở lạnh lẽo mà anh ta chưa từng thấy.

Tiêu Nhã Mạn lạnh lùng nhìn Lăng Hi Dạ, tầm mắt không còn tình yêu và mến mộ ngày trước, “Hôm nay tôi tới là muốn nói chuyện ly hôn với anh.”

Qua giây lát sau, trong đầu Lăng Hi Dạ trống rỗng, giống như bị Thiên Lô đánh trúng, đầy trong đầu quanh quẩn hai chữ “Ly hôn.”

Không phải cô tìm mọi cách nịnh nọt mẹ để gả cho anh ta ư? Sao cam lòng nói ly hôn?

Nhìn anh ta, đôi môi không còn mềm mại của Tiêu Nhã Mạn khế cong lên châm chọc, đồng tử tĩnh mịch, giống như dưới vách núi đen kịt, trong lòng cô đau đớn máu chảy lan tràn.

“Anh không thể tưởng tượng tôi sẽ ly hôn đúng không?”

Lăng Hi Dạ trầm mặc, mi mắt rũ xuống, trong mắt không ngừng hiện vẻ phức tạp.

“Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao anh lại để tôi đến Pháp chờ anh, còn anh thì lần lựa không tới? Vì sao?” Trong đôi mắt Tiêu Nhã Mạn không còn sáng láng, tựa như đóa hoa héo tàn héo rũ

trong gió mưa, nhưng lại biểu lộ vô cùng kiên cường vững chãi.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh, vẩy từng chút lên người bọn họ, sàn nhà phản chiếu ánh ngược, hai bóng người chồng chéo lên nhau, hai hợp làm một, thân mật không có khe hở.

Thực tế thì họ cách nhau hai mét, nhưng trong lòng lại cách xa nghìn trùng.

“Cho dù anh không qua, có phải anh nên gọi một cú điện thoại cho tôi không? Gọi một cuộc chẳng tốn bao nhiêu thời gian của anh đâu, tối đa cũng chỉ hai phút đồng hồ!” Tiêu Nhã Mạn đờ đẫn nhìn anh ta, “Nếu như anh thật sự không thích tôi thì anh có thể nói, anh nói thì chúng ta sẽ không kết hôn với nhau. Cả đời này tôi ghét nhất là làm kẻ thứ ba, còn anh lại cố tình khiến tôi làm kẻ thứ ba.”

Đôi mắt cô bắt đầu ướm át, hơi nước bịt kín đồng tử của cô, dần dần cô không nhìn rõ mặt anh ta, “Tôi nghĩ anh còn độc thân, không có cảm giác đối với tôi cũng không sao, tôi tự nói với mình nhất định cố gắng làm anh thật lòng thích tôi, kết quả là một mình tôi ngu ngốc tự mình đa tình.”

Nước tích đầy trong hốc mắt, từng giọt long lanh rơi xuống, “Tôi nên nghe lời Tuyết Y, không nên ngu như thế.”

Nếu không hiện giờ cô cũng chẳng đau đớn đến vậy, lòng cô như hung hăng tê liệt, đau quá!

Ngón tay xiết chặt, thân hình nhỏ bé xinh đẹp run nhè nhẹ lão đảo muốn ngã.

Lăng Hi Dạ nhìn cô, tay vươn ra giữa khung trung, cứng ngắc, hồi lâu sau anh ta xiết chặt ngón tay, trong lòng xoắn xuýt như bánh quai

chèo, cuối cùng anh ta chậm rãi thu tay về.

Anh ta nhíu chặt chân mày.

Anh ta thật sự không nghĩ tới cô sẽ có phản ứng mạnh như vậy.

Anh ta cho rằng cô gả cho anh ta là vì thân phận anh ta, không nghĩ tới cô.....

Anh ta nhìn cô.

Anh ta biết cô hối hận, cô hối hận gả cho anh ta rồi.

“Chúng ta ly hôn đi! Anh đã có bạn gái, như vậy tôi sẽ thành toàn cho các người.” Ở bên Pháp nhiều ngày như thế, lòng cô từng chút ảm đạm chết lặng, giây phút xuống máy bay, vốn cô muốn tha thứ cho anh ta, ngay khi đối mặt với nhiều phóng viên truyền thông như vậy, trái tim cô lại bị đâm thêm một dao, một dao kia yêu sâu đậm bao nhiêu thì hung ác bấy nhiêu, máu tươi chảy đầm đìa.

Cô đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt lạnh lẽo, “Từ nay về sau lòng tôi sẽ không vì anh mà đau đớn nữa!” Tình yêu của cô đối với anh ta từ giờ về sau cũng đã chết!

“Ly hôn đi!”

Trái tim Lăng Hi Dạ xẹt qua cơn đau, sắc mặt anh ta cứng lại, anh ta nhìn cô rất lạnh lùng sau khi lau hết nước mắt, thật sự không thích anh ta nữa sao?

Anh ta nhìn gò má cô, đột nhiên trong lòng tuôn trào cảm giác quen thuộc.

Trước kia họ từng gặp nhau ở đâu ư?

Đột nhiên đáy lòng nổi lên cảm giác kỳ quái.

“Em muốn ly hôn tôi đồng ý, nhưng chúng ta mới kết hôn vài ngày, nếu chuyện ly hôn này truyền ra, có lẽ đối với tôi và em thì không sao, nhưng em có nghĩ tới ba mẹ em không? Họ phải đối mặt với người trong giới thượng lưu thế nào? Chẳng lẽ để họ vì em mà bị người khác chỉ trích sau lưng?”

Tiêu Nhã Mạn giật mình, đôi mắt ửng đỏ nhìn anh ta, hồi lâu sau, lạnh giọng nói, “Rốt cuộc anh muốn nói gì?”

“Trước hết chúng ta cứ ở riêng một thời gian, một năm sau chúng ta sẽ ly hôn.” Lăng Hi Dạ nhìn cô, nhàn nhạt nói.

Lời này vừa thốt ra, Tiêu Nhã Mạn lập tức từ chối Lăng Hi Dạ, trong mắt xẹt qua lửa giận, “Trước kia tôi không biết mới làm người thứ ba, bây giờ đã biết, như vậy thì tôi không tiếp tục làm kẻ thứ ba đâu.” Cho dù cô đau đớn thế nào, có lỗi với ba mẹ cô ra sao, cô cũng sẽ không làm người thứ ba, cô có tự ái và danh dự của cô.

Hết chương 5

Quyển 3 - Chương 6

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Cậu ngồi đây đã hai tiếng rồi đó!”

Cố Tuyết Y nghiêng đầu nhìn Tiêu Nhã Mạn ngẩn ngơ trên ghế sofa, từ tập đoàn Lăng thị về cậu ấy vẫn giữ tư thế này, không nhúc nhích không cười cũng chẳng nói chuyện. LQĐ

“Rốt cuộc Lăng Hi Dạ nói gì với cậu?” Tuyết Y ngồi xuống bên cạnh cô, đôi mắt tĩnh mịch như nước xen lẫn tìm tòi nghiêm ngẫm, chăm chú nhìn Tiêu Nhã Mạn, “Còn chuyện của các cậu xử lý thế nào? Có thể nói được không? Nói một chút thôi cũng được!”

Cô là muốn Nhã Mạn nói chuyện, chứ không phải thực sự muốn khơi chuyện giữa Nhã Mạn và Lăng Hi Dạ.

“Tiểu thư Tiêu, cô xem tiểu thư đã lo lắng cho cô như vậy, cô hãy nói sơ qua chuyện của cô và Lăng Hi Dạ đi!” Vương Tiểu Vi mặc chiếc váy bông, mặt tròn mím cười, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Tiêu Nhã Mạn, trong mắt thoáng có sự tò mò.

Tiêu Nhã Mạn nhìn Cố Tuyết Y rồi nhìn Vương Tiểu Vi, thở dài một hơi, lông mi dài nhấp nháy vài lần, giống như cánh bướm duyên dáng đang bay lượn, “Tớ vốn muốn ly hôn với Lăng Hi Dạ, nhưng bọn tớ mới kết hôn được vài ngày, bây giờ bọn tớ muốn ly hôn thì không tốt cho thanh danh của ba mẹ tớ, hơn nữa tớ không muốn ba mẹ bị người ta chỉ trích, cho nên đồng ý đề nghị của Lăng Hi Dạ, trước cứ ở riêng một năm sau thì ly hôn.”

Trong mắt Cố Tuyết Y hoảng hốt, khuôn mặt trắng noãn cứng đờ, lông mày rậm hơi chau lại, bàn tay khẽ chạm cánh tay còn lại, một lúc lâu không lên tiếng.

Tiêu Nhã Mạn mím miệng theo thói quen, một lúc sau mới nói tiếp, “Tớ biết xử lý chuyện này như vậy là không được tốt, nhưng trước mắt mà nói thì đó là cách duy nhất rồi.” Cô không muốn để ba mẹ bị người khác nói xấu sau lưng.

“Lăng Hi Dạ cũng đã đảm bảo với tớ, một năm này anh ta và bạn gái sẽ không lui tới.” Cũng chính vì điều này nên cô mới đồng ý cách trên.

Ngón tay Cố Tuyết Y nhẹ nhàng xoa trán, thấy dễ chịu hơn cô mới buông ra, sau đó nhìn Tiêu Nhã Mạn, nhẹ giọng nói, “Đây là cậu chọn lựa, con đường này cũng chỉ có thể tự cậu đi.” Cô duỗi ngón tay trắng nõn như ngọc ra, khẽ vuốt ve mặt Nhã Mạn, “Bị thương, cậu cũng chỉ có thể một mình chịu đựng, đối mặt với tất cả mọi người cậu cũng chỉ có một mình kiên cường, nếu không chống đỡ nổi thì hãy nhớ tới ba mẹ nuôi và tớ, tớ nghĩ cậu có thể trụ nổi.”

Cô biết tính Nhã Mạn, cho dù đau lòng hơn nữa thì cũng sẽ cười trước mặt họ, nhưng chuyện với Lăng Hi Dạ lần này cô lo lắng Nhã Mạn sẽ không kiên cường được.

“Tớ sẽ.” Tiêu Nhã Mạn cười nói, trong đôi mắt cô cuối cùng cũng có ý cười, “Tớ sẽ không để mấy người lo lắng!” Cho dù cô đau đớn khổ sở thêm nữa, cô cũng muốn quên Lăng Hi Dạ, tất cả về Lăng Hi Dạ cô đều muốn quên.

Nỗi lo lắng vì cô của Cố Tuyết Y cuối cùng cũng được buông xuống.

“Tuyết Y.” Tiêu Nhã Mạn làm nũng giang tay ôm eo Cố Tuyết Y, mặt úp trong ngực cô, như đứa trẻ tìm kiếm sự ấm áp, “Cảm ơn cậu! Từ nay về sau tất cả mọi chuyện tớ đều nghe theo cậu, biết cậu vì tốt cho tớ, tớ sẽ không tùy ý không nghe lời cậu nữa.” Bị thương chỉ một lần là đủ, cô không muốn lại chịu tổn thương thêm lần nữa.

Bàn tay Cố Tuyết Y vuốt theo lưng Nhã Mạn, động tác vô cùng dịu dàng, ngay cả Vương Tiểu Vi cũng hâm mộ Nhã Mạn trong ngực Cố Tuyết Y.

“Mạn Mạn!” Đây là nữ danh của Nhã Mạn, vì mấy năm nay trưởng thành rồi nên cô chọn gọi là Nhã Mạn.

“Ừ!” Tiêu Nhã Mạn trong ngực nghe Tuyết Y gọi nữ danh cô, khoe miệng tươi cười càng lúc càng xán lạn.

Đã rất lâu rồi cô không nghe thấy cái tên này, cô cảm thấy đặc biệt thân thiết.

“Lời của tớ cậu có thể tham khảo, rất nhiều chuyện quyết định cuối cùng vẫn là do cậu.” Cố Tuyết Y lo cô sẽ bị tổn thương lần nữa, nhiều chuyện không biết nên quyết định thế nào.

“Tớ biết chứ!” Giọng điệu yếu ớt, “Nhưng tớ vẫn muốn nghe lời Tuyết Y.”

“Chờ lát cơm nước xong hãy về nhé! Ba mẹ nuôi hai người rất lo lắng cho cậu!”

“Ừ!”

Tiêu Nhã Mạn không nở rời nơi ấm áp, im lặng tựa vào lồng ngực Tuyết Y, dần dần buồn ngủ nhắm mắt lại, ngủ trong ngực Cố Tuyết

Y.

Vương Tiểu Vi lo Cố Tuyết Y sẽ mệt, xách hai chiếc gối to đặt sau lưng Cố Tuyết Y để cô dựa vào.

Bàn tay Cố Tuyết Y nhẹ nhàng vuốt lưng Tiêu Nhã Mạn, bất tri bất giác cô cũng dựa vào gối ngủ luôn.

Vương Tiểu Vi trở về phòng lấy hai chiếc chăn mỏng, nhẹ nhàng đắp lên cho bọn cô.

Thời gian này thiếu chủ về Pháp nhiều ngày như vậy, điện thoại không gọi về, hơn nữa hai ngày nay là chuyện của tiểu thư Tiêu, tiểu thư gần như không tài nào ngủ được.

Mấy giờ sau.

Buồn phiền được giải quyết nên ngủ rất ngon, Cố Tuyết Y bảo tài xế đưa Tiêu Nhã Mạn về nhà họ Tiêu, gần đây cô tương đối rảnh nên đánh được không ít bản thảo, gửi bài chờ xét duyệt thông qua, cô đóng laptop trở về phòng tắm rửa rồi nằm lên giường, không tới vài phút sau liền ngủ mất.

Ngày hôm sau, trong một khách sạn năm sao.

Cả ngày hôm qua Nhan Mộng Lam ở trong khách sạn không đi ra ngoài, thấy Trương Dịch Dương điện thoại đều là mời cô ăn cơm, lần đầu tiên cô khách khí tắt máy, nhiều lần gọi tới cô chọn không nghe, về sau vang lên không ngừng làm cô chẳng thể kiên nhẫn dứt khoát rút dây điện thoại ra.

Cô đứng trên giường vờn vai, trong phòng trang trí phong cách cổ xưa, lụa trắng tinh, ga giường trắng tinh, gối đầu trắng tinh, ngay cả

bộ đồ ngủ cô mặc trên người cũng bằng vải màu trắng.

Cô đưa tay tắt đèn bàn, vén chăn bước xuống giường.

Mười phút sau cô từ phòng tắm đi ra thay đồ ngủ, mặc một bộ tây trang nữ tính màu đen, tóc buộc lên cao gọn gàng, thoạt nhìn rất có tinh thần.

Ra khỏi phòng, cô vào thang máy xuống lầu.

Cô xuất hiện trong nhà hàng Tây khiến nơi đây náo loạn, thực tế khuôn mặt kinh diễm của cô lạnh lùng, khiến người ta nhìn rồi lại không kiềm chế muốn nhìn lại lần nữa. Trên người tản ra khí chất nữ vương cao ngạo càng thôi thúc người ta ngắm cô.

Nhan Mộng Lam tìm một chỗ gần cửa sổ, cô ngồi vào ghế, ánh mặt trời xuyên qua cửa kính vẩy xuống, thoáng chốc trên người cô như được độ một tầng sáng dịu nhẹ, khuôn mặt trắng noãn của cô càng thêm trong suốt.

Âm nhạc du dương truyền tới, có vẻ nhà hàng Tây này mang phong cách nước Anh, đèn chùm pha lê tỏa nhiều ánh sáng dịu nhẹ, thủy tinh sáng lấp lánh như nước dưới ánh trăng.

Nhan Mộng Lam gọi một phần đồ ăn sáng và muốn xem báo thành phố D, bình thường trong nhà cô có thói quen vừa ăn sáng vừa xem báo.

Khoảng 10 phút sau, nhân viên phục vụ mang từng thứ tới.

Trên bàn có chiếc bình thủy tinh nhỏ cắm bông hoa hồng mỹ lệ, trên cánh hoa có những giọt nước li ti, trong suốt sáng long lanh.

Nhan Mộng Lam mở báo ra, một tay cầm đồ xiên đồ ăn, ánh mắt nhanh chóng quét qua phần thời sự, lật báo xem không thấy có tin tức gì chấn động, cô gấp lại để qua một bên chuyên tâm ăn sáng.

Ánh mặt trời rực rỡ.

Cô bung ly lên uống một ngụm nước trái cây, sau đó buông xuống, ánh mắt nhìn xéo qua bìa tờ báo, cô liền giật mình, chần chừ một lúc mới cầm tờ báo lên lần nữa.

Nhìn người trên báo, đáy mắt cô không che dấu được kích động.

Hai tay cầm báo không ngừng run rẩy, ngực đập phập phồng.

Cô cắn môi dưới, giờ phút này nét mặt cô không còn lạnh lẽo, mà là cô đang liều mạng chịu đựng tâm tình kích động nào đó.

Đột nhiên cô buông tờ báo trong tay xuống, đứng dậy bước nhanh rời khỏi nhà hàng Tây.

Dưới ánh mặt trời, nhân vật trên bìa báo trên là Cố Tuyết Y, bức hình cô có thần thái lạnh nhạt tĩnh mịch.

Trang thang máy, cô gọi một cú điện thoại.

Ánh sáng chiếu xuống, bốn bề mặt thang máy phản chiếu khuôn mặt mất tinh tảo của cô.

Ra cửa khách sạn, cô gọi một chiếc taxi, ngồi lên taxi cô nói địa chỉ.

Hai tay cô cuộn chặt cùng một chỗ, mồ hôi toát ra lòng bàn tay ướt đẫm.

Trái tim đập bùm bùm liên hồi, phảng phất như trong phút chốc muốn nhảy ra khỏi lồng ngực cô.

Tay cô kích động che miệng để không phát ra tiếng, một tay che lên ngực, muốn xác định không phải cô đang nằm mơ.

Xuống xe, cô nhìn thấy cánh cổng bằng đồng theo phong cách cổ xưa, có hai người bảo vệ, nhân viên bảo vệ đứng thẳng tắp, hai bên trồng hai cây bạch dương cao ngất, gió thổi qua, lá cây xanh biếc phát ra tiếng xào xạc.

Phòng ốc trong tiểu khu được lắp đặt thiết bị cao cấp, cao hai mươi mấy tầng lầu.

Đây là chỗ chị ấy ở sao, rốt cuộc chị ấy ở căn phòng nào đây?

Nhan Mộng Lam tới chỗ bảo vệ, bảo vệ ghi một loạt địa chỉ, số CMND, số điện thoại di động, cô vừa nói quen hệ với Cố Tuyết Y, bọn họ mới nói phòng ở của Cố Tuyết Y cho cô biết.

Cánh cửa cảm ứng mở ra hai bên, cô đi qua chiếc ao nhỏ hình tròn, trong ao có một cột pha lê viết tên tiểu khu, dưới ánh mặt trời lấp lánh như vàng, cô dọc theo đường xi măng tìm từng căn một. Đến chỗ rẽ, đi ba phút, đột nhiên cô thấy một cây hoa đào, cô nhớ tới lời bảo vệ nói.

Chắc là căn này rồi!

Tiến lên đẩy cửa kính, cửa kính chắc chắn không dịch chuyển, tay Nhan Mộng Lam vỗ trán, vui đến mức cửa cần mật khẩu cũng quên luôn, nhưng nhân viên bảo vệ không nói mật khẩu mở cửa, vậy làm sao bây giờ?

Dưới ánh mặt trời, cánh hoa như bông tuyết nháy múa trong không trung, mang theo mùi hương nhàn nhạt thơm ngát.

Lòng Nhan Mộng Lam nóng như lửa đốt đi qua đi lại trước cửa ra vào, đôi mắt không ngừng nhìn vào bên trong.

Nửa giờ trôi qua, trên trán cô lấm tấm mồ hôi, khuôn mặt trắng noãn bị ánh nắng chiếu đỏ bừng, sau lưng cô ẩm ướt một mảng, tóc rối bời, hàm răng cắn ngón trỏ.

Trong lòng chút biện pháp cũng không có.

Bây giờ cô đang hi vọng người bên trong đi ra thì cô mới có thể đi vào, cô mới có thể tìm được Tuyết Y.

Phòng khách trên lầu.

Cố Tuyết Y ăn xong bữa sáng, cô nhìn Tiểu Vi đối diện, vẻ mặt hờ hững.

Vương Tiểu Vi gặm bánh mì, đôi mắt lấp lánh không dám đối mặt với Cố Tuyết Y.

“Có phải em có lời muốn nói với tôi đúng không?”

“À?” Nét mặt Vương Tiểu Vi hơi giật mình, đôi mắt hiện thần sắc bối rối, “Không có, em....”

“Từ khi tôi dậy đã cảm thấy em không đúng, có gì em cứ nói thẳng đi!” Cố Tuyết Y đặt ly trong tay xuống, đôi mắt màu hổ phách tĩnh lặng như mặt nước biển, co nhìn Vương Tiểu Vi.

“Em.....” Đôi mắt Vương Tiểu Vi lấp lánh nhìn bốn phía xung quanh.

“Tôi muốn nghe nói thật, không nên gạt tôi.” Cố Tuyết Y liếc cô một cái, giọng nhàn nhạt cắt ngang lời Vương Tiểu Vi nói.

Cô và Tiểu Vi ở chung nửa tháng, cô chỉ cần nhìn thoáng qua Tiểu Vi cũng biết Tiểu Vi đang nghĩ gì.

“Thật ra.... Hôm nay trên báo có đưa tin tiểu thư ngài đi xem mắt.” Vương Tiểu Vi nhìn cô, trong lòng đấu tranh rối rắm hồi lâu.

Cố Tuyết Y giật mình, sắc mặt rét lạnh, đôi mắt tĩnh mịch, cười cứng ngắc, giọng điệu ra vẻ thoải mái, “Tôi xem mắt có gì hay mà đăng lên báo, đăng lên cũng chỉ lãng phí tài nguyên.”

Hết chương 6

Quyển 3 - Chương 7

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn Lê Quý Đôn

“Tiểu thư, chẳng lẽ ngài không muốn biết trên báo viết gì sao?”
Vương Tiểu Vi nhìn cô, ánh mắt thăm dò. LQĐ

Đồng tử Cố Tuyết Y tĩnh mịch, liếc nhìn cô, khóe miệng hơi cong lên, “Cho dù tôi không muốn xem thì sau đó em cũng sẽ nói tôi nghe, vậy chi bằng em cầm báo đưa tôi xem nào.” Giọng bình tĩnh như dòng nước chảy xuôi.

“Tiểu thư!” Vương Tiểu Vi cười tủm tỉm nhìn cô, bàn tay nhỏ bé ngại ngùng che mặt.

Cố Tuyết Y nhìn tiêu đề bìa báo ‘Bạn gái thiếu chủ không chịu nổi cô đơn liền tiếp đi xem mắt’ chói mắt, sắc mặt cứng đờ, đôi mắt tĩnh mịch lóe lên khí lạnh.

Còn có cả hình ảnh đối tượng xem mắt trên mặt báo, tên kia là đối tượng xem mắt mà hai ngày trước Quan Hàn Di gặp mặt.

Cô buông tờ báo xuống, sắc mặt cứng đờ nặng trĩu.

Vương Tiểu Vi nhìn cô, sau đó lại nhìn hình ảnh trên báo, “Tiểu thư có cần mượn danh nghĩa thiếu chủ ra mặt xử lý chuyện này không ạ?”

Đôi mắt Cố Tuyết Y chậm rãi rũ xuống, nhìn hình ảnh trên báo hoảng hốt, hồi lâu sau, lúc Vương Tiểu Vi muốn mở miệng nói thêm gì đó cô

mười nhàn nhạt nói không cần.

Tiểu vi nhìn cô, hỏi vì sao?

“Vài hôm nữa sẽ có những tin tức động trời khác đẽ nó xuống, chúng ta không cần ra mặt.” Mượn danh nghĩa Bách Lý Hàn Tôn xử lý chuyện này, vậy là muốn cô nợ ân tình của Bách Lý Hàn Tôn, cô không thích.

“Dạ!” Vương Tiểu Vi chếp miệng nhìn Cố Tuyết Y nói, “Nhưng nếu thiếu chủ nhìn thấy tin tức như thế, ngài ấy sẽ vô cùng tức giận.”

“Anh ấy đang ở bên Pháp, đây là thành phố D, sao anh ấy có thể xem được.” Cố Tuyết Y không cho là đúng, sắc mặt lạnh nhạt.

“Em đang lo trên mạng cũng đưa tin này.” Nếu thiếu chủ nhìn thấy, chỉ sợ cô phải đóng gói và thấp thỏm rời đi mất thôi.

Đúng lúc này tiếng chuông cửa vang lên.

Vương Tiểu Vi liền giật mình, “Sẽ không phải mấy phóng viên truyền thông kia tìm tới tận cửa chứ?”

Cố Tuyết Y liếc nhìn cô một cái, nhẹ nhàng nói, “Em suy nghĩ nhiều rồi! Nói thế nào đi nữa thì chỗ này cũng là tiểu khu xa hoa, đám phóng viên truyền thông kia muốn vào được e rằng rất khó.”

Nhân viên bảo vệ trong tiểu khu có 100 người, mỗi nửa giờ thì nhân viên bảo vệ đi tuần tra một lần trong toàn tiểu khu, để đảm bảo tính mạng tài sản an toàn cho các hộ gia đình.

“À!” Trong đầu Vương Tiểu Vi lập tức hiện lên khuôn mặt Quan Hàn Di.

“Đi mở cửa đi!”

Con mắt Vương Tiểu Vi nhìn cánh cửa gỗ, động tác chần chừ, sẽ không thực sự là người phụ nữ Quan Hàn Di kia đấy chứ?

Chuông cửa như đòi mạng không ngừng vang lên.

Vương Tiểu Vi để tay lên nắm tay cửa, vặn mở khóa.

Cô chống lại một đôi mắt gấp gáp, nhưng lại mơ hồ lộ vẻ trong trẻo lạnh lùng.

Khuôn mặt kinh diễm trắng ngần, tóc hơi rối, như kiểu ngủ dậy không chải tóc, một thân trang phục nghề nghiệp.

Cô hơi nhú mày, đôi mắt cảnh giác nhìn cô gái trước mặt, “Cô là ai? Cô muốn tìm ai?” Trong trí nhớ của cô, bạn bè của tiểu thư không có nhân vật như thế này.

“Tôi muốn tìm Cố Tuyết Y, chị ấy có ở đây không?” Nhan Mộng Lam thấy Vương Tiểu Vi mở cửa, trống ngực phập phồng nói.

Bây giờ không phân biệt được là căng thẳng hay là sốt ruột sợ hãi, cô cảm thấy trái tim đập càng lúc càng nhanh.

Ngón tay không tự chủ xiết chặt vào nhau, hơi run rẩy.

“Cô là ai? Cô tìm tiểu thư nhà chúng tôi có chuyện gì không?” Vương Tiểu Vi nhìn chăm chăm vào Nhan Mộng Lam, giọng điệu sắc bén hỏi.

Nhan Mộng Lam nghe Vương Tiểu Vi nói, trên mặt lộ vẻ nhẹ nhõm,

giống như trách nhiệm cô gánh vác không quản mệt mỏi cuối cùng đã đạt được mục đích, tháo xuống.

Sau đó, sâu trong lòng cô tuôn trào cảm giác kích động vây chặt.

Thân thể khẽ run rẩy, tâm tình muốn gặp Tuyết Y đang điên cuồng hò hét, nhanh chóng nuốt hết chút lí trí còn sót lại của cô.

Cô đẩy Vương Tiểu Vi chạy vọt vào.

Vương Tiểu Vi dựa vào cửa gỗ, hoảng hốt lấy lại tinh thần vội vàng đuổi theo sau.

Cố Tuyết Y ngồi trên sofa bằng da thật, nghe tiếng động từ cửa truyền tới, cô chậm rãi quay đầu nhìn lại.

Vẻ mặt giật mình kinh hoàng, trái tim như bị vật nặng va vào.

Còn chưa kịp nháy mắt, bóng dáng kia đã nhanh chóng chạy tới trước mặt cô, đôi mắt nóng rực tối tăm chống lại đôi mắt cô, đáy mắt đó xuất hiện vẻ kích động, chăm chú nhìn cô, như thể sợ cô sẽ biến mất.

Đôi mắt này, cô thấy trong giấc mơ và trong ký ức, bây giờ bỗng nhiên xuất hiện trước mắt cô.

Trái tim run rẩy, không kiềm chế được điên cuồng run rẩy.

Nhan Mộng Lam nhìn cô, cô vẫn như trong ký ức ngày xưa.

Cuối cùng cô cũng tìm được Tuyết Y rồi!

Hai con người đó au.

Cuối cùng cô cũng tìm được Tuyết Y rồi!

Cô cảm thấy vui sướng hạnh phúc, cô cảm thấy như đang nằm mơ, mỗi lần tỉnh mộng, chị ấy sẽ thấy biến mất không còn dấu vết.

Môi run rẩy cắn ngón tay, cảm giác đau đớn từ ngón tay tuôn ra, nhanh chóng vọt tới trái tim và đại não của cô.

Thì ra không phải cô đang mơ, cô biết mình tìm được Tuyết Y rồi.

Mặt trời từ trong đám mây trắng tinh khiết nhô ra, ánh sáng chói mắt vẩy xuống, trong phòng khách rộng lớn sáng bừng, thoáng chốc, tất cả sự vật đều không thấy, trong mộng cảnh thấy chỉ có hai người họ.

Cô ấy ngưng mắt nhìn cô.

Cô nhìn lại cô ấy.

Cố Tuyết Y duỗi ngón tay ra, tay kia không kiềm chế được run rẩy, chậm rãi đưa ra giữa không trung. Nhan Mộng Lam từ từ ngồi xổm xuống, tay cô muốn chạm vào mặt Nhan Mộng Lam, đột nhiên, “Rốt cuộc cô là ai? Sao cô có thể xông vào nhà người khác vậy.” Tiếng gầm nhẹ có thể nghe ra sự lo lắng của chủ nhân nó.

Giọng nói như gậy sắt phá vỡ hình ảnh ấm áp này.

Khuôn mặt kinh diễm của Nhan Mộng Lam lộ vẻ rất không vui, đôi mi thanh tú nhíu chặt, đôi mắt u ám tràn ra khí lạnh, cô lạnh lùng nhìn Vương Tiểu Vi, lại liếc nhìn Tuyết Y, tròng mắt lạnh lẽo giờ thay thế bằng ánh sáng dịu dàng, cô điềm điềm hỏi Cố Tuyết Y, “Cô ta là ai? Sao lại không biết lễ phép quấy rầy chúng ta.” Giọng điệu mơ hồ có hương vị như cô gái nhỏ đang làm nũng.

“Tôi.....” Vương Tiểu Vi há miệng.

Nhan Mộng Lam đưa tay ôm chầm Cố Tuyết Y, thân thể rúc vào trong ngực Tuyết Y, làm nũng nói, “Tuyết Y, em rất nhớ chị!”

Vương Tiểu Vi giật cánh môi, cuối cùng mím lại, nhìn các cô, trong mắt không che dấu sự tò mò về thân phận của Mộng Lam.

Nghe cách nói chuyện, dường như đã quen biết tiểu thư lâu lắm rồi.

Cố Tuyết Y chậm rãi thu vẻ vui sướng khi thấy cô ấy lại, đôi mắt rũ xuống nhìn Nhan Mộng Lam, không thể che nổi nhớ của cô, khoe miệng không tự chủ cười xán lạn, “Sao em lại tới thành phố D?”

Nhan Mộng Lam thả cô ra ngồi vào sofa, nắm chặt tay Tuyết Y, làm như sợ Tuyết Y sẽ chạy mất, “Em tới đây công tác, nhưng cũng vì vậy em mới tìm được chị.” Đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Cố Tuyết Y, có thêm vài phần hưng phấn.

“Máy người cô dì khỏe không?” Đôi mắt khẽ rũ xuống, thoáng chốc u ám đi vài phần.

“Thân thể họ rất tốt, nhưng trên miệng lúc nào cũng treo chị, rất muốn gặp chị.” Nhan Mộng Lam mấp máy miệng, nói tiếp, “Chị họ, chị thật sự tính không trở về sao? Chị đã rời nhà đi mười năm rồi, chị biết mười năm này trong nhà chúng ta nhớ chị cỡ nào không?”

Vương Tiểu Vi nhìn Nhan Mộng Lam, sắc mặt có vài phần nặng nề.

Người này thế mà lại là em họ tiểu thư? Rốt cuộc tiểu thư có thân phận gì? Tư liệu lúc trước của tiểu thư không có chuyện mười năm trước, vậy bây giờ có nên nói chuyện này cho thiếu chủ không?

“Chị cũng rất nhớ mấy người, nhưng chỗ đó chị không muốn trở về.”
Đôi mắt Cố Tuyết Y tĩnh mịch.

Từng hình ảnh giống như từ trong hộp nháy ra.

Thân thể cô không tự chủ cứng đờ, sau đó khẽ run rẩy.

Nhan Mộng Lam cảm thấy bàn tay Cố Tuyết Y đang run, cô nhẹ nhàng xiết chặt, cô nhìn Cố Tuyết Y, đáy mắt xẹt qua lo lắng, “Chị họ, nếu chị không muốn về vậy thì không về, chị cũng đừng nghĩ nhiều nữa, từ nay về sau em sẽ qua đây thăm chị, em cũng sẽ nói ba mẹ cùng đi.”

Lòng bàn tay ấm áp bao quanh cô, Tuyết Y từ từ ngừng suy nghĩ, sắc mặt hơi tái, có vài phần mệt mỏi, cô lạnh nhạt nhìn Nhan Mộng Lam, “Được, chị cũng muốn gặp dì.”

“Chị họ, mười năm nay chị vẫn ở thành phố D sao?”

“Ừ!”

Cố Tuyết Y nhìn Nhan Mộng Lam, trong lòng cô thấy ấm áp.

Mộng Lam và cô cùng nhau lớn lên, tình cảm hai người rất tốt, lúc nhỏ Mộng Lam đã theo sau lưng cô, từ sau sự việc kia, cô liền rời khỏi chỗ cô ở từ nhỏ đến lớn, cô muốn quên tất cả chuyện ở chỗ đó, cô không còn liên lạc với nhà Mộng Lam, dần dần bất tri bất giác đã trôi qua mười năm rồi.

Sau đó Nhan Mộng Lam hỏi thăm tình hình cuộc sống mười năm nay của Cố Tuyết Y, tình hình công việc.

Cuối cùng, cánh môi phảng phất như nhụy hoa của Cố Tuyết Y cười yếu ớt, sắc mặt cô đã khôi phục lạnh nhạt ngày thường, đôi mắt màu hổ phách như mặt biển sáng sớm, dưới ánh mặt trời, khúc xạ tia sáng lấp lánh chói mắt, cô nhìn đôi mắt Nhan Mộng Lam, nhìn rất lâu, khẽ nói, “Ngoài trừ chú dì, đừng cho bất kỳ ai biết sự tồn tại của chị.”

Nhan Mộng Lam gật đầu lên, sau đó nói, “Hôm nay em muốn về thành phố F, không nghĩ tới gặp Tuyết Y, em thật sự rất vui.” Trên mặt hiện vẻ hạnh phúc.

Vương Tiểu Vi giữ im lặng nhìn các cô, trong đôi mắt thoáng hiện vẻ khó có thể quyết định, hai bàn tay xiết chặt.

“Chờ em về xử lý xong công việc, em sẽ lập tức tới thành phố D thăm chị.” Ngón tay Nhan Mộng Lam cầm chặt tay Cố Tuyết Y, từ nãy tới giờ cô đều không thả tay Cố Tuyết Y ra.

Tiến Nhan Mộng Lam đi, Cố Tuyết Y nhốt mình trong phòng, sững sờ ngồi trên giường.

Hiện tại lòng cô rất rối loạn!

Mộng Lam có thể tìm được cô, vậy những người kia cũng có thể tìm được cô.

Chẳng lẽ cô muốn xóa quá khứ thành tờ giấy trắng, không được sao?

Cô thở dài một hơi.

Bầu trời xanh thăm bao la phảng phất như cảm nhận được sự nặng nề trong lòng Cố Tuyết Y, sắc trời dần chuyển đen, xuất hiện mây đen, gió lớn thổi tới, cành cây đào lắc lư, thổi bay cánh hoa đào hồng

phần.

Hoa cỏ ven đường cũng đang đung đưa thân cành.

Màn cửa sổ mỏng manh bị gió thổi vào, bay phấp phới.

Không lâu sau, mưa điên cuồng ầm ầm trút xuống.

Cô đứng trước cửa sổ, kinh ngạc nhìn mưa đánh mạnh vào cửa kính, nước mưa trên kính như đang khóc, chậm rãi chảy xuống từng giọt, từng dấu vết hẹp dài có thể thấy rõ ràng.

Trong lòng cô hỗn loạn.

Có thể nhân viên tòa soạn báo biết Bách Lý Hàn Tôn không ở trong nước, chuyện xấu liên quan tới Tuyết Y ngày càng như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, ngày nào trên báo chí cũng đều là Cố Tuyết Y trên tiêu đề trang đầu.

“Thì ra bạn gái thiếu chủ là gái ế, xem mắt hơn ba mươi lần.”

“Chim sẻ biến thành phượng hoàng, trèo lên đầu cành.”

“Thiếu chủ cao quý khi nào sẽ vứt bỏ gái ế.”

“Thì ra gái ế được nhận nuôi.” Đằng sau bổ sung thêm hình ảnh của Bích Quế Viên.

“Gái ế có xe riêng chuyên đưa đón, nữ hầu theo sau.”

.....

.....

Đầu đề toàn như máu tươi.

Quyển 3 - Chương 8

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Trong trang viên nước Pháp xa xôi, Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng nhìn cửa kính phía trước, nghe quản gia Phó báo cáo, mày rậm nhíu lại, tuấn mỹ cao quý mà lạnh lẽo, cằm cương cứng, lạnh giọng nói, “Lập tức chuẩn bị máy bay trở về thành phố D.” LQĐÔN

“Không phải hội nghị còn phần cuối sao?” Nét mặt già nua của quản gia Phó có vài phần nặng nề, đôi mắt thâm thúy âm đạm.

Ông không tán thành thiếu chủ vì tiểu thư Cố vứt bỏ chuyện ở Pháp lại để quay về thành phố D.

“Chuyện vĩnh viễn chẳng có lúc nào hết được, mấy lão già kia thích náo loạn cứ để bọn họ náo loạn, tôi lại muốn để xem bọn họ có thể náo loạn bao lâu.”

Dưới ánh trăng, đôi mắt anh như rừng rậm trong đêm tối, lộ vẻ lo lắng và lạnh lẽo, thân hình cao ngất kiêu căng và tản ra hơi thở lạnh băng.

Sắc mặt quản gia Phó hơi chần chừ, “Nếu phu nhân hỏi chuyện này, vậy sẽ ăn nói thế nào mới tốt.”

Khuôn mặt tuấn mỹ cao quý hơi nghiêng, trong mắt nổi lên rét lạnh, ánh trăng dịu nhẹ chiếu xuống, mơ hồ tản ra ánh sáng lạnh, anh nhàn nhạt nhìn quản gia Phó, nhưng lại khiến quản gia Phó nhận thấy bầu không khí bốn phía xung quanh bị áp lực vô cùng, sồn tóc

gáy, ông liền vội khom lưng cúi đầu xuống, đôi mắt nhìn dưới chân.

Hai tay bên hông xiết chặt, trong lòng hoảng sợ.

Ông lại không cần thận xúc phạm sự uy nghiêm của thiếu chủ rồi.

Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng nhìn ông một cái, chậm rãi quay mặt lại, trên kính thủy tinh phản chiếu, anh nhìn ảnh ngược của quản gia Phó.

Khóe môi hoàn mỹ khẽ cười lạnh, đường cong như quý tộc châu Âu lạnh lùng, trong mắt anh càng lúc càng giá rét, “Bất cứ chuyện gì của tôi đều không cần phải khai báo với bất kỳ ai, chẳng lẽ quản gia Phó đã già rồi? Ngay cả nền tảng tác phong làm việc của tôi cũng đã quên.”

Sắc mặt quản gia Phó hơi ngẩn ra, nói không quên.

Tất cả chuyện của thiếu chủ, ông đều nhớ kỹ trong đầu.

“Chưa quên thì tốt!” Mặt Bách Lý Hàn Tôn càng lộ vẻ lạnh lùng, đồng tử co rút, “Nếu không tôi thật sự nghĩ tới ông đã quên ai mới là chủ nhân chân chính của ông.”

Nét mặt già nua của quản gia Phó nổi lên thàn sắc bối rối, đầu không tự chủ lại cúi thấp thêm, trong lòng kinh hoàng.

Chẳng lẽ thiếu chủ biết ông báo cáo cuộc sống hàng ngày của thiếu chủ với phu nhân?

Nhưng mà.....

Ông làm như vậy cũng là vì tốt cho thiếu chủ!

Phu nhân quan tâm thiếu chủ như vậy, còn thiếu chủ lại lạnh mặt đối đãi, lần nào ông cũng chứng kiến đôi mắt phu nhân ảm đạm và khuôn mặt tươi cười cứng ngắc.

Bách Lý Hàn Tôn ngóng nhìn hoa hồng đỏ trong vườn hoa, đây là giống hồng hiếm có, một gốc thôi nếu bán bên ngoài thì rất cao giá..

Ánh trăng nhàn nhạt, hoa hồng đỏ hơi phản quang, cành đung đưa, trong không khí là mùi thơm hoa hồng nhàn nhạt.

Trong mơ hồ, anh có thể ngửi thấy mùi thơm loài hồng này.

Anh nhìn những đóa hoa kia, đôi mắt màu mực không còn lạnh lẽo, ánh mắt kia như đang nhìn người phụ nữ mình yêu, vừa nóng bỏng lại bá đạo cộng thêm vài phần yêu thương.

Dường như anh biết trong lòng quán gia Phó đang nghĩ gì, lạnh lùng nói, “Cô ấy có quan tâm tôi hay không, chẳng lẽ tôi lại không biết? Có khi tự cho là đúng vậy cũng sẽ hại người, trong lòng ông phải nhớ cho kỹ.”

“Cảm ơn thiếu chủ nhắc nhở.”

“Đi ra ngoài chuẩn bị máy bay đi.”

Quán gia Phó cung kính hành lễ, đôi mắt nhìn Bách Lý Hàn Tôn, sau đó rời khỏi thư phòng.

Bên bầu trời thành phố A.

Ngó tay thon dài giờ tờ báo nhật báo thành phố.

Ánh sáng dịu nhẹ, sợi tóc anh sáng như ngọc, da thịt tinh tế như màu hoa đào, mỏng mỏng hơi cong lên, trông mắt nhìn một chỗ trên tờ báo, anh hơi xoay chiếc ghế giám đốc, mũi cao ngất, tỏa ra từng vầng sáng.

Anh ngược mắt nhìn thư ký Trần Tĩnh Nghi, đáy mắt che dấu sự kích động.

“Giúp tôi đặt vé máy bay tới thành phố D, tôi muốn sớm ngày mai xuất phát.”

Khóe miệng Trần Tĩnh Nghi hơi cong lên, “Tôi lập tức đi đặt! Hành trình ngày mai cần đẩy lùi vài ngày không?”

“Có thể lùi lại bao lâu thì cứ lùi, nếu như không được thì bảo tổng giám đốc chủ trì hội nghị.” Ngón tay thon dài gõ bàn làm việc, giọng êm dịu nói.

“Dạ, vậy tôi đi sắp xếp.”

Tron thư phòng còn lại mình anh, ngón tay anh không ngừng vuốt ve mặt Cố Tuyết Y trong tờ báo.

Khóe môi hồng hào hơi cong lên, thấp sáng ngũ quan của anh, thoát nhìn càng đẹp như yêu tinh, nhưng lộ ra vài phần bướng bỉnh trẻ con.

Bầu trời thành phố D.

Mặt trời dâng lên cao, độ một vầng sáng cho những tòa nhà cao tầng, mang ánh sáng cho những con đường, mang hi vọng cho hoa cỏ, mang tiền tài cho người ra khỏi cửa, nhưng đối với Cố Tuyết Y mà nói thì không quan tâm không để ý.

Ánh sáng nhàn nhạt, cô ngồi trước laptop, ngón tay liên tục gõ bàn phím đánh bản thảo.

Đột nhiên hình chim cánh cụt nhấp nháy, cô di chuyển con chuột để xem, là sư phụ Trục Vân Đình.

Mấy hôm trước là hội nghị thường niên của các tác giả, sư phụ là một trong 50 người được chọn đi tham dự.

Click chuột vào.

Trong khung tin nhắn truyền tới tin nhắn ân cần thăm hỏi, còn hỏi tiểu thuyết vào VIP của cô thế nào rồi.

Cô ngồi trước laptop cười cười, lập tức gõ phím trả lời, nói nhận được một ít kim cương bạn đọc tặng (Kiểu như điểm hoặc ruby hay là ngọc để dùng trong trang web), nhất là một bạn đọc bảo bối tên phim Hàn, tặng cô kim cương không nói, còn tặng cô xu trong Tiêu Tương.

Chuyện này đối với cô mà nói là nguồn cổ vũ lớn nhất, đây cũng là lần đầu tiên cô nhận được quà khen thưởng từ bạn đọc.

Cũng chính vì chuyện vui vẻ này, cô và sư phụ cô trò chuyện một giờ liền, các cô còn nói về chuyện họp mặt tác giả hàng năm, sau đó sư phụ cô lại nhắc tới có mấy tác giả mà cô ấy không muốn gặp hình như có việc nên không tới tới tham gia họp mặt.

Thời tiết dần chuyển lạnh, cô dặn sư phụ cô chú ý thân thể, sau đó nói tạm biệt sư phụ cô.

Cửa và cửa sổ cô đều đóng kín, nhưng trong phòng vẫn có gió lạnh,

Cố Tuyết Y ngồi trước laptop, kéo chăn mỏng đắp kín người.

Sau đó viết tiểu thuyết.

Bên ngoài phòng bếp.

Vương Tiểu Vi vừa thái đồ ăn vừa canh nước xem sôi chưa.

Lò vi sóng đing một tiếng, cô vội lau sạch tay, cầm bao tay cách nhiệt, cẩn thận bung ly thủy tinh chứa sữa, từng bước đi về thư phòng.

Một hồi sau cô đi ra, sau đó vào phòng bếp xem nước đã sôi chưa.

Một mình tay chân bận rộn không ngừng, nhưng trên mặt chẳng có nửa phần biểu lộ không muốn, khóe miệng ẩn chứa nụ cười hạnh phúc.

Ánh mặt trời vàng rực, gió thổi lên mặt đường, cánh hoa đào càng bay lợi hại, mặt đất loang lổ nhiều vệt sáng, cánh hoa như tuyết bay xuống rụng lá tả.

Mấy người già dắt tay trẻ em đi trên đường nhỏ, vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh.

Cửa tiểu khu, cây bạch dương cao cao, mây trắng bay qua, ánh mặt trời rơi xuống, lá cây xanh biếc hơi phản quang lấp lư trong gió phát ra tiếng xào xạc, bóng cây tà tà chiếu xuống mặt đất, thỉnh thoảng lay động.

Một chiếc xe sang trọng dần dần đỗ lại, lái xe để một tay lên nắm cửa mở cửa xe, thoáng chốc, phảng phất như ánh mặt trời xán lạn đều tụ tập trên người anh, bốn phía đều ảm đạm phai màu.

Đôi mắt đen nhánh như mã não lóe sáng, da thịt sáng trắng như sứ, khóe miệng anh cười như không cười, giầy lát sau bên cạnh anh xuất hiện làn sương mờ, anh nhìn làn sương chấn động lòng người.

Trần Tĩnh Nghi đi theo bên cạnh anh.

Anh hơi ghé mắt, “Tuyệt Y cô ấy thật sự ở đây à?” Giọng dịu dàng như làn sương sớm.

“Đúng vậy, tiểu thư Cố ở trong tiểu khu này, tòa nhà trước mắt thuộc về Tiêu Như Thiên, còn tiểu thư Cố và tiểu thư Tiêu nhà họ là bạn tốt.” Trần Tĩnh Nghi báo cáo theo bản điều tra, giải thích cho anh nghe.

Bùi Khê Minh nhìn nhà lâu, một lát sau anh cất bước đi tới chỗ bảo vệ đứng canh.

Trần Tĩnh Nghi theo sát sau lưng.

Phòng bếp.

Vương Tiểu Vi mang món ăn đã làm lên trên bàn thủy tinh, tỉ mỉ dùng đĩa đựng từng món.

Phát hiện trên bàn có ít bụi, cô tiện tay lấy khăn lau sạch, hơi ngòì xồm xuống nhìn mặt bàn, xác định không còn tí bụi nào mới đứng dậy cất khăn đi.

Xoay người đi tới phòng bếp, đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên.

Vương Tiểu Vi dừng bước, hơi nhăn mày.

Sẽ không phải là cô gái tên Quan Hàn Di kia đấy chứ!

Từ lúc báo đăng rất nhiều chuyện về tiểu thư tới bây giờ, Quan Hàn Di vẫn không tới chỗ này ăn chực.

Trong lòng Vương Tiểu Vi ôm thái độ nghi ngờ ra mở cửa.

Ngũ quan tuần mỹ lạnh lùng xuất hiện trước mặt cô.

Vương Tiểu Vi nháy mắt một cái, âm thầm nuốt nước miếng, trên mặt lập tức lộ ý cười, “Thiếu chủ, ngài đã trở lại! Mời vào bên trong.”
Vội vàng lùi về sau một bước nhường lối đi.

Ngực đập như trống, lại thấy vui vẻ.

Rốt cuộc thiếu chủ đã trở lại! Thiếu chủ qua Pháp gần nửa tháng.

Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng xa cách, nhìn không chớp mắt đi thẳng vào trong phòng.

Sau khi quản gia Phó đi vào, Vương Tiểu Vi liền đóng cửa.

Quản gia Phó theo sát phía sau, đôi mắt nhìn dưới chân.

Truyện đăng duy nhất bên Lê.Quý:Đôn

Bách Lý Hàn Tôn ưu nhã ngồi xuống sofa, mắt anh nhìn quanh một lát, đôi mắt thâm thúy ẩn chứa vẻ mát mát, tầm mắt nhìn Vương Tiểu Vi, “Tuyệt Y giờ đang ở đâu?”

Giọng nói lạnh lùng vừa thốt ra, sắc mặt Vương Tiểu Vi kính cẩn, hơi khom lưng nói, “Tiểu thư viết tiểu thuyết trong thư phòng ạ.”

“Đi vào bao lâu rồi?” Đoạn, Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng hỏi.

“Hai tiếng ạ.”

“Mấy ngày nay có ai tới chỗ này sao?” Tầm mắt Bách Lý Hàn Tôn rơi trên cửa thư phòng, sau đó chuyển qua bàn thủy tinh, mày rậm nhíu lại, “Chưa ăn cơm mà đã vào viết tiểu thuyết lâu như vậy, điều này không tốt cho cơ thể, chẳng lẽ cô không nhắc nhở cô ấy sao?” Giọng lạnh lùng lộ ra uy nghiêm cao cao tại thượng của anh.

Sắc mặt Vương Tiểu tái nhợt, môi căng thẳng mấp máy, ngực phập phồng liên tục, “Vâng thiếu chủ! Từ nay về sau tôi sẽ nhớ nhắc nhở tiểu thư chú ý thân thể.”

“Cô còn chưa nói có bao nhiêu người tới đây tìm Tuyết Y.” Giọng Bách Lý Hàn Tôn lạnh lẽo không thay đổi, cằm kiêu căng lộ vẻ không vui, nói tiếp.

“Có tiểu thư Tiêu, tiểu thư Quan và em họ tiểu thư là Nhan Mộng Lam, các cô ấy đến tìm tiểu thư là vì.....”

Vẻ mặt tuấn tú của Bách Lý Hàn Tôn hoảng hốt, Vương Tiểu Vi nói gì anh đều không nghe thấy.

Trong đầu, hình ảnh nào đó chùng chéo lên nhau.

Sau một lúc lâu, Vương Tiểu Vi nói xong không thấy thiếu chủ lên tiếng, cô lập tức ngẩng đầu, đôi mắt nhìn Bách Lý Hàn Tôn.

Đường cong nét mặt kiêu căng, dưới ánh sáng trắng, phảng phất như bỏ thêm vài phần xa cách, trong nháy mắt thân hình anh tản ra hơi thở chí cao vô thượng như hoàng đế cổ đại.

Trong thoáng chốc, Vương Tiểu Vi cảm thấy cô hèn mọn nhỏ bé, chỉ có thể nhìn lên thiếu chủ tôn quý.

Quản gia Phó cung kính nhìn Bách Lý Hàn Tôn, lại liếc Vương Tiểu Vi, khẽ nói, “Thiếu chủ! Chắc tiểu thư Cố còn lâu mới đi ra, ngài cũng mệt rồi, chi bằng cứ đi tắm trước cho thoải mái thân thể, ra lại cùng tiểu thư Cố dùng cơm.”

“Cũng được!” Tối qua anh chạy về thành phố D, cả đêm đều không ngủ.

Hết chương 8

Quyển 3 - Chương 9

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Từ khi thông thêm một phòng, chỗ này lớn hơn nhiều so với lúc đầu, nhờ vậy nên Bách Lý Hàn Tôn cũng có một phòng riêng. LQĐ

Mở cửa phòng, hàng ngày đều có Vương Tiểu Vi quét dọn, anh rời đi nhiều ngày như vậy, trong phòng vẫn sạch sẽ thoáng mát.

Màu lam là chủ đạo, giường hai mét, trên mặt là ga giường hàng hiệu cao cấp.

Quản gia Phó từ trong phòng tắm đi ra, cúi đầu với Bách Lý Hàn Tôn, giọng bình tĩnh cung kính nói nước đã xả xong, có thể vào bên trong.

Quản gia Phó cởi áo khoác hàng hiệu may thủ công cho Bách Lý Hàn Tôn, sau đó đặt lên cánh tay, tiếp theo cởi caravat cho anh.

Sau khi anh vào phòng tắm, quản gia Phó đứng ngoài cửa phòng tắm chờ.

Cố Tuyết Y mở cửa thư phòng đi ra phòng khách.

Nhìn qua phòng khách không một bóng người, sắc mặt giật mình, đôi mắt tĩnh lặng như nước hiện vẻ hoang mang mờ mịt, cô nghe tiếng chuông cửa vang lên, còn có tiếng người nói chuyện.

Vương Tiểu Vi vừa bưng đĩa ra khỏi phòng bếp, cô nhìn thấy Cố Tuyết Y liền cười, “Tiểu thư, ngài viết tiểu thuyết xong rồi hả? Thiếu

chủ ngài ấy đã quay lại, bây giờ còn đang tắm rửa, chờ lát nữa sẽ ra cùng dùng cơm với ngài.”

Cố Tuyết Y ngồi xuống sofa, khoe miệng phác họa đường cong rất nhỏ, gật đầu, “Em trước cứ bận việc của mình đi!” Sau đó cô mở TV xem.

Vương Tiểu Vi vội quay lại phòng bếp.

Bên ngoài.

Bùi Khê Minh ra thang máy quẹo về bên phải, một tầng bốn hộ, anh đi tới căn phòng có cánh cửa gỗ như theo lời bảo vệ nói.

Anh nhìn cửa gỗ, ngón tay nhấn chuông hơi chần chừ.

Khuôn mặt điển trai có vài phần hoảng sợ, đôi mắt đen bóng giờ phút này để lộ trong lòng anh đang rối rắm.

Anh và Tuyết Y đã mười năm không gặp, cô có nhớ anh không?

Cô trên báo, che đi vẻ đẹp lộng lẫy, thành một cô gái bình thường u buồn.

Tại sao cô phải làm như vậy?

Mười năm rồi không liên lạc với anh.

Trần Tĩnh Nghi nhìn anh, cô ta nhìn ra trong lòng anh giãy dụa và mâu thuẫn, ánh mắt hơi rĩ xuống, trong mắt xẹt qua vẻ bất đắc dĩ. Cô ta chậm rãi ngược mắt nhìn Bùi Khê Minh, khoe miệng mỉm cười theo thói quen, giọng dịu dàng nói, “Chúng ta cũng đã đi tới trước cửa phòng tiểu thư Cố rồi, tổng giám đốc anh nên nhấn chuông cửa,

nếu như cần tôi ra sức thì anh cứ nói.”

Trong lòng cô ta vẫn hi vọng anh có thể gặp tiểu thư Cố.

Cô ta làm việc bên cạnh anh gần hai mươi năm, trong mười năm kể từ khi tiểu thư Cố rời đi, mặc dù anh luôn che dấu tâm tình của mình, nhưng khi anh yên tĩnh một mình cô ta vẫn nhìn thấy ánh mắt cô đơn, cô ta biết là anh đang nhớ tới tiểu thư Cố.

Bùi Khê Minh lấy lại tinh thần, môi mỏng cười dịu dàng, trong đôi mắt sáng lấp lánh, phảng phất như trong bầu trời đầy sương mù giăng lối mà có thể nhìn thấy ánh sao sáng, nụ cười cũng khiến khuôn mặt anh sáng lên, tôn lên nét dịu dàng điển trai.

Ngón tay không do dự nữa ấn chuông cửa.

Tiếng chuông cửa đình một tiếng giống như khúc nhạc êm tai vang lên, đây cũng là lần đầu tiên anh nghe tiếng chuông mà khiến anh lo lắng khẩn trương như vậy.

Anh đang đợi khuôn mặt cô xuất hiện trước mặt anh.

Cố Tuyết Y đang xem TV thì nghe tiếng chuông vang lên, cô lập tức nhìn qua Vương Tiểu Vi trong bếp, thấy cô ấy đang bận rộn, khóe miệng Cố Tuyết Y cười nhẹ, thả điều khiển từ xa trong tay xuống, đi ra mở cửa.

Trong phòng.

Bách Lý Hàn Tôn nhìn chiếc gương lớn, quản gia Phó ngồi xổm xuống sửa sang lại tây trang cho anh.

Trong gương, bóng dáng cao ngất, anh lạnh lùng nhìn, cằm kiêu

ngạo, khí chất tôn quý nhàn nhạt tản ra, ánh mặt trời vấy xuống, phảng phất như trên người anh bắn ra một vầng sáng, vẻ mặt tuấn mỹ của anh càng thêm kiêu ngạo và khí phách hiên ngang.

Quản gia Phó chậm rãi đứng lên, tự giác đứng sau lưng Bách Lý Hàn Tôn.

Anh lạnh lùng liếc nhìn chiếc gương, xoay người ra khỏi phòng.

Tiếng mở khóa khe khẽ vang lên.

Cửa gỗ dần dần mở từ bên trong ra,

Khuôn mặt yêu mị của anh từ từ xuất hiện trước mắt cô.

Cửa gỗ dần mở ra.

Ngũ quan như điêu khắc cửa cô hiện ra trước mắt anh, đôi mắt sáng chói đã biến thành tĩnh mịch, mắt kính đã che hết tất cả phong thái mê người của cô, thoạt nhìn cô bình thường như đám đông bụi bặm.

Cố Tuyết Y khẽ giật mình, cô nhìn Bùi Khê Minh ở cửa, ngón tay đặt trên nắm cửa không tự chủ thả lỏng, qua giây lát sau, trong đầu cô tuôn ra rất nhiều ký ức ngày trước, dần dần thân hình cô cứng ngắc, đứng im như cọc gỗ.

Lúc này, máu trên người dường như đông cứng, trái tim ngừng đập một lúc.

Khuôn mặt trắng noãn trở nên tái nhợt, môi hơi tái, cô khẽ cắn môi.

Đôi mắt nhìn anh ta phiếm hồng.

Bùi Khê Minh nở nụ cười nhìn cô.

Nụ cười kia đẹp y như trong ký ức của cô.

Đôi mắt đen nhánh lóe sáng, thâm thúy nhưng ẩn chứa tình yêu nồng đậm với cô.

Khuôn mặt điển trai vì kích động mà hai má ửng đỏ, giống như cánh hoa đào dưới ánh mặt trời.

Dưới ánh nắng sáng lấp lánh như sứ trắng.

Cánh môi khẽ động đậy, “Tuyết Y!....” Giọng ấm áp như mùa xuân, dịu dàng như dòng nước, nhưng lại tràn ngập tâm tình phức tạp.

Bùi Khê Minh nở nụ cười đẹp mắt, đi nhanh tới, hai tay giang ra ôm chặt cô vào lòng.

Mùi hương thuộc về cô thấm vào tim gan anh, thoang thoảng như không tồn tại, nhưng có thể khiến sâu trong tận đáy lòng anh khát vọng và nhung nhớ.

Cánh tay trên lưng cô xiết lại.

Mặt rúc vào cổ trắng như tuyết của cô.

Thân thể cô cảm nhận được nhiệt độ nóng lạnh của anh, từ trong cứng ngắc dần lấy lại tinh thần, vẻ mặt cô hoảng hốt hơi phản ứng, khẽ thở dài, đôi mắt tĩnh mịch hiện vẻ phức tạp, tay hai bên rũ xuống, lộ ra lòng cô thấy vô lực.

Cầm căng lên rồi thả lỏng, hồi lâu sau cô mới nhàn nhạt nói, “Sao anh tìm đến được đây?” Nói xong khước miệng cô lập tức cười châm

chọc.

Báo chí đăng nhiều ngày như vậy, sao anh không thể điều tra ra chỗ này được chứ.

Trần Tĩnh Nghi thấy hai người họ ôm nhau, đáy mắt lộ vẻ cảm động, trên mặt thoáng hiện nét nhẹ nhõm.

Bây giờ cuối cùng tổng giám đốc cũng đã tìm được tiểu thư Cố, vậy sau này sẽ.....

Bỗng nhiên trong đầu cô ta hiện lên một người, lông mày nhíu lại, sắc mặt hơi nặng nề.

“Y Y, anh nhớ em, lâu như vậy nhưng đến bây giờ vẫn nhớ em.” Bùi Khê Minh nói khẽ bên tai cô, sau đó khước miệng không kiềm chế được nở nụ cười yêu mị hạnh phúc, “Cuối cùng bây giờ em đã trở lại trong ngực anh rồi! Y Y, vợ chưa cưới của anh, em sẽ không rời khỏi anh đúng không?” Sau đó giọng yếu ớt và dịu dàng vang lên bên tai cô.

Thân thể Cố Tuyết Y đã mềm xuống đột nhiên trở nên cứng đờ, hô hấp cô hơi dồn dập hỗn loạn, trái tim như bị ai hung hăng đâm một cái, vỡ vụn tuôn ra máu tươi, đau đớn.....

Đôi mắt lạnh nhạt tĩnh mịch xẹt qua vẻ phức tạp.

Ngón tay chậm rãi nâng lên, muốn chạm vào lưng anh.

Bách Lý Hàn Tôn hiện ra sau lưng họ, đôi mắt màu mực nhìn họ, đáy mắt hiện lên vẻ đau thương, nhưng nhanh chóng biến mất không thấy, lồng ngực từ từ đập kịch liệt, đủ loại suy nghĩ phức tạp, ngón tay bên hông xiết chặt, mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

Trong mắt anh dần ngưng tụ sương mù giá lạnh, “Các người đang làm gì vậy?” Giọng lạnh lẽo như băng dưới đáy hồ, thoáng chốc đổ lên đầu họ, rét lạnh truyền khắp người họ, dần dần thấm vào xương cốt.

Cố Tuyết Y lấy lại tinh thần.

Bùi Khê Minh từ cổ Cố Tuyết Y ngẩng mặt lên, đôi mắt đen nháy phảng phất như băng giữa mùa đông, lạnh lùng nhìn Bách Lý Hàn Tôn, lưng anh đứng thẳng tắp, lạnh lùng kiêu ngạo nhìn lại Bùi Khê Minh.

Ánh mắt hai người giao chiến trong không trung, thế lực tương đương nhau.

Quản gia Phó sau lưng Bách Lý Hàn Tôn giật mình, ông không nghĩ tới năng lực của Bùi Khê Minh không kém thiếu chủ bao nhiêu, đôi mắt tĩnh mịch, ánh mắt nhìn về phía Cố Tuyết Y có phần phức tạp.

Cố Tuyết Y lấy lại tinh thần, ngón tay đổi thành khe đẩy Bùi Khê Minh ra, đôi mắt trong vắt và lạnh nhạt, cô lẳng lẳng nhìn Bách Lý Hàn Tôn, cũng chẳng nói câu gì.

Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng chống lại tầm mắt cô, sau đó từ trên mặt cô rơi vào cánh tay cô, đáy mắt lập tức tản ra cơn phấn nộ điên cuồng nhìn trừng trừng cánh tay cô.

Cố Tuyết Y tựa như cảm nhận được trên tay đau đớn, cô thuận mắt nhìn theo, thì ra tay cô đang nắm tay Bùi Khê Minh, nét mặt cô ngẩn ngơ, sau đó không dấu vết rút tay từ trên tay Bùi Khê Minh về.

Nhiệt độ từ từ biến mất, đôi mắt đen như mã não của Bùi Khê Minh

thù hồi từ trên người Bách Lý Hàn Tôn chậm rãi rũ xuống nhìn tay mình, chỗ da thịt này cô ấy mới chạm qua, nhưng cuối cùng anh vẫn không hề cảm nhận được sự ấm áp.

Dần dần, trong mắt anh đọng lại vẻ bi thương đau đớn, chậm rãi nhìn cô, Cố Tuyết Y cũng chống lại tầm mắt anh, một giây sau cô rời đi chỗ khác, trái tim đau đớn mơ hồ, mắt anh phảng phất như nói cô đã làm tổn thương anh.

Trần Tĩnh Nghi nhìn ba người họ, cô ta mơ hồ cảm thấy phức tạp nên cứ giữ im lặng.

Chẳng lẽ trong mười năm tiểu thư Cố rời khỏi tổng giám đốc đã thích người đàn ông khác?

Nhưng mà.....

Tầm mắt cô ta rơi trên người Bách Lý Hàn Tôn, có điều nhanh chóng rời đi, khí thế trên người Bách Lý Hàn Tôn không phải cô có thể nhìn được.

Bùi Khê Minh vẫn nhìn cô, nhìn gò má cô.

Khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch.

Lúc này, Bách Lý Hàn Tôn bước qua, dùng sức kéo cổ tay Cố Tuyết Y, xoay người đi vào.

Đột nhiên –

Bùi Khê Minh duỗi cánh tay dài ra cầm cổ tay còn lại của Cố Tuyết Y.

Bất chợt xuất hiện sức mạnh khiến Bách Lý Hàn Tôn bị ép dừng lại,

khuôn mặt tuấn mỹ như thần Apollon lạnh lùng nhìn Bùi Khê Minh.

Môi mỏng Bùi Khê Minh lạnh lẽo, anh nhìn lại Bách Lý Hàn Tôn, tầm mắt kiên định và kiên quyết không thua Bách Lý Hàn Tôn chút nào.

“Thả tay cô ấy ra.” Bách Lý Hàn Tôn trừng mắt nhìn tay Bùi Khê Minh đặt trên cổ tay trắng nõn của cô, hơn nữa vừa rồi Bùi Khê Minh ôm cô, suy nghĩ muốn giết chết Bùi Khê Minh đã tuôn ra trong đầu anh ngàn lần vạn lần.

Sao cô có thể để đàn ông ôm cô, cô là của anh.

“Buông cô ấy ra hẳn là anh!” Bùi Khê Minh lạnh lùng nhìn anh, cánh môi như hoa đào cong lên khinh thường, “Tôi là chồng chưa cưới của cô ấy, anh là ai?”

“Chồng chưa cưới?” Bách Lý Hàn Tôn trừng nhìn Cố Tuyết Y.

Ngực anh tựa như bị một tảng đá đập mạnh vào, ngay sau đó sợ hãi lạ lẫm và khiếp đảm tuôn ra như nước.

Không phải anh sẽ mất cô chứ?

“Tại sao em có chồng chưa cưới?”

Cố Tuyết Y chậm rãi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, sau đó mở mắt ra, đôi mắt trong suốt như mây trắng dịu dàng lộ ra vẻ yên lặng, cô từ từ chuyển qua nhìn Bách Lý Hàn Tôn, “Để tôi nói chuyện với anh ấy một lát.”

Ve đau thương của Khê Minh cứ luôn hiển hiện trong đầu cô, có lẽ bọn họ nên nói chuyện một lúc, anh sẽ khá hơn.

“Không được! Em không thể nói chuyện với anh ta, em là của tôi!”
Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn nhìn cô, môi kiêu căng mím chặt, khuôn mặt cứng ngắt lạnh lẽo.

Trong lòng anh lo sợ bất an, một màn hấn ta ôm cô vừa rồi cứ xuất hiện lặp đi lặp lại trong đầu anh.

Làm như họ vừa cách xa, cô sẽ lẩn vào bóng tối vô hạn vô biên, để mặc một mình anh đau khổ.

Xương cốt anh đang dần tê liệt đến chết lặng.

Anh sẽ không để bất kỳ kẻ nào cướp cô đi khỏi anh.

“Bách Lý.....”

Tốc độ nhanh như chớp, Bách Lý Hàn Tôn dùng lực kéo Cố Tuyết Y về bên cạnh anh, lại hung hăng tung cước đá về phía Bùi Khê Minh.

Bùi Khê Minh trở tay không kịp, đùi chỉ đành hứng chịu một cú đá của Bách Lý Hàn Tôn, đau đớn khiến anh buông lỏng tay cô, nhân cơ hội này Bách Lý Hàn Tôn hoàn toàn kéo Cố Tuyết Y về bên cạnh anh, còn Bùi Khê Minh ngồi chồm hổm xuống đất.

“Tổng giám đốc anh không sao chứ?” Trần Tĩnh Nghi kinh hoàng tiến lên, đưa tay đỡ Bùi Khê Minh, “Có nặng lắm không? Tôi đưa anh đi bệnh viện?”

Cố Tuyết Y nhìn Bùi Khê Minh, đôi mắt trong suốt như bầu trời xanh bao la đầy vẻ quan tâm, đột nhiên cô quay đầu lại nhìn Bách Lý Hàn Tôn, đáy mắt lộ ra vẻ hờ hững lạnh lùng, “Sao anh có thể tùy tiện đá người ta?”

Đáy mắt Bách Lý Hàn Tôn đầy tơ máu, anh trợn to mắt, hô hấp hỗn loạn, lồng ngực đập phập phồng không ngừng, nhìn ra được anh vô cùng tức giận, nhưng thoát nhìn anh lại như thờ ơ.

Cầm chặt lấy cổ tay cô, có điều hơi run rẩy, cô không biết là vì anh tức giận mới run hay là vì nguyên nhân khác.

Anh nhìn cô, cứ mãi nhìn cô, cô cảm nhận rõ rệt tay anh càng lúc càng cứng ngắc, thậm chí cô có thể cảm giác toàn thân anh đều cứng đờ.

Qua hồi lâu, anh không lên tiếng.

Cầm lộ ra vẻ kiêu ngạo, giọng lạnh tới cực điểm nói, “Quản gia Phó đóng cửa vào!”

Mắt thấy cửa gỗ dần đóng lại, đột nhiên cửa bị Bùi Khê Minh đá văng, quản gia Phó bị sức mạnh đột nhiên tập kích, bước chân ông hơi loạng choạng lùi ra sau, xém chút nữa ngã nhào xuống, may là vịn được vào bờ tường.

Trần Tĩnh Nghi kinh ngạc nhìn Bùi Khê Minh, lại nhìn tay vừa mới đỡ Bùi Khê Minh.

Tốc độ này có thể quá nhanh không nhỉ?

Tròng mắt lạnh như băng giễu cợt của Bùi Khê Minh nhìn Bách Lý Hàn Tôn, “Buông Y Y ra!”

Bách Lý Hàn Tôn không nhúc nhích nhìn Bùi Khê Minh, đôi mắt rét lạnh như đêm tối không ánh sáng, giọng âm trầm lạnh lẽo, “Quản gia Phó lập tức báo cảnh sát, nói có người xông vào nơi ở riêng tư, đưa hấn ta tới cục công an đi.”

“Đừng!” Sắc mặt Cố Tuyết Y hơi hoang mang, đôi mắt cô chống lại Bách Lý Hàn Tôn, “Đừng báo cảnh sát, hay là anh đang muốn người trên thế giới biết anh ấy là chồng chưa cưới của tôi?”

Cô nói lời này, mục đích chính là để Bách Lý Hàn Tôn không báo cảnh sát, Khê Minh là người cô không muốn tổn thương, hơn nữa nếu báo cảnh sát, như vậy cô sẽ.....

Nhưng lời cô lại khiến sắc mặt Bùi Khê Minh cứng đờ tái mét, đôi mắt bị thương nhìn Cố Tuyết Y, chẳng lẽ cô thật sự thích người đàn ông khác?

Cố Tuyết Y nhìn sang, cô không đành lòng nhìn đôi mắt bi thương của anh, có lẽ Khê Minh nên rời đi trước, cô sẽ tìm cơ hội nói chuyện với anh sau.

Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn lia một cái, quản gia Phó đóng cửa lại.

Bùi Khê Minh đứng trước cửa phòng, cửa gỗ dần khép lại, anh đứng nhìn gò má trắng nõn của cô, vì sao cô không quay đầu lại nhìn anh, chỉ cần liếc một cái là được.

Cánh cửa từ từ che khuất mặt cô, dần dần che kín.

Ầm!

Cửa gỗ đã đóng chặt lại!

Hết chương 9

Quyển 3 - Chương 10

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Đôi mắt Bùi Khê Minh âm đạm, anh ngẩn ngơ nhìn cánh cửa, khuôn mặt cô đơn, phảng phất như anh hết hi vọng đối với thế giới, không có bất kỳ hi vọng nào để gửi gắm, anh bình tĩnh đứng thẳng người không hề nhúc nhích. LQĐÔN

Anh nghĩ mãi không rõ, vì sao Y Y đối xử với anh như vậy.

Trong phòng.

Bầu không khí tràn ngập cứng ngắt.

Quản gia Phó nhìn họ, cung kính đứng im lặng bên cạnh, không lên tiếng, nét mặt già nua hơi cứng ngắt.

Vương Tiểu Vi bung đồ ăn đã làm xong ra, vẻ mặt vui tươi hướng về Bách Lý Hàn Tôn và Cố Tuyết Y, đột nhiên thay đổi, cứng đờ nhìn hai người họ, sau đó ánh mắt chuyển qua nhìn quản gia Phó.

Cố Tuyết Y chậm rãi chuyển hướng mặt đối mặt với anh, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn anh, ánh mắt Bách Lý Hàn Tôn tĩnh mịch nhìn cô, đôi mắt giờ này lộ ra rét lạnh như đang trên núi tuyết, trong nháy mắt có thể đông người khách thành băng.

“Thả tôi ra”! Ánh mắt cô chậm rãi rơi vào bàn tay cầm tay cô.

Bây giờ đầu óc cô rất hỗn loạn.

Cô thật sự không nghĩ tới Bùi Khê Minh lại nhanh xuất hiện trước mặt cô như vậy, cô cho rằng trong mười năm này anh ấy đã quên cô, không ngờ anh vẫn không quên cô.

“Rốt cuộc hần ta là thế nào? Hay là em muốn trở lại bên cạnh hần?” Bách Lý Hàn Tôn nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi mà anh không muốn thấy, anh đau lòng choáng váng đầu óc....

Cho nên trong giọng nói lạnh lùng có vài phần cứng nhắc.

Cố Tuyết Y ngó anh, lẳng lặng nhìn, đôi mắt màu hổ phách trong suốt như gương, thân hình anh dần cứng nhắc tản ra hơi thở xa cách lạnh lùng, lại giống như một bức tường cứng rắn, cả cô lại bên ngoài, mặt đối mặt với cô chuyên chế bá đạo, khiến cô cảm thấy cổ sắp thờ không nổi.

“Buông tay!”

“Không buông!”

“Nếu anh muốn biết gì về tôi, anh có thể phái người của anh đi điều tra, tôi tin ra tay trên người anh ấy, anh sẽ nhanh chóng biết rõ về quá khứ của tôi, kể cả tình cảm cùng anh ấy, nhưng bây giờ tôi mệt chết đi được, tôi muốn vào nghỉ ngơi.” Cố Tuyết Y nhẹ nhàng đẩy tay anh ra, giọng mềm như tơ lụa, phảng phất như trong nháy mắt cô sẽ bay theo làn gió, sau đó biến mất không thấy bóng dáng.

Cô chậm rãi xoay người, từ từ đi vào phòng.

Cửa phòng ầm một tiếng khép lại.

Bách Lý Hàn Tôn tựa như nghe được tiếng trái tim cô đóng chặt, cô

muốn cản anh ở ngoài sao?

Không, anh không muốn bị cô cản bên ngoài, anh muốn xông trong nội tâm cô, chiếm hết trái tim cô.

Cô thuộc về anh, vẫn luôn như vậy.

Ai cũng không thể cướp cô từ bên cạnh anh.

Anh xiết chặt tay, mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

Khuôn mặt càng thêm lạnh lẽo, cằm kiêu ngạo căng cứng, tựa như vừa chạm vào sẽ bị nghiền nát, nhưng lại lộ ra khí lạnh, đôi mắt sâu như động không đáy xẹt qua vẻ khó dò.

Quản gia Phó nhìn anh, đáy mắt không che dấu sự quan tâm đối với Bách Lý Hàn Tôn, ẩn chứa sự trách móc đối với Cố Tuyết Y.

Nếu thiếu chủ không vì ngài ấy, cũng sẽ chẳng trở nên khác thường như vậy.

“Quản gia Phó, ông lập tức đi điều tra hết tất cả tư liệu, còn có gọi điện thoại cho bảo vệ, bảo bọn họ phải ít người tới đây, tôi không muốn có bất kỳ một người xa lạ nào xuất hiện ở chỗ này.”

“Vâng, tôi đi làm ngay!” Bước chân quản gia Phó chần chừ, ông nhìn Bách Lý Hàn Tôn, “Thiếu chủ, ngài đã mệt lại đói, nếu không ngồi xuống dùng cơm trước đi!”

“Ông chỉ nên đi làm chuyện cần làm, chuyện của tôi không cần ông quản.” Giọng lạnh như băng tuyết hờ hững nói.

Ngũ quan tuần mỹ kiêu căng của anh hoàn toàn đông cứng.

Quản gia Phó nhìn gò má anh, cung kính đáp dạ, sau đó ra ban công gọi điện thoại cho công ty bảo vệ, sau khi cúp điện thoại đi vào phòng khách đã không thấy bóng dáng Bách Lý Hàn Tôn.

Ông nhìn Vương Tiểu Vi hỏi thiếu chủ đi đâu rồi?

Trên mặt Vương Tiểu Vi có vài phân e sợ, tay chỉ cửa phòng Bách Lý Hàn Tôn, “Rốt cuộc thiếu chủ ngài ấy làm sao vậy?”

Quản gia Phó trừng mắt liếc cô, vẻ mặt nghiêm túc, “Đây không phải là chuyện người giúp việc cô quan tâm!” Lạnh lùng quát Vương Tiểu Vi.

“Vâng, thật có lỗi, không có lần sau ạ” Vương Tiểu Vi vội cung kính khom người nói, gần đây cô ở với tiểu thư quen thói có gì thì nói đó, bây giờ không sửa được.

Quản gia Phó lạnh lùng nhìn cô, “Thiếu chủ có nói gì không?”

“Dạ không có!” Vương Tiểu Vi cung kính đáp lời, vừa rồi thiếu chủ chỉ lạnh lùng nhìn cô một cái rồi xoay người trở về phòng.

“Tôi hi vọng cô không quên tiền lương của cô là do gia tộc Bách Lý trả.”

“Tôi không quên.” Cô cũng không dám quên, trong lòng cô hiểu lời quản gia Phó nói đang gián tiếp cảnh cáo hành vi và lòng trung thành của cô nên hướng về người nào.

“Chưa quên thì tốt!” Nét mặt trung niên của quản gia Phó lộ vẻ nghiêm túc, ông thản nhiên liếc nhìn Vương Tiểu Vi, rồi xoay người đi vào phòng của Bách Lý Hàn Tôn.

Bước chân càng lúc càng đi xa, Vương Tiểu Vi không kiềm chế được thở dài một hơi, sau đó trên mặt là vẻ khó xử.

Ngoài cửa.

Trần Tĩnh Nghi nhìn Bùi Khê Minh, thời gian đã qua một tiếng, anh vẫn bình tĩnh đứng im nhìn cửa gỗ.

Trong lòng cô ta thầm bực bội, đi lên trước nhẹ giọng nói với Bùi Khê Minh, “Tổng giám đốc, chúng ta đi về trước đi! Chỉ sợ tiểu thư Cố sẽ không ra gặp anh.” Ngồi máy bay nửa ngày mới tới thành phố D, ngay cả tạm nghỉ uống nước cũng không có mà chạy thẳng đến đây.

“Trước tiên chúng ta cứ ở khách sạn gần đây đã, ngày mai chúng ta lại tới tìm tiểu thư Cố!” Cô ta nhỏ giọng khuyên bảo.

Đôi mắt đen nhánh như mã não của Bùi Khê Minh lộ ra vẻ đau thương kịch liệt, tròng mắt thần thờ. Anh thản nhiên liếc nhìn cửa gỗ, sau đó chậm rãi quay đầu nhìn Trần Tĩnh Nghi, giọng trầm thấp nói, “Giúp tôi sắp xếp! Trước tiên tôi ở lại đã.”

Bất kể thế nào anh cũng muốn biết rõ ràng mọi chuyện.

Y Y là vợ chưa cưới của anh, vĩnh viễn là như vậy.

Trần Tĩnh Nghi nhìn bóng dáng cô đơn của anh, khẽ thở dài, chữ yêu thực sự đã thương người ghê, chân bước theo sát anh.

Cố Tuyết Y đứng ở ban công căn phòng, ánh mặt trời nóng rực vẩy lên người cô, ánh mắt cô trầm tĩnh như biển rộng, ngóng nhìn phong cảnh tiểu khu, cô nhìn hoa đào, đáy mắt buồn bã.

Trái tim đập điên cuồng như trống! Vô cùng rối loạn.

Hai tay vô lực bụm khuôn mặt tinh xảo của cô, xoa nhẹ.

Thở dài một hơi!

Đột nhiên từ giữa kẽ hở các ngón tay cô nhìn thấy một bóng dáng cơ đờn, chậm rãi bước đi, theo sát sau là Trần Tĩnh Nghi.

Cô chậm rãi thả tay ra, cô lặng lẽ nhìn bóng dáng kia, cánh hoa nhỏ xíu nhảy múa trong không trung. Thoáng chốc, có chút thương cảm không hiểu, mặc dù rất nhạt nhưng cô có thể cảm nhận trong lòng Khê Minh nghĩ gì.

Hồi lâu sau, bóng dáng anh dần mờ hồ, đến lúc nhìn không thấy cô mới vô lực nhắm mắt lại.

Gió khẽ thổi tới, mái tóc mềm mại của cô bay lên, ánh mặt trời chiếu xuống tóc cô, có vô số vàng sáng nở rộ, thoáng chốc khuôn mặt trắng noãn của cô càng thêm trong suốt, phảng phất như tia sáng kia là từ thân người cô phát ra, vô cùng yên tĩnh, vô cùng lạnh nhạt, tựa như mây trắng trên bầu trời, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

Bách Lý Hàn Tôn và Cố Tuyết Y đều sa vào bầu không khí cứng ngắc.

Cố Tuyết Y không hề bước ra khỏi phòng nửa bước, cứ ngây ngốc trong phòng.

Ngay cả viết tiểu thuyết cũng bảo Vương Tiểu Vi mang laptop vào phòng cô, nếu cần gì thì bảo Vương Tiểu Vi vào thư phòng lấy mang qua.

Suốt hai ngày liền, Cố Tuyết Y cũng không thèm để ý tới Bách Lý Hàn Tôn, thậm chí ăn cơm cũng ăn trong phòng.

Nhưng cô không biết thế giới bên ngoài vì cô mà thay đổi rất nhiều.

Từ ngày đó sau khi Bùi Khê Minh rời khỏi, công ty bảo vệ phái nhân viên tới, 24 tiếng canh giữ chỗ cửa cô ra vào.

Chuyện xấu liên quan đến cô cũng càng ngày lan truyền càng nhiều, vĩnh viễn không có xu hướng dừng lại.

Hai ngày Bách Lý Hàn Tôn không ra khỏi cửa, văn kiện công ty muốn ký là do Trì Đông Quân mang tới chỗ ở, nếu như cuộc họp nào cần anh ra mặt thì anh sẽ điều hành cuộc họp qua video, dù sao anh cũng sẽ không để anh có thời gian nghỉ ngơi.

Hai ngày, ngũ quan tuấn mỹ của anh hơi gầy, râu cằm dài ra hơn chút, kiue ngạo bẩm sinh thể hiện rõ rệt, hốc mắt hơi thâm, nhưng có vẻ khiến anh càng thêm lạnh lùng, đáy mắt sâu như đáy hồ đóng băng ngày đông, trên người anh bao phủ khí chất vương giả chí cao tôn quý.

Bàn màu đen, bức màn xinh xắn màu xanh, ghế bằng da thật màu đen, có hai kệ sách lớn phía sau chiếc ghế giám đốc.

Bách Lý Hàn Tôn tắt video, quản gia Phó đưa cho anh một ly café để nâng cao tinh thần, ngũ quan Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng đón lấy, vừa lật văn kiện vừa uống café.

Quản gia Phó nhìn anh, đáy mắt là sự quan tâm và đau lòng, ngày trước thiếu chủ không uống café, bây giờ uống café như uống nước, ngay cả cơm cũng không ăn, tiếp tục như vậy nữa ông lo thân thể thiếu chủ không chịu được. Nhưng tiểu thư Cố lánh mặt, nên ông

không tìm được cơ hội nói chuyện với tiểu thư Cố.

Bách Lý Hàn Tôn liếc xéo quản gia đang run sợ, thờ ơ hỏi, “Cô ấy đi ra không?”

“Không ạ!” Quản gia Phó biết anh hỏi là ai, hơi khom lưng trả lời Bách Lý Hàn Tôn.

Hai ngày nay cứ cách mỗi hai giờ thiếu chủ sẽ hỏi tình huống của tiểu thư Cố một lần, ngay cả đối với phu nhân cũng không như vậy.

Ngón tay Bách Lý Hàn Tôn hơi cứng đờ, dứt khoát khép tư liệu lại, lưng dựa vào ghế giám đốc, đôi mắt đen tối như đêm khuya, anh nhìn bầu trời qua ban công, hô hấp nặng nề.

Tư liệu về Bùi Khê Minh bày trước mặt anh, lòng anh càng lúc càng bất an, nhin không được sợ mất cô.

Theo báo cáo của người theo dõi Bùi Khê Minh, Bùi Khê Minh tính toán ở lại thành phố D không về, bây giờ Bùi Khê Minh còn ở trong khách nghỉ cách gặp được cô.

Anh không tiếc bất kỳ giá đất nào để cản họ gặp mặt.

Cả đời này cô chỉ có thể là của anh.

Vương Tiểu Vi bung khay đẩy cửa ra, tay chân nhẹ nhàng đi vào trong phòng, đôi mắt cô rơi vào trên người Cố Tuyết Y. Trên giường cô đặt một chiếc bàn nhỏ, phía trên để laptop, mắt nhìn video nghe nhạc, lưng dựa vào gối đầu, thoát nhìn rất thoải mái.

Dường như cô cảm nhận được tầm mắt của Vương Tiểu Vi, cô hơi ngược mắt lên, “Tôi cần ăn gì sẽ gọi em không phải là được à? Đừng cứ mãi chạy tới chạy lui như vậy.”

“Thật xin lỗi! Tiểu thư, có phải em nhầm đến ngài?”

Khóe miệng Cố Tuyết Y cười yếu ớt, lắc đầu một cái, “Không phải, cứ chạy tới chạy lui, tôi không yên lòng.”

Ngày xưa tâm tình cô không tốt sẽ một mình ở trong nhà không ra khỏi cửa, bây giờ trong nhà có thêm Bách Lý Hàn Tôn, Tiểu Vi, quản gia Phó ở nữa, cô cảm thấy tất cả đều không trở về ngày xưa được.

“Tiểu thư, em là người hầu của ngài, em hầu hạ ngài là đúng! Ăn một miếng hoa quả ướp lạnh đi ạ!” Vương Tiểu Vi mặc váy bông màu lam trắng cười đi tới.

“Trước tiên em để chỗ nào đó đi!” Cố Tuyết Y xoa cằm nhìn về bàn đặt đầu giường, “Bây giờ tôi chưa muốn ăn.”

“À!” Vương Tiểu Vi buông khay xuống bên cạnh, đôi mắt nhìn Cố Tuyết Y, bước thong thả chần chừ, có phần giống như đang kéo dài thời gian.

Ánh nắng chiếu vào phòng làm căn phòng sáng rực, có ảo giác mờ lung.

Gò má Cố Tuyết Y được ánh mặt trời chiếu lên, phảng phất như nét mặt cô càng thêm trong trẻo nhưng lạnh lùng, cô hơi liếc nhìn Vương Tiểu Vi, “Em có lời cứ nói!”

“Ha ha!” Vương Tiểu Vi cười cứng ngắc, “Việc này, hôm nay thời tiết rất đẹp, không bằng chúng ta đi ra ngoài một lát ạ! Ngây ngốc trong

phòng lâu quá không ra khỏi cửa sẽ không tốt cho cơ thể.”

Mỗi khi cô bị tiểu thư phân công đi ra ngoài, bầu không khí trong phòng khách lạnh lẽo như hầm băng, nét mặt già nua của quản gia Phó không hề cười, lông mày nhíu chặt, thiếu chủ thì chẳng ra khỏi cửa, thỉnh thoảng ngồi trên sofa ở phòng khách, sắc mặt còn lạnh lùng kiên cố hơn ngày trước, cô sống ở đây, trong lòng thấp thỏm không yên ổn.

Cô muốn dẫn tiểu thư ra khỏi phòng, bầu không khí này sẽ không cánh mà bay!

“Tôi không muốn đi ra ngoài.” Cố Tuyết Y hờ hững nói, cô không nhìn đi ra rồi nhìn thấy mặt Bách Lý Hàn Tôn, nhìn thấy mặt Bách Lý Hàn Tôn sẽ nghĩ đến Khê Minh, anh ấy bị Bách Lý Hàn Tôn đá một cú không biết sao rồi.

Trong lòng tuôn trào cảm giác áy náy giết chết cô, xiết chặt không thở nổi.

“Tiểu thư....” Vương Tiểu Vi nhìn cô, kể hết chuyện xảy ra hai ngày nay cho cô nghe, kể cả trước cửa đột nhiên có thêm hai ông thần giữ cửa.

Sau khi nghe xong, gương mặt trắng noãn của Cố Tuyết Y trầm mặc, trong trẻo nhưng lạnh lùng, đôi mắt trong xanh như bầu trời bao la đột nhiên thay đổi, vẻ tĩnh mịch xẹt qua lửa giận, hàm răng cắn cắn môi màu hồng.

Sau lúc lâu cô mới thả ra, cô nhìn Vương Tiểu Vi, “Em đi nói với Bách Lý Hàn Tôn tôi muốn gặp anh ta.” Giọng trong như nước suối, nhưng đối với Vương Tiểu Vi mà nói, đây là nước kịp thời cứu mạng, khuôn mặt tròn trịa của cô tươi cười, để lại một câu rồi chạy ra khỏi

phòng, tựa như sợ Tuyết Y sẽ đổi ý.

“Chuyển họ đi đi!” Cố Tuyết Y nhìn Bách Lý Hàn Tôn, trong giọng nói chút cảm xúc phập phồng cũng chẳng có, giống như hai đường thẳng song song, “Tôi không phải tội phạm, anh đây là đang giam lỏng tôi.”

Bách Lý Hàn Tôn nhìn Cố Tuyết Y ngồi trên sofa, đồng tử anh tối xuống, nhưng lại lóe sáng lên, đồng tử lóe lên như đá quý.

Anh nhìn cô, từng bước đi về phía cô.

Đứng trước mặt cô, cảm tầm mắt cô xem TV, cô không thể không ngửa đầu nhìn anh, tựa như đang hỏi anh muốn làm gì, trong mắt cô hiện lên vẻ kỳ quái nhưng nhanh chóng biến mất không thấy tăm hơi.

Anh nhìn khuôn mặt trắng muốt, lạnh lẽo không chút nhiệt độ như ngày trước, bỗng nhiên khóe miệng anh cong lên tự giễu, thì ra còn có người lạnh lùng hơn cả anh, cho dù cảm được đốt cũng không có nửa điểm dấu hiệu muốn tan chảy.

Anh thật sự không chiếm được lòng cô dù chỉ chút xíu ư?

Trong đêm anh vừa mới chỉ nghĩ đến cô quan tâm Khê Minh như vậy, đáy lòng anh sẽ không kiềm chế được nảy sinh suy nghĩ muốn hủy hoại Bùi Khê Minh trong đầu.

Có lẽ như vậy, cô mới đặt tất cả sự chú ý của cô lên người anh.

Cố Tuyết Y phát giác trên người anh tản ra hơi thở càng lúc càng lạnh, đủ để đông cô thành khối băng, đôi mắt tĩnh mịch như đáy hồ trong mùa đông giá rét không ngừng bắn ra khí lạnh.

Anh như vậy, càng kiêu căng lạnh lùng hơn cả lần đầu tiên gặp mặt.

Mắt cô như làn nước mát, xẹt qua vẻ bất đắc dĩ, trong lòng cô âm thầm thờ dài, cô chậm rãi duỗi ngón tay trong suốt ra, nhẹ nhàng kéo tay anh, đột nhiên trong lòng Tuyết Y rung mình, mày rậm nhíu chặt, tay anh lạnh như băng.

Mặc dù thời tiết ở thành phố D không lạnh như phương Bắc, nhưng nhiệt độ buổi sáng và buổi tối giảm xuống rất nhiều.

Cô duỗi cái tay còn lại phủ quanh đôi tay lạnh như băng của anh, sau đó kéo anh ngồi xuống, đặt hai tay anh lên đùi cô, dùng đôi bàn tay ấm áp chà xát làm ấm hai tay của anh.

Bách Lý Hàn Tôn bình tĩnh nhìn cô, từng đợt ấm áp thuộc về cô truyền tới, từ bàn tay chậm rãi phun lên người anh, trái tim anh, tựa như từng tảng băng được hòa tan từng chút một, anh không còn lạnh lẽo nữa.

Anh giật mình, trái tim không kiềm chết được muốn run rẩy.

Rốt cuộc cô đã quan tâm anh rồi.

Nhìn gò má cô, dường như hơi dịu xuống.

Vương Tiểu Vi nhìn họ, trong lòng âm thầm thờ dài một hơi.

Cuối cùng tiểu thư và thiếu chủ không còn cãi nhau nữa, vừa rồi rất lo họ lại cãi nhau nữa.

Quản gia Phó nhìn họ, nét mặt già nua nặng nề cũng dần dần giảm bớt, hơi vui vẻ nhưng lại không thể hiện rõ, giống như bầu trời âm u cuối cùng cũng được sáng sủa.

Tay anh dần ấm hơn, Cố Tuyết Y nhìn dọc theo cánh tay, chống lại tầm mắt anh, đôi mắt sâu như mực lóe lén, còn lộ ra tình cảm gì đó cô vừa quen thuộc vừa lạ lẫm.

Trái tim cô đột nhiên nhảy dựng lên!

Lúc này Cố Tuyết Y mới chú ý trên mặt anh có vài phần tang thương, vẻ mặt hơi kiêu căng nhưng anh muốn lợi dụng vẻ kiêu căng bẩm sinh ấy để che lấp cảm giác đau thương của anh, nhưng không kịp nên để cô chứng kiến.

Sắc mặt anh cxung mất đi thần thái tự tin tôn quý ngày trước, gầy đi nhiều, dưới mắt có hai quầng thâm.

Vẻ mặt cô ngẩn ngơ, ngón tay không tự chủ dừng lại, đôi mắt trong suốt hiện vẻ phức tạp.

Hình như trái tim cô lại đau hơn rồi!

Làm sao bây giờ?

Bách Lý Hàn Tôn nhìn cô, sau đó thấy ngón tay cô dừng lại, làn da anh vẫn còn đang cảm giác được sự mềm mại và ấm áp của cô.

“Bao lâu rồi anh không ngủ?” Giọng nhàn nhạt không che dấu được run rẩy.

Nghe cô nói như vậy, khóe miệng của quản gia Phó khẽ cười, nét mặt già nua biểu lộ sự vui sướng.

Vương Tiểu Vi phát hiện quản gia Phó bên cạnh cô không còn lạnh lùng, hơi liếc mắt nhìn qua, sau đó lại nhìn Bách Lý Hàn Tôn và Cố

Tuyết Y, trong lòng thầm nghĩ: Chẳng chỉ tiểu thư chỉ nói một câu quan tâm tới thiếu chủ..... quản gia Phó cần phải vui vẻ như vậy không?

Bách Lý Hàn Tôn chậm rãi ngược mắt nhìn cô, trông mắt không kiềm chế được nội tâm đang kích động của anh.

Cô đang quan tâm anh sao? Cô thật sự đang quan tâm anh ư?

Cố Tuyết Y không nghe thấy câu trả lời của anh, cô vội chuyển sang nhìn quản gia, “Bao lâu?”

“Hai ngày ba đêm.”

Cô Tuyết Y đảo mắt, đồng tử thâm thúy có vài ngọn lửa, ngực phập phồng không ngừng, hít sâu vài hơi, lửa giận trong mắt tản đi, không phục thần thái lạnh nhạt ngày thường, sau đó lẳng lặng nhìn Bách Lý Hàn Tôn, “Anh đi tắm rửa qua đi, rồi nghỉ ngơi! Chờ lát nữa anh tỉnh chúng ta sẽ nói chuyện.”

Dường như cô biết được suy nghĩ của anh, ánh mắt cô nhìn về quản gia Phó, “Đ dẫn anh ấy về phòng đi!”

“Vâng!” Đáy mắt quản gia Phó vui vẻ và kích động.

Bách Lý Hàn Tôn chần chừ nhìn cô, ngón tay không biết đã xiết chặt tự khi nào, “Chúng ta.....” Trái tim vừa căng thẳng lại co rút đau đớn, mâu thuẫn lẫn nhau.

Đề tài về Bùi Khê Minh, trước sau gì họ cũng phải đề cập đến.

“Anh về phòng trước đã! Chờ lát nữa tôi qua tìm anh.” Cố Tuyết Y nhàn nhạt cắt ngang lời Bách Lý Hàn Tôn.

Hết chương 10

Quyển 3 - Chương 11

Eidt: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Vương Tiểu Vi nhìn bóng lưng cao ngất của Bách Lý Hàn Tôn, vẻ mặt tươi cười chuyển sang nhìn Cố Tuyết Y, nhỏ giọng nói bên tai cô, “Tiểu thư, một câu nói một hành động quan tâm của ngài mà nói còn gấp người ngoài quan tâm cả trăm lần, bây giờ hai người thiếu chủ và tiểu thư hòa thuận như lúc đầu, bầu không khí lạnh lẽo đã bị xua tan.” LQĐ

Khuôn mặt trắng noãn của Cố Tuyết Y lảng lảng nhìn bóng lưng anh, đồng tử tĩnh mịch hơi ngẩn ngơ, môi phảng phất như đóa hoa mềm mại vừa mới chớm nở, khẽ động đậy, “Tôi và anh ấy cứng đối cứng đến cuối cùng bị thương sẽ là tôi, không, bây giờ thêm một người nữa là Khê Minh, có thể ông trời thấy mười năm nay tôi sống quá thoải mái, bây giờ đang cố ý gây khó dễ cho tôi!”

“Tiểu thư.....” Vương Tiểu Vi nhìn gò má cô, đường cong gò má tinh xảo quyến rũ, nhưng lại lộ vẻ đau thương nhàn nhạt.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Cố Tuyết Y nhìn cô, đôi mắt lạnh nhạt như nước, “Tính cách anh ấy nếu mình không chiếm được thì thà rằng hủy hoại, bá đạo chuyên chế không nói, tính tình còn vô cùng ngang ngược, có đôi khi chấp nhất như đũa bẻ, có khi lại chí cao vô thượng như thần, không cho phép bất kỳ kẻ nào nói không với anh ấy, có khi lại lạnh lùng vô tình, không có chút sơ hở để người khác nói được.”

Vẻ mặt Vương Tiểu Vi cứng lại từng chút một, cô nhìn Cố Tuyết

Y nhàn nhạt nói, “Đó là vì thiếu chủ lo cho ngài, chưa bao giờ thiếu chủ lại vì một người mà trở nên như vậy, thiếu chủ ngài ấy rất yêu ngài.”

“Tôi biết anh ấy yêu tôi, trong hai ngày nay tôi cẩn thận suy nghĩ, nhưng Khê Minh là người tôi không thể có lỗi, anh ấy giúp tôi vượt qua thời gian vô cùng quan trọng, nếu như không có anh ấy, tôi tin khoảng thời gian đó tôi nhất định không thể chống đỡ nổi.” Tầm mắt cô nhàn nhạt lướt qua Vương Tiểu Vi rơi ngoài ban công, biểu lộ có chút mê ly và mờ mịt, “Bách Lý Hàn Tôn anh ta nhất định không tha cho Khê Minh, giữa bọn họ nhất định sẽ.....”

Vương Tiểu Vi nhìn cô mấp máy miệng, cung kính đứng im không lên tiếng.

Bách Lý Hàn Tôn từ phòng tắm đi ra, tóc ướt không ngừng nhỏ nước, từng giọt rơi xuống thấm vào quần áo, lờ mờ thấy từng vệt nước.

Đường cong cằm kiên cố, hơi cương cứng, đôi mắt như đêm tối tựa như đang suy tư, khẽ rũ xuống nhìn ánh đèn vấy dưới đất, không để ý tới Cố Tuyết Y ngồi trên giường.

Anh từng bước đi về phía mép giường.

Quản gia Phó đứng ở cửa phòng tắm, hai tay bưng khăn trắng tinh khiết nhìn anh, ông nhìn Cố Tuyết Y nhưng chẳng nói lời nào, sau đó lại nhìn khăn bông trên tay ông.

Mắt thấy Bách Lý Hàn Tôn còn vài bước chân mới tới mép giường, ngón tay trong suốt của Cố Tuyết Y hơi nâng lên, quản gia Phó nhẹ bước tới, đưa khăn tới trước mặt Cố Tuyết Y.

Cố Tuyết Y cầm lấy khăn mặt mở ra, hơi ngửa đầu nhìn Bách Lý Hàn Tôn, anh quay người ngồi xuống giường, cách chỗ cô khoảng hai nắm tay.

Khăn mặt bao phủ đầu anh, nhẹ nhàng lau khắp đầu anh, khước mắt cô liếc xéo nhìn anh, trên mặt ngoài trừ sự hờ hững rét lạnh thì không thấy gì khác.

“Anh đang nghĩ gì?” Cô nhàn nhạt hỏi.

Bách Lý Hàn Tôn từ trong suy nghĩ trở về, khăn lông bao trùm anh có chút khó khăn khi liếc nhìn cô, “Em đã đến rồi!” Giọng anh trầm thấp phảng phất như ỷ lại vào cô.

Cố Tuyết Y khẽ đáp lời anh, anh không trả lời câu hỏi của cô, điều này chứng tỏ anh đang nghĩ đến chuyện Khê Minh, động tác trên tay cô không hề dừng lại, mãi đến khi tóc anh khô, cô mới dừng tay.

Kéo khăn xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ như thần Mặt trời, hoàn toàn khác hẳn anh vừa rồi, vẻ mặt tràn ngập chán chường đã không thấy, thay vào đó là anh kiêu căng bá đạo như ngày thường.

Tóc rối bù, mấy sợi rũ xuống che mắt anh, ngón tay trong suốt như ngọc của cô vén lên trên, đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn bình tĩnh nhìn cô, tay cô vừa chạm tới, lưng anh không tự chủ cứng đờ, ngón tay đặt trên ga giường xiết chặt, tóc được vén lên hết, ngũ quan cao ngạo lạnh lùng của anh hoàn toàn hiện ra trước mắt cô.

Anh nhìn đôi mắt trầm tĩnh như biển rộng của cô, anh khẽ thở dài, tâm tình phức tạp dâng lên trong lòng anh, lại không nói nên lời.

Lúc này, quản gia Phó bưng khay tới, trên khay có bánh mì nóng và sữa, Vương Tiểu Vi bưng một cái bàn nhỏ, ánh mắt quản gia Phó lia

qua, Vương Tiểu Vi đặt bàn nhỏ xuống giữa giường, quản gia Phó lại đặt sữa bánh mì và dao nĩa cùng khăn lụa trắng xuống.

Hai người hơi khom lưng với hai người Cố Tuyết Y rồi rút lui khỏi phòng.

Căn phòng rộng lớn, ánh mặt trời vẩy xuống sàn nhà trong phòng, từng vầng sáng nhảy múa, cửa sổ sát đất, gió thổi tung rèm cửa bay trong không trung.

Cố Tuyết Y cởi giày leo lên chính giữa giường sát bên bàn nhỏ, sau một lúc lâu, Bách Lý Hàn Tôn vẫn không hề có động tác nào.

“Anh không định ăn chút gì sao? Hay anh muốn ngồi ở đó?”

Cố Tuyết Y vừa nói xong, cô thấy rõ lưng Bách Lý Hàn Tôn cứng đờ, nhưng lại lộ ra vẻ cô đơn và lạnh lùng.

Điều này có lẽ đứng ở vị trí rất cao mới có! Tìm được người nhìn lên mình nhưng lại không tìm được người làm bạn với mình.

Ngón tay cầm dao nĩa đặt lần lượt vào tay Bách Lý Hàn Tôn, Cố Tuyết Y nhìn anh khẽ nói, “Ăn đi! Anh cứ nhìn nó như vậy, nó cũng chẳng biến thành cây nấm đâu.”

Lòng bàn tay anh khẽ xẹt qua hơi thở thuộc về cô, anh chậm rãi nâng dao nĩa, đôi mắt tĩnh mịch khẽ lóe lên, anh vẫn cứ nhìn bánh mì và chiếc ly đựng sữa.

Cố Tuyết Y nhìn anh một cái, kê gối lên đầu giường thoải mái tựa vào, tay ấn điều khiển xem TV.

Dao nĩa trên tay Bách Lý Hàn Tôn bắt đầu di chuyển, ưu nhã chậm

rãi ăn bánh mì.

Bầu không khí vi diệu nhanh chóng nhuộm đầy căn phòng.

Miệng Bách Lý Hàn Tôn nhai chậm rãi, đồng tử màu mực thỉnh thoảng nhìn gò má cô. Cố Tuyết Y tựa như cảm nhận được tầm nhìn của anh, chậm rãi quay mặt sang, đôi mắt trong suốt như nước nhìn anh, đáy mắt hiện sự khác thường, nét mặt hơi chần chừ, “Bách Lý Hàn Tôn, anh kêu mọi người rời đi đi! Tôi muốn ra ngoài.”

Tay Bách Lý Hàn Tôn khẽ giật, sau đó để dao nĩa xuống, đôi mắt như đêm tối ẩn chứa vẻ phức tạp, giống như một giây sau muốn bộc phát, nhưng anh lại cố gắng chịu đựng.

Đường cong cằm như quý tộc châu Âu lộ ra vẻ lạnh lùng và kiêu căng, anh chậm rãi chuyển mắt qua nhìn cô, “Sau chuyện báo chí sẽ có rất nhiều phóng viên truyền thông canh giữ ở chỗ này, có bọn họ bảo vệ em và tôi, cũng yên tâm hơn.”

“Đám phóng viên truyền thông đó nhận được tin anh xuất ngoại mới dám lớn lối đưa tin chuyện của tôi, bây giờ anh đã về nước, bọn họ còn tiếp tục đưa tin, điều này nói rõ gì đây?” Khóe miệng Cố Tuyết Y không nhìn được cong lên chế giễu, đôi mắt lạnh nhạt nhìn anh, “Tôi không tin anh lại không tìm hiểu nguyên nhân trong chuyện này.” Chỉ là cô không muốn nói ra phá vỡ tấm màn mỏng này.

Bách Lý Hàn Tôn chống lại ánh mắt cô, trái tim bỗng co rút đau đớn, cô ra cửa nhất định là muốn gặp Bùi Khê Minh, có phải gặp Bùi Khê Minh rồi từ này về sau sẽ rời khỏi anh?

Anh hít một hơi dài, từ từ ổn định sóng trào trong lòng, cằm nhỏ cứng đờ, khóe miệng cười yếu ớt cứng ngắc, “Em muốn đi chỗ nào tôi sẽ đi cùng em.”

Cố Tuyết Y lạnh nhạt nhìn anh, quay mặt lại, đôi mắt tiếp tục xem TV.

LQĐÔN

Giữa họ lại sa vào bầu không khí cứng nhắc.

Sau một lúc lâu, ánh mắt cô vẫn không rời khỏi màn hình TV, nhàn nhạt hỏi anh, “Anh lo tôi ra cửa là vì đi gặp Khê Minh à?”

“Em sẽ gặp hẳn ta sao?”

Bách Lý Hàn Tôn nhìn cô, đôi mắt tĩnh mịch lóe lên khó hiểu và phức tạp, ngón tay vì suy nghĩ trong đầu mà cuộn chặt lại.

Cố Tuyết Y im lặng, cô gặp Khê Minh là chuyện sớm hay muộn, cô không có khả năng không gặp Khê Minh, mà cô cũng chẳng muốn lừa gạt anh.

Dần dần, trong mắt anh dần ngưng tụ vẻ âm u như rừng rậm đêm khuya và rét lạnh, hoặc giống như lốc xoáy bất ngờ đánh tới, đột nhiên –

Anh nhào về phía cô.

Chợt xuất hiện sức mạnh khiến Cố Tuyết Y ngã xuống giường, hai tay anh nắm lấy tay cô, hai chân duỗi ra, anh dặng chân trên bụng cô, sau đó từ trên cao nhìn xuống cô, đáy mắt ngưng tụ sự lạnh lùng và kiêu ngạo khiến người ta hoảng sợ, sau đó đồng tử càng lúc càng thâm sâu như hang động vừa giống như bão táp điên cuồng đột nhiên đánh tới.

Mắt thấy sắp đè chết cô, đôi mắt màu hổ phách của Cố Tuyết Y

không có chút e sợ nào, sắc mặt tái nhợt, đôi môi trắng bợt không còn chút máu, tựa như cô sớm đoán được anh sẽ như vậy, nhưng ngực đập phập phồng không dứt như đang bán rẻ cô không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Cô ngó nhìn anh, không giã dựa, tựa như đây là búp bê không có sinh mạng.

Anh như cao cao tại thượng ngưng mắt nhìn cô, ngũ quan tuyệt luân lộ vẻ kiêu căng và lạnh lẽo, đồng tử không ngừng thay đổi tràn ra khí lạnh, môi đỏ bừng hơi mím chặt.

Ánh mặt trời vàng rực lặn lẽ vẩy xuống, nghiêng ngả chiếu vào, kính cửa sổ sát đất khúc xạ ánh sáng chói mắt. Trong phòng hỗn loạn, động tác bất chợt của anh vừa rồi đã xô bay bàn nhỏ, hình thành một đường vòng cong tuyệt đẹp, sữa trong ly thủy tinh sánh ra như đóa hoa đang nở rộ, đổ đầy ra đất. Ánh mặt trời chiếu lên mảnh kính vỡ, đĩa sứ trắng phản phát như hoa cúc rơi vãi đầy đất, dao nĩa sáng bóng nằm yên tĩnh trên sàn nhà, hơi phản quang như thể đang nói nó vô tội.

“Cố Tuyết Y em, cả đời này, không, kiếp sau, kiếp sau nữa đều là của Bách Lý Hàn Tôn tôi, bất kể kẻ nào cũng chẳng thể tranh đoạt em với tôi, Bùi Khê Minh cũng không thể.” Giọng trầm thấp lạnh lẽo âm tới, anh bá đạo tuyên bố từng chữ từng chữ.

Đôi mắt màu hổ phách của Cố Tuyết Y yên tĩnh như biển rộng, cô lặng yên nhìn anh, trong lòng kinh hoàng, cô lo anh sẽ làm ra chuyện không có lợi cho Khê Minh.

Anh từng chút tới gần cô, thân hình lạnh lẽo dựa vào thân thể mềm mại ấm áp của cô, anh cảm nhận rõ rệt sự mềm mại ấy, anh tựa như bị hấp dẫn, môi lộ vẻ mê ly và mờ mịt, từng chút tới gần cánh môi tái

nhợt mềm mại của cô.

Cố Tuyết Y khẽ rũ mí mắt, cô nhìn chăm chăm vào anh, tim đập như trống, cô không dám giã dũa, cô cảm nhận được thân thể lạnh như băng của anh từng chút từng chút tới gần.

Môi anh và môi cô chậm rãi dịch gần sát vào nhau, ngay lúc còn cách tầm một cánh hoa, anh dừng lại, mắt màu mực nhìn cô.

Đôi mắt màu hổ phách chống lại tầm nhìn của anh.

Hô hấp của họ quyện lấy nhau.

Ngoài cửa.

Quản gia Phó đứng im trước cửa phòng đột nhiên nghe tiếng vỡ vụn trong phòng, sắc mặt ông cứng đờ, lông mày hơi nhíu lại.

Vương Tiểu Vi đang quét dọn vừa lúc đi ngang qua cũng nghe tiếng động trong phòng truyền ra, sau đó lại không nghe thấy gì nữa. Cô mờ mịt nhìn quản gia Phó, sắc mặt hơi do dự, mũi nhướn lên, “Quản gia Phó, ông nói chúng ta có nên đi vào nhìn xem hay không?” Cô lo cho tiểu thư.

Hết chương 11

Quyển 3 - Chương 12

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Bách Lý Hàn Tôn duỗi ngón tay ra nhẹ nhàng vuốt ve môi cô, giống như đang đối mặt với cô gái vô cùng quý trọng trong tình yêu của mình, chậm rãi vuốt ve làn môi cô, “Em yêu tôi không? Yêu Bách Lý Hàn Tôn tôi không?” Giọng trầm thấp tràn đầy hấp dẫn, nhưng lại chứa sự bá đạo khôn cùng. LQĐÔN

Mặt Cố Tuyết Y cảm nhận hơi thở nóng rực của anh, thân hình không kiềm chế được run lên, lông mi dài phản chiếu lên khuôn mặt trắng noãn của cô run rẩy, như đang hồi hộp lại như đang sợ hãi.

Bây giờ Bách Lý Hàn Tôn hoàn toàn là một nhân vật nguy hiểm, mọi hành động có thể khiến người ta trí mạng.

“Hay là em yêu Bùi Khê Minh?” Bách Lý Hàn Tôn mỉm cười nói, con ngươi sâu như đáy hồ chăm chú nhìn cô, ngón tay lại vuốt ve làn môi tái nhợt của cô.

Trong lòng Cố Tuyết Y run lôi, môi cô càng lúc càng lạnh, cô lạnh nhạt nhìn anh, “Anh muốn nghe đáp án kiểu nào?” Giọng nói nhẹ như làn nước hỏi anh.

“Tôi muốn đáp án như thế nào chẳng lẽ em không biết sao?” Giọng hơi cao lên, lạnh lùng vang trong căn phòng trống rỗng, tựa như tiếng nói này đang quanh quẩn trong phòng.

Đôi mắt anh lạnh lùng đen kịt, cả người bao phủ khí chất lạnh như

băng, giống như băng sâu dưới đáy biển, nếu như ngày thường, quản gia Phó và Vương Tiểu Vi nhất định vì cơn tức này của anh mà run rẩy, nhưng Cố Tuyết Y thì không, cô vẫn lạnh nhạt nhìn anh.

Anh từ trên cao nhìn xuống cô, phảng phất như anh là Chúa tể chí cao vô thượng là chủ nhân của cô, “Hay là em muốn bức tôi đi lên? Tôi đã trúng độc của em, cả đời này em đừng mơ tưởng thoát khỏi tôi, cho dù xuống địa ngục tôi cũng sẽ kéo em theo, để em và tôi cùng nhau rơi xuống.”

Dây dưa giữa họ vĩnh viễn không ngừng nghỉ, từ khoảnh khắc anh nhận định cô.

Đôi mắt màu hổ phách lẳng lẳng lạnh nhạt, cô yên lặng nhìn anh, đôi mắt như biển rộng lại tựa như không hề tồn tại, tóc dài mềm mại rũ xuống giương, đẹp như không tước xòe đuôi.

Một ngón tay tự do chậm rãi nâng lên, ngón tay trong suốt như ngọc khẽ vuốt má anh, nhẹ nhàng khe khẽ, da thịt trên mặt anh mềm nhẵn như tơ lụa, cô khẽ nói, “Tình yêu của anh thật sự có thể làm người ta hít thở không thông.”

Nét mặt lạnh lùng của Bách Lý Hàn Tôn hơi ngẩn ngơ, nín thở, đôi mắt phức tạp nhìn cô, trái tim bắt đầu không khống chế được nhảy dựng lên.

“Anh nói tôi là thuốc độc, thật ra phải nói là anh như thuốc độc mới đúng, không, phải nói là anh như lửa, mà tôi như con bướm bướm, biết rõ mình không thể tới gần anh nhưng vẫn cứ muốn tới gần anh, có lẽ ba người chúng ta đã định phải có khúc mắc!” Cuối cùng cô khẽ thở dài.

Trên người Khê Minh không có cảm giác như trên người anh, không

cho cô cảm giác an toàn, mặc dù làm bạn cùng cô trải qua quãng thời gian vô cùng quan trọng, nhưng trong lòng cô vẫn thấy hoảng sợ. Còn tình yêu của anh làm người ta hít thở không thông nhưng lại không nhịn không được mà muốn.

Ngay cả chính cô cũng thấy mâu thuẫn!

Nếu phụ lòng Khê Minh, cả đời này cô sẽ áy náy, nếu như phụ lòng anh, cô không nở, cô càng không nở để anh bị thương.

Cả đời cô không có cảm giác yên ổn, có nhiều thứ bây giờ thuộc về cô, nhưng sau này thì sao? Từ nay về sau sẽ thuộc về cô ư?

Sự thật trong xã hội chẳng có gì cam đoan được, hướng chi với đời sống hiện đại mà nói, tình yêu giá rẻ như thế này càng không thể cam kết.

Nếu không có tình yêu khiến cô sợ hãi, ví dụ bên cạnh người quá nhiều, nhưng cô lại không kiềm chế được muốn tin tưởng, rồi lại sợ hãi bị thương, đây cũng là cảm giác cô đối với Bách Lý Hàn Tôn.

“Lời này của em là có ý gì?” Bách Lý Hàn Tôn nhìn cô, đáy mắt lấp lánh ánh sáng.

“Anh cứ nói xem?” Cô cười nhạt một tiếng, hỏi lại anh.

Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn thâm thúy ẩn nấp sự vui sướng, nhìn cô, khóe miệng không kiềm chế được cong lên, “Tôi có thể hiểu là em thích tôi không?” Giọng trầm thấp không còn lạnh lẽo như lúc nãy, có cảm giác hơi nhẹ nhàng vui sướng.

Sau đó bá đạo nói, “Tôi mặc kệ, em nhất định phải yêu tôi.” Trên mặt anh ẩn chứa tính khí ngang ngược trẻ con, đồng thời ánh mắt anh

tràn ra tự tin và kiêu căng ngày trước.

Hiện tại dù cô không chính thức thừa nhận, song chỉ cần cô có chút xíu yêu thương anh, một ngày nào đó anh sẽ khiến cô yêu anh, dù sao anh chắc chắn không tặng cô cho Bùi Khê Minh.

Cố Tuyết Y nhìn anh, tựa như cũng bị anh lây nhiễm, khóe miệng cô cong lên, trong nháy mắt đốt sáng khuôn mặt tinh xảo thoát nhìn như bình thường, khiến cô càng thêm mỹ lệ.

Trên người tản ra khí chất yên lặng như càn rỡ rệt, tựa như gió xuân ấm áp, nhẹ nhàng thổi ngược tới, thổi vào lòng người làm người ta thấy ấm áp.

Anh kinh ngạc nhìn cô, da thịt trắng muốt tựa như thủy tinh trong suốt, đôi mắt màu hổ phách tĩnh lặng như làn nước, nhìn ngón tay đặt trên môi cô, vô cùng non mịn mê hoặc, thoát nhìn cảm thấy rất đối mềm mại, bất tri bất giác anh thấy toàn thân khác thường, máu trong người tuần hoàn nhanh hơn, cảm giác quá nóng!

Ngón tay vừa trượt, cảm xúc ẩm ướt trơn mềm.

Hơi nóng đầu ngón tay xông ra, trực tiếp chạy vào tim anh, tựa như muốn làm nóng toàn thân lạnh lẽo của anh.

Cố Tuyết Y kinh ngạc mở to hai mắt nhìn anh, đáy mắt đã mất đi sự lạnh nhạt yên lặng.

Anh lại bỏ tay vào miệng cô.

Tay trên mặt anh không chút suy nghĩ dùng sức nhéo một cái.

“Đau quá!” Bách Lý Hàn Tôn hơi nhíu mày, thì thào tự nói.

Ngón tay trong miệng cô vẫn không rút ra, tựa như tìm được món đồ chơi tốt, ngón tay anh vuốt lên hàm răng cô.

Mười phút trôi qua, anh vẫn không muốn rời đi, ngay lúc Cố Tuyết Y sắp tức giận thì anh mới rút ra, sau đó lập tức hôn lên cái miệng nhỏ nhắn hồng phấn này.

Mới đầu Bách Lý Hàn Tôn thăm nghĩ thử một lần xem môi cô có phải mềm mại như anh chạm vào không, nhưng vừa chạm vào môi cô mới biết được hương vị ngọt ngào mềm nhẵn còn có mùi hương hoa hồng nhàn nhạt, khiến anh không thể rời đi.

Sau đó, anh hôn rất sâu.

Liếm mút không muốn rời, liều mạng liếm hương vị thuộc về cô.

Sa vào cùng cô quấn quít.

Cô kinh ngạc mở to hai mắt nhìn anh, đáy mắt sáng như ngọc lưu ly.

Mùi thơm bạc hà nhàn nhạt đánh úp lại, cô cảm giác trên người cô càng lúc càng nóng.

Đầu óc hai người đều trống rỗng, lồng ngực đập mạnh kinh hoàng.

Ánh nắng chiều chiếu rọi, nụ hôn kia cũng giống như vàng rực, có vô số ánh sáng rực rỡ, phảng phất cả thế giới đều đang yên tĩnh, hình ảnh duy mỹ tựa như dừng hình.

Hai tay anh bùng lấy gò má cô, hôn cô càng lúc càng sâu, anh không muốn buông cô ra, muốn cứ như vậy hôn cô mãi, mãi đến vĩnh viễn không rời ra.

Có lẽ cô không còn cách nào nữa, mặt càng lúc càng đỏ, ngực phập phồng càng lúc càng rõ ràng, cô nắm tay lại đập vào sau lưng anh, anh vẫn không nhúc nhích, sau đó cô đổi thành đẩy anh ra.

Dường như trôi qua nửa thế kỷ, Bách Lý Hàn Tôn mềm lòng hoảng hốt chậm rãi buông cô ra, kinh ngạc nhìn đôi môi đỏ bừng như máu, tựa như anh còn muốn tiếp tục.

Lòng ngực Cố Tuyết Y phập phồng, hít một hơi thật sâu, ánh mặt trời mờ ảo, khuôn mặt cô đỏ au mềm mại khiến cô thoát nhìn càng thêm kiều mị, phảng phất như yêu nữ đang câu hồn người vào ban đêm, lại cao ngạo lạnh lùng, tất cả mọi người sẽ phục tùng dưới váy cô.

Ngoài cửa.

Vương Tiểu Vi vểnh tai lên, lông mày nhíu lại, cô nhìn quản gia Phó, “Sao bên trong không có tiếng động gì? Quản gia Phó, chúng ta cần gõ cửa hay không?”

Hồi lâu sau, quản gia Phó mới bảo cô đi làm việc, không cần lo chuyện của chủ nhân.

Vương Tiểu Vi nhìn quản gia Phó, lại nhìn cửa phòng đóng chặt, ảm ức bỏ đi.

Sắc mặt quản gia Phó nặng nề, đôi mắt tĩnh mịch nhìn cửa phòng, một lát sau ông vươn tay, chần chừ một lúc rồi gõ cửa, sau đó nói có cuộc họp sắp bắt đầu.

Phảng phất như ma chú bị đánh bại, hai người họ hoảng hốt lấy lại tinh thần.

Cố Tuyết Y cố gắng làm khuôn mặt bớt đỏ, khôi phục lạnh nhạt ngày thường, đôi mắt tĩnh mịch tránh nhìn Bách Lý Hàn Tôn.

Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng nhíu mày, lưu luyến không rời nhìn cô, sau đó ôm cô nâng lên, Cố Tuyết Y sợ sẽ ngã xuống đất, cánh tay trắng nõn ôm chặt cổ anh.

“Chúng ta như vậy, anh vẫn muốn họp hả?” Cô liếc nhìn anh, giọng cố làm vẻ bình tĩnh hỏi.

Bách Lý Hàn Tôn nhìn cô, đồng tử tình mịch ẩn chứa nụ cười thản nhiên, khuôn mặt lạnh lùng tựa như gặp được mùa xuân hòa tan thành nước, đường cong cằm kiêu căng như quý tộc châu Âu tựa như không còn lạnh lẽo, “Không được à?”

Anh ôm cô, hoàn toàn không muốn đi họp.

“Anh không biết xấu hổ chứ em thì có, cho em xuống.” Cố Tuyết Y có vẻ không vui.

“Anh không muốn đi họp, em đi ăn cơm với anh.” Bách Lý Hàn Tôn ra lệnh theo thói quen.

Không đợi Cố Tuyết Y từ chối, anh mở cửa.

Quản gia Phó nhìn thấy Bách Lý Hàn Tôn ôm Cố Tuyết Y trong ngực, phản ứng trên mặt đầu tiên là ngớ ra, quên cả phản ứng.

Vương Tiểu Vi đang lau bàn nghe tiếng mở cửa thì hơi phân tâm, đưa mắt nhìn qua, kết quả miệng mở to, mắt trợn trừng.

Trời ơi! Thiếu chủ tôn quý kiêu ngạo đang ôm tiểu thư?

Không phải cô đang nằm mơ đó chứ!

Ngón tay nhéo lên mặt mình, đau quá, vậy nói rõ không phải cô đang mơ rồi!

Khuôn mặt tuấn mỹ của Bách Lý Hàn Tôn lộ ra khí lạnh, đồng tử sâu như đêm tối xuất hiện vẻ không vui, anh nhìn quản gia Phó, lạnh giọng nói, “Ông muốn tiếp tục ngẩn ra à?” Không tự giác, trên người anh tản ra khí chất kiêu căng khinh người lại xa cách.

Quản gia Phó lấy lại tinh thần, vội rũ mắt cung kính khom lưng, “Xin lỗi thiếu chủ! Xin ngài tha thứ, từ nay về sau sẽ không còn như vậy nữa.”

“Chuẩn bị ăn cơm.”

“Vâng!” Quản gia Phó xoay người đi về phía Vương Tiểu Vi.

Bách Lý Hàn Tôn ôm Cố Tuyết Y ngồi xuống ghế, nếu như chẳng phải cô kiên quyết từ chối anh, thì anh muốn cô ngồi trên đùi mình cơ. Anh lặng lẽ ăn bò bít tết, đôi mắt thỉnh thoảng nhìn qua Cố Tuyết Y.

Cô dùng nữa ăn trái cây.

Bầu không khí yên tĩnh nhưng lại khác thường.

Thỉnh thoảng Vương Tiểu Vi nhìn Cố Tuyết Y, lại cẩn thận nhìn Bách Lý Hàn Tôn, trong mắt đầy tò mò về họ.

Vừa rồi cô đi dọn dẹp phòng.

Trong phòng mảnh kiếng vung vãi khắp nơi, sữa trắng đổ đầy đất,

chiếc bàn nhỏ bị lật ngược, dao nĩa cô tìm thấy ở trong hai góc phòng.

Dường như Cố Tuyết Y cảm nhận được ánh mắt dò xét của cô, quay sang nhìn Vương Tiểu Vi, nhàn nhạt nói, “Vì sao em cứ nhìn chăm chăm vào tôi? Có phải có chuyện muốn hỏi tôi?”

Cô hỏi câu này, trước tiên là để Tiểu Vi không nghĩ tới chuyện vừa nãy, cho dù hỏi, cô cũng có cơ để bịt miệng Tiểu Vi.

Vương Tiểu Vi không nghĩ tới cô sẽ trực tiếp hỏi ra như vậy, nét mặt hơi ngẩn ngơ, khuôn mặt tươi cười nhìn Cố Tuyết Y, lời còn chưa nói, một ánh mắt lạnh lẽo quăng qua cô, không thể nghi ngờ đó là thiếu chủ, vì vậy cô chỉ có thể cười lắc đầu nói không có việc gì, không có gì muốn hỏi.

Cố Tuyết Y nhìn cô một cái rồi quay đầu lại, đút miếng trái cây vào miệng cắn ăn, nhưng lại không che dấu được khóe miệng cô cong lên.

Bách Lý Hàn Tôn nhìn cô, trái tim ngứa ngáy khác thường.

Quyển 3 - Chương 13

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Kể từ sau ngày đó, giữa bọn họ bắt đầu thay đổi vi diệu, đám quản gia Phó và Vương Tiểu Vi cảm giác rõ rệt sự thay đổi này. IQĐÔN

Bách Lý Hàn Tôn vừa vào cửa, Vương Tiểu Vi đổi dép cho anh, nói một câu tiểu thư đang trong thư phòng.

Anh nhìn thẳng bước vào trong, quản gia Phó theo sát sau lưng.

Anh đi vào trước cửa phòng nhẹ nhàng gõ vài cái, bên trong không có tiếng động truyền ra, không nghĩ nhiều vịn nắm cửa đi vào.

Anh nhìn Cố Tuyết Y ngồi trước máy tính, tầm mắt nhìn chăm chăm màn hình, ngón tay đang không ngừng gõ phím, ngũ quan tuần mỹ lạnh lùng lập tức xẹt qua vẻ ấm áp.

Anh lặng lẽ đi tới phía sau lưng cô, anh thấy ngón tay cô chần chừ một lát, sau đó lại tiếp tục gõ, anh biết cô đã phát giác anh đang đứng sau cô rồi.

Hai ngày nay vì đánh bản thảo ngoại trừ lúc ăn cơm ngoài thư phòng, thời gian còn lại đều ở trong thư phòng, ngay cả anh cũng bị lệnh không quấy rầy cô, nếu anh quấy rầy thì sẽ phải chịu ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của cô đối đãi.

Có một lần quá thể, anh thấy cô nửa đêm có linh cảm liền bật dậy viết tiểu thuyết, sáng sớm anh tỉnh dậy không thấy bóng dáng cô đâu

nên tìm tới thư phòng, kết quả thấy cô nằm sấp trước laptop ngủ, anh đi qua đóng laptop lại, cẩn thận ôm cô trở về ngủ, kết quả khi cô tỉnh dậy phát hiện cô đang trong phòng chuyện đầu tiên không phải nghĩ tới là anh ôm cô về phòng, mà là chạy tới trước laptop trong thư phòng, phát hiện bản thảo cô viết không thấy đâu, ngẩng đầu bày sắc mặt ra cho anh xem.

Anh cũng muốn làm mặt lạnh, tầm mắt rơi vào hốc đen dưới mắt cô thì tất cả bất mãn trong lòng anh đều phun ra hết.

Từ lúc đó anh chính là đối tượng bị cấm vào trong thư phòng của cô.

Bách Lý Hàn Tôn lấy một quyển tiểu thuyết từ trên kệ sách phía sau ra, đôi mắt màu mực lộ vẻ thích thú liền mở sách ra, khóe mắt liếc xéo nhìn cô.

Quản gia Phó nhìn họ, cung kính lui ra khỏi thư phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Vương Tiểu Vi đang bận rộn trong bếp, chuẩn bị ăn cơm.

Trong phòng mờ tối, tiếng bàn phím vang lên không ngừng, bầu không khí yên tĩnh còn kèm theo tiếng hít thở của hai người.

Cố Tuyết Y hơi phân tâm, khóe mắt liếc nhìn anh, ngón tay trên bàn phím vẫn không hề dừng lại.

Anh chống lại đôi mắt màu hổ phách của cô, vẻ mặt bình tĩnh, sau đó nhàn nhạt nói, “Em viết xong tiểu thuyết chúng ta nói chuyện nhé.”

Cố Tuyết Y nhìn anh chừng hai giây, ngoái đầu lại ngón tay tiếp tục động tác.

Nửa giờ sau.

Cuối cùng Cố Tuyết Y cũng đánh xong bản thảo và gửi đi, chờ hậu trường xét duyệt thông qua, cô rời khỏi trang web.

Ngón tay Bách Lý Hàn Tôn chậm rãi gấp quyển tiểu thuyết lại, lạnh nhạt nhìn cô, sau đó chau mày, “Hôm nay anh nghe nói em ở mãi trong thư phòng không ra ăn cơm à, cũng không bảo Tiểu Vi đưa cơm vào?” Giọng lạnh nhạt ẩn chứa vài phần chất vấn.

Dưới ánh sáng mờ ảo, đèn màn hình laptop phản chiếu càng làm da thịt cô trắng sáng hơn, lại trong suốt như nước, cô bình tĩnh nhìn anh gật đầu, “Ừm!”

Vẻ lạnh nhạt trên mặt Bách Lý Hàn Tôn bỗng nhiên biến đổi, lộ ra thần thái không vui, giọng trầm thấp lạnh lùng, “Không phải em đã đồng ý với anh ăn cơm đúng giờ à? Em lại đổi ý!” Gần đây anh rất bận không về ăn cơm với cô, còn cô cũng không muốn tới công ty ăn cơm cùng anh.

“Chuyện này.....” Nét mặt yên tĩnh xẹt qua vẻ không được tự nhiên, cánh môi hồng phấn mềm mại như đóa hoa, khẽ mấp máy, đôi mắt màu hổ phách vẫn nhìn anh, “Em không đói bụng, cho nên không muốn ăn, hơn nữa ngày trước không ăn cơm cũng chẳng có chuyện gì.”

“Em là đang muốn anh tịch thu laptop của em à?” Bách Lý Hàn Tôn tựa như hoàng đế cao cao tại thượng từ trên cao nhìn xuống cô, “Hàng ngày em nhất định phải ăn cơm bình thường.....”

“Đi, em biết rồi, từ nay về sau sẽ không như hôm nay nữa!” Khóe miệng Cố Tuyết Y cười yếu ớt, nhẹ giọng nói.

Đôi mắt màu hổ phách như rót nước vào, đột nhiên vô cùng trong sáng.

Nét lạnh lùng của Bách Lý Hàn Tôn vẫn y như cũ chưa tản đi, nhìn cô.

“Bây giờ em bận rộn như vậy là vì anh làm mất bản thảo của em, nếu không thì em cũng chẳng cần gấp như vậy.”

Đồng tử sâu như đêm đen nhàn nhạt nhìn cô, “Em viết tiểu thuyết kiếm được bao nhiêu tiền? Anh cho em, từ nay em không cần khổ cực thế nữa.” Anh không muốn chứng kiến cô vì viết tiểu thuyết mà đặt tất cả tâm huyết và tinh lực lên trên chuyện đó.

Đã vài ngày họ không ở cùng một chỗ rồi.

Khi anh nghĩ tới đây, trong lòng tuôn ra cảm giác hờn dỗi.

Sắc mặt Cố Tuyết Y đột nhiên lạnh xuống, đồng tử lộ ra khí lạnh, “Đúng rồi! Em không kiếm được nhiều tiền như anh, nhưng em viết tiểu thuyết cũng là vì đam mê chứ không chỉ đơn giản là sinh tồn.”

“Nếu đam mê biến thành kiếm tiền thì đam mê này sẽ mất giá trị của nó, em cảm thấy em bây giờ là vì đam mê sao? Em là đang liều mạng viết tiểu thuyết.” Bách Lý Hàn Tôn nhìn cô, ngón tay đập đập quyển tiểu thuyết, “Anh có thể giúp em xuất bản, em muốn làm gì anh cũng có thể giúp em, nhưng anh không muốn nhìn thấy em khổ cực thế này.”

Khuôn mặt trắng noãn của Cố Tuyết Y hơi cứng lại, “Em đã quen không cần người khác giúp, cho dù là xuất bản tiểu thuyết cũng vậy, em muốn dựa vào thực lực của mình.”

Cô không muốn dựa vào Bách Lý Hàn Tôn, nhất là hiện tại quan hệ của cô và anh đang trong thời kỳ mờ mịt.

Điều này khiến cô không thể không nhớ tới lúc họ gặp mặt ở nhà hàng Tây, anh nói, “Làm người phụ nữ của tôi, chỉ cần em làm người phụ nữ của tôi, điều kiện tùy em chọn!”

Anh giúp cô, có phải cô được xem là người phụ nữ của anh rồi không?

Ngón tay trong suốt của cô vượt thái dương đau nhức.

“Vậy em cứ dựa vào thực lực của mình đi! Anh ra ngoài trước .”

Bách Lý Hàn Tôn lạnh nhạt nhìn cô, đặt quyển tiểu thuyết trong tay xuống rồi nhanh chóng ra ngoài, cô nhìn bóng lưng cao ngất của anh, hoảng hốt thất thần.

Nhà họ Tiêu.

Phòng khách xa hoa lộng lẫy, đèn chùm pha lê khổng lồ, ngọn đèn chiếu ánh sáng dịu nhẹ, sofa cổ xưa.

Vẻ mặt Giang Hiểu Cầm đoan trang nhìn Lăng Hi Dạ, trong mắt lộ vẻ mất hứng và tức giận.

Tiêu Như Thiên yên lặng ngồi bên cạnh Giang Hiểu Cầm, ánh mắt nhìn về phía Lăng Hi Dạ cũng giống như Giang Hiểu Cầm, nhưng thêm mấy phần nghiêm nghị.

Lăng Hi Dạ ngồi đối diện họ, đường nét góc cạnh, đôi mắt lộ ra vẻ thâm thúy, khóe miệng mỉm cười, “Ba mẹ, hôm nay con tới đây là muốn đón Nhã Mạn về.”

Trước khi anh ta ra cửa, mẹ anh ta đã ra lệnh, nếu như không dẫn Nhã Mạn về thì cái chức tổng giám đốc cũng không cần làm nữa, ngoài mặt anh ta là thuận theo ý mẹ, nhưng thật ra nếu mẹ không ra lệnh, hôm nay anh ta cũng tính tới đón Nhã Mạn về.

Mấy hôm trước có một số phóng viên tình cờ đăng chuyện của anh ta và bạn gái cũ, mấy ngày gần đây thì đều là thiếu chủ Bách Lý và Cố Tuyết Y lên trang đầu đề, sóng gió đã qua, Nhã Mạn trở về sẽ tốt hơn.

“Đón Nhã Mạn về?” Giọng điệu Giang Hiểu Cầm châm chọc, ánh mắt giễu cợt nhìn Lăng Hi Dạ, “Nhã Mạn nhà tôi không dám làm phiền cậu.”

Nếu như không phải có chuyện xảy ra, họ cũng chẳng biết Nhã Mạn gả đi lại chịu uất ức nhiều như vậy, hơn nữa xảy ra chuyện cũng chẳng thấy cậu ta tới hỏi thăm lấy một câu, bây giờ sóng gió đã qua mới tới giả mù sa mưa.... Nhà họ Tiêu không hiếm lạ nghe mấy chuyện như vậy.

“Có lẽ con gái Tiêu Như Thiên tôi trong mắt cậu không là gì cả, nhưng đối với hai người chúng tôi thì là món quà trân quý nhất mà ông trời ban cho, cậu không quý trọng cũng không sao, chúng tôi quý trọng.” Mặt Tiêu Như Thiên lạnh lùng, đôi mắt lộ vẻ tinh táo trên thương trường ngày xưa, “Bây giờ nhà họ Tiêu chúng tôi không chào đón cậu, phiền cậu về đi.”

“Ba mẹ, hai người trước đừng kích động ạ, để con gặp Nhã Mạn chút được không? Để con nói vài câu với cô ấy, nói xong thì con được không?” Đôi mắt dịu dàng của Lăng Hi Dạ ẩn chứa vẻ thâm thúy, “Nếu như ba mẹ không đồng ý với con, hôm nay con về cũng không sao, ngày mai con lại tới.” Anh ta cái gì cũng không nhiều, chỉ có kiên

nhấn là vô cùng nhiều.

Tiêu Như Thiên trừng mắt nhìn Lăng Hi Dạ, căn bản là bây giờ họ đang nổi giận không muốn gặp lại cậu ta, nếu ngày nào cũng tới nhà họ, vừa nghĩ thôi trong lòng họ đã thấy phiền muộn, sau đó ngày nào con gái bảo bố nhà họ cũng phải chịu uất ức.

Giang Hiểu Cầm nhìn Lăng Hi Dạ, trong mắt hừng hực lửa giận thiêu đốt, ngực phập phồng, “Nếu cậu dám ngày nào cũng đến nhà chúng tôi, tôi sẽ thả chó cắn cậu.” Cho dù phải đền tiền cũng chẳng sao cả.

Bây giờ bà hận nhất là không thể giết chết họ Lăng trước mặt này.

“Mẹ!” Sắc mặt Lăng Hi Dạ vẫn không thay đổi, vẫn treo nụ cười tao nhã, đôi mắt ẩn chứa vẻ tinh nghịch trêu đùa trẻ con, thấy người bên cạnh bị anh ta trêu đùa đến nổi giận, anh ta lại càng vui vẻ, giọng dịu nhẹ nói tiếp, “Nếu mẹ thả chó cắn con bị thương cũng không sao, nhưng nếu không cẩn thận để đám chó săn chụp được, vậy đối với tiếng tăm của mẹ cũng không hay lắm, con biết từ trước tới giờ trong vòng luẩn quẩn kia hình tượng của mẹ là một phu nhân ưu nhã tốt bụng quý phái.”

Giang Hiểu Cầm xiết chặt tay, tức giận đến hoàn toàn run rẩy, nhếch miệng trừng mắt nhìn Lăng Hi Dạ, Tiêu Như Thiên đưa tay vuốt lưng bà, để cơn tức của bà hạ xuống bớt.

Đúng lúc này Tiêu Nhã Mạn chậm rãi đi tới.

Trải qua mấy ngày nghỉ dưỡng, cô khôi phục vẻ mặt ngọt ngào ngày trước, chỉ là đôi mắt mất đi nụ cười xán lạn thơ ngây, thay vào đó là nét trong trẻo nhưng lạnh lùng, vẻ u sầu này giống như giọt nước trên cánh hoa hướng dương, dưới ánh mặt trời vẫn không ấm lên được.

“Anh tìm tôi có chuyện gì không?” Nếu như không phải có ba mẹ cô ở đây, cô thật muốn hỏi anh ta tìm cô có phải là muốn đi làm thủ tục li hôn hay không.

Lăng Hi Dạ thấy nét mặt cô lạnh lùng, đồng tử tĩnh mịch, lông mày đột nhiên nhíu chặt.

Cô không giống với người trong trí nhớ của anh ta.

Ngày trước, dường như lần nào gặp anh ta cô cũng cười vui vẻ.

Tiêu Nhã Mạn nhìn Lăng Hi Dạ, đáy mắt đầy vẻ không kiên nhẫn, “Gặp tôi à? Anh có chuyện gì nói nhanh lên, tôi còn bận mấy việc khác.”

Lăng Hi Dạ giật mình, lúc này mới để ý Tiêu Nhã Mạn mặc chiếc váy gợi cảm, tay mang túi xách, tầm mắt rơi trên cần cổ trắng như tuyết của cô, có thể lờ mờ nhìn thấy đường nét nữ tính, anh ta không chút nào suy nghĩ, nói, “Em đang muốn ra ngoài à? Đi đâu?”

Cách ăn mặc này có phải hơi lộ liễu không nhỉ?

Ánh mắt Tiêu Nhã Mạn lạnh lẽo giễu cợt nhìn anh ta, khóe miệng cười lạnh, “Hình như tôi đi đâu cũng không nhất định phải báo cáo với anh nhỉ!” Bây giờ họ đang thời kỳ ở riêng, anh ta hỏi câu này có phải quá ngốc rồi không.

“Hơn nữa, trước kia anh đi đâu tôi cũng chẳng hỏi anh.” Anh dựa vào gì mà hỏi tôi chứ!

Nếu không phải có ba mẹ cô ở đây, câu sau cô sẽ gầm ra miệng.

Cô hít sâu một hơi, trong lòng dường như hơi đau đớn.

Trước kia mình thật sự ngốc đử rồi.

Hết chương 13

Quyển 3 - Chương 14

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

“Nói đi!” LQĐ

Tiêu Nhã Mạn đi tới vườn hoa phía sau, xoay người, đôi mắt sáng ngời lạnh lùng nhìn anh ta.

Vừa rời trước mặt ba mẹ anh ta cố ý đến gần cô, còn uy hiếp cô không được nói chuyện họ bàn ly hôn cho ba mẹ cô biết.

Chuyện giữa cô và Lăng Hi Dạ cô cũng chỉ nói với ba mẹ cô một tiếng không sao, sau đó họ cũng chẳng hỏi cô thêm. Cô ở lại, họ cũng không hỏi cô cần ở bao lâu, tóm lại trước mặt cô họ không nhắc tới Lăng Hi Dạ nữa chữ.

Họ sợ cô nghe chuyện liên quan tới Lăng Hi Dạ sẽ đau lòng.

Họ càng làm như vậy, trong lòng cô càng khổ sở, ý nghĩ quên Lăng Hi Dạ đi lại hiện lên.

Lăng Hi Dạ nhìn cô, đáy mắt là vẻ dịu dàng, mũi cao dưới ánh mắt trời sáng bóng, tựa như đang có từng vầng sáng chiếu rọi, trên thềm cỏ có ảnh ngược thân hình cao ngất của anh ta, vừa vịn chông lên bóng dáng cô in trên cỏ.

“Em ở đây nhiều ngày rồi, cũng nên về đi thôi.”

Gió thổi tới, cành hoa đung đưa, hương hoa nhàn nhạt bay đầy trời.

Tóc cô bị thổi lất phất, bay nhẹ nhàng, cô nhìn Lăng Hi Dạ, “Không phải chúng ta nói xong rồi à? Trước tiên chúng ta ở riêng một năm đã, một năm sau chúng ta sẽ ly hôn.”

“Tôi nói trước ở riêng sau ly hôn, chính là tôi nói ở riêng nhưng không phải ở chỗ của em, mà là em ở trong nhà tôi hoặc trong biệt thự của tôi.” Lăng Hi Dạ tao nhã cười trả lời cô.

“Không cần.” Khuôn mặt ngọt ngào của Tiêu Nhã Mạn lạnh lùng nhìn anh ta, “Tôi ở bên nhà tôi, còn anh không cần tới nhà tôi nữa, tôi không muốn chứng kiến ba mẹ tôi bị anh ép đến nổi giận, nếu bị chọc tức anh chính là tội nhân.” Cô đây là đang có lòng tốt nhắc nhở anh ta, nhân tiện cô cũng từ chối vấn đề phiền não của chính mình.

“Nếu em cứ muốn ở lại tôi cũng không phản đối, nhưng em sẽ mang không ít phiền toái tới cho ba mẹ em, mọi hành động giữa hai chúng ta đều bị phóng viên truyền thông theo dõi, chuyện này ngộ nhỡ lại bị đăng chuyện chúng ta ly hôn, em nói lúc đó làm sao cho thỏa đáng?”

“Anh còn muốn nói gì?” Đôi mắt Tiêu Nhã Mạn nhìn anh ta, cô biết rõ ý trong lời anh ta nói.

Khóe miệng tươi cười không thay đổi, anh ta nhìn cô, đôi mắt tĩnh mịch ẩn chứa sự cơ trí chợt lóe lên, “Chúng ta nhất định phải ở cùng một chỗ mấy tháng tới mới được, vì như vậy, việc ly hôn của chúng ta mới không mang phiền phức đến cho ba mẹ em và công ty.”

Tiêu Nhã Mạn ngó anh ta, trong mắt bình lặng, thần thái trên mặt hơi hoảng hốt, im lặng lúc lâu mới lên tiếng, “Được, tôi sẽ chuyển về, nhưng chúng ta ở riêng phòng.”

Ánh mặt trời vàng rực xuyên qua đám mây trắng chiếu xuống bãi cỏ

xanh mơn mớn.

“Được!” Dưới ánh mặt trời, khoe miệng Lăng Hi Dạ cười gian xảo, phảng phất như thấp sáng cả khuôn mặt anh ta, giờ phút này khuôn mặt anh ta anh tuấn nho nhã, hơi thở hào hoa phong nhã bao trùm khắp người anh ta.

Đối với chuyện Lăng Hi Dạ sáng khoái đồng ý, đôi mày Tiêu Nhã Mạn nhíu lại, trong lòng xẹt qua vẻ khác thường nhưng nhanh chóng phủ định, “Lời đã nói xong, anh cũng nên rời đi thôi.” Ánh mặt trời sáng rực, mắt cô thoạt nhìn vô cùng sáng chói, khiến cả người cô có cảm giác đẹp không nói nên lời.

Lăng Hi Dạ nhìn, trong mắt thoáng hiện vẻ giật mình.

Mười phút sau, tiễn Lăng Hi Dạ về, Tiêu Nhã Mạn nói với mấy người Giang Hiểu Cầm một tiếng rồi lái xe ra khỏi gara.

Hai tay đánh lái, xe chậm rãi quẹo đi vào đường lớn, cô cố gắng chạy nhanh như bay rời đi.

Trên chiếc Audi khác, đôi mắt Lăng Hi Dạ xuyên qua cửa kính nhìn xe chạy qua, vẻ mặt hơi chần chừ, ngón tay vặn chìa khóa, nhấn ga theo sát sau.

Hoàng hôn dần buông xuống.

Bách Lý Hàn Tôn nhìn đồ ăn trên bàn, sau đó tầm mắt rơi vào chiếc ghế đối diện, trên mặt ghế trống rỗng không người ngồi.

Lòng ngực anh hơi phập phồng, đôi mắt chậm rãi chuyển qua nhìn quản gia Phó bên cạnh, đáy mắt u tối nặng trĩu, nhưng lại lộ vẻ lạnh lùng. Quản gia Phó cảm nhận được run lên một cái, cung kính cúi

đầu, ánh mắt hiện vẻ sợ hãi nhìn dưới chân mình.

“Cô ấy lại nói cô ấy không đói bụng?” Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn bỗng nhiên nhìn Vương Tiểu Vi từ trong thư phòng đi ra.

Vương Tiểu Vi không đối diện với tầm mắt Bách Lý Hàn Tôn cũng phát giác hơi thở lạnh thấu xương này, thân hình cô không khống chế được khẽ run lên, ngón tay đặt ngang bụng xiết chặt, môi mím chặt, sau đó nhẹ giọng nói, “Vâng thiếu chủ!”

Sắc mặt Bách Lý Hàn Tôn lạnh lẽo, đôi mắt càng trở nên giống rùng rậm u tối khiến người ta sợ hãi, cằm kiêu căng như quý tộc châu Âu càng cứng, tản ra vẻ kiêu ngạo và lạnh lẽo bẩm sinh, anh nhìn Vương Tiểu Vi lạnh giọng nói, “Cô quay vào nói cho cô ấy biết, nếu như cô ấy không ăn cơm thì cô cũng không được ăn, cô ấy ăn cô mới được ăn.”

“Dạ!” Vương Tiểu Vi lại một lần nữa gõ cửa đi vào thư phòng.

Cửa thư phòng chậm rãi đóng lại, Bách Lý Hàn Tôn mới thu hồi tầm mắt lạnh như băng.

Ngón tay đặt trên bàn thủy tinh cao cấp xiết chặt, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, bất thành linh anh đập một quyền lên bàn kính, phát ra tiếng vang vừa lạnh lạnh vừa lạnh lẽo.

Đồng tử tĩnh mịch trở nên tối hơn.

Mấy ngày nay bọn họ rất vất vả, chiều nay lại bị anh phá hủy phương thức ở chung giữa họ.

Lúc này điện thoại anh vang lên, quản gia Phó cung kính đưa tới cho anh.

Bách Lý Hàn Tôn nghe máy, sắc mặt càng lúc càng lạnh.

Một phút sau, anh tắt máy, quản gia Phó đi lên nhận lấy, sau đó cung kính lùi về vị trí cũ.

Đột nhiên Bách Lý Hàn Tôn đứng dậy, hờ hững bước tới cửa chính.

Quản gia Phó theo sát sau lưng.

Trong thư phòng ánh đèn mờ ảo, Cố Tuyết Y ngồi trước laptop, nghe lời Vương Tiểu Vi nói xong, lông mày cô lập tức chau lại.

Cô ngẩng đầu nhìn Vương Tiểu Vi, trong mắt xẹt qua vẻ hối lỗi, “Không sao, nếu em đói bụng có thể mang thức ăn vào đây, em ăn ở chỗ này tôi không nói Bách Lý Hàn Tôn cũng chẳng biết được.”

“Tiểu thư! Chuyện này không hay đâu!” Vương Tiểu Vi hơi mím môi, khuôn mặt tròn trịa lộ vẻ khó xử, đôi mắt đáng thương sáng lấp lánh nhìn Cố Tuyết Y, “Nếu để thiếu chủ biết chuyện này em nhất định sẽ bị trừng phạt.” Chính còn không nói, cô lo cô sẽ bị đuổi việc, cô không dám nói cho tiểu thư biết trên mặt thiếu chủ lạnh lẽo cỡ nào.

Cố Tuyết Y nhìn cô một cái, sau đó thì thào tự nói, “Thật không rõ vì sao các người lại sợ Bách Lý Hàn Tôn như vậy, anh ta cũng chẳng ăn thịt người.”

“Tiểu thư, trước đây ngài ở chung với thiếu chủ rất tốt, sao thoáng chốc các ngài liền.....”

Cố Tuyết Y lạnh nhạt nhìn Vương Tiểu Vi, khẽ nói, “Được rồi, Tiểu Vi em đừng ám ỉ tới tôi, tôi còn muốn viết tiểu thuyết tiếp.” Bây giờ cô không muốn nói về Bách Lý Hàn Tôn.

“Dạ!” Vương Tiểu Vi mấp máy miệng nhìn Cố Tuyết Y nói.

Dưới lầu.

Cửa thang máy mở ra hai bên, Bách Lý Hàn Tôn mặc bộ đồ tây trang hàng hiệu may thủ công, thân hình thẳng tắp đi ra khỏi thang máy.

Quản gia Phó cứng ngắc đi theo phía sau.

Vài người đàn ông mặc tây trang màu đen vừa nhìn thấy Bách Lý Hàn Tôn, cung kính hành lễ với Bách Lý Hàn Tôn.

Trên người anh lộ ra hơi thở lạnh lùng mà kiên cường, hai mắt rét lạnh nhìn bọn họ, cằm căng cứng lạnh lẽo, “Hắn ta ở đâu?”

“Ở bên ngoài, anh ta đã phái người đánh mấy nhân viên của chúng ta bị thương.” Một người đàn ông phía trước cung kính trả lời Bách Lý Hàn Tôn.

Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng lên tiếng, hai chân thon dài bước ra ngoài, nhân viên bảo vệ tùm tùm đuổi theo.

Dưới ngọn đèn màu vàng nhạt trước cửa, hai bên đường nhỏ có đèn đường, bầu trời đêm rải rác mấy vì sao lấp lánh, ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống, cành cây đào đung đưa, cỏ xanh biếc hơi phản quang, cánh hoa đào màu hồng nhạt bay theo gió nháy múa trong màn đêm buông xuống.

Đôi mắt màu mực của Bách Lý Hàn Tôn thâm thúy lạnh như băng, anh hờ hững nhìn Bùi Khê Minh dưới ánh đèn đường, phía sau anh là thư ký Trần Tĩnh Nghi, sau lưng Trần Tĩnh Nghi lại có vài người đàn ông.

Bùi Khê Minh nhìn về phía cửa chính, anh nhìn thấy Bách Lý Hàn Tôn.

Dưới ánh trăng, tóc anh sáng bóng, da thịt trắng như sứ, vẻ mặt mỹ lệ như yêu tinh trong truyền thuyết, cánh hoa nhỏ mảnh bay lất phất, tựa như quanh thân đang được bao phủ bởi một tầng sương trắng, có cảm giác không nói ra tên.

Cánh môi như đóa hồng cong lên vui vẻ, đôi mắt đen nhánh lạnh lẽo nhìn Bách Lý Hàn Tôn.

Mặt đường chiếu rọi bóng nghiêng của anh.

“Anh dựa vào cái gì mà không cho tôi gặp Y Y, cô ấy là vợ chưa cưới của tôi.”

Anh đợi trong khách sạn vài ngày, Tuyết Y không điện thoại cũng chẳng tìm tới anh, ngược lại tư liệu về Bách Lý Hàn Tôn anh xem đến thuộc lòng.

Cuối cùng anh không khống chế nổi sự hoảng loạn trong lòng, mang mấy người tới tìm Tuyết Y, kết quả Bách Lý Hàn Tôn phái người không cho anh vào trong nhà.

“Cô ấy là vợ chưa cưới của anh?” Giọng lạnh lùng và giễu cợt, Bách Lý Hàn Tôn tự tin kiêu căng từng bước đi về phía Bùi Khê Minh, trên người anh tản ra khí chất như chúa tể chí cao vô thượng.

Đôi mắt anh lạnh lẽo nhìn Bùi Khê Minh, “Các người đã mười năm không liên lạc, ngay lúc gặp tôi cô ấy đã không còn là vợ chưa cưới của anh, cô ấy là người phụ nữ của tôi.” Giọng trầm thấp lạnh lẽo nói ra từng chữ, “Cả đời này dù cô ấy có chết đi, cũng là người phụ nữ

của tôi.” Dường như anh muốn dùng nói mấy lời không chút lưu tình nào giết chết Bùi Khê Minh.

Sắc mặt Trần Tĩnh Nghi hơi căng thẳng, khóe mắt nhìn chằm chằm Bùi Khê Minh.

Bùi Khê Minh biến sắc, đôi mắt lạnh lùng nhìn Bách Lý Hàn Tôn, lưng cứng đờ thẳng tắp, khóe miệng cong lên châm chọc, nhưng có hương vị tà mị không cách nào cản nổi, “Người phụ nữ của anh? Bách Lý Hàn Tôn anh không khỏi tự tin thái quá rồi chứ? Lúc trước, khi chúng tôi đính hôn cũng chẳng biết anh ở đâu, bây giờ anh cản không cho tôi gặp Y Y, vậy anh cũng khó đảm bảo từ nay về sau tôi sẽ không gặp được cô ấy? Hành vi này của anh chính là biểu hiện của chột dạ không tự tin, anh cho rằng Y Y không gặp tôi thì cô ấy thuộc về anh, Bách Lý Hàn Tôn anh sai rồi, cô ấy vĩnh viễn đều là của tôi.”

Hương hoa nhàn nhạt quét qua, ánh sáng dịu nhẹ có ảo giác hư ảo mờ lung.

Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn đột nhiên trở nên tĩnh mịch u tối, phảng phất như đáy hồ kết băng trong mùa đông, lạnh đông cứng người ta, anh nhìn Bùi Khê Minh, ngón tay bên hông xiết chặt, đáy lòng bị đâm một đao, thân hình co rút, anh cố gắng hít thở một hơi thật sâu, thoáng chốc trên người anh giảm bớt khí lạnh, khóe miệng cười lạnh, “Anh cho rằng dùng phép khích tướng thì tôi sẽ bị anh lừa sao? Anh cho rằng như vậy thì tôi để anh gặp cô ấy à? Anh lại càng cho rằng như thế thì tôi sẽ buông tha Tuyết Y ư? Nếu như vậy thì... Anh đang nằm mơ đó.”

“Bùi Khê Minh anh sẽ bị tôi hung hăng giẫm nát dưới lòng bàn chân.”
Chiến tranh giữa họ bắt đầu từ giờ trở đi.

Khí chất ngông cuồng trên người Bùi Khê Minh không hề yếu hơn Bách Lý Hàn Tôn, khoe miệng anh cười như không cười, trong mắt đầy khí lạnh nhìn Bách Lý Hàn Tôn, “Ai giẫm lên ai còn chưa biết đâu.”

Đột nhiên trên mặt anh có vẻ chột bưng tính, đáy mắt xẹt qua ánh sáng đùa cợt, “Đúng rồi, anh nên biết lúc Y Y cần người bên cạnh thì tôi chính là người ở bên cạnh cô ấy, địa vị của tôi anh vĩnh viễn không thể thay thế.”

“Thật sao?” Bách Lý Hàn Tôn cũng không cam lòng yếu thế khoe miệng cong lên châm chọc, đáy lòng anh đột nhiên đau xót, nhưng rất nhanh bị anh đè xuống, “Địa vị đó của anh tôi không thèm thay thế, quan trọng nhất là tương lai Tuyết Y có tôi ở cùng cô ấy, còn anh hãy rút ra khỏi cuộc đời cô ấy đi.”

Quản gia Phó thấy Bùi Khê Minh thực lực tương đương, đáy mắt thâm sâu, sắc mặt nặng nề.

“Quản gia Phó!” Bách Lý Hàn Tôn hơi liếc mắt, “Lập tức báo cảnh sát nói họ đánh nhân viên chúng ta bị thương.”

“Vâng!”

Sau đó đôi mắt anh lạnh như băng nhìn qua Bùi Khê Minh, “Thế lực của anh là ở thành phố A, đây là thành phố D.” Giọng trầm thấp tựa như dao găm sắc bén đâm người ta trí mạng, “Cho dù anh có được thế lực ở thành phố D thì tôi cũng sẽ khiến anh ngậy ngốc trong đó mấy tiếng đấy.”

Lông mày Bùi Khê Minh nhíu lại, mặt hơi cứng lại.

Trần Tĩnh Nghi nhìn Bùi Khê Minh, nhỏ giọng nói, “Tổng giám đốc,

tôi gọi điện cho luật sư nhé!”

Bùi Khê Minh không lên tiếng, đôi mắt đen bóng khó coi nhìn Bách Lý Hàn Tôn, môi hơi nhếch lên.

Không nhận được câu trả lời của Bùi Khê Minh, Trần Tĩnh Nghi đứng lùi về sau anh, ngược mắt liếc qua Bách Lý Hàn Tôn, sau đó rũ mắt xuống.

Thiếu chủ gia tộc Bách Lý, trong thành phố A cô ta vẫn hay nghe người trong giới thượng lưu nhắc tới, nói thiếu chủ Bách Lý tựa như một vị thần, tập đoàn Bách Lý tựa như một thứ mộng ảo, sờ không được đoán không ra.

Nếu không có tài liệu viết qua, cô ta thực sự không thể tin người trước mắt chính là thiếu chủ Bách Lý, lại còn đồng thời thích tiểu thư Cố như tổng giám đốc, bây giờ hai người đối nghịch, chỉ sợ.....

Bầu không khí thoáng chốc yên tĩnh lại, cây hoa đào trước cửa xào xạc, hoa trên cành rơi xuống như ánh trăng dưới nước, cánh hoa hồng nhạt giống như bông tuyết long lanh, lặng lẽ rơi xuống mặt đường.

Cửa kính sau lưng Bách Lý Hàn Tôn trong suốt sáng bóng, ánh trăng chiếu lên khúc xạ từng vầng vàng sáng.

Cố Tuyết Y ngồi trước laptop, hai tay vươn lên duỗi lên đầu, xương cốt cô kêu răng rắc, cô tắt máy tính.

Làn mò đi tới trước cửa sổ, kéo bức màn màu tím ra, ánh trăng xuyên qua cửa kính chiếu lên người cô.

Cô nhìn trăng mỹ lệ trong bầu trời đêm, bầu trời tĩnh mịch rộng lớn

bao la có những vì sao lấp lánh làm bạn với trăng, đáy mắt cô tĩnh lặng, hít sâu một hơi, cánh môi tựa như cánh hoa mềm mại cười một tiếng, mùi thơm hoa cỏ theo gió bay tới, cô ngẩng nhìn xung quanh.

Dưới cây hoa đào, cô thấy thấp thoáng một đám người, sau đó cô thấy Bùi Khê Minh trong đám người đó.

Dưới ánh trăng trong suốt, nét mặt cô hoang mang, lông mày khẽ nhíu lại.

Cô vội xoay người mở cửa đi ra phòng khách, ngoại trừ Vương Tiểu Vi thì không thấy bóng dáng Bách Lý Hàn Tôn và quản gia Phó đầu.

Vương Tiểu Vi nhìn cô, còn chưa kịp nói gì Cố Tuyết Y đã xoay người đi vào thư phòng.

Đi về trước cửa sổ, cô nhìn Bùi Khê Minh.

Dưới lầu, ngọn đèn vàng mờ ảo, dường như Bùi Khê Minh cảm nhận được tầm mắt của cô, anh chậm rãi ngược mắt nhìn lên.

Ánh sáng ảm đạm, anh nhìn thấy bóng dáng mơ hồ trước cửa sổ dưới ánh trăng, lập tức khòe miệng anh không tự giác cong lên nở nụ cười.

Cố Tuyết Y nhìn anh cười lại, giơ cánh tay lên, dưới bóng trăng, cánh tay trắng nõn của cô tựa như một luồng sáng, Bùi Khê Minh như thấy được tiên nữ mỹ lệ mê người trên trời, cô vẫy vẫy tay với anh.

Khòe miệng anh ý cười càng lúc càng đậm, khuôn mặt anh thoát nhìn càng tuấn tú, tựa như trong nháy mắt khiến người ta quên hô hấp, hít thở không thông mà chết đi.

Thật sự quá yêu mị!

Một người đàn ông có bộ dạng câu hồn người khác như vậy, thật sự khiến người ta thấy hoảng sợ.

Đáy mắt anh bao phủ tầng sương mù, dịu dàng nhìn cô.

Trần Tĩnh Nghi bên cạnh anh phát hiện Bùi Khê Minh thay đổi, cô ta khẽ ngẩng đầu, dọc theo anh mắt anh nhìn qua.

Bóng dáng mỏng manh, mái tóc bị gió thổi lên.

Thì ra là tiểu thư Cố, khó trách có thể khiến trong lòng tổng giám đốc khẽ thay đổi.

Bách Lý Hàn Tôn thấy Bùi Khê Minh cười, đáy mắt duy trì độ lạnh lẽo khiếp người, cằm kiêu căng cứng đờ, bóng dáng phản chiếu dưới mắt đất dường như cũng bị nhiễm lửa giận của chủ nhân nó.

Đôi mắt màu mực thâm sâu, anh xoay người đi về.

Quản gia Phó theo sát phía sau, nhân viên bảo vệ tiếp tục đứng trước cửa kính thủy tinh.

Keng một tiếng, cửa kính khép lại.

Khóe mắt Bùi Khê Minh liếc nhìn bóng lưng Bách Lý Hàn Tôn, mãi đến lúc đi vào thang máy.

Bộ cửa số lầu 3 đã trống trơn.

Sắc mặt Bùi Khê Minh hoảng loạn, dưới ánh trăng, đáy mắt âm đạm

càng rõ ràng hơn.

“Tổng giám đốc anh nhìn đi!” Trần Tĩnh Nghi cười, khẽ đẩy Bùi Khê Minh đang sững sờ đứng đó, chỉ vào trên mặt đất, “Tiểu thư Cố vừa ném xuống nè.”

Bùi Khê Minh nhìn lại, trong tay Cố Tuyết Y cầm một tờ giấy nhìn Bùi Khê Minh, sau đó chỉ tờ giấy trong tay, anh gật đầu chạy đến dưới cửa sổ chỗ cô đứng, cô quăng xuống anh đưa tay đón lấy, tờ giấy rơi thẳng vào tay anh.

Thấy anh bắt được khoe miệng Cố Tuyết Y mỉm cười, đột nhiên vẻ mặt hoảng hốt, cô đóng cửa sổ lại, lúc này cửa thư phòng đột nhiên bị mở mạnh.

Cô chậm rãi xoay người, ánh sáng nhàn nhạt da thịt cô tựa như trong suốt, đôi mắt màu hổ phách tĩnh mịch nhìn Bách Lý Hàn Tôn.

Ngũ quan kiêu căng tuấn mỹ như thần Mặt trời, nhưng lại phủ đầy khí lạnh.

Trong phòng mờ tối, có chút ánh sáng le lói chiếu vào chỗ cửa ra vào, đồng tử anh tựa như nhập vào trong đêm đen, thoáng chốc cô không phân biệt được đâu là mắt anh.

Đợi cô nhìn rõ thì anh đã bước tới trước mặt cô, không biết bản thân anh bắn ra khí lạnh hay là vì động tác của anh quá nhanh, thân hình cao ngất của anh mang theo làn gió lạnh.

Làn gió lạnh này quét qua người cô.

Trên mặt lạnh lẽo, phảng phất như cơn gió này nhanh chóng thấm qua da thịt cô, từ mạch máu chảy vào lòng cô, thân hình không kiềm

chế được run lên, trái tim cũng run rẩy theo.

Sắc mặt cô hơi trắng, môi khẽ run rẩy, cô mím chặt môi, đồng tử màu hổ phách lấp lánh, cô bình tĩnh nhìn anh.

Thật sự là trên người anh bao phủ tầng khí lạnh, tựa như khắp nơi đều là băng tuyết ngập trời trong trời đông giá rét, hoa tuyết bay lả tả chân trần đi đường, cơn lạnh thấu xương này từ lòng bàn chân trực tiếp thấm thấu vào trong lòng, toàn thân không kiềm chế được rùng mình run rẩy.

Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn giống như mất hết linh hồn, đồng tử toàn là lạnh và lạnh, anh hờ hững nhìn cô, hai tay chống lên cửa sổ thủy tinh.

Giờ phút này Cố Tuyết Y không thể động đậy, lưng dán vào cửa sổ, cửa sổ thủy tinh lạnh vô cùng, tựa như muốn đóng băng cô luôn.

Quyển 3 - Chương 15

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn

Bách Lý Hàn Tôn nhìn cô, lòng bàn tay truyền đến độ lạnh lẽo, cơn lạnh này tựa như chất xúc tác thúc đẩy sự lạnh lùng và cơn giận đè nén trong cơ thể anh nhanh chóng bộc phát, thủy tinh phản quang, ngón tay với những khớp xương rõ ràng chậm rãi xiết lại, cuộn chặt thành nắm đấm, dưới ánh trăng dịu nhẹ gân xanh trên mu bàn tay vô cùng rõ nét. LQĐÔN

Đồng tử không ngừng co rút, dưới trăng, mũi anh dựng thẳng tắp.

Cố Tuyết Y thấy đồng tử anh lạnh như băng, khẽ giật mình, trong đầu lóe lên vẻ khác thường, khóe miệng cô mỉm cười dịu dàng, đồng tử màu hổ phách chứa đầy ý vui. “Anh sao vậy hả? Là ai chọc giận anh?” Cô nhẹ giọng nói, ngón tay trong suốt nâng lên vuốt ve mặt anh.

Tay cô sờ phải da thịt lạnh lẽo, vẻ mặt cô liền giật mình nhưng nhanh chóng biến mất không dấu vết.

Dưới ánh trăng mỹ lệ, cô làm như không có gì khác thường, lẳng lẳng nhìn anh.

Bách Lý Hàn Tôn nhìn cô, lòng bàn tay cô có sự ấm áp, giống như một ngọn lửa lướt qua khuôn mặt lạnh lẽo của anh, nhanh chóng hòa khối băng đó tan thành nước, sau đó chậm rãi rót vào lòng anh, dội tắt lửa giận từng chút một.

Đồng tử anh lạnh lùng, anh ngó cô, “Lời này em biết rồi còn cố hỏi.” Khuôn mặt tuấn mỹ của anh có thêm vài phần trẻ con bướng bỉnh, cằm kiêu căng cứng đờ.

Khóe miệng Cố Tuyết Y mỉm cười, đôi mắt màu hổ phách tràn đầy vô tội, ánh trăng chiếu xuống, lông mi dày dài phản chiếu bóng râm xuống mặt cô, cô nhìn anh, “Sao em lại chọc giận anh?” Giọng dịu êm xen lẫn chút làm nũng, “Em vẫn ở trong thư phòng viết tiểu thuyết, vừa viết xong mở cửa sổ ra hít không khí, em chọc giận anh khi nào?”

Đôi mắt cô lóe sáng, lông mi dài nhấp nháy, tựa như cánh bướm đang bay lượn nháy múa dưới ánh trăng đẹp đẽ, cực kỳ mỹ lệ.

Bầu không khí yên tĩnh chậm rãi bao quanh cô.

Bách Lý Hàn Tôn giật mình, dưới ánh trăng, đôi mắt màu mực lóe sáng, tựa như đốt sáng cả phòng, anh nhìn cô, đáy lòng bị nước gội lên sau đó từ từ biến thành ấm áp, cảm giác khác thường xẹt qua trái tim anh, “Vừa rồi em đứng trước cửa phòng chào hỏi Bùi Khê Minh đúng không? Em thế mà chào hỏi anh ta?”

Trước mắt anh như hiện lên nụ cười chướng mắt của Bùi Khê Minh, trong lòng anh tuôn ra cảm giác hờn dỗi.

“Dạ.” Cố Tuyết Y nhìn anh, trả lời anh bằng một chữ ngắn gọn.

“Em.....”

Ngực Bách Lý Hàn Tôn đập phập phồng không ngừng, nhìn khuôn mặt trắng noãn của cô, khóe miệng còn mỉm cười, hờn dỗi trong ngực dường như biến mất từng chút một, nhưng anh lại không cam lòng để chuyện này cứ như vậy trôi qua.

Khuôn mặt kiêu ngạo đặc biệt trẻ con.

Nụ cười trên mặt cô càng phác họa rõ ràng, đôi mắt màu hổ phách lóe sáng nhìn anh, dịu dàng hỏi, “Anh đói bụng không?” Đờ ăn trên bàn vẫn chưa hề động đũa tới.

Bách Lý Hàn Tôn ngẩn ra, nhìn cô, khóe miệng hơi cong lên, cô đang quan tâm anh ư?

Cố Tuyết Y rút tay về, Bách Lý Hàn Tôn đột nhiên rùng mình một cái, như thể vị trí cô chạm vào càng lúc càng lạnh, anh im lặng nhìn cô, đôi mắt thăm thẳm như bầu trời đêm nhìn sâu vào cô.

“Nếu như anh đói bụng, anh đi ăn cơm với em! Em cũng đói rồi!” Ngón tay Cố Tuyết Y duỗi ra nắm tay anh, bàn tay mềm mại và bàn tay lạnh lẽo cuốn chặt cùng một chỗ.

Bách Lý Hàn Tôn giật mình, đôi mắt anh nhìn chỗ kết hợp giữa tay anh và tay cô, dưới ánh trăng làn môi hơi phản quang khế cong lên, anh nhẹ nhàng quay lại nắm bàn tay vừa mềm vừa ấm áp của cô.

“Đi thôi!” Cô nắm tay anh cùng đi ra ngoài.

Trong phòng khô phục vẻ yên tĩnh, ánh trăng xuyên qua cửa kính vẩy xuống sàn nhà, trên kính thủy tinh thấp thoáng có bóng đôi bàn tay đan vào nhau.

Quản gia Phó đứng ở cửa nhìn thấy sắc mặt hai người bình tĩnh đi ra, ngực ông bốt phập phồng, thiếu chủ tức giận lần này xem như là lần giận bị đánh tan sớm nhất, nhưng lại là lần cơn giận bộc phát mạnh nhất trong những lần giận.

Mới đầu Vương Tiểu Vi chứng kiến Bách Lý Hàn Tôn nổi giận ùng ùng đi vào cửa, nóng nảy đá văng cửa thư phòng, khi đó cô rất hoảng sợ, cô lo thiếu chủ sẽ thô bạo với tiểu thư, nhưng bây giờ nhìn thấy bầu không khí hòa hảo cùng ngồi xuống ăn cơm, trái tim lơ lửng rồi cuộc cũng được buông xuống.

Lăng Hi Dạ đi theo sau lưng Tiêu Nhã Mạn vào một quán café.

Xuống xe đóng cửa, bước theo chân Tiêu Nhã Mạn đi vào trong.

Vừa bước vào, âm nhạc du dương truyền tới, đèn chùm pha lê đẹp đẽ sang quý, ánh đèn mờ nhạt, trang thiết bị xa hoa cổ kính, Lăng Hi Dạ thấy Tiêu Nhã Mạn đi về phía một người đàn ông, anh ta đi tới ngồi xuống vị trí gần họ.

Sofa đỏ, bàn thủy tinh sạch sẽ phản quang, trong lọ cắm một nhánh hoa hồng thơm ngát, dưới ánh sáng nhạt cánh hoa mịn màng vô cùng mỹ lệ.

Khuôn mặt trắng như tuyết của Tiêu Nhã Mạn tươi cười ngọt ngào, đôi mắt lóe sáng như sao trên trời, cô nhìn Dương Kỳ Dục đối diện, “Đàn anh, đã lâu không gặp anh! Bây giờ anh về cũng không gọi em đi đón anh, nếu anh không gọi cho em, em còn chẳng biết anh đã về.” Giọng êm tai xen lẫn oán trách.

“Đàn anh, lần này anh về tính ở lại bao lâu.”

Ngũ quan Dương Kỳ Dục tuấn mỹ tựa như ngôi sao thần tượng, kiểu tóc anh tuấn sáng bóng, đôi mắt thâm thúy xen lẫn sự cứng chiều dịu dàng nhìn Tiêu Nhã Mạn, “Bây giờ về sẽ ở lại rất lâu, không biết anh có thể quấy rầy em hay không?”

“Đàn anh, anh muốn ở lại bao lâu cũng không thành vấn đề, em không thấy anh phiền đến em, ngược lại là em đi chơi đã có bạn rồi.” Khuôn mặt Tiêu Nhã Mạn cười xán lạn, ánh mắt sáng lấp lánh như pha lê, cô nhìn Dương Kỳ Dục, vui vẻ nói.

Khuôn mặt anh tuấn của Dương Kỳ Dục có chút hoang mang nhìn cô, “Tuyết Y và Hàn Di, hai người đó không có thời gian đi với em sao?” Khi còn học đại học, ba người bọn cô là bạn tốt, khi đó trong trường học, chỗ nào cũng có thể thấy bóng dáng ba cô.

“Không nói tới vấn đề này nữa, anh không biết tính Tuyết Y thích yên tĩnh à, bây giờ cậu ấy trở thành tác giả viết tiểu thuyết trên mạng, ngay cả cửa cũng chẳng thềm ra, có người chăm sóc cô ấy. Hàn Di cũng là tác giả trên mạng.” Ánh mắt Tiêu Nhã Mạn sáng ngời nhìn Dương Kỳ Dục, phàn nàn nói.

“Trên máy bay anh nhìn thấy báo chí viết chuyện của Tuyết Y, bây giờ cô ấy thực sự ngày nào cũng đi xem mắt à?” Dương Kỳ Dục giơ tay bảo nhân viên đặt café xuống.

Bàn thủy tinh phản quang, trên đĩa sứ trắng đặt một ly nhỏ, thìa sáng bóng đặt bên cạnh ly, café nóng bốc hơi nước mờ mịn, mùi thơm ngát nồng đậm tản ra.

“Đó toàn là mấy chuyện phóng viên truyền thông viết lung tung, Tuyết Y hiện giờ ngày nào cũng viết tiểu thuyết, nào có thời gian đi xem mắt! Hơn nữa bạn trai cậu ấy cũng chẳng để cậu ấy đi.” Tiêu Nhã Mạn cười nhìn anh, ngón tay cầm muỗng nhỏ ưu nhã khuấy café trong ly, hơi nóng nhanh chóng bay lên.

Ngón tay Dương Kỳ Dục cầm chiếc kẹp, đưa tay mở nắp sứ trắng, bên trong là đường, anh gấp hai viên bỏ vào trong ly café của Tiêu

Nhã Mạn, sau đó lại khấp 2 viên đặt vào ly café của mình, nhẹ nhàng khuấy café.

“Trên báo nói bạn trai Tuyết Y có địa vị rất lớn.” Lông mày Dương Kỳ Dục hơi nhíu, tựa như đang nhớ lại, “Hình như là thiếu chủ Bách Lý?”

“Vâng!”

Tiêu Nhã Mạn rũ mắt nhìn café đậm đặc, tay khuấy café.

Dưới ngọn đèn mờ ảo, nhẫn kim cương hai carat trên ngón áp út lóe sáng.

Dương Kỳ Dục nhìn qua, nét mặt ngần ngợ, trong mắt lóe lên vẻ âm đạm, khóe miệng tươi cười hơi cứng ngắc, tầm mắt rơi vào khuôn mặt ngọt ngào của cô, “Em đã kết hôn rồi?” Giọng ẩn chứa sự khổ sở.

Tiêu Nhã Mạn khẽ giật mình, sau đó nhìn nhẫn kim cương trên ngón áp út, trái tim đột nhiên co rút, tựa như có thứ gì đó xẹt qua, đáy mắt tràn ra đau đớn mơ hồ, cô ngước mắt nhìn Dương Kỳ Dục, môi hồng phấn cong lên cứng đờ, “Đúng vậy! Em đã kết hôn rồi.” Một câu nhẹ nhàng lộ ra lòng cô đau xót, nhưng cô lại muốn quên Lăng Hi Dạ đi.

Mấy ngày nay không gặp Lăng Hi Dạ, cô không thấy trong lòng đau đớn, hôm nay vừa gặp anh ta, lòng cô tựa như lại đau đớn giống như ngày bị thương đó, phảng phất như cô bị hung hăng đâm một đao.

Rất đau!

Khóe miệng cô cười khổ càng lúc càng rõ ràng, Dương Kỳ Dục nhìn

giật mình, thả thìa trong tay ra, trong ánh mắt đầy vẻ quan tâm. “Em sao vậy? Có phải em....” Anh do dự, anh không nói nên lời ba chữ “Chồng của em.” Đoạn anh đổi giọng, nói, “Có phải anh ta đối xử không tốt với em.”

Trên chiếc ghế sofa đỏ khác, vẻ mặt Lăng Hi Dạ lạnh như băng, khí tức tao nhã bắn ra toàn thân, ánh mắt anh ta thâm sâu, rất giống bầu trời đêm ngoài kia, trong tay anh ta bùng một ly café.

Khóe miệng cười lạnh khiến người ta cảm thấy nguy hiểm.

Khó trách cô ta luôn đòi ly hôn với mình, thì ra cô ta có người đàn ông khác dự bị rồi.

Dùng phương thức lúc trước đối xử với anh ta để đối xử với người đàn ông khác.

Khóe miệng cười càng lúc càng sâu.

Phảng phất như ánh trăng trong trẻo ngoài kia lạnh lùng như nước đá.

“Đàn anh, chúng ta đừng nói tới chuyện này nữa được không? Em không muốn nhắc đến.” Vẻ mặt ngọt ngào như trời đầy mây giăng, âm u biến sắc, từ đó hoa hương dương xán lạn đã không được ánh mặt trời chiếu sáng.

Dương Kỳ Dục nhìn cô, nét mặt gượng ép, đau càng thêm đau, trái tim anh vừa bị đâm thêm một đao, khóe miệng cười tươi, nhìn kỹ sẽ thấy ánh mắt thâm thúy xen lẫn khổ sở, “Được, em không muốn nói vậy thì chúng ta không nói nữa.”

Tiêu Nhã Mạn vừa uống café vừa nghe Dương Kỳ Dục kể cuộc sống

ở nước ngoài, còn cô cũng kể về cuộc sống mấy năm nay của mình, hai người trò chuyện càng lúc càng hăng say, nụ cười trên mặt hai người sớm đã không thấy khổ sở và đau xót nữa.

Bóng đêm dần sâu.

Hai người đứng lên rời khỏi quán café.

Lăng Hi Dạ đặt ly café trong tay xuống, ánh mắt xuyên thấu qua kính thủy tinh nhìn hai người lên xe.

Sắc mặt càng lúc càng cứng lại, đáy mắt rét lạnh, ánh trắng tựa như càng lạnh hơn!

Gió thổi tới, rèm cửa sổ sát đất chậm rãi đong đưa, tràn ngập sự tĩnh lặng của ban đêm.

Cố Tuyết Y ngồi trên sofa bằng da thật, đôi mắt nhìn màn hình TV.

Bách Lý Hàn Tôn ngồi bên cạnh cô, thờ ơ thu hồi tầm mắt, ngón tay thon dài dững nĩa ăn xiên miếng trái cây, chậm rãi đặt trong miệng nhai từ từ.

Thừa dịp lúc quảng cáo, Cố Tuyết Y ngoái đầu lại nhìn gò má anh, không khỏi nhớ lại phương pháp cô vừa dùng.

Chần chừ một lát, “Bách Lý Hàn Tôn, ngày mai em muốn đi ra ngoài một lúc được không? Bây giờ em không yêu cầu đuổi mấy người kia đi, nhưng anh cũng không thể khống chế chuyện đi lại của em chứ?”

“Ngày mai em muốn đi đâu? Anh đi với em.” Bách Lý Hàn Tôn thoái

mái dựa vào gối, nhìn gò má trắng nõn của cô, đôi mắt anh thâm sâu như hang động, có cảm giác nhìn không thấu.

“Ngày mai anh không phải đi làm à?”

“Văn kiên quan trọng anh đã xử lý xong hết rồi, còn lại có quản gia Phó và mấy giám đốc Bách Lý xử lý là được.” Giọng trầm thấp nhàn nhạt vang lên, ánh mắt anh nhìn cô đột nhiên hơi thay đổi, “Em không muốn anh đi cùng em à?”

“Không phải.” Cố Tuyết Y vội vàng cười nói, “Em lo anh bận bịu nhiều việc, không có thời gian theo em mới nói như vậy, nhưng nếu anh rảnh, vậy mai chúng ta ra ngoài một lúc!”

“Ừ! Để anh bảo quản gia Phó sắp xếp.” Khóe miệng Bách Lý Hàn Tôn cười nhàn nhạt, ưu nhã đứng lên.

Cố Tuyết Y nhìn bóng lưng anh, thờ dài một hơi.

Kế hoạch lại bị ngâm nước mất rồi!

Bức màn màu lam, ánh trắng chiếu vào, bàn gỗ màu đen, đèn tường tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt.

“Thiếu chủ, Bùi Khê Minh vào cục công an không tới vài phút.” Quản gia Phó cung kính báo cáo xong tin tức, “Người cản trở của chúng ta có xung đột.”

Đôi mắt đen như mực của Bách Lý Hàn Tôn lộ ra khí lạnh thấu xương, ngón tay vuốt ve trán anh, chậm rãi dựa vào ghế giám đốc.

“Tiếp tục phái người theo dõi nhất cử nhất động của Bùi Khê Minh.”

“Vâng thiếu chủ!” Dưới ánh sáng, đôi mắt quản gia Phó hơi cứng lại, “Thiếu chủ, hôm nay phu nhân gọi điện tới, nói ngài gọi lại một cuộc.”

“Chuyện này tạm thời ông đừng để ý tới.” Con mắt lạnh lùng kiêu ngạo nhìn quản gia Phó, trên người anh bao trùm hơi thở tôn quý cuồng ngạo, giọng lạnh lùng tựa như đông cứng người ta.

“Vâng!”

Lên trang đầu nhiều ngày như vậy, hôm nay rốt cuộc cũng dẹp yên.

Cố Tuyết Y biết đây là vì Bách Lý Hàn Tôn mở miệng nói chuyện mấy tòa soạn báo kia mới ngừng rít gào với cô.

Một thân váy màu mật ong, tóc dài như tảo biển rũ xuống, đôi giày đế bằng.

Bách Lý Hàn Tôn thì mặc một bộ tây trang hàng hiệu may thủ công màu trắng, trong lúc vô tình thân hình cao ngất lộ vẻ lạnh lùng và kiêu căng bẩm sinh.

Tay anh nắm tay cô ra khỏi thang máy, ánh mặt trời sáng chói vẩy xuống, sáng chói cả mắt, nhân viên bảo vệ trước cửa cung kính hành lễ mở cửa ra.

Cửa ra vào, cửa xe Bentley RV màu đen được tài xế mặc đồng phục màu trắng cúc màu vàng mở sẵn.

Bách Lý Hàn Tôn ngồi vào xe, sau đó tới Cố Tuyết Y.

Vương Tiểu Vi và quản gia Phó lên một chiếc xe khác.

Dưới ánh mặt trời, mui xe sáng lấp lánh, ổn định chạy.

Tiểu khu ban ngày lá vàng rơi xuống, xe chạy qua cuốn theo lá bay lên, lại chậm rãi rơi xuống như lông hồng khẽ bay xuống, im lặng không một tiếng động.

Phía sau chiếc xe Bentley RV màu đen có hai chiếc xe sang trọng đi theo.

Quảng trường Bách Âu.

Bong bóng màu sắc sặc sỡ tung bay trên không trung, đám người đi qua đi lại, vài nhân viên chủ quản đứng trên thảm đỏ, một người trong đó là Trì Đông Quân, vẻ mặt thanh nhã sáng như ánh mặt trời, phảng phất như được độ lên một tầng sáng.

Có mấy người đi đường không kiềm chế được dừng lại nhìn anh ta, dáng dấp thực sự rất anh tuấn, có mấy người qua đường còn lấy di động ra chụp, cho rằng anh là một ngôi sao nào đó.

Dần dần, cổng chính quảng trường xảy ra hỗn loạn, nhưng bảo vệ quảng trường khách khí mời người qua đường lùi ra phía sau nhường đường ở cổng chính.

Xe chậm rãi dừng lại.

Cửa xe mở ra.

Hai chân thon dài, ngũ quan tuấn mỹ kiêu căng lộ ra dưới ánh mặt trời, tròng mắt đen nhánh thâm sâu như đáy hồ của anh, không ngừng tản ra khí lạnh.

Ánh mặt trời sáng rực, một đôi tay trong suốt long lanh kéo cánh tay anh, anh hơi ghé mắt nhìn cô, đáy mắt lạnh lẽo đổi thành dịu dàng.

Dưới ánh nắng, kính mắt vô cùng sáng ngời, đôi mắt màu hổ phách lạnh nhạt nhìn lại anh.

Hai người lập tức trở thành cảnh đẹp nhất trong quảng trường Bách Âu.

Hết chương 15

Quyển 3 - Chương 16

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Phong cách hiện đại trang trí huy hoàng, ngọn đèn sáng tỏa ra, khắp nơi đều phản quang như ngọc lưu ly. LQĐ

Cố Tuyết Y kéo cánh tay Bách Lý Hàn Tôn, hai người bước không nhanh không chậm, nhàn nhã ngắm nghía quần áo, trang sức.

Phía sau họ có quản gia Phó, Vương Tiểu Vi, Trì Đông Quân cùng với mấy nhân viên cấp cao đi theo sát sau lưng.

Ánh mắt người đi đường nhìn Cố Tuyết Y như nhìn tinh tinh trong vườn bách thú.

Thỉnh thoảng có vài ánh đèn lóe lên.

Cố Tuyết Y giật mình nhưng bước chân không hề dừng lại, tiếp tục đi tới, đôi mắt màu hổ phách liếc nhìn Bách Lý Hàn Tôn. Ngoài vẻ mặt hờ hững, anh không lộ vẻ gì khác, cô quay lại, khoảnh khắc cô quay đi, môi anh cong lên, đáy mắt âm đạm bị quét sạch.

Trì Đông Quân cách Bách Lý Hàn Tôn chỉ một bước chân, anh ta giới thiệu sơ lược nghiệp vụ và thành tích mấy năm gần đây của quảng trường, trong tương lai, trọng điểm phát triển của công ty Bách Âu chính là các thương hiệu dưới tên công ty.

Họ đi tới một cửa hàng vật phẩm.

Cố Tuyết Y bước chậm lại, tủ kính thủy tinh trong suốt, trong khung đang trưng bày chiếc váy màu xanh da trời, trên làn váy có đính mấy cánh hoa hồng, dưới ánh đèn như sao chiếu rọi tựa như mộng ảo, thuần khiết chọc người.

Cô nhìn chiếc váy này, đáy mắt lạnh nhạt, như dòng sông chậm rãi chảy xuôi.

Lông mày rậm thoáng nhíu lại.

Chiếc váy này cho cô có cảm giác rất quen thuộc, dường như đã thấy đâu đó rồi, đáy mắt mờ mịt nhớ lại.

Một chút ấn tượng cũng không có, tại sao cô có thể như vậy?

Cánh tay truyền đến lực độ, Bách Lý Hàn Tôn dừng chân, anh liếc mắt nhìn cô, “Em sao vậy?” Tầm mắt dọc theo ánh mắt cô nhìn qua, đôi mắt màu mực đột nhiên lóe lên kinh ngạc, “Em thích chiếc váy này hả?” Giọng trầm thấp nhàn nhạt hỏi cô.

“Anh không thấy chiếc váy này rất quen thuộc ư?” Cố Tuyết Y nhìn váy trong tủ kính, đôi mắt thâm sâu suy tư.

“Chúng ta vào đây xem một lát!” Bách Lý Hàn Tôn nhàn nhạt nói với cô.

“Vâng!”

Anh cầm tay cô đi vào trong cửa hàng.

Trang trí gọn gàng đẹp đẽ, có hương vị cổ xưa.

Nhân viên cửa hàng cười xán lạn như hoa tháng năm, “Hoang

ngheh ghé chân!” Hành lễ với Cố Tuyết Y và Bách Lý Hàn Tôn, sau đó đôi mắt tò mò nhìn đám người Trì Đông Quân, trong lòng thầm nghĩ Bách Lý Hàn Tôn và Cố Tuyết Y là nhân vật lớn nào mà lại do tổng giám đốc và nhân viên chủ quan tiếp đón.

“Tôi xin hỏi chiếc váy trong tủ kính là ai thiết kế?”

“Đây là nhà thiết kế đứng đầu Mộ Tâm Nghiên của chúng tôi thiết kế ạ, ngài cần mặc thử xem không?” Nhân viên cửa hàng mỉm cười.

“Mộ Tâm Nghiên?” Đáy mắt cô không che dấu được sự hoang mang.

Người này cô không biết, ngay cả tên cũng thấy vô cùng lạ lẫm.

Tay anh chậm rãi nâng tay cô lên, năm ngón tay mở ra nắm chặt tay cô, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve bờ lưng non mịn của cô, mềm tựa tơ lụa, vô cùng thoải mái, khiến anh không nỡ buông tay ra.

Đôi mắt đen như mực của anh nhìn cô, tựa như không phát hiện cô khác thường.

Cố Tuyết Y mỉm cười nhìn nhân viên cửa hàng, “Không cần mặc thử, tôi chỉ hỏi một câu mà thôi.”

“Không sao, cửa hàng chúng tôi còn có trang phục khác, ngài muốn xem không?” Nụ cười trên mặt nhân viên cửa hàng không thay đổi, thái độ vô cùng tốt.

“Không cần.” Cô lạnh nhạt nói.

Bọn họ ra khỏi cửa hàng, Cố Tuyết Y rút tay mình về, hơi tức giận trừng mắt nhìn Bách Lý Hàn Tôn.

Anh tựa như không trông thấy, khẽ nói, “Nếu em muốn mua quần áo thì cứ mua đi!”

“Không cần.”

“Tiểu thư, ngài không thích đi dạo phố cùng thiếu chủ sao?” Vương Tiểu Vi cùng đi vào toilet.

“Không thích.” Kế hoạch của cô bị ngâm nước! Dưới ánh sáng trắng, khuôn mặt của cô tinh xảo trong suốt như pha lê, “Tiểu Vi, em nhìn đâu ra là anh ấy đang theo tôi dạo phố? Sao tôi cứ cảm giác anh ấy đang tuần tra nghiệp vụ nhỉ?”

“Chuyện này....” Cô cũng có cảm giác y như vậy.

Cố Tuyết Y đưa tay đẩy cửa toilet, đột nhiên bên trong có người đồng thời kéo cửa phòng toilet ra, cô đối mặt, kết quả là Quan Hàn Di lâu rồi không gặp.

Vương Tiểu Vi nhìn thấy Quan Hàn Di, lông mày nhíu như tòa núi nhỏ, trên mặt xuất hiện vẻ chán ghét Quan Hàn Di không hề che giấu.

Người phụ nữ này vừa xuất hiện đúng là chẳng có chuyện gì tốt.

“Tuyết Y!” Khuôn mặt diễm lệ của Quan Hàn Di lộ vẻ tươi cười, tiến lên một bước, cô ta giang tay muốn ôm Cố Tuyết Y.

Cố Tuyết Y hơi nghiêng người, cười nhìn Quan Hàn Di, “Gần đây tương đối bận bịu, lâu không gặp cậu.”

“Đúng vậy! Đã lâu không gặp cậu rồi.” Trên mặt Quan Hàn Di không che giấu sự mất mát và ảm đạm, “Tuyết Y, chúng ta có thể nói chuyện không?”

“Đi thôi!” Cố Tuyết Y quay đầu lại.

Quán café ưu nhã yên tĩnh, ánh đèn mờ mờ, khúc dương cầm êm tai.

“Tuyết Y, cậu có thể nói với thiếu chủ Bách Lý một câu được không, để tớ không phải dọn đi được không?” Quan Hàn Di nhìn Cố Tuyết Y, đáy mắt là vẻ cầu khẩn.

“Chuyện gì mà chuyển hay không chuyển? Tớ không hiểu cậu đang nói cái gì?” Cố Tuyết Y bùng ly thủy tinh lên nhấp một ngụm, đôi mắt trong suốt hoang mang nhìn cô ta.

“Cậu không biết sao?” Sắc mặt Quan Hàn Di kinh ngạc nhìn cô.

“Biết gì?” Cố Tuyết Y hoang mang nhíu mày.

Quan Hàn Di bình tĩnh nhìn cô, vẻ mặt hờ hững, “Chính là tòa nhà chỗ chúng ta ở đã bị thiếu chủ Bách Lý thu mua toàn bộ, còn lệnh cho tất cả mọi người chúng ta hai ngày tới đều phải chuyển đi hết.”

“Không phải cậu đã ký hợp đồng với chủ nhà sao? Chủ nhà cho thuê sẽ bồi thường cho cậu mấy tháng tiền thuê nhà.” Đôi mắt Cố Tuyết Y nhàn nhạt nhìn cô ta, khẽ nói.

“Tuyết Y! Quan trọng là bây giờ trong khoảng thời gian ngắn tớ đi đâu tìm ra phòng tốt như vậy chứ? Cậu cũng biết tòa nhà của chúng ta vô cùng yên tĩnh, thích hợp viết tiểu thuyết, cậu xem có thể nói với

thiếu chủ Bách Lý được không, tớ không chuyên, tiền thuê nhà tớ sẽ đóng như thường, được không?”

Cố Tuyết Y hơi ngơ ngác, khóe môi hồng phấn cười khẽ, “Cậu có thể thuê phòng khác ở trong tiểu khu chúng ta mà.”

“Tớ lại không thích, hơn nữa dọn nhà rất phiền phức, Tuyết Y, cậu có thể nói một tiếng với thiếu chủ Bách Lý không?” Quan Hàn Di khẽ đẩy ly thủy tinh trước mặt, duỗi tay nắm lấy tay Tuyết Y, vừa nhanh vừa chặt.

Vương Tiểu Vi trông thấy, vẻ mặt chán ghét càng thêm rõ ràng.

Người này thật không biết ngại, vì không thích nên luôn cầu xin tiểu thư nhà cô.

Cố Tuyết Y nhìn bàn tay trên mặt bàn, khẽ chau mày, “Hàn Di, cậu nắm tớ hơi đau, có thể thả ra không?”

“A! Thật xin lỗi!” Quan Hàn Di buông tay, nụ cười trên mặt hơi cứng ngắc.

“Chuyện cậu nói chỉ sợ tớ không giúp cậu được, chuyện làm ăn của Bách Lý Hàn Tôn tớ chưa bao giờ hỏi đến, xin lỗi!” Vẻ mặt Cố Tuyết lạnh nhạt nhìn cô ta, nhàn nhạt nói.

Trên mặt Quan Hàn Di biểu lộ sự cô đơn, đôi mắt rũ xuống, đáy mặt ngưng tụ sự thâm sâu, càng lúc càng âm đạm, hung ác, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa. Cô ta giương mắt lên, u ám nhìn Cố Tuyết Y, khóe miệng cười thật sự ngây ngốc, “Không sao, vậy tớ sẽ nghĩ cách khác!”

Vương Tiểu Vi nhìn dáng vẻ thất vọng của Quan Hàn Di, trong lòng

cô đặc biệt vui vẻ, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra ngoài.

“Đúng rồi, Tuyết Y, vậy chuyện cậu nói thiếu chủ Bách Lý giới thiệu người xem mắt, cậu nói chưa?” Trong nháy mắt sắc mặt Quan Hàn Di chợt bừng tỉnh, con mắt lóe sáng đưa mắt nhìn Cố Tuyết Y.

“Chuyện này tớ chưa nói, gần đây anh ấy rất bận, chờ hết bận tớ sẽ giúp cậu nói với anh ấy.”

“Vậy được rồi!”

Không còn gì để nói, Cố Tuyết Y tìm cơ rời đi.

Quán café chỉ còn lại mình Quan Hàn Di, ngón tay xiết chặt.

Lên xe, ánh mặt trời xuyên qua cửa kính, trong xe sáng bừng.

“Vừa rồi em gặp Quan Hàn Di?” Bách Lý Hàn Tôn nhìn cô, đồng tử thâm thúy u ám nhìn cô.

“Ừm!” Cố Tuyết Y lạnh nhạt nhìn phong cảnh ngoài cửa kính.

“Vậy sao em không hỏi tôi vì cái gì mà muốn thu mua cả tòa nhà?”

Cố Tuyết Y ngoái đầu lại nhìn anh, lông mi dài nhấp nháy, “Anh muốn em sẽ hỏi anh à?”

Tay Bách Lý Hàn Tôn nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, “Không muốn, nhưng em lại biết tại sao anh phải làm như vậy.”

“Anh làm như vậy cũng không thể đảm bảo Khê Minh không vào

được tòa nhà đó, còn nữa....” Cố Tuyết Y thờ dài, vẻ mặt hơi do dự.

Lời này cô do dự nên nói ra hay không.

Cô sợ vừa nói ra sẽ khiến anh không vui.

Ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve lông mày cô, đôi mắt nhìn sâu vào cô, “Chiến tranh giữa anh và Bùi Khê Minh bây giờ bắt đầu, em sẽ đứng về bên nào?”

Cố Tuyết Y nhìn anh, nét mặt kiên cố, cô dừng một lát, “Em không hi vọng hai người có ai bị thương cả.”

Anh bị thương, cô không nỡ.

Khê Minh bị thương, cô sẽ áy náy.

Hai người họ là người mà cả đời này cô không muốn làm tổn thương, có điều vận mệnh lại khiến hai người họ chẳng ai dễ đối phó, khiến họ đối phó nhau.

Anh vuốt ve mắt cô, anh khẽ lần quanh nó, đáy mắt anh xẹt qua vẻ phức tạp, cô cảm giác trên người anh ẩn chứa sự đau thương u buồn.

Đây là sợ cô bị Khê Minh cướp đi ư? Sao cô cảm thấy không giống vậy?

Rốt cuộc anh làm sao?

Đáy lòng không hiểu sao tuôn ra cảm giác kinh hoàng.

Con mắt nhìn sâu vào anh. “Anh không sao chứ?”

Anh ngưng mắt nhìn cô, khoe miệng mỉm cười, “Anh không sao, có sự quan tâm của em, cho dù anh có việc cũng sẽ trở thành không sao hết.”

Anh chậm rãi cúi người, dường như cô biết anh tính làm gì, chậm rãi nhắm mắt lại, môi lạnh như băng của anh hôn lên mi mắt cô, trái tim cô không kiềm chế được chợt run lên, tay ôm cổ anh.

Giờ phút này, trong lòng cô dập dờn sự áy náy với Khê Minh, chỉ muốn đối xử tốt với anh.

Xe tới dưới lầu, họ xuống xe, Nhan Mộng Lam tựa cửa xe, hai tay ôm trước ngực, cô nhìn thấy Cố Tuyết Y liền thả tay xuống, bước nhanh về phía cô.

Cố Tuyết Y và cô chào hỏi nhau, sau đó cô vừa nói chuyện với Nhan Mộng Lam vừa đi lên lầu, hoàn toàn ném Bách Lý Hàn Tôn ra sau lưng.

Bách Lý Hàn Tôn lạnh mặt, thâm sâu nhìn các cô.

Vương Tiểu Vi liếc nhìn Bách Lý Hàn Tôn rồi vội thu hồi tầm mắt, im lặng không nói gì.

Sắc mặt quản gia Phó ngẩn ngơ, ánh mắt hơi ngơ ngác, tựa như đang nghĩ tới chuyện gì đó.

“Em vừa nói với mẹ đã tìm được chị, không phải bà không muốn qua thành phố D thăm chị mà ba em không cho đi, vì đợt rồi thời tiết thay đổi bà bị cảm phải nhập viện, ba em nói bà hết cảm mới để bà qua

thăm chị.”

Một thân trang phục nghề nghiệp nữ tính, vốn hẳn nên bắn ra khí thế người phụ nữ mạnh mẽ, nhưng Nhan Mộng Lam không như vậy, mà bắn ra hơi thở như cô hàng xóm nhỏ.

“Bây giờ em dự tính ở lại bao lâu?”

“Ít nhất cũng nửa tháng đó.” Công ty cô và tập đoàn Trương thị hợp tác mới bắt đầu khởi công, cô phải tốn không ít tinh lực trong đó.

“Được rồi, về sau em thường xuyên tới chỗ chị ăn cơm nhé! Chị làm cơm cho em ăn.”

“Ai ui!” Nhan Mộng Lam cầm tay cô, vẻ mặt làm nũng nhìn cô, “Vẫn là chị họ tốt với em nhất.”

Cố Tuyết Y chỉ cười dịu dàng, trong lòng như trở lại mười năm về trước, cô và Nhan Mộng Lam, hai người thường xuyên chơi chung với nhau, thường khiến dì cô và mẹ cô đau đầu.

Đột nhiên cô hơi hoảng hốt.

Khóe miệng tươi cười biến mất, tựa như cánh chim bị thương mất năng lực bay, liên tục rơi xuống phía dưới.

Dường như Nhan Mộng Lam cảm nhận được sự khác thường của cô, khóe miệng cong lên không thay đổi nhìn Cố Tuyết Y, đôi mắt trong như nước sáng lên, “Vừa rồi cùng đi với chị họ có phải là thiếu chủ Bách Lý mà báo chí nhắc tới không? Cũng chính là bạn trai của chị? Chị tính khi nào thì dẫn về cho mẹ em xem đây?”

“Quan hệ giữa chị và anh ấy hơi phức tạp, nhất thời không nói rõ

được.” Cố Tuyết Y nhìn cô, thở dài sâu kín, thân thể cô có cảm giác như có ngàn cân đè lên, thở cũng khó khăn, trái tim cũng bị đè nén.

“Không phức tạp mới là lạ đó!” Nhan Mộng Lam liếc nhìn cô, “Em nghe nói Bùi Khê Minh cũng tới thành phố D này, có thật không ạ?”

“Ừ, sao em cũng biết?” Cố Tuyết Y ngồi thẳng lưng, đối mặt với Nhan Mộng Lam, đáy mắt xuất hiện hoang mang và mờ mịt.

Lần trước Nhan Mộng Lam về thành phố F thì Khê Minh còn chưa tới thành phố D, Khê Minh tới thành phố D thì tin tức cũng không còn xuất hiện trên báo nữa, sao Mộng Lam lại biết chuyện này?

Nhan Mộng Lam nhìn cô một cái, đôi mắt khẽ rũ xuống, “Có ai đó tới nhà em nói, cô ta tới thành phố A tìm Bùi Khê Minh, kết quả vồ hụt, sau đó cô ta nghe người khác nói Bùi Khê Minh tới thành phố D, cô ta biết em tới thành phố D công tác cho nên nhân cơ hội hỏi em chuyện của Bùi Khê Minh xem em có biết anh ta ở đâu không.”

Lúc ấy nghe xong cô cảm thấy vô cùng buồn cười, nếu như không phải mẹ cô trừng mắt liếc cô thì cô đã lạnh lùng nói mấy lời châm chọc rồi.

Cố Tuyết Y giật mình, đôi mắt màu hổ phách trong suốt tựa như tuyết trong trời đông giá rét, cô nhìn Nhan Mộng Lam, “Dì lui tới với bọn họ từ khi nào?”

Sao lúc cô rời đi cũng không nghe nói? Chẳng phải hai nhà cả đời không qua lại với nhau sao? Hay là người kia vì nịnh nọt dì cô, muốn từ trên người dì cô tìm chỗ tốt?

“Đây là bọn họ nhờ cậy nhà chúng ta, em nhìn thấu lòng họ nên tức giận, không biết vì sao quan hệ của mẹ em và bọn họ dường như

hòa hoãn hơn chút ít, cho nên em càng không muốn ở lại nhà.” Nhan Mộng Lam nhìn cô nhẹ giọng giải thích, trong giọng nói đầy sự bất mãn.

Đôi mắt Cố Tuyết Y lộ ra thần thái tĩnh lặng, vô cùng yên tĩnh, nhưng lại im lặng một lúc, lát sau cô mới khẽ nói, “Mục đích của bọn họ là gì trong lòng em chắc đoán được vài phần, chị không muốn thấy dì gặp chuyện không may.”

“Chị yên tâm đi! Em sẽ không để ba mẹ bọn họ xảy ra chuyện gì đâu.” Sắc mặt Nhan Mộng Lam yên tĩnh nhìn cô, nếu như không phải cô tận mắt nhìn thấy Tuyết Y, cô sẽ cảm thấy Tuyết Y đã theo gió bay đi, chỉ để lại một đám mây mù.

“Vậy chuyện giữa chị và Bùi Khê Minh làm sao bây giờ? Anh ta chờ chị nhiều năm như vậy, hai người cũng đã đính hôn, lúc chị rời nhà đi em thấy anh ta khóc, lúc ấy anh ta nghe tiếng bước chân của em vội lau nước mắt đi, nhưng đôi mắt đỏ bừng em vẫn nhớ rõ, qua nhiều năm như thế anh ta vẫn luôn tìm chị.” Cô thờ dãi cảm thán, “Mười năm rồi, có mấy người đàn ông lại dùng mười năm đi tìm một người phụ nữ? Thời đại bây giờ thật sự không có người đàn ông nào nguyện ý làm như vậy đâu.”

“Chị cho rằng trong mười năm này anh ấy sẽ buông bỏ, kết quả anh ấy không hề, thế mà lại xuất hiện trước mặt chị, nói sẽ không rời khỏi chị!” Cố Tuyết Y chìm vào hồi ức ngày họ gặp mặt, trong mắt hốt hoảng, từ từ nhắm mắt lại, hai giây sau mở mắt ra, đáy mắt mờ mịt mông lung, “Sao chị lại không biết anh ấy là một người đàn ông tốt hiếm gặp chứ, nhưng mà.....”

Nếu như Khê Minh xuất hiện sớm trước mặt cô một chút, chỉ sợ ba người họ cũng không hình thành trạng thái như ngày hôm nay.

Có lẽ cô thật sự sẽ gả cho Khê Minh.

Nhưng Khê Minh chậm một bước, Bách Lý Hàn Tôn đã ở trong thế giới của cô, còn đảo lộn thế giới của cô, biến nó từ rày về sau không yên tĩnh nữa.

Cô nhìn Nhan Mộng Lam nhàn nhạt nở nụ cười, nụ cười kia tựa như có vài phần khổ sở, “Thế giới này không có nhưng mà, nên rất nhiều chuyện không thể trở về giống như lúc đầu.”

“Vậy bây giờ chị chọn thiếu chủ Bách Lý? Hai người.....”

“Chị không biết, em đừng nên hỏi chị, bây giờ đầu chị quá hỗn loạn.” Cố Tuyết Y khẽ xoa mặt, buồn rầu nói.

“Cần em giúp không?” Nhan Mộng Lam nhìn cô, đáy mắt đầy quan tâm.

Vừa rời dưới lầu cô thấy cửa ra vào có hai nhân viên bảo vệ trông coi, cô muốn vào đây họ đều giơ tay cản cô lại, không cho cô đi vào.

Theo như chuyện này thì Tuyết Y muốn ra ngoài cũng tương đối khó khăn.

Cố Tuyết Y nhìn cô, đôi mắt trong suốt dần trở nên thâm sâu, khóe miệng cong lên.

Nửa giờ sau.

Cố Tuyết Y mở cửa phòng đi ra, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, thân hình cảm thấy lạnh, bước chân thong thả, cô đi tới phòng khách.

Dường như nhiệt độ trong phòng khách giảm xuống mấy lần.

Thân thể Vương Tiểu Vi thỉnh thoảng lại run lên, liếc thấy Cố Tuyết Y đi ra, cô không nhịn được thở dài một hơi, khuôn mặt tròn trịa vui vẻ, đôi mắt lấp lánh hơi kích động nhìn cô.

Từ khi tiểu thư và tiểu thư Nhan vào phòng tới giờ, thiếu chủ tựa như một chiếc tủ lạnh, toàn thân tản ra khí lạnh lẽo, quả thực giống như đang đứng trong hầm băng, cô sắp không chịu đựng được nữa.

Quản gia Phó thấy cô đi ra, nét mặt trung niên cười cười, hành lễ với Cố Tuyết Y.

Tầm mắt Cố Tuyết Y thu hồi từ trên người họ, rơi vào trên người Bách Lý Hàn Tôn đang ngồi ở sofa, anh im lặng ngồi một mình, cằm kiêu căng lạnh lẽo căng cứng, khuôn mặt lạnh lùng xa cách.

Cô chậm rãi ngồi xuống bên cạnh anh, đôi mắt mím cười nhìn anh, khóe miệng anh mím chặt, lập tức cô càng cười tươi hơn.

Tay cô kéo tay anh, nhẹ nhàng đung đưa, “Anh lại tức giận?” Đôi mắt cô liếc nhìn anh, “Mộng Lam cô ấy chính là em họ em, giữa chị em họ nói chuyện thăm kín cũng phải mà!”

“Cho dù nói chuyện thăm kín cũng không cần phải ở trong phòng hơn một tiếng chứ!” Đôi mắt màu mực của anh liếc xéo cô, giọng trầm thấp lạnh nhạt nói.

Nghe xong lời anh nói, khóe miệng cô không khống chế nổi, bật cười, hàm răng trắng nõn khoe ra, “Mộng Lam ngồi máy bay tới thăm em, mệt mỏi đang nghỉ trong phòng em, em đợi cô ấy ngủ mới đi ra.”

“Cô ta chẳng còn là trẻ con, cần em ru cô ta ngủ à?” Bách Lý Hàn Tôn nhìn màn hình TV, ngực phập phồng lên xuống, cằm căng cứng.

Khi anh thấy Nhan Mộng Lam dưới lầu, anh liền có dự cảm không rõ ràng.

Quyển 3 - Chương 17

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Dường như anh cảm nhận được tầm mắt của quản gia Phó và Vương Tiểu Vi quăng tới, anh hờ hững nhìn lại hai người họ. LQĐ

Vương Tiểu Vi vội nặn một nụ cười nói có việc rồi nhanh chóng rời khỏi phòng khách.

Quản gia Phó không chút hoang mang hành lễ với Bách Lý Hàn Tôn, sau đó cung kính nói ông cũng có việc.

Phòng khách đơn giản mà rộng rãi có vẻ vô cùng rộng, ánh mặt trời màu vàng nhạt chiếu vào sân thượng, trong phòng rực sáng hẳn.

Đôi mắt Cố Tuyết Y như ngọc lưu ly mỉm cười nhìn anh.

Có khi cô cảm thấy Bách Lý Hàn Tôn thật sự là như một đứa trẻ, thích câu kinh không nói, còn ngang bướng lại thêm mấy phần đáng yêu.

Bách Lý Hàn Tôn nhìn cô, mặt kiêu căng hơi uốn éo, “Từ nay về sau em không nên tùy tiện để người ta vào phòng em, tòa nhà này anh đã mua, em có thể cho em họ em tới ở phòng khác.”

Cố Tuyết Y ngó anh, trong lòng than nhẹ, “Em nghĩ anh sẽ giấu em chuyện mua tòa nhà này.” Không nghĩ tới anh ấy lại nói ra.

Trái tim cô có dòng nước chậm rãi chảy qua.

“Chẳng phải hôm nay em gặp Quan Hàn Di ở toilet à? Anh tin cô ta sẽ nói chuyện này với em.” Trong giọng nói anh lộ ra sự lạnh lẽo, sự lạnh lẽo này không phải nhằm vào cô mà là Quan Hàn Di.

“Em còn nhớ trong lễ cưới của Tiêu Nhã Mạn lúc em bỏ đi không, còn cô ta ở lại cùng anh?”

Cố Tuyết Y hơi giật mình, khi đó cô đi qua chỗ Nhã Mạn chào để về, cô nhìn anh, “Chẳng lẽ hai người các anh xảy ra chuyện gì à?”

“Em lại hi vọng anh và Quan Hàn Di có chuyện xảy ra sao?” Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn như đêm đen nhìn cô, đáy mắt ẩn chứa sự tức giận, “Còn em cũng nhân cơ hội vì chuyện này mà rời khỏi anh ư?” Hơi thở lạnh lẽo bao quanh người anh, tựa như tuyết rơi trong mùa đông giá rét làm chết người, ngay cả hô hấp cũng lạnh băng.

“Anh suy nghĩ nhiều rồi!” Cố Tuyết Y lảng lảng nhìn anh, giọng nhẹ nhàng trong suốt.

Ngón tay Bách Lý Hàn Tôn nắm tay cô, nắm chặt, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô, thật sâu, “Tuyết Y, em không thể cho anh một câu trả lời sao? Nói em sẽ không rời khỏi anh, được không?” Giọng nói trầm thấp che giấu sự căng thẳng của anh.

Cố Tuyết Y nhìn anh, lông mi dài nháy một cái, đôi mắt màu hổ phách hơi hoảng hốt, tròng mắt cô nhìn tay anh nắm tay cô rất chặt, da thịt trên tay truyền đến độ lạnh, còn chút run rẩy không dễ phát hiện.

Anh nhìn cô, phảng phất như anh muốn xuyên qua con người cô hiểu rõ ý nghĩ sâu trong lòng cô.

Cô chậm rãi tựa vào lồng ngực anh, khuôn mặt trắng noãn của cô

rúc vào cổ anh.

Hô hấp nóng rực muốn khiến anh bị phỏng, nhưng anh lại không nỡ buông cô ra, hai tay ôm chặt lấy eo cô.

Thân thể mềm mại làm anh không muốn buông tay.

“Xin lỗi! Bách Lý Hàn Tôn....” Trong ngực truyền đến giọng nói khe khẽ.

Thân thể Bách Lý Hàn Tôn chợt cứng đờ, cánh tay ôm cô cũng dần cứng ngắt, khuôn mặt tuấn mỹ kiêu căng của anh nhanh chóng lạnh lẽo, tựa như Sứ giả địa ngục làm người ta cảm thấy sợ hãi kinh hoàng lạnh mình.

Hai tay anh tựa như nặng ngàn cân, anh cố hết sức nâng tay lên, tay anh khẽ run rẩy, chạm vào vai cô đẩy cô ra.

Dường như Cố Tuyết Y biết rõ anh sẽ phản ứng như vậy, khi anh muốn đẩy cô ra đôi tay trắng nõn của cô lại ôm chặt eo anh.

Bách Lý Hàn Tôn hơi cúi đầu nhìn cô, trong ánh mắt hiện lên vẻ phức tạp khó có thể nói rõ.

Trái tim trong ngực như bị dao găm cắt lấy từng mảnh, đau đớn kịch liệt khiến anh cảm nhận vô cùng rõ ràng.

Cô vẫn muốn rời khỏi anh?

Cố Tuyết Y lẳng lặng nằm trong ngực anh, đôi mắt màu hổ phách trong suốt như nước, “Em cho anh cảm giác không an toàn như vậy, thật xin lỗi! Anh vì em mà làm rất nhiều chuyện, thường thì anh sẽ không bỏ qua người tổn thương em, nhưng anh lại vì em mà lựa

chọn bỏ qua cho cô ấy.”

Mặt Bách Lý Hàn Tôn không biểu tình nhìn cô.

“Bách Lý Hàn Tôn... Nếu như có thể, em nguyện ý không rời khỏi anh, vì em cũng thích anh.”

Cô luôn kháng cự cảm giác của lòng mình, không thể thích anh, bây giờ nói ra, cảm giác kỳ lạ ở tim tràn ra bên ngoài, dường như trái tim nhẹ hơn rất nhiều.

Bách Lý Hàn Tôn giật mình ngưng mắt nhìn cô, trong lòng như bị sóng biển mãnh liệt nhấn chìm, vui sướng tràn lan, khóe miệng lạnh lẽo từng chút cong lên.

“Nhưng em hi vọng chuyện của Khê Minh anh có thể giải quyết nhẹ nhàng, em không muốn nhìn thấy anh ấy bị thương.”

Tay anh ôm chặt lấy cô, cằm đặt trên đầu cô.

Trong ánh mắt tràn đầy hạnh phúc.

Khóe miệng tươi cười như đốt sáng ngũ quan tuần mỹ của anh, trở nên dễ tiếp cận, như một đứa trẻ lớn xác ngây ngô.

Xác định quan hệ, sắc mặt lạnh lẽo gần hai ngày nay của Bách Lý Hàn Tôn xán lạn, khóe miệng cong lên, khí chất trên người tựa như khôn còn xa cách như trước.

Vương Tiểu Vi và quản gia Phó cảm giác rõ rệt.

Cuối cùng Cố Tuyết Y xác định thích anh, chút tình cảm khó hiểu trong lòng biến mất, chỉ còn lại chút ít xấu hổ.

Hôm nay là ngày cuối cùng tất cả các hộ gia đình trong tòa nhà này phải chuyển đi.

Nhân viên bảo vệ được Bách Lý Hàn Tôn chuyển đi một ít, dưới lầu còn vài nhân viên bảo vệ thôi.

Một tiếng chuông vang lên, Vương Tiểu Vi thả đồ tay xuống đi ra mở cửa.

Ngó thấy là Quan Hàn Di, nét vui vẻ trên mặt Vương Tiểu Vi biến mất, cô nhìn Quan Hàn Di, “Sao cô Quan lại tới đây? Không phải hôm nay cô phải chuyển khỏi chỗ này à?”

Sắc mặt Quan Hàn Di hơi cứng ngắc, đôi mắt u ám nhìn Vương Tiểu Vi, cô ta cười cười, “Tôi tới tìm Tuyết Y, không biết cậu ấy có ở nhà không, tôi có lời muốn nói với cậu ấy.”

“Tiểu thư nhà chúng tôi đang bận, chỉ sợ không có thời gian để gặp cô.” Vương Tiểu Vi nhin xúc động muốn trợn mắt xuống, nhàn nhạt nói, “Tiểu thuyết của ngài ấy gần đây mới vào VIP, hàng ngày phải cập nhật một vạn chữ, ngay cả thiếu chủ chúng tôi cũng không có thời gian để ý tới.” Chớ nói chi là cô.

Tuy nhiên câu sau Vương Tiểu Vi không nói ra, nhưng vẻ mặt Quan Hàn Di lại cứng thêm vài phần so với vừa nãy, sau đó cô ta cố gắng mỉm cười, “Tôi chỉ cần năm phút, tôi nói xong sẽ đi ngay, phiền cô nói với Tuyết Y một tiếng.”

Vương Tiểu Vi nhìn Quan Hàn Di, đáy mắt có sự chế giễu trần trụi, “Phiền tôi? Lời này của cô Quan thật sự quá khách xáo rồi, ngày trước cô không nói như vậy.”

Trước kia còn rất khinh thường cô.

Quan Hàn Di chỉ cười khan vài tiếng không nói gì.

“VẬY cô Quan chờ ở đây xem sao! Tôi vào nói với tiểu thư nhà chúng tôi một tiếng.”

“Ừ!” Quan Hàn Di tươi cười nhìn Vương Tiểu Vi vào bên trong.

Mãi đến lúc không nhìn thấy bóng dáng Vương Tiểu Vi nữa, nụ cười từng chút biến mất, ngũ quan điểm lệ lạnh lẽo cứng đờ.

Ngón tay bên hông xiết chặt lại.

Thư phòng, bức màn cửa sổ kéo lên, ánh sáng mờ nhạt.

Ngay khi Cố Tuyết Y nghe Quan Hàn Di đến tìm cô, vẻ mặt không có gì là kinh ngạc, ngược lại vô cùng ung dung bình tĩnh.

Vương Tiểu Vi mời Quan Hàn Di vào phòng khách, rót nước.

Cố Tuyết Y chậm rãi từ thư phòng đi ra, khoe miệng cười cực nhạt, đôi mắt màu hổ phách trong suốt như bầu trời bao la sau cơn mưa, không có chút tạp chất, trên người lại tản ra mùi hoa hồng thơm ngát.

“Bách Lý Hàn Tôn anh ấy nói không muốn để ý tới những chuyện nhỏ nhặt kia!” Quan Hàn Di chưa mở miệng, Cố Tuyết Y nhìn cô ta mở miệng nói trước, “Thật vô cùng có lỗi, tớ không giúp được cậu.”

Đáy mắt Quan Hàn Di không kiềm chế được âm ỉ, cô ta nhìn Tuyết Y, khoe miệng cười cứng ngắt đau khổ, nhàn nhạt nói, “Không sao! Dù sao tớ cũng là người không tốt phúc, không gả được cho người chồng tốt, chẳng may mắn như cậu và Nhã Mạn.”

“Không phải vậy!” Cố Tuyết Y nhìn cô ta, khoe miệng cười yếu ớt tựa như đóa hoa đang nở rộ, tươi mát, khiến người ta thấy vô cùng đặc biệt, nhưng lại làm người ta nói không nên lời cô đặc biệt chỗ nào, “Người đàn ông lần trước xem mắt cùng cậu có vẻ khá ổn! Mặc dù khi dùng cơm anh ta chọn cách chia đôi tiền, nhưng cậu cũng biết càng là đàn ông có tiền thì càng keo kiệt, nếu như chưa xác định người thuộc về anh ta, chỉ sợ sẽ không nguyện ý tiêu một phần tiền trên người phụ nữ. Nhưng chuyện này cũng phải xem cậu nghĩ ra sao, cảm giác mỗi người một khác.”

Bây giờ đàn ông đều khôn muốn chết, còn tính toán hơn cả phụ nữ, rất nhiều phụ nữ dựa vào khuôn mặt xinh đẹp gả cho kẻ có tiền, nhưng chân chính gả vào nhà giàu thì có mấy người? Những kẻ có tiền này chứng tỏ đầu óc không đơn giản như người bình thường, đồ muốn cũng sẽ khác thường.

Chỉ là cô không muốn nói rõ những lời này.

“Ý của cậu là người đó không tệ?” Ánh mắt Quan Hàn Di mờ mịt, nghi ngờ nhìn Cố Tuyết Y.

“Không phải tớ đã nói rồi sao? Cảm giác của mỗi người sẽ khác nhau.” Cô nhìn Quan Hàn Di, từ trong giọng nói của Quan Hàn Di có thể nghe ra, người đàn ông kia chắc thường xuyên gọi điện cho Quan Hàn Di, còn Hàn Di sao lại không bằng lòng để ý tới người ta.

“Tuyết Y! Từ giờ về sau tớ phải chuyển đi rồi, cậu có nhớ tớ không?”

Vương Tiểu Vi đang kéo dây lau nhà tới trước mặt Quan Hàn Di, không khống chế được cô dừng động tác trong tay, đôi mắt lộ vẻ châm chọc ngược mắt nhìn Quan Hàn Di.

Quan Hàn Di làm như không thấy khác thường, cô ta nhìn Cố Tuyết Y.

“Chúng ta chẳng phải vĩnh viễn không gặp mặt, có gì mà nhớ với không nhớ chứ.” Cố Tuyết Y cười nhìn cô ta, lời nói rất khéo léo, có mấy lời cô nói thật không ý nghĩa!

“Tuyết Y, cậu và thiếu chủ Bách Lý ở chung một chỗ hạnh phúc không?”

Cố Tuyết Y hơi ngần ra, chần chừ một lát, “Nếu như không hạnh phúc vậy thì bọn tớ cũng chẳng ở cùng nhau.”

“Nhưng tối qua tớ thấy thiếu chủ Bách Lý và một người đàn ông xa lạ nói chuyện với nhau, bầu không khí không tốt lắm.” Lúc đó cô ta ở trên tầng 4, cơm nước xong ra ba công ngắm cảnh thì thấy, với lại không bao lâu cô ta thấy có mấy người cảnh sát mang người đàn ông kia lên xe cảnh sát.

“Bọn họ không phải vì.....” Quan Hàn Di nhìn cô, đáy mắt thử dò xét!

“Hàn Di, cậu có gì thì cứ nói thẳng ra đi! Cậu cũng biết tính tớ không thích vòng vo.” Hai tay Cố Tuyết Y đan vào nhau đặt trên đùi, khuôn mặt tinh xảo lộ vẻ thông dong nhân nhạ nhìn cô ta.

Vương Tiểu Vi trừng mắt liếc Quan Hàn Di, người phụ nữ này luôn thích vạch trần vết sẹo ra.

“Tớ cũng chỉ là quan tâm cậu, không có ý gì khác.” Quan Hàn Di nhìn cô, hai tay lúc lắc.

Động tác này không phải giấu đầu lòi đuôi sao? Vương Tiểu Vi vừa lau nhà vừa nghĩ, cô cố ý kéo tới gót chân Quan Hàn Di, “Cô Quan,

phiền cô nâng chân cao quý của cô lên để tôi lau cho sạch.”

Cố Tuyết Y nhìn cô ta, đôi mắt màu hổ phách giống như mặt biển gió êm sóng lặng dưới trời đêm, ánh trăng dịu dàng chiếu xuống, gợn sóng nhấp nhô, một lát sau cô mới buông hai tay ra, ngón tay vung lên vén mấy sợi tóc che trước mặt, “Hàn Di, có khi quan tâm người khác là chuyện tốt, nhưng quan tâm quá sẽ khiến người ta phản cảm, cũng sẽ khiến người ta hiểu lầm cậu, đương nhiên, chúng ta là bạn tốt nhiều năm như thế, tớ thì không sao cả, nhưng tốt xấu gì ở đây còn có người khác.” Cô ngược mắt mỉm cười nhìn Vương Tiểu Vi.

Im lặng, tựa như một đám trắng mây trên bầu trời, tinh khiết trong vắt còn kèm chút hương vị.

Tiền Quan Hàn Di đi, Vương Tiểu Vi đóng cửa lại, sau đó cô lau qua lau lại chỗ Quan Hàn Di đi qua một lần, còn dùng thuốc sát trùng vệ sinh khử trùng sofa một lần.

Cô thấy Cố Tuyết Y ngồi im trên sofa, khuôn mặt tròn trịa của cô lộ vẻ hoang mang, “Tiểu thư, em thấy ngài không thích cô Quan lắm, vì sao ngài vẫn lui tới với cô ta? Với cả em cũng chẳng thích cô ta.”

“Nói thế nào đi nữa thì bọn tôi cũng là bạn bè mười năm rồi.”

“Nếu cô ta xem ngài là bạn thì tốt biết mấy! Em nhớ lúc em mới tới đây, ngày nào cô Quan cũng ăn mặc xinh lộng lẫy qua đây ăn chực, nhưng em rất để ý cô ta, vừa vào nhà cô ta không thấy thiếu chủ trong mắt cô ta sẽ mất mát, tiểu thư, loại người như thế ngài vẫn ít lui tới thì hơn, hành vi của cô ta giống như đang lợi dụng tiểu thư, em cũng rất nghi ngờ chuyện xem mắt trên báo lần đó là do cô ta làm ra, nào có ai ra cửa mà không cầm tiền theo, còn đặc biệt nhờ tiểu thư trả tiền giúp cô ta, em cũng không nhớ cô ta trả lại cho tiểu thư, cô ta

căn bản khiến tiểu thư như kẻ dối trá.” Vương Tiểu Vi cảm thấy tức giận bất bình vì cô.

“Bây giờ đến đây vốn không có lòng tốt, không có việc gì đề cập đến thiếu chủ đối xử với tiểu thư tốt hay không, em thấy cô ta chính là.....”

“Tiểu Vi!” Nét mặt Cố Tuyết Y tựa như rất mệt mỏi, tay cô vuốt ve huyệt thái dương, “Em mau đi dọn vệ sinh đi, tôi muốn ăn trái cây.”

“Dạ!” Vương Tiểu Vi nhìn cô, gật đầu.

Cô Tuyết Y than nhẹ, bàn tay chống trán, cuối cùng cô cũng làm Vương Tiểu Vi im miệng được rồi!

Phòng khách xa hoa, đèn chùm pha lê lộng lẫy, sofa theo phong cách cổ xưa, trên tường treo vài bức tranh, tường màu vàng mờ ảo, có cảm giác lạnh lẽo.

Anh ngồi trên sofa lạnh lùng nhìn cô, “Là cô ấy bảo cô tới gặp tôi?” Ngoại trừ cô, anh không nghĩ Nhan Mộng Lam có lý do gì gặp anh.

Da thịt trắng trẻo đẹp đẽ như hoa đào, đôi mắt đen nhánh sáng ngời như mã não, khóe miệng cười như không cười nhìn Nhan Mộng Lam, trên người anh tỏa ra hơi thở nắng sáng sớm.

Anh là người tựa như trời sinh hào quang bắn ra bốn phía, sáng rực rỡ, giống như tất cả đồ vật trong phòng đều chỉ là làm nền cho anh, thậm chí kể cả cô.

Người đàn ông như vậy đẹp không thể tưởng tượng, thật sự khiến

người ta không dời ánh mắt khỏi người anh được.

“Anh vẫn giống trước đây, một chút cũng chẳng thay đổi.” Vẻ mặt mỹ lệ của Nhan Mộng Lam lạnh như băng, trong ánh mắt sáng lấp lánh, hai tay cô vòng trước ngực, sau đó nhìn Bùi Khê Minh, “Nhưng không biết tôi nên nói anh thông minh? Hay là khôn khéo đây? Tôi còn nghe nói anh phải vào trong cục công an hả?”

Đôi mắt Bùi Khê Minh rét lạnh nhìn Nhan Mộng Lam không lên tiếng.

Nhan Mộng Lam cười lạnh, “Xem ra anh đối đầu với thiếu chủ Bách Lý, nhưng ván này là anh thua trước.”

“Chưa tới cuối cùng, ai thua ai thắng có thể nói sớm quá không?” Anh bước nhẹ đi tới sofa, hoàn toàn bày ra vẻ mặt tuấn tú lười biếng, khóe miệng cười giễu cợt, tựa như trên người anh tản ra sức quyến rũ của yêu tinh, càng đẹp để kiêu ngạo, anh nhìn Nhan Mộng Lam, không hề che giấu khí chất vương tử tự phụ.

Hết chương 17

Quyển 3 - Chương 18

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nhan Mộng Lam giật mình nhìn anh, nếu như không phải cô đã sớm có sức miễn dịch với anh, chỉ sợ cũng sẽ bị anh mê hoặc, càng nhìn Bùi Khê Minh, hoang mang trong lòng tựa như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn thêm, “Khuôn mặt anh khiến phụ nữ điên cuồng, lại còn si tình như vậy, thật sự là người đàn ông tốt khó gặp.” Chỉ tiếc anh ta đã yêu Tuyết Y, hơn nữa còn yêu sâu đậm như vậy. LQĐ

“Tôi rất vinh hạnh được khen thế này!” Tròng mắt nhàn nhạt, anh thản nhiên nhìn Nhan Mộng Lam, “Bây giờ cô có thể nói cho tôi biết, Y Y bảo cô tới nói gì với tôi.”

“Chị ấy nói với anh hãy quên chị ấy đi, trở về thành phố A! Chỗ đó mới là thiên hạ của anh.” Nhan Mộng Lam than nhẹ, “Các người đã bỏ lỡ nhau.”

“Cô ấy có nói cho cô biết, cô ấy đã yêu Bách Lý Hàn Tôn không?”

Nhan Mộng Lam lẳng lẳng nhìn anh, do dự hồi lâu mới gật đầu, “Chị ấy có nói, nếu như anh xuất hiện sớm một chút, thì chắc chị ấy sẽ không yêu Bách Lý Hàn Tôn. Có lẽ chuyện này chứng tỏ giữa hai người có duyên không có phận, anh chấp nhất mười năm cũng nên buông tay rồi.”

“Buông tay?” Khóe miệng anh cong lên tựa giễu, tròng mắt đen nhanh lộ vẻ mờ mịt, vẻ mặt ngơ ngác, anh nhìn Nhan Mộng Lam, tay chỉ vào ngực mình, “Cô kêu tôi buông tay? Nhan Mộng Lam! Tôi và Y Y

đính hôn cô cũng biết, lúc ấy người toàn thành phố F đều biết, khi đó chung tôi vui vẻ hạnh phúc như vậy, bây giờ cô lại bảo tôi buông tay? Chẳng lẽ những gì đã qua kia đều là đều giả dối sao? Còn hạnh phúc lúc đó cũng là giả dối sao?”

Anh đứng dậy, từng bước đến gần Nhan Mộng Lam.

Đôi mắt Nhan Mộng Lam hiện lên vẻ thương cảm, đáy mắt phức tạp, cô ngược mắt nhìn anh, “Thật ra mười năm trước anh không nên buông tay, anh không nên thả chị ấy đi, anh nên biết nếu chị ấy sẽ có rất nhiều chuyện thay đổi.”

“Cô đây là đang hận tôi để Tuyết Y rời đi sao? Cô hận thái độ của tôi không kiên định giữ cô ấy lại, để cô ấy rời đi, rời khỏi thành phố F, rời khỏi nhà họ Cố, khiến cô không được ở bên cạnh cô ấy?”

“Đúng vậy, tôi hận anh!” Đôi mắt Nhan Mộng Lam thâm thúy trừng anh, “Nếu như không phải anh Tuyết Y chị ấy cũng chẳng rời khỏi chúng tôi lâu như vậy, trong mười năm nay chị ấy ở nơi xa lạ chịu biết bao khổ cực, tôi chỉ vừa nghĩ tới đây đã hận anh. Tuyết Y chị ấy là con gái duy nhất của dì cả, lúc ấy anh chỉ biết chiều theo chị ấy, chị ấy muốn rời đi nếu thái độ của anh kiên quyết hơn thì chị ấy sẽ ở lại. Anh không biết ngày nào tôi cũng lo chị ấy có gặp chuyện không may hay không, ba mẹ tôi vì Tuyết Y mà gần một năm không ngủ ngon giấc, ngày nào tôi cũng mơ thấy Tuyết Y chịu khổ cực, tôi là con gái nên chẳng có cách nào khác, tôi cũng hận tại sao mình không mạnh mẽ hơn, nếu như lúc đó tôi đủ mạnh mẽ thì đã có thể bảo vệ chị ấy, an ủi chị ấy. Bây giờ Tuyết Y đã yêu người khác, vậy cũng chỉ có thể nói là anh tự làm tự chịu.”

Năm đó Tuyết Y rời đi, mỗi lần Bùi Khê Minh tới nhà hỏi thăm sức khỏe ba mẹ cô, lần nào họ cũng đau lòng, sau đó Bùi Khê Minh không tới nữa, họ mới khá hơn một chút.

Những chuyện này cô không dám nói cho Tuyết Y biết, sợ chị ấy sẽ tự trách mình.

“Khi đó dù tôi giữ cô ấy lại, cô ấy sẽ vui vẻ ư?” Bùi Khê Minh nhìn Nhan Mộng Lam, đồng tử mở lớn, con ngươi đầy tia máu, “Mỗi lần tôi thấy cô ấy ngậy ngốc một mình trong phòng, tôi thật sự rất sợ cô ấy sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trái tim đau đớn, trong lòng tôi tựa như có người cầm dao cắt từng dao từng dao, vì tôi biết đó là nơi làm cô đau lòng, nếu như cô ấy rời đi, nói không chừng sẽ vui vẻ hơn, tôi mới buông tay để cô ấy đi.” Đôi mắt nhìn một chỗ trong phòng, phảng phất như anh thấy Tuyết Y khi đó, khuôn mặt nhỏ nhắn tiều tụy mất vẻ xán lạn ngày thường, đôi mắt màu hổ phách mất đi tiêu điểm, ngẩn ngơ ngồi đó, không hề nói một lời nào. “Nhìn bộ dạng cô ấy muốn giải thoát khỏi chỗ đó, lòng tôi vừa đau vừa cao hứng, điều duy nhất tôi làm cũng chỉ có những thứ này, nhìn bóng lưng cô ấy rời đi, tôi thật sự muốn giữ cô ấy lại, nhưng tôi không thể ích kỷ như thế.”

Ngày lại ngày tìm cô, sợ hãi trong lòng càng nặng hơn, không nghĩ tới sự sợ hãi tận sâu trong lòng vẫn trở thành sự thật.

Nhan Mộng Lam nhìn anh, chuyển tầm mắt sang chỗ khác, ngực phập phồng lên xuống, điều chỉnh tốt tâm tình mình, để trái tim bình tĩnh lại, nhưng từng màn trước kia xuất hiện lặp đi lặp lại trước mặt cô.

Đáy lòng cô liều mạng nói với mình, những chuyện này đã là quá khứ rồi, bây giờ Tuyết Y đã về bên cạnh họ, sẽ không rời khỏi họ nữa.

“Lời tôi đã nói, sau này anh muốn làm gì là chuyện của anh.” Sắc mặt Nhan Mộng Lam khôi phục vẻ lạnh lẽo, con ngươi đen nhánh hờ

hững, một thân trang phục nghề nghiệp trông cô giống như nữ vương cao ngạo, mạnh mẽ hoàn mỹ cao quý, “Nhưng nếu anh dám tổn thương Tuyết Y, tôi sẽ không bỏ qua cho anh.”

“Tôi làm tổn thương bất kỳ ai cũng sẽ không làm hại cô ấy, cả đời này cô ấy là người tôi yêu nhất.” Bùi Khê Minh lẳng lẳng nói, đôi mắt mã não tĩnh mịch thâm sâu, ẩn chứa tình cảm sâu đậm.

“Mười năm trước cô ấy đã đồng ý với tôi cô ấy sẽ trở về, nhưng mà giờ cô ấy lại nói lỡ rồi.” Anh chậm rãi chuyển mắt nhìn Nhan Mộng Lam, trong đầu hiện đoạn chữ cô viết lên giấy ném cho anh đêm đó.

Cô biết anh có thể kiên trì mười năm, tất nhiên hiểu rõ tính anh, biết rõ anh có thể sẽ xung đột với Bách Lý Hàn Tôn nên ném giấy nói anh đi đi.

Nhưng anh đã lâm vào sâu không thể ra, cô đã dung nhập vào trong máu xương anh.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô thì cô là mục tiêu duy nhất cả đời này của anh, nhưng bây giờ cô lại bảo anh buông tay, anh không làm được, không làm được.....

“Tôi chỉ có thể nói tất cả là vận mệnh trêu đùa anh.”

Nhan Mộng Lam đứng dậy, đi vài bước, sau đó dừng chân, nhìn gò má anh, “Tôi phải đi, anh có lời nào muốn gửi cho Tuyết Y không?”

Bùi Khê Minh đối mặt với cô, im lặng lúc lâu, anh xoay người nhìn sofa cổ xưa, hít một hơi thật sâu, “Cô giúp tôi nói cho cô ấy biết, tôi sẽ không buông tay, trừ khi tôi chết.”

Nói xong Bùi Khê Minh rời khỏi phòng khách.

Nhan Mộng Lam giật mình nhìn bóng lưng anh, vẻ mặt lạnh lùng hơi cứng lại.

Ra khỏi biệt thự, Nhan Mộng Lam lái chiếc xe thể thao xuyên qua thành phố tràn đầy mơ ước, thẳng đường đi tới, ánh mặt trời để lộ từng áng mây trắng.

Nhà họ Lãng.

Tòa nhà thiết kế theo phong cách châu Âu cổ, trong phòng tráng lệ xa hoa, đèn chùm pha lê lộng lẫy, thảm cao cấp, hoa cắm chướng cắm trong bình cổ tỏa ra hương thơm nhàn nhạt thơm ngát, khiến người ta thư thái, rèm cửa sổ sát đất tung bay, bàn gỗ hình bầu dục, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, trong phòng sáng rực.

Tiêu Nhã Mạn bước dồn dập xuống lầu, vội lướt vào phòng, cô nhìn thấy Lãng Hi Dạ ngồi trước bàn gỗ liền gật đầu rồi ngồi xuống, tay bung sữa lên uống một ngụm, một tay cầm bánh bao mới hấp, cắn từng miếng một, đôi tựa như vài ngày rồi còn chưa ăn cơm.

Ngũ quan tuấn mỹ nho nhã của Lãng Hi Dạ lạnh lùng nhìn cô, thả dao nĩa trong tay xuống, “Em vội đi đâu thai à?”

Tiêu Nhã Mạn giật mình, ăn xong miếng bánh cuối cùng, nuốt vào mới ngước lên nhìn anh ta, mấp máy miệng tính nói gì đó.

“Hay là nhà họ Lãng chúng tôi bỏ đói em?” Khóe miệng chứa nụ cười châm chọc chướng mắt, “Hay là nói gần đây em đi ra ngoài, cùng đàn ông dạo phố leo núi nên không có thời gian ăn gì hết?”

Tiêu Nhã Mạn lạnh mặt, đôi mắt sáng ngời lạnh lùng nhìn Lãng Hi Dạ, “Hình như tôi ra ngoài làm gì cũng chẳng quan hệ tới anh! Thân

phận chúng ta bây giờ chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, giữa tôi và anh không can thiệp chuyện của nhau.”

“Đúng vậy! Giữa chúng ta không can thiệp chuyện của nhau, chúng ta nhanh ly hôn đi.”

Tiêu Nhã Mạn nhìn khoe miệng châm chọc của anh ta càng lúc càng rõ nét, ngực cô đập điên cuồng, ngón tay cô xiết chặt lại.

“Tôi vẫn cho rằng cô muốn ly hôn là vì Toa Toa, cô nói cô trở thành người thứ ba, hừ!” Khoe môi anh ta nhếch lên cười lạnh, “Bây giờ xem ra tình hình không phải như vậy, cô ly hôn với tôi là muốn ở cùng một chỗ với người đàn ông khác, đúng không? Cô phát hiện tôi không dễ lừa gạt, vì vậy cô muốn rút ra muốn buông tay, đúng không?”

Sắc mặt Tiêu Nhã Mạn lúc xanh lúc tái, sao lúc trước cô có thể vừa ý người như anh ta? Lại còn cảm thấy anh ta là người tốt, bây giờ xem ra anh ta chính là một tên khốn kiếp. “Đúng vậy! Tôi muốn rút người ra thì sao? Tôi muốn ly hôn thì thế nào? Tiêu Nhã Mạn tôi đã muốn lừa dối anh thì ra sao? Nhưng bây giờ Tiêu Nhã Mạn tôi không muốn lừa gạt Lăng Hi Dạ anh nữa, không phải anh rất yêu bạn gái anh hả? Vậy anh cứ yêu cô ta cho nhiều vào, tôi hoàn toàn không quan tâm, cho dù hai người cùng lên giường, có con riêng tôi thấy cũng chẳng sao cả, đối với anh, tôi hoàn toàn không cảm thấy gì nữa, bởi vì tôi đã hết thích anh.” Cô gầm nhẹ với anh ta, “Vĩnh viễn cũng sẽ không.”

Không gian rộng như vậy lập tức yên tĩnh như mặt nước phẳng lặng, bầu không khí chậm rãi đông cứng.

Lăng Hi Dạ hờ hững nhìn cô, đáy mắt lo lắng như mây đen che kín bầu trời, lồng ngực dưới áo sơ mi phập phồng không ngừng.

Mặt bàn, hai tay anh ta cuộn chặt.

Yết hầu như muốn tung ra, anh ta nhếch môi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bầu không khí cứ cứng ngắt như vậy.

Lăng Hi Dạ thả tay ra đút vào trong túi áo, tay đặt trên bàn cầm một đồng ảnh chụp, hung hăng ném về phía Tiêu Nhã Mạn.

Từng tấm ảnh lần lượt bay xuống như bông tuyết.

Từng tấm lần lượt lướt qua trước mặt Tiêu Nhã Mạn, rơi vào mặt bàn.

“Chính cô tự xem cho kỹ, nếu như không phải tôi cố gắng đè xuống thì đầu đề trên báo hôm nay chính là cô đó, nhà cô và nhà họ Lăng chúng tôi đều là nhân vật có thể diện, hậu quả cô nên biết.”

Tiêu Nhã Mạn chậm rãi cúi xuống, cô nhìn ảnh cô và Dương Kỳ Dục cùng đi chơi với nhau, còn cả ảnh chụp Dương Kỳ Dục cũng cô leo núi.

Cô giật mình, sau đó khóe miệng châm chọc, chậm rãi giương mắt nhìn Lăng Hi Dạ, “Bị lên trang đầu báo chí thì sao? Trong lòng tôi thanh giả tự thanh, không giống anh, bị báo chí đăng ảnh cùng bạn gái ‘dấu lìa ngó ý còn vương tơ lòng’ đang hẹn hò.”

“Tôi nói này, ngày đó là tôi là Toa Toa nói lời chia tay, vốn không có gì hết.”

“Chia tay? Ai sẽ tin? Ngay cả đứa bé ba tuổi cũng không tin.” Trước mắt Tiêu Nhã Mạn dường như hiện lên từng hình ảnh khi còn bên

Pháp.

“Vậy còn cô? Cô và người đàn ông này không có gì, ai sẽ tin cô?”

“Đối với anh, tôi không bắt Lăng Hi Dạ anh phải tin.” Tiêu Nhã Mạn đẩy ghế đứng dậy, “Tôi hi vọng giữa chúng ta nên chính thức không can thiệp chuyện của nhau, nếu không tôi sẽ chọn ly hôn ngay bây giờ.”

Cô cầm túi xách, bước nhanh rời khỏi phòng.

Lăng Hi Dạ nhìn ảnh chụp của Dương Kỳ Dục, đáy mặt lạnh lẽo.

Hết chương 18

Quyển 3 - Chương 19

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn Lê Quý Đôn

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đến ngày hôm sau, báo chí đưa một tin khiến mọi người chú ý.

<Toàn bộ các hộ gia đình ở tiểu khu Bích Quế Viên đều phải dọn đi trong vòng một đêm>, nguyên nhân là thiếu chủ Bách Lý của công ty Bách Âu không tiếc tiền mua hết tòa nhà.

Trong thành phố D, mua sắm nhà ở bị hạn chế, vậy lần này động tác mua bán lớn như vậy, quan trên sẽ xử lý thế nào đây?

Một ngày ngán ngủi, trên internet trên TV đều thảo luận về chuyện này, ngay cả ủy ban kiểm tra kỷ luật cũng tham gia điều tra sâu vào.

Phóng viên truyền thông chặn ở cửa tiểu khu, hình thành thế hỗn loạn, cả công ty Bách Âu cũng vậy.

Có mấy người nhân tình hình hỗn loạn này, cố ý châm dầu vào lửa, nói gia tộc Bách Lý có tiền nhưng lại không làm việc theo quy định của nhà nước, lại có mấy người đẩy tên Cố Tuyết Y lên đầu sóng ngọn gió.

Nói vì cô ở trong Bích Quế Viên, chỗ thiếu chủ Bách Lý mua nhà.

Lại có mấy người nói cô bị thiếu chủ Bách Lý bao nuôi.

Cũng có một số người nói cô bị thiếu chủ Bách Lý nhốt lại, như tù

nhân không thể ra cửa.

Có mấy người thấy Cố Tuyết Y là tiểu thư có tiếng trong hôn lễ Nhã Mạn, lúc này lại nói Cố Tuyết Y là người bình thường, là phụ nữ ham hư vinh, không biết đã làm gì để nịnh nọt thiếu chủ Bách Lý.

Cố Tuyết Y khép tờ báo lại, sau đó ngược mắt nhìn Bách Lý Hàn Tôn, giọng nhàn nhạt hỏi, “Chuyện này anh định làm thế nào? Anh muốn xử lý ra sao?”

Chuyện này nhất định là có người cố ý giật dây quấy rối sau lưng, nhân cơ hội tác oai tác quái.

Khóe miệng Bách Lý Hàn Tôn hờ hững, “Quản gia Phó sẽ xử lý, nhưng....” Đôi mắt như đêm tối nhìn cô, đưa tay ôm eo cô kéo cô gần mình hơn chút, “Em chắc biết là ai đang tác oai tác quái, nếu như anh không phản kích lại, vậy có phải rất xin lỗi sự vất vả tâm sức của người nào đó hay không?”

“Tùy anh xử lý sao cũng được, bây giờ em muốn vào viết tiểu thuyết.” Cố Tuyết Y nhìn anh, ngón tay trong suốt đẩy anh ra, “Thả em ra.”

“Cũng được, nhưng anh có chuyện nói với em.”

Cô lẳng lẳng ngưng mắt nhìn anh.

“Tối này cùng anh tham dự tiệc chúc mừng của tập đoàn Trương thị nhé!” Ngón tay thon dài của anh khẽ vuốt ve cằm bóng mịn, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, đôi mắt màu hổ phách của cô sáng lấp lánh như pha lê, nhìn thẳng vào anh. Đôi mắt anh thâm sâu như rừng rậm, tựa như cô không cẩn thận sẽ có sư tử chạy ngang qua nuốt hết cô, ngón tay bóp chặt cằm cô, “Quan hệ giữa anh và em chắc

phải phơi bày dưới ánh mặt trời rồi.”

“Phơi bày dưới ánh mặt trời?” Cố Tuyết Y tự nói xong cười nhìn anh, “Chẳng phải lần tham dự hôn lễ của Nhã Mạn đã phơi bày ra sao? Lần đó rất nhiều tâm hồn thiếu nữ ngằm cho phép anh, lúc này anh lại muốn bao nhiêu phụ nữ đối với anh như vậy nữa đây?” Giọng nhẹ nhàng tựa như lông ngỗng.

“Có phải em đang ghen không?” Khóe miệng Bách Lý Hàn Tôn nhếch mép, trong mắt lấp lánh, nét mặt thoát nhìn vô cùng cao hứng.

Giờ phút này tâm tình của anh như được xoa mặt ngọt, hạnh phúc vô cùng.

“Xin lỗi!” Cố Tuyết Y nghiêm túc nhìn anh, đồng tử lạnh nhạt, “Cả đời này em ăn nhiều nhất chính là đồ ngọt, vị cay, nhưng lại không ăn dấm, hương vị dấm chua thực sự sắc chết người ta, em không thích.”

Bách Lý Hàn Tôn còn muốn nói chuyện, điện thoại của Cố Tuyết Y để trong thư phòng lại vang lên.

Cô đẩy anh ra đi vào thư phòng nghe điện thoại.

Bách Lý Hàn Tôn nhìn hình bóng cô, mãi đến lúc cô đóng cửa thư phòng anh mới thu hồi tầm mắt, chuyển qua nhìn quản gia Phó bên cạnh, đáy mặt lạnh lẽo, “Sắp xếp đi, dặn dò người bên kia xử lý chuyện trên báo, còn điện thoại cho cục trưởng Cục văn hóa bảo ông ta bắt đầu làm việc đi, tốt nhất là kiểm tra tất các các tòa soạn báo.” Cảnh cáo của anh không có tác dụng thì đành phải ra tay.

“Vâng!” Quản gia Phó hành lễ với Bách Lý Hàn Tôn rồi đi ra ngoài.

Trong thư phòng.

Cố Tuyết Y nhận điện thoại của Giang Hiểu Cầm, chậm rãi đi về phía cửa sổ, mở cửa sổ ra, kéo màn qua hai bên, nhìn mây trắng trời xanh bên ngoài, ánh mặt trời nắng nóng.

Từ sau khi chuyện của Nhã Mạn qua đi, hai người tương đối ít liên lạc.

Cô bây giờ cũng chẳng biết Nhã Mạn sống thế nào! Nhất thời, Tuyết Y mơ hồ đoán được ý tứ khi Giang Hiểu Cầm gọi điện tới.

Quả thật như cô nghĩ, Giang Hiểu Cầm hỏi cô xử lý chuyện Lăng Hi Dạ thế nào, lại nói ngày đó Lăng Hi Dạ tới nhà họ, Nhã Mạn theo Lăng Hi Dạ trở về nhà họ Lăng, còn hỏi Nhã Mạn có gọi điện cho cô hay không.

Sắc mặt Cố Tuyết Y ngẩn ra, lông mày nhíu nhẹ, đáy mắt hoang mang, không phải Nhã Mạn đã đồng ý ly hôn à? Sao lại ở cùng Lăng Hi Dạ?

Bên nhà họ Tiêu, Giang Hiểu Cầm ngồi trên sofa, trong tay cầm điện thoại kiểu cổ, vẻ mặt đoan chính có vài phần do dự, “Tuyết Y! Con và thiếu chủ Bách Lý ở chung có hạnh phúc không? Nếu như không....”

Hôm nay bà đọc báo, liên tưởng đến ngày trong hôn lễ hôm đó, thái độ của thiếu chủ Bách Lý với bà, bà lo thiếu chủ Bách Lý đối xử không tốt với Tuyết Y.

Hơn nữa đối với người ngoài thì là Tuyết Y bám vào thiếu chủ Bách Lý, giống như trên TV vẫn diễn, nam nữ như vậy ở cùng một chỗ ứt ức nhất định thuộc về phái nữ, cho nên bà không đành lòng được mới gọi điện cho Tuyết Y.

Tuyết Y giống như con bà sinh ra vậy, nhà họ Tiêu vĩnh viễn ủng hộ Tuyết Y.

“Mẹ nuôi, mẹ nghe ở đâu ra con với Bách Lý Hàn Tôn ở chung không thoải mái hả?”

Sự quan tâm của bà trong lòng Cố Tuyết Y hiểu, âm thầm cáo động, vừa nói chuyện điện thoại vừa cười nói, làn môi cô như đóa hoa nở rộ, yêu kiều mỹ lệ, trong con ngươi lộ ra sự hờ hững.

Trong đầu cô nhanh chóng lóe lên, “Không phải hôm nay mẹ xem báo chí đưa tin đấy chứ!” Bên kia điện thoại không lên tiếng là cô tự hiểu.

“Mẹ nuôi! Chuyện trên tạp chí giải trí có bao nhiêu sự thật? Mẹ thân là phu nhân trong xã hội thượng lưu, sao có thể cho việc này là thật ạ.” Cô lập tức vô cùng tán thành cách làm của Bách Lý Hàn Tôn, cho những người không biết thân biết phận kia một cái búa tạ, nếu không chắc còn muốn náo loạn lên trời, còn để người cô quan tâm lo lắng vì cô.

Sau đó Cố Tuyết Y an ủi Giang Hiểu Cầm bớt buồn, còn nói chuyện của Nhã Mạn và Lăng Hi Dạ tự họ giải quyết.

Tắt máy, Cố Tuyết Y nghe ngoài phòng khách truyền tới tiếng nói chuyện, lông mày cô nhíu lại.

Ánh mặt trời xán lạn dần tan đi, trời dần vào tối.

Đèn đuốc trong thành phố sáng rực, giống như mấy vì sao trên trời.

Xe cô qua lại không ngớt, đèn sáng trưng chiếu rọi.

Một chiếc xe Bentley RV dừng trước cửa khách sạn năm sao cao cấp, đại sảnh buổi tiệc xa hoa rộng rãi, đèn chùm pha lê khổng lồ chiếu sáng đẹp mắt, khách khứa ăn mặc sang trọng quý phái cầm sâm panh trong tay, nhỏ giọng trò chuyện.

Cố Tuyết Y và Bách Lý Hàn Tôn xuất hiện lập tức trở thành đối tượng mọi người chú ý.

Cố Tuyết Y mặc một chiếc váy dài màu trắng, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, ngón tay trắng như ngọc thoạt nhìn non mềm như đậu hũ. Ngũ quan nhỏ mảnh trang điểm hết sức trang nhã, đẹp đến cướp đi hô hấp của người khác, từng viên pha lê trên váy lấp lánh dưới ánh sáng, trông cô tựa như mỹ nhân ngư dưới nước.

Đôi mắt màu hổ phách tĩnh mịch lạnh nhạt như bầu trời xanh, trên người tản ra khí chất lạnh lùng cao quý kiêu căng.

Thân hình Bách Lý Hàn Tôn cao ngất, một thân tây trang đơn giản nhưng cao quý, anh tựa như vương giả bẩm sinh, từ trên cao nhìn xuống bọn họ, đáy mắt lạnh lùng.

Anh kéo tay cô đi thẳng tới chỗ nhân vật chính là Trương Dịch Dương.

Hai người quản gia Phó và Vương Tiểu Vi đi theo sau lưng.

“Mấy người tới, tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh!” Trương Dịch Dương bày khuôn mặt baby ra, trong trẻo sáng bóng, da thịt trắng sáng, khoe miệng cười cợt, vẻ mặt như đứa trẻ lớn xác bị làm hư.

Tầm mắt anh ta rơi trên người Cố Tuyết Y, trong đầu xẹt qua một bóng dáng khác, tương tự Cố Tuyết Y vài phần.

Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng trừng mắt liếc Trương Dịch Dương, cằm kiêu căng lộ vẻ không vui, mày rậm nhíu chặt, ngón tay xiết lại. Anh không thích Trương Dịch Dương cứ nhìn chăm chăm vào cô, Cố Tuyết Y cảm thấy tay hơi đau bèn nhìn anh, đến gần anh một bước, khóe miệng anh lập tức cong lên, phảng phất như đang nói cho tất cả mọi người, cô là của anh.

Trương Dịch Dương giật mình, sau đó mặt không biểu lộ gì, Cố Tuyết Y cũng đã dán nhãn thuộc về Bách Lý Hàn Tôn, sao anh ta dám nghĩ tới chứ!

“Chuyện này, tiểu thư Cố, có phải cô có em gái....?”

Cố Tuyết Y chần chừ một lúc, “Vì sao anh hỏi như vậy? Không phải anh muốn nói anh có quen một người giống tôi đó chứ! Tôi vốn tưởng rằng vở kịch có nội dung máu chó chỉ xảy ra trong tiểu thuyết, không nghĩ tới trong cuộc sống đời thực cũng có.” Giọng cô nhàn nhạt châm chọc, trong lòng cô cảm thấy Trương Dịch Dương đang nói đùa với cô. Nghĩ loại người bất cần đời như Trương Dịch Dương đây, chuyện gì vui mà không làm chứ. Chỉ có điều cô bội phục dũng khí của Trương Dịch Dương, thế mà dám đùa cợt trước mặt Bách Lý Hàn Tôn.

Trương Dịch Dương cười giả lả vài tiếng, đôi mắt không ngừng nhìn Bách Lý Hàn Tôn, khí lạnh bò lên lưng từng chút một, anh ta nhẹ run người, “Gần đây tôi có gặp một người phụ nữ khí chất tương tự cô, nhưng cô ấy lạnh lùng hơn cô một chút, tôi cho rằng cô ấy là em gái cô...” Sau đó anh ta cứng ngắc nói sang chuyện khác, hỏi Bách Lý Hàn Tôn muốn xử lý chuyện trên báo thế nào, cần giúp gì thì cứ nói một tiếng.

Ngũ quan của Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng kiêu ngạo, tuần mỹ như

thần Mặt trời Apollon, đồng tử đen lại thâm sâu không ngừng co rút tản ra khí lạnh, khóe miệng cười vô cùng lạnh lẽo, anh nhìn Trương Dịch Dương, “Chẳng lẽ tôi đây thân là người thừa kế của gia tộc Bách Lý, năng lực không bằng tổng giám đốc tập đoàn Trương thị à?”

“Ha ha!” Trương Dịch Dương nở nụ cười cứng ngắc, “Sao có thể chứ, tôi chỉ là xem mọi người rất thân quen nên mới nói giúp đỡ, tôi tuyệt đối không có ý gì khác, anh đừng nên hiểu lầm.”

Phong cách hành sự của anh ta nhanh, hung ác, nhưng cách xa không bằng một nửa của Bách Lý Hàn Tôn.

Anh ta quen biết với Bách Lý Hàn Tôn mấy năm ở nước ngoài, anh ta chứng kiến những người kia bị Bách Lý Hàn Tôn nuốt hết, tay kia thật sự lạnh lùng vô tình.

Anh ta cũng không muốn bị Bách Lý Hàn Tôn trừng trị.

Khóe miệng Cố Tuyết Y cười cợt, ánh mắt cô tĩnh mịch như mặt nước phẳng lặng nhìn Trương Dịch Dương, “Lễ chúc mừng anh có mời Lăng Hi Dạ đến không?” Vừa rồi cô đi vào tìm kiếm hình bóng Lăng Hi Dạ và Tiêu Nhã Mạn khắp nơi, kết quả không tìm được.

Mắt thấy lễ chúc mừng sắp bắt đầu, cô mới không nhịn được hỏi anh ta.

Bách Lý Hàn Tôn cũng nhìn về phía anh ta, không lên tiếng, chỉ là ánh mắt lạnh lùng đã khiến Trương Dịch Dương không tự chủ rụt vai, “Có, tôi có mời anh ta tham gia, anh ta còn chưa tới, nhưng chắc là sắp rồi!”

Cố Tuyết Y nhìn anh ta, sau một lúc lâu cô nhẹ nhàng nói, “Thì ra là

tổng giám đốc Trương có tiềm lực làm tiểu thụ.”

Truyện bên LQĐIÔN

Tiểu thụ? Trương Dịch Dương giật mình, đáy mắt lộ vẻ hoang mang, đây là có ý gì?

Bình thường, ngoài mấy nhân tài thích đọc tiểu thuyết hiểu, chứ tương đối ít người hiểu được ý tứ hai chữ này.

Cố Tuyết Y thấy anh ta không hiểu, cũng không nói thêm gì nữa.

Hết chương 19

Quyển 3 - Chương 20

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ngón tay cô nhẹ nhàng kéo tay Bách Lý Hàn Tôn. LQĐ

Bách Lý Hàn Tôn khẽ vỗ vỗ tay cô như vuốt ve, tỏ vẻ họ nên đi.

“Thiếu chủ Bách Lý, tiểu thư Cố, tôi giới thiệu cho hai người người vừa mới nói, để tránh tiểu thư Cố cảm thấy tôi đang nói bậy.” Trương Dịch Dương nhìn Nhan Mộng Lam do thư ký Lương Mẫn Dạng của anh ta mời đến đứng cách đó không xa.

Dung nhan Nhan Mộng Lam mỹ lệ, con ngươi đen nhánh nhìn Trương Dịch Dương gần đó, đáy mắt cô lạnh như băng, phảng phất như bầu trời đầy tuyết, thuần khiết cao quý, váy dài duyên dáng, toàn thân tản ra khí thể nữ vương cao cao tại thượng, cầm nhỏ xinh lạnh lẽo.

Cô ưu nhã bước từng bước đi tới.

Khuôn mặt Lương Mẫn Dạng duy trì nụ cười nghề nghiệp xa cách, đi ba bước xoay người lại, đưa tay làm tư thế xin mời.

Ngọn đèn chiếu xuống, tựa như độ một tầng tuyết mỏng quanh người cô, cô giống như tượng đá trong suốt, vừa đẹp vừa lạnh lẽo.

Mấy vị khách khác phần đông là nhân vật lớn của thành phố D, đối với Nhan Mộng Lam, bọn họ tương đối quen thuộc, bọn họ thường thấy cô trong tin tức, không nghĩ tới ngoài đời lại đẹp như vậy.

Một số khách nam nhìn mà run sợ!

Khách nữ nhìn thấy thì có ghen tị, có hâm mộ, gia đình có năng lực có bối cảnh không nói, bộ dạng còn xinh đẹp như vậy.

Nhan Mộng Lam đi tới cạnh họ, cô nhìn thấy Cố Tuyết Y thì cười thản nhiên, lập tức khiến Trương Dịch Dương giật mình, lông mày hơi nhíu lại, đôi mắt lộ vẻ nghi hoặc, dưới ánh đèn lóe lên không thể định nghĩa, anh ta nhìn Cố Tuyết Y, lại nhìn Nhan Mộng Lam, “Hai người thực sự quen biết?”

Khóe miệng Nhan Mộng Lam mỉm cười, ánh mắt khi dán lên người Trương Dịch Dương thì lạnh tới cực điểm, giống như cô là một khối băng đông lại.

Cố Tuyết Y hờ hững nhìn họ, khóe miệng cười yếu ớt, “Không nghĩ tới tổng giám đốc Trương lại quen em họ tôi.” Nhưng khi cô nhìn Nhan Mộng Lam lại đầy tình cảm ấm áp, khóe miệng cười càng rõ nét hơn, “Mộng Lam, em cũng nên coi chừng, phải tinh mắt một chút, miệng tổng giám đốc Trương đào hoa như vậy, thường xuyên lừa gạt phụ nữ, chắc hẳn có không ít cô gái đã mắc mưu anh ta, em phải chú ý cẩn thận.”

Cô cũng không quên hai lần họ gặp mặt thì hai lần Trương Dịch Dương đều trêu chọc cô.

Nhan Mộng Lam cười cười, “Chị họ chị yên tâm, đàn ông như tổng giám đốc Trương không phải đối tượng lý tưởng của em, cho nên em sẽ không mắc mưu anh ta đâu.” Cô hiểu Tuyết Y, mặc dù tính tình lạnh lùng hơn trước kia một chút, nhưng ý chí trả thù người khác vẫn y như trước đây.

Còn cô, đương nhiên là giúp người trong nhà vô điều kiện rồi.

“Vậy thì được rồi, chị rất lo em sẽ mắc mưu anh ta.” Mặc dù cô đoán được vài phần bây giờ Nhan Mộng Lam là đối tượng hợp tác của Trương Dịch Dương, nhưng cô hi vọng Nhan Mộng Lam có thể duy trì khoảng cách nhất định với Trương Dịch Dương, miệng đào hoa bất cần đời như Trương Dịch Dương, trực giác cô cảm thấy không phải là đàn ông tốt đẹp gì.

Vẻ mặt Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng nhìn họ, bóng dáng cao ngất tản ra khí chất cao ngạo khinh người, phía sau anh có quản gia Phó và Vương Tiểu Vi sắp xếp.

Lương Mẫn Dạng cung kính đứng bên cạnh, khoe miệng không kiềm chế được hơi cong lên.

“Tiểu thư Cố thật hay nói đùa, nếu tôi thực sự lừa được không ít cô gái, vậy trước mắt tôi cũng chẳng độc thân rồi!” Gương mặt baby của Trương Dịch Dương cười nói, đáy mắt xẹt qua vẻ ảo não.

Lúc trước anh ta sao anh ta lại rảnh rỗi lại trêu chọc Cố Tuyết Y chứ! Bây giờ anh ta cảm thấy dường như mình tự bê đá đập lên chân mình, nhưng trước mặt thiếu chủ Bách Lý không thể chiếm lợi thế được.

“Có một số người dù đúng như vậy cũng không thừa nhận.” Vẻ mặt Cố Tuyết Y lạnh nhạt, giọng điệu thờ ơ châm chọc.

“Lời này em đồng ý với chị họ!” Nhan Mộng Lam nhàn nhạt nói phối hợp với cô.

Trương Dịch Dương nhìn hai người họ, ngũ quan có vài phần tương tự, tính cách thì một người lạnh lùng, một người lại biết tổn thương

người khác. Trời ạ, trong lòng anh ta sợ hãi, nhưng không biết nên làm gì bây giờ mới tốt.

Lúc này Lương Mẫn Dạng ghé vào tai anh ta nhắc nhở bữa tiệc chính thức bắt đầu, muốn anh ta lên sân khấu đọc diễn văn.

Nhan Mộng Lam nhìn bóng lưng Trương Dịch Dương rời đi, cô thu hồi tầm mắt, chậm rãi rơi lên người Bách Lý Hàn Tôn.

Trước kia khi cô ở trong phòng Tuyết Y, kết quả còn chưa tới hôm sau cô đã bị quản gia Phó mời qua ở một phòng khác cùng tầng, còn có người chuyên môn hầu hạ, cô và Bách Lý Hàn Tôn chạm mặt nhưng chưa bao giờ nói chuyện.

Cô nhìn Cố Tuyết Y, “Chị họ, chị xác định với anh ta rồi hả?” Cô từ chỗ Bùi Khê Minh trở về thì bận quá, chưa gặp Tuyết Y để nói chuyện Bùi Khê Minh được.

Bùi Khê Minh si tình, nhưng Bách Lý Hàn Tôn thoát nhìn kiêu căng khinh người, cảm giác không dễ nịnh nọt chung đụng, lạnh lùng không nói thoát nhìn còn rất bá đạo, nhưng lại khiến cô cảm thấy quen thuộc.

Chắc họ chưa từng gặp nhau đâu!

Lưng Bách Lý Hàn Tôn cứng đờ, anh nhìn Nhan Mộng Lam, đôi mắt đen như mực như trời đông giá rét, lại vừa giống như đang cảnh cáo Nhan Mộng Lam, tay anh nắm chặt tay Cố Tuyết Y.

Đồng tử Cố Tuyết Y hờ hững, bình tĩnh vuốt tay anh, vừa giống đang an ủi anh lại vừa giống trả lời vấn đề trong lòng anh vẫn không cách nào xác định, nhưng trong lòng cô lại lộn xộn như rơm rạ.

Lời Mộng Lam có thể để cô đoán được nội dung câu chuyện khi nói chuyện với Khê Minh.

Nội dung câu chuyện đó như một ổ khóa nặng nề đè nén cô, mệt mỏi đến mức không thở nổi, nhưng lại tuôn ra cảm giác áy náy.

Cô và Khê Minh quả thực có đính hôn, trước kia khi cô rời đi cũng đã nói sẽ trở về, nhưng mười năm qua cô chưa hề quay lại, còn thích sự chấp nhất của Bách Lý Hàn Tôn.

Bởi vì cô tin người chấp nhất có lẽ sẽ không phản bội nhau.

Trên người Khê Minh cũng có, nhưng giữa họ đã bại bởi thời gian, bỏ lỡ nhau rồi.

“Lời này từ nay về sau chị không muốn nghe em nói.” Cố Tuyết Y nhìn cô, khóe miệng cười mất tự nhiên, nhưng cô rất hoàn mỹ che giấu nó, không để người khác nhìn ra.

Cô đã nhờ Mộng Lam chuyển lời cho Khê Minh, điều này chứng tỏ cô đã lựa chọn, và cô chọn Bách Lý Hàn Tôn, cô sẽ không buông tay.

Cô có cảm giác, nếu cô buông tay Bách Lý Hàn Tôn thì chẳng biết anh sẽ làm chuyện điên cuồng gì, hơn nữa đáy lòng cô âm thầm hò hét, không thể buông anh ra.

Nhan Mộng Lam bình tĩnh nhìn cô, ngũ quan mỹ lệ tuyệt sắc, trên người cô tràn ngập khí chất lạnh lùng, như bông tuyết yếu ớt. Đáy mắt cô vui sướng, khóe miệng cười khế, “Yên tâm! Lời này từ nay về sau em sẽ không nói nữa.” Cô chỉ hi vọng Tuyết Y có thể hạnh phúc, “Tuyết Y, đến lúc đó chị nhớ phải dẫn người cho ba mẹ em gặp nhé.”

“Chị sẽ.”

Một câu nói nhẹ nhàng lại khiến trong lòng Bách Lý Hàn Tôn vô cùng kích động và tin tưởng, khuôn mặt lạnh lùng tựa như tuyết tan ra, có tình cảm ấm áp. Đôi mắt anh lạnh lẽo nhìn Nhan Mộng Lam, “Cô yên tâm, tôi sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy, tôi sẽ không để cô ấy chịu bất cứ chút tổn thương nào.” Lời nói vừa dứt khoát vừa lạnh lùng tựa như liều thuốc an thần làm chút phản đối trong lòng Nhan Mộng Lam hoàn toàn biến mất. Cô nhìn Bách Lý Hàn Tôn, “Anh nhớ kỹ lời anh nói, mặc dù tôi biết thực lực tập đoàn Nhan thị chúng tôi không bằng gia tộc Bách Lý nhà anh, nhưng nếu anh làm tổn thương Tuyết Y, cho dù tôi liều mạng tôi cũng sẽ không bỏ qua cho anh.”

Trương Dịch Dương đang đọc diễn văn trên sân khấu, giọng vang vọng trong buổi tiệc như vậy, nhưng lại bị họ hoàn toàn thờ ơ, vì họ đang trao đổi yêu thương.

Tiếng vỗ tay vang lên, âm nhạc êm dịu trình diễn, đám khách khứa nhẹ nhàng nhảy múa trên sàn nhảy.

Cố Tuyết Y yên lặng xem, đáy mắt hờ hững, bình tĩnh đứng thẳng, tựa như đám mây trắng trên bầu trời bất cứ lúc nào cũng có thể bay mất.

Nhan Mộng Lam lạnh lùng nhìn khách khứa, tâm tư cô không ở đây, có mấy vị khách nam mời cô nhảy, bị cô hờ hững từ chối.

Bách Lý Hàn Tôn thì lạnh lùng kiêu căng, khách nữ không dám tiến lại gần bắt chuyện, chỉ thỉnh thoảng đưa mắt nhìn về phía anh.

Quản gia Phó làm hết phận sự đứng sau lưng Bách Lý Hàn Tôn, tựa như thế giới xa hoa kia không quan hệ gì với anh.

Hai tay Vương Tiểu Vi đặt trước bụng, đôi mắt nâng lên, cô thấp

thoáng thấy một hình bóng trong đám đông, cô vội tiến lên nói bên tai Cố Tuyết Y.

Cố Tuyết Y nhìn theo, cô thấy Tiêu Nhã Mạn chỗ quầy bar, còn Tiêu Nhã Mạn đang thấp giọng nói chuyện cùng Dương Kỳ Dục, sau lưng cách đó không xa là Lăng Hi Dạ, khóe miệng cô tươi cười.

Tâm tình tinh nghịch không kiềm chế được lập tức tuôn ra.

Cô hơi cúi đầu, “Mộng Lam, chị giới thiệu cho em biết, người mười năm nay vẫn luôn chăm sóc chị.”

Nhan Mộng Lam mỉm cười gật đầu.

Cố Tuyết Y lại nhỏ giọng nói với Bách Lý Hàn Tôn, anh nhìn cô, tựa như muốn sa vào trong mắt cô, lúc lâu sau anh mới gật đầu.

Bách Lý Hàn Tôn hơi nghiêng liếc nhìn Vương Tiểu Vi.

Vương Tiểu Vi cung kính hành lễ đi theo sau.

Bách Lý Hàn Tôn ưu nhã ngồi xuống sofa lộng lẫy cổ xưa, tựa như đó là long ỷ của hoàng đế, anh lạnh lùng nhìn đám người đang ngưỡng mộ anh.

Đèn đuốc sáng trưng vẫy xuống hội trường bữa tiệc, bầu không khí thối nát lập tức lan tràn.

Có một chiếc mặt nạ hình con báo, da thịt trắng như tuyết, mũi thẳng tắp, cánh môi hồng, váy moden cá tính, phía dưới là lụa mỏng, có thể mơ hồ thấy hai chân mỹ lệ của cô ta.

Lúc mọi người đang chú ý, cô ta bước đi về phía Bách Lý Hàn Tôn.

Quản gia Phó nhìn cô ta, đáy mắt ẩn chứa sự khác thường, ông không cảm cô ta tới gần.

Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn rét lạnh, tựa như mặt hồ đóng băng trong trời đông, lạnh thấu xương, mây rậm anh chau lại, có một đường rất sâu, cảm kiên căng như quý tộc châu Âu, trên người anh tản ra hơi thở lạnh lẽo đủ để khiến người ta hít thở không thông.

Khi chỉ cách Bách Lý Hàn Tôn một bước ngắn, đôi mắt cô ta lóe lên kích động và đầy tình yêu, môi cong lên cười sáng chói, khẽ mấy máy phát ra tiếng, “Anh Bách Lý!” Giọng trong veo đặc biệt rõ ràng trong buổi tiệc.

Đám khách khứa trợn to mắt kinh ngạc nhìn họ.

“Anh Bách Lý, em rất nhớ anh!”

Dưới ánh đèn, bàn tay cô ta trắng nõn nâng lên tháo mặt nạ da báo ra, lộ ra khuôn mặt như một quả đào, quyến rũ và hồn nhiên kết hợp.

Sắc mặt Bách Lý Hàn Tôn vẫn lạnh lùng y như cũ, đôi mắt tĩnh mịch mát lạnh, cảm kiên căng cứng đờ, ngón tay cuộn chặt, mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

“Xin chào quản gia Phó!” Cô ta mỉm cười nhìn quản gia Phó sau lưng Bách Lý Hàn Tôn.

Quản gia Phó cung kính hàng lễ, “Xin chào tiểu thư Mộ! Chào mừng ngài đến thành phố D.”

“Có phải anh Bách Lý không vui khi nhìn thấy em không?” Đôi mắt Mộ Tâm Nghiên âm đạm.

Mặt Bách Lý Hàn Tôn không chút thay đổi.

Mọi người tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, bầu không khí căng thẳng lạnh lẽo lan cả ra ngoài, cũng không ít cô gái nhìn có chút hả hê.

Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng đứng dậy, quản gia Phó tiến lên sửa sang lại tây trang cho anh.

Hết chương 20

Quyển 3 - Chương 21

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Đàn anh, đã lâu không gặp.” Cố Tuyết Y chậm rãi đi tới sau lưng Dương Kỳ Dục, giọng nhẹ như lông ngỗng nói. LQĐ

“Tuyết Y!” Tiêu Nhã Mạn thấy cô, tầm mắt lập tức rơi trên người Nhan Mộng Lam, đáy mắt lộ vẻ hoảng mang, “Cô ấy là.....”

“Cô ấy là em họ tớ, cũng là đối tượng hợp tác với công ty Trương Dịch Dương hiện giờ, cô ấy tên là Nhan Mộng Lam.” Cố Tuyết Y quay sang nhìn Nhan Mộng Lam, “Mộng Lam, cậu ấy là Tiêu Nhã Mạn, là chị em tốt của chị, chị xem như là chị em kết nghĩa của cậu ấy, mẹ cậu ấy chính là mẹ nuôi của chị.”

Đáy mắt rét lạnh của Nhan Mộng Lam như khối băng gặp được mặt trời, sáng chói như pha lê, khóe miệng cười thân mật, “Cảm ơn cả nhà chị đã chăm sóc chị họ em, từ nay về sau có chỗ nào cần giúp đỡ cứ mở miệng, chị em tốt của chị họ em chính là chị em tốt của em.”

Khuôn mặt ngọt ngào của Tiêu Nhã Mạn mím cười, chói mắt tựa như hoa hướng dương nở trong mùa xuân, cô nhìn Nhan Mộng Lam, tầm mắt lại rơi trên người Tuyết Y, “Em họ cậu thoát nhìn là người tốt! Hơn nữa tớ cảm thấy cô ấy hoạt bát hơn cậu, cậu là bà chị trầm ổn, cô ấy là băng sơn mỹ nhân, nhưng cô ấy mất đi vẻ lạnh lùng nhìn càng đẹp mắt hơn!” Cô có thể cảm thấy Nhan Mộng Lam sẽ gỡ hết vũ khí trang bị khi gặp người quen hoặc người thân.

“Để chị phải chê cười rồi, thật ra trước kia chị họ em rất cởi mở, chỉ là bây giờ chị ấy thay đổi một chút, nhưng chị ấy vẫn như lúc xưa.” Nhan Mộng Lam nhìn Tiêu Nhã Mạn như nhìn một người bạn thân, đi tới gần Nhã Mạn nhỏ giọng nói.

Tiêu Nhã Mạn cười rục rờ như đóa hoa hướng dương, hấp dẫn ánh mắt người khác không nở rời đi.

“Đàn anh, anh về khi nào? Sao em không nghe Nhã Mạn nói.” Cố Tuyết Y nhìn Dương Kỳ Dục, “Có phải đàn anh đã quên em, người đàn em này không?”

“Sao có thể quên chứ! Chỉ là anh nghe nói gần đây em quen bạn trai, anh đây không phải là suy nghĩ cho em à, không muốn quấy rầy tới em?” Dương Kỳ Dục tuần tú như ngôi sao trên phim truyền hình, rất soái ca, khiêm tốn lại lịch sự, tựa như quý tộc, đôi mắt biết cười.

Họ nói chuyện cảm giác rất giống thời gian trong trường học trước kia.

“Kiếm có! Anh là vì muốn cùng Nhã Mạn ở một mình thì cứ việc nói thẳng!” Cố Tuyết Y vô tình hay cố ý nhìn về phía Lăng Hi Dạ, mặt anh ta lạnh lùng, ánh mắt nhìn họ tựa như muốn ăn hết họ. Khuôn mặt lạnh nhạt của cô bỗng bật cười, “Dù sao gần đây Nhã Mạn cũng muốn rời đi, đàn anh, anh phải bớt nhiều thời gian theo Nhã Mạn đó.”

Lời này gián tiếp bảo Dương Kỳ Dục nắm chắc cơ hội, tốt nhất là thừa dịp lộn xộn này mà nhào vào.

Nụ cười trên mặt Tiêu Nhã Mạn không thay đổi, đôi mắt hơi mất tự nhiên, nhưng ngoại trừ Cố Tuyết Y nhìn thấy thì mấy người khác không thấy.

Nhan Mộng Lam lạnh nhạt liếc xéo Lăng Hi Dạ, khoe miệng cong lên châm chọc rõ ràng, cô nghe ra ý tứ trong lời Tuyết Y nói, cô không thấy Lăng Hi Dạ có chỗ nào tốt.

Sâu trong lòng cô vô cùng bài xích với đàn ông, thời đại bây giờ quả thực không có mấy người đàn ông tốt, đàn ông tốt như ba cô lại càng hiếm.

Dương Kỳ Dục chỉ cười, sau đó nhìn Cố Tuyết Y nói, “Em yên tâm, anh sẽ chơi cùng Nhã Mạn, hai ngày nay anh đi chỗ nào cũng đều do Nhã Mạn dẫn anh đi.”

“Quả đúng vậy, đàn anh, anh đã lâu không về nước, bây giờ về nhất định phải chơi lâu rồi hãy qua bên kia.” Cố Tuyết Y khẽ rũ mắt xuống, đồng tử sáng lên, xem ra chiến tranh giữa đàn anh và Lăng Hi Dạ sắp bắt đầu rồi! Nhưng như thế cũng tốt, Lăng Hi Dạ cũng nên bị một bài học.

Bốn người trò chuyện mấy chuyện thú vị, anh một câu tôi một câu, bốn người nói rất hăng say, cố ý ném Lăng Hi Dạ qua một bên, Vương Tiểu Vi cung kính đứng sau lưng họ.

Cố Tuyết Y đột nhiên phát hiện bầu không khí thay đổi khác thường, cô xoay người ngóng nhìn.

Vừa vặn nhìn thấy một cô gái ăn mặc gợi cảm đi tới chỗ Bách Lý Hàn Tôn.

Nhan Mộng Lam nhìn qua, cô chậm rãi đến bên cạnh Cố Tuyết Y, “Không biết anh rể tương lai có chịu được sức hấp dẫn hay không.” Cô khẽ nói bên tai Cố Tuyết Y, trong giọng nói ẩn chứa tâm tình xem cuộc vui.

Tiêu Nhã Mạn cũng đi tới bên kia người Cố Tuyết Y, cô nhìn một màn cách đó không xa, “Tuyết Y, tớ cảm thấy thương thức của thiếu chủ Bách Lý sẽ không kém đến nỗi để ý tới cô ta chứ.”

Dương Kỳ Dục im lặng đứng bên cạnh.

Cố Tuyết Y bình tĩnh cười một tiếng, đáy mắt không hề sóng gợn, tựa như mặt hồ phẳng lặng, “Đi thôi! Chúng ta đi xem kịch vui nào!”

Cố Tuyết Y bước chậm lại, cách Tiêu Nhã Mạn, Vương Tiểu Vi, Nhan Mộng Lam càng lúc càng xa, chậm rãi đi tới chỗ Lăng Hi Dạ.

“Tôi cho rằng đêm nay anh sẽ dẫn theo bạn gái của anh tới, không nghĩ anh dẫn Nhã Mạn đến!” Thần thái lạnh nhạt, như không có việc gì, nói.

Vẻ mặt nho nhã của Lăng Hi Dạ lộ vẻ xa cách, anh ta nhìn Cố Tuyết Y, đáy mắt sáng lên châm chọc, “Bây giờ cô không thấy phiền toái hả?” Đôi mắt nhìn mãi cô gái đi về phía Bách Lý Hàn Tôn, “Lúc tôi và thiếu chủ Bách Lý quen biết thì hai người họ đã quen nhau, còn hay theo sau lưng thiếu chủ Bách Lý gọi “Anh Bách Lý,” nghe nói đây là đối tượng gia tộc Bách Lý đặc biệt tìm cho thiếu chủ Bách Lý, tên là Mộ Tâm Nghiên, là nhà thiết kế cao cấp của tất cả công ty dưới danh nghĩa gia tộc Bách Lý, không nghĩ tới lúc này cô ta tới thành phố D, xem ra thời gian này báo chí đưa tin làm người trong gia tộc Bách Lý lo lắng rồi.”

Trên mặt Cố Tuyết Y không hờn không giận, đôi mắt màu hổ phách lấp lánh như thủy tinh, “Tổng giám đốc Lăng muốn nói gì đây? Muốn nói Bách Lý Hàn Tôn sẽ vứt bỏ tôi sao? Hay là nói tôi không xứng với anh ấy? Hay là nói tôi và Mộ Tâm Nghiên này so sánh với nhau vốn là không cùng tầng lớp?”

Lăng Hi Dạ cười vài tiếng, đôi mắt anh ta tĩnh mịch bình tĩnh nhìn cô, “Lời này chính tiểu thư Cố nói, không phải tôi.”

Muốn chơi tâm kế thì anh ta cũng biết, trên thương trường, anh ta là tổng giám đốc của công ty lớn, chơi tâm kế tuyệt đối không kém hơn cô.

Cố Tuyết Y dừng bước, đồng tử lạnh nhạt lần đầu tiên lóe lên vẻ nghiêm túc, cô nhìn anh ta, sau một lúc lâu cô mới nhàn nhạt nói, “À! Thì ra đây là anh đang cảnh cáo tôi! Cảnh cáo tôi không nên quản chuyện của anh và Nhãn Mạn sao?”

Ngay lúc Lăng Hi Dạ muốn nói chuyện cô lại lên tiếng nói tiếp, “Tổng giám đốc Lăng nhất định lại muốn nói, lời này là tôi nói ... Chứ không phải anh nói.” Trong giọng cô nhiễm đầy đũa cọt, “Cũng đã muốn ly hôn sao phải kéo dài thời gian? Mục đích của tổng giám đốc Lăng là gì? Muốn giữ lại? Hay là muốn từ nay về sau không để người phụ nữ anh yêu phải mang danh nghĩa người thứ ba?”

Thấy sắc mặt Lăng Hi Dạ nặng nề, hoặc như đang tự hỏi hoặc như bị cô nói trúng nỗi lòng, sau đó cô cười nhạt một tiếng, “Đương nhiên mấy lời này chỉ có trong lòng tổng giám đốc Lăng là hiểu rõ nhất. Còn nữa, cảm ơn tư liệu của tổng giám đốc Lăng, để tôi càng thêm hiểu rõ tình huống của tình địch, nhưng tôi không biết nếu để Bách Lý Hàn Tôn biết mấy chuyện này, thì anh sẽ thành dạng gì nhỉ?” Trong mắt cô trong trẻo nhưng lạnh lùng, đầy khí lạnh.

Hai ngày nay cô đã mơ hồ cảm thấy quản gia Phó không bình thường, khi Bách Lý Hàn Tôn ở cùng cô, cô cảm thấy anh đang cố ngăn cản chuyện gì đó. Anh muốn cản trở không để người khác lên tiếng, với tính cách bá đạo dễ tức giận của anh mà nói, phản kích nhất định sẽ khiến đối phương không thể cản nổi, mãi đến khi người nọ hít thở không thông mới thôi.

Lăng Hi Dạ nhìn cô, giật mình, trong lòng anh ta đột nhiên thấy rét lạnh, thân thể khẽ run lên một cái, anh ta có thể nhìn thấy trên người Cố Tuyết Y có dáng vẻ khát máu lạnh lùng, đặc biệt điên cuồng như thiếu chủ Bách Lý.

Nhưng vẫn phải giữ mặt mũi, sắc mặt anh ta nhanh chóng khôi phục kiên cường, đối mặt với tầm mắt Cố Tuyết Y.

Cố Tuyết Y hơi híp mắt lại, khóe miệng cười châm chọc càng rõ ràng, cô liếc Lăng Hi Dạ, sau đó chậm rãi chuyển tầm mắt qua Bách Lý Hàn Tôn đang đứng, còn quản gia Phó đang sửa sang lại âu phục. Trên mặt cô như độ thêm một tầng hờ hững, nhàn nhạt nói, “Tổng giám đốc Lăng, nếu tôi không có năng lực thì tôi đã không nói mấy lời lúc ở cửa phòng rửa tay hôm đó, tôi luôn có cách để thực hiện được nó, mà tôi thì nhẫn nại có hạn. Nếu anh khiến người tôi quan tâm thương tâm khổ sở, thì tôi sẽ khiến tất cả những người bên cạnh anh sống không bằng chết.”

Cô lạnh lùng xoay người chậm rãi đi về phía Bách Lý Hàn Tôn.

Có mấy người khách thấy cô đều nhường đường nhỏ, cô lạnh lùng khiến người ta thấy không thể bỏ qua sự cao quý và uy hiếp.

Nhan Mộng Lam, Tiêu Nhã Mạn, Dương Kỳ Dục đi theo sát cô.

Đáy mắt Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng, tựa như một khối băng lạnh, khủng bố đến mức làm người ta hoảng sợ, anh nhìn Mộ Tâm Nghiên, cằm kiêu căng lộ sự lạnh lẽo.

“Từ đâu tới thì rút về đó đi.” Giọng lạnh như băng vô tình vang vọng cả bữa tiệc, làm tất cả khách khứa nghe một rõ hai ràng.

“Anh Bách Lý.....” Mộ Tâm Nghiên sững sốt nhìn anh, đôi mắt tràn ra bị thương sâu sắc, sắc mặt trở nên trắng bệch, ngón tay bên cạnh hông run rẩy cuộn chặt, tựa như đang bung miếng bánh ngọt tới trước mặt người yêu, kết quả bị người yêu hung hăng hất đổ bánh ngọt mà cô ta cực nhọc làm ra, trong nháy mắt trái tim tan vỡ, đau đớn tràn ra.

Mắt Bách Lý Hàn Tôn nhìn thẳng, thần thái vô tình trên mặt như một thanh đao lạnh lẽo.

Đèn chùm pha lê sáng rực, ngọn đèn trong trẻo như đang tuyên bố mùa đông đã về, khiến khách khứa đột nhiên rùng mình, nổi hết da gà.

Một số khách đều dời tầm mắt sang chỗ khác, một số khách thì nhìn về phía Cố Tuyết Y.

Quản gia Phó nhìn Mộ Tâm Nghiên, đáy mắt gấp gáp, ông nhìn Bách Lý Hàn Tôn, hơi do dự, “Thiếu chủ, tiểu thư Mộ.....”

“Chuyện của chủ nhân, ông có thể nói chen vào sao?” Lời nói lạnh như nước đóng băng, từ trên đầu quản gia Phó đổ xuống, sắc mặt ông cứng ngắt, tay chân không phối hợp với nhau, ông vội cúi đầu xuống.

“Một cô gái xinh đẹp như vậy sao anh nhẫn tâm bảo cô ta cút về hả?” Khóe miệng Cố Tuyết Y cười yếu ớt, cô bước từng bước tới cạnh Bách Lý Hàn Tôn, mắt anh nhìn cô có độ ấm, hơi thở trên người cũng không còn lạnh lẽo nữa.

Cô đến bên cạnh Bách Lý Hàn Tôn, bình tĩnh đứng thẳng, đôi mắt tĩnh mịch, cô nhìn Mộ Tâm Nghiên, phảng phất như đang quan sát Mộ Tâm Nghiên lại như đang tuyên bố người nào đó thuộc về cô.

Sau một lúc lâu, cô thu hồi tầm mắt, nghiêng nhìn Bách Lý Hàn Tôn, “Dù thế nào thì anh cũng phải kê nhân viên khách sạn mời cô ta rời khỏi bữa tiệc, rồi mời vào thang máy, sau đó mời cô ta lên xe, cuối cùng là mời cô ta lên máy bay. Đây mới là tôn trọng cô gái xinh đẹp.” Giọng tựa như đang trách cứ anh, nhưng người thông minh vừa nghe liền biết không phải là trách móc.

Quyển 3 - Chương 22

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Bách Lý Hàn Tôn nhìn cô thật sâu, nắm chặt tay cô, lạnh lùng nhìn Mộ Tâm Nghiên, “Quản gia Phó, còn không làm theo lời thiếu phu nhân đi.” Trong giọng nói không cho phép quản gia Phó từ chối, chỉ có thể thi hành mệnh lệnh. LQĐ

“Thiếu phu nhân?” Mộ Tâm Nghiên kinh hoàng giật mình nhìn Cố Tuyết Y, sau đó cô ta rất đau khổ nhìn Bách Lý Hàn Tôn, “Anh Bách Lý, em mới là cô dâu của anh, bác gái bác ấy sẽ không thừa nhận người phụ nữ lai lịch không rõ.”

“Lai lịch không rõ?” Khóe miệng Cố Tuyết Y cười châm chọc, cô nhìn qua Bách Lý Hàn Tôn, mà trên thực tế ánh mắt cô rơi vào trên người quản gia Phó sau lưng Bách Lý Hàn Tôn, “Tôi thật sự rất muốn biết tôi lai lịch không rõ thế nào, tôi một không trộm hai không cướp, sao tôi lại trở thành không rõ lai lịch? Hay là nói...” Cô lạnh lùng nhìn về phía Mộ Tâm Nghiên, “Ngoài thân phận cao quý của cô thì đều thuộc lai lịch không rõ?” Đoạn cô rất vô tội nhìn Mộ Tâm Nghiên, “Làm sao bây giờ? Bách Lý Hàn Tôn lại yêu tôi, làm sao đây? Muốn tôi tặng cho cô à? Nhưng...” Đôi mắt cô lộ ra thần sắc vô cùng buồn rầu, “Cho dù tôi tặng cho cô, anh ấy cũng sẽ không yêu cô, làm thế nào mới tốt đây? Chẳng lẽ cô muốn ép buộc mẹ Bách Lý Hàn Tôn cưới cô sao?”

Tình địch đến thăm cô mà không phát huy chút năng lực, vậy thì sao để người ở nước Pháp xa xôi kia biết được chứ! Hơn nữa cô cũng muốn để người ở đây biết rõ, Cố Tuyết Y cô không phải dễ bắt nạt

đâu.

Đồng tử Mộ Tâm Nghiên co rút, cô ta không ngờ Cố Tuyết Y thoát nhìn rất bình thường lại nói ra mấy lời quả quyết như vậy, rất nhanh cô ta lại tỏ vẻ chán ghét, cũng chỉ có người bình thường thấp hèn mới nói mấy lời không biết liêm sỉ như vậy.

Mặc kệ Cố Tuyết Y nói thế nào, cô ta vẫn là thiếu phu nhân do gia tộc Bách Lý chọn, Cố Tuyết Y nhiều lắm chỉ là món đồ chơi của anh Bách Lý, còn phu nhân căn bản sẽ không để người có thân phận như Cố Tuyết Y làm thiếu phu nhân của gia tộc Bách Lý, muốn bước chân vào gia tộc Bách Lý thì chính là đang nằm mơ.

Tay Bách Lý Hàn Tôn dần xiết chặt, anh nhìn cô, đáy mắt dịu dàng khiến người ta sa vào trong, anh thấy Cố Tuyết Y quan tâm anh như vậy, trong lòng anh cuộn trào làn sóng vui sướng.

Bây giờ anh lại hiểu cô thêm vài phần.

Thì ra cô có thể dịu dàng, có thể bình tĩnh, có thể mạnh mẽ dũng cảm, nhưng anh thích cô mạnh mẽ cường thế, như vậy thoát nhìn trông cô rất có sức sống.

Nhan Mộng Lam trông thấy Mộ Tâm Nghiên kinh ngạc, khẽ nở nụ cười, đây chính là Tuyết Y, nếu bày toàn bộ thực lực ra chỉ sợ Mộ Tâm Nghiên ngay cả ý nghĩ muốn chết cũng có.

Nhớ ngày xưa Tuyết Y nghịch ngợm thông minh như vậy, bây giờ chỉ là thu liễm sự sắc sảo lại thôi.

Tiêu Nhã Mạn kinh ngạc, cô vẫn cho rằng Cố Tuyết Y lạnh nhạt như thần tiên, không nghĩ tới Tuyết Y cũng có một mặt 'Kích động' như vậy.

Vẻ mặt Dương Kỳ Dục ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng khôi phục, khoe miệng cười thản nhiên, cuối cùng đàn em cũng phá vỡ mặt nạ bình tĩnh rồi!

Đôi mắt Lăng Hi Dạ dần biến thành thâm sâu nhìn Cố Tuyết Y, lông mày nhíu lại, rốt cuộc Cố Tuyết Y không giả bộ nữa! Anh ta nhìn Mộ Tâm Nghiên, khoe miệng âm trầm phức tạp.

Trương Dịch Dương khoan thai đến chậm thật vất vả đẩy đám người giang ra, anh ta chăm chú nhìn Cố Tuyết Y, đồng tử không che giấu được vẻ hưng phấn.

Cố Tuyết Y liếc xéo Mộ Tâm Nghiên, cười giễu cợt, “Trong lòng cô suy nghĩ gì, sao lại không nói ra? Còn nhịn nữa sẽ hỏng mất.” Tình tiết trong tiểu thuyết có nói, bây giờ tình địch nghĩ tới nhất định chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Nội dung máu chó trong kịch hôm nay lại xảy ra trên người cô.

Xem ra tương lai còn một đống chuyện phiền toái chờ đón cô.

Mộ Tâm Nghiên lập tức hoảng sợ, trong nháy mắt sắc mặt đỏ lựng, quả thực như gan heo bán trong chợ.

Vương Tiểu Vi thấy Mộ Tâm Nghiên như thế, không nhịn được cười khế, sắc mặt quản gia Phó bên cạnh cô cứng lại, sau đó có chút không vui, đôi mắt nhìn Cố Tuyết Y, đáy mặt đầy vẻ phức tạp.

“Tiểu thư Mộ, tôi đưa ngài về nghỉ ngơi trước!” Ông bước lên trước một bước, cung kính nói với Mộ Tâm Nghiên. Bây giờ tiểu thư Mộ ở lại cũng chỉ rước lấy nhục, với năng lực của tiểu thư, tiểu thư Mộ vốn không phải là đối thủ của tiểu thư Cố.

Mộ Tâm Nghiên trừng mắt nhìn quản gia Phó, như đang nói.... Sao cô ta có thể đi, anh Bách Lý của cô ta bị người phụ nữ khác đoạt mất rồi!

Quản gia Phó lại bước lên một bước, không biết nói gì bên tai Mộ Tâm Nghiên, Mộ Tâm Nghiên liếc nhìn Cố Tuyết Y rồi tức giận rời đi.

“Chuyện vui mà kết thúc nhanh như vậy à?” Trương Dịch Dương nhìn bóng lưng Mộ Tâm Nghiên, thất vọng nói.

Giọng anh ta vừa vặn để tất cả mọi người trong bữa tiệc nghe rõ.

Nhan Mộng Lam giật mình, không nhịn được liếc anh ta một cái.

Khuôn mặt Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng tựa như không nghe thấy lời Trương Dịch Dương nói, anh quý phái nhìn tất cả khách khứa, “Từ hôm nay trở đi Cố Tuyết Y chính là vợ chưa cưới của tôi, nếu ai đắc tội với cô ấy, như vậy chính là đối đầu với gia tộc Bách Lý tôi. Làm chủ đương gia gia tộc Bách Lý chính là Bách Lý Hàn Tôn tôi.” Gián tiếp nói rõ Mộ Tâm Nghiên không quan trọng, và không có bất kỳ ai có thể uy hiếp được anh.

Tiêu Nhã Mạn mỉm cười, vỗ tay, trong mắt đầy cảm động.

Cô không khỏi than nhẹ, cuối cùng Tuyết Y cũng được hạnh phúc! Cô cũng yên tâm rồi!

Mấy khách khác đều vỗ tay theo cô.

Từng tiếng vỗ tay vang dội từng đợt đại biểu cho từng tiếng chúc phúc.

Cố Tuyết Y thản nhiên cười nhìn anh, Bách Lý Hàn Tôn dịu dàng nhìn lại cô, trong lòng vui sướng tựa như từng cơn sóng điên cuồng đánh vào bờ, giờ phút này anh chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc đến thế này.

Họ tựa như hoàng tử và công chúa trong truyện cổ tích, tìm được hạnh phúc.

Nhưng thường lệ, người càng hạnh phúc thì lại càng đau khổ, họ cũng không ngoại lệ.

Ngày hôm sau, phóng viên của tất cả tạp chí lớn phơi bày thân thế của Cố Tuyết Y, thì ra chính là vợ chưa cưới của tổng giám đốc tập đoàn Bùi thị, kết quả hơn mười năm trước biến mất, bây giờ lại trở thành vợ chưa cưới của gia tộc Bách Lý, còn nói cô là người phụ nữ ham hư vinh, vì tiền tài mà không tiếc ở cùng một chỗ với thiếu chủ Bách Lý.

Dưới lầu chật ních phóng viên truyền thông, ánh đèn chớp tắt liên tục, giọng mấy phóng viên truyền thông vang lên không ngừng.

Tiếng ồn khiến Cố Tuyết Y cảm thấy đau đầu, cô không cách nào tĩnh tâm viết tiểu thuyết.

Vương Tiểu Vi mát xa đầu giúp cô, giảm bớt cơn đau.

Trong thư phòng.

Bách Lý Hàn Tôn cầm tờ báo trên bàn lên, hung hăng lạnh lùng ném vào mặt quản gia Phó. Đồng tử đen như đêm tối tràn đầy phẫn nộ, “Không phải đã bảo ông xử lý chuyện từ hôm qua sao? Đây là năng lực của ông à?”

Sắc mặt quản gia Phó sợ hãi, vội cúi đầu xuống nhìn dưới chân, “Thiếu chủ, thật xin lỗi! Hôm qua tôi đã cảnh cáo những người đó phải an phận thủ thường, không nghĩ tới bọn họ lại gây ra chuyện này, thật sự xin lỗi!”

“Lúc trước tôi điều tra Tuyết Y tổn không ít thời gian, chẳng lẽ phóng viên còn lợi hại hơn cả cấp dưới của tôi?” Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng nhìn quản gia Phó, giọng lạnh lẽo tựa như ẩn chứa ý tứ khác.

Nhưng khiến trong lòng quản gia Phó run lên, sắc mặt hơi do dự, mặc dù nhanh chóng biến mất nhưng Bách Lý Hàn Tôn lại thấy rất rõ ràng.

“Xem ra là tôi phải thay đổi cấp dưới mới được, năng lực còn không bằng đám phóng viên truyền thông, vậy không bằng tôi mời đám phóng viên đó làm là được rồi!”

Quản gia Phó không khống chế nổi toàn thân run rẩy.

Ông chăm sóc Bách Lý Hàn Tôn lâu như vậy, vốn rất hiểu rõ nhất cử nhất động của Bách Lý Hàn Tôn, nhưng lúc này ông phát hiện ông một chút cũng không đoán được Bách Lý Hàn Tôn muốn làm gì.

Càng muốn nhìn rõ lại càng mơ hồ, tựa như nước rót vào tro bụi, đục ngầu đen ngòm, nhưng lại cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

“Quản gia phó, ông ở bên cạnh tôi bao lâu rồi?”

“Thiếu chủ....” Quản gia Phó kinh hoàng ngược mắt nhìn Bách Lý Hàn Tôn, đây cũng là lần đầu tiên từ trước tới giờ ông có hành vi không lễ phép.

Sắc mặt Bách Lý Hàn Tôn không thay đổi, tiếp tục lạnh giọng nói,

“Ông nên biết tôi tuyệt đối không tha thứ cho người không trung thành với tôi.”

“Thiếu chủ....” Đáy mắt quản gia Phó nhanh chóng đỏ bừng.

“Ông có thể phải trả giá đắt cho hành vi của ông.”

“Thiếu chủ!” Quản gia Phó đột nhiên quỳ xuống, ông quay mặt về phía Bách Lý Hàn Tôn, cầu xin nói, “Xin thiếu chủ cho tôi một cơ hội nữa, từ nay về sau tôi tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm!” Ông không nỡ bỏ thiếu chủ, không nỡ bỏ thiếu chủ mà ông nhìn từ nhỏ đến lớn, không nỡ bỏ....

“Lúc trước tôi đã cho ông cơ hội, nói ông không cần lo những chuyện đó, còn ông lại cố tình không nghe.” Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn liếc nhìn bên cạnh, đồng tử thâm trầm lóe lên, hai tay cuộn chặt, gân xanh nổi cuồn cuộn trên mu bàn tay.

“Thiếu chủ....” Giọng trầm thấp đau đớn, nước mắt rơi xuống.

“Hôm nay ông rời khỏi đây đi, tôi không muốn nhìn thấy ông nữa.”

“Thiếu chủ....” Quản gia Phó nhìn bóng lưng anh khẽ gọi.

Bách Lý Hàn Tôn đi về phía Cố Tuyết Y, anh ngồi xuống cạnh cô, ôm chặt eo cô, sắc mặt lạnh lùng nặng trĩu.

Vương Tiểu Vi giật mình, hoang mang nhìn quản gia Phó quỳ trước cửa thư phòng.

Lúc này quản gia Phó vô cùng nhếch nhác, so với ngày thường quả là một trời một vực.

Vương Tiểu Vi liếc nhìn Bách Lý Hàn Tôn trên sofa, mím môi do dự, rốt cuộc cô có nên nói giúp quản gia Phó hay không đây.

Cố Tuyết Y thấy anh khác thường, đôi mắt trong suốt dần tĩnh lặng lại, cảm lạnh lùng căng cứng, lúc ngẩng đầu nhìn anh đôi mắt đã trong suốt.

“Anh làm sao vậy?” Cô nhẹ nhàng hỏi.

Cầm anh căng cứng, không muốn lên tiếng, nhưng khi anh nhìn cô thì đôi mắt dịu dàng hẳn.

Quản gia Phó bước nặng nề đi tới, tựa như chân ông bị cột một tảng đá nặng ngàn vạn cân, ông đi tới trước mặt Bách Lý Hàn Tôn, quỳ xuống.

“Thiếu chủ, xin ngài hãy cho tôi một cơ hội nữa, sau này tôi.....”

“Tiểu Vi, cô xem rồi dọn dẹp đồ đạc cho quản gia Phó rời đi đi.” Bách Lý Hàn Tôn bỗng đứng dậy, anh không quên kéo cả Cố Tuyết Y theo.

“Dạ!”

Bách Lý Hàn Tôn còn chưa bước được mấy bước, Cố Tuyết Y kéo anh dừng lại, hơi ngửa đầu nhìn anh, “Quản gia Phó, tôi muốn nghe xem rốt cuộc quản gia Phó đã làm gì, anh cũng ngồi xuống đi!”

“Anh.....”

“Xin anh!” Cố Tuyết Y lắc lắc cánh tay anh, tư thế như đang làm nũng với anh.

Sắc mặt Bách Lý Hàn Tôn lạnh như băng, ngực phập phồng không

ngừng, trên thực tế trong lòng anh đang giãy dụa.

Sau một lúc lâu, anh không nói không rằng, Cố Tuyết Y kéo anh ngồi trở lại trên sofa.

“Rốt cuộc là chuyện gì? Anh ấy bảo ông rời đi, quản gia Phó, ông nói thử xem.” Đôi mắt màu hổ phách tĩnh lặng như biển rộng.

“Xin lỗi! Thật sự xin lỗi, tôi không nên thàm dung túng bọn họ nói năng lỗ mãng với tiểu thư Cố, xin lỗi, chuyện trên báo chí là do tôi cố ý tiết lộ cho tòa soạn báo biết, còn hôm qua báo chí đưa tin, vốn tôi có thể ngăn cản nhưng tôi đã không làm vậy, thật xin lỗi, xin lỗi tiểu thư Cố....”

Sắc mặt Cố Tuyết Y lạnh nhạt, đôi mắt lạnh lùng nhìn quản gia Phó, giọng lạnh như băng hỏi, “Tại sao ông phải làm vậy? Tôi và ông không thù không oán.”

Hôm nay cô đau đầu không phải vì đám phóng viên truyền thông dưới lầu nói chuyện ầm ĩ, mà vì bây giờ tin tức vừa phát ra, chuyện phía sau cũng sẽ theo mà đến.

Từ khoảnh khắc cô đón nhận Bách Lý Hàn Tôn, cô đã nghĩ sẽ không sống bình yên được, nhưng cô không ngờ nó lại đến nhanh như vậy.

Hết chương 22

Quyển 3 - Chương 23: Cầu hôn

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cuộc sống bình thản của cô chính thức đã trở thành quá khứ. LQĐ

Quản gia Phó nhìn Cố Tuyết Y, sau hồi lâu, đồng tử hiện vẻ phức tạp, lắng đọng một hồi ông mới nói, “Từ khi thiếu chủ quen biết tiểu thư Cố, cả người đều thay đổi vì tiểu thư Cố, thiếu chủ cao cao tại thượng như vậy, thân phận tiểu thư Cố thấp kém như thế....”

“Ông là nghĩ tôi không xứng với Bách Lý Hàn Tôn anh sao?”

Quản gia Phó im lặng.

“Cho nên vì vậy lần trước ông về Pháp đã nói chuyện của chúng tôi cho phu nhân đúng không? Sau đó mới có Mộ Tâm Nghiên tới đây, đúng không?” Cố Tuyết Y lạnh nhạt nhìn ông ta.

Đôi mắt quản gia Phó thâm sâu, tựa như lướt qua sự kiên định, “Thiếu chủ là tôi nhìn lớn lên, ngài ấy nên tìm được thứ tốt nhất, ngài ấy không nên vì ngài mà bỏ đính hôn với tiểu thư Mộ, còn phu nhân cẩn thận quan tâm thiếu chủ, nhưng vì ngài, thiếu chủ không thêm để ý tới, ngài không biết phu nhân đau lòng khổ sở cỡ nào đâu.”

“Phu nhân đau khổ cỡ nào trong miệng ông thì tôi không biết, nhưng tôi biết cha mẹ đều thích lấy cớ là con cái để tiến hành can thiệp mọi chuyện của con cái, phu nhân ông chính là người như vậy. Nếu như bà ấy quan tâm tới cảm thụ của Bách Lý Hàn Tôn thì anh ấy cũng

không đối với bà ấy như thế, Mộ Tâm Nghiên không phải anh ấy cần, phu nhân của ông lại âm thầm kiên quyết đưa cho anh ấy, là người ai cũng sẽ thấy phản cảm.”

Cố Tuyết Y lẳng lẳng nhìn quản gia Phó, “Ông cũng cấm cờ lên người Bách Lý Hàn Tôn sắp xếp tất cả, nhưng ông biết không? Nhất cử nhất động của ông lại tổn thương anh ấy, anh ấy xem ông như tay chân không thể thiếu, nhưng chính ông lại bẻ gãy tay chân của anh ấy, ông biết trong lòng anh ấy khổ sở bao nhiêu không?”

Bách Lý Hàn Tôn nắm chặt tay cô.

Anh cho rằng anh có thể lạnh lùng đuổi quản gia Phó đi, kết quả cô lại vạch trần suy nghĩ trong lòng anh, khiến suy nghĩ của anh phơi bày trần trụi trước mặt mọi người.

Cô nhẹ nhàng lật lại nắm tay anh.

Cô biết quản gia Phó chăm sóc anh lâu như vậy, cô hiểu tâm tình anh, nhưng không nói suy nghĩ trong lòng anh ra, vậy quản gia Phó....

“Cho nên ông không cần ở đây cầu xin chúng tôi tiếp tục giữ ông lại, anh ấy sẽ không đuổi ông, ông về Pháp đi! Trở về gia tộc Bách Lý, tôi tin phu nhân của ông sẽ không làm khó ông.” Là anh không nở, vậy thì cô giúp anh quyết định.

Cô nhìn Vương Tiểu Vi, “Em tiễn quản gia Phó ra ngoài đi!”

“Dạ!” Sắc mặt Vương Tiểu Vi nặng nề, cô hành lễ với Cố Tuyết Y.

Bọn họ vừa đi, Bách Lý Hàn Tôn kéo cả người cô vào lòng.

Mùi thơm nhàn nhạt giống mùi biển cả, chậm rãi thấm vào hô hấp của anh, phảng phất như anh không còn phiền não.

“Cảm ơn em!” Giọng trầm thấp ẩn chứa cảm xúc không nói nên lời.

Cô lẳng lặng để mặc anh ôm, ngón tay trong suốt khẽ vuốt ve lưng anh, “Không cần khách sáo.”

Cô dần lâm vào hoang mang.

Vì sao lời cô vừa nói với quản gia Phó lại quen thuộc như vậy? Rốt cuộc vì sao?

“Tuyết Y, em gả cho anh được không?” Bách Lý Hàn Tôn đột nhiên khẽ đẩy cô ra, đôi mắt đen như mực tựa như hang động sâu thẳm, vừa tình cảm nồng nàn vừa si mê, anh chăm chú nhìn cô.

Trái tim anh hoảng loạn.....

Cố Tuyết Y giật mình.

Anh thấy cô như vậy, trong lòng gấp gáp, sau đó lại vội vàng nói, “Em gả cho anh được không? Anh sẽ cho em hạnh phúc, anh sẽ rất cưng chiều em, anh cũng sẽ rất yêu em, anh nghe theo tất cả lời em nói, Tuyết Y, em gả cho anh được không? Anh thật sự rất sợ em sẽ rời khỏi anh, nếu như em rời khỏi anh, anh nhất định sẽ chết mất, hơn nữa anh sẽ nổi điên không biết mình đang làm cái gì, Tuyết Y, em gả cho anh được không?”

Bùi Khê Minh xuất hiện, anh thật sự rất không yên lòng, hiện tại tất cả mọi người đều biết quá khứ cô thuộc về Bùi Khê Minh, còn anh sau này mới tìm được cô, đối với anh như vậy là không công bằng, vô cùng bất công. Cô chính thức trở thành người phụ nữ của anh, anh

mới cảm thấy công bằng.

Cố Tuyết Y nhìn anh, đôi mắt màu hổ phách mỹ lệ lấp lánh như ngọc lưu ly, “Chuyện này có phải nhanh quá không?” Cô mới quyết định ở cùng anh chưa bao lâu, chuyện giữa cô và Khê Minh còn chưa xử lý xong, hơn nữa họ quen biết cũng chưa lâu lắm, cứ như vậy tiến vào lễ đường thì quá nhanh, khiến người ta cảm thấy trở tay không kịp.

“Em biết chuyện của Khê Minh khiến anh cảm thấy không an toàn, nhưng anh có thể thử có lòng tin với em được không? Em đã chọn ở cùng anh, như vậy quyết định này vĩnh viễn sẽ không thay đổi, trừ phi là anh phản bội em.” Giọng nhẹ nhàng như lông ngỗng.

“Nếu quyết định của em không thay đổi, vậy vì sao em không thể gả cho anh chứ? Tuyết Y!” Anh nhìn cô thật sâu, vẻ mặt trắng noãn trước mắt vẫn mỹ lệ như trong giấc mơ mỗi ngày anh gặp, đẹp đến mức khiến anh điên cuồng, khiến anh yêu thích không buông tay, nhất định phải tìm được cô. “Anh yêu em, anh muốn cùng em trở thành vợ chồng, chúng ta vĩnh viễn ở cùng một chỗ không chia lìa.”

Đáy mắt Cố Tuyết Y hơi do dự, giờ phút này lòng cô phức tạp vô cùng, rất đổi hỗn loạn.

“Máu của anh đang chảy xuôi reo hò dục vọng muốn em, Tuyết Y, em gả cho anh, anh vĩnh viễn sẽ không phản bội em, được không?” Giọng trầm thấp tràn đầy hấp dẫn, nhưng lại tựa như đang ru cô ngủ, lòng cô dường như càng loạn hơn! Có điều trong đầu cô lại vô cùng rõ ràng, cô muốn gả cho anh, hình như sớm đã có suy nghĩ như vậy.

“Em....”

Tay Bách Lý Hàn Tôn nắm vai cô bỗng nhiên run rẩy, hơi đỏ mồ hôi, anh nín thở căng thẳng nhìn cô.

“Anh muốn em gả cho anh mà ngay cả hôn nhân anh cũng không có à.”

Anh cười khẽ, cười vô cùng chói mắt, giờ phút này ngũ quan tuần mỹ đẹp hơn bất kỳ vật nào trên thế giới này, có lẽ Khê Minh dùng từ yêu tinh để hình dung, vậy thì anh có thể dùng tư hồ ly để tưởng tượng.

Vừa cao quý vừa thông minh, thông minh lại còn giao hoạt, nếu như anh không như thế sao có thể nhanh chóng hạ gục lòng cô được.

“Chỉ cần em đồng ý, em muốn nhận theo phong cách gì anh cũng tặng cho em, cho dù em muốn tất cả cũng được.” Hiện tại anh vui đến mức nói năng hơi lộn xộn.

“Đồ ngốc.” Cô ra vẻ tức giận gõ đầu anh một cái, hờn dỗi nói, “Muốn nhiều nhẫn như vậy em cũng chẳng thể ăn, một chiếc nhẫn là được rồi, nhưng nhất định là phải tự anh chọn đó.” Cô cười thản nhiên, đôi mắt lấp lánh như pháo hoa chiếu rọi lòng anh ấm áp, anh gật đầu đồng ý với cô.

Hiện tại, anh vô cùng hạnh phúc, tựa như đang ở trong mộng ảo, cho dù mộng anh cũng muốn nắm tay cô không cho cô đi.

“Nhưng anh phải đồng ý với em một việc nữa.” Cố Tuyết Y nhìn anh.

“Chuyện gì?”

“Hôn lễ của chúng ta từ từ hãy cử hành được không?” Đôi mắt giống như bầu trời lẳng lẳng nhìn anh.

“Anh đồng ý với em.” Anh biết bây giờ cô đang nghĩ xử lý chuyện của Bùi Khê thế nào, nhưng để đảm bảo anh vẫn nói, “Trước hết

chúng ta đăng ký kết hôn đã.”

Cố Tuyết Y chần chừ một giây, “Được, em đồng ý với anh.” Như vậy sẽ loại bỏ sợ hãi trong lòng anh!

Đáy mắt xẹt qua vẻ đau lòng, cô duỗi tay khẽ vuốt mặt anh.

Cảm giác lòng bàn tay ấm áp, Bách Lý Hàn Tôn cười cười, dùng mặt cọ xát lòng bàn tay cô.

Bên ngoài, cánh hoa đào nhảy múa theo làn gió, rèm cửa bay trong không trung, dưới lầu, đám phóng viên truyền thông dường như cũng chẳng còn ồn ào.

Bầu không khí hạnh phúc tiếp tục lan tràn.....

Tập đoàn Trương thị.

Nhan Mộng Lam bước đi giẫm lên mặt đất khe khẽ, một thân quần áo đen trắng trông khí thế cô như nữ vương, phía sau cô có mấy nhân viên cấp cao đi theo sát.

Lương Mẫn Dạng nhìn thấy Nhan Mộng Lam, sắc mặt hơi cứng lại, nhưng cô ta vẫn cười mời Nhan Mộng Lam vào phòng họp chờ.

Sau một hồi, Trương Dịch Dương đẩy cửa phòng họp chậm rãi đi vào vị trí chủ tọa của anh ta.

Vẻ mặt anh ta như đứa trẻ lớn xác bị làm hư, cười bất cần đời, ngồi xuống.

Anh ta nhìn Nhan Mộng Lam “Hôm nay cô đến rất sớm, xin lỗi tôi đến hơi muộn!”

Đáy mắt Nhan Mộng Lam lạnh như băng, nhìn anh ta, “Tổng giám đốc Trương là người bận rộn, lần nào đến chúng tôi cũng phải chờ anh, tôi đã thành thói quen, cuộc họp hôm nay bắt đầu đi!”

Trương Dịch Dương bình tĩnh nhìn cô, đôi mắt tỏ ra nghi ngờ, hai tay anh ta đặt trên bàn hội nghị, “Chẳng lẽ cô không biết hôm nay trên báo có chuyện gì lớn sao?”

Nhan Mộng Lam khẽ chau mày, “Anh muốn nói gì cứ việc nói thẳng, đừng quanh co lòng vòng.”

Lúc này cửa phòng họp lại mở ra, Lương Mẫn Dạng bưng trà và café vào.

“Trên báo hôm nay lại đưa tin về chị họ cô, nghe nói chị họ cô vốn có chồng chưa cưới, mười năm trước cô ấy rời khỏi nhà, chuyện rất cuộc là thế nào? Cô có thể nói qua với tôi chút được không?”

Nhan Mộng Lam trừng mắt, “Tổng giám đốc Trương trở nên nhiều chuyện như phụ nữ từ khi nào vậy hả?” Cô chuyển qua chính thức nhìn mặt anh ta, đáy mắt dò xét, “Khó trách, thì ra tổng giám đốc Trương nhiều chuyện cũng là có nguyên nhân.”

“Nguyên nhân gì?” Đáy mắt lóe lên tràn ngập tò mò.

“Nguyên nhân là vì bộ dạng anh cũng giống phụ nữ.” Giọng lạnh như băng rơi trên người Trương Dịch Dương.

“Nhưng có chỗ khác không giống phụ nữ, nếu như cô không tin thì hoan nghênh cô tới thử, tôi sẽ tùy ý cô xử trí.” Đôi mắt Trương Dịch Dương lộ vẻ quyến rũ, nháy nháy nhìn Nhan Mộng Lam, tràn trệ mời gọi động tác của cô.

Sắc mặt Nhan Mộng Lam lạnh lùng, cô mím chặt môi, đôi mắt lạnh lẽo quật cường, khiến người trong phòng họp sồn tóc gáy, toàn thân run rẩy.

Ngực cô hơi phập phồng, ngón tay xiết chặt.

Càng quen biết Trương Dịch Dương sẽ càng cảm thấy anh ta chính là kẻ vô lại, hơn nữa còn là kẻ vô lại siêu cấp khó chịu, rảnh rỗi thích quyến rũ người khác.

“Nếu tổng giám đốc Trương anh muốn chơi đùa thì tôi đây thật sự không có thời gian chơi cùng anh, nhưng ngược lại anh có thể chơi với thư ký của anh, tôi tin cô ta sẽ rất nguyện ý.” Mỗi lần cô tới đây sắc mặt Lương Mẫn Dạng đối với cô có vài phần khác thường, chắc là yêu Trương Dịch Dương.

“Thì ra là Lam Lam ghen tị, nếu như em không thích thấy cô ta thì tôi có thể chuyển cô ta đi.” Trương Dịch Dương cợt nhả không thay đổi, đôi mắt tiếp tục nhìn cô.

Anh ta càng chứng kiến cô lạnh lùng thì anh ta càng muốn đánh tan biểu hiện trên mặt, hơn nữa thấy cô gây khó dễ cho anh ta, bộ dạng thực sự quá hấp dẫn người khác, thậm chí còn hấp dẫn hơn tất cả những phụ nữ anh ta từng gặp.

Vẻ mặt Nhan Mộng Lam lạnh lùng, dù cô không nhìn thấy Lương Mẫn Dạng nhưng cũng cảm thấy nổi oán hận nồng đậm.

“Cả đời này gì tôi cũng ăn, nhưng lại không thích ăn dấm, anh chuyển thư ký đi cũng chẳng quan hệ gì tới tôi, tổng giám đốc Trương, chúng ta vẫn nên trở lại chuyện chính đi! Lát nữa tôi còn bận những việc khác.”

“Chuyện chị họ cô, cô định làm thế nào?” Trương Dịch Dương mở tài liệu ra, nhìn cô hỏi tiếp.

“Tôi nghĩ những chuyện này hẳn do thiếu chủ Bách Lý xử lý, không phải chuyện anh cần lo lắng, hay là nói anh cũng thích chị họ tôi rồi hả? Nếu như vậy đây được xem là hành vi đoạt vợ bạn đấy, hành vi này thật sự khiến người ta cảm thấy anh đáng xấu hổ lắm.” Nhan Mộng Lam nói một tràng liên tục, không chút nào để Trương Dịch Dương có cơ hội trả lời.

Hết chương 23

Quyển 3 - Chương 24

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Tôi tin nếu chuyện này để thiếu chủ Bách Lý biết, chỉ sợ những ngày an nhàn của anh cũng kết thúc.” LQĐ

“Lam Lam!” Trương Dịch Dương khoa trương gọi, trong giọng nói xen lẫn ý vị làm nũng, đôi mắt chăm chú nhìn cô, ánh mắt kia tựa như biển rộng vô hạn, khiến người ta muốn sa vào mắt anh ta, “Người tôi thích là em, sao em có thể giao tôi cho chị họ chứ? Em thật sự làm tổn thương trái tim tôi!”

Lời này như một quả bom nổ tung trong phòng họp, người ngồi trong phòng đều nhìn Nhan Mộng Lam không chớp mắt, trong mắt họ có kinh ngạc, có ngẩn ngơ, có dò xét chờ đợi.....

Duy chỉ có đôi mắt Lương Mẫn Dạng tràn đầy oán hận liếc nhìn Nhan Mộng Lam, ngón tay xiết chặt vào nhau, ngực phập phồng không ngừng, cô ta hít sâu một hơi, tựa như làm thế mới khiến oán hận trong lòng cô ta bị dập tắt.

Đáy mắt Nhan Mộng Lam hờ hững, lại lộ vẻ châm chọc, khóe miệng cười lạnh nhìn Trương Dịch Dương, “Tổng giám đốc Trương là người sắt, sao có thể bị đau lòng chứ? Hơn nữa, tổng giám đốc Trương cần phụ nữ kiểu gì không có? Vì sao cứ cố tình nói đùa yêu tôi đây? Tôi có bạn trai rồi.”

Trên người cô không ngừng tản ra khí chất xa cách lạnh lùng, từng tia nắng lọt vào phòng khiến căn phòng sáng rực, cô cao quý như

hoa sen trên núi tuyết, nhưng đồng thời lại có khí chất mạnh mẽ của nữ vương.

“Em có bạn trai?” Trương Dịch Dương nhíu mày, hành động này có thể kẹp cả muỗi, khuôn mặt tuấn tú lập tức lạnh xuống, anh ta nhìn Nhan Mộng Lam, đáy mắt trách cứ, “Anh ta là ai? Sao em có thể có bạn trai? Em lập tức chia tay với anh ta đi.”

Nhan Mộng Lam lạnh lùng nhìn anh ta, hít một hơi thật sâu, bộp một tiếng khép tài liệu lại, “Tổng giám đốc Trương, chúng ta miễn cưỡng thì có thể gọi là quan hệ hợp tác, anh không có quyền can thiệp chuyện của tôi, ngay cả ba mẹ tôi họ cũng không thể can thiệp tôi nữa là.”

Trong lòng cô, cô chính là nữ vương quyền thế, tất cả chuyện của cô đều do cô tự mình làm chủ, cho dù tương lai có chồng cũng không thể can thiệp bất cứ quyết định gì của cô.

“Xem ra hôm nay tổng giám đốc Trương không có tâm tư để họp, như vậy hoãn họp lại đi! Tôi có việc không tới, tôi sẽ phái người tới họp!” Cô không hề nhìn Trương Dịch Dương, đẩy ghế ra cao ngạo đứng lên, mấy nhân viên cấp cao cũng đứng lên theo cô, cô đi, bọn họ theo sát sau lưng.

Cô giống như nữ vương cao ngạo, dẫn đầu đám người rời khỏi phòng họp.

Còn Trương Dịch Dương ngưng mắt nhìn bóng dáng cô, đáy mắt tức giận lạnh lẽo, hơi nhếch môi, ngược lại anh ta muốn xem ai dám tranh đoạt phụ nữ cùng anh ta, ông đây không bắt người rồi đánh cho nó chết khiếp mà được à.

Biệt thự xa hoa của nhà họ Tiêu.

Hai ngày nay cửa tiểu khu biệt thự có rất nhiều phóng viên truyền thông vây kín, Giang Hiểu Cầm muốn ra ngoài cũng không được, may là Dương Kỳ Dục gian nan bảo vệ Tiêu Nhã Mạn an toàn đi vào cửa biệt thự.

Từ trước tới giờ đối với Dương Kỳ Dục, Giang Hiểu Cầm đều nhiệt tình như lửa, cười vô cùng xán lạn, lúc thì chuẩn bị hoa quả mời Dương Kỳ Dục, lúc thì chuẩn bị đồ ăn cho Dương Kỳ Dục, lúc thì chuẩn bị đồ ngọt cho Dương Kỳ Dục, lúc thì lôi kéo Dương Kỳ Dục, ba người cùng chơi mạt chược, đánh bài ăn được tiền của Dương Kỳ Dục, cuối cùng bà xấu hổ trả tiền lại cho anh.

“Bác gái, bác không cần khách khí thế đâu ạ, tiền này là bác thắng được, vậy nên thuộc về bác.” Về mặt Dương Kỳ Dục tươi cười dịu dàng, vô cùng khiêm tốn lễ phép.

“Nhu vậy sao được, con đặc biệt theo bác giải buồn mà bác thắng con nhiều tiền như vậy bác áy náy, con cầm lấy đi!” Giang Hiểu Cầm dứt khoát nhét tiền lại cho anh.

Dương Kỳ Dục cầm tiền trong tay, anh lại nhìn Tiêu Nhã Mạn, “Chuyện này.....”

Tiêu Nhã Mạn không nhịn được cười, đôi mắt lóe sáng như hoa hướng dương dưới ánh mặt trời, rục rĩ, “Anh nên nhận lại đi! Nếu không mẹ em chắc sẽ không cho anh về, cứ nhét trả lại cho anh đó.”

Dương Kỳ Dục cười cười, bất đắc dĩ cầm lấy.

“Kỳ Dục, cảm ơn con, lâu lắm rồi bác không vui thế này, bác buồn đến sắp nghe thở rồi.” Giang Hiểu Cầm cười vỗ nhẹ ngực bà.

“Bác gái, bác thích là được, sau này con lại ghé cùng chơi mặt chược với bác.”

“Đây chính là con nói đó nhé, sau này bác gọi Tuyết Y nữa, bốn người chúng ta có thể đánh mặt chược rồi.”

Khuôn mặt tươi cười của Tiêu Nhã Mạn đột nhiên giật mình, “Mẹ! Tuyết Y có gọi điện cho mẹ không?”

“Không! Sao vậy?”

“Báo chí đưa tin mẹ xem chưa?”

“Chưa, mấy chuyện kia có bao nhiêu sự thật, chờ chuyện giày vò hai ba ngày thì qua hết.” Giang Hiểu Cầm nhìn cô, nhẹ nhàng nói.

Tiêu Nhã Mạn ngẩn ra không nói gì.

Giang Hiểu Cầm lại nói, “Không phải con cho mấy chuyện kia là thật đó chứ? Nếu như là thật vậy Tuyết Y thực sự vất vả lắm.” Mười chín tuổi đã lẻ loi một mình vừa học vừa làm, tất cả tiền chỉ đủ đóng học phí, ăn toàn đồ ăn kém chất lượng, có khi còn chẳng kịp ăn cơm, may là bà kêu Nhã Mạn mang đồ ăn tới trường học chia một ít cho Tuyết Y.

Bà thở dài một hơi, “Tuyết Y thật là đứa bé số khổ, tính nó tốt như vậy, rời nhà kia thì trừ khi chỗ đó làm gì tổn thương đến nó, mới khiến nó hạ quyết tâm rời đi, mười năm rồi, mẹ không thấy nó có nửa phần nhớ nhà, mẹ chỉ thấy nó cố gắng làm việc vì cuộc sống, thật sự khiến người ta đau lòng. Nếu giúp nó, nó sẽ chạy trốn thật xa, thật là một đứa trẻ quật cường.”

Mí mắt Tiêu Nhã Mạn rũ xuống, cô cũng không lên tiếng.

Bầu không khí lập yên tĩnh lại, chỉ nghe tiếng ba người họ hít thở.

Dương Kỳ Dục nhìn Tiêu Nhã Mạn rồi nhìn Giang Hiểu Cầm, cười an ủi nói, “Bác gái, mọi người đều trước khổ sau sướng, con tin cô ấy biết bác lo lắng cho cô ấy như vậy, trong lòng cô ấy sẽ áy náy, chẳng phải bây giờ Tuyết Y đang hạnh phúc sao? Có thiếu chủ Bách Lý chăm sóc cô ấy, trong bữa tiệc tối qua, thiếu chủ Bách Lý đã tuyên bố với tất cả mọi người Tuyết Y chính là vị hôn thê của anh ta.”

“Chuyện này có thật không?” Giang Hiểu Cầm sốt ruột nhìn Tiêu Nhã Mạn, thấy Tiêu Nhã Mạn gật đầu bà mới lộ ra nụ cười thoải mái hoặc như vui vẻ cũng có thể là hạnh phúc, “Bây giờ Tuyết Y có người chăm sóc mẹ cũng yên tâm, hiện người làm mẹ lo nhất chính là con đó.”

Khóe miệng Tiêu Nhã Mạn cười cứng ngắc, cô rũ mắt xuống, trốn tránh ánh mắt Giang Hiểu Cầm.

Dương Kỳ Dục lấy cớ rời đi, vào toilet.

“Mặc dù con đã về bên nhà họ Lăng nhưng mẹ nhìn ra con không vui vẻ gì, mẹ cũng chẳng biết vì sao con lại tiếp tục ở cùng một chỗ với Lăng Hi Dạ, nó đã đối xử với con như vậy, còn còn nghĩ tới nó? Mẹ đồng ý với Tuyết Y không hỏi chuyện của con và Lăng Hi Dạ, mẹ vẫn muốn nói với con, con gái Giang Hiểu Cầm ta không thể không có cốt khí như vậy....”

“Mẹ! Còn không còn thương anh ta nữa, cho nên mẹ đừng lo lắng cho con, con không sao, qua một thời gian nữa con sẽ rời khỏi nhà họ Lăng, mẹ yên tâm đi ạ!” Cô ở lại nhà họ Lăng cũng là vì tiếng tăm hai nhà, mặc dù cô biết ba mẹ cô không quan tâm những thứ này, nhưng bây giờ cô lại vô cùng quan tâm, cô đã bất hiếu rồi, cô không muốn lại mang đến phiền toái cho cho nhà mình, cô càng không cho

phép trên mặt những người cô yêu thương nhất mang về u ám.

“Nhã Mạn, ngày nào mẹ chưa thấy con hạnh phúc, sao mẹ yên tâm về con?” Giang Hiểu Cầm vươn tay cầm tay cô, tay kia dịu dàng đặt trên mu bàn tay cô, bà khẽ vuốt ve, “Hôm nay mẹ nhìn ra Kỳ Dục rất thích con, cậu ấy là đứa trẻ tốt, sớm biết như vậy mẹ đã gả con cho cậu ấy rồi.” Nét mặt bà đau khổ, ánh mắt hiền từ nhìn Nhã Mạn, “Có thể duyên phận các con không đủ sâu!”

“Mẹ!” Giọng Tiêu Nhã Mạn xen lẫn vẻ khổ sở, “Mẹ thật sự không cần lo cho con, con sẽ tìm được hạnh phúc thuộc về mình.” Đôi mắt cô đỏ bừng ướn át, “Mẹ nhìn Tuyết Y ấy, khi đó mẹ lo cậu ấy không gả ra được, bây giờ thì cậu ấy rất hạnh phúc đó thôi! Cho nên mẹ, mẹ đừng lo lắng cho con nữa.”

Giang Hiểu Cầm không lên tiếng ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng lắc lư như ru cô ngủ khi còn bé, bàn tay đầy ấm áp, vỗ lưng cô rất có tiết tấu.

Dương Kỳ Dục đứng ở cột đá nhìn hai người, đáy mắt hiện lên quyết định nào đó.

Ánh mặt trời treo cả buổi, mây trắng phảng phất như nhuộm màu lửa, gió nhẹ nhàng trong trẻo thổi vi vu, cảnh bạch dương xanh biếc đứng đưa vang xào xạc, cửa tiểu khu đầy cây xanh, phóng viên truyền thông bị bảo vệ tiểu khu đuổi ra cửa, nếu như không đi hoặc còn vào trong cửa tiểu khu lần nữa thì quản lý tiểu khu sẽ khởi tố đám phóng viên truyền thông tội quấy rối người khác nghỉ ngơi.

Trong tiểu khu rốt cuộc cũng khôi phục yên tĩnh ngày thường, cây đào dưới lầu khẽ đong đưa, nhánh cây vui vẻ lay động, cánh hoa màu hồng dưới ánh mặt trời chiếu rọi, tựa như càng thêm đỏ, bay xuống đất, trong không khí lan tràn mùi hoa đào tươi mát.

Mấy chiếc xe sang trọng đi vào tiểu khu, đỗ dưới cây đào.

Có mấy người con trai mặc đồ tây, còn hai cô gái bung hai chiếc hộp lồng lẫy.

Họ đi vào trong tòa nhà.

Mấy chiếc hộp lồng lẫy mở ra trước mặt Cố Tuyết Y, mấy chiếc nhẫn kim cương lấp lánh hiện ra trước mặt cô, trên mỗi mặt nhẫn đều đính kim cương 2 carat, cô nhìn mà hoa cả mắt.

Cô thờ dài, xoay người nhìn Bách Lý Hàn Tôn, “Không phải anh kêu em chọn chứ!” Không phải sáng nay cô đã nói chỉ cần anh cẩn thận chọn một nhẫn là được rồi sao? Rõ ràng anh không để lời cô nói trong lòng.

Khóe miệng Bách Lý Hàn Tôn cười khế, hai tay nắm tay cô, đáy mắt thâm sâu nhìn cô, “Những chiếc nhẫn này là do anh tỉ mỉ chọn lựa ra đó, chỉ là anh không biết em thích chiếc nào cho nên bảo người ta mang toàn bộ tới.”

“Anh nói đi làm chính là vì đi mua nhẫn?” Cố Tuyết Y lạnh mặt, đáy mắt lẳng lẳng nhìn anh.

Trong lòng cô không ngừng thờ dài, bất lực.

Truyện xuất hiện ở trang khác ngoài Lê*QU, Ý*ĐÔN là do copy vô liêm sỉ

“Ừ!” Bách Lý Hàn Tôn cười nhìn cô, nụ cười kia ngây ngô hồn nhiên như em bé, so với vẻ bá đạo lạnh lùng ngày thường, hoàn toàn không phải là cùng một người.

Cố Tuyết Y nhìn lại anh, đáy lòng bỗng ngẩn, đồng tử tĩnh mịch như biển rộng lóe lên, lông mi dài che dấu chuyện trong đôi mắt, có bóng mờ rơi trên mặt.

Mấy người con trai con gái hơi cúi đầu không dám nhìn ai.

Vương Tiểu Vi đứng lặng im, nhưng cô lại cười vô cùng vui vẻ.

Rốt cuộc tiểu thư cũng gả cho thiếu chủ! Tốt quá!

Hồi lâu sau, Cố Tuyết Y mới khẽ hỏi anh thích chiếc nhẫn nào.

Trên mặt Bách Lý Hàn Tôn hiếm khi biểu lộ vài phần do dự, tựa như anh rất buồn rầu, đôi mắt sâu như đêm tối vô tội nhìn cô, “Những chiếc này anh đều thích.”

Hết chương 24

Quyển 3 - Chương 25

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn Lê Quý Đôn

Khóe miệng Cố Tuyết Y không thể kiềm chế cười to, nhìn anh, “Cho dù anh thích cũng không thể mua hết toàn bộ chứ!” LQĐ

“Em thích thì anh có thể mua hết.” Bách Lý Hàn Tôn muốn chứng minh với cô mình rất thật lòng, đôi mắt thâm sâu nhìn cô, không nói gì thêm.

“Không cần như vậy, anh chọn giúp em một chiếc là được.” Khuôn mặt trắng noãn nhìn anh, đôi mắt màu hổ phách trong suốt mỹ lệ như áng mây trắng, cô cười khẽ.

Đối với mấy kim cương châu báu này cô không bàn tới yêu thích, chỉ là kết hôn cần một vật tượng trưng để nói với người ngoài, nếu không cô thật sự không thích đeo nhẫn.

“Em thích kiểu dáng nào?”

“Em thích đơn giản bình thường thoát nhìn phóng khoáng, không thích quá xa hoa, thích tương đối tiện dụng, đi đâu cũng có thể đeo nó.”

Mặt Bách Lý Hàn Tôn hướng về nhân viên bưng hộp kim cương, đáy mắt lạnh lùng thâm thúy ẩn chứa sự hạnh phúc.

Ngón tay anh với những khớp xương rõ rệt sờ từng hộp đựng nhẫn kim cương một lần, cuối cùng rơi trên một chiếc hộp tuyệt đẹp, anh

tìm nhẫn theo lời cô nói, kim cương lấp lánh chưa tới 1 carat, ba móc ôm trọn viên kim cương hoàn mỹ, có ý vị cao quý, anh nhẹ tháo nhẫn xuống, hơi nghiêng người, một tay nắm tay mềm mại của cô, đồng tử thâm sâu nhìn cô chăm chú, anh nhẹ nhàng đặt chiếc nhẫn lên ngón áp út của cô, sau đó khẽ đẩy vào.

Kim cương lấp lánh nằm giữa ngón tay cô, đẹp như sao trên bầu trời tỏa sáng.

Cố Tuyết Y nhìn nhẫn trên ngón tay, môi mềm mại như đóa hoa cong lên, anh hơi cúi người nâng tay cô lên, khẽ hôn lên ngón tay cô.

Trong lòng anh tất cả đều không thể xác định, giống như là hư ảo, ít nhất bây giờ anh biết cô thích anh, cô yêu anh.

Anh chậm rãi đứng lên, đôi mắt đen như bóng đêm tràn đầy dịu dàng nhìn cô, tựa như muốn cô sa vào sự dịu dàng của anh.

Vương Tiểu Vi làm tư thế xin mời với mấy nhân viên bưng hộp kim cương tới, họ nhẹ nhàng bước chân ra phía cửa, tiễn họ đi, Vương Tiểu Vi nhẹ tay đóng cửa lại.

Màn đêm dần buông xuống, đèn đường sáng lên.

Giang Hiểu Cầm đặc biệt giữ Tiêu Nhã Mạn và Dương Kỳ Dục ở lại ăn cơm.

Mang liên tiếp món ăn lên xong, Giang Hiểu Cầm kéo ghế ra ngồi xuống, Tiêu Như Thiên đưa một chén canh cho bà, bà nhấp một ngụm nhỏ, sau đó cười nhìn Dương Kỳ Dục, “Nồi súp sườn heo này bác hầm hai tiếng đồng hồ đó, Kỳ Dục, con nhất định phải uống nhiều chút, súp này bổ sung chất vô cần thiết cho cơ thể.”

Tiêu Nhã Mạn múc súp cho Dương Kỳ Dục, “Mẹ em làm súp rất dễ uống, vật liệu bên trong rất đều nhau, súp ở ngoài uống không được ngon thế này đâu.”

Dương Kỳ Dục nhận lấy chén uống một ngụm, khóe miệng tươi cười nhìn Giang Hiểu Cầm, “Súp này thật sự uống ngon hơn bên ngoài, lâu lắm rồi con không được uống súp ngon như vậy, ở nước ngoài tương đối ít loại súp này ạ.”

“Vậy con uống nhiều chút nhé, ăn đồ ăn nhiều vào.”

Dương Kỳ Dục gật đầu đồng ý với bà.

Lúc này tiếng chuông cửa vang lên.

Trong mắt Tiêu Như Thiên hơi hoang mang, ông nhìn Giang Hiểu Cầm, “Giờ này mà còn ai muốn tới đây?”

Vẻ mặt Tiêu Nhã Mạn giật mình, nhưng rất nhanh khôi phục bình thường lại, vì trong lòng cô đoán được là ai rồi.

Giang Hiểu Cầm nhìn thoáng qua Tiêu Nhã Mạn, sau đó đứng dậy, “Tôi đi mở cửa!”

Mở cửa ra bà thấy Lăng Hi Dạ đứng ở cửa ra vào, tỏ vẻ xụ mặt không chào đón anh ta tới.

Lăng Hi Dạ nhìn Giang Hiểu Cầm, trong mắt có sự nho nhã, ánh đèn chiếu lên ngũ quan rõ nét kia, tựa như thoát nhìn càng thêm tuần tú, anh ta làm như không thấy vẻ mặt không chào đón của Giang Hiểu Cầm, khóe miệng tươi cười, “Mẹ! Nhã Mạn có ở đây không ạ? Con gọi điện thoại cho cô ấy mà cô ấy không nghe, con lo cô ấy....”

“Nhã Mạn cũng không phải là con nít, nó đi đâu cũng có chừng mực, không giống mấy người khác, vừa kết hôn đã ném bà xã ở nước ngoài một mình, còn bản thân đi gặp bạn gái cũ.” Giang Hiểu Cầm không thể nào cao hứng liếc xéo anh ta, lạnh lùng nói.

“Mẹ! Nhã Mạn ở trong này sao?” Lăng Hi Dạ cười hỏi, nhưng anh ta lại bước lách qua người Giang Hiểu Cầm đi vào trong nhà.

Giang Hiểu Cầm nhìn bóng lưng anh ta, trên mặt lộ vẻ tức giận, đóng cửa lại ầm một tiếng.

“Thì ra ba mẹ đang dùng cơm ạ! Con cũng chưa ăn, không để ý con cũng ngồi xuống ăn cơm chứ!” Lăng Hi Dạ vừa khách khí hỏi, vừa kéo ghế ra.

Tiêu Như Thiên nhìn thấy vậy liếc người giúp việc, người giúp việc liền đi vào bếp lấy một cái chén một đôi đũa đưa cho Lăng Hi Dạ. Anh ta nhận lấy nói cảm ơn với Tiêu Như Thiên, anh ta quay đầu nhìn Dương Kỳ Dục, “Thì ra tiên sinh Dương cũng ở đây, thật vinh hạnh được ăn cơm cùng anh.”

“Tiên sinh Lăng anh quá khách sáo rồi! Có thể ngồi ăn cơm cùng anh cũng là vinh hạnh của tôi.”

Giang Hiểu Cầm nhìn bọn họ, giọng dịu dàng nói với Dương Kỳ Dục, “Con không cần để ý đến mấy người ngoài, Kỳ Dục, con ăn cơm của con đi, nếu không món này nguội thì ăn không ngon nữa.”

Lăng Hi Dạ nhìn bốn người họ cười ha hả nói chuyện, tựa như họ mới là một gia đình, Dương Kỳ Dục mới là chồng Nhã Mạn vậy, anh ta ngồi một bên không nói lời nào chen vào.

Thình thoảng Giang Hiểu Cầm gấp thức ăn cho Dương Kỳ Dục, dặn

anh ăn nhiều chút.

Bốn người họ hoàn toàn xem Lăng Hi Dạ như không khí.

Ăn xong bữa cơm, Lăng Hi Dạ nói không đến hai câu.

Lăng Hi Dạ nói phải đi về, Giang Hiểu Cầm dứt khoát mặt lạnh nói anh ta tự mình về đi.

Cuối cùng ăn xong trái cây, Dương Kỳ Dục và Tiêu Nhã Mạn mới chào tạm biệt Giang Hiểu Cầm.

Mặt Lăng Hi Dạ lạnh lùng, theo sát họ ra cửa.

Giang Hiểu Cầm vừa đóng cửa lại, anh ta nhanh một bước đi lên trước đưa tay kéo tay Tiêu Nhã Mạn, “Đi theo tôi.”

“Lăng Hi Dạ, anh muốn làm gì vậy? Anh thả tôi ra!” Tiêu Nhã Mạn bị ép bước nhanh theo anh ta, cổ tay truyền tới cơn đau rát.

Dương Kỳ Dục đưa tay ngăn Lăng Hi Dạ lên xe, dưới ánh trăng, ngũ quan anh tuấn tú như ngôi sao phim thần tượng ngôn tình, sợi tóc óng ánh, trong mắt khó có vẻ nghiêm túc, anh chống lại đôi mắt rét lạnh của Lăng Hi Dạ, “Buông cô ấy ra, chẳng lẽ anh không nghe cô ấy nói muốn anh thả ra à?”

Lăng Hi Dạ đưa tay hung hăng đẩy tay anh, con mắt thâm thúy bắn ra khí lạnh, “Đây là chuyện giữa chúng tôi, anh là người ngoài có liên quan gì? Tránh ra!”

Chân Dương Kỳ Dục loạng choạng lùi về sau một bước, đứng vững hai chân, anh nhanh chóng tiến lên cầm lấy tay Lăng Hi Dạ, “Bây giờ anh chẳng qua cũng chỉ là chồng trên danh nghĩa của Nhã Mạn,

quan hệ của anh với cô ấy còn không bằng tôi, anh hẳn là nên buông cô ấy ra.”

Trong lòng Lăng Hi Dạ vốn đã đè nén tức giận, nhìn thấy Dương Kỳ Dục khó đối phó như vậy, cơn giận sâu trong lòng anh ta lập tức bộc phát, nắm chặt tay lại vung lên mặt Dương Kỳ Dục, Tiêu Nhã Mạn giật mình, cô không kịp phản ứng.

Lăng Hi Dạ thấy Dương Kỳ Dục ngã xuống đất, không vì vậy mà coi như xong chuyện, anh ta nhắc chân đá lên người Dương Kỳ Dục.

Dương Kỳ Dục mất năng lực phản kháng, chỉ có thể thừa nhận cú đá này của anh ta.

“Đàn anh, anh không sao chứ?” Tiêu Nhã Mạn cố hết sức giãy dụa khỏi tay Lăng Hi Dạ, nhưng kết quả không như cô mong muốn, cô càng giãy dụa, Lăng Hi Dạ càng giữ chặt tay cô, tựa như đó là gông xiềng vô hình kiên cố, “Lăng Hi Dạ, anh thả tôi ra!” Cô quay đầu lại trừng nhìn anh ta.

Lăng Hi Dạ mở cửa xe đẩy cô vào chỗ ngồi kế bên, anh ta khóa trái cửa xe lại để đề phòng Tiêu Nhã Mạn mở cửa xe.

“Lăng Hi Dạ, anh mở cửa xe ra ngay, anh nghe thấy không?” Tiêu Nhã Mạn nhìn Lăng Hi Dạ bước đi, đáy mắt không che giấu được sự lo lắng và kinh hoàng, bàn tay đập liên tục vào cửa kính.

Một tay Lăng Hi Dạ kéo Dương Kỳ Dục từ mặt đất đứng lên, đôi mắt anh ta lộ ra khí lạnh trừng mắt nhìn Dương Kỳ Dục, anh ta dùng giọng chỉ hai người nghe thấy, nói, “Tôi cảnh cáo anh cách xa cô ấy một chút, nếu không, không chỉ tặng anh một cú đấm và một cú đá đơn giản như đêm này đâu.”

Tay anh ta thả vạt áo Dương Kỳ Dục ra, vòng qua xe tới vị trí lái, mở cửa xe ngồi lên, xe chậm rãi rời đi.

Dương Kỳ Dục nhìn theo, khoe miệng anh ứ đọng máu, ngón tay xiết chặt.

Về đến cổng nhà, Lăng Hi Dạ tắt máy xuống xe, dùng sức đóng cửa, sau đó mở cánh cửa khác kéo tay Tiêu Nhã Mạn lôi cô xuống xe.

Một bên tay Tiêu Nhã Mạn bị anh ta kéo, tay bên kia đánh Lăng Hi Dạ, miệng không ngừng kêu buông cô ra.

Đi vào phòng khách Lăng Hi Dạ buông cô ra, nhưng Tiêu Nhã Mạn không biết anh ta đột nhiên thả tay, loạng choạng ngã xuống sofa, nơi cổ tay nóng bỏng đau nhức.

Lý Xuân Nhu từ trên lầu đi xuống chứng kiến hình ảnh như vậy, lo lắng đỡ Tiêu Nhã Mạn ngồi dậy, đôi mắt nhìn về phía Lăng Hi Dạ, đáy mắt lộ vẻ không vui, giọng chất vấn, “Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Sao con lại đối xử với Nhã Mạn như vậy?”

Lòng ngực Lăng Hi Dạ phập phồng không ngừng, mặt lạnh, môi mím chặt, đôi mắt hừng hực lửa nóng, không nói lời nào chỉ nhìn chăm chăm Tiêu Nhã Mạn.

Lý Xuân Nhu quay đầu lại nhìn Tiêu Nhã Mạn, nhìn đến nơi cổ tay bồng bồng máu ứ đọng của cô, đáy mắt bà lập tức tràn ra vẻ đau lòng, “Có đau không? Muốn mẹ bôi thuốc cho con không?”

Trong lòng Tiêu Nhã Mạn xúc động tựa như dây cung, từng màn bị Lăng Hi Dạ bắt nạt hiện lên trong đầu cô, xua không đi, mắt cô không tự giác đỏ bừng ướt át, lông mi dài nhấp nháy dính nước, cô không ngừng hít thở để bình tâm lòng mình, nhưng càng như vậy, tâm tình

trong lòng cô càng không thể kiềm chế, nước mắt tràn ra càng lúc càng nhiều. Cô đưa tay không đau lên gạt nước mắt, nước mắt trong suốt không ngừng rơi xuống.

Lý Xuân Nhu vô cùng đau lòng, ôm cô vào lòng, tay vuốt ve lưng Tiêu Nhã Mạn, dịu dàng dụ dỗ, “Ngoan nào! Đừng khóc, đừng khóc nữa! Mẹ làm chủ cho con, nói ra mẹ sẽ làm chủ cho con, ngoan, con khóc mẹ sẽ đau lòng!”

Nước mắt Tiêu Nhã Mạn từng giọt từng giọt nhỏ xuống mặt cô, im lặng rơi xuống quần áo Lý Xuân Nhu, quần áo bà nhanh chóng ướt một mảng.

Lý Xuân Nhu trừng mắt liếc Lăng Hi Dạ, “Con nói xem, rốt cuộc vì sao con lại khiến Nhã Mạn khóc? Nó đã làm chuyện gì sai à? Mà con đối xử với nó như vậy?”

Trong lòng bà, từ lần đầu tiên gặp Nhã Mạn đã vô cùng yêu quý Nhã Mạn, coi cô như con ruột mình.

Lần trước khi con trai vứt Nhã Mạn một mình ở nước ngoài trong tuần trăng mật, lúc đó bà gọi điện thoại cho Nhã Mạn rất nhiều lần, nhưng cô không hề nhắc tới chuyện này, về sau báo chí đăng chuyện này bà mới biết, điều này càng khiến bà yêu thương Nhã Mạn thêm vài phần.

Sau đó Nhã Mạn về nhà họ Tiêu, còn bà luôn mắng Lăng Hi Dạ.

Cô gái tốt như Nhã Mạn hiện giờ thật sự rất hiếm! Nhà họ tu mấy đời mới có phúc khí cưới được người vợ tốt như Nhã Mạn.

May mắn bây giờ Nhã Mạn đã về đây ở, chuyện mới tốt lên được chút, hiện tại hai người lại bắt đầu cãi nhau.

Hết chương 25

Quyển 3 - Chương 26

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Cô ta.....” Trong mắt Lăng Hi Dạ tràn đầy phẫn nộ, chỉ vào Tiêu Nhã Mạn nhưng không biết nên nói thế nào, trong lòng anh ta ngọt ngào hoảng sợ, chỉ cần anh ta nghĩ tới Dương Kỳ Dục thì toàn thân không bình thường, không kiềm chế được nổi giận. LQĐ

“Nó làm sao? Ngược lại con nói mẹ nghe chút coi?” Sắc mặt Lý Xuân Nhu không vui, chất vấn Lăng Hi Dạ.

Lăng Hi Dạ nhếch cằm không nói lời nào, trống ngạp đập liên tục, anh ta xoay người đưa lưng về phía hai cô.

“Tại sao con không nói? Nhã Mạn là đứa trẻ tốt như vậy con lại không biết quý trọng, trong tâm hôn lại ở cùng bạn gái cũ, mẹ cho con biết, cho dù không có Nhã Mạn thì người phụ nữ tên Toa Toa kia cũng đừng hòng vào cửa nhà họ Lăng đây, cô ta lừa được con nhưng không lừa được mẹ, cô ta là mặt hàng gì mẹ một rở hai ràng, cô ta căn bản là nhắm vào địa vị tiền tài của con.”

“Đủ rồi!” Lăng Hi Dạ đột nhiên xoay người lại, đồng tử lộ ra phẫn nộ xen lẫn ảo não, anh ta nhìn Lý Xuân Nhu, “Trước đó con và Toa Toa đã chia tay rồi, vì sao mẹ không thể tin con chứ?” Bất kể anh ta giải thích thế nào thì họ đều nhận định anh ta còn ở cùng Toa Toa, ngay cả cô cũng vậy.

Ánh mắt anh ta chậm rãi nhìn Tiêu Nhã Mạn trong ngực Lý Xuân Nhu.

“Tin con? Cũng vì mẹ quá tin con, trước khi kết hôn con cam đoan với mẹ, con đã chia tay với người phụ nữ Toa Toa kia, không còn bất kỳ lui tới gì nữa, kết quả thì sao?” Đáy mắt Lý Xuân Nhu cũng giận dữ, ánh mắt hùng hổ dọa người nhìn Lăng Hi Dạ.

Lăng Hi Dạ đối mặt với bà, hít một hơi thật sâu nhưng chẳng nói gì.

Bầu không khí yên tĩnh lập tức tràn ra.

Bên ngoài, ánh trăng dịu dàng trong vắt, trong suốt vô ngần.

Trong phòng ngọn đèn tỏa sáng, đèn chùm pha lê chói mắt, tựa như tản ra từng vầng vàng sáng.

Tiêu Nhã Mạn chậm rãi rời khỏi ngực Lý Xuân Nhu, tay cô đặt trên cánh tay Lý Xuân Nhu, đầu ngón tay cô hơi run rẩy, tựa như thế giới nội tâm của cô lúc này. Cô chậm rãi ngược mắt nhìn Lý Xuân Nhu, đáy mắt xẹt qua vài phần yếu đuối lẫn kiên cường, “Mẹ! Chuyện này con không muốn nhắc tới, những thứ đó đã không còn quan trọng...” Lý Xuân Nhu đối xử rất tốt với cô, cô ghi tạc trong lòng, nhưng lòng cô đối với anh ta đã chết, không còn tồn tại, cô có gì cần phải quan tâm? Không muốn Lý Xuân Nhu vì cô mà tức giận với Lăng Hi Dạ, cho dù nói thế nào thì Lăng Hi Dạ cũng là đứa con duy nhất của bà.

Lý Xuân Nhu giật mình, một giây sau mở to hai mắt nhìn Tiêu Nhã Mạn, “Con định ly hôn với Hi Dạ?” Bà là người từng trải, bà hiểu ý tứ trong lời nói kia, nhưng bà vẫn không nhịn được muốn hỏi.

LQ:ĐÔN

Lông mi dài khẽ rũ xuống, che khuất thần sắc trong mắt cô, ngón tay Tiêu Nhã Mạn xiết chặt, Lý Xuân Nhu cảm thấy như đây là câu trả lời

của cô, bà hơi cúi người xuống, đôi mắt bà đối mặt với Tiêu Nhã Mạn, đáy mắt lộ vẻ cầu xin, “Chẳng lẽ con thật sự không muốn cho nó một cơ hội nữa sao? Nhã Mạn?”

Tiêu Nhã Mạn không chịu được ánh mắt bà, hơi nghiêng đầu qua, ánh mắt né tránh không dám nhìn Lý Xuân Nhu. Họ vốn muốn nửa năm sau mới nói với Lý Xuân Nhu chuyện này, vì sợ Lý Xuân Nhu sẽ đau khổ, nhưng bây giờ cô nên nói, vì chuyện tối nay, cô phải nói.

Lý Xuân Nhu thấy Nhã Mạn trốn tránh ánh mắt bà, trong thoáng chốc vẻ mặt bà ngẩn ngơ, bà ngồi thẳng lưng, bà nhìn mái tóc đen của Nhã Mạn, liên tục gật đầu, “Mẹ hiểu, con trở về nhà chúng ta chính là đã nghĩ sẽ ly hôn với Lăng Hi Dạ đúng không?” Bà quay đầu nhìn Lăng Hi Dạ, “Mà con cũng biết, không, phải nói các con đã sớm thương lượng xong, chờ thời gian vừa đến sẽ ly hôn, đúng không?”

Lăng Hi Dạ không lên tiếng, tỏ ý trả lời câu hỏi của Lý Xuân Nhu.

“Được lắm!” Lý Xuân Nhu từ trên ghế sofa đứng lên, bà liếc nhìn Tiêu Nhã Mạn rồi lại nhìn Lăng Hi Dạ, “Các người giấu diếm một mình tôi, không thèm để ý tới người làm mẹ là tôi đây, vội vàng ly hôn, chuyện quan trọng như vậy cũng đối gạt tôi.”

Đối mặt với sự chỉ trích của Lý Xuân Nhu, Lăng Hi Dạ và Tiêu Nhã Mạn đều không lên tiếng, bàn tay Tiêu Nhã Mạn che miệng, trong lòng vô cùng kích động, nước mắt đã khô không biết tại sao lại bắt đầu tràn ra hốc mắt, cô thật sự không cố ý lừa dối bà.

“Bên thông gia họ còn chưa biết chứ!”

Lý Xuân Nhu nhìn họ, nhưng họ vẫn không nói lời nào.

Sau một lúc lâu.

“Chuyện của các người tôi không để ý, nhưng Lăng Hi Dạ tôi cho anh biết, tôi vẫn nói câu kia, người phụ nữ đó muốn vào cửa nhà tôi, trừ khi tôi chết!” Lý Xuân Nhu giận dữ nhìn họ rồi bước lên lầu.

Đoạn truyền đến tiếng đóng cửa.

Lăng Hi Dạ lạnh nhạt nhìn cô, “Chẳng lẽ đàn anh của cô còn quan trọng hơn mẹ tôi à?”

Tiêu Nhã Mạn đưa tay từ từ lau nước mắt, đôi mắt tràn đầy lửa giận, cô trừng mắt nhìn Lăng Hi Dạ, “Tôi đây cho anh biết đừng can thiệp vào chuyện của tôi, dù sao một năm sau cũng sẽ li hôn, là anh khiêu khích ranh giới cuối cùng của tôi trước, nếu như không phải như vậy hiện giờ tôi cũng chưa nói, vì sao? Tôi cũng không vượt quá giới hạn chuyện gì, vì sao hết lần này tới lần khác anh muốn can thiệp chuyện của tôi hả? Chẳng lẽ tôi ngay cả quyền lợi kết giao bạn bè cũng không có ư?”

“Tiêu Nhã Mạn, xem như cô lợi hại!” Lăng Hi Dạ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Không, phải nói là nếu người phụ nữ đã chết tâm với người đàn ông, như vậy cô ta có thể ác gấp ngàn gấp vạn lần.”

Lăng Hi Dạ trừng mắt nhìn cô, một lát sau sắc mặt anh ta cứng lại, gật đầu, “Được, cô ác lắm! Đừng để tôi bắt được nhược điểm của cô, nếu không tôi cũng sẽ hung hăng phản kích.” Anh ta đánh giá thấp cô, anh ta đánh giá cao tình cảm cô đối với mẹ.

Tiêu Nhã Mạn sững sờ ngồi trên ghế sofa, hai chân co lại, ánh đèn sáng chói khiến cô thấy lạnh lẽo, hai tay cô ôm chặt đầu gối, ôm rất chặt.....

Đồng tử cô âm u ảm đạm.

Đêm đen hư không tối như mực, yên tĩnh, dần dần, bóng đêm biến mất, ánh mặt trời rực rỡ dâng lên.

Cố Tuyết Y và Bách Lý Hàn Tôn cùng ăn sáng như trước, nhưng hôm nay có hơi khác, thỉnh thoảng Bách Lý Hàn Tôn lại nhìn chằm chằm chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út của cô. Đôi mắt Cố Tuyết Y tĩnh lặng như bầu trời, vừa hồ hững vừa trong trẻo, cô ngậm cười ngưng mắt nhìn anh, “Anh còn như vậy thì sẽ trở giờ làm đó!”

Cầm kiêu căng dịu lại, khoe miệng mỉm cười, ngũ quan tuấn mỹ như thần Apollon dường như không còn lạnh lùng như trước, tròng mắt ẩn chứa thâm tình nhìn cô, “Hôm nay em theo anh cùng đi làm nhé! Anh lo em ở nhà một mình,” Giọng trầm thấp mơ hồ có ảo giác như trẻ con làm nũng.

Mỗi một giây một phút ở cùng cô anh đều vô cùng hạnh phúc, anh thật sự không muốn rời xa cô, anh thích dính cùng một chỗ với cô.

“Em cũng không muốn lúc anh làm việc lại nhớ tới em chứ!” Bách Lý Hàn Tôn thấy cô chần chừ, anh nói thêm, “Em có thể đưa laptop tới văn phòng gõ chữ, dù sao phòng làm việc của anh vẫn giữ chỗ cho em.”

Cố Tuyết Y nhìn anh, cánh môi hồng phấn mỉm cười, cô gật đầu đồng ý với anh.

Mười phút sau, họ xuất phát tới công ty, đương nhiên không tránh

được đám phóng viên truyền thông kia theo sát, bảo vệ công ty Bách Âu cô gắng ngăn chặn đám phóng viên, bảo vệ họ an toàn toàn đi vào đại sảnh.

Trong đại sảnh, đèn chùm pha lê kiêu sa, nội thất trang trí xa hoa, tranh nổi tiếng treo trên tường, bức tường màu vàng, ánh mặt trời xuyên qua cửa kính chiếu xuống sàn nhà, những hạt bụi tấp lăm nhảy múa dưới ánh nắng, cảm giác đẹp nhưng ảm đạm.

Bùi Khê Minh ngồi trên sofa, trên màn hình TV phát hình ảnh Cố Tuyết Y đi vào công ty Bách Âu, anh liền cầm điều khiển từ xa tắt đi, hơi tức giận ném điều khiển qua một bên.

Thân thể Trần Tĩnh Nghi nhỏ nhắn xinh xắn, khuôn mặt mỉm cười, cô ta cung kính hành lễ với Bùi Khê Minh, “Tiểu thư Lâm Hiểu Mạt nói cô ấy điện thoại cho anh không được nên gọi qua chỗ tôi, hỏi anh lâu như vậy sao chưa về thành phố A, tôi nói bên này anh có chút việc, cô ấy lên máy bay rồi một tiếng sau sẽ tới thành phố D.”

Đôi mắt Bùi Khê Minh tĩnh mịch, khuôn mặt tuấn tú cứng đờ, “Sắp xếp đi, tôi muốn ra ngoài.”

Đáy mắt Trần Tĩnh Nghi ẩn chứa sự lo lắng, gật đầu nói vâng.

Công ty Bách Âu.

“Em và Tiểu Vi ở trong phòng làm việc nhé, anh đi họp.” Bách Lý Hàn Tôn cẩn thận dặn dò, “Nếu đói bụng bảo tiểu Vi chuẩn bị đồ ăn cho em.”

Ánh sáng trắng, da thịt trắng như tuyết của cô như được độ một tầng sáng, khiến cô thoát nhìn càng thêm mỹ lệ như ngọc được mài dũa, cô cười nói, “Được rồi! Lời này anh đã nói mấy trăm lần, nhanh đi

họp đi mà.”

Bách Lý Hàn Tôn đi được ba bước lại quay đầu lại, trong mắt đều là vẻ không nở bỏ cô.

Đến phòng họp, tất cả nhân viên cấp cao đứng dậy, khuôn mặt cao quý lạnh lùng của anh nhìn bọn họ, khí chất đế vương trên người anh bắn ra, bàn tay anh nhúc nhích, nhân viên cấp cao mới ngồi xuống.

Trì Đông Quân điềm đạm tuyên bố hội nghị chính thức bắt đầu.

Nhân viên trong công ty liền triển khai giới thiệu sản phẩm công ty mới thiết kế.

Bách Lý Hàn Tôn ngồi ở vị trí chủ vị, thỉnh thoảng gật đầu.

Bất tri bất giác cuộc họp đã tiến hành được một tiếng, bầu không khí trong phòng càng lúc càng căng thẳng, hiện tại chỉ cần Bách Lý Hàn Tôn ra lệnh một tiếng thì sản phẩm này có thể bắt đầu sản xuất rồi tiêu thụ.

Thư ký lặng lẽ đi vào trong phòng, cô ta nói khẽ vào tai Bách Lý Hàn Tôn.

Chỉ thấy khuôn mặt lạnh lùng của anh trở nên nghiêm trọng.

Thư ký vội lúi ra phía sau anh.

Đáy mắt Bách Lý Hàn Tôn rét lạnh nhìn Trì Đông Quân, “Đoạn sau cuộc họp do cậu làm chủ, kết quả cậu tự quyết định.”

Anh đứng lên bước nhanh rời khỏi phòng họp.

Trì Đông Quân nhìn bóng dáng anh rời đi, khuôn mặt hơi cứng lại.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra hai bên, Bách Lý Hàn Tôn bước ra khỏi thang máy, đi thẳng tới phòng nghỉ chân.

Bùi Khê Minh ngồi trên sofa thấy Bách Lý Hàn Tôn đi tới, môi mông cong lên châm chọc, đôi mắt lạnh như băng, tựa như tuyết trong trời đông, mái tóc đen óng ánh.

Ánh mặt trời chiếu qua cửa kính sáng lấp lánh, đám phóng viên truyền thông ngoài cửa sổ vây kín, đèn camera nhấp nháy không ngừng.

Ngũ quan Bách Lý Hàn Tôn tuấn mỹ cao ngạo lạnh lùng, anh ngồi xuống đối diện Bùi Khê Minh, cằm căng cứng.

“Hôm nay trước tất cả phóng viên truyền thông tôi tới hỏi thăm thiếu chủ Bách Lý, chừng nào thì anh mới trả lại vợ chưa cưới của tôi cho tôi đây?” Khóe miệng Bùi Khê Minh cười lạnh, nụ cười này tựa như một giây sau sẽ đông kết mọi người thành băng.

“Tôi thấy hình như đầu óc tiên sinh Bùi có vấn đề, cái gì mà gọi là vợ chưa cưới của anh, Tuyết Y cô ấy bây giờ là vợ chưa cưới của tôi.” Bách Lý Hàn Tôn vững như bàn thạch lạnh lùng nhìn anh, “Nếu anh tới nói mấy vấn đề nhảm chán này thì tôi đây không có thời gian theo hầu.”

“Người của ủy ban kiểm tra kỷ luật không giết chết anh thật sự quá đáng tiếc.” Ánh mắt anh giễu cợt nhìn Bách Lý Hàn Tôn, tựa như anh là một yêu tinh kiêu ngạo đắc ý, sáng chói khiến người ta hít thở không thông.

“Đừng tưởng rằng anh có thể thu mua người trong đó thì quật ngã Bách Lý Hàn Tôn tôi được, từ trước đến nay gia tộc Bách Lý mạnh mẽ như vậy, cách sinh tồn nhất định các người không cách nào tưởng tượng ra đâu.” Toàn thân anh bao phủ khí chất cao ngạo khinh người, đủ để đẩy Bùi Khê Minh xuống dưới, “Hơn nữa tôi nói thật cho anh biết, ngay từ đầu tôi đã biết anh làm như vậy, những người ở trong đó chỉ cần một câu của tôi, tất cả bọn họ đều nghe mệnh lệnh làm việc.”

Anh lạnh nhạt nhìn Bùi Khê Minh, “Mấy ngày nay người anh phái tới theo dõi tôi hẳn là đã báo cho anh biết! Tuyết Y cô ấy đã đồng ý lời cầu hôn của tôi rồi, chúng tôi sẽ kết hôn, còn anh vẫn nên chết tâm đi!”

Khuôn mặt yêu mị, anh đối mặt với Bách Lý Hàn Tôn, đôi mắt đen nhánh như mã não, sâu không lường được, phảng phất như thấy Mạn Đà La đến từ địa ngục, diêm dúa lòe loẹt như máu, “Không phải phu nhân nhà Bách Lý đã chọn đối tượng kết hôn cho anh rồi sao? Nói như vậy người trong gia tộc Bách Lý vốn không thích Tuyết Y, vậy lại phải đối đầu với gia tộc anh sao? Theo tôi thấy, vũng nước gia tộc Bách Lý rất sâu, Tuyết Y cô ấy chỉ thích cuộc sống bình thường, anh vốn không thể cho cô ấy những thứ này. Cho nên tôi rất có lòng tin Tuyết Y sẽ trở lại bên cạnh tôi.”

Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn sâu như đêm đen, trong mắt nhanh chóng tụ sự tức giận trước nay chưa từng có, cơn giận này tựa như bão cát cuộn trào, điên cuồng xoáy bay những vật thể cản trở đường đi, “Tôi sẽ không để anh có cơ hội như vậy, vĩnh viễn không.”

Ánh mắt Bùi Khê Minh giấu cợt không đếm xỉa gì liếc nhìn Bách Lý Hàn Tôn, “Tôi muốn gặp Tuyết Y, nếu như anh không cho tôi gặp cô ấy, như vậy bây giờ tôi ra ngoài kia cũng chẳng biết tôi sẽ nói gì với đám phóng viên truyền thông đó, nói không chừng tôi sẽ có lòng tuân

ra cái gì mà anh gọi vợ chưa cưới.”

“Trên thế giới này người có thể uy hiếp được tôi không tồn tại, Tuyết Y đã sớm biết sự tồn tại của Mộ Tâm Nghiên, cho dù anh nói, cô ấy cũng sẽ không tin lời anh.”

“Gia tộc Bách Lý vẫn luôn đứng đầu bảng tin, chắc hẳn thị trường chứng khoán cũng không ổn định mấy!” Khóe miệng Bùi Khê Minh cười như không cười, trong mắt lạnh như băng.

“Muốn nhúng tay vào cổ phần công ty gia tộc Bách Lý, tôi thấy anh quá không biết tự lượng sức mình rồi.” Bách Lý Hàn Tôn đối mặt với anh nói.

Bầu không khí nhanh chóng giảm xuống mấy độ, ánh đèn không ngừng chớp tắt.

“Nếu anh đã nói như vậy, tôi đây không động tay có phải là quá không nể mặt anh không?” Ngón tay thon dài của Bùi Khê Minh vỗ nhẹ đầu gối, da thịt trắng như sứ, hai đầu lông mày lơ đãng lộ ra rất đẹp, “Nhưng tôi sẽ từ từ cùng anh trò chơi này.”

Cách đó không xa, Cố Tuyết Y nhìn họ, đôi mắt màu hổ phách hơi nặng nề.

Cô xoay người rời đi, bước vào thang máy, ấn số tầng cao nhất.

Cô bước lùi ra sau, vô lực dựa vào tường thang máy.

Dưới ánh đèn, da thịt cô trong suốt.

Mới đầu cô tới phòng họp kiếm anh, sau khi nghe Trì Đông Quân nói anh không ở đó, phòng họp cũng không còn người khác, về sau

nghe thư ký nói, không nghĩ tới đi theo thì lại thấy anh và Khê Minh ở cùng nhau.

Cô về tới văn phòng, nửa giờ sau Bách Lý Hàn Tôn đi lên, cười nói cô cùng đi ăn cơm.

Tiếng Violin thư thái, đèn chùm pha lê tuyệt đẹp, vẫn là nhà hàng Tây cô xem mắt lần trước.

Hoàn cảnh yên tĩnh, hoa hồng cắm trên bàn tỏa ra mùi hương thơm mát.

Cố Tuyết Y giật mình rút ra khỏi suy nghĩ, dao nĩa trong tay không hề chạm vào miếng bít tết trước mặt cô.

“Có phải em khó chịu ở đâu không? Từ công ty ra không nói lời nào, bây giờ lại còn ngẩn ngơ.” Đôi mắt màu mực lộ vẻ quan tâm nhìn cô.

Vương Tiểu Vi liếc nhìn họ, đáy mắt do dự chọn nên lên tiếng hay không.

Cố Tuyết Y buông dao nĩa trong tay xuống, “Các người lù ra hết đi.”

Tay Violin vô thức nhìn về phía Bách Lý Hàn Tôn, anh khẽ phát tay.

Vương Tiểu Vi và tay Violin rời khỏi đó.

Cố Tuyết Y hít một hơi thật sâu, nhìn anh, “Hôm nay em thấy anh và Khê Minh nói chuyện ở dưới lầu, em đoán các anh đang nói về em.” Cô duỗi tay nắm lấy tay anh, lòng bàn tay cô cảm nhận được nhiệt độ lạnh lạnh của cơ thể anh, cô nhìn anh thật sâu, “Có thể cho em và Khê Minh nói chuyện được không? Để bọn em triệt để nói chuyện

một lần, em không muốn nhìn thấy hai anh vì em mà tổn thương nhau.”

Bách Lý Hàn Tôn nhìn cô, mày nhíu chặt, môi mím chặt, hồi lâu sau, “Nếu như không cho em và Bùi Khê Minh nói chuyện một lần, em có giận anh không? Có thể không muốn để ý tới anh không?”

“Sẽ không, chỉ là trong lòng em sẽ luôn nghĩ tới chuyện này.”

“Được, anh đồng ý với em, để hai người nói chuyện một lần, nhưng anh muốn ở bên cạnh em.”

Cố Tuyết Y nhìn anh, hơi há hốc mồm, nhưng lại không biết nên nói thế nào mới phải, cô mím môi lại, cô sợ sẽ nói ra mấy lời mà anh không thích, đến lúc đó quan hệ hai người lại trở nên cứng nhắc, cô không muốn như vậy. Nhưng bất kể thế nào, giữa cô và Bùi Khê Minh cũng nên nói chuyện một lần, đây là chuyện sớm hay muộn thôi.

Bách Lý Hàn Tôn thấy cô như vậy, đáy lòng rối rắm, ngũ quan như quý tộc lạnh lùng, cứng đờ như đứa bé, “Vậy để anh ngồi phòng bên cạnh được không? Nếu không thì xa hai mét nhé? Nếu để em một mình gặp mặt anh ta, anh nhất định không đồng ý. Em không nghe mấy lời Bùi Khê Minh nói dưới lầu với anh đâu, anh vừa nghĩ tới thì rất tức giận, nếu như không phải nể mặt em, anh đã sớm khiến anh ta cút khỏi thành phố D, trở về thành phố A rồi.”

Đáy lòng cô tựa như được rót một dòng nước ấm.

Đôi mắt màu hổ phách của Cố Tuyết Y lạnh nhạt, vừa thanh bạch vừa dịu dàng, tựa như sắp vây kín anh lại, “Bách Lý Hàn Tôn, anh biết làm thế nào để hút được nhiều cát không?”

“Đương nhiên là hai tay hốt lấy.” Hai tay anh làm mẫu cho cô xem.

“Nhưng anh muốn nắm chặt những hạt cát thì sao? Cát sẽ từ giữa kẽ tay anh rơi xuống, như thế cát sẽ ít hơn ban đầu.”

Bách Lý Hàn Tôn chậm rãi xiết chặt tay, đột nhiên anh nhìn cô, “Em muốn nói gì?”

Cố Tuyết Y lẳng lẳng nhìn anh, ngực phập phồng, “Em chỉ muốn anh có thể cho em chút không gian, một chút không gian để thở, nếu như em không thể hô hấp vậy em sẽ cố gắng giãy dụa, sẽ có ý nghĩ rời khỏi anh, nhưng em không muốn rời khỏi anh, Bách Lý Hàn Tôn, anh dạy em nên làm gì bây giờ được không? Làm sao để có thể hô hấp mà lại không rời khỏi anh.”

“Từ trưa tới giờ vẫn nghĩ vấn đề này à?” Sắc mặt Bách Lý Hàn Tôn lộ vẻ không vui nhưng không còn lạnh như lúc nãy.

“Dạ, em vẫn nghĩ vấn đề này, trước đây anh không có cảm giác an toàn em cho anh, chúng ta ở cùng nhau, anh vẫn giống như trước, em không muốn như vậy, em nghĩ về những ngày tháng đã qua, Bách Lý Hàn Tôn, anh xem tư liệu qua về em anh biết rõ quá khứ của em, em là kiểu người trong lòng đã đón nhận anh thì sẽ không dễ dàng nói buông tha anh, cho nên anh thử tin tưởng em được không?” Đôi mắt trong suốt cầu xin nhìn anh.

Cô cần không nhiều lắm, là sự tin tưởng nhau, giữa bọn họ không có những thứ này, nếu có anh sẽ không ra sức ngăn cản cô đi gặp Khê Minh, nếu như người yêu mà không có sự tin tưởng thì chắc chắn không lâu bền được, hơn nữa cuối cùng bị thương bị giày vò sẽ chỉ là hai người.

Cho nên cô sợ, cô sợ họ sẽ đi đến bước đó, bây giờ cô mới nói ra

như thế với anh.

“Xin lỗi!” Giọng trầm thấp tựa như nặng vạn cân.

Trong lòng anh không hiểu cảm thấy sợ hãi về cô, anh sợ có một ngày sẽ mất cô, đây có lẽ là vì chuyện kia qua đi để lại di chứng về sau! Điều này cũng có thể là vì tính cách của anh.

Bá đạo, từ trước đến nay nói một không nói hai, không cho bất kỳ kẻ nào phản bác lại.

Cướp đoạt, thích thì sẽ không từ thủ đoạn đoạt lấy, ngoài cô ra, trong lòng anh tự nói anh biết, không thể tổn thương cô.

Vừa vặn anh lại làm tổn thương cô rồi.

Dường như cảm nhận được anh đau lòng, cô đứng dậy đi tới bên cạnh anh đưa tay ôm chặt anh vào ngực, cánh tay xiết chặt, tựa như làm như thế thì anh sẽ không khó chịu nữa.

Anh lẳng lẳng rúc vào ngực cô, mùi thơm ngát thấm vào tim gan anh, rất dễ chịu, lại giống như mùi biển rộng, khiến người ta lưu luyến không thôi.

Tay anh ôm chặt eo cô, không ngừng hít sâu, “Tuyết Y, em có thể cho anh có cơ hội học tập được không? Dù o anh có làm sai em cũng bằng lòng tha thứ cho anh? Giúp anh thay đổi thói quen và tác phong mà em không thích được không?”

“Em sẽ! Bất kể thế nào em cũng sẽ không rời khỏi anh.” Thì ra cao cao tại thượng như anh mà lại cẩn thận dè dặt với cô như vậy, thì ra trong lòng anh bá đạo lại yếu ớt như một đứa trẻ. Trong lòng cô tuôn ra cảm giác cảm động và đau lòng.

Nếu như không phải cô, có lẽ anh sẽ không như vậy!

“Đây là em nói nhé! Cho dù chúng ta có cãi nhau anh tức giận em cũng không thể nói rời xa anh!” Đáy mắt anh nồng đậm sự sợ hãi và yếu ớt.

“Dạ! Sẽ không rời khỏi anh.”

Bầu không khí yên tĩnh, chỉ có tiếng Violin dịu nhẹ, ánh mặt trời sau giữa trưa xán lạn, chiếu xuyên thấu qua cửa kính vẩy lên dao nĩa sáng bóng, khúc xạ ánh sáng chói mắt.

Họ vẫn đang thổ lộ tình cảm.....

Bùi Khê Minh về đến nhà, ném chìa khóa xe lên bàn trà phát ra tiếng kêu lanh lảnh, mặt kính xuất hiện vết nứt nhỏ.

Anh hóng gió bên ngoài 5 tiếng đồng hồ, ứ nghẹn ở lồng ngực vẫn không biến mất, tựa như mắc phải xương cá, chỉ muốn phát hỏa.

Lâm Hiểu Mạt ở trong phòng bếp nghe tiếng động vội chạy ra, nhìn thấy khuôn mặt khiến cô ta ngày đêm lo lắng, khóe miệng lập tức cườì xinh xắn, cô ta ngồi bên cạnh Bùi Khê Minh, tay kéo cánh tay anh ta, “Ai làm anh tức giận?”

Bùi Khê Minh giật mình lấy lại tinh thần, thấy là cô ta, không để lại dấu vết rút tay về, nhàn nhạt hỏi cô ta sao lại ở đây.

Từ hàng lông mày có thể thấy cô ta là cô gái cao ngạo, cô ta đưa tay ôm cánh tay Bùi Khê Minh, trên mặt có chút bất mãn, “Thư ký Trần

không nói anh biết hôm nay em tới thành phố D à?”

“Vậy à?” Bùi Khê Minh từ trên sofa đứng lên, khi đó anh ta nghĩ nên đối phó với với Bách Lý Hàn Tôn thế nào còn Trần Tĩnh Nghi nói gì anh ta không để ý nghe.

Lâm Hiểu Mạt đứng dậy đi theo sau lưng anh ta, “Nếu không phải xem báo thì em cũng chẳng biết hành tung của anh, có phải anh lại tìm kiếm cái người gọi là vợ chưa cưới kia không? Em xin anh! Nếu cô ta nhớ anh thì đã sớm trở về rồi.”

Cô ta quen biết anh đã mười năm, thỉnh thoảng sẽ đi cùng nhau, vì anh đi tìm vợ chưa cưới của mình, thế nhưng tìm nhiều năm như vậy còn chưa từ bỏ ý định.

“Tôi đã tìm được cô ấy!” Bùi Khê Minh đi vào phòng bếp, cầm ly rót đầy nước uống hết sạch, xoay người nói với cô ta.

“Tìm được rồi?” Lâm Hiểu Mạt giật mình, đáy mắt lo lắng và âm đạm, sau đó cô ta vẫn nói đùa, “Không phải cô ta sống nghèo khổ, sợ hãi nên trở về tìm anh đấy chứ?”

“Không phải!”

“Không phải? Vậy vì sao?” Lâm Hiểu Mạt không kiềm chế được tâm tình của mình, cất cao giọng hỏi.

Cô ta tốt với anh như vậy, yêu anh đã mười năm rồi, còn anh thì lúc nào cũng tìm vợ chưa cưới của anh, vì sao không thể quay đầu lại nhìn cô ta chứ?

Mỗi lần đi cùng nhau cô ta sẽ ở bên cạnh anh, chăm sóc anh.

Bây giờ có phải anh tìm được vợ chưa cưới rồi, bọn họ phải.....

“Hiểu Mạt!” Ngón tay Bùi Khê Minh xoa huyết thái dương, bây giờ trong lòng anh rất hỗn loạn, không phải vì cô ta mà vì Tuyết Y. Anh cũng biết cô ta yêu anh nhiều năm rồi, chính anh cũng đã sớm nói với cô ta, anh không thích cô ta, nhưng cô ta cứ không nghe. Tóm lại anh ở đâu cô ta cũng có cách điều tra ra được, đều sẽ xuất hiện trước mặt anh, dần dần, anh cũng kệ cô ta.

Lâm Hiểu Mạt đỏ mắt nhìn anh, “Có phải anh tính kết hôn với vợ chưa cưới? Cho nên anh.....”

Bùi Khê Minh nhìn cô, trong lòng cảm thấy vô lực.

“Vì sao? Em yêu anh nhiều năm như vậy, vì sao anh không quay đầu lại nhìn em?”

“Hiểu Mạt, tôi đối với em.....”

“Em không muốn nghe anh nói, em không muốn nghe anh nói....”
Lâm Hiểu Mạt xoay người chạy ra khỏi phòng bếp, thùng thùng chạy lên lầu.

Bùi Khê Minh đi theo cô ta ra khỏi phòng bếp, nhìn bóng lưng Lâm Hiểu Mạt, khuôn mặt tuấn mỹ lộ vẻ buồn rầu, lông mày nhíu chặt.

Tiếng chuông cửa vang lên.

Anh ra mở cửa, khi liếc thấy Cố Tuyết Y xuất hiện ở cửa ra vào khiến anh ngây ngẩn cả người.

Cố Tuyết Y gọi anh vài tiếng mới hoàn hồn, vội mời cô vào trong.

Cố Tuyết Y nhận ly nước anh đưa, hai tay bung lấy, tựa như cảm thụ sự ấm áp cuối cùng.

Bùi Khê Minh nhìn cô, đáy mắt như trẻ con, khóe miệng tươi cười càng rõ nét, anh thấy cô tìm đến anh, trong lòng mừng như điên, không biết nên dùng từ gì để hình anh giờ này!

Bầu không khí im ắng, bọn họ không ai lên tiếng trước.

Ly nước đã không còn độ ấm, cô nhẹ nhàng thả ra, nhìn vết nứt trên bàn trà, cô giật mình, Bùi Khê Minh vội cười nói, anh không cẩn thận làm nứt.

“Thật ra em tới đây là có lời muốn nói với anh, mấy hôm nay không tìm được cơ hội để nói.” Thần sắc cô lạnh nhạt, đôi mắt màu hổ phách không sóng không gió nhìn anh, nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng anh âm thầm cảm thấy sợ hãi trước nay chưa từng có, cứ có dự cảm không tốt.

“Em nói đi!”

“Em thật sự không đáng để anh lãng phí thời gian chờ đợi như vậy đâu.” Mỗi khi cô nghĩ tới anh tìm kiếm cô mười năm trời, đợi cô mười năm trời, trong lòng cô lại thấy áy náy, đủ để bao phủ cô, thậm chí sắp lung lay quyết định trong lòng cô, cuối cùng là cô lý trí gạt đi!

“Sao em không đáng để anh chờ đợi chứ? Em đã quên? Năm đó em đồng ý với anh em sẽ trở về, nhưng em.....” Đáy mắt anh lộ ra đau thương nhàn nhạt.

“Xin lỗi! Em không thực hiện lời hứa, là em.....”

“Thật ra trong lòng anh biết rõ em sẽ không trở về, chỗ đó khiến em

đau lòng khổ sở như vậy, em muốn quên tất cả mọi người ở đó, thậm chí ngay cả anh em cũng muốn quên.” Trên mặt anh sa vào mờ mịt ảm đạm, “Vì anh cũng là một phần ký ức ở đó.”

“Xin lỗi!” Khi đó cô quả thực muốn quên hết tất cả mọi người ở chỗ đó, bắt đầu một cuộc sống mới.

“Chẳng lẽ anh ở bên cạnh em thì không thể an ủi vết thương của em?” Nói xong, khóe miệng anh cười khổ, “Anh nói lời này thật sự mâu thuẫn quá.”

“Cảm ơn khi đó anh đã để em rời đi, nếu không em sẽ hỏng mất, còn anh em vẫn nhớ mà.”

Nụ cười khổ trên mặt anh càng thêm rõ nét, đáy mắt hơi ướt át, “Anh cho em đi không phải muốn em nhớ anh, mà là để em lần nữa trở thành em hoàn toàn mới, sau đó trở lại bên cạnh anh...” Nhưng hình như cô đã quên mấy lời này.

Cho nên hiện tại ở cùng một chỗ với Bách Lý Hàn Tôn.

Thực sự không cam lòng, anh giữ cô bên cạnh lâu như vậy, đến cuối cùng tình yêu của anh đổi lấy lời cảm ơn của cô, những thứ này không phải anh cần, không phải.

Đột nhiên cảm thấy Nhan Mộng Lam hận anh là đúng, lúc trước anh không nên thả cô đi, nhưng anh thực sự không thể chứng kiến cô không vui, không thể nhìn bộ dạng sắp chết của cô khi đó, lúc ấy anh đau lòng thế nào đến giờ vẫn còn nhớ rõ, giống như dao găm dùng sức đâm vào, máu tươi nhanh chóng tuôn ra.

Bây giờ tất cả hậu quả đều muốn một mình anh chống đỡ sao?

Anh không cam lòng, không cam lòng....

Cố Tuyết Y nhìn anh, câu nói “Ngoài em ra còn rất nhiều phụ nữ yêu anh” cứng rắn nuốt trở vào.

Cô nói ra tương đương đâm thêm lên người anh một đao.

“Tùng màn trong tiệc đính hôn của chúng ta hiện lên trong đầu, khi đó chúng ta vui vẻ cỡ nào chứ! Anh còn nhớ em không thể uống rượu, anh uống thay em, kết quả anh nôn hết, em còn giúp anh pha trà giải rượu, nếu như chuyện kia không xảy ra, chúng ta vẫn cứ như vậy đúng không?” Ánh mắt mờ mịt bất lực nhìn cô, tựa như cô trả lời “Đúng” thì những thứ đó sẽ biến mất hoàn toàn trong mắt anh.

Hết chương 26

Quyển 3 - Chương 27

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn Lê Quý Đôn

Cố Tuyết Y hơi nghiêng đầu, không dám đối diện với tầm mắt anh, nhìn thấy anh như vậy, cô tựa như quái vật chuyên dằm vò người khác. LQĐÔN

Ngón tay cô trên đầu gối xiết chặt, cô im lặng, trong lòng chậm rãi thừa nhận khó chịu từng chút một.

Đáy mắt Bùi Khê Minh mất mát, con ngươi sáng như mã não ngày trước lặng yên âm đạm, tựa như sương mù che khuất mất vẻ sáng láng rực rỡ của anh.

“Khê Minh, thời gian đã khiến chúng ta bỏ lỡ nhau!” Cố Tuyết Y quay đầu lại nhìn anh, khóe miệng cười chua xót, “Mộng Lam cũng đã nói mấy lời này với anh rồi chứ!”

Anh im lặng, lời Nhan Mộng Lam lại hiện rõ mồn một trong đầu anh.

“Tình yêu bá đạo và độc nhất của Bách Lý Hàn Tôn đã khiến gông xiềng trong lòng em mở ra, anh ấy khiến em không nhớ tới chuyện trước kia. Chúng ta thật sự là đã bỏ lỡ nhau, nếu như anh xuất hiện trước mặt em khi em chưa quen biết Bách Lý Hàn Tôn, có lẽ chúng ta thật sự sẽ giống như lúc trước.” Hai tay cô xoắn chặt vào nhau, “Bây giờ em chỉ có thể hi vọng anh đừng vì em mà tổn thương chính mình, em thật sự không đáng để anh làm vậy. Anh càng chấp nhất với em, lòng em lại càng thấy áy náy với anh, như vậy sau này em khó có thể xuất hiện trước mặt anh được nữa.” Chuyện này nói

không chừng là cách tốt nhất, nhưng anh vẫn đối xử rất tốt với cô như xưa, cô rõ mồn một, cô thật sự vô cùng biết ơn anh.

“Em đi trước đi!” Bùi Khê Minh đột nhiên lên tiếng, “Để anh yên tĩnh một chút.”

Muốn quên cô? Nhưng cô đã ăn sâu vào trong máu thịt anh, cô với anh mà nói, tựa như một loại tín ngưỡng, tựa như không khí, mất đi tín ngưỡng và không khí thì anh làm sao để sinh tồn sống sót?

Đáy mắt Cố Tuyết Y lạnh nhạt nhìn anh, đứng dậy rời đi, ngay lúc cô mở cửa thì câu hỏi “Có phải em đã chấp nhận lời cầu hôn của Bách Lý Hàn Tôn rồi không?” của Bùi Khê Minh truyền tới từ sau lưng.

Cô giật mình, không biết vì sao anh lại hỏi như vậy nhưng cô vẫn gật đầu.

Chứng kiến cái gật đầu này của cô, tựa như giữa họ đã chấm dứt tất cả, thật ra anh cũng chẳng biết vì sao muốn hỏi cô, anh đã biết đáp án rõ ràng, vì điều gì mà còn phải hỏi cô đây?

Trái tim anh bây giờ còn đau đớn hơn lúc nghe những người kia nói với anh, anh muốn hỏi cô là vì, tim càng đau thì có lẽ anh càng dễ quên cô hơn!

Vừa khéo trái tim anh lại vẫn nhớ cô trước sau như một, vậy anh phải làm gì mới tốt đây?

Lưu luyến nhìn khuôn mặt cô, vì sao đường cong duyên dáng giờ phút này lại lạnh lùng như vậy?

Cố Tuyết Y không nhìn anh cũng cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh, hơi cắn môi, xoay người, kiên quyết đi ra khỏi cửa.

Cửa chậm rãi đóng lại che kín bóng dáng anh, mãi đến khi cửa đóng kín anh mới lưu luyến thu hồi tầm mắt, đồng tử thâm sâu tràn ra đau đớn.

Vô thức trở vào phòng khách, chậm rãi ngồi lên vị trí cô vừa ngồi, ngón tay thon dài bung ly nước cô vừa bung, anh chậm rãi đặt lên gò má, tiếp xúc da thịt anh, cơn lạnh truyền tới, chẳng biết tự lúc nào, khuôn mặt tái nhợt của anh xuất hiện hai dấu vết.....

Cố Tuyết Y về đến dưới lầu tòa nhà, cánh hoa nhỏ mảnh như bông tuyết chậm rãi rơi xuống đầy sân, cô cảm thấy thân thể vô cùng lạnh lẽo, thì ra bất tri bất giác đã đến cuối thu đầu đông.

Cô nhìn cửa kính dưới lầu, hai nhân viên bảo vệ thấy cô vội cung kính hành lễ.

Đáy lòng cô đột nhiên có xúc động không muốn đi vào.

Đi trên đường đá nhỏ, cô đi không mục đích, ao nhỏ trong veo, cá con tự do tự tại bơi lội, hoa tươi đẹp mỹ lệ nở rộ.

Bất giác cô đã đi khá xa, cô ngồi xuống ghế đá ven đường.

Từ khi cô về đến dưới lầu, nhân viên bảo vệ đã thông báo cho anh, anh vẫn đi theo sau lưng cô.

Bách Lý Hàn Tôn thấy cô ngồi trên ghế đá lạnh lẽo, mày rậm nhíu chặt, anh hơi chần chừ rồi đi về phía cô.

Nhìn thấy trước mặt có vật thể che kín tầm nhìn cô, hương bạc hà nhàn nhạt, cô không cần ngẩng đầu cũng biết là anh.

Cô đưa tay ôm lấy hông anh, vùi đầu vào bụng anh, cầm anh kiêu căng, khoe miệng không kiềm chế được cong lên, hơi xồm người xuống, hai tay anh ôm cô, cánh tay có lực ôm chặt cô.

Thân thể cô dán chặt anh, cô có thể cảm nhận nhịp tim anh đang nhảy loạn cào cào, cô ôm cổ anh, nhưng đột nhiên cô phát hiện động tác của họ như vậy khá mập mờ, nếu mà để người khác nhìn thấy động tác này, nhất định sẽ cho rằng họ đang làm gì đó.....

Trên mặt cô đột nhiên đỏ lên, đôi mắt màu hổ phách không dám đối diện với tầm mắt anh.

Anh làm như không nhìn thấy, sắc mặt không thay đổi nhưng khoe miệng lại bán rẻ anh.

“Tại sao em về mà không vào nhà? Em không biết anh chờ em ở trong nhà sao? Đồ ăn cũng đã nguội hết.” Giọng trầm thấp ẩn chứa cương chiều cô, “Nhưng lúc này khi anh xuống lầu đã bảo Tiểu Vi hâm lại, bây giờ chắc đã xong rồi, không bằng chúng ta trở về đi! Bây giờ trời tối gió bắt đầu thổi, trên người em không mặc nhiều quần áo, cẩn thận kéo lạnh.”

Mặc dù Bách Lý Hàn Tôn đang nói, nhưng anh đã bước đi về phía nhà.

Cố Tuyết Y đỏ mặt không nói gì, đáy lòng xẹt qua cảm giác ngọt ngào.

“Còn nữa!” Bách Lý Hàn Tôn đột nhiên trở nên nghiêm túc, con mắt nhìn thẳng vào cô, “Từ nay về sau em đừng ngồi ghế đá nữa, không tốt cho cơ thể em.”

Ánh nắng chiều đỏ rực, đôi mắt cô sáng ngời tựa như trăng chiếu

xuống mặt nước, cô mỉm cười nhìn anh, “Vâng!”

Về đến nhà, họ cơm nước xong, tắm rửa, hai người làm ổ trên giường xem TV.

Bách Lý Hàn Tôn có vẻ hơi không yên lòng.

“Anh làm sao vậy?” Cố Tuyết Y ngay thẳng, đôi mắt trong suốt như nước nhìn anh.

“Anh.....” Vẻ mặt chần chừ, tựa như nhớ tới gì đó, đôi mắt sâu thẳm.

“Có phải anh muốn hỏi em và Khê Minh nói chuyện ra sao rồi phải không?” Cô nghiêng đầu nhìn anh.

Dường như vĩnh viễn chỉ trước mặt cô anh mới có thể do dự như vậy, đối mặt với tất cả chuyện khó khăn anh đều tự tin kiên cường giải quyết.

Điều này có lẽ là biểu hiện quá quan tâm một người chẳng!

“Ừ!” Anh cũng ngồi thẳng lên, trên mặt lộ vẻ thuần khiết ngây thơ, “Xin lỗi! Anh vốn nên học cách tin em, để bản thân mình không khó chịu, nhưng lại không nhịn được muốn hỏi em và Khê Minh nói gì đó, thật xin lỗi!” Giờ phút này anh như đứa trẻ phạm sai lầm, ánh mắt không dám nhìn cô, sau đó cúi đầu xuống.

Cô nhìn anh, khẽ cười, lòng bàn tay nâng má anh lên, “Em biết anh đang cố gắng kiềm chế mình, anh đã làm rất tốt!” Ít nhất không xuất hiện để cản trở khi cô và Khê Minh nói chuyện.

“Chiều nay anh cứ đi lui đi tới trong nhà, cứ không cách nào bình tâm lại được, anh đã cố gắng khống chế mình không đi tìm em...”

“Em biết!” Cô cười nhìn anh, “Em vừa về tới Tiểu Vi đã nói lại với em.”

“Vậy em và Bùi Khê Minh cũng đã gặp nhau, thế sau này em sẽ không một mình đi tìm anh ta nữa chứ?” Trong mắt anh gấp gáp không che dấu được.

Thử hỏi dưới trời này có người đàn ông nào nguyện ý để người phụ nữ của mình vứt bỏ mình đi tìm tình địch nói chuyện phiếm chứ? Hơn nữa Bùi Khê Minh chẳng phải là đèn đã cạn dầu.

“Từ nay về sau, nếu em và Khê Minh gặp nhau, em sẽ dẫn anh đi theo, trừ khi anh không ở nhà, nhưng em cũng sẽ nói với anh một tiếng.” Hai người ở cùng nhau cần phải thẳng thắn thành khẩn, cô nguyện ý thẳng thắn với anh, không muốn mai sau vì chuyện nào đó mà khiến quan hệ họ trở nên tồi tệ.

Bách Lý Hàn Tôn cười nhìn cô, trong lòng thầm nghĩ, chỉ cần một cuộc điện thoại của em thì cho dù anh ở nước ngoài cũng bay suốt đêm để về.

Thời gian vài ngày trôi qua, vì Bách Lý Hàn Tôn thiếu quản gia Phó bên cạnh, hiện tại Trì Đông Quân từ từ bắt đầu sắp xếp hành trình cho anh, cùng một số chi tiết nhỏ nhất trong cuộc sống.

Phóng viên truyền thông dường như đã bớt ồn ào chuyện của Cố Tuyết Y, nhưng ngày nào cô cũng leo lên trang đầu.

Bây giờ cô đã thản nhiên đối mặt, không quan tâm chuyện trên báo chí, kể cả đám người ở thành phố F xa xôi.

Chuyện sớm muộn gì cũng phải đối mặt, cô chỉ có hờ hững chờ đợi.

Hôm nay Cố Tuyết Y khó có được ở nhà viết tiểu thuyết, người lâu không thấy - Quan Hàn Di đến tìm cô.

Quan Hàn Di uống nước Vương Tiểu Vi bùng tới, “Thời gian qua tớ có xem báo, vẫn muốn tới thăm cậu, kết quả vì ba mẹ tớ tới đây nên hơi bận.”

“Bây giờ bác trai bác gái đã về chưa?” Cố Tuyết Y hờ hững tiếp đón cô ta, lên tiếng, cô biết Vương Tiểu Vi không thích Hàn Di, nên bị cô đuổi đi quét dọn vệ sinh.

“Còn chưa về!” Mặt mày diễm lệ của Quan Hàn Di lộ vẻ buồn rầu, “Họ muốn gặp bạn trai tớ, trừ phi nhìn thấy bạn trai tớ, nếu không họ không trở về sớm đâu, thôi chúng ta đừng nói chuyện này nữa, nói chuyện của cậu đi! Tớ nghe nói cậu chấp nhận lời cầu hôn của thiếu chủ Bách Lý rồi phải không?”

“Ừ!” Cố Tuyết Y thờ ơ đáp lại, đôi mắt màu hổ phách hơi ngẩn ngơ.

“Chúc mừng cậu!” Vẻ mặt Quan Hàn Di tươi cười nhìn cô, “Các cậu tính khi nào thì kết hôn? Các cậu đã gặp mặt ba mẹ hai bên chưa? Tớ nghĩ ba mẹ thiếu chủ Bách Lý gặp cậu nhất định sẽ vô cùng vui vẻ, có người vợ xuất sắc như cậu.”

Nét mặt Cố Tuyết Y hơi giật mình, một giây sau khôi phục thần thái tĩnh mịch lạnh nhạt ngày thường, cô nhìn Quan Hàn Di, đồng tử thoảng lóa lên, tựa như hiểu ra chuyện gì đó. Quan Hàn Di thấy cô nhìn như vậy, đôi mắt thâm thúy kinh hoàng, “Cậu sao vậy? Vì sao không nói gì?”

“Người xuất sắc hơn tớ xếp đầy kia, tớ chẳng qua chỉ là một người bình thường, đối với gia tộc Bách Lý mà nói tớ vốn không có ý nghĩa

gì.” Khóe miệng Cố Tuyết Y cong lên, tuy thoát nhìn rất nhạt nhưng lại khiến người ta có ảo giác rùng mình.

Sắc mặt Quan Hàn Di hơi kinh hoàng, chuyển tròn mắt nhìn quanh phòng, “Sao cậu lại không có ý nghĩa chứ? Thiếu chủ Bách Lý yêu cậu như vậy, người đàn ông xuất sắc như thiếu chủ Bách Lý bây giờ thực sự rất ít.”

“Có lẽ vậy! Nhưng tớ rất muốn biết không có ý nghĩa gì như tớ đây, rốt cuộc là ai phải cậu tới nói những chuyện này với tớ? Không, phải nói là từ trong miệng cậu muốn biết rõ về chuyện của tớ?” Đôi mắt cô trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn thẳng mặt Quan Hàn Di, tựa như muốn nhìn thấu cô ta.

Đầu tiên Quan Hàn Di kinh ngạc nhìn cô, rất nhanh cô ta như nghĩ tới điều gì đó, lập tức bình tĩnh lại, cười nói như không có việc gì, “Tớ không biết cậu đang nói gì? Ai bảo tớ tới hỏi chuyện cậu chứ, hơn nữa chẳng phải tớ cũng biết chuyện của cậu sao?” Nói xong cô ta cười cứng ngắc vài tiếng, tựa như muốn che dấu gì đó.

Hết chương 27

Quyển 3 - Chương 28

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn Lê Quý Đôn

“Cô muốn biết chuyện quá khứ của tôi!” Đôi mắt Cố Tuyết Y tựa như mặt hồ đóng băng trong trời đông, trong suốt lấp lánh xen lẫn thất vọng khổ sở, “Hoặc nói là người kia muốn từ trong miệng cô biết được nhược điểm của tôi, hi vọng có thể đạp đổ tôi.” LQĐỒ<N

Tầm mắt Quan Hàn Di hiện vẻ bối rối, nhưng cô ta cố ra vẻ rất kiên định không dính dáng gì tới chuyện này, nhìn Cố Tuyết Y, “Tôi không biết cậu đang nói gì, cho dù bây giờ thân phận cậu cao quý rồi cũng không thể vu oan cho tôi chứ.”

“Tôi vu oan cho cô?” Cố Tuyết Y tựa như nghe được câu chuyện rất nực cười, đáy mắt lạnh cực điểm nhìn Quan Hàn Di, “Tôi vu oan cho cô sao? Quan Hàn Di? Chúng ta quen biết đến bây giờ cũng đã mười năm rồi, tôi tự nhận đối xử với cô không tệ, vì sao cô lại giúp người ngoài để đối phó tôi?”

“Đúng thế!” Quan Hàn Di biết Tuyết Y đã xác định là cô ta, cô ta dứt khoát không giả vờ nữa, bỗng từ trên ghế sofa đứng lên, cô ta từ trên cao nhìn xuống Tuyết Y, đáy mắt nồng đậm châm chọc và độc ác, “Tôi và cô quen biết mười năm, nhưng Cố Tuyết Y cô lại đối xử như thế với tôi? Trong miệng cô nói đối xử với tôi không tệ, nhưng lại cướp hết tất cả mọi thứ của tôi.”

“Tôi cướp tất cả của cô? Tại sao cô không nói là tôi vẫn luôn nhượng bộ cô? Lần nào cô đứng sau lưng làm chuyện tổn thương tới tôi, tôi cũng đều giả vờ không biết, còn cô cứ chẳng chịu sửa đổi.”

“Tôi không sai tại sao phải sửa? Người làm sai chính là Cố Tuyết Y cô, không phải Quan Hàn Di tôi.” Quan Hàn Di chỉ vào Cố Tuyết Y gầm nhẹ, “Lúc nào cô cũng được tất cả mọi người chú ý, tìm được thứ tốt đẹp nhất, cô lại giả mù sa mưa đối xử tốt với tôi, loại người như cô vốn chính là người phụ nữ dối trá nói một đằng làm một nẻo.”

Đôi mắt màu hổ phách của Cố Tuyết Y lạnh lùng từ trước giờ chưa hề có, cô đứng dậy, tựa như công chúa dòng dõi cao quý, trên người cô bỗng có khí chất thanh cao không thể xem thường, cô lạnh nhạt nhìn Quan Hàn Di, không nói lời nào.

“Trước kia Nhã Mạn chỉ dẫn một mình tôi tới nhà cô ta, kết quả trên đường lại gặp cô, nếu như không có sự xuất hiện của cô, bây giờ trở thành con gái nuôi của nhà họ Tiêu sẽ là tôi, ngay cả chỗ này cũng là của Quan Hàn Di tôi, ngay cả thiếu chủ Bách Lý thích cô cũng là của tôi, tất cả những thứ này là cô cướp mất của tôi.” Giờ phút này khuôn mặt diễm lệ ngày trước trở nên vắn vẹo dữ tợn, tựa như quỷ Dạ Xoa lúc nửa đêm, kinh khủng khó coi đến cực điểm, nhìn khiến người ta có cảm giác muốn nôn ọe.

“Vì sao? Cố Tuyết Y? Vì sao cô nhẫn tâm cướp đi hết mọi thứ của tôi? Vì sao?”

“Cô nói tôi cướp hết tất cả mọi thứ của cô? Cô không biết điều này buồn cười lắm sao?” Cố Tuyết Y lạnh lùng nhìn cô ta, “Sở dĩ mẹ nuôi nhận tôi làm con gái là vì bà đau lòng tình cảnh tôi lúc đấy, nói trắng ra một chút thì chính là tôi lúc đó rất đáng thương, đây là chuyện tôi có thể khống chế à? Quan Hàn Di cô không thấy mình nói chuyện cả vú lấp miệng em quá hả?”

“Tôi cả vú lấp miệng em? Tôi nói đều là sự thật.” Quan Hàn Di gầm nhẹ với Cố Tuyết Y, “Nếu như không có cô tất cả đều không trở nên

như bây giờ, còn chuyện lễ cưới Nhã Mạn cũng vậy, nếu như không phải cô nói khó gì đó với Nhã Mạn thì phù dâu chính là tôi, là cô, là cô ghen tỵ tôi, là cô không nhìn nổi tôi sống tốt hơn cô, cho nên lúc nào cô cũng âm thầm giẫm lên tôi, giẫm chết tôi.”

“Cô có làm phù dâu trong lễ cưới của Nhã Mạn hay không cũng chẳng phải do tôi có thể quyết định, là chính mẹ nuôi tôi tìm phù dâu có kinh nghiệm đảm đương làm phù dâu cho Nhã Mạn, việc này là Nhã Mạn nói với tôi tôi mới biết, về sau tôi còn bảo Nhã Mạn nói chuyện này với cô, xin hỏi, tôi có năng lực gì mà thay đổi những điều này. Mẹ nuôi tôi bà ấy chẳng phải là kẻ ngốc, đây là lễ cưới của con gái ruột duy nhất của bà, những người tham dự đều có tiền tài có địa vị, đương nhiên bà phải đảm bảo không xảy ra chút lỗi lầm nào.” Cố Tuyết Y nhìn cô ta, “Ngược lại là cô, cô đã làm gì với tôi, cho dù tôi kể một ngày một đêm cũng chẳng đếm hết được.”

Vương Tiểu Vi đang làm vệ sinh nghe tiếng cãi lộn, cô vội chạy tới, đứng bên cạnh Cố Tuyết Y trừng mắt nhìn Quan Hàn Di, trên mặt tràn đầy chán ghét Quan Hàn Di, tựa như chỉ cần Quan Hàn Di nói năng bất kính với Cố Tuyết Y nữa, cô lập tức gọi nhân viên bảo vệ đuổi Quan Hàn Di ra ngoài.

“Báo chí đăng chuyện tôi đi xem mắt, là cô già vờ đi toilet, đứng bên cạnh lén lút chụp ảnh! Phóng viên truyền thông sao có thể biết Bách Lý Hàn Tôn đi Pháp, chỉ có cô biết, là cô tiết lộ cho mấy tòa soạn báo kia, để những tòa soạn đó không kiêng nể gì đăng tôi lên.” Cố Tuyết Y thấy Quan Hàn Di không nói lời nào, điều này chứng tỏ suy đoán của cô là đúng, như vậy..... “Mấy ngày trước báo chí đưa tin cũng có quan hệ tới cô! Nếu như không phải cô, mấy tòa soạn báo kia sao lại muốn tiếp tục đào bới quá khứ của tôi đây?”

“Cô đoán đúng rồi, tôi cũng chẳng còn gì để nói, tôi đây bất quá là đang làm ngày rằm, Cố Tuyết Y cô làm ngày mừng 1 (Nghĩa tương

đương cô ta muốn tỏa sáng, còn Tuyết Y phải bị đè xuống.) Cô ta và Cố Tuyết Y cùng quen biết Tiêu Nhã Mạn, cùng là tác giả viết tiểu thuyết, vì sao vận mệnh Cố Tuyết Y hết lần này tới lần khác đều tốt hơn cô ta? Tất cả những chuyện này đều là vì Cố Tuyết Y quen biết thiếu chủ Bách Lý. Nếu như không quen biết thiếu chủ Bách Lý, thì Cố Tuyết Y vẫn tiếp tục làm một gái ế suốt ngày đi xem mắt.

Cô viết tiểu thuyết lượng đặt hàng không cao như cô ta, tất cả của cô ta cũng chỉ có điều này mới vượt qua Cố Tuyết Y.

Cô ta không cam lòng, vì sao cô ta chỉ hơn được thứ này.

“Cô nói cô sẽ nói với thiếu chủ Bách Lý giới thiệu đối tượng xem mắt cho tôi, thật ra từ đầu tới cuối cô không muốn giới thiệu cho tôi đúng không? Cô vốn đang lừa gạt tôi.” Cánh tay Quan Hàn Di thẳng tắp chỉ vào Cố Tuyết Y, ánh mắt kia hận không thể ăn Cố Tuyết Y.

“Quan Hàn Di, cô thu hồi ngón tay cô về ngay!” Vương Tiểu Vi chắn trước mặt Cố Tuyết Y, sắc mặt cô lạnh lẽo, đáy mắt kiên định, “Cô biết cô đang nói chuyện với ai không? Chỉ cần một câu của tôi là có thể ném cô ra khỏi tòa nhà này đấy.”

“Ném tôi?” Khóe miệng Quan Hàn Di tự giễu, “Cố Tuyết Y, cô xem đi.” Cô ta chỉ vào Vương Tiểu Vi, “Trước kia cô ta đã có thái độ với tôi, đều là trong lòng cô dung túng đó!”

Khuôn mặt trắng noãn của Cố Tuyết Y không biểu lộ gì, đồng tử giống như bầu trời bao la lạnh nhạt nhìn Quan Hàn Di, cô không nói gì vì cô biết rõ.....

“Quan Hàn Di, cô vốn thói lảm, chính cô đi vệ sinh không được còn nghi ngờ nhà vệ sinh hỏng, cũng chỉ có cô mới không biết xấu hổ nói ra như vậy.” Vương Tiểu Vi thật sự không nhịn được nữa, tính tình lỗ

mãng nóng nảy hoàn toàn bộc phát, cô chống nạnh một tay, một tay chỉ Quan Hàn Di mắng to, “Người không biết xấu hổ như cô nên ra cửa bị xe đụng chết đi, nếu không khi cô uống nước bị sặc chết, nếu như không phải vì tiểu thư nhà tôi cảm thấy cô đáng thương, nhượng bộ cô thì tôi đã sớm xin thiếu chủ trừng trị cô, cô lại còn to gan dám chạy tới đây mắng tiểu thư nhà tôi.”

Cô quay đầu nhìn Cố Tuyết Y, “Kệ cô ta không biết xấu hổ, chúng ta dứt khoát bảo nhân viên bảo vệ ném cô ta ngoài đi.”

Vẻ mặt Lạnh lùng của Cố Tuyết Y chột giật mình, đôi mắt màu hổ phách hơi nghiêng nhìn Vương Tiểu Vi, cô không biết Tiểu Vi còn có thể nói như vậy, đột nhiên trong đầu cô lóe lên, người có thể đi theo bên cạnh cô tất nhiên không kém cạnh rồi.

Bây giờ cô mới phát hiện thì ra cô ấy cũng có thừa số tự kỷ như vậy.

“Cô....” Quan Hàn Di buồn cười, cô ta như bị Vương Tiểu Vi chọc giận, con mắt dữ trợn trừng lớn, tựa như không cẩn thận ra rớt ra ngoài.

“Tôi làm sao?” Vương Tiểu Vi không chút nào chịu yếu thế trừng nhìn Quan Hàn Di, “Trước kia tôi đã muốn nói với cô, cố ý đến nhà chúng tôi làm khách, cố ý ăn mặc như một đóa hoa, nhìn thật sự làm người ta chán ghét, trong lễ cưới của tiểu thư Tiêu muốn quyến rũ thiếu chủ nhà tôi, tôi xin cô! Cô cũng không biết đi tiểu rồi soi gương xem cô là bộ dạng gì, ngay cả đầu ngón tay của tiểu thư nhà tôi cô còn kém xa, thiếu chủ nhà tôi mới không thèm loại phụ nữ ham hư vinh như cô, bây giờ cô lập tức cút khỏi chỗ này mau, nếu không bước nhanh đi thì tôi bảo người lôi đi đấy.”

Quan Hàn Di trừng mắt nhìn Vương Tiểu Vi, sau đó cô ta thấy vẻ mặt Cố Tuyết Y hờ hững ngồi trên ghế sofa làm như việc không liên quan

đến mình, lập tức tuôn trào lửa giận, ánh mắt cô ta tựa như có thể giết chết Cố Tuyết Y. “Cố Tuyết Y, tôi muốn cùng cô không đội trời chung.”

“Lời này hẳn là tôi nên nói với cô!” Sắc mặt Cố Tuyết Y lạnh lẽo như khối băng, “Về nói với người bảo cô tới chỗ này, tôi cũng rất muốn biết hành động kế tiếp của cô ta, còn nói cho người kia biết, trốn sau lưng người khác là hành vi âm hiểm tiểu nhân hèn hạ. Quan Hàn Di, từ nay về sau chúng ta không còn là bạn bè nữa.” Cô vẫn luôn cho rằng kết giao mười năm bạn bè không dễ dàng, không nghĩ tới không chống lại lòng đố kỵ.

Tiền Quan Hàn Di đi, sắc mặt Vương Tiểu Vi vô cùng tức giận, bất mãn thì thào tự nói, “Cái gì chứ, một ngày nào đó tôi sẽ cho cô biết sự lợi hại của tôi.” Cô thấy Cố Tuyết Y đang sững sờ, “Tiểu thư, ngài sẽ không vì loại người này mà trong lòng khó chịu đấy chứ ạ?”

“Làm sao có thể!” Cố Tuyết Y cười nhạt một tiếng, “Tôi chỉ đang nghĩ ai mua chuộc Quan Hàn Di, người kia đã cho Quan Hàn Di thứ gì tốt?”

“Em thấy ngài không nên suy nghĩ nhiều quá, với bản lĩnh của Quan Hàn Di thì có năng lực gì, người mua chuộc chắc cũng không cho gì nhiều đâu, lợi dụng Quan Hàn Di xong rồi thì cái gì cũng chẳng còn, từ nay về sau có lúc cô ta khóc lóc.”

“Chuyện này trước hết em đừng nói với Bách Lý Hàn Tôn.”

“Vì sao ạ?” Vương Tiểu Vi mở to mắt tò mò nhìn cô/

“Người như Quan Hàn Di nói cho anh ấy nghe cũng chỉ làm dơ bản tai anh ấy, vậy còn không bằng em nói mấy tiếng này tôi làm gì, những thứ này anh ấy càng hứng thú hơn.” Thời gian này cô phát

hiện Bách Lý Hàn Tôn ngoài chuyện của cô thì dường như chẳng quan tâm tới chuyện gì khác.

“Cũng đúng ạ!” Khóe miệng Vương Tiểu Vi lộ ra nụ cười tinh khiết, “Đúng rồi, ngày mai tiểu thư và thiếu chủ đi đăng ký kết hôn, ngài căng thẳng không?”

Đôi mắt màu hổ phách của Cố Tuyết Y xoay chuyển, cánh môi mấp máy, “Có gì mà căng thẳng, dù sao cũng chỉ đi chụp ảnh, ký một cái, giải quyết từng thứ một, tôi cứ như vậy giao mình cho anh ấy.”

Vương Tiểu Vi cười trộm vài tiếng, “Tiểu thư và thiếu chủ ở cùng một chỗ nhất định sẽ rất hạnh phúc, nhưng nếu tiểu thư cảm thấy không phục khi cứ như thế mà giao mình cho thiếu chủ, ngài có thể yêu cầu thiếu chủ, thiếu chủ yêu thương ngài như vậy, ngài muốn gì thiếu chủ nhất định sẽ làm cho ngài.”

Hết chương 28

Quyển 3 - Chương 29

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Anh đã về à?” Cố Tuyết Y đang đánh bản thảo thì cảm nhận có ánh mắt nhìn cô, vì vậy cô ngược mắt lên, không nghĩ tới là Bách Lý Hàn Tôn, anh đứng cách xa cô vài bước. LQĐIÔN

“Ừ!” Khóe miệng Bách Lý Hàn Tôn cong lên, anh đi tới ôm eo cô, cô hơi dịch người, anh chen ngồi cùng cô, cầm kiêu căng đặt trên cánh tay cô, cực kỳ giống đứa bé đang làm nũng.

“Hôm nay em không tới công ty anh làm việc bị phân tâm, ký tên lên hợp đồng toàn viết tên em, mặc dù Trì Đông Quan không nói gì, nhưng anh nghĩ trong lòng cậu ta nhất định giấu cợt anh, Tuyết Y, em nói làm sao bây giờ? Mất mặt quá nhưng lại vô cùng ngọt ngào.” Giọng như trẻ con.

“Không có cách nào khác, hôm nay em phải viết tiểu thuyết, nếu không em mang việc theo tới công ty cùng anh nhé! Ngộ nhớ có ngày anh không cẩn thận ký thiếu một số 0 vào hợp đồng, chỉ sợ em bán anh cũng không bồi thường nổi.” Cô hé miệng cười hạnh phúc, trong giọng nói toàn là cưng chiều.

Chẳng biết tại sao cô muốn đối xử tốt với anh, anh càng trẻ con làm nũng với cô, cô càng thích.

Cô cảm thấy như vậy mới chính là anh.

“Ai lại nói vậy chứ, nhưng em là bảo vật vô giá của anh, đánh chết

anh cũng sẽ không bán em.” Nét mặt anh vô cùng nghiêm túc, đôi mắt màu mực tựa như càng thêm thâm sâu, anh nhìn cô chăm chăm.

Mắt cô sáng bừng không che dấu, tựa như mặt hồ dưới ánh nắng, lấp lánh như pha lê tinh khiết nhất xinh đẹp nhất thế gian, “Khó trách người khác nói, đàn ông đều thích nói ngon nói ngọt lừa gạt phụ nữ, thì ra có căn cứ thực tế.”

“Em và anh quen biết lâu như vậy chẳng lẽ em còn không biết anh là người như thế nào sao? Người khác cần anh nói ngọt chỉ sợ còn khó hơn lên trời.” Từ trước tới nay đối với ai cũng lạnh lùng, ngoại trừ cô, từ xưa tới giờ không nói chuyện với ai như vậy, ngoại trừ cô.

Cô đối với anh mà nói, vĩnh viễn đều đặc biệt.

Sắc mặt cô nhàn nhạt nhìn máy vi tính, haizzz! Cô còn phải gõ 3000 chữ để cập nhật! Hôm nay bị khủng hoảng không hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Anh thấy cô không nói lời nào, vì vậy lảng sang chuyện khác, hỏi cô mai đi đăng ký kết hôn có căng thẳng không.

Cô chỉ cười cười không nói gì.

Bây giờ cô cảm thấy chủ nhân thế nào thì người hầu thế đấy, Tiểu Vi hỏi xong giờ đổi thành anh hỏi.

Lờm cô một cái, anh biết cô không căng thẳng, trong lòng không khỏi buồn bực, khóe miệng cong lên rồi biến mất, hình như họ đi đăng ký kết hôn chỉ có mình anh là đang căng thẳng.

Anh lại không kiềm chế được nghĩ tới Bùi Khê Minh.

Phát hiện anh quá yên tĩnh, cô liếc qua anh, tựa như biết rõ anh đang nghĩ gì, cô khẽ nói, “Không phải em không căng thẳng, chỉ có điều tâm tình này trôi qua rồi, trước khi anh hỏi Tiểu Vi đã hỏi em, cho nên...” Anh hỏi cô, cô đã không còn căng thẳng lắm nữa, ngược lại có vài phần chờ mong, chờ hình ảnh ngày mai họ đi đăng ký kết hôn.

Đầu lông mày anh nhuộm vài phần tức giận, “Cô Tiểu Vi này càng ngày càng không có quy củ, lời này nên là anh hỏi em, ngược lại cô ấy tranh hỏi em trước.” Anh bất mãn nói.

Cố Tuyết Y không lên tiếng, duy trì đứng ở giữa, nếu như cô nói giúp Tiểu Vi, với tính bá đạo của anh nhất định lại sẽ.....

Đột nhiên, trên mặt anh tươi hẳn, tựa như đốt sáng cả khuôn mặt tuấn mỹ của anh, càng làm khuôn mặt anh cao ngạo không thôi, “Tuyết Y, nếu không anh tìm một người quan tâm Tiểu Vi, để cô ấy không như vậy nữa, để cô ấy khỏi rảnh rồi nói chuyện với em.”

“Anh không cho Tiểu Vi nói chuyện với em, chẳng lẽ anh muốn em buồn mà chết à?”

“Vậy em có thể nói chuyện với anh, lúc nào anh cũng rảnh để nghe em nói hết.” Chuyện này là anh nhân cơ hội nịnh nọt lấy phúc lợi.

“Anh lại nữa!” Cố Tuyết Y không chịu được, đưa mắt nhìn chỗ khác, “Anh đã nói sẽ cho em không gian tự do, bây giờ anh lại muốn độc chiếm thời gian và tinh lực của em.”

“Tuyết Y, em còn chưa ăn cơm nhỉ! Theo anh cùng ăn cơm nhé!” Bách Lý Hàn Tôn không nhìn cô, vội chuyển lời nói.

Cố Tuyết Y vẫn không nói gì, anh liền lôi kéo tay cô đi ra ngoài.

Còn Vương Tiểu Vi không hiểu vì sao bị Bách Lý Hàn Tôn liếc nhìn, trong lòng e sợ rùng mình.

Trong phòng đèn chùm pha lê lộng lẫy xa hoa, dưới ánh đèn lờ mờ, tranh trên tường lộ vẻ ưu thương như chủ nhân của nó vậy.

Vỏ chai rượu sang quý lăn trên mặt đất, trên bàn và cả sofa.

Bùi Khê Minh say đến không mở mắt ra được, ngửa đầu lên điên cuồng nốc rượu ừng ực, phảng phất như rượu kia là nước lọc vậy.

Khuôn mặt đẹp trai ngày trước giờ râu ria lởm chởm, mắt sáng ngời như mã não giờ này ảm đạm vô cùng, da thịt trắng như sứ giờ tiều tụy tái nhợt.

Dưới ngọn đèn vàng, anh tựa như yêu tinh chán chường, khiến người ta đau lòng, lại vừa khiến người ta yêu hận không thôi, Lâm Hiểu Mạt chính là một người trong số đó.

“Anh đừng uống nữa!” Cô ta đi qua đưa tay muốn đoạt chai rượu trên tay anh, dường như Bùi Khê Minh biết cô ta sẽ có động tác này, anh ra tay trước ngăn cô ta lại, hơi ngửa đầu tiếp tục uống rượu.

LQĐIÔN

“Anh đừng uống nữa!” Lâm Hiểu Mạt giãy tay anh, trong mắt đầy đau lòng, cảm giác này như thể máu trong tim tràn ra không dứt, “Từ sau khi cô ta về anh uống rượu liên tục, tiếp tục như thế nữa anh sớm muộn gì cũng ngộ độc rượu.”

“Chuyện của tôi không cần cô quan tâm.” Đôi mắt anh mờ lung nhìn cô ta, đáy mắt như có sương mù nhàn nhạt, “Cho dù chết cũng

không quan hệ gì đến cô.”

“Sao anh có thể nói mấy lời như vậy với em?” Đôi mắt Lâm Hiểu Mạt bị thương nhìn anh, “Em quan tâm anh, vì sao anh cứ muốn tổn thương em quan tâm anh? Bùi Khê Minh, không phải chỉ có anh mới đổ máu, em cũng vậy. Thành phố A ai không biết Lâm Hiểu Mạt thích anh, vì sao anh không chịu quay đầu lại nhìn em? Rốt cuộc em kém Cố Tuyết Y chỗ nào?” Cô ta ngồi xổm trước mặt anh, gò má đặt lên đùi anh, ngửa mặt nhìn anh, “Bùi Khê Minh, anh quay đầu lại nhìn em được không? Chỉ liếc thôi! Em không yêu cầu nhiều.”

Ánh mắt anh lạnh lùng ghé sát nhìn cô ta, chai rượu trong tay anh đã trống rỗng, “Lâm Hiểu Mạt, cô không nên như vậy, nếu như tôi muốn quay đầu thì trong mười năm nay tôi đã quay lại, lòng tôi chứa đầy hình ảnh cô ấy, không chứa những người khác được.”

“Anh đây là đang giày vò chính anh, chẳng lẽ cô ta muốn kết hôn anh vẫn mãi đặt cô ta trong lòng sao?” Đáy mắt cô ta mơ hồ thấy sự đau thương kịch liệt.

Giống như bị sét đánh trúng, đầu Bùi Khê Minh ong ong, anh chậm rãi quay đầu, như thể hình ảnh này đang quay chậm trong đầu, anh nhìn cô ta, trong mắt kinh ngạc đau đớn ảm đạm cùng xuất hiện, sau một lúc lâu, yết hầu anh khô khốc, trầm thấp hỏi, “Cô nói cái gì?”

“Em nói là Cố Tuyết Y cô ta và Bách Lý Hàn Tôn kết hôn, thời gian là ngày mai, họ muốn đi đăng ký kết hôn, anh vĩnh viễn bị Cố Tuyết Y cho ra rìa.” Ngực Lâm Hiểu Mạt phập phồng lên xuống, như tức giận, cũng như thể thật vất vả cố lấy dũng khí mới dám nói.

Ngày đó cô ta chạy lên lầu, hình như cô ta nghe tiếng có người nói chuyện, cô ta mới lén lút đứng trên cầu thang quan sát.

Không nghĩ tới là Cố Tuyết Y, vợ chưa cưới khiến Khê Minh ngày đêm thương nhớ xuất hiện, cô ta cho rằng cả đời này sẽ không còn cơ hội nữa, cô ta làm thế nào cũng không nghĩ tới Cố Tuyết Y đã yêu người đàn ông khác, chia tay với Khê Minh. Lúc ấy trong lòng cô ta vô cùng cao hứng, trong lúc họ nói chuyện thì biết người đàn ông Cố Tuyết Y thích tên là thiếu chủ Bách Lý, vì vậy cô ta mới phái người điều tra chuyện mấy năm gần đây của Cố Tuyết Y, kết quả cô ta điều tra ra ngày mai bọn họ muốn đi đăng ký kết hôn.

“Làm sao cô biết được? Những chuyện này báo chí đều không đưa tin, chuyện này nhất định cô đang nói dối, nhất định cô đang lừa gạt tôi, họ sẽ không kết hôn nhanh như vậy, cô ấy chỉ mới đồng ý Bách Lý Hàn Tôn cầu hôn, họ không kết hôn, không, không...” Khuôn mặt anh tiều tụy như tờ giấy trắng, môi run rẩy, trong mắt là thần sắc bị đá kích.

“Sao em có thể lừa anh, Lâm Hiểu Mạt em chưa bao giờ lừa dối anh, quả thật ngày mai Cố Tuyết Y sẽ cùng Bách Lý Hàn Tôn bí mật đăng ký kết hôn.”

“Sao cô biết? Làm sao cô biết?” Môi không khống chế được run rẩy.

“Người của em điều tra ra.” Lâm Hiểu Mạt đứng dậy, đôi mắt song song đối diện anh, đáy mắt mê luyến và tình yêu sớm làn tràn ra, “Anh đừng vì cô ta mà khó sống như vậy, cô ta hoàn toàn chẳng đáng để anh như thế, anh xuất sắc tốt bụng, anh đáng giá có người phụ nữ tốt hơn yêu anh.” Tay cô ta không tự chủ run rẩy, chậm rãi vươn ra vuốt ve gương mặt anh, cảm xúc tinh tế truyền vào trong đại não cô ta, rốt cuộc cô ta không kiềm chế được kích động trong lòng, mắt đỏ lên, thoát nhìn cô ta vô cùng kích động.

Cô ta và anh quen biết lâu như vậy, mặc dù hai người là bạn bè, nhưng anh luôn lạnh lùng từ chối cô ta, càng chưa bao giờ để cô ta

tới gần nửa mét, bây giờ cô ta có thể sờ lên da thịt trên mặt anh, sao cô ta có thể không kích động chứ, trong lòng cô ta tựa như có một cây đuốc, cô ta sẽ tiếp tục yêu anh, mãi mãi.....

“Cho nên anh nên quên Cố Tuyết Y đi, quên người phụ nữ khiến anh đau lòng kia đi, quên Cố Tuyết Y kia, quên tất cả về người phụ nữ đối trá kia, quên.....”

Giọng nói kia như đang thôi miên anh, trong thoáng chốc, sương mù trước mắt anh như bị đánh tan, anh không ngại nhíu chặt mày, anh đẩy tay Lâm Hiểu Mạt ra, cô ta lão đảo ngã xuống đất, tóc rối bù thoát nhìn chặt vật không chịu nổi.

“Cô hoàn toàn không hiểu Y Y, cô ấy không phải là người đối trá.” Bùi Khê Minh đột nhiên đứng người lên, từ trên cao nhìn xuống Lâm Hiểu Mạt.

Khóe miệng Lâm Hiểu Mạt cong lên, nhưng đó là nụ cười khổ, sau đó cười ha hả, nước mắt trong suốt từ khóe mắt lướt qua gò má cô ta, giờ phút này cô ta điềm đậm đáng yêu, hơi thở yếu đuối bắn ra, đáng tiếc, trong mắt Bùi Khê Minh, ngoài Cố Tuyết Y có thể làm anh mất khống chế đau lòng ra, thì Lâm Hiểu Mạt trước mắt hoàn toàn không thể khiến lòng anh như vậy, anh lạnh lùng nhìn cô ta.

“Tôi nói cô ta thì anh đau lòng, tôi đau khổ như vậy vì sao anh không đau lòng? Vì sao?” Đồng tử cô ta ngẩn ngơ nhìn anh, “Còn tôi hoàn toàn nói không sai, Cố Tuyết Y cô ta chính là một người phụ nữ ham hư vinh, cô ta chính là vừa ý thân phận nhà thiếu chủ Bách Lý, nếu như không phải thế sao lại nhanh chóng yêu thiếu chủ Bách Lý mà bỏ rơi anh?”

Hết chương 29

Quyển 3 - Chương 30

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Những lời này của Lâm Hiểu Mạt tựa như lưỡi dao vô cùng sắc bén, từng đao cứa vào lòng anh, sắc mặt, đôi môi trở nên trắng bợt, anh khễ mím môi như đang cố gắng chịu đựng trái tim đau đớn, “Cô câm miệng đi!” Anh trừng mắt nhìn Lâm Hiểu Mạt, dường như anh dùng hết toàn bộ sức lực để trừng cô ta. LQĐ

“Anh biết đúng không!” Lâm Hiểu Mạt ngây ngốc nhìn anh, “Khi Cố Tuyết Y nói câu đầu tiên với anh thì trong lòng anh đã sớm nghĩ họ sẽ kết hôn đúng không? Còn anh vẫn cứ tê dại chính mình, không nhận rõ sự thật này, vì anh đang sợ, kết quả sau cùng vợ chưa cưới anh cực khổ vất vả tìm kiếm lại yêu người khác, muốn kết hôn với người đàn ông khác.”

“Lâm Hiểu Mạt!” Khuôn mặt trẻ tuổi như hoa thủy tiên, giờ phút này ánh mắt tức giận nhìn cô ta, “Cô muốn từ nay về sau chúng ta không làm bạn bè nữa à?” Trong giọng nói nồng đậm ý cảnh cáo.

Lâm Hiểu Mạt sững sờ nhìn anh, cuối cùng cười ha ha, tiếng cười lộ ra đau thương tuyệt vọng cực hạn, “Bạn bè? Chúng ta vẫn là bạn bè à? Chúng ta có thể làm bạn bè sao? Anh biết rõ em yêu anh, anh lại tàn nhẫn nói với em làm bạn bè? Có phải anh nghĩ em chưa đủ đau không hả? Hay là bây giờ bộ dáng em nhếch nhác vẫn không đủ để anh phát tiết phần hận trong lòng anh? Cho nên anh mới tổn thương em như vậy?”

Bùi Khê Minh chậm rãi xoay người, đưa lưng về phía Lâm Hiểu Mạt,

tựa như rất ghét khi nhìn thấy bộ dạng cô ta như vậy, “Nếu cô nói chúng ta không thể làm bạn được, như thế thì tùy cô!” Anh cũng không quay đầu lại, nghiêng ngả lên lầu.

Dưới ánh đèn mờ phòng khách rộng rãi kéo theo lòng người bi thương.

Lâm Hiểu Mạt kinh ngạc nhìn bóng lưng tuyệt tình của anh.....

Chẳng là bọn họ cứ như vậy kết thúc? Mười năm, thật sự cứ như vậy chấm dứt?

Nhưng cô ta không cam lòng.....

Đêm tối dần tan, bầu trời bao la tỏa sáng, ánh mặt trời chiếu xuống trái đất.

Rèm cửa sổ mỏng manh bị gió thổi lên, bay trong không trung, cảnh tượng mỹ lệ. Dưới chăn mỏng, Cố Tuyết Y yên lặng ngủ say, ánh mặt trời như một đĩa trẻ nghịch ngợm, như có như không chiếu lên mặt cô.

Da thịt màu ngà hơi hồng, lông mi dài phản chiếu lên mặt cô, lông mày khẽ nhíu lại, cô chậm rãi mở mắt ra, đồng tử mông lung như nước nhìn căn phòng quen thuộc.

Ý thức quay về đại não, cô đuổi người ngồi dậy.

Vương Tiểu Vi biết cô đã tỉnh lại, gõ cửa đi vào, trên mặt mang theo nụ cười, đôi mắt lóe sáng nhìn Cố Tuyết Y.

“Chúc mừng tiểu thư, hôm nay cuối cùng cũng kết hôn!” Cô đi tới giúp vén chăn lên, “Tạm thời thiếu chủ có việc phải tới công ty một

lát, ngài ấy dặn em và ngài cùng đi tới cục dân chính, ngài ấy chờ ngài ở cục dân chính.”

“Ừ!”

Cố Tuyết Y đứng dậy rửa mặt, ăn sáng xong, cô và Vương Tiểu Vi ngồi xe ra cửa.

Cố Tuyết Y nhìn phong cảnh bên ngoài qua cửa kính xe, cô bảo Vương Tiểu Vi hạ cửa kính xuống, từng cảnh lướt qua trước mặt cô, mái tóc mềm mại của cô nhẹ nhàng bay bay.

Vương Tiểu Vi nhìn cô, “Tiểu thư, chúng ta vẫn nên kéo cửa kính lên ạ! Nếu không ngài sẽ bị lạnh, đến lúc đó thiếu chủ nhất định sẽ trách tội em.” Trong lời nói lộ sự cầu xin.

Bây giờ tiểu thư chính là tâm can bảo bối của thiếu chủ, bụng trong tay sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan, tiểu thư vừa nói, thiếu chủ đều nghe theo hết, cứng chiều tiểu thư lên tận trời!

“Được rồi! Tôi kéo cửa kính lên đây!” Cô nhìn Vương Tiểu Vi cười cười.

Phòng sang trọng, thiết hiện đại, đèn chùm pha lê lộng lẫy.

“Cô lại muốn đi đâu?” Lăng Hi Dạ ngồi trước bàn hình bầu dục, lạnh lùng nhìn cách ăn mặc đẹp đẽ của Tiêu Nhã Mạn.

“Tôi đi đâu cũng chẳng liên quan đến anh!” Ánh mắt Tiêu Nhã Mạn lạnh như băng, đáy mắt hơi không kiên nhẫn, lời này cô nói với anh ta hàng n lần rồi.

“Dương Kỳ Dục vội vã về nước khó có khi an phận vài ngày, bây giờ cuối cùng lại bắt đầu ra ngoài!” Giọng lạnh lùng lộ ra vài phần châm chọc.

Tiêu Nhã Mạn trừng mắt liếc anh ta một cái, cầm túi xách đi ra cửa.

Từ sau khi Dương Kỳ Dục về nước, Lăng Hi Dạ vừa thấy cô liền nói mấy lời châm chọc cô, rất giống mấy phụ nữ trung niên thích nhiều chuyện thích gây sự, bây giờ cô thờ ơ với anh ta, dứt khoát xem anh ta như người vô hình.

“Dương Kỳ Dục cũng thật lạ đời! Rõ ràng không phải đã nói muốn ở lại thành phố D nửa tháng sao? Bây giờ chưa được nửa thời gian đó đã đi rồi, thật sự đáng tiếc ghê!” Giọng chế giễu không chút hoang mang vang lên sau lưng Nhã Mạn, “Chẳng lẽ cô không muốn biết nguyên nhân sao? Tiêu Nhã Mạn.” Đáy mắt Lăng Hi Dạ thâm sâu ẩn chứa vẻ lạnh lùng khiến người ta sợ hãi.

Tiêu Nhã Mạn chợt dừng chân, ngực phập phồng, hơi nhếch môi như đang cố gắng chịu đựng chuyện gì đó, sau một hồi, cô chậm rãi xoay người lại, đôi mắt vừa sâu vừa lạnh nhìn Lăng Hi Dạ, “Rốt cuộc anh đã làm gì với đàn anh vậy? Khiến anh ấy bay suốt đêm quay về.”

“Không phải tôi đã nói rồi sao? Cô độc ác, tôi cũng sẽ độc ác, không phải tôi đã nắm được nhược điểm của cô à?” Đáy mắt Lăng Hi Dạ tà mị, mơ hồ khiến người ta cảm thấy e sợ.

Ngón tay Tiêu Nhã Mạn cuộn chặt, hít sâu một hơi, cô trừng mắt nhìn anh ta, “Đàn anh không liên quan tới chuyện này, anh ấy là người ngoài, là anh cứ luôn kéo anh ấy vào, bây giờ anh lại muốn đối phó anh ấy.”

“Tôi đối phó với Dương Kỳ Dục thì sao? Cô muốn vì Dương Kỳ Dục làm gì tôi à?” Anh ta cười lạnh, “Đáng tiếc tôi không có bất cứ nhược điểm nào trên tay cô.” Dù sao chuyện họ sắp ly hôn hai nhà đều biết, ngay cả khi anh ta đang cố gắng bù đắp cho cô, cô cũng không cần, “Ngược lại cô có rất nhiều nhược điểm bị tôi nắm đấy.”

“Nhược điểm của tôi chẳng phải là ba mẹ tôi sao? Hay là nói sau khi anh đối phó với Dương Kỳ Dục xong thì muốn đối phó với người nhà tôi?” Sắc mặt Tiêu Nhã Mạn rét lạnh, “Lăng Hi Dạ, có vẻ anh đã quên tôi có một người chị em tốt tên là Cố Tuyết Y, anh cho rằng cậu ấy sẽ để mặc anh làm hại người nhà tôi và tôi à?” Cô biết Lăng Hi Dạ không dè thế lực của gia tộc Bách Lý, càng không dè thiếu chủ Bách Lý, “Anh nên biết hôm nay là ngày thiếu chủ Bách Lý và cậu ấy đăng ký kết hôn! Thiếu chủ Bách Lý và anh là bạn bè, nhưng vì sao không nói với anh một tiếng?” Cô từng bước đi tới gần Lăng Hi Dạ, “Bởi vì Tuyết Y ghét anh, với sự cứng chiều cậu ấy của thiếu chủ thì đương nhiên sẽ làm theo ý cậu ấy.” Cách Lăng Hi Dạ còn một mét, cô dừng bước, đồng tử u ám lạnh lẽo nhìn anh ta, khóe miệng cong lên giễu cợt, “Anh đối đầu với tôi, sau lưng tôi có rất nhiều thế lực đó.”

Nửa giờ sau, Tiêu Nhã Mạn rời khỏi nhà họ Lăng, vẻ mặt Lăng Hi Dạ lạnh lùng, ngực tuôn trào cảm giác khó chịu, anh ta tự tay khuya chén đĩa bay đầy đất, mảnh nhỏ phản chiếu khuôn mặt anh ta, những mảnh vỡ kia như đang kể lể chủ nhân vô tình.

Sân bay.

Ánh mặt trời phản chiếu lên kính vẩy xuống đất, dòng người đi qua đi lại, trong radio vang lên thời gian từng chuyến bay, mặt đất đầy ảnh ngược của người đi đường.

Nhan Mộng Lam tiếp nhận hành lý trên tay ba mẹ cô là Nhan Cảnh Minh và Liễu Mỹ Yến, dẫn họ ra cửa chính sân bay, trên kính phản chiếu bóng dáng cả nhà hạnh phúc của họ.

Họ mở cửa xe ngồi vào bên trong, Nhan Mộng Lam ngồi vào vị trí lái xe, đôi mắt cô thỉnh thoảng nhìn mặt ba mẹ mình trong kính chiếu hậu.

Truyện bên diễn đàn LQĐ<ÔN

Liễu Mỹ Yến mỉm cười, “Lam Lam! Con nói Tuyết Y nhìn thấy chúng ta có kinh ngạc không? Có thể không muốn gặp chúng ta không?” Bà cảm thấy như thể bà đang nằm mơ.

Tuyết Y biến mất mười mấy năm rồi cuộc xuất hiện trước mặt họ.

Bà không kiềm chế được mắt đỏ lên, bà 50 tuổi thoát nhìn như 40 tuổi, làn da trắng hơi tái nhợt, nhưng nhìn kỹ màu da giống Cố Tuyết Y mười phần, đầu lông mày bà có vẻ mệt mỏi, khí chất cao quý trên người không bị bất kỳ thứ gì ảnh hưởng.

Nhan Cảnh Minh hiểu bà, một tay nắm chặt tay bà, một tay lau nước mắt cho bà, giọng dịu dàng dụ dỗ nói, “Không phải Lam Lam đã nói à? Tuyết Y rất nhớ chúng ta, không phải hay hỏi Lam Lam tin tức của chúng ta sao? Em bệnh vất vả mới khỏe lên chút, em đừng khóc!” Từ khi cùng bà kết duyên vợ chồng đến nay, ông chỉ nhìn thấy mấy lần bà rơi nước mắt, chỉ là lần nào cũng khiến ông thương yêu không dứt, hận không thể đổi hết những gì ông có để lấy nụ cười của bà.

“Ba! Mẹ đây là đang lo được lo mất nên mới như thế, đợi lát nữa gặp Tuyết Y những thứ này đều sẽ biến mất, ba yên tâm đi!” Nhan Mộng Lam cười với họ qua kính chiếu hậu, cô hiểu rõ tình cảm của ba mẹ với Tuyết Y, tựa như cô với Tuyết Y vậy, cô hận không thể mang

những gì tốt đẹp nhất tới trước mặt Tuyết Y, chỉ hi vọng Tuyết Y vui vẻ.

Trong xe im ắng vài phút.

Liễu Mỹ Yến thờ dài một hơi, đôi mắt ảm đạm.

Nhan Cảnh Minh căng thẳng nhìn bà, “Có phải khó chịu ở đâu không? Cần đưa em tới bệnh viện khám không?”

Khóe miệng Liễu Mỹ Yến khẽ cong lên, đồng tử tràn vẻ hạnh phúc, “Em nghĩ tới Tuyết Y sống khổ cực mười năm này, em thương nó, ông xã!” Bà ngả lên vai Nhan Cảnh Minh, “Từ nhỏ Tuyết Y đã không phải chịu khổ cực, vừa đáng yêu lại thông minh hiểu chuyện, sao số nó khổ như vậy chứ?” Nói xong, trong lòng bà lại thấy đau.

“Mẹ! Mặc dù Tuyết Y khổ, nhưng những điều này đã là quá khứ rồi, nếu mẹ thương chị ấy thì ở lại thành phố D lâu chút, nấu nhiều món ăn ngon cho chị ấy, con tin khi đó Tuyết Y nhất định sẽ ôm mẹ, sau đó sẽ làm nũng trong ngực mẹ như ngày xưa.”

“Thật vậy không?” Liễu Mỹ Yến nở nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng.

Thấy bà vừa nhoén miệng cười, khóe miệng Nhan Cảnh Minh cũng hơi cong lên, tay ông vỗ nhẹ nhẹ lưng bà, đây cũng là thói quen khi ôm bà nhiều năm của ông.

“Dạ! Hôm nay lại là ngày Tuyết Y đăng ký kết hôn, mẹ nấu cơm là thích hợp nhất,” Nhan Mộng Lam vừa lái xe vừa phân tâm nói với Liễu Mỹ Yến đằng sau xe.

Liễu Mỹ Yến tỏ vẻ nhận gật đầu đồng ý, “Cũng đúng! Lam Lam, con từng gặp bạn trai Tuyết Y chưa? Bộ dạng thiếu chủ Bách Lý đẹp trai

không?”

“Đẹp, rất đẹp ạ!”

“Rất đẹp hả?” Liễu Mỹ Yến nhíu mày, “Đẹp quá có thể không đáng tin không? Hơn nữa bối cảnh gia đình thiếu chủ Bách Lý mạnh như vậy, mẹ lo sẽ có nhiều phụ nữ thích.” Có khi chẳng phải đàn ông chủ động tiếp cận phụ nữ mà chính phụ nữ thấy đàn ông có tiền nên chủ động nhào vào, bây giờ phụ nữ vì vinh hoa phú quý và mặc đồ hàng hiệu, làm kẻ thứ ba cũng cả khối người.

“Mẹ! Mẹ yên tâm! Thiếu chủ Bách Lý anh ấy là người vô cùng bá đạo, trước mắt tình cảm thoạt nhìn là người rất chung thủy, con còn nghe nói anh ấy không thích phụ nữ khác tới gần mình, những phụ nữ khác tới gần anh ấy, trên người anh ấy lập tức tản ra hơi thở lạnh lẽo, nhiệt độ này có thể đủ đông chết người ta.”

Hết chương 30

Quyển 3 - Chương 31

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Liễu Mỹ Yến gạt đầu, trong mắt lộ ra thiện cảm với Bách Lý Hàn Tôn, “Xem ra thiếu chủ Bách Lý này là một người đàn ông không tệ.”

LQĐ

“Mẹ, mẹ biết không, là anh ấy dặn con phải đón hai người đến hiện trường ngày Tuyết Y kết hôn đó, bảo là muốn cho Tuyết Y niềm vui bất ngờ.” Nhan Mộng Lam mỉm cười nói.

“Cậu ấy thật có tâm!” Chút phòng bị và lo lắng Bách Lý Hàn Tôn đối xử không tốt với Tuyết Y trong lòng Liễu Mỹ Yến hoàn toàn biến mất, hiện giờ ngược lại có phần chờ mong gặp thiếu chủ Bách Lý trong miệng kia.

Nhan Mộng Lam lái xe, tập trung nhìn phía trước, đột nhiên cô giật mắt phải, sắc mặt cô hơi ngẩn ra, trong lòng thấy bất an, cảm giác dường như có chuyện gì sắp xảy ra, hơn nữa cảm giác này giống y đúc mười năm trước.

Chân cô không tự giác nhấn mạnh chân ga, xe chạy như bay.

Chiếc xe Bentley RV màu đen dừng trên đường chờ đèn xanh đèn đỏ.

Cố Tuyết Y đang thoải mái nói chuyện cùng Vương Tiểu Vi, hai người nói hăng say, lúc này, có một chiếc xe tải màu trắng chạy tới gần họ.

Người đi qua đi lại trên đường lớn, con số đếm ngược nhấp nháy dưới ánh mặt trời.

Mắt nhìn con số trên đèn xanh đèn đỏ hiện lên số 10, 9, 8.....

Cửa xe tải bỗng nhiên mở ra, năm tên đàn ông xuống xe mang theo gậy đao kiếm và búa lớn, trên mặt vẽ màu loạn xạ, không nhìn rõ khuôn mặt vốn có của bọn chúng.

Bọn chúng khí thế hùng hực chạy tới chiếc Bentley RV màu đen, trên tay cầm công cụ đập vào cửa kính, thủy tinh rơi xuống tung tóe, rắc đầy trên mặt đất, ánh mặt trời vẩy xuống khúc xạ tia sáng như pha lê.

Cố Tuyết Y ngồi trong xe thấy bóng dáng gậy gộc đập lên cửa kính, thân thể ý thức xoay người nằm xuống chỗ ngồi, thủy tinh bể nát bay xuống lưng ong của cô, lái xe và Vương Tiểu Vi cũng làm như thế theo bản năng.

Năm gã đàn ông thừa dịp này đưa tay mở cửa xe, tay bọn chúng đeo găng phòng để lại dấu vân tay.

Hai gã đàn ông lực lưỡng kéo Cố Tuyết Y ra, mỗi bên một tên, thô bạo kéo Cố Tuyết Y từ trên xe xuống, Cố Tuyết Y lao đảo ngã xuống đất, cô nhìn thấy mấy gã đàn ông, trong đầu nghĩ tới là bị bắt cóc. Cô bắt đầu giãy dụa, hai gã đàn ông cứng như sắt, mặc dù cô giãy thế nào cũng chẳng thể thoát khỏi tay bọn chúng.

Bọn chúng nắm chặt cổ tay cô, dùng sức kéo, Cố Tuyết Y nghĩ dùng lực chân không cho chúng kéo lên xe, kết quả bị bọn chúng kiên

quyết kéo cô đi, chân cô bị lê trên mặt đất, kéo qua mảnh thủy tinh, thủy tinh lạnh lẽo vô tình đâm rách quần cô, hung hăng đâm vào đầu gối và bắp chân cô.

Vương Tiểu Vi thấy Cố Tuyết Y bị kéo xuống xe, “Tiểu thư.....” Cô kinh hoàng hét lên, cổ họng cô bị kề một con dao sáng bóng, cô vừa động, lưỡi dao sắc bén cắt vào da cô chảy máu, gã đàn ông cảnh cáo Vương Tiểu Vi không nên cử động.

Còn tài xế cũng bị một gã đàn ông khác kẹp hai bên.

Vương Tiểu Vi trừng mắt liếc nhìn người đàn ông giữ cô, “Các người tốt nhất là lập tức thả tiểu thư nhà tôi ra, nếu không thiếu chủ nhà tôi sẽ không bỏ qua cho đã các người đâu.”

Khuôn mặt gã đàn ông lạnh lẽo, hung hăng tát Vương Tiểu Vi một cái, còn phi một tiếng tỏ vẻ khinh thường cô.

Vương Tiểu Vi không để ý hoa mắt chóng mặt, cô vừa quay đầu lại vừa trừng mắt nhìn gã đàn ông, ánh mắt kia hận không thể giết chết gã kia, ngón tay cuộn chặt cô cắn chặt môi dưới, có thể thấy dấu máu mơ hồ.

Trong mắt gã đàn ông đầy khiêu khích, gã nhìn Vương Tiểu Vi, “Sao? Mà muốn phản kháng à?” Nói xong liền tát vào bên má kia của Vương Tiểu Vi.

Lúc này đầu óc Vương Tiểu Vi choáng váng, trước mắt cô đầy sao, còn không ngừng xoay tròn, khoe miệng tràn máu tươi, trượt xuống cằm cô.

Cố Tuyết Y hoảng sợ nhưng khi ngoái đầu nhìn lại thấy hình ảnh như vậy, đáy mắt đau lòng không che dấu được, trong lòng hỗn loạn nhìn

đám người đi đường, bọn họ sợ nên trốn tránh, một số ánh mắt hoảng sợ nhìn cô bị bắt, còn một số ánh mắt lạnh lùng nhìn cô rồi bước vội qua đường.

Lời kêu gào đã đến bên miệng cô lập tức bị cô nuốt vào.

Trái tim nhanh chóng tuôn ra cảm giác đau đớn.

Cô và bọn họ chẳng qua chỉ là một người xa lạ và một người đi đường, sao bọn họ có thể dùng tính mạng của mình để cứu cô?

Rất nhanh Cố Tuyết Y bị chúng kéo lên xe, hai gã đàn ông giữ lái xe và Vương Tiểu Vi nhanh chóng chạy lên xe, đèn đỏ nhảy sang đèn xanh, người đi đường tiếp tục hành trình, xe tải khởi động nhanh chóng biến mất trên đường cái, tựa như màn bắt cóc vừa rồi không tồn tại.

Động tác của Vương Tiểu Vi rất nhanh, cô xuống xe thì đã không thấy xe tải đâu nữa, trong đầu cô lập tức nghĩ tới Bách Lý Hàn Tôn, bàn tay vừa sờ tới túi áo, trên mặt cô đột nhiên đỏ ửng! Đám người vừa rồi đã lấy điện thoại của cô và tài xe theo luôn.

Trên xe tải.

Một gã đàn ông nhìn trên xe có một vũng máu, gã nhìn theo vết đó, tay chân Cố Tuyết Y bị dây thừng trói chặt, miệng dùng băng dính dán kín, đầu cô bị dính máu, sắc mặt tái nhợt, môi đã không còn nhìn thấy chút máu, tựa như hoa hồng héo tàn dưới ánh trăng, khiến người ta dâng lên cảm giác sợ hãi, “Đại ca, trên đầu con này đổ máu, chúng ta có nên băng bó không?”

“Không cần, cũng chẳng chết người!” Gã đàn ông ngồi phía sau cũng không thèm nhìn, vội cầm ba chiếc điện thoại rồi tắt máy, tháo sim ra,

“Mày nghĩ chúng ta là nhà từ thiện à? Chúng ta đang bắt cóc đó, đồ ngu!”

Gã đàn ông quay đầu lại nhìn Cố Tuyết Y không lên tiếng nữa, đỡ phải đại ca gã lại mắng gã.

Dưới ánh sáng nhàn nhạt, một đầu búa đang dưới chân gã đàn ông, một bên khác ở dưới ót Cố Tuyết Y.

Cục dân chính.

Trên ghế, có vài đôi nam nữ ngồi xếp hàng, dưới ánh mặt trời, mắt đất phản chiếu bóng dáng họ, ở trong góc khuất, có cây xanh che chắn, có một chiếc ghế đẩu đỏ, Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng ngồi đó, trên người anh vô tình tản ra khí chất chí cao vô thượng kiêu căng tôn quý.

Trì Đông Quân cung kính đứng bên cạnh anh, lẳng lặng chờ người khác tới, lãnh đạo cục dân chính đứng phía sau Trì Đông Quân, trong lòng thầm toan tính làm thế nào để bám víu vào Bách Lý Hàn Tôn.

Thời gian từng phút trôi qua.

Cửa cục dân chính tự động mở ra hai bên.

Ba người Nhan Mộng Lam, Nhan Cảnh Minh, Liễu Mỹ Yến đi tới chỗ Bách Lý Hàn Tôn.

Bách Lý Hàn Tôn thấy họ, ưu nhã đứng dậy, nhiệt độ lạnh lẽo trên người không thay đổi, anh khẽ gật đầu với Nhan Cảnh Minh và Liễu Mỹ Yến.

Trì Đông Quân giật mình, nếu một màn này mà để phu nhân ở nước

Pháp xa xôi chứng kiến thì chỉ sợ trông mắt cũng muốn rơi xuống đất.

Nhan Mộng Lam giới thiệu Bách Lý Hàn Tôn với Nhan Cảnh Minh và Liễu Mỹ Yến.

Đôi mắt Liễu Mỹ Yến nhìn chăm chăm Bách Lý Hàn Tôn, khoảng một phút trôi qua, bà khẽ mỉm cười gật đầu.

Dường như Nhan Cảnh Minh hiểu ý tứ động tác này của bà, ông cũng gật đầu một cái đáp lại.

Liễu Mỹ Yến nhìn không thấy Cố Tuyết Y sau lưng Bách Lý Hàn Tôn, liền hỏi Tuyết Y đâu? Sao không ở đây?

Lời này đối với Nhan Mộng Lam tựa như một que diêm đốt lửa vốn đã có trong lòng cô cháy bùng, trong lòng không kiềm chế được hoảng sợ, trái tim đập cuồn cuộn, sắc mặt trắng bợt, cô nhìn Bách Lý Hàn Tôn, “Anh gọi điện cho Tuyết Y chưa? Anh có hỏi chị ấy đi đến đâu rồi? Nếu không em đi đón chị ấy?”

“Tôi gọi điện cho cô ấy, cô ấy nói sắp tới rồi.” Khuôn mặt Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng, đôi mắt màu mực lạnh như băng nhìn Nhan Mộng Lam nói, trong lòng anh đúng là đang lo lắng có phải trên đường đã xảy ra chuyện gì hay không, vừa căng thẳng và lo lắng Tuyết Y nhất thời đổi chủ ý không muốn kết hôn cùng anh thì làm sao bây giờ?

Vừa rồi anh nghĩ, sớm biết vậy anh đã dẫn cô cùng tới công ty, chờ anh xử lý xong chuyện sẽ cùng nhau tới cục dân chính, nếu không thì anh sẽ không tới công ty, mặc kệ việc công ty.

“Anh điện thoại cho chị ấy lúc nào?”

“Vừa cúp chưa được mười phút.”

Nỗi sợ hãi trong lòng Nhan Mộng Lam càng lúc càng lớn, tay cô cuộn thành nắm đấm, đặt lên môi cắn nhẹ, tay không tự chủ run rẩy, đôi mắt trở nên thâm sâu. Ngàn vạn lần đừng gặp chuyện không may, nếu không dù thế nào cô cũng sẽ không bỏ qua người làm tổn thương Tuyết Y.

Sắc mặt Liễu Mỹ Yến nặng nề, bà dịu dàng nhìn Nhan Mộng Lam, nói nhỏ, “Đừng lo! Tuyết Y không sao đâu!” Bà không yên lòng về Mộng Lam, từ mười năm trước Tuyết Y bị tổn thương rời đi, Mộng Lam vẫn vô cùng đau lòng, muốn mạnh mẽ để bảo vệ Tuyết Y, tình chị em của Mộng Lam đối với Tuyết Y không thể ít hơn yêu thương bà dành cho Tuyết Y.

Nhan Cảnh Minh cũng cười an ủi cô, nói Tuyết Y không sao đâu.

Khuôn mặt lạnh lùng của Bách Lý Hàn Tôn càng thêm rét lạnh nặng nề, đáy mắt lạnh lẽo, anh hơi nghiêng đầu qua một bên.

Trì Đông Quân tiến lên cung kính nói vâng, anh ta lấy điện thoại ra gọi cho Cố Tuyết Y, kết quả là tắt máy, gọi cho Vương Tiểu Vi và lái xe cũng như thế.

Liên tục gọi cho họ hơn mười cuộc đều tắt máy.

Khuôn mặt Bách Lý Hàn Tôn nặng trĩu, đôi mắt màu mực như đêm đen kinh khủng, lộ ra khí lạnh, cằm kiêu ngạo căng cứng, tay bên hông nắm chặt, “Lập tức phái người đi xem.”

“Vâng!” Trì Đông Quân nhanh chóng rời khỏi cục dân chính.

Nhan Mộng Lam nhìn Liễu Mỹ Yến, “Con vào toilet rửa mặt,” bây giờ cô nhất định phải tỉnh táo, tỉnh táo....

Cô đẩy cửa toilet, Trương Dịch Dương đang trong đó, cùng cô chạm mặt, khoe miệng cong lên chào hỏi cô.

Khuôn mặt mỹ lệ của Nhan Mộng Lam lạnh lẽo lướt qua bên người anh ta.

Trương Dịch Dương cầm chặt cổ tay cô, trên mặt hơi mất hứng, “Em sao vậy hả? Tôi chào hỏi em cũng không để ý tôi?” Ánh mắt anh ta quan sát tỉ mỉ mắt lạnh của cô, lạnh lùng hơn ngày thường vài phần, “Ai chọc em tức giận?”

“Buông ra!” Cô lạnh lùng nói.

“Không buông! Em không nói là chọc giận em, tôi sẽ không buông em ra.” Tay Trương Dịch Dương không chút động đậy nhìn cô, con mắt thâm thúy ẩn chứa vẻ quan tâm, nhưng khoe miệng cong lên kiêu vô lại, “Lần trước em nói em có chồng chưa cưới, em đang nói dối tôi đúng không! Có phải vậy không?” Chuyện này khiến anh ta khốn đốn một tuần lễ, ăn ngủ làm việc đều nghĩ tới, tới hôm qua nhân viên điều tra trở về báo cáo cô vốn không có bạn trai, anh ta hưng phấn đến nửa đêm mới ngủ được.

“Thả tôi ra, đây là lần cuối cùng tôi cảnh cáo anh.” Nhan Mộng Lam trừng mắt nhìn cổ tay anh ta.

“Tôi....”

Hai tay Nhan Mộng Lam bắt lấy anh ta quật lên vai, dùng sức, hơi khom lưng, ra sức quăng một cái, trong nháy mắt Trương Dịch Dương ngã xuống sàn nhà hơi ẩm ướt.

Trương Dịch Dương nhìn cô, trong mắt lộ vẻ giật mình.

Nhan Mộng Lam âm một tiếng đóng cửa phòng toilet nữ, anh ta mới nháy mắt hoàn hồn, sau lưng truyền tới cơn lạnh lẽo, anh ta vô cùng nhếch nhác bò dậy.

Hết chương 31

Quyển 3 - Chương 32

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn Lê Quý Đôn

Trương Dịch Dương sửa sang lại tây trang ở trong toilet, anh ta rời khỏi toilet nam, đi trên hành lang anh ta nhìn thấy Nhan Mộng Lam.

LQĐ

Vừa queo vào, họ đi tới đại sảnh của cục dân chính, trên mặt đất có ảnh ngược một trước một sau của họ.

Nhan Mộng Lam nhìn thấy mặt và môi Liễu Mỹ Yến đều tái mét, thân thể lão đảo sắp ngã, cô theo bản năng lo lắng chạy tới.

Nhan Cảnh Minh giữ chặt Liễu Mỹ Yến, nhẹ nhàng vượt lưng bà, trấn an cảm xúc trong lòng bà.

Đáy mắt Nhan Mộng Lam hỗn loạn, cô nhìn Nhan Cảnh Minh, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì ạ?” Cô mới chỉ đi vài phút thôi mà.

Trương Dịch Dương đi qua, mắt nhìn Trì Đông Quân, ánh mắt dò hỏi xảy ra chuyện gì? Trì Đông Quân chỉ nhàn nhạt liếc anh ta một cái không nói gì, sau đó lại nhìn toàn thân Bách Lý Hàn Tôn lạnh như bầu trời đầy tuyết trong mùa đông, bông tuyết rơi nhẹ nhưng lạnh lẽo, không ai dám tới gần cạnh anh.

Nhan Cảnh Minh đưa mắt nhìn Liễu Mỹ Yến trong ngực sắp té xỉu, đáy mắt ông đầy đau lòng, tay giữ chặt eo Liễu Mỹ Yến, “Mẹ con nghe tin Tuyết Y bị bắt cóc, cho nên không chịu được.....”

Trương Dịch Dương giật mình, lẽ nào khiến vợ chồng Nhan thị chịu đả kích lớn như vậy, thì ra là.....

Nhan Mộng Lam chuyển qua nhìn Bách Lý Hàn Tôn, trong mắt lạnh như khối băng, khuôn mặt vô cùng mất hứng, “Anh chăm sóc Tuyết Y sao vậy? Chẳng lẽ anh không phải người bảo vệ chị ấy à?”

Vương Tiểu Vi ngồi một bên, không nhịn được khóc lớn, cổ cô đã băng bó, bộ dạng nhếch nhác không chịu được, váy bông người hầu lộn xộn vô cùng.

“Bình thường tiểu thư ra cửa ít khi mang theo vệ sĩ, cho nên hôm nay ngài ấy cũng chỉ dẫn hai người tôi và lái xe đi ra cửa!” Nước mắt cô rơi lộp bộp.

Trì Đông Quân nhìn về phía cô, lông mày hơi nhíu lại, vừa rồi anh ta phát hiện trên đường Vương Tiểu Vi không hề khóc, bây giờ khóc như trời đổ mưa vậy, tiếng khóc nức lên khiến người ta nghe mà lo lắng.

“Lam Lam!” Liễu Mỹ Yến nhẹ giọng gọi.

“Mẹ!” Nhan Mộng Lam duỗi tay ra cầm tay Liễu Mỹ Yến, sắc mặt lo lắng cho thân thể bà, vừa khỏi bệnh vội ngồi máy bay tới thành phố D, mang tâm tình mong chờ tới gặp Tuyết Y, kết quả lại nghe Tuyết Y bị người ta bắt cóc, một loạt đả kích như vậy cô thật sự lo lắng mẹ cô không chống đỡ nổi.

“Lam Lam, con nhất định phải tìm bằng được Tuyết Y, bằng không mẹ không biết ăn nói thế nào với Mỹ Ngọc.” Nước mắt bà đọng đầy trong hốc mắt.

Nhan Mộng Lam cảm giác tay mẹ cô đang run rẩy, ngón tay cô xiết chặt, tựa như cho mẹ cô thêm dũng khí, “Mẹ yên tâm! Con sẽ tìm được Tuyết Y, con sẽ không để Tuyết Y có việc gì, nhưng mẹ cũng phải chú ý thân thể mình, đừng để đến lúc tìm thấy Tuyết Y thân thể mẹ lại mệt mỏi suy sụp, Tuyết Y nhất định sẽ nói mẹ, cũng sẽ trách con không chăm sóc tốt cho mẹ.”

“Đúng vậy! Mỹ Yến, chúng ta về khách sạn trước đã, như vậy Lam Lam sẽ không phải phân tâm lo lắng cho chúng ta, nói không chừng sẽ nhanh chóng tìm thấy Tuyết Y.” Nhan Cảnh Minh dụ giọng dụ dỗ nói, trong lòng ông đau đớn không nói thành lời.

“Cũng được!” Liễu Mỹ Yến suy nghĩ một lát rồi nói.

Bà ở đây cũng chỉ khiến Lam Lam thêm phiền toái.

“Vậy con đưa hai người về trước!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tiêu Nhã Mạn mặc chiếc váy màu sáng màu đi tới, nhìn thấy trên mặt ai đều không có nửa nụ cười.

Nhan Mộng Lam nhìn cô nói Tuyết Y bị bắt cóc.

“Cái gì?” Tiêu Nhã Mạn kinh ngạc đưa mắt nhìn Nhan Mộng Lam.

“Đang yên đang lành sao có thể bị bắt cóc?” Giang Hiểu Cầm đứng sau lưng Tiêu Nhã Mạn, bên cạnh bà còn có Tiêu Như Thiên đi theo, “Tính cách Tuyết Y nhà chúng ta chưa bao giờ đắc tội với ai, sao nó có thể bị bắt cóc?” Ánh mắt bà nghi ngờ nhìn Bách Lý Hàn Tôn.

Khuôn mặt lạnh lùng của anh cứng lại, môi mím chặt, anh phát hiện Giang Hiểu Cầm nhìn qua, trong lòng anh cũng tự hỏi chính mình, rốt cuộc là ai bắt cóc Tuyết Y? Lại sẽ là ai bên cạnh anh?

“Bây giờ quan trọng nhất là phái người tìm kiếm Tuyết Y về.” Tiêu Như Thiên cúi đầu nói khẽ bên tai bà, “Bây giờ không phải là lúc truy cứu trách nhiệm.”

“Tổng giám đốc Tiêu, phu nhân Tiêu, hai người yên tâm, chúng tôi đã phái người đi tìm tiểu thư Cố, rất nhanh sẽ có tin tức.” Trì Đông Quân liếc nhìn Bách Lý Hàn Tôn, cung kính nói.

Trương Dịch Dương liếc nhìn Nhan Mộng Lam, “Tôi giúp em đưa bác trai bác gái về chỗ của Tuyết Y! Ở khách sạn cũng không tiện lắm, như vậy có tin của Tuyết Y thì bác trai bác gái sẽ biết đầu tiên.”

Nhan Mộng Lam nhìn anh ta, bây giờ anh ta không giống ngày trước, thiếu vẻ mặt của đũa trẻ hư hỏng, gương mặt baby tỏ vẻ nghiêm túc, cô không tự chủ gật đầu, vì cô biết ba mẹ cô rất muốn xem chỗ ở của Tuyết Y và nhìn xem tình hình cuộc sống của Tuyết Y ra sao, Trương Dịch Dương đề nghị ba mẹ cô nhất định sẽ chấp nhận.

Vợ chồng Nhan thị thấy con gái gật đầu, trong lòng họ hơi khá hơn.

Họ rời khỏi cục dân chính, Bách Lý Hàn Tôn phái Vương Tiểu Vi theo mấy người Trương Dịch Dương về chờ tin tức, mấy người Tiêu Như Thiên về nhà chờ tin, Trì Đông Quân theo sát Bách Lý Hàn Tôn lên xe.

Trời xanh mây trắng, ánh mặt trời tựa như hơi âm u, giống như không hề có nhiệt độ.

“Lập tức dùng tất cả các mối quan hệ, bảo họ mau chóng tìm được người, còn Tuyết Y bị bắt ở chỗ nào, tôi muốn xem camera giám sát hướng đi của xe.” Giọng lạnh lùng như hoàng đế tối cao ra lệnh, tay trên đùi anh cuộn chặt, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, môi mím chặt

đến không thể chặt hơn.

Trong xe tràn ra hơi thở âm u lạnh lẽo từ địa ngục, khiến người ta có cảm giác tựa như đang ở trong điện châu của Diêm Vương.

Từng tia sáng mặt trời xuyên qua cửa kính chiếu trên người Trì Đông Quân, nhưng anh ta cảm thấy vẫn lạnh quá, khuôn mặt ưu nhã cung kính nói, “Vâng! Tôi lập tức liên lạc bảo bọn họ đưa video tới.”

“Tôi sẽ khiến chúng nó trả giá vô cùng nặng nề.” Giọng trầm thấp mà độc ác, tay Bách Lý Hàn Tôn không kiềm chế được đánh một quyền lên ghế, ghế da màu đen lập tức hõm một hố sâu, tựa như đó là động không đáy, bất cứ lúc nào cũng vươn nanh vuốt ma quỷ ra cướp đoạt con mồi đi vào trong.

Sắc mặt Trì Đông Quân giật mình, đáy lòng đột nhiên run lên, thiếu chủ như vậy, đã lâu rồi anh ta không chứng kiến, khoảng 17 năm!

Năm đó thiếu chủ điên cuồng khát máu như thể muốn chôn hết toàn bộ thế giới, chỉ vì có người không thấy, không để lại chút dấu vết rồi biến mất!

Bây giờ thiếu chủ lại giẫm lên vết xe đổ năm đó, điên cuồng phẫn nộ.

Thiếu chủ càng lạnh lùng im hơi lặng tiếng càng khiến người ta kinh hãi khủng hoảng.

Bất kể là cao thủ máy tính trong công ty, hay là mấy nhân viên cao cấp đều cực kỳ bận rộn, có người xem video quay đường phố, có nhân viên chính phủ tới chỗ gần tiểu khu điều tra, có cảnh sát kiểm tra chứng minh thư, cùng với vật phẩm túi xách của khách trên xe bus hoặc trạm xe.

Qua nửa giờ, rốt cuộc có chút đầu mối.

Công ty Bách Âu như lâm vào vùng Bắc Cực, ai cũng kinh hãi lạnh mình, vì bọn họ đều biết vợ chưa cưới của thiếu chủ bị bắt cóc.

Trong tay Trì Đông Quân mang theo một phần tài liệu gõ cửa tiến vào.

“Có tin tức sao?” Bách Lý Hàn Tôn xoay chiếc ghế giám đốc quay lại nhìn anh ta.

“Đã có tin tức, lần này là do một đám người thủ pháp thoạt nhìn có kinh nghiệm gây nên, đây không phải là lần đầu tiên gây án.....”

“Tôi không muốn nghe cậu nói nhảm, tôi muốn nghe trọng điểm.”

Trì Đông Quân gật đầu hành lễ với anh, “Xe bắt cóc tiểu thư Cố đến bãi đỗ xe của tiểu khu X, bọn chúng tránh camera, chia lên hai chiếc xe cùng màu, toàn bộ đám người đều đeo mắt kính.” Trì Đông Quân cầm hai tấm ảnh in ra từ máy tính, “Đây là camera tiểu khu chụp được.”

Bách Lý Hàn Tôn nhận lấy nhìn thoáng qua rồi thả xuống, lạnh lùng nhìn Trì Đông Quân.

“Sau đó chúng tôi lại truy theo lộ trình hai chiếc xe đi, bọn chúng lại đổi một xe, sau đó bọn chúng chạy tới một thôn nhỏ ở vùng ngoại ô, giống như bốc hơi khỏi nhân gian, tìm không ra manh mối.”

“Thôn trang này có xe đi ra hay không?”

“Có, có vài chiếc, nhưng không giống với tên lái xe.”

“Mang hình ảnh này tới kho tư liệu, bảo bọn họ thông qua đó tìm ra thân phận bọn chúng, nửa giờ nữa tôi phải biết rốt cuộc Tuyết Y bị bọn chúng bắt tới chỗ nào, còn có bảo trực thăng và bộ phận bảo vệ chờ sẵn.” Khuôn mặt Bách Lý Hàn Tôn lạnh tới cực điểm, ngón tay với những khớp xương rõ ràng cầm hình lên, lạnh lùng đưa cho Trì Đôn Quân.

“Vâng!”

Có một người qua đường chụp được hình ảnh Cố Tuyết Y sắp bị bắt có đăng lên weibo, lập tức bùng nổ, tỷ lệ chia sẻ càng lúc càng cao, tin Cố Tuyết Y bị bắt cóc giống như một quả cầu tuyết, càng truyền càng rộng rãi.

Có bạn lướt mạng nhìn thấy ánh mắt đau thương của Cố Tuyết Y đã hỏi vì sao người qua đường không cứu người, còn nói xã hội này quá lạnh lùng, cũng có người nói sao cô không kêu cứu, ai biết có phải cô bị bắt cóc hay không. Sau đó có bạn phản bác, vừa thấy kính chiếc xe bị đập nát là biết đây là một vụ án mạng, lại mắng bạn kia mắt mũi bị sao vậy, sau nữa đám người trên mạng càng sôi nổi bình luận.

Mười phút sau, tên Cố Tuyết Y bị mấy người khác tìm ra, nói cô là vợ chưa cưới của thiếu chủ Bách Lý, còn nói cô là tác giả tiểu thuyết trên mạng, thoáng chốc Cố Tuyết Y trở thành chủ đề của mọi người bàn tán.

Trong phòng khách rộng rãi đèn chùm lông lầy chiếu ánh sáng vàng nhạt, trên bức tường màu vàng treo mấy bức tranh, trang trí như vậy không hiểu sao lộ ra sự thô lương.

Khuôn mặt yêu mị của Bùi Khê Minh tiều tụy, anh ngồi trên sofa, trên người tràn ra cảm giác chán chường làm người ta hít thở không thông, da thịt trắng như sứ không nhìn ra chút huyết sắc, trong tay anh bung một ly thủy tinh, uống một ngụm rượu XO đậm đặc.

Lâm Hiểu Mạt từ trên lầu đi xuống, mặt như tờ giấy trắng, đồng tử thâm thúy, cô ta chậm rãi đi tới chỗ Bùi Khê Minh yên lặng nhìn anh, đáy mắt lưu luyến không rời, cô ta hơi nhếch môi.

Lúc này cô ta hẳn nên trở về thành phố A, nhưng cô ta không cam lòng, trong lòng cô ta vẫn không bỏ được anh, cho nên cô ta kiên trì ở lại.

Nhưng khi chứng kiến anh vì người phụ nữ dối trá như Cố Tuyết Y mà thành như vậy, cô ta thấy đau lòng.

Ngón tay bên hông xiết chặt, cô ta đang cố gắng không lấy ly rượu trong tay anh.

“Cho dù anh cứ mãi uống rượu thì cũng chẳng thay đổi được chuyện thực tế Cố Tuyết Y gả cho thiếu chủ Bách Lý.” Cô ta vẫn không nhịn được nói.

“Cô vẫn chưa đi à?” Đôi mắt mông lung đầy quyến rũ, tựa như Eva quyến rũ.

Lời này tựa như cây kim hung hăng đâm vào lòng cô ta.

Gương mặt đau thương, đôi mắt ưu sầu nhìn anh, chẳng lẽ anh thực sự muốn tàn nhẫn như vậy với cô ta sao?

Khi Lâm Hiểu Mạt mấp máy môi muốn nói chuyện thì điện thoại Bùi Khê Minh vang lên.

Bùi Khê Minh buông ly ra, khuôn mặt say khướt đưa tay nhận điện thoại.

Lâm Hiểu Mạt thấy sắc mặt anh cứng lại từng chút.

Không tự chủ được hỏi anh đã xảy ra chuyện gì?

Cúp máy, đôi mắt đen nhánh lộ vẻ lạnh lẽo nhìn Lâm Hiểu Mạt, “Có phải cô bắt cóc Tuyết Y?”

Lâm Hiểu Mạt giật mình, đôi mắt ngập nước xen lẫn đau xót, “Sao em có thể bắt cóc Tuyết Y, em vẫn luôn ở cạnh anh, sao em có thể bắt cóc Cố Tuyết Y?”

Không ai biết giờ phút này cô ta đau lòng cỡ nào, cảm giác giống như chết đi vậy.

“Nếu như không phải cô, Tuyết Y sao có thể đi nửa đường bị người ta bắt cóc?” Đôi mắt lạnh lẽo sắc bén nhìn cô ta, anh bỗng từ sofa đứng lên, cùng anh say khướt đau khổ lúc nãy hoàn toàn không phải một người, giống như người say vừa rồi là ảo giác của mình.

“Chẳng lẽ em có lý do bắt cóc cô ta? Lâm Hiểu Mạt em hận không thể đưa cô ta theo thiếu chủ Bách Lý kết hôn, như vậy anh mới có thể hết hi vọng, em mới.....”

“Tôi nói lại lần nữa, cho dù không có Tuyết Y tôi cũng sẽ không ở cùng với cô, cô đừng lãng phí thời gian trên người tôi nữa.” Anh lạnh lùng như sắt, trong mắt không hề có chút tình cảm nào.

“Anh quản em à!” Lâm Hiểu Mạt cố nén đau thương trong lòng, gằm nhẹ với anh, “Em yêu anh là chuyện của em, anh không thể ngăn suy

ngĩ của em, càng không thể ngăn cản em yêu anh.”

Anh nhìn cô. “Tuyệt Y thật sự không phải do cô bắt cóc?”

“Không phải!” Ngực Lâm Hiểu Mạt phập phồng, khuôn mặt ẩn chứa sự cao ngạo.

Bùi Khê Minh nhìn cô ta một cái, xoay người rời đi.

“Anh muốn đi đâu?” Cô ta nhìn bóng lưng lạnh lùng, gầm nhẹ hỏi.

“Tôi đi tìm Tuyệt Y.” Bước chân hơi dừng lại.

Ầm một tiếng, tiếng cửa gỗ nặng nề tựa như đang chặ́t đứ́t gì đó.

Ánh mắt cô ta tuyệt vọng nhìn ra cửa, chậm rãi ngã xuống mặt đất.

Lên vị trí lái, Bùi Khê Minh hạ cửa kính xuống, xe càng chạy càng nhanh, thổi bay tóc anh.

Hết chương 32

Quyển 3 - Chương 33

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Chiếc xe cũ nát dừng trước cửa nhà xưởng bỏ hoang, một gã đàn ông vác Cố Tuyết Y trên vai, sắc mặt hôm mê của cô tái nhợt, vết máu sau gáy đã khô, tóc đen dưới ánh nắng chiều mơ hồ nhìn thấy màu đỏ tươi. LQĐ

Mặt đất gồ ghề rất nhiều bụi bặm và đá sỏi, khi bọn chúng đi vào có mấy con gián cuống quít bò đi, gã đàn ông ném cô xuống đất, tro bụi lập tức bay cuồn cuộn.

Cô giống như lá giữa mùa thu, môi tái nhợt trông cô như đứa bé đang ngủ.

Gã đàn ông nhìn đại ca, “Cứ như vậy?”

“Đương nhiên, chờ lát nữa chúng ta sẽ nhận được tài khoản.”

“Nhưng mà.....”

“Nhưng mà gì?” Gã đại ca trừng mắt liếc gã.

“Em cảm thấy cứ như thế buông tha cô ta thì có phải quá tiện nghi cho cô ta không?” Gã đàn ông cười bỉ ổi hèn mọn, hai mắt sáng lên, “Dù sao chúng ta cũng đã bắt cóc cô ta, mặc kệ cứ tiến hành chuyện kia với cô ta.....”

Gã đại ca tát một cái, “Mày muốn tìm chết à?” Ba gã đàn ông đứng

bên cạnh mỉm cười, gã đại ca trừng mắt nhìn gã, “Sau khi chúng ta nhận được tiền mà muốn chơi bao nhiêu phụ nữ cũng được, mà cần gì loại hàng có nhan sắc như thế này?”

Một gã đàn ông đập vai gã, “Lão tứ! Mà biết người đứng sau lưng cô nàng này là ai không?”

“Ai?” Lão tứ hỏi.

“Là người phụ nữ của thiếu chủ Bách Lý tiếng tăm lừng lẫy đó, vốn hôm nay bọn họ muốn đăng ký kết hôn, kết quả bị chúng ta bắt tới đây.” Lão tam cười nói.

“Vậy chẳng phải chúng ta đắc tội với nhật vật lớn à?” Sắc mặt lão đại kinh hoàng.

“Dù sao chúng ta cũng đã bắt người tới đây rồi, cho dù cô ta là người phụ nữ của ai, chỉ cần người thuê cho giá cao là được.” Lão ngũ nói tiếp.

Lão tứ nhìn chằm chằm Cố Tuyết Y trên mặt đất, “Người phụ nữ này có gì tốt mà có thể khiến thiếu chủ Bách Lý kết hôn với cô ta?”

“Quản nhiều như vậy làm gì, chúng ta đi thôi! Không đi chỉ sợ có người sẽ đuổi tới đây.” Lão nhị nói, “Lão tam, mà xóa dấu chân chúng ta đi.”

“Yên tâm!”

Bọn chúng rời đi, đi mấy km cũng chẳng thấy có một người nào đi qua.

Bùi Khê Minh mạnh mẽ đi vào thang máy, anh không để ý thư ký của Bách Lý Hàn Tôn cản anh vào văn phòng Bách Lý Hàn Tôn.

Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng hất cằm, thư ký đóng cửa phòng làm việc đi ra ngoài.

Trong mắt Bùi Khê Minh lạnh lùng nhìn Bách Lý Hàn Tôn, ngón tay bên hông xiết chặt, trên người anh tản ra hơi thở lạnh như băng, phảng phất như trong nháy mắt sẽ biến văn phòng này bằng tuyết ngập trời.

“Y Y ở cùng với anh toàn gặp tai nạn, bất kể lúc nào anh cũng để cô ấy vào giữa nguy hiểm.”

Bách Lý Hàn Tôn từ ghế đứng lên, đôi mắt như đêm tối lạnh lẽo, “Tuyết Y gặp chuyện không may anh nghĩ rằng tôi nguyện ý nhìn thấy sao? Tôi yêu cô ấy, ngay cả cô ấy gặp chút xíu nguy hiểm tôi cũng không muốn.”

“Bách Lý Hàn Tôn, tôi cảm thấy thật nực cười, nếu như anh không muốn Y Y gặp nguy hiểm vì sao anh còn muốn ở một chỗ cùng với cô ấy? Anh như vậy sẽ hại chết cô ấy, ngay cả mấy người trong gia tộc anh cũng sẽ không bỏ qua cho cô ấy, anh biết không?” Bùi Khê Minh kiềm chế không bùng phát cơn phẫn nộ điên cuồng, nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên với Bách Lý Hàn Tôn.

“Anh yên tâm! Tôi sẽ không để cô ấy gặp nguy hiểm nữa, bất kể thế nào tôi cũng sẽ bảo vệ cô ấy.” Trong mắt anh kiên định và nghiêm túc cứng rắn như kim cương, “Còn nữa, tôi cảnh cáo anh, Tuyết Y là của tôi, cô ấy không tới lượt anh quan tâm, cô ấy chỉ cần sự quan tâm của tôi, sự quan tâm của anh đối với cô ấy mà nói sẽ chỉ khiến trong lòng cô ấy càng thêm áy náy.”

Bùi Khê Minh cười lạnh vài tiếng, trong tiếng cười có đau thương như thể thế giới này đều bỏ anh mà đi, “Bách Lý Hàn Tôn.” Anh đột nhiên ngưng cười, chăm chú nhìn Bách Lý Hàn Tôn, “Bất kể lúc nào anh cũng đều cao cao tại thượng như vậy, tôi thật sự thấy rất chướng mắt, khiến tôi không nhịn được muốn kéo anh từ trên vị trí ngòi tít trên cao kia xuống.”

Khuôn mặt Bách Lý Hàn Tôn tuấn mỹ như thần Apollon lạnh lùng, anh hờ hững nhìn Bùi Khê Minh.

“Từ khi bản thân bắt đầu có ý thức, Bách Lý Hàn Tôn anh vẫn luôn ở cùng Y Y, còn tôi vĩnh viễn đều giống như người ngoài, tôi không cam lòng, Y Y cô ấy vốn thuộc về tôi, nếu không phải sai thời gian, tôi sớm đã tới bên cạnh cô ấy rồi, như vậy từ đầu tới cuối tôi mới là người bên cạnh cô ấy, mà không phải là Bách Lý Hàn Tôn anh.”

“Cho nên khi đó anh luôn nhìn tôi và Tuyết Y đúng không?”

“Đúng vậy!”

“Rốt cuộc anh là ai?” Ánh mắt Bách Lý Hàn Tôn sắc bén nhìn Bùi Khê Minh, “Tôi điều tra trước kia anh vốn được người khác nhận nuôi, mãi đến năm 12 tuổi anh mới ở cùng một chỗ với Tuyết Y, người nuôi dưỡng anh tự nhiên biến mất tựa như không khí, rốt cuộc anh và người kia muốn gì? Hay nói là anh muốn lợi dụng Tuyết Y để đối phó tôi?”

“Đối phó anh? Tôi hoàn toàn không cần lợi dụng Y Y, hơn nữa tôi càng không lợi dụng cô ấy, vì tôi yêu cô ấy.” Khóe miệng Bùi Khê Minh cười như không cười chế giễu, nói xong lời cuối, trong mắt anh tràn ngập tình yêu sâu đậm với Tuyết Y.

Khi anh nhìn về Bách Lý Hàn Tôn thì ánh mắt lạnh như băng, khuôn mặt đẹp trai như hoa trong nước, quyến rũ hồn phách người khác, “Trước kia anh đã rời khỏi Y Y, vì sao anh vừa trở về lại cướp đoạt cô ấy với tôi? Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi, cô ấy.....”

“Trong lòng cô ấy vốn không yêu anh, nếu yêu anh thì các người đã sớm kết hôn, hơn nữa bây giờ cô ấy không phải là của anh, cô ấy là của Bách Lý Hàn Tôn tôi, là vợ của Bách Lý Hàn Tôn tôi.” Khí lạnh tuôn ra, trong mắt anh giá lạnh không thay đổi từng mắt nhìn Bùi Khê Minh, “Nguyên nhân tôi rời đi là gì trong lòng anh rõ ràng nhất, mà không phải tôi không cần cô ấy.”

“Vậy anh có dám nói với Y Y trước kia các người đã quen biết không? Còn dám nói lúc đó các người vốn là người yêu hay không?” Bùi Khê Minh nói tới mấy câu cuối thì nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhưng trên thực tế trái tim anh giống như bị ngâm trong nước đá, nhanh chóng lạnh thấm vào máu thịt anh, lạnh từ dưới vọt lên đỉnh đầu.

Con mắt Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng nhìn thẳng vào anh, “Vì sao tôi không dám? Nếu như không phải anh dẫn Y Y đi thì tôi đã sớm tìm được cô ấy, ngược lại anh có dám nói với cô ấy hay không, là anh dẫn cô ấy đi? Để chúng tôi xa cách lâu như vậy?” Nếu như không phải anh điều tra Bùi Khê Minh thì anh cũng chẳng biết 17 năm trước là Bùi Khê Minh mang Tuyết Y đi, hại anh tìm cô nhiều năm như vậy, nhớ nhung nhiều năm như vậy, đau lòng nhiều năm như vậy.

Anh vĩnh viễn nhớ mãi khi đó anh tới nhà họ Cố, Cố Minh Hải nói cô không ở đây, còn không chịu nói cho anh biết tung tích của cô, anh phải người theo dõi nhất cử nhất động của Cố Minh Hải, đã nhiều năm như vậy vẫn không có tin tức của cô, từ đó anh càng ngày càng lạnh lùng, đối với người khác càng ngày càng vô tình, ngay cả quản gia Phó chăm sóc anh vẫn sợ anh, cho tới giờ trong lòng quản gia

Phó vẫn luôn cho rằng là Tuyết Y hại anh trở thành như vậy, cho nên quản gia Phó mới nghe lời người ở bên Pháp xa xôi kia, lén lút gây bất lợi cho Tuyết Y.

“Khi ấy Y Y đã quên anh, lúc bấy giờ cô ấy không nhớ anh là ai.”

“Tôi tin cô ấy sẽ nhớ ra, cho dù cô ấy nhớ không được cũng chẳng sao, cô ấy vẫn là người phụ nữ của Bách Lý Hàn Tôn tôi.”

Nhìn Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng cao ngạo như vậy, trong lòng Bùi Khê Minh không kiềm chế được chế giễu, “Người phụ nữ của anh? Tôi và cô ấy là vợ chồng chưa cưới dưới sự chứng kiến của mọi người.”

“Anh cảm thấy bây giờ Tuyết Y còn quan tâm tới bọn họ à? Nếu như quan tâm mười năm trước cô ấy đã không rời đi, cho nên tiệc đính hôn kia hoàn toàn không có hiệu lực.” Bất cứ lúc nào, chỉ cần Bùi Khê Minh nhắc tới tiệc đính hôn kia, đối với anh mà nói đây chính là chiếc xương cá cắm ngang cổ họng anh, mặc kệ bị thương hoặc ít hoặc nhiều anh đều nghĩ cách nuốt xuống.

Còn nữa, anh sẽ liên tưởng tới nếu như không phải Bùi Khê Minh, người cùng đính hôn với Tuyết Y sẽ là anh.

Ánh mắt Bùi Khê Minh tức giận trừng mắt nhìn anh, nếu như không phải Bách Lý Hàn Tôn xuất hiện, anh và Y Y đã trở thành vợ chồng, đều là vì anh ta.....

Đầu óc anh không ngừng hiện lên ý nghĩ muốn Bách Lý Hàn Tôn biến mất trong đầu.

Khóe miệng Bách Lý Hàn Tôn giễu cợt nhìn anh, như thể anh biết trong lòng Bùi Khê Minh nghĩ gì, “Tuyết Y cô ấy sẽ không ở cùng một

chỗ với người làm tổn thương người của cô ấy, tính cô ấy quật cường chắc anh hiểu rõ vô cùng.” Đương nhiên, anh sẽ ngấm ngầm chình đốn Bùi Khê Minh mà không cho Tuyết Y biết.

Bùi Khê Minh chia rẽ bọn họ xa nhau bao lâu nay, nếu anh không đáp lại ít quà cho Bùi Khê Minh thì sao anh cam tâm cho được?

“Anh.....”

Đúng lúc này cửa phòng làm việc vang lên.

Bách Lý Hàn Tôn đi tới, anh nhìn Trì Đông Quân hỏi có tìm được tin tức của Tuyết Y hay không.

“Nhân viên chúng ta tìm được ít tư liệu về bọn chúng trong cơ sở dữ liệu.” Trì Đông Quân cung kính đưa tài liệu cho anh.

Bách Lý Hàn Tôn nhận lấy mở ra, để một bên bàn làm việc.

Bùi Khê Minh nhìn anh một cái, cầm tài liệu lật xem.

Trì Đông Quân nhìn Bùi Khê Minh liền giật mình, nhưng rất nhanh khôi phục vẻ mặt ưu nhã, “Thiếu chủ, cần bắt họ bây giờ để truy hỏi tung tích của tiểu thư không ạ?”

Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng nhìn Trì Đông Quân, “Khi nào thì cậu trở nên vô dụng như vậy? Xem ra cậu cần phải đi về rèn luyện thêm mới được.”

“Xin lỗi thiếu chủ.”

“Lập tức phái người truy hỏi đường mà bọn chúng chạy trốn, rồi phái người giam chúng lại, bây giờ cậu bảo tất cả mọi người xuất phát đi

theo tôi.”

“Vâng!”

“Tôi cũng đi theo anh.” Bùi Khê Minh thả tài liệu xuống.

Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng quay đầu nhìn anh, “Anh cảm thấy người đầu tiên Tuyết Y muốn gặp sẽ là ai?”

Bùi Khê Minh trừng mắt nhìn anh.

Đây không phải là đâm thêm một dao vào tim anh sao?

Khóe miệng Bách Lý Hàn Tôn nở nụ cười thắng lợi rời khỏi phòng làm việc, anh đây là đã thương người không chảy máu.

Trì Đông Quân đi theo anh, lại không nhịn được quay đầu nhìn thoáng qua Bùi Khê Minh, trong lòng sinh ra chút thương cảm với Bùi Khê Minh, những người chọc thiếu chủ không một ai có kết cục tốt đẹp.

Họ rời khỏi công ty Bách Lý, Bùi Khê Minh cũng lái xe đi theo sau họ.

Ba người đi tới nhà xưởng bỏ hoang cũ nát, trên bầu trời có ráng chiều màu đỏ.

Nhân viên quân đội nhờ dây thừng leo xuống trực thăng, nhanh chóng tuần tra bốn phía.

Bách Lý Hàn Tôn đi vào nhà xưởng bỏ hoang, mơ hồ nhìn thấy quần áo Cố Tuyết Y, cố nén tay run rẩy và khí lạnh xông tới chân, loạng choạng chạy tới. Cô không có sinh khí, sắc mặt tái nhợt nằm trong tro bụi, không chút động đậy, sợi tóc cô dính màu đỏ như máu, cô

giống như công chúa ngủ say, cô lẳng lẳng ngủ.

Anh như bị sét đánh trúng, toàn thân đau đớn, anh đã không thể phân biệt rõ rốt cuộc là đau lòng hơn hay đau cơ thể hơn, nhưng anh có thể cảm giác lòng anh trong nháy mắt như muốn chết đi.

Tay anh run rẩy, nhẹ nhàng ôm lấy cô vào lòng, trên người cô lạnh lẽo, sợ hãi một lần nữa lại đánh úp tới, lúc này anh thật sự bị sợ hãi bao trùm.

“Tuyết Y!” Anh khẽ gọi cô, trong giọng nói run rẩy không che dấu.

Khuôn mặt tinh xảo giờ trắng bợt như tờ giấy, cánh môi tái mét.

Cô giống như áng mây, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

Càng lúc anh càng sợ hãi, trái tim càng lúc càng đau đớn, hận không thể giết chết năm người kia.

Đừng rời khỏi anh, đừng rời khỏi anh, đừng rời khỏi anh..... Trong lòng anh liều mạng hò hét.

Bùi Khê Minh hoảng sợ chạy về phía họ, không để ý, bị vấp đã ngã xuống, anh không để tâm đầu gối bị thương, đi tới, nhìn thấy cô như vậy, anh giật mình, tâm tình hỗn loạn.

“Chúng ta mau đưa cô ấy đi....” Hai chữ bệnh viện anh còn chưa kịp nói ra, Bách Lý Hàn Tôn đã ôm lấy Cố Tuyết Y xông ra khỏi nhà xưởng cũ nát.

“Thiếu chủ...” Trì Đông Quân thấy anh như vậy vội vàng chạy theo ra.

“Chuyện còn lại cậu tự sắp xếp.”

Bách Lý Hàn Tôn lên trực thăng.

Cánh quạt trực thăng thổi luồng gió mạnh, tro bụi trong nhà xưởng cũ nát bay khắp nơi, lượn vòng rồi bay lên cao.

Bùi Khê Minh lảo đảo đuổi theo sau, ngẩng đầu nhìn trực thăng bay xa, anh không nghĩ nhiều ngồi lên xe đuổi theo.

Trực thăng đáp xuống sân thượng của một bệnh viện cao cấp, chỗ đó đã có bác sĩ và y tá chuyên môn cùng cán bộ cứu thương đang đợi sẵn.

Bầu trời đỏ rực, chiếu lên mặt đất đỏ bừng.

Cửa trực thăng mở ra, khuôn mặt kiêu căng của Bách Lý Hàn Tôn tái nhợt, anh ôm Cố Tuyết Y bước xuống, y tá bác sĩ đều tiến lên đưa xuống lầu, bắt đầu tiến hành cấp cứu.

Bách Lý Hàn Tôn đi qua đi lại, gấp gáp hoảng sợ nhìn đèn cấp cứu màu đỏ.

Trong bầu không khí bệnh viện tràn ngập mùi thuốc khử trùng.

Bùi Khê Minh chạy tới bệnh viện, hỏi y tá mới biết phòng phẫu thuật ở tầng nào.

Trì Đông Quân xử lý xong chuyện bên kia, Vương Tiểu Vi liền điện thoại cho anh ta, anh nói với Vương Tiểu Vi là Cố Tuyết Y đang cấp cứu.

Bên này Vương Tiểu Vi cúp máy, cô và gia đình Nhan Mộng Lam

chạy tới bệnh viện.

Hết chương 33

Quyển 3 - Chương 34

Edit :Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cả nhà Tiêu Nhã Mạn chạy tới bệnh viện, tất cả mọi người đều đang đứng trước cửa phòng phẫu thuật chờ bác sĩ đẩy Cố Tuyết Y ra. LQĐ

Nhưng đã một tiếng trôi qua, đèn màu đỏ vẫn không tắt.

Khuôn mặt mỹ lệ của Nhan Mộng Lam càng lúc càng lạnh, đáy mắt có thể đông chết người ta, khóe môi đỏ thẫm nhếch lên rất khát máu, cô nhìn Bách Lý Hàn Tôn, “Mấy gã kia ở đâu?”

“Cô muốn tìm chúng thì bảo Trì Đông Quân dẫn cô đi,” Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn vẫn không rời khỏi cửa phòng phẫu thuật, “Nhưng cô đừng giết chết chúng, nhớ để lại chút hơi thở dành cho tôi.” Dám tổn thương người phụ nữ của anh, anh muốn khiến tổ tông mười tám đời của chúng cũng không được bình an, càng đừng nói đám người đó.

Nhan Mộng Lam xoay người rời đi, Liễu Mỹ Yến kịp thời giữ chặt tay cô, “Con đi, chờ lát nữa Tuyết Y tỉnh lại không nhìn thấy con, điều này sao có thể, những chuyện đó hãy để người khác làm đi! Con đi chỉ làm bẩn tay con, Tuyết Y không thích, nhất là mùi máu.”

Nét mặt Nhan Mộng Lam do dự, như nhớ ra gì đó vội dừng bước, Liễu Mỹ Yến mới buông tay cô ra, vẻ mặt Liễu Mỹ Yến cao quý lộ vẻ tái nhợt, từ sau chuyện kia xảy ra cô mới biết có một số việc nhất định phải thông qua thủ đoạn phi pháp mới giải quyết được, mà

không phải chuyện gì cũng có thể giải quyết bằng luật pháp.

Hành lang nhỏ hẹp khôi phục sự yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng mọi người hít thở.

Một giờ trôi qua, đèn đỏ phòng phẫu thuật tắt, cả nhà Nhan Mộng Lam, cả nhà Tiêu Nhã Mạn, còn cả Trương Dịch Dương, Bùi Khê Minh, họ đều nhìn vào phòng phẫu thuật.

Chuyên gia đi ra, cô y tá giúp đẩy Cố Tuyết Y ra ngoài, khuôn mặt cô tái nhợt như tuyết, trên trán quấn quanh băng vải, có thể nhìn thấy vết máu lờ mờ, dưới ngọn đèn mờ, ga giường trắng tinh, chăn màu trắng, da thịt cô thoát nhìn càng trong suốt, giống như thiên sứ tuyết, tựa như mặt trời vừa nhô lên cô sẽ tan thành nước biển mất không thấy.

Khiến trong lòng tất cả mọi người đều rất đổi lo lắng, mắt họ không rời khỏi người cô.

“Đầu cô ấy không sao chứ? Khoảng bao lâu thì cô ấy có thể tỉnh lại?” Bách Lý Hàn Tôn nhìn cô, không hề quay đầu lại hỏi bác sĩ chủ trị.

Sắc mặt bác sĩ hơi trầm xuống, nhíu mày, như đang vắt óc suy nghĩ nên nói thế nào với thiếu chủ Bách Lý tôn quý trước mặt.

Sắc mặt Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng, “Nói thẳng,” Trong lòng anh không kiềm chế được run lên, anh đang sợ, sợ từ trong miệng bác sĩ biết tình huống cô không tốt, nhưng anh lại không thể không đối mặt tiếp nhận sự thật, muốn nghe.

Mấy người Nhan Mộng Lam nhìn bác sĩ chủ trị.

Bị họ nhìn như vậy, bác sĩ mặc một thân áo khoác trắng không nhìn

được nuốt nước bọt, nhìn thế nào thì họ cũng chẳng phải là người bình thường, với lại người có thể quen biết thiếu chủ Bách Lý đều không phải là mấy người tầm thường, đều là gia đình có chút bối cảnh. Nhưng.... Bác sĩ quay đầu lại nhìn Cố Tuyết Y, họ quan hệ thế nào với cô? Cô thoạt nhìn rất bình thường.

“Mệt vết thương trên đầu gối tiểu thư Cố đã được khử trùng băng bó, không việc gì rồi, còn vết thương sau gáy bị khâu mười mũi, chỉ là tương đối khá lo gáy tiểu thư có tụ máu bên trong hay không, nếu có sẽ phiền phức, bây giờ tất cả đều chờ tiểu thư Cố tỉnh lại trước đã, nếu hai ngày sau tiểu thư Cố không tỉnh lại thì.....” Tỷ lệ biến thành người thực vật tương đối cao.

Khuôn mặt đẹp trai của Bách Lý Hàn Tôn lạnh như băng, đôi mắt uy hiếp dọa người trừng bác sĩ, “Tôi mặc kệ ông dùng cách nào cũng phải đảm bảo cô ấy không việc gì, nếu không vị trí này và bằng bác sĩ không nói, ngay cả ông sinh tồn thế nào cũng là cả một vấn đề đó.” Giọng lạnh băng như nước đá đổ từ trên đầu bác sĩ xuống.

“Vâng! Tôi nhất định sẽ điều trị tốt cho tiểu thư Cố.” Bác sĩ kinh hãi lạnh mình, mùa đông mà ông ta còn toát cả mồ hôi lạnh, ông ta dặn dò cô y tá bên cạnh đẩy Cố Tuyết Y vào phòng VIP, phải chăm sóc cẩn thận.

Cuối cùng ông ta còn dặn, “Hiện giờ tiểu thư Cố đang hôn mê, không bao lâu nữa sẽ tỉnh lại, bây giờ để cô yên tĩnh nghỉ ngơi.”

Cố Tuyết Y được đẩy vào phòng bệnh, không tới nửa giờ sau, rất nhiều hoa và trái cây đầy phòng bệnh.

Trong phòng bệnh rộng rãi, TV, sofa xa hoa, bàn trà đều đủ hết, thật sự giống như một căn nhà nhỏ, rất thuận tiện, người bình thường hoàn toàn không thể ở phòng bệnh như vậy.

Đêm dần khuya, những vì sao rải rác treo lơ lửng trên bầu trời, ánh sáng dịu nhẹ lộ vẻ ưu thương, tựa như thấy vết thương của cô nên mới như thế.

Ông dẫn cầm trên tay cô, từng giọt chất lỏng đưa vào trong cơ thể cô, sắc mặt cô vẫn tái nhợt như vậy, cô yên tĩnh ngủ, một số người tay chân nhẹ nhàng đi ra ngoài, một số thì giống như muốn khi cô tỉnh lại nhìn thấy họ đầu tiên nên bước khế đi vào phòng bệnh, canh giữ trước giường bệnh của cô.

Lâu dần, đôi mắt Liễu Mỹ Yến khô khốc, bắt đầu buồn ngủ, Bách Lý Hàn Tôn sắp xếp họ ngủ phòng bên cạnh, anh ngồi trước giường bệnh lẳng lặng nhìn cô.

Bùi Khê Minh vẫn ngồi trên sofa không lên tiếng, anh đưa mắt nhìn bóng lưng Bách Lý Hàn Tôn, tầm mắt lại rơi trên người cô. Đột nhiên khóe miệng anh cười như không cười, cong lên khổ sở.

Trước kia họ cũng ở chung như thế này.

Lúc nào anh cũng là người nhìn họ, trên mặt đất vĩnh viễn là bóng dáng cô đơn của mình anh, anh yêu cô như vậy, cô vẫn không thuộc về anh, anh nên làm gì bây giờ mới tốt? Tổn thương cô anh không làm được, buông cô ra anh lại không nở, chẳng lẽ anh nhất định đau đớn cả đời sao?

Trong tay Nhan Mộng Lam mang theo hộp đồ ăn, cô đi vào vừa lúc thấy ánh mắt Bùi Khê Minh buồn bã, trong lòng cô thầm than nhẹ, đi qua, “Ăn chút gì trước đi đã!”

Đồ ăn của Bách Lý Hàn Tôn do Vương Tiểu Vi phụ trách, đi theo sau lưng Nhan Mộng Lam vào, “Thiếu chủ, mời ngài ăn cơm trước ạ! Tôi

ở đây trông tiểu thư cho.” Mặc dù sắc mặt thiếu chủ lạnh lùng hơn ngày trước, nhưng cô biết tiểu thư nằm trên giường bệnh người lo lắng nhất, khó trôi qua nhất chắc chắn là thiếu chủ, hi vọng tiểu thư mau chóng tỉnh lại! Tất cả mọi người đang chờ ngài.

“Tôi không có khẩu vị, cô đặt đó trước đi!” Bách Lý Hàn Tôn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, da thịt cô hơi ấm lên, không lạnh như khi còn trong nhà xưởng cũ nát đó, nhưng trái tim anh vẫn lo lắng cho cô, hi vọng cô nhanh mở mắt ra nhìn anh.

Bùi Khê Minh nhìn hộp cơm trong tay, lại liếc Bách Lý Hàn Tôn, để hộp cơm sang một bên.

“Không phải chỉ có anh mới lo cho Tuyết Y, tôi còn lo lắng cho chị ấy hơn anh, nếu như chúng ta không ăn cơm thì khi Tuyết Y tỉnh lại chúng ta sẽ ngã xuống, đây không phải là dày vò người khác sao?” Nhan Mộng Lam nhìn bên kia rồi lại nhìn Bùi Khê Minh, nhàn nhạt nói.

Trong lòng cô vẫn luôn tin Tuyết Y sẽ tỉnh lại, cho nên cô nhất định phải để Tuyết Y thấy vẻ mặt cô tốt nhất, cũng tuyệt đối không cho phép cô gục ngã khi Tuyết Y chưa tỉnh lại.

Bùi Khê Minh không nói lời nào, hộp cơm cũng không động vào.

Nửa giờ sau, Nhan Mộng Lam ra khỏi phòng bệnh, nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, cô hơi vô lực dựa vào cửa, thở dài một hơi.

Một Bách Lý Hàn Tôn, một Bùi Khê Minh, hai người họ đều là người thâm tình, nhưng Tuyết Y lại chỉ có một.

“Em không sao chứ?” Trương Dịch Dương nhẹ nhàng đi qua, đôi mắt đầy quan tâm nhìn cô, giọng nhẹ nhàng hỏi.

“Tôi không sao!” Nhan Mộng Lam nhanh chóng ngụy trang chính mình, sắc mặt lạnh lẽo, đáy mắt lạnh lùng, “Sao anh chưa về?” Cô không đợi Trương Dịch Dương lên tiếng, cô lại nói tiếp, “Ở đây có chúng tôi là được rồi, anh về đi! Người Tuyết Y muốn gặp không phải anh.”

“Tôi là lo cho em.” Anh ta nhìn ra tình cảm cô dành cho Cố Tuyết Y, anh ta cũng biết cô là chị em tốt từ nhỏ lớn lên cùng Cố Tuyết Y, bây giờ Cố Tuyết Y hôn mê, cô lại còn phải chăm sóc an ủi Liễu Mỹ Yến, anh ta lo cô sẽ quên tự chăm sóc mình, cho nên anh ta mới ở lại chăm sóc mấy người Liễu Mỹ Yến.

“Cảm ơn tổng giám đốc Trương quan tâm, tôi nghĩ chuyện của tôi sẽ tự mình xử lý, cảm ơn anh hôm nay đã giúp chăm sóc ba mẹ tôi.”

Trương Dịch Dương cười cười, “Nếu như em thật sự muốn cảm ơn tôi, vậy chờ sau khi chị họ em tỉnh lại thì mời tôi ăn cơm đi!” Ánh mắt anh ta nhìn cô, hơi nhíu mày, “Em cũng nghỉ ngơi chút đi! Nếu chị họ em tỉnh lại tôi sẽ bảo người ta thông báo với em.”

“Không cần, bình thường tôi làm việc thức đêm không ngủ.” Cô đứng thẳng người, “Tôi đi xem ba mẹ tôi chút.” Khóe miệng cô cười xa cách lạnh lùng, nói xong cô lướt qua bên người Trương Dịch Dương, không chút lưu luyến nào rời đi, đi tới một phòng bệnh khác cách đó không xa.

Trương Dịch Dương nhìn theo, nhếch môi cười khế.

Trong phòng bệnh.

“Anh cần phải đi!” Bách Lý Hàn Tôn say đắm nhìn cô, ngón tay với những khớp xương rõ rệt vuốt ve mặt cô, giống như cô là bảo bối

quý giá nhất thế giới, “Tôi cho anh ở đây lâu như vậy là tôi đã đền bù tổn thất với anh rồi, nếu như không phải thì phòng bệnh này, bệnh viện này anh cũng không thể đi vào, anh nên thu hồi tình yêu với cô ấy đi.” Giọng nhẹ nhàng như nước chảy nhưng lại rất đỗi lạnh lùng.

Trước kia cô nên đồng ý với anh, chuyện Bùi Khê Minh để anh xử lý, vừa khéo bây giờ Bùi Khê Minh ở đây, cũng nên chính thức giải quyết chuyện này.

Vương Tiểu Vi nhìn thiếu chủ, khước mắt liếc Bùi Khê Minh, rồi khẽ cúi đầu nhìn dưới chân mình.

Bùi Khê Minh ưu nhã đứng dậy, môi như hoa anh đào cười lạnh nhìn anh, “Đền bù tổn thất? Bách Lý Hàn Tôn có phải anh quên quá nhanh không! Tôi tới thăm Tuyết Y hoàn toàn không cần phải thông qua sự đồng ý của anh, chuyện giữa tôi và cô ấy không cần anh nhúng tay vào, tự chúng tôi giải quyết.”

“Anh có thể đi rồi!” Lời này tỏ vẻ không muốn nói nhiều nữa.

Bách Lý Hàn Tôn nâng tay cô lên, lạnh đến mức khiến lông mày anh nhíu chặt, tay anh nhẹ nhàng bao lấy tay cô, cho cô sự ấm áp.

“Tôi sẽ đi nhưng không phải bây giờ, tôi muốn chờ Y Y tỉnh lại mới đi.” Bùi Khê Minh mím chặt môi, trong mắt lạnh mang theo châm chọc, “Chẳng lẽ anh đang sợ sau khi Y Y tỉnh lại nhìn thấy tôi sẽ không nhớ anh?”

Bách Lý Hàn Tôn hừ nhẹ tỏ vẻ khinh thường, đồng tử đen như đêm tối nhìn Bùi Khê Minh, “Phép kích tướng đối với tôi hoàn toàn không có chút tác dụng nào, nếu như Tuyết Y còn yêu anh thì cô ấy sẽ không kết hôn với tôi.” Đừng tưởng lần nào cũng chỉ Bùi Khê Minh phản bác, anh cũng độc ác tuyệt đối không để nói chuyện đâu.

“Không phải các người chưa kết hôn được sao? Như vậy tôi theo đuổi Y Y đâu phải là chuyện kinh thiên động địa gì, hơn nữa cô ấy.....”

“Lúc nào anh cũng treo bên miệng ba chữ kia không thấy mất mặt sao? Bây giờ cô ấy đã không còn là người của anh nữa, nói thêm ba chữ kia chỉ để thỏa mãn lòng tiếc nuối của anh hả? Hay là lòng hư vinh của anh?” Bây giờ cô đã thuộc về anh, ba chữ “Vợ chưa cưới” của người khác anh hoàn toàn không muốn nói ra, cũng sẽ không nói ra, anh chỉ biết nói cô là vợ chưa cưới của anh.

“Đáng tiếc, dù anh nói bao nhiêu lần ba chữ đó cũng không thay đổi được cô ấy thật sự là của tôi.”

“Tôi thấy anh không muốn nghe ba chữ cô là ‘Vợ chưa cưới’ thuộc về tôi! Đáng tiếc đây là sự thật anh không thể thay đổi, mặc kệ anh xóa đi cô ấy vẫn là vợ chưa cưới của tôi.” Giống như bức tranh màu nước trên nền vải trắng tinh, cho dù tẩy rửa thế nào cũng không sạch được màu sắc đó, ít nhất vẫn còn dấu vết.

Vương Tiểu Vi tiếp tục nhìn dưới chân, nghe họ nói chuyện, không khỏi cảm thấy họ có thể quá.....

“Được rồi, tôi không muốn nói chuyện với anh, anh nên rời đi đi.” Bách Lý Hàn Tôn quay đầu lại, dịu dàng nhìn cô, “Từ nay về sau gặp mặt, tôi sẽ không hạ thủ lưu tình với anh nữa đâu.”

“Lời này hẳn là tôi nên nói với anh.” Bùi Khê Minh đi vài bước đột nhiên quay đầu lại, “Chiến tranh giữa chúng ta đừng để cô ấy biết! Hay là nói Bách Lý Hàn Tôn anh cũng.....”

“Chuyện giữa tôi và anh, tôi hận không thể cô đừng biết, cho nên anh

yên tâm.” Độ sức giữa họ nhiều năm như vậy bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Sau khi Bùi Khê Minh đi thì Trì Đông Quân vào, Vương Tiểu Vi biết nhìn sắc mặt nói chuyện nên tìm cơ đi a ngoài.

“Đã điều tra được rốt cuộc là ai thuê chúng bắt cóc chưa?” Bách Lý Hàn Tôn lạnh nhạt hỏi, trong đôi mắt thâm sâu hiện vẻ khát máu.

“Bọn chúng nói không gặp người thuê, người thuê chỉ gửi tiền vào tài khoản chúng, lại dùng di động gửi hình ảnh cho chúng, đã điều tra người mua không chuyển khoản bằng thẻ, tôi đã phân phó người đến ngân hàng kia điều tra, bây giờ vẫn chưa có kết quả. Tôi cũng bảo chúng thử liên lạc với người thuê, hình như người thuê đã biết xảy ra chuyện, điện thoại không liên lạc được.” Anh ta không dám nói tất cả manh mối đều bị chặt đứt! Thiếu chủ yếu tiểu thư Cố như vậy, đây tuyệt đối là sẽ bị giết chết mất.

“Trước đây cậu nói tất cả thủ pháp đều rất thuần thực, cho dù cậu tới ngân hàng điều tra cũng không điều tra ra, người đi chuyển khoản nhất định sẽ nguy trang.” Đồng tử Bách Lý Hàn Tôn âm u như rừng rậm đêm khuya khiến người ta sợ hãi, anh im lặng nâng mắt nhìn Trì Đông Quân.

Anh ta sợ tới mức vội vàng cúi đầu, “Thật có lỗi! Thiếu chủ, xin ngài cho tôi thêm chút thời gian, tôi nhất định sẽ tra ra người thuê là ai.”

Bách Lý Hàn Tôn dịu dàng đặt tay cô vào trong chăn, cẩn thận đắp kín chăn cho cô, “Mang năm người bọn chúng ra tra tấn một lần nữa!” Anh tựa như nhớ tới gì đó, “Còn nữa, dùng búa đập nát hết đầu gối chúng cho tôi, sau khi đập nát nhớ nghiền thành bột bắt chúng uống.” Khuôn mặt anh lạnh nhạt, giống như đang nói một chuyện rất bình thường, “Tôi muốn để chúng biết tổn thương người

phụ nữ của tôi thì sẽ sống – không – bằng – chết!”

“Vâng!” Sắc mặt anh ta cứng lại, như đang cố gắng chịu đựng.

“Đi ra đi!”

Trì Đông Quân cung kính hành lễ rồi rời khỏi phòng bệnh, anh ta ra tới hành lang không khỏi thở dài.

Anh vẫn dịu dàng nhìn cô như cũ, cô nằm trên giường bệnh thật sự làm anh đau lòng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve băng vải trên trán cô, “Có phải đau quá nên cho cứ ngủ không muốn tỉnh lại à? Em có thể mở mắt liếc anh một cái rồi ngủ tiếp được không? Tuyết Y……”

Giọng nhẹ nhàng đầy tình cảm đối với cô, giống như khấn người ta vừa nghe trái tim sẽ vỡ ra.

Ga giường màu trắng, lông mi dài phản chiếu dưới mắt cô, cô yên tĩnh nằm đó, ngực hơi nhấp nhô, tay dưới chăn bông khẽ nhúc nhích.

Bóng đêm dần tan đi, ánh mặt trời xuyên qua cửa kính chiếu sáng cả căn phòng bệnh.

Trên giường bệnh, người yêu kiều trong suốt như lưu ly, ánh mặt trời chiếu vào cô nằm trên giường, cô khẽ nhíu mày, môi khô hơi nhếch lên, lông mi dài run rẩy, chớp mắt, cô mở mắt ra, ánh sáng quá chói làm mắt cô hơi đau, tay giơ lên cản theo phản xạ tự nhiên.

Bách Lý Hàn Tôn canh giữ bên người cô hơi nhắm mắt, chợt phát hiện khác lạ, anh lập tức mở to mắt nhìn người trên giường.

Đầu đau đớn kịch liệt khiến Cố Tuyết Y lại nhắm mắt, anh chỉ thấy lông mi run rẩy.

“Có phải không thoải mái chỗ nào? Anh gọi bác sĩ.” Anh sốt ruột nhìn cô, đưa tay ấn chuông đầu giường, “Tuyết Y, em không sao chứ? Em trả lời anh một tiếng được không?”

Qua khoảng vài giây, Bách Lý Hàn Tôn cảm thấy như qua rất nhiều thế kỷ, Cố Tuyết Y mới chậm rãi mở mắt ra, đồng tử trong veo phản chiếu gương mặt tiều tụy của anh. Cô lẳng lặng dịu dàng nhìn anh, chậm rãi đưa tay sờ khuôn mặt kiên cố, khóe miệng nở nụ cười, đôi mắt cô hơi đỏ lên, trước mắt cô như có tầng sương mù mỏng, “Em cho rằng sẽ không nhìn thấy anh nữa!”

Giờ phút này cô yếu đuối như thế, càng như vậy càng khiến anh đau lòng, cảm thấy cứ như thế buông tha năm người kia thật sự quá lợi cho bọn chúng.

Anh tránh miệng vết thương của cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô, sau đó rời khỏi, khoảng cách hai người chỉ cách một nắm tay.

“Ngoan nào! Đừng khóc!” Anh nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, đồng thời dưới đáy lòng anh âm thầm thề, từ nay về sau sẽ không bao giờ để cô rơi nước mắt làm anh đau lòng nữa. “Từ nay trở đi sẽ không xảy ra chuyện như thế nữa, lần này đều là lỗi của anh, mai này chúng ta sẽ cùng ra ngoài, anh sẽ không để một mình em ra cửa nữa, xin lỗi! Hãy tha thứ cho anh!”

Cô cười khẽ, hai hàng lông mày lộ vẻ yếu đuối, cô đưa tay muốn ôm anh, kết quả bị anh cản lại, “Tay em đang truyền nước, muốn ôm cũng là anh ôm em.” Đáy mắt anh nồng đậm cương chiều, xóa thế nào cũng không hết được.

Anh hơi nghiêng người, nhẹ nhàng ôm lấy cô, để cô thoải mái nằm trong lòng ngực anh.

Quyển 3 - Chương 35

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Bác sĩ, nhà Nhan Mộng Lam và nhà Tiêu Nhã Mạn đều lần lượt xuất hiện trong phòng bệnh, họ nín thở chờ bác sĩ đang kiểm tra thân thể cho Cố Tuyết Y. LQĐÔN

Qua chừng mười phút, bác sĩ mặc áo blue trắng mỉm cười nói. “Thân thể tiểu thư Cố bây giờ đã không còn đáng ngại, máu tụ sau gáy cũng tản bớt đi rồi.”

Bác sĩ rời khỏi phòng bệnh.

Tất cả mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Nhã Mạn nhìn Bách Lý Hàn Tôn bá đạo ôm Cố Tuyết Y, đáy mắt bất mãn, “Cậu không có chuyện gì chúng tớ yên tâm rồi.”

Sắc mặt Cố Tuyết Y hơi tái nhợt cười khẽ một tiếng, đôi mắt màu hổ phách thấy cả đáy, “Xin lỗi! Khiến mọi người lo lắng cho con rồi!”

Nhìn thấy Giang Hiểu Cầm, Tiêu Như Thiên, còn cả nhà dì cô đều tới thăm cô, trong lòng có cảm động xen lẫn chút áy náy, họ đã lớn tuổi rồi mà cô còn bắt họ bị giày vò vì cô.

“Xem con cái đứa nhỏ này nói gì vậy hả!” Thấy Tuyết Y tỉnh lại, sắc mặt Liễu Mỹ Yến quét sạch vẻ đau buồn, chỉ còn nụ cười, bà đi tới trước giường bệnh, Nhan Cảnh Minh lập tức đẩy ghế cho bà ngồi xuống, còn ông đứng sau lưng bà.

“Dì và dựng vẫn ân ái như vậy, nhìn thấy khiến người ta hâm mộ.” Cố Tuyết Y thấy vậy cười nói.

“Có gì tốt đâu mà con hâm mộ, chúng ta đã là vợ chồng già rồi, người nào đó phía sau con đối với con không tệ nhỉ!” Liễu Mỹ Yến trêu chọc nói, đôi mắt thoáng nhìn quan Bách Lý Hàn Tôn. Anh khắc hẳn lúc ở cụ dân chính, bây giờ trên người anh không còn hơi thở lạnh lẽo, điều này khiến bà nhớ lại mấy lời Lam Lam nói trên xe, nói ngoại trừ Tuyết Y ra thì những người khác tới gần anh, đều bị đối xử lạnh nhạt.

Khóe miệng Cố Tuyết Y cong lên quay lại nhìn Bách Lý Hàn Tôn, anh cũng cười nhìn lại cô. Khuôn mặt kiêu căng lạnh lùng dường như sáng lên, khiến hai mắt mọi người tỏa sáng, trong phút chốc tất cả sự vật đều mất đi ánh sáng, tầm mắt đều đặt trên người anh, cả ánh mặt trời xán lạn ngoài kia cũng không còn rực rỡ nữa.

“Mẹ!” Nhan Mộng Lam đi tới bên cạnh Liễu Mỹ Yến, “Bây giờ Tuyết Y đã tỉnh lại, mẹ cũng yên tâm về nghỉ ngơi đi! lát nữa rồi lại tới thăm Tuyết Y.” Tối hôm qua quả thật không dám về nhà, họ đều không hề ngủ, hơn nữa mẹ cô cứ trần trọc không ngủ được, cô lo thân thể mẹ cô sẽ không chịu đựng được.

“Đúng vậy! Dì, chúng ta đã lâu không gặp, con không hi vọng dì xảy ra chuyện, dì và Lam Lam về nhà con trước đi, lát nữa chúng ta sẽ trò chuyện sau.” Cố Tuyết Y bắt gặp ánh mắt bất đắc dĩ và xin giúp đỡ của Nhan Mộng Lam ném tới, cô vội lên tiếng.

“Mẹ nuôi ba nuôi hai người cũng thế ạ.” Cô nhìn thoáng quần áo trên người họ, quần áo hơi nhăn nheo, cô đoán tối hôm qua nhất định họ cũng ở trong bệnh viện đợi cô tỉnh lại, “Mấy người về nghỉ ngơi hết đi rồi lát nữa hãy đến thăm con, mấy người cũng chưa ăn gì đâu đó!”

Mấy người đi hết.....”

“Được rồi, bọn ta biết con muốn bọn ta đi để con có thể ở cùng với người phía sau con, bọn ta đi còn không được à?” Liễu Mỹ Yến thoải mái cười trêu chọc cô. Tuyết Y quan tâm họ, bà biết, cũng cảm nhận được, cũng chính vì biết nên bà mới đau lòng cô, “Đi đi đi ...” Tư thế của Liễu Mỹ Yến tựa như đuổi vịt con dẫn tất cả mọi người đi ra cửa.

Tiêu Nhã Mạn, Nhan Mộng Lam mỉm cười, gật đầu với Cố Tuyết Y rồi đi ra ngoài.

Phòng bệnh đông đúc rất cuộc trở nên trống trải, nhưng trong phòng tràn ngập bầu không khí ngọt ngào.

“Em muốn ăn gì không? Anh bảo Tiểu Vi chuẩn bị cho em, không, anh đi lấy cho em.” Trong lòng anh nghĩ, từ nay về sau tất cả chuyện của cô đều do anh xử lý.

“Em không muốn ăn, cứ như vậy thôi!” Bây giờ tâm tình cô dường như chưa phục hồi, cô nghĩ tới anh và cô. Vừa nghĩ tới hai gã đàn ông dứt khoát kéo cô lên xe, trong lòng cô sợ hãi không kiềm chế được.

Nghe tiếng tim đập của anh, hương bạc hà nhàn nhạt thấm vào tim gan cô, cô thấy an lòng.

“Thật xin lỗi!” Dường như anh cảm nhận được cô đang sợ hãi, trái tim anh đau đớn, “Sẽ không có chuyện như vậy xảy ra nữa, xin lỗi!”

“Hàn Tôn!” Cô nghiêng người, đồng tử màu hổ phách dịu dàng nhìn anh, tay nhẹ nhàng bưng khuôn mặt anh, mu bàn tay truyền đến cơn đau, cô chỉ khẽ nhíu mày, ép không thềm để ý. Cô khẽ vuốt ve ngũ quan xuất chúng, ngón ta lướt qua trán, mày rậm, đôi mắt đen kịt

như bóng đêm, mũi thẳng tắp, gương mặt của anh, cuối cùng ngón tay rơi trên làn môi đỏ tươi của anh, ngón tay cô nhẹ nhàng vuốt ve qua lại, như đang dụ dỗ hoặc như đang sờ đường vân trên môi anh.

Anh bình tĩnh để mặc tay cô không nể nang gì vuốt ve mặt anh, ngón tay cô mềm mại tựa như viên thuốc an thần, vuốt ve tâm hồn sợ hãi của anh.

Lập tức trong đôi mắt cô như đầy kín sương mù, hơi mông lung nhìn anh, “Em yêu anh, Hàn Tôn.” Cô chậm rãi cúi xuống, in lên môi anh dấu vết thuộc về riêng cô.

Bách Lý Hàn Tôn giật mình, môi còn lưu lại mùi hương thơm ngát, sau đó trong đôi mắt kích động không che dấu được, tựa như anh đang được vui sướng bao phủ hết, tay đặt trên lưng cô run rẩy, anh cắn môi, đau quá, thì ra không phải anh đang nằm mơ.

Rốt cuộc anh cũng chờ được ngày cô tỏ tình, anh thực sự rất vui sướng, cho dù giờ phút này muốn anh chết anh cũng sẵn lòng.

Khóe miệng tươi cười càng lúc càng xán lạn, lồng ngực đập phập phồng không ngừng, “Anh cũng yêu em, anh vẫn luôn yêu em.” Bất kể là trước kia hay là bây giờ, anh đều yêu cô.

“Em cũng vậy.” Cô cười, đôi mắt thâm thúy xẹt qua vẻ khác thường.

“Chúng ta kết hôn nhé!” Lập tức Bách Lý Hàn Tôn mới nghĩ tới họ còn chưa đăng ký kết hôn.

“Được, nhưng bộ dạng này của em, ít nhất phải tĩnh dưỡng một tháng.....”

Bách Lý Hàn Tôn thoáng cúi người chạm nhẹ môi cô rồi rời đi, nhìn

cô, “Chuyện này em giao cho anh xử lý là được, em không cần quan tâm điều gì cả, ngoan ngoãn dưỡng thương thôi.”

“Được, em nghe lời anh!”

Cô ôm cổ anh, cười xán lạn như đóa hoa nở rộ.

Trương Dịch Dương mua đồ ăn sáng, dừng xe ở bãi đỗ xe, lúc này vừa vặn Nhan Mộng Lam dẫn Liễu Mỹ Yến và Nhan Cảnh Minh đang đi xuống.

“Bác trai bác gái, hai người muốn đi đâu? Đây là bữa sáng...” Nói xong anh ta lúc lắc bữa sáng trên tay.

Liễu Mỹ Yến cười cười, “Cảm ơn cậu, chúng tôi phải về rửa ráy chút, lát nữa lại tới bệnh viện thăm Tuyết Y.”

“Vậy con đưa mấy người về!” Trương Dịch Dương nhân cơ hội thể hiện mặt tốt.

Đôi mắt Nhan Mộng Lam lạnh lùng nhìn anh ta, “Không cần, tôi đưa họ về, hôm qua cảm ơn tổng giám đốc Trương.” Sau khi mở cửa xe mời Liễu Mỹ Yến và Nhan Cảnh Minh lên xe, cô vòng qua vị trí lái rồi lên xe.

Liễu Mỹ Yến kéo cửa xe xuống, “Có rảnh tới chơi, Lam Lam cũng không quen thuộc thành phố D, lại còn phải làm việc, cậu có rảnh thì dẫn nó đi chơi.”

Nghe lời này, Trương Dịch Dương biết trong lòng Liễu Mỹ Yến thích anh ta, khóe miệng cong lên, vội nói, “Vâng thưa bác gái!”

Đồng tử Nhan Mộng Lam xẹt qua vẻ không kiên nhẫn, cô kéo cửa kính xuống, khởi động xe.

Xe chậm rãi chạy trên đường lớn.

“Lam Lam, tổng giám đốc Trương này không tệ nhỉ, mẹ nhìn ra cậu ta thích con, người thoát nhìn cũng không xấu, kiểu người này đối với bà xã nhất định.....”

“Mẹ! Mẹ đừng bị anh ta nói xạo lừa gạt, ở đây anh ta nổi tiếng đào hoa, tình cảm anh ta không chỉ dành cho một người.” Nhan Mộng Lam vừa nhìn đường phía trước, hơi phân tâm nhìn Liễu Mỹ Yến trong kính chiếu hậu.

“Mẹ cảm thấy anh ta còn tốt hơn Lý Mộng Dương mà con chọn.”

“Mẹ không thích? Anh ta là mẹ ép con xem mắt quen biết.” Nhan Mộng Lam nhàn nhạt trả lời bà.

Lý Mộng Dương là cô quen biết khi đi xem mắt, đối với Lý Mộng Dương cô không có cảm giác nhiều lắm, chỉ là muốn dùng Lý Mộng Dương để đối phó với mẹ cô, không cần phải suốt ngày ép cô đi xem mắt.

“Mẹ kêu con đi xem mắt là vì thấy con không có cảm giác với đàn ông, mẹ sợ con sẽ như Tuyết Y, phản cảm với đàn ông, cho nên mẹ mới sắp xếp cho con đi xem mắt.” Bà sắp xếp cô đi xem mắt cũng không có nghĩa là cô sẽ nghe theo lựa chọn một người.

“Đàn ông bây giờ có mấy người tốt? Kết hôn xong đều ra ngoài lêu lổng, con mà tìm được người đàn ông tốt như ba thì con đã sớm lấy chồng rồi.” Nhan Mộng Lam tức giận nói.

“Mẹ thấy con toàn đặt tâm tư vào công việc, làm gì có thời gian đi tìm đàn ông tốt?”

“Mẹ! Con làm việc đối với mẹ là một chuyện tốt, nếu con không làm việc vậy thì ba phải cố gắng làm việc, nếu ba suốt ngày công việc thì làm gì có thời gian ở cùng mẹ hả?”

“Lúc này con cũng ba hoa chuyện này.”

“Con nói toàn sự thật, không có sự thỏa hiệp hoàn hảo trên thế giới này đâu mẹ.”

“Được, coi như con lựa chọn Lý Mộng Dương kia, vậy khi nào các con muốn kết hôn? Con xem Tuyết Y cũng đã muốn kết hôn, con ngay chút manh mối cũng không có.”

“Mẹ! Sao mẹ cứ kéo đề tài này lên người con nhỉ? Đến tuổi kết hôn tất nhiên sẽ kết hôn ạ, mẹ đừng lo lắng.”

“Mẹ và ba con 20 tuổi đã lấy nhau, 22 tuổi sinh ra con, nếu mẹ tốt số thì đã làm bà ngoại rồi.”

Nhan Mộng Lam nhìn Nhan Cảnh Minh vẫn im lặng không nói lời nào trong kính chiếu hậu, đáy mắt lộ vẻ xin giúp đỡ, cô thật sự nói không lại mẹ cô.

Nhan Cảnh Minh ôm Liễu Mỹ Yến vào ngực, giọng dịu dàng dễ nghe như tiếng sáo, “Con cái có phúc của con cái, chúng ta là duyên phận đến mới kết hôn, có lẽ duyên phận Lam Lam chưa tới.....”

“Sao còn chưa tới? Nhiều duyên phận đặt trước mặt cho nó chọn, nó không chọn.” Liễu Mỹ Yến bất mãn nhìn Nhan Cảnh Minh, “Anh chỉ

biết bệnh nó, cứng chiều nó, có phải em nói nó nửa câu cũng không được?” Nói như thể bà là mẹ kế.

“Sao có thể!” Nhan Cảnh Minh cười chịu tội.

“Lam Lam!” Liễu Mỹ Yến ý tứ sâu xa gọi, “Mẹ cũng vì muốn tốt cho con, mẹ cũng biết nhiều năm qua con vì công ty nỗ lực rất nhiều, nhưng mẹ cũng muốn con thương một người yêu một người, không muốn con khổ cực như vậy....” Nói một lèo, sau đó bà lại chuyển đề tài lên người Trương Dịch Dương, “Mắt mẹ nhìn người không tẻ lắm đâu, cậu ta thật sự thích hợp với con hơn Lý Mộng Dương, về phương diện đối nhân xử thế hay là nỗ lực đều không bằng con, con và người như vậy ở chung một chỗ sẽ rất mệt mỏi.”

Cô hoàn toàn đâu muốn kết giao với Lý Mộng Dương, cho nên với lời bà nói cô chỉ cười khẽ một tiếng, không nói gì.

Trương Dịch Dương thật biết mua chuộc lòng người, mẹ cô mới chỉ ở chung cùng anh ta mấy tiếng mà bây giờ đã nói chuyện giúp anh ta.

Bên ngoài cửa trong suốt, lá cây bay xuống, gió thổi qua kẽ lá phát ra tiếng xào xạc, ánh mặt trời như độ một tầng sáng lên tất cả mọi người và cây cối.

Vách tường màu trắng, Cố Tuyết Y nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh xem TV, Bách Lý Hàn Tôn nói có việc đi ra ngoài, để lại Vương Tiểu Vi và cô, cửa phòng bệnh có 4 nhân viên bảo vệ mặc đồ đen đứng canh.

“Tiểu thư, may là ngài không có việc gì, ngài không biết khi ngài bị

mấy gã kia bắt đi trong lòng em sợ hãi thế nào đâu.” Muốn cứu nhưng lại không thể cứu cô.

“Tôi nên cảm ơn em, lúc ấy tôi thấy em vì cứu tôi khiến em chảy máu cổ.” Đáy mắt cô có sự hối lỗi nhìn cổ Vương Tiểu Vi bị băng bó, “Còn đau không?”

“Không đau ạ! Chút vết thương này không sánh bằng vết thương trên đầu gối của tiểu thư.” Vương Tiểu Vi nhìn cô, trong mắt cảm động, “Tiểu thư, ngài phải nhanh khỏe lên!”

“Tôi sẽ.” Cô nhìn cô ấy nghi ngờ, “Hàn Tôn có nói với em đi ra ngoài làm gì không?”

Vương Tiểu Vi lắc đầu, “Không có! Thiếu chủ không nói với ngài, đương nhiên cũng không nói với em.”

Khoảng 4 giờ thì Bách Lý Hàn Tôn mới xuất hiện trong phòng bệnh, phía sau anh là một người đàn ông trung niên.

Cố Tuyết Y liếc nhìn người đàn ông kia, ông ta cung kính hành lễ với cô, cô quay đầu hoang mang nhìn Bách Lý Hàn Tôn, tựa như đang hỏi ông ta là ai?

Khóe miệng Bách Lý Hàn Tôn cong lên, trong mắt đều là cưng chiều, anh nhẹ nhàng ôm cô, sau đó nói, “Ông ta là người của cục dân chính, cũng là người sẽ đăng ký kết hôn cho chúng ta bây giờ.”

“Anh đi ra ngoài lâu như vậy chính là vì việc này?”

“Ừ! Chỉ cần em ký giấy tờ này, rồi giao cho ông ta, thì chúng ta chính thức trở thành vợ chồng!” Bách Lý Hàn Tôn tiếp nhận mẫu đơn đăng ký kết hôn từ người đàn ông trung niên kia, “Anh đã ký!”

Vương Tiểu Vi đưa bút tới.

Cố Tuyết Y cầm lấy, Bách Lý Hàn Tôn chỉ vào phần ký tên.

Cô nhìn thấy bên ngoài là đơn đăng ký kết hôn, có chút giật mình, nhưng nhanh chóng ký tên cô lên đó, điều này khiến trống ngực Bách Lý Hàn Tôn đập kịch liệt, anh rất lo cô sẽ đổi ý không muốn kết hôn nhanh như vậy.

Cô thấy Bách Lý Hàn Tôn đưa đơn đăng ký kết hôn cho người đàn ông, sau đó tay anh làm động tác xin mời, người đàn ông trung niên cung kính xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Cô giật mình, như vậy bọn họ đã thực sự trở thành vợ chồng ư? Cảm giác hạnh phúc không thể tưởng tượng nổi.

Mở đơn đăng ký kết hôn, cô ký tên một cái, cô chính là vợ anh!

“Không phải kết hôn có sổ kết hôn hả? Sao chúng ta không có?” Cô viết tiểu thuyết, nam nữ chính đều cầm sổ màu đỏ, cô cũng không biết cầm quyển kia sẽ có cảm giác gì.

Nhưng hiện tại cô cảm thấy không có chỗ nào không giống, cũng chẳng có quá nhiều cảm giác.

Hay là nói, cảm giác và tâm tình mỗi người khi kết hôn đều khác nhau?

Bách Lý Hàn Tôn cười, hôn lên gò má cô, “Ai nói chúng ta không có sổ kết hôn, chờ lát nữa anh cho em xem.”

Bách Lý Hàn Tôn nói chờ chính là một tiếng đồng hồ sau, tay người

đàn ông trung niên cầm một túi giấy, ông ta cung kính đưa cho Bách Lý Hàn Tôn.

Sắc mặt anh lạnh lùng, nhưng đôi mắt đầy hưng phấn và vui sướng đã bán đứng anh, anh nhận túi giấy, trực tiếp mở ra, móc ra hai quyển sổ kết hôn màu hồng trong truyền thuyết.

Cô túm lấy một quyển mở ra xem, lập tức cảm giác, cô cứ như vậy trở thành người của anh! Có thể tiếc nuối không?

Hết chương 35

Quyển 3 - Chương 36

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Phong cách cổ kính, đèn chùm pha lê khổng lồ chiếu sáng rực rỡ, thảm phòng cao cấp giá tiền bằng thu nhập của gia đình bình thường trong hai năm, nhưng bị Mộ Tâm Nghiên tức giận ném vỡ ly thủy tinh lên, rượu đỏ trong chén đổ đầy thảm, tạo thành dấu vết rất chướng mắt. LQĐ

“Thật là đồ vô dụng! Lại để người phụ nữ Cố Tuyết Y kia bình an vô sự, còn để cô ta kết hôn cùng anh Bách Lý.” Khuôn mặt vặn vẹo tức giận, con mắt trừng nhìn Simon, “Tôi mới là vợ chưa cưới của anh Bách Lý, người phụ nữ kia là gì mà dám cùng tôi cướp người.” Giận dữ nói xong, tay cô ta xiết chặt.

Simon mặc một thân tây trang, im lặng đứng thẳng, đầu hơi cúi xuống.

“Anh xác định anh Bách Lý sẽ không điều tra ra tôi làm đúng không?” Mộ Tâm Nghiên hơi lo lắng hỏi.

“Trước mắt manh mối đã chặt đứt, mấy người kia chúng cũng không biết thân phận của tiểu thư, cho nên thiếu chủ sẽ không điều tra ra thân phận của ngài.”

“Hừ!” Mộ Tâm Nghiên lạnh lùng ôm cánh tay, đáy mắt lộ vẻ khinh thường, da thịt cô ta trắng sáng, mái tóc dài, có cảm giác như yêu quái, “Cho dù bị phát hiện tôi tin anh Bách Lý cũng không làm gì tôi, nói thế nào đi nữa thì tôi cũng là thiếu phu nhân do gia tộc Bách Lý

chọn, Cố Tuyết Y được xem là gì chứ, nếu phu nhân nói cô ta không phải vợ người trong gia tộc Bách Lý thì cô ta không phải.” Trong đầu cô ta lập tức hiện lên suy nghĩ.

Ánh mắt cô ta độc ác nhìn Simon, gã ta chống lại ánh mắt cô ta, khom lưng tỏ vẻ đã hiểu, sau đó lui ra khỏi phòng.

Mộ Tâm Nghiên cắn môi dưới, đáy mắt độc ác.

Cố Tuyết Y, mười bảy năm trước mày không đấu lại tao, bây giờ như rùa rụt đầu mày lại càng không đấu lại tao.

Phòng bệnh bệnh viện.

Cố Tuyết Y cầm quyển sổ hồng ngần ngừ, đôi mắt thỉnh thoảng nhìn Bách Lý Hàn Tôn, tựa như uất ức không nói ra được.

Bách Lý Hàn Tôn đi tới, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh cô, vươn tay ra thu quyển sổ hồng trên tay cô, “Được rồi, em ngần người nhìn đủ lâu rồi, nên nghỉ ngơi thôi!” Tay kia sờ lên mặt mịn màng của cô, cứng chiều nhìn cô, đủ để cô sa vào trong đó, “Chờ em ra viện chúng ta sẽ công bố tin tức kết hôn, mấy người dì và mẹ nuôi cũng biết hết rồi.” Cũng đã kết hôn nên anh tự nhiên đổi cách xưng hô.

“Hàn Tôn!” Cô lăm nững ôm anh, đồng tử trong veo như nước, tựa như trăng sáng trên trời, “Em cứ như vậy giả cho anh rất thiệt thòi! Anh xem có thể hay không.....”

“Không thể!” Bách Lý Hàn Tôn liếc cô, biết trong lòng cô nghĩ gì, không đợi nói xong đã từ chối, “Chúng ta sớm muộn gì cũng công bố, vì sao em không thể tiếp nhận đây? Anh biết dưới tình huống như vậy mà đăng ký kết hôn khiến em tủi thân, trong cuộc sống sau này anh sẽ đền bù tổn thất cho em, cho nên em đừng nghĩ tới những

chuyện khác, cứ ở bên cạnh anh.”

Một giây sau Cố Tuyết Y giật mình, đáy mắt chợt ảm đạm, ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt như thủy tinh, một lát sau khóe miệng cô mỉm cười, “Được, em đồng ý với anh, sẽ ở bên cạnh anh mãi.”

“Tuyết Y, anh cảm thấy sau khi em tỉnh lại đã thay đổi!” Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn trói chặt khuôn mặt trắng nõn của cô. “Không giống với ngày trước, lúc trước em sẽ không làm nũng với anh.”

Mắt cô lóe lên, sau đó thoạt nhìn không có gì khác thường, “Chẳng lẽ anh không thích em làm nũng với anh sao?”

“Thích chứ! Cũng vì thích nên cảm thấy dường như mình đang ở trong mơ.” Con mắt thâm trầm nồng đậm tình yêu và say đắm, anh như vậy, thoáng chốc khiến tất cả sự vật đều ảm đạm.

Cố Tuyết Y cười cười, “Anh đừng suy nghĩ nhiều!” Cô nhàn nhạt nói, hai đầu lông mày khô phục sự lạnh nhạt ngày thường.

Khuôn mặt trắng nõn tinh xảo, tựa như trên thế gian không còn người thứ hai có thể so sánh, môi cô nhàn nhạt sáng bóng khiến anh bị trầm mê, không còn lạnh lùng khôn khéo cơ trí ngày thường, giờ phút này anh đơn giản chỉ là một người đàn ông yêu cô.

Anh cúi người, môi phủ lên môi cô, mùi hoa hồng nhàn nhạt bay ra, anh ra sức mút mềm mại của cô, tựa như sống chết cũng không muốn buông đôi môi này ra, đôi mắt Cố Tuyết Y khế rũ xuống, lông mi dài phản chiếu lên gương mặt cô, cô chậm rãi đi theo anh, đáp lại anh.

Đầu lưỡi truy đuổi bú mút lẫn nhau, họ đều như khát vọng nhau vô cùng.

Ngón tay với những khớp xương rõ rệt dịu dàng vuốt ve phần gáy của cô, da thịt trơn như nước, làm anh yêu thích không muốn buông tay.

Qua một hồi lâu, ngay khi Cố Tuyết Y sắp hít thở không thông anh mới thả cô ra, lưu luyến liếm cổ cô, tay anh nhẹ nhàng nắm đôi gò đẫy đà của cô.

Cố Tuyết Y mất hết sức lực, hai tay vô lực chống lên thân thể anh, từng đợt cảm xúc lạ lẫm không ngừng xông tới, tựa như muốn nhấn chìm chết cô, nhưng lại như hãm vào trong thiên đường, cảm giác này vô cùng kỳ quái, trước kia khi cô viết tiểu thuyết đều tóm lược, sợ biên tập xét duyệt không thông qua.

Tay anh chậm rãi đi xuống, kết quả không cẩn thận kéo vào ống dây truyền.

“Đau quá!” Thoáng chốc tất cả lực chú ý của Cố Tuyết Y đều đặt lên tay cô, nhìn ống truyền chảy ngược, trong ống có máu cô, da thịt trên mu bàn tay đã có máu ứ đọng. Bách Lý Hàn Tôn lập tức dừng ngay động tác, nhìn máu chảy ngược, trong lòng anh quặn đau và tự thâm tự trách mình, ngón tay cầm tay cô, anh cúi xuống thổi khế, tay kia ấn chuông gọi bác sĩ đến xử lý.

“Xin lỗi! Hại em thành như vậy.” Anh tự tay sửa lại quần áo bệnh nhân trắng muốt cho cô, cũng vuốt tóc cho cô, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về môi cô, hơi rướm máu lại hơi sưng.

Mới đầu cô không biết môi mình nóng bỏng, giờ phút này bị anh vuốt ve, cô cảm giác cả mặt cũng đều nóng lên, cô khẽ rũ mắt xuống không nhìn tới anh.

Không bao lâu bác sĩ đi tới, chỉnh lại ống truyền dịch sau đó bác sĩ dặn dò cô phải chú ý, đừng nâng tay lên, phải đặt ngang.

Tay Bách Lý Hàn Tôn đặt trên lưng cô, lạnh như nước đá mùa đông, anh lạnh lùng nhìn bác sĩ, “Sao tay cô ấy lại lạnh như vậy?” Cảm giác như thấy bác sĩ không chuyên nghiệp, chỉ đơn giản điều chỉnh dây truyền mà không cần kiểm tra những thứ khác.

Nếu ngày xưa như vậy thì anh chẳng hỏi ra thế đâu, đây vì cái gọi là anh quá mức quan tâm và lo lắng cho cô.

Cố Tuyết Y nhìn anh một cái, sau đó nhìn về bác sĩ, cô bảo bác sĩ đi ra ngoài.

“Thể chất em lạnh, hơn nữa máu vừa chảy ngược mu bàn tay sẽ lạnh như vậy, chờ lát nữa là bình thường.” Cô nhàn nhạt giải thích.

Xảy ra chuyện như vậy, Bách Lý Hàn Tôn không dám ôm cô hôn cô, tất cả lực chú ý của anh đều trên việc chăm sóc cô. Có khi anh cần phải xử lý công việc, anh kêu Vương Tiểu Vi chăm sóc cô, không để cô một mình, tựa như anh sợ sẽ còn những chuyện tương tự xảy ra.

Thỉnh thoảng Liễu Mỹ Yến và Giang Hiểu Cầm tới nói chuyện với cô, nhưng tương đối ít thấy Tiêu Nhã Mạn.

Giang Hiểu Cầm và Liễu Mỹ Yến trở thành bạn tốt, đến nỗi nói hết chuyện không còn gì để nói.

Bất tri bất giác qua nửa tháng.

Vết thương trên đầu gối cô đã tróc mảy, có dấu đỏ nhạt, còn mấy vết thương sâu hơn thì bắt đầu kết vảy. Miệng vết thương trên đầu cô cũng chậm rãi tốt lên, ngày ngày đều uống canh hai người Giang

Hiếu Cầm và Liễu Mỹ Yến mang tới, bây giờ khiến cô thấy hai bà là sợ hãi.

Thời gian rất bình yên trôi qua, cũng rất hạnh phúc, đây là những ngày cô sống yên bình nhất mười năm qua.

Thời gian nháy mắt trôi qua, băng vải trên đầu cô có thể tháo xuống.

Tháo xong, bác sĩ dặn cô đừng động vào nước sớm.

Cố Tuyết Y gạt đầu, chờ bác sĩ vừa đi, cô khó chịu nằm xuống giường, ngón tay thỉnh thoảng cào tóc, cô phát hiện gần ba tuần chưa gội, dính dính, thật sự rất khó chịu.

Vương Tiểu Vi cười khế nhìn cô, “Tiểu thư ăn chút hoa quả ướp lạnh ạ!” Cố dời lực chú ý của cô, “Những quả này đều do thiếu chủ chở từ nước ngoài về bằng đường hàng không đó, ăn nhiều sẽ tốt cho cơ thể ngài.”

“Tôi không có tâm tình ăn, em ăn đi!” Đôi mắt Cố Tuyết Y âm thầm nhìn trần nhà màu trắng, có chút buồn bực nói. Bây giờ cô nào có tâm tình ăn uống gì, hiện tại cô đang suy nghĩ sau khi xuất hiện về cô đã xin nghỉ nhiều ngày như thế, về sẽ không có người đặt truyện đọc!

“Tiểu thư!” Khuôn mặt tròn trịa của Vương Tiểu Vi thăm thương, “Em đã mập như thế này rồi, ngài còn bắt em ăn giúp ngài sao!” Hiện tại cô nặng hơn trước 10 ký, mặt tròn như thót rồi.

“Nếu không em cũng đừng kêu tôi ăn.”

“Á! Nhưng ngộ nhớ để thiếu chủ biết.....”

“Không nghiêm trọng như em nghĩ đâu.”

Ánh mắt Vương Tiểu Vi u oán nhìn cô, tựa như nói, đối với chuyện của ngài thì thiếu chủ đều xem là nghiêm trọng, chỉ là ngài không biết mà thôi.

Cố Tuyết Y nhìn cô như không có việc gì, “Hôm nay anh ấy bận gì vậy?” Cô tháo băng cũng không có mặt.

“Em nghe Trì Đông Quân nói, hình như thiếu chủ phải xử lý một số chuyện quan trọng, thời gian nay rất bận, Trì Đông Quân cũng không nói chuyện gì.”

Đến tối, Cố Tuyết Y mới thấy Bách Lý Hàn Tôn tới, mặc dù anh vẫn tuấn mỹ như xưa khí chất tôn quý như xưa, một thân tây trang hàng hiệu may thủ công cao quý, nhưng nhìn anh hơi mệt mỏi.

Anh nhìn đôi mắt màu hổ phách của cô, khóe miệng tươi cười vì cô, khe khẽ lại rất dịu dàng, anh đi qua theo thói quen ngồi bên cạnh cô, tay cẩn thận ôm cô, nhìn trán cô, “Cuối cùng cũng tháo băng xuống rồi, xin lỗi, anh không về kịp.”

“Rốt cuộc anh đang bận chuyện gì?” Cô ngửa đầu nhìn anh.

“Mấy chuyện vụn vặt, anh tới cũng chỉ là hình thức.” Anh nhàn nhạt trả lời qua loa.

“Là vì chuyện của em mới có người gây sự sao?” Sắc mặt cô hơi giật mình.

“Không phải, em đừng suy nghĩ nhiều quá, những chuyện kia anh vốn không để vào mắt, người có thể trở thành đối thủ của anh trên thế giới này không tới vài người.” Tay anh nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô,

“Em phải nghỉ ngơi cho tốt.”

“Đừng sờ tóc em, bần lắm!” Cô đưa tay rút tóc về, “Em còn phải nghỉ ngơi à? Ngày nào em cũng ngồi trong bệnh viện không làm gì, quá thực như kiểu sống qua ngày đoạn tháng, anh có thể mang máy tính tới bệnh viện cho em không? Em muốn viết tiểu thuyết, như vậy sẽ không buồn chán.”

“Được, đợi lát nữa anh bảo Tiểu Vi mang đến cho em, nhưng em cũng phải đồng ý với anh, không thể viết tiểu thuyết quá nhiều, máy vi tính có chất phóng xạ.”

“Dạ!” Cố Tuyết Y khẽ mấp máy môi, cô nhìn anh, “Vậy Hàn Tôn, khi nào em mới có thể xuất viện hả?”

Anh hơi nghiêng người đối mặt với cô, “Có phải ở đây không thoải mái?” Mắt anh sáng lên.

Hết chương 36

Quyển 3 - Chương 37

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Đương nhiên là không thoải mái rồi, chỗ này đâu phải nhà em mà là bệnh viện, ai thích ở bệnh viện chứ?” Cố Tuyết Y hậm hực nói. LQĐ

“Nhưng chẳng phải bác sĩ đã nói rồi à? Em còn phải theo dõi một thời gian ngắn nữa mới xuất viện được.”

“Hôm nay kiểm tra em thấy mình khỏe rồi!” Cố Tuyết Y lắc cánh tay anh, đôi mắt màu hổ phách âm thầm nhìn anh, “Hàn Tôn, em muốn xuất viện được không?”

“Ở thêm một thời gian nữa đi, ngoan nào, đừng để anh lo lắng.” Bách Lý Hàn Tôn vuốt tóc cô, trầm giọng nói.

“Anh kêu em ở một thời gian? Vậy em còn phải ngây ngốc ở đâu bao lâu nữa?” Mặc dù phòng bệnh này không có mùi khử trùng của bệnh viện, nhưng cô không thích ở đây, nói thế nào đi nữa ở ngoài thì dù ổ vàng ổ bạc cũng không thoải mái bằng ổ chó nhà mình.

“Anh giúp em hỏi bác sĩ, được không?” Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn hiện lên vẻ khác thường.

“Được!” Khuôn mặt Cố Tuyết Y lạnh nhạt, anh cũng đã nói như vậy, cô đành phải thỏa hiệp.

Ra khỏi phòng bệnh, Bách Lý Hàn Tôn tìm Vương Tiểu Vi hỏi tình hình cả ngày nay của Cố Tuyết Y thế nào, sau khi hỏi xong liền báo

Vương Tiểu Vi ra ngoài.

Khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng, đôi mắt âm đạm như đêm đen lộ khí lạnh, chợt lóe lên, càng như thế thoạt nhìn anh càng lạnh lùng, tựa như bầu không khí xung quanh anh đều xuất hiện sương lạnh.

Anh hơi liếc mắt nhìn Trì Đông Quân, “Nhanh xử lý xong chuyện đi để tôi đón cô ấy xuất viện, chuyện này tôi không muốn để cô ấy biết.”

“Vâng!” Trì Đông Quân cung kính hành lễ, khuôn mặt ưu nhã lộ vẻ nghiêm túc.

Nhà họ Lăng.

Phong cách thiết kế châu Âu, trong phòng tràn ngập hơi thở cổ kính, bức rèm xinh xắn che chắn ánh sáng. Cửa phòng vừa mở, Tiêu Nhã Mạn trên giường lập tức đứng dậy, bước nhanh về phía cửa, thấy người đi vào phòng là Lăng Hi Dạ, vẻ mặt cô nghiêm túc, đôi mắt lạnh lẽo nhìn Lăng Hi Dạ, “Dựa vào đâu mà anh khóa cửa phòng không cho tôi đi ra ngoài?” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, hận không thể cắn chết Lăng Hi Dạ đang sống sờ sờ. “Tôi là người, tôi không phải phạm nhân của anh, cho dù thân phận anh bây giờ là chồng tôi nhưng anh cũng không có quyền nhốt tôi trong phòng.” Không chỉ như vậy, điện thoại của cô và điện thoại trong phòng đều sai người cất đi hết.

Bây giờ cô sống như ở trong tù, dù là ngủ ăn cơm hay tắm rửa đều trong phòng, không thể ra khỏi phòng dù chỉ một bước.

Những chuyện này bắt đầu từ ngày đó khi cô về nhà, cô từ bệnh viện về, anh ta đang chờ ở cửa nhà họ Tiêu, vẻ mặt hòa nhã với ba mẹ cô, chờ sau khi vào phòng sắc mặt anh ta bắt đầu giận dữ, sau đó họ cãi nhau, anh ta liền cưỡng ép mang cô rời đi.

“Lăng Hi Dạ, rốt cuộc anh muốn nổi điên tới khi nào hả? Tôi cảnh cáo anh nhanh thả tôi ra, nếu không tôi không biết mình sẽ làm gì đâu.” Ép cô, cô sẽ cùng liều chết, cùng lắm thì hai bên đều bị thương.

Vẻ mặt Lăng Hi Dạ ôn hòa nhìn cô, trong mắt không hờn không giận, anh ta như đang đối xử với một người vợ xấu tính cố tình gây sự, càng thấy anh ta như vậy, trong đầu Tiêu Nhã Mạn càng bốc hỏa, đôi mắt sáng ngời nồng đậm phần nộ nhìn anh ta, tay bên hông cuộn chặt, giống như bất cứ lúc nào cũng có xúc động vung lên tát anh ta vài cái.

“Ăn cơm trước đi! Tôi nghe người giúp việc nói đã mấy ngày cô chưa ăn cơm! Nếu như không ăn cơm người ngã xuống sẽ là cô, đến lúc đó người chịu khổ cũng sẽ là cô.” Đôi mắt Lăng Hi Dạ nhàn nhạt nhìn cô, “Tôi đã kêu bác sĩ sẵn sàng chờ lệnh.” Ý là cô có ngã bệnh nằm xuống anh ta cũng không để cô đi ra ngoài, bác sĩ đã sẵn sàng chuẩn bị cấp cứu cho cô.

“Lăng Hi Dạ, rốt cuộc anh muốn làm gì.” Dường như cô đã đến bên bờ sụp đổ, không chịu được hét lên, “Anh hoàn toàn là một kẻ điên.” Cô đưa tay đánh đổ khay trong tay anh ta, “Tôi không cần ăn đồ ăn anh mang tới, anh đi ra ngoài cho tôi, anh đi ra ngoài cho tôi...”

Từng hạt cơm và thức ăn tung lên rơi xuống, như cánh hoa rớt xuống người anh ta, cơm và thức ăn quệt loạn xuống mặt anh ta, nhìn anh ta có vẻ vô cùng nhếch nhác.

Lăng Hi Dạ vẫn không tỏ vẻ giận dữ, anh ta ưu nhã chậm rãi đưa tay hốt thức ăn trên mặt đất.

Cơm trắng và đĩa vỡ tan tành, lẳng lặng nằm im trên sàn nhà.

“Anh đi ra ngoài cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy anh, đi ra ngoài.....” Ngón tay chỉ vào cửa, cô kích động môi trở nên tái nhợt, khuôn mặt yếu ớt tái mét, có cảm giác máu không lưu thông bất cứ lúc nào cũng có thể ngắt đi. “Tôi muốn ly hôn, tôi muốn ly hôn với anh, tôi muốn ly hôn với anh ngay lập tức, tôi một khắc cũng không thể chờ tới năm sau mới ly hôn, tôi muốn ly hôn ngay lập tức.” Bây giờ cô hoàn toàn không nhìn thấu Lăng Hi Dạ, người càng như vậy càng đáng sợ, cộng thêm mấy ngày nay anh ta giam cô, cô càng cảm thấy anh ta đáng sợ.

Trong lòng cô không ngừng nghĩ phải rời khỏi đây, rời xa anh ta, nếu không cô cũng không biết sẽ bị anh ta tra tấn thế nào nữa.

Cô không muốn ở cùng một người đàn ông giống ma quỷ.

Đôi mắt Lăng Hi Dạ ưu nhã dần thâm thúy, tựa như hang động u tối nhìn cô, như muốn nuốt chửng cô, càng lúc càng đáng sợ. Tiêu Nhã Mạn không khống chế được thân thể run rẩy, vô thức bước lùi về phía sau, trong mắt hiện vẻ e sợ.

Mặt Lăng Hi Dạ lạnh như mùa đông, anh ta nhếch môi trông càng quỷ dị, anh ta bước từng bước tới gần Tiêu Nhã Mạn, đôi mắt tĩnh mịch khó có thể đoán được anh ta đang nghĩ gì, anh ta kẹp chặt Tiêu Nhã Mạn.

Đêm khuya đầy sao, gió lạnh thổi tới, thổi bay rèm cửa, xuyên qua rèm cửa thổi từng cơn vào phòng.

Tiêu Nhã Mạn rùng mình một cái, cô đã lùi đến mép giường, nếu còn lùi nữa cô sẽ ngã xuống chiếc giường mềm mại, cô lập tức giật mình, đôi mắt nhìn Lăng Hi Dạ. Anh ta từng bước đi về phía cô, mắt thấy khoảng cách chỉ còn một bước, cô lập tức phản ứng lùi tiếp về phía sau, đáy mắt hoảng sợ nhìn Lăng Hi Dạ, “Anh đừng nên tới đây, anh

đừng nên tới đây.....”

Lăng Hi Dạ đi tới mép giường, đôi mắt lạnh lùng nhìn cô, thấy cô hoảng sợ, trong lòng anh ta không khỏi xẹt qua vẻ cao hứng, giống như họ trước kia, lúc đó cô gặp anh ta lúc nào cũng lo sợ không yên, sợ làm gì sai sẽ khiến anh ta không vui, sau đó ánh mắt khiếp đảm cẩn thận nhìn anh ta.....

Kể từ ngày đó trở đi anh ta không còn thấy những điều này nữa, cô muốn nói ly hôn với anh ta, ánh mắt lúc nào cũng lạnh lùng, không cho sắc mặt tốt để nhìn, ngược lại vẻ mặt tươi cười với Dương Kỳ Dục, thoải mái ở chung cùng Dương Kỳ Dục. Anh ta ghen tỵ họ ở chung, anh ta không muốn nhìn thấy cô cười với người đàn ông khác, không thích, anh ta càng không thích cô không quan tâm tới anh ta.

Đêm hôm đó cô không trở về nhà, cô không nói cô ở đâu, anh ta chỉ có thể đến nhà họ Tiêu chờ, anh ta chờ suốt một đêm.

May là bên cạnh cô không có người đàn ông nào đi theo, nếu không anh ta thật sự không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Tiêu Nhã Mạn thấy anh ta chậm rãi ngồi xuống, vội nhảy dựng lên như chú mèo nhỏ bị kinh sợ, trốn tới chỗ an toàn.

Dường như Lăng Hi Dạ biết cô nghĩ gì, tay anh ta nhanh hơn động tác của cô, đưa tay tóm được tay cô, Tiêu Nhã Mạn không khống chế được hét lên, cố gắng hất tay anh ta ra.

Anh ta tựa như bạch tuộc, cho dù cô giãy thế nào cũng không giãy khỏi anh ta, không thể hất tay anh ta ra được.

“A....” Hất không được, Tiêu Nhã Mạn dùng tay kia đánh mạnh lên

người anh ta, nhưng với Lăng Hi Dạ mà nói, lực độ này quá nhẹ nhàng.

Tóc trên đầu Tiêu Nhã Mạn rối bời, màu da kích động nên không còn tái nhợt, gò má đỏ au.

Lăng Hi Dạ thấy thì giật mình, tay kia cầm lấy tay cô đang đánh người, cúi người xuống cưỡng ép đè cô trên giường.

“A.... Thả tôi ra, thả tôi ra...” Tiêu Nhã Mạn nằm trong ngực anh ta uốn éo giãy dụa loạn xạ.

Tay anh ta giữ chặt cổ tay cô kéo lên đầu.

Một tay giữ cầm cô, đôi mắt hai người nhìn nhau, trong đáy mắt cô đều là hoảng sợ, trái tim trong ngực cô hoảng loạn đập bùm bùm.

Thoáng nhìn lồng ngực nhấp nhô, thân hình nóng bỏng của anh ta ghé sát.

Môi hồng nhuận như hoa mới nở, dưới ánh sáng như được độ lên một tầng sáng, gò má ửng đỏ, cô yêu kiều như ngọc, đây là lần đầu tiên anh ta bắt gặp.

Thùm thụp thùm thụp..... Trái tim anh ta đang nhảy nhót.

Từng luồng mùi thơm xộc vào mũi.

Phảng phất như đôi tay ấm áp đang trêu chọc trái tim anh ta, trái tim anh ta càng đập loạn xạ....

Tiêu Nhã Mạn thấy đồng tử anh ta thâm thúy, trong lòng càng lúc càng hoảng sợ, anh ta muốn làm gì? Sẽ không phải là muốn.....

“Thả tôi ra, Lăng Hi Dạ, anh thả tôi ra....” Cô vẫn không thể động đậy, “Lăng Hi Dạ, anh muốn làm gì? Anh thả tôi ra đi!” Nói xong, từng giọt nước mắt rơi xuống, “Anh thả tôi ra đi! Hu hu.....”

Lăng Hi Dạ thả tay ở cằm cô ra, đôi mắt thâm thúy hiện lên vẻ không nỡ, anh ta từ trên cao nhìn xuống cô, vẻ lạnh lẽo trên mặt không thay đổi “Sau này tôi nghe cô nói ly hôn nữa, tôi không chỉ đơn giản là khóa cô trong phòng vậy đâu, hôm nay đây là đang cảnh cáo cô.” Anh ta tuyệt đối không cho phép người đàn ông nào khác ngoài anh ta tới gần cô.

“Ngoan ăn cơm đi, nếu không tôi sẽ bảo bác sĩ tiêm thuốc an thần cho cô, đến lúc đó cô không chỉ như thế này đâu.” Trong giọng nói có sự bất đắc dĩ và đau lòng.

“Tôi không cần anh ở đây giả mù sa mưa, rõ ràng anh không thương tôi, rõ ràng chính anh đang tổn thương tôi, còn ở trước mặt tôi làm ra vẻ điềm nhiên như không, cho dù hôm nay anh cấm tôi không liên lạc với bên ngoài, không cho tôi nói hai chữ ly hôn, vậy thì có thể thay đổi được gì? Một ngày nào đó tôi sẽ vẫn rời đi, tôi không thể nào ở bên cạnh anh, không có khả năng.....” Cuối cùng cô không khống chế được hét to lên với anh ta.

Dựa vào gì mà lúc trước anh ta tổn thương cô, dựa vào gì không cho cô rời đi? Dựa vào cái gì? Chẳng lẽ anh ta nghĩ trước kia cô yêu anh ta? Cho nên anh ta mới tra tấn cô sao?

Tại sao phải đối xử bất công với cô như vậy, vì cái gì?

Nghĩ xong, hốc mắt cô tích đầy nước, quật cường không để nó chảy xuống.

Cô không muốn khóc trước mặt anh ta, không hề muốn, như vậy đồng nghĩa với việc cô thua, cô không khóc, cô không khóc, nhưng cô lại không nhịn được, cô nuốt khổ sở vào lòng, cố gắng liều mạng chịu uất ức trong lòng, không để nước mắt rơi xuống.

Cô kiên cường, Lăng Hi Dạ thu vào tầm mắt, đáy mắt ảm đạm và đau lòng không ai phát hiện ra.

Anh ta buông tay cô ra, ngồi dậy.

Hai tay Tiêu Nhã Mạn tìm được tự do, co chân lên thân thể lùi về sau, cách xa anh ta.

“Nhốt cô lại, điều này chứng tỏ nhất định cô phải ở lại, như vậy dù nhốt cô mười năm tôi cũng nhốt rồi mới thả cô ra.”

“Lăng Hi Dạ, anh biến thái quá, anh vốn là tên biến thái!” Nghe lời anh ta nói, một lần nữa trong lòng Tiêu Nhã Mạn sục đổ, hét to với anh ta, “Anh cho rằng anh có thể nhốt tôi mười năm à? Tôi cho anh biết, dù tôi chết tôi cũng sẽ không để anh nhốt tôi mười năm đâu, tôi cũng không ở đây mười năm đâu.”

Hết chương 37

Quyển 3 - Chương 38

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn Lê Quý Đôn

“Cô chết, cô đừng quên còn ba mẹ cô, cô còn nói tôi biến thái thì chuyện xảy ra tiếp theo tôi không nói nhiều, trong lòng cô phải tự hiểu!” LQĐ

“Lăng Hi Dạ, anh đừng nên quên, ba mẹ tôi còn có con gái là Tuyết Y.” Tiêu Nhã Mạn trừng mắt nhìn anh ta hét to.

“Thì sao? Cô cảm thấy tôi lo lắng những chuyện này à?” Khuôn mặt Lăng Hi Dạ lạnh lùng, trong ánh mắt không có gì khác thường nhìn cô.

Cho dù anh ta kiêng dè Cố Tuyết Y, anh ta cũng chẳng nói cô nghe anh ta kiêng dè.

“Hiện giờ thiếu chủ Bách Lý còn có chuyện bận rộn, ngay cả thời gian ở cùng Cố Tuyết Y còn chẳng có nhiều nữa là.”

“Chẳng lẽ anh làm gì thiếu chủ Bách Lý?” Tiêu Nhã Mạn tiếp lời anh ta hỏi tới, đôi mắt lóe sáng.

“Tôi không làm gì anh ta, là cô suy nghĩ nhiều rồi, nhiều người sẽ đối phó với thiếu chủ Bách Lý.” Có mấy người có thể động tới gia tộc Bách Lý? Câu sau trong lòng anh ta tự nhủ.

Gia tộc Bách Lý có gốc gác tổ tiên ở Trung Quốc, nhưng đã dời đến Pháp từ lâu, sản nghiệp để lại Trung Quốc cũng chỉ là đầu tư, dù sụp

đồ cũng không hề gì. Ngược lại, động tới công ty dưới danh nghĩa gia tộc Bách Lý thì phải trả giá rất thâm.

“Bây giờ cô ngoan ngoãn sống ở đây đi.” Lăng Hi Dạ đứng lên đôi mắt nhìn cửa phòng, đáy mắt lạnh nhạt nhưng khác thường, hơi âm ỉm.

“Lăng Hi Dạ, rốt cuộc anh muốn thế nào mới bằng lòng thả tôi ra?” Mắt thấy anh ta muốn đi ra cửa phòng, cô vội vàng hỏi.

Lăng Hi Dạ dừng chân, anh ta đưa lưng về phía cô, khoe miệng cong lên, chờ anh ta xoay người lại đối mặt với cô độ cong đã biến mất không còn dấu vết, trên mặt lộ vẻ nhàn nhạt, “Trong lời nói của cô hình như đã thỏa hiệp với tôi?”

Tiêu Nhã Mạn giật mình, lông mi dài khẽ run lên, phảng phất như không hiểu anh ta nói thỏa hiệp là có ý gì, cô càng không rõ cô thỏa hiệp điều gì với anh ta? Lúc trước anh ta nói nhiều điều quá.

Lăng Hi Dạ nhìn cô, tựa như biết cô đang nghĩ gì, “Không thể lại nhắc tới chuyện ly hôn, không thể không nhận điện thoại của tôi, không thể qua đêm bên ngoài, không thể không nói gì cô đã tự ý đi, tóm lại, nhất cử nhất động của cô đều phải nói rõ với tôi, tôi đồng ý cô mới được đi, tôi không đồng ý thì nửa điều cô cũng không thể vi phạm.....”

“Anh cho rằng tôi là phạm nhân à?” Đôi mắt tròn của Tiêu Nhã Mạn nhìn anh ta.

“Nếu như cô cảm thấy như vậy thì tôi cũng chẳng ngại chút nào, có điều cô phải suy nghĩ cho kỹ, chuyện như vậy chỉ được lựa chọn một lần, sau đó nói không chừng còn rất nhiều điều kiện, chính cô tự nghĩ đi! Tôi cho cô một phút.” Lăng Hi Dạ nhìn đồng hồ trên tay, sau đó

nhìn thoáng qua cô, ý là đã bắt đầu tính thời gian.

Ngực Tiêu Nhã Mạn phập phồng không ngừng, lông mi khẽ rũ xuống không nhìn anh ta.

Nếu như cô tiếp tục ở lại đây thì chẳng khác gì tù nhân, nếu cô ra khỏi đây được, nói không chừng kết quả sẽ khác, cô có thể tìm Tuyết Y hoặc ba mẹ cô giúp đỡ, cô có thể rời khỏi tên ma quỷ này.

Cô ngược mắt lên, ngưng mắt nhìn anh ta, hít sâu một hơi, “Tôi đồng ý với anh, vậy khi nào thì tôi có thể đi ra ngoài?”

Anh ta nhìn cô, “Bây giờ đã muộn như vậy, cô còn muốn đi đâu? Chẳng lẽ cô qua đêm bên ngoài à?”

“Đương nhiên không phải, tôi chỉ muốn hỏi xem chừng nào thì anh để tôi đi ra ngoài thôi.” Đôi mắt Tiêu Nhã Mạn lóe lên, hơi lo lắng.

Anh ta làm như không thấy ánh sáng trong mắt cô, mặt không biểu tình nhạt nói, “Ngày mai cô có thể tự do đi ra ngoài, nhưng cô nhất định phải về nhà trước 7 giờ.” Ăn cơm cùng anh ta.

Tiêu Nhã Mạn nhảy dựng lên như chú mèo nhỏ, mở to hai mắt nhìn anh ta, thoát nhìn hết sức kinh ngạc, “Tạo sao phải sớm như vậy? Chỉ cần tôi về nhà là được chứ.” Cô đi ra ngoài chưa được 8, 9 tiếng đã phải về?

Vẻ mặt Lăng Hi Dạ lạnh nhạt như nước nhìn cô, “Cô cũng có thể không đồng ý, vậy cô cứ tiếp tục ở lại trong phòng.”

Tiêu Nhã Mạn trừng mắt nhìn anh ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tôi đồng ý.” Tóm lại trước tiên cứ tự do đi ra ngoài đã rồi cô mới rời khỏi anh ta sau.

Lăng Hi Dạ nhìn cô một cái, xoay người rời khỏi phòng.

Vài ngày sau đó, nếu Tiêu Nhã Mạn đi ra ngoài mà không về nhà đúng giờ, Lăng Hi Dạ sẽ phái người cưỡng ép cô về, hành động hai lần như vậy, Tiêu Nhã Mạn liền có kinh nghiệm, Lăng Hi Dạ thấy cô như thế, cũng nói lỏng phòng bị trong lòng hơn.

Thời gian trôi qua nhanh, vết thương trên người Cố Tuyết Y đã khá hẳn, miệng vết thương sau gáy đã mọc tóc ra, khi chải tóc cô cũng không nhận ra chỗ đó của mình bị thương và còn phải khâu mấy mũi.

Ngược lại gần đây ngày nào Bách Lý Hàn Tôn ở trong viện cùng cô, chuyện làm ăn đều do Trì Đông Quân xử lý, hơn nữa tin đồn đã tan không ít.

Anh vừa cúp máy, trở về phòng khách không thấy bóng dáng Cố Tuyết Y đâu liền hỏi Vương Tiểu Vi.

Wương Tiểu Vi vừa dọn dẹp bát đĩa, vừa trả lời anh, nói Cố Tuyết Y trong phòng.

Anh vào phòng nghỉ.

Trong phòng không có ai, nghe tiếng xả nước, anh thử vặn nắm cửa phòng tắm, sắc mặt liền giật mình, cửa không khóa, sau đó anh không nghĩ nhiều liền đi vào.

Anh thấy cô đang khom người gội đầu, nước trong vòi hoa sen chảy ra, bốc hơi nóng mờ ảo, phòng tắm nhỏ đầy sương mù, vách tường và kính toàn là nước, dưới ánh sáng của bóng đèn, thỉnh thoảng lóe lên.

Anh nhíu nhẹ mày, “Em muốn gội đầu sao không nói anh gội giúp cho em? Nếu không em tới tiệm làm tóc gội cũng được.” Nhìn bọt dầu gội và nước chảy xuống mặt cô, mày anh càng nhíu chặt, anh hơi dịch người, cầm khăn mặt đi tới bên cạnh cô.

Cố Tuyết Y khó khăn ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn anh nói, “Em không thích ra tiệm gội đầu, từ trước tới giờ toàn tự em gội.” Không biết ngoài đó gội sản phẩm chính hãng hay không, cảm thấy gội không sạch, thợ cắt tóc lại còn nói một tràng dài, cô nghe xong trong lòng sẽ buồn bực, lâu dần cô dưỡng thành thói quen tự mình gội đầu.

Bách Lý Hàn Tôn ngồi xổm xuống, khăn mặt trong tay lau nước trên mặt cô, “Từ này về sau anh giúp em gội nhé!”

Nét mặt cô vui vẻ, đôi mắt màu hổ phách bình tĩnh nhìn anh, thâm thúy xẹt qua sự vui sướng, “Anh sẽ gội hả? Đừng quên anh chính là thiếu chủ cao cao tại thượng.”

Khóe miệng Bách Lý Hàn Tôn khẽ cười, đôi mắt màu mực lộ ra sự cưng chiều nhìn cô. “Đối với tất cả mọi người mà nói thì anh là thiếu chủ cao cao tại thượng, nhưng đối với em, trong suy nghĩ của anh, em vĩnh viễn là công chúa, anh sẽ cưng chiều em, dù em gây họa bên ngoài anh cũng vẫn chiều chuộng, bất kể em làm gì đúng hay sai anh đều đứng về phía em, anh sẽ luôn cưng chiều em.” Hơn nữa, muốn làm em hư, xấu, để tất cả mọi người rời xa em, đây là những gì anh nghĩ, bên cạnh em chỉ có thể là anh.

“Thật vậy không?” Đôi mắt trong suốt như nước lóe lên, xẹt qua vui vẻ trêu chọc.

“Ừ!” Anh nhìn cô, trong mắt tràn đầy nhu tình.

“VẬY ĐƯỢC RỒI!” Cố Tuyết Y như công chúa ngồi tít trên cao nhìn anh, giọng điệu như ban ơn, “Bổn tiểu thư để người thử một lần, nhớ không được làm đau bổn tiểu thư, nếu không ta sẽ đá người ra khỏi phòng, từ nay về sau chuyện như vậy sẽ không để người làm nữa.”

“Dạ!” Bách Lý Hàn Tôn cười nhìn cô, “Tiểu nhân nhất định sẽ gọi đầu giúp tiểu thư thoải mái.”

Anh hơi đứng người lên, nhận lấy vò hoa sen, nhẹ nhàng đổ bột trên đầu cô, Cố Tuyết Y ngồi trên ghế nhỏ, hưởng thụ ngón tay thon dài của anh xoa gãi đầu cô, thỉnh thoảng Bách Lý Hàn Tôn lại hỏi lực tay có mạnh lắm không, có cần tăng thêm lực không?

Nếu như không phải biết rõ đây là lần đầu tiên anh gọi đầu giúp người ta, thì cô rất nghi ngờ anh đã học qua thủ pháp gọi đầu mát xa.... Nếu không cũng chẳng luyện quen tay như vậy.

Nửa giờ sau gọi đầu xong, Bách Lý Hàn Tôn cẩn thận cầm khăn mặt lau nước trên tóc cô, rồi dùng máy sấy sấy khô tóc cho cô.

Anh vừa thổi vừa nhìn cô trong gương, từ giữa hai hàng lông mày cô có thể thấy cô thích anh làm những chuyện nhỏ nhặt như vậy cho cô.

Qua tầm mười phút, sấy khô tóc, anh buông máy sấy cười nhìn cô, “Nếu không phải anh giúp em gọi đầu thì anh cũng không biết thì ra tóc em ngoài chút dầu gội ra thì không cần gì khác, chuyện này nếu để người khác biết sẽ ghen tỵ em chết em.” Anh nói giỡn.

Anh còn rất lưu luyến cầm năm ngón tay vào làm lược chải xuống dưới, sợi tóc óng ánh rất trơn, anh chải xong thấy không rụng một sợi nào.

“Nhã Mạn cũng nói vậy, cậu ấy nói mấy cô gái quảng cáo dầu gội đầu

cũng không có mái tóc đẹp như em.”

Bách Lý Hàn Tôn giật mình, nhưng rất nhanh cười gạt đầu, “Điều này cũng đúng, những người đó quay chụp đều trải qua xử lý đặc biệt rồi.”

“Vừa nhắc tới Nhã Mạn em liền nhớ cậu ấy, đã lâu bọn em không gặp nhau, cũng gần một tháng rồi, không biết cậu ấy đang làm gì.” Câu sau cô thì thào tự nói.

Anh vỗ nhẹ lên cánh tay cô, “Có thể đang cùng Lăng Hi Dạ bồi dưỡng tình cảm!” Anh nói ngắn gọn.

Cố Tuyết Y khóa chặt khuôn mặt tuấn mỹ, hồi lâu sau, “Có phải anh biết gần đây Nhã Mạn và Lăng Hi Dạ xảy ra chuyện gì, đúng không?” Cũng chỉ có chuyện này mới khiến Tiêu Nhã Mạn lâu rồi không xuất hiện, đột nhiên cô nhíu mày, không phải Nhã Mạn muốn ly hôn với Lăng Hi Dạ sao? Đây rốt cuộc là ai đang dây dưa ai?

Anh nhìn cô, ánh mắt rất nghiêm túc, ngón tay nhẹ nắm cánh tay cô, “Anh không thích em xem người khác còn quan trọng hơn anh, anh cực không thích, hơn nữa chuyện giữa họ vốn hẳn nên để chính họ tự giải quyết, em không nên nhúng tay vào, trừ khi Nhã Mạn thật sự cần em giúp đỡ em mới ra tay, khi đó anh cũng không ý kiến.”

Cố Tuyết Y suy nghĩ một lát, vẻ mặt nặng nề, “Nhưng.....” Trong lòng cô không tin Lăng Hi Dạ sẽ mang lại hạnh phúc cho Nhã Mạn, loại đàn ông ngay lúc đi hưởng tuần trăng mật mà có thể vứt bỏ bà xã như Lăng Hi Dạ, có lần đầu tất nhiên sẽ có lần hai. Cô rất không muốn lại nhìn thấy Nhã Mạn bị tổn thương lần nữa.

“Có khi nói không chừng kết quả sẽ ngoài dự đoán của mọi người.” Bách Lý Hàn Tôn ý tứ sâu xa nói.

Cố Tuyết Y cau mày, nhìn khóe miệng anh cong lên kỳ quái, cảm thấy như có chuyện gì dấu cô.

“Em đừng suy nghĩ nhiều quá!” Khóe miệng Bách Lý Hàn Tôn không cong lên nữa, dịu dàng nói, “Em hẳn nên nghĩ thử xem hôn lễ chúng ta nên làm thế nào? Chuyện người khác em vẫn ít biết thì hơn.” Nói xong anh cúi người hôn nhẹ lên gò má cô.

Quyển 3 - Chương 39

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Bây giờ chúng ta đã là quan hệ vợ chồng, em không biết là xưng hô giữa chúng ta phải sửa một chút à?” LQĐ

Khuôn mặt trắng noãn của Cố Tuyết hơi ngẩn ra, cô hơi nghiêng má, đôi mắt màu hổ phách trong veo như nước, nhìn xéo anh, “Em thấy xưng hô giữa chúng ta chẳng cần thay đổi gì cả, em thấy như vậy là được rồi.”

Bách Lý Hàn Tôn khẽ thở dài, nâng tay lên nhìn cô trong gương, “Mọi người gọi nửa kia của mình là ông xã bà xã vân vân, em không biết chúng ta cũng phải giống như thế hả?” Trong giọng nói của anh xen lẫn sự buồn bực.

Sắc mặt cô do dự, trong mắt hơi lúng túng, gò má cô đỏ ửng. “Giữa chúng ta không cần phải vậy đâu! Em thấy gọi như thế không được tự nhiên! Hơn nữa trước mặt người ngoài quá xấu hổ, cho nên.....” Cô vẫn nên gọi tên anh cho đỡ ngại.

“Anh cảm thấy không có gì xấu hổ, giữa vợ chồng chúng ta yêu nhau, xưng hô với đối phương là chuyện bình thường, hơn nữa, em xem những người ngoài kia, khi họ hẹn hò đều xưng hô với nhau như vậy, vì sao chúng ta....”

“Dù sao em cũng không gọi được.” Cố Tuyết Y quay mặt không nhìn anh.

“Em cũng phải tập cho quen, thử gọi anh là chồng, gọi quen thì cũng không có gì.” Anh hơi ngời xồm xuống, tay nhẹ nhàng giữ cằm cô, quay mặt cô lại để cô nhìn anh. Đôi mắt anh như bầu trời đêm tối, đáy mắt là sự cầu xin và đáng thương, “Chẳng lẽ ngay cả yêu cầu nhỏ nhoi này cũng không đồng ý với anh sao? Bà xã –“ Hai chữ ‘Bà xã’ sau kéo dài làm nũng.

Khuôn mặt tuấn mỹ thiếu đi vẻ lạnh lùng thêm vài phần trẻ con bướng bỉnh, thoạt nhìn anh càng thêm hấp dẫn anh mắt cô, yên ổn trong lòng vì lời anh nói bắt đầu dao động, vì cô không muốn nhìn thấy ánh mắt thất vọng của anh.

“Hàn Tôn! Anh cũng phải để em có thời gian thích ứng chứ!” Khuôn mặt tinh xảo của Cố Tuyết Y hiện vẻ khó xử, đối với mấy chuyện xưng hô cô thật sự không mấy quan tâm, nhiều năm qua ngoài Khê Minh cô không thân mật cùng đàn ông khác, đối với Khê Minh thì cô cũng chỉ gọi tên.

Cô lảng sang chuyện khác nói với anh, “Bây giờ em buồn ngủ, em muốn ngủ.”

“Em gọi anh một tiếng ông xã thì anh cho em đi ngủ, nếu không anh không cho em ngủ đâu.” Anh giang tay ra ôm chặt eo cô, gò má tuấn mỹ dán sau lưng cô, hai người thoạt nhìn vô cùng thân mật, kết hợp với nhau tựa như hai đứa trẻ sinh đôi.

Hương bạc hà nhàn nhạt và mùi thơm hoa hồng cùng xuất hiện tạo thành hương vị đặc biệt hạnh phúc, đặc biệt ngọt ngào, trong thoáng chốc, hương vị này khiến họ nghiện nhau, mùi thơm thấm vào tim gan nhau.

Khóe miệng hai người không ngừng cong lên.

Anh khẽ đơng đưa cô, thúc giục, “Em cứ gọi một tiếng ông xã đi thì anh thả em đi ngủ, nhanh lên, nếu không anh không chỉ bắt em gọi một tiếng thôi đâu!”

Cố Tuyết Y rũ mắt xuống nhìn đầu gối, không dám ngẩng lên đối diện tầm mắt anh.

Hồi lâu sau.

Bách Lý Hàn Tôn quán lấy cô, cả người đều dựa trên người cô, cô cảm thấy cơ thể anh càng lúc càng nóng rực, giống như cô chạm phải lửa, cô không nhịn được nuốt nước bọt.

“Hàn Tôn, anh có thể thả em ra trước không? Em khó chịu....” Đáy mắt hiện vẻ không biết làm sao tay cô không biết để đâu, cũng không biết làm thế nào để mở hai tay anh ra.

“Có thể! Nhưng em phải gọi anh một tiếng ông xã để lòng anh thoải mái, anh sẽ thả em ra ngay.” Anh làm như không thấy cô luống cuống, kiên trì suy nghĩ của mình.

“Nhưng.....” Cô dừng lại, gò má đỏ ửng, đôi mắt màu hổ phách xen lẫn sự ngỡ ngàng, “Ông xã!”

“Em nói cái gì? Anh nghe không rõ lắm, bà xã!” Khóe miệng không che dấu được cong cớn, đôi mắt màu mực như được độ lên một tầng sáng, “Lớn tiếng hơn đi.”

“Ông xã”! Cô gọi một tiếng khác lớn hơn, bộ dạng then thùng như quả đào chín trên cây, đỏ mọng mê người, có xúc động muốn cắn một ngụm.

Nghe tiếng cô gọi, trong lòng anh như được rót mật, rất ngọt ngào,

kiểu ngọt ngào này không làm người ta cảm thấy ngán, ngược lại khiến anh càng ngày càng yêu, khiến anh muốn có được, muốn luôn dụng tâm che chở bảo vệ vị ngọt ngào hạnh phúc này.

Anh nhìn cô, đưa tay nâng cằm cô lên, anh cúi người hôn lên bờ môi cong cuốn mềm mại đỏ ửng kia, anh nhẹ mút môi dưới của cô, hương thơm nhàn nhạt khiến anh rất đổi mê luyến, không nỡ buông cô ra, càng nhắm nháp vào sâu môi mềm của cô, cánh tay xoa bờ lưng nhỏ nhắn xinh xắn, muốn khám cô vào người anh.

Cô tiếp nhận tình yêu của anh, cô theo chân anh nhiệt tình đáp lại, cô không tự chủ duỗi cánh tay nhỏ bé ôm cổ anh, ngón tay trong suốt không kiềm chế khẽ vuốt ve gáy anh.

Thời gian trôi qua như cả thế kỷ anh mới lưu luyến buông cô ra, cô sắp hít thở không thông dựa vào lồng ngực anh hít thở, trên mặt nóng bừng, môi run rẩy.

Tay anh vuốt ve lưng cô, giọng trầm thấp dịu dàng nói, “Em nghỉ ngơi trước đi. Anh về thư phòng xử lý chút chuyện làm ăn.”

Anh không đợi cô đáp lại khẽ đẩy cô ra, đầu không quay lại rời khỏi phòng.

Cố Tuyết Y giật mình nhìn bóng lưng anh, mới vừa rời còn tốt mà? Chuyện này là sao?

Lập tức trong đầu cô hiện lên một hình ảnh, khóe miệng không kiềm chế được cong lên.

Bách Lý Hàn Tôn ra khỏi phòng cũng không phải tới thư phòng mà là trở lại phòng anh, bước thẳng vào phòng tắm, gấp gấp mở vòi hoa sen, để mặc nước lạnh gội lên cơ thể nóng rực của anh.

Anh muốn giữ lần đầu tiên của họ cho đêm tân hôn.

Nước gội xuống sàn nhà tí tách, mãi đến khi lửa nóng trong cơ thể anh dập tắt anh mới khóa vòi nước lại.

Cố Tuyết Y nằm trên giường mới nhớ tới đã mấy ngày cô không viết tiểu thuyết, cũng không vào hậu trường (Nó cũng là một hệ thống để hiện thực hóa nội dung chỉnh sửa và sửa đổi trang web – Theo translate), cô khẽ cau mày vén chăn lên đi tới thư phòng.

Cô mở máy tính, vừa lên QQ thì thấy biên tập thư viện nói đêm nay Quan Hàn Di xuất bản sách.

Khuôn mặt trắng noãn nặng nề, đôi mắt tĩnh mịch đọc.

Cô và Quan Hàn Di nói hết mọi chuyện, hai người không còn liên lạc lại, không nghĩ tới bây giờ Quan Hàn Di lại xuất bản tiểu thuyết? Trong đầu cô hiện lên lời Quan Hàn Di nói lúc đi, sắc mặt càng lúc càng lạnh lùng.

Xem ra tài lực của người mua chuộc Quan Hàn Di không thấp, nếu không cũng chẳng giúp Quan Hàn Di xuất bản tiểu thuyết.

Rốt cuộc người kia là ai? Đối phó cô thì được gì? Cô thật sự không hiểu.

Nhưng.... Trong mắt cô hiện lên vẻ hung ác.

Bóng đêm buông xuống, những vì sao rải rác lấp lánh, ánh trăng trong trẻo.

Vừa tan tầm về, Nhan Mộng Lam thay dép đi vào phòng khách, nhìn thấy bóng dáng mặc tây trang hàng hiệu, cô lập tức nhú mày.

Dường như Trương Dịch Dương cảm giác tầm mắt cô phóng tới, anh ta quay đầu nhìn về phía cô, khóe miệng tươi cười, “Em đã về!” Anh ta đứng lên đi về phía cô, “Có mệt không? Tôi xách túi giúp em!” Anh ta đưa tay đón lấy túi LV mẫu mới nhất.

Nhan Mộng Lam hơi nghiêng người, anh ta chụp vào khoảng không, cô lướt qua bên cạnh anh ta, sắc mặt Trương Dịch Dương không thay đổi, phảng phất như sớm biết cô sẽ như vậy, cười đi theo sau lưng cô, dưới ánh sáng trắng, có cảm giác như nữ vương và kỵ sĩ.

Nhan Mộng Lam tiện tay thả túi xuống, cô ưu nhã ngồi xuống sofa, đôi mắt lạnh giá nhìn anh ta, cảm hơi hắt lên nhìn anh ta, dưới ánh đèn, da thị trắng nõn, phòng khách rộng lớn vô hình trung tràn đầy không khí nữ vương cao quý, “Anh tới nhà tôi làm gì?”

“Là bác gái mời tôi tới ăn cơm....”

“Mẹ tôi mời anh tới nhà tôi ăn cơm liền tới, chẳng lẽ anh không cảm thấy ngại chút nào à?” Đôi mắt lạnh lùng xen lẫn sự giận dữ, “Một lần hai lần có lẽ anh không thấy, nhưng đã 7, 8 lần, người mặt dày cũng phải đỏ chứ.”

Trương Dịch Dương cười hì hì nhìn cô, “Bác gái thấy tôi một thân một mình nên kêu tôi tới đây, nhưng em yên tâm tôi có giúp rửa rau, tôi còn đi siêu thị cùng bác gái, còn.....”

Nhan Mộng Lam trừng mắt nhìn anh ta, Trương Dịch Dương vội thu lời lại không nói nữa.

“Anh nói nhiều như vậy cũng chẳng ý nghĩa, ở công ty gặp anh tôi đã rất phiền, về đến nhà còn nhìn thấy anh, tôi nói như vậy chắc anh hiểu ý tứ của tôi chứ!” Cô không muốn nói thẳng ra, như thế sẽ khiến họ chung đụng rất gượng gạo, dù sao họ vẫn còn quan hệ hợp tác.

“Tôi hiểu!” Khuôn mặt điển trai của Trương Dịch Dương âm trầm, bộ dạng đáng thương gật đầu, “Từ nay về sau tôi sẽ chú ý để em không phiền lòng, thấy em tôi sẽ tránh xa, nhưng....” Anh ta làm như rất buồn rầu gãi gáy, “Bây giờ chúng ta là quan hệ hợp tác, chúng ta không gặp cũng không được.”

Nhan Mộng Lam nhin ý nghĩ muốn trợn mắt, ngón ta không tự chủ xiết chặt, hít sâu một hơi, bình ổn phần nộ trong lòng, cô cố gắng dùng giọng ngày thường, lên tiếng, “Quan hệ hợp tác giữa chúng ta anh có thể cho cấp dưới của công ty anh xử lý, nếu không, anh chấp nhận nhân viên công ty tôi tới nhận công việc của tôi.” Người này là đang giả điên giả dại.

“Chuyện hợp tác giữa công ty tôi và công ty em hội đồng quản trị vô cùng coi trọng, tôi không thể để cấp dưới tiếp nhận, tôi lo bọn họ sẽ xử lý không tốt, nếu như em đổi nhân viên cấp dưới của công ty em thì.... Chuyện này cũng không hay lắm đâu! Trước đó em đã theo cùng, thoáng cái đổi người, bọn tôi sẽ không quen thuộc, lại phải bắt đầu một lần nữa, bởi như vậy, rất dễ xuất hiện vấn đề, nếu xảy ra vấn đề thì... Công ty hai bên đều tổn thất, cho nên dự án này vẫn là hai chúng ta cùng theo!” Trương Dịch Dương nháy đôi mắt sáng ngời lộ vẻ ngây ngô nhìn cô.

Thân hình cao ngất của anh ta đứng trước mặt cô, đầu hơi rũ xuống, nhìn thế nào cũng thấy giống như một người bị sỉ nhục.

Liểu Mỹ Yến từ phòng bếp đi ra, vừa vặn thấy hình ảnh như vậy, “Lam Lam, sao con lại nói chuyện với Dịch Dương như vậy?” Bà

không cần nghĩ cũng biết Lam Lam nói gì với Trương Dịch Dương, mấy lời đó bà nghe Lam Lam nói không ít lần, "Là mẹ kiên quyết mời Dịch Dương đến nhà ta ăn cơm, con suy nghĩ chút đi! Cậu ấy chỉ có một mình, vô thân vô cố, ăn cơm ngủ nghỉ gì cũng đều một mình, mẹ thấy rất đáng thương nên mời cậu ấy tới nhà ta ăn cơm! Hơn nữa, cậu ấy ăn cũng không bao nhiêu thức ăn, dù sao nấu ba người cũng là nấu, nấu bốn người cũng là nấu, đã như vậy thì mọi người cùng vui vẻ, đây cũng là điều ba con đồng ý!" Bà đặc biệt dùng hết công lực để dọa con gái.

"Hơn nữa Dịch Dương tới nhà chúng ta giúp chúng ta sửa cái này chữa cái nọ, mà ngay cả bảo cậu ấy đi đón con về dùng cơm cũng bằng lòng đi, tính tình đứa nhỏ này thật sự rất tốt!" Liễu Mỹ Yến cười khen ngợi Trương Dịch Dương, trong lòng bà rất tán thành Trương Dịch Dương theo đuổi con gái bà.

Hết chương 39

Quyển 3 - Chương 40

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Nhan Mộng Lam nhíu mày, đôi mắt sâu xa nhìn Trương Dịch Dương, trong đầu lại hiện lên hình ảnh anh ta xuất hiện ở cổng công ty cô.

LQĐ

Thì ra là mẹ cô kêu anh ta tới đón cô, còn cô lại dạy dỗ anh ta một trận, kêu anh ta cách xa cô một chút.

Gò má trắng noãn thấp thoáng lúng túng đỏ ửng.

Trương Dịch Dương nhìn cô, tựa như biết rõ trong lòng cô nghĩ gì, anh ta mỉm cười nhìn cô, như thể đang nói không sao, anh ta không ngại cô đối xử với anh ta như thế.

Liễu Mỹ Yến liếc nhìn hai người họ, khóe miệng cong lên mỉm cười, trong mắt hiện lên thần sắc trách móc nhìn Nhan Mộng Lam, “Có đôi khi làm người không nên chối bỏ người khác, nếu không đến cuối cùng mới biết người ta có ý tốt, kết quả người xấu hổ sẽ là mình.” Ánh mắt bà chuyển sang nhìn Trương Dịch Dương, “Đi! Cùng bác gái đi nấu cơm, đợi lát nữa bác trai con từ thư phòng ra là có thể ăn luôn!”

Liễu Mỹ Yến tự mình đi vào phòng bếp, Trương Dịch Dương nhìn cô, đồng tử thản nhiên thấy đấy, Nhan Mộng Lam bị anh ta nhìn một giây, cô quay mặt không nhìn anh ta. Trương Dịch Dương khẽ rũ đôi mắt âm đạm, sau đó xoay người theo Liễu Mỹ Yến rời khỏi phòng

khách.

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, cô mới chậm rãi quay đầu lại nhìn vào phòng bếp, đôi mắt tăm tối hiện vẻ phức tạp, lông mày khẽ nhíu lại.

Phòng bếp.

“Dịch Dương, bác hỏi con một vấn đề con nhất định phải thành thật trả lời bác.” Liễu Mỹ Yến vừa mở nồi canh vừa lơ đãng hỏi anh ta.

Trương Dịch Dương giật mình, “Bác gái, bác hỏi đi, con nhất định sẽ thành thật trả lời câu hỏi của bác.”

“Con thích Lam Lam nhà bác chẳng?” Trong lòng bà biết là một chuyện, chính miệng cậu ấy nói lại là chuyện khác.

Trương Dịch Dương đứng thẳng người, dưới ánh đèn, bóng dáng thân hình cao ngất chiếu xuống mặt đất, cười nhìn Liễu Mỹ Yến, “Vâng, con thích Lam Lam, con yêu cô ấy.” Lông mày anh ta lập tức nhíu lại như ngọn núi nhỏ, “Nhưng cô ấy không thích con, còn vô cùng phản cảm với con.”

“Vậy bác hỏi con, có phải trước kia con có rất nhiều bạn gái?” Liễu Mỹ Yến thả nắp vung xuống, xoay người đối mặt với Trương Dịch Dương, đôi mắt rất đỗi nghiêm túc nhìn anh ta.

Trương Dịch Dương gật đầu, “Nhưng những người kia đều bạn con gái, bình thường tụ tập tiệc tùng cần bạn gái, con và mấy cô đó không tiến thêm một bước nào, bác gái, bác phải tin con.” Trước đây tính anh ta bất cần đời, nói chuyện với người khác toàn cợt nhả, khiến người ngoài hiểu lầm anh ta là một người hoa tâm.

Dù sao trong lòng anh ta cũng không có người đặc biệt quan trọng, cho nên cũng lười để ý mấy lời đồn nhảm kia, nếu lúc trước sớm biết anh ta sẽ có ngày hôm nay thì anh ta nhất định sẽ nhúng tay xử lý sạch ngọn nguồn, đến giờ chuyện đồn nhảm càng đồng càng lan rộng, muốn ngăn cản vô cùng khó khăn.

“Bác thích người đối xử toàn tâm toàn ý với con gái bác, hơn nữa người kia phải là người con gái bác yêu, Lý Mộng Dương là người đàn ông Lam Lam xem mắt rồi kết giao, bác hiểu Lam Lam, nó không thích Lý Mộng Dương, sở dĩ nó kết giao với Lý Mộng Dương là vì không muốn tiếp tục xem mắt, nó không muốn phí thời gian trên chuyện này, làm cha mẹ không nên vạch trần nó, nhưng tuổi nó càng ngày càng lớn, bây giờ Tuyết Y cũng đã tìm được hạnh phúc, nó cũng nên cẩn thận suy nghĩ về hạnh phúc của mình rồi.”

Trương Dịch Dương hơi sững sờ khi nghe Liễu Mỹ Yến nói, khó trách lúc trước anh ta phái người theo dõi cô cũng không phát hiện cô tiếp xúc với đàn ông khác, thì ra cô không thích người đàn ông kia, nhưng trong lòng anh ta tuôn trào cảm giác chua xót.

Nói thế nào đi nữa thì tên Lý Mộng Dương kia cũng là bạn trai cô trên danh nghĩa, nếu như không phải anh ta xuất hiện chỉ sợ cô sẽ kết hôn với tên Lý Mộng Dương kia.

Nghĩ tới đây, anh ta có xúc động phát điên đồng thời cảm thấy may mắn, may là anh ta gặp được.

“Còn có một việc chỉ sợ con không biết.”

“Bác gái, bác nói đi ạ.” Về mặt anh ta có vẻ sốt ruột.

“Lam Lam và Tuyết Y đều có tâm lý phản kháng đàn ông, xét đến cùng thì vì có một chuyện của người bên cạnh khiến hai đứa không

tin tình yêu.” Liễu Mỹ Yến ngược mắt nhìn anh ta, “Bác cảm thấy con là người có thể gỡ bỏ khúc mắc của Lam Lam.”

“Bác gái, sao bác lại.....”

“Vì con là người duy nhất ngoài Tuyết Y có thể khiến khuôn mặt lạnh lùng của nó có cảm xúc khác, cho nên bác biết con là người có thể gỡ bỏ khúc mắc cho nó, nhưng bác vẫn đề nghị con, nếu như con muốn chiếm được cảm tình của Lam Lam, tốt nhất con nên tránh đi chung với bạn con gái của con, Lam Lam là một người rất mẫn cảm rất cẩn thận, nếu phát hiện con có một chút khác thường, nó lập tức thu hồi cảm tình với con ngay, yêu người như vậy rất cực khổ.”

Trương Dịch Dương dừng một lát, “Bác gái, bác yên tâm, con biết phải làm gì, con nhất định sẽ chiếm được trái tim của Lam Lam, nhưng thỉnh thoảng cũng rất cần bác trai bác gái giúp đỡ con.”

“Những điều này con không nói bác vẫn sẽ giúp con.”

“Cảm ơn bác gái!” Có Liễu Mỹ Yến giúp đỡ, phía Nhan Cảnh Minh thì không có vấn đề rồi. Theo quan sát mấy ngày nay của anh ta, Nhan Cảnh Minh là một người đàn ông một người cha tốt tuyệt thế, yêu con gái càng yêu bà xã mình. Quả thực đều xem Liễu Mỹ Yến là việc chính, bây giờ đàn ông như vậy rất hiếm.

“Bác không muốn con nói cảm ơn, chỉ cần con đối xử tốt với Lam Lam là được!” Liễu Mỹ Yến cười nhìn anh ta, trải qua những ngày này bà cũng hiểu Trương Dịch Dương mấy phần, nếu không bà cũng chẳng nói tâm sự sâu kín trong lòng Lam Lam ra.

“Con không chỉ đối xử tốt với Lam Lam, con cũng sẽ đối xử tốt với bác gái.” Trương Dịch Dương bày khuôn mặt baby ra, dưới ánh đèn da thị trắng như tuyết, khóe miệng tươi cười, vẻ mặt giống đứa trẻ to

xác đã đổi thành nịnh nọt.

Tục ngữ nói, nịnh mẹ vợ thì tất cả vấn đề đều không còn là vấn đề.

Trong phòng khách, Nhan Mộng Lam ngồi trên sofa, vẻ mặt ngẩn ngơ, màn hình LCD phát tin tức, không hề biết rằng mẹ cô và Trương Dịch Dương đã đạt được thỏa thuận.

Dưới ánh đèn mờ, hai tủ sách đặt những quyển sách trứ danh, bàn công tác màu đen, tranh nổi tiếng treo trên tường, bức tường màu vàng, mơ hồ cảm thấy thê lương.

Bùi Khê Minh ngồi trước bàn làm việc, nhìn tài liệu trong tay.

Dưới ánh đèn nhàn nhạt khuôn mặt đẹp trai chứa khí lạnh, môi như hoa anh đào nhếch lên, tóc đen sáng bóng, mắt đen như mã não dần ngưng tụ bão táp điên cuồng kinh khủng, càng lúc càng ảm đạm.

Trong thoáng chốc, anh đập tài liệu trong tay xuống mặt bàn, bộp một tiếng, trong không gian yên tĩnh vô cùng vang dội.

Khuôn mặt càng lúc càng lạnh, giống như tuyết đọng chậm rãi hòa tan.

Lòng ngực phập phồng.

Lúc này, Lâm Hiểu Mạt gõ cửa đi vào, cô ta tức giận, dưới ánh đèn dáng người mềm mại, da trắng nõn nà, sống động như một báu vật. Cô ta cất bước đi về phía Bùi Khê Minh, nhìn thấy tài liệu trước mặt anh, cô ta hiểu, “Ăn cơm đi đã! Đã bao lâu anh không ăn cơm đúng giờ rồi đó!” Cô ta một mình làm cơm, rồi một mình ăn cơm, cảm giác cô đơn lạnh lẽo cô ta không thích, cho nên lần nào cũng lên lầu mời anh xuống ăn cơm cùng cô ta, nhưng không xuống ăn cơm cùng ta

được mấy lần, cô ta đành đi lên lầu.

“Tôi không đói, cô ra ngoài trước đi! Còn có việc phải làm.” Đôi mắt Bùi Khê Minh không nhìn cô ta, cầm điện thoại gọi điện.

Lâm Hiểu Mạt bình tĩnh đứng đó nhìn anh gọi điện, dặng dò bên kia nhanh chóng hoàn thành công việc điều tra.

Vẻ mặt lạnh lùng kinh diễm, đôi mắt si ngốc, anh yêu mị như yêu tinh.

Đối với anh, từ trước tới giờ cô ta đều không nở, còn anh lại vô cùng nhẫn tâm với cô ta, nói không quay đầu lại nhìn cô ta là không quay đầu lại thật.

Trái tim tuôn ra cảm giác đau đớn.

Cúp điện thoại, Bùi Khê Minh mơ hồ cảm thấy không đúng, vì vậy anh ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Lâm Hiểu Mạt, “Sao cô còn chưa đi?” Giọng lạnh lùng như dao găm hung hăng đâm vào trái tim cô ta.

Mặt lạnh lùng, đầu lông mày chứa sự phẫn nộ, “Chẳng lẽ em không thể sống ở đây à?”

Bùi Khê Minh khẽ nhíu mày, anh biết cô ta hiểu lầm ý anh, nhưng anh cũng chẳng muốn giải thích! Có lẽ như vậy mới khiến cô ta chết tâm với anh!

Thấy anh không nói lời nào, kiêu ngạo ẩn nấp trong lòng bùng nổ, “Bùi Khê Minh!” Tựa như dùng hết tất cả sức lực trên người hét lên với anh, “Anh thật sự rất quá đáng, tôi đối xử tốt với anh như vậy mà anh lại đuổi tôi đi?”

Bùi Khê Minh nhìn màn hình máy tính, trong mắt có vài phần không

kiên nhẫn.

Lâm Hiểu Mạt không kiềm chế được lửa giận đang thiêu đốt trong lòng, “Anh cho rằng anh quan trọng với Cố Tuyết Y lắm à? Anh có biết anh chẳng có một phân lượng trong lòng cô ta không? Nếu không anh tới bệnh viện cô ta cũng không biết, nếu cô ta có tâm hỏi một câu thì ai nói.” Cô ta thấy chỉ mình anh đối xử tốt với Cố Tuyết Y, nhưng lại không chiếm được chút đáp lại. Anh yêu Cố Tuyết Y chính là một bên tình nguyện, sao anh không thể quay đầu nhìn cô ta? Chẳng lẽ bộ dạng cô ta không xinh đẹp bằng Cố Tuyết Y à?

“Cô phải người theo dõi tôi?” Bùi Khê Minh lạnh lùng nói.

“Tôi lo cho anh, chẳng lẽ tôi không thể phải người theo dõi anh sao?” Về mặt Lâm Hiểu Mạt lộ vẻ không sai đối diện với tầm mắt đen láy khủng bố của Bùi Khê Minh.

“Lâm Hiểu Mạt, cô nên dừng tình yêu của cô lại đi.” Tiếp tục như vậy nữa sẽ chỉ khiến anh chán ghét.

“Tôi nên dừng yêu lại?” Cô ta nở nụ cười lạnh, “Những lời này hẳn là tôi nên nói với anh, Bùi Khê Minh, anh nên dừng tình yêu đối với Cố Tuyết Y lại đi, nếu không tôi sẽ nổi điên mất!” Đôi mắt cô ta trợn trừng vằn vẹo, “Tôi nổi điên tôi cũng không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu.” Cô ta cũng có kiêu ngạo của cô ta, cô ta hung ác, có thể hung ác hơn gấp trăm lần những người phụ nữ khác.

Từ nhỏ đến lớn cô ta muốn gì mà không được? Chỉ có anh khiến cô ta buông bỏ tư cách, buông bỏ khi chất kiêu ngạo quý phái, ở bên cạnh anh như người giúp việc, anh cần gì cô ta sẽ cho anh, cho dù cô ta không có cũng nghĩ cách học tập, trước mặt anh cô ta không có chính kiến của mình, vì sao anh không thể thích cô ta?

“Mai tôi sẽ phái người đưa cô về!” Bùi Khê Minh lạnh nhạt nhìn cô, tựa như đối xử với một người xa lạ.

Khuôn mặt mỹ lệ đã trở nên vắn vẹo, “Tôi không về.” Muốn cô ta đi để anh tiếp tục tìm Cố Tuyết Y à? Không có cửa đâu!

“Cho dù cô không về cô cũng phải rời khỏi chỗ này của tôi.”

“Tôi không muốn, tôi không muốn rời khỏi đây, tôi muốn ở lại chỗ này.” Cô ta tuyệt đối sẽ không cho họ có cơ hội tiếp xúc.

Bùi Khê Minh tắt máy tính, đứng dậy đi qua bàn làm việc tới trước mặt cô ta, “Tôi là chủ nhân chỗ này, tôi có quyền không cho cô ở đây.”

“Tôi cứ muốn ở đây, anh dám phái người cưỡng chế tôi đi đi, như vậy việc hợp tác hai công ty đến đây là kết thúc, người muốn hợp tác với nhà họ Lâm còn nhiều, rất nhiều.” Vốn cô ta không muốn nói những lời này, nhưng anh khiến cô ta không còn cách nào khác.

Hết chương 40

Quyển 4 - Chương 1

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Khuôn mặt tuyệt sắc của Bùi Khê Minh lộ vẻ lạnh lùng, tựa như khí lạnh trong mùa đông đông kín cả thư phòng, đôi mắt đen bóng lạnh lẽo nhìn cô ta, mơ hồ thấy sự sắc bén, “Nếu cô muốn chấm dứt hợp tác, vậy thì chấm dứt hợp tác.” Chỗ anh quan tâm ngoài Tuyết Y ra, anh không cần cầu xin ai, anh lại càng không thích bị người khác uy hiếp. LQĐÔN

Lâm Hiểu Mạt giật mình nhìn anh, cô ta cho rằng anh sẽ khuyên bảo cô ta, không nghĩ tới anh lại.... Đúng, là anh hận không thể hất cô ta ra, ước gì chuyện hợp tác giữa hai nhà tan rã, vì anh thành công hất bỏ cô ta thì từ nay về sau sẽ không phải gặp lại cô ta nữa.

Cô ta hít một hơi thật sâu, đứng thẳng người lên, khuôn mặt lạnh lẽo, “Người đó ngay cả thiếu chủ Bách Lý không thể điều tra ra, anh điều tra chẳng lẽ sẽ có kết quả? Bùi Khê Minh, anh không cần phải cứ mãi yêu một Cố Tuyết Y, nếu không bị thương sẽ là anh, hơn nữa chỉ sợ vết thương trong lòng theo anh cả đời.” Cũng giống y cô ta.

“Những điều này là chuyện của tôi, cô.....”

“Tôi sẽ ở lại.” Lâm Hiểu Mạt nhanh chóng cắt ngang lời anh, “Tôi sẽ không rời khỏi chỗ này, trừ khi anh theo tôi cùng về thành phố A.” Cô ta đã kiên trì với anh mười năm, cứ như vậy buông tha thì trong lòng cô ta thật sự không cam tâm.

“Tùy cô, đây là lần cuối cùng của cô, nếu cô còn xen vào chuyện của

tôi nữa thì mặc kệ cô nguyện ý rời đi hay không, tôi cũng sẽ phải người đưa cô đi.” Anh tuyệt đối không để bất kỳ kẻ nào nói xấu cô.

Lâm Hiểu Mạt nhìn anh một cái, xoay người rời khỏi thư phòng.

Phòng rộng rãi, bầu trời đêm âm u tĩnh lặng, tựa như một bức tranh duyên dáng, khiến mọi người hoài niệm chuyện cũ.

Mặt trời dần lên cao, đất trời sáng rực, lá cây rơi rụng, ánh sáng chiếu rọi, khắp nơi lan tràn không khí mùa thu.

Hôm nay đám phóng viên truyền thông lại chen chúc ở cửa tiểu khu.

Cố Tuyết Y tỉnh lại trong ngực Bách Lý Hàn Tôn, ngón tay xoa đôi mắt mông lung, ngồi dậy, đột ngột một cánh tay duỗi ra dọa cô giật mình, gò má ấm áp cọ xát trên đùi cô, cô nhàn nhạt nhìn anh, đồng tử màu hổ phách yên tĩnh như biển rộng.

“Em dậy sớm như vậy làm gì? Ngủ tiếp cùng anh chút nữa đi!” Bách Lý Hàn Tôn hơi ngửa đầu nhìn cô, đáy mắt màu mực hơi cầu xin, thần sắc tinh khiết như đứa trẻ vô tội.

Nói xong anh lại dùng gò má cọ xát đùi cô, tựa như chú chó nhỏ đáng yêu, “Được không?”

“Không được, hôm nay anh phải đi làm không thể để muộn giờ, cho dù anh là tổng giám đốc cũng không thể đi trễ.” Bây giờ đang là mùa thu, thời tiết khoan khoái dễ chịu, dễ ngủ cũng rất dễ chỉ muốn ngủ, có khi ngủ không muốn rời giường.

“Anh không muốn đi làm.” Bách Lý Hàn Tôn chơi xấu nằm trong ngực cô không nhúc nhích.

Khuôn mặt tinh xảo của Cố Tuyết Y biểu lộ ‘Không thể thương lượng’, “Không được, anh vì em mà gần cả tháng rồi không tới công ty, bây giờ em đã khỏe hơn, anh cũng nên tới công ty thị sát.”

“Anh không muốn dậy, bà xã, làm sao bây giờ?” Mắt hiện vẻ giảo hoạt, khóe miệng cong lên, thoạt nhìn anh đặc biệt guống tiểu hồ ly gian xảo, “Nếu không em hôn một cái đi?”

Cô khẽ nhíu mày rậm, “Anh không đứng đắn, thật sự kém xa lần đầu tiên em gặp anh, anh lạnh lùng đã đi đâu rồi? Có phải anh giấu anh ấy rồi không?” Tay nhấn nhụi của Cố Tuyết Y bưng khuôn mặt anh từ trên xuống dưới, lại dùng ngón tay nhéo gò má anh, đôi mắt màu hổ phách lóe lên, tà ác nhéo gò má anh, tựa như đứa bé đang giày vò món đồ chơi nào đó.

Khuôn mặt tuần mỹ giờ thành vụn vụn, đáng thương ngưng mắt nhìn cô, tựa như lên án lực cô nhéo anh quá mạnh.

“Mặt đẹp trai như vậy không thể giả được!” Sau đó cô thở dài hối tiếc, “Cũng không biết làm mê đắm bao nhiêu thiếu nữ, em sợ khi em già rồi sẽ có rất nhiều cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đến quyến rũ anh, nếu anh thật sự bị quyến rũ rời đi, vậy em biết làm sao bây giờ? Haizzz! Xã hội này chính là hiện thực, đàn ông càng lớn tuổi càng đặc biệt đáng giá, phụ nữ càng lớn tuổi càng đặc biệt hạ giá, giống như một người trên trời một người dưới đất vậy, quá không công bằng.”

Bách Lý Hàn Tôn lập tức ngồi dậy, đôi mắt song song đối diện cô, tay ôm eo cô, trong mắt vô cùng nghiêm túc kiên định, “Khi đó anh cũng già rồi! Anh yêu em như vậy sao có thể thay lòng, tình yêu của anh đối với em cả đời không thay đổi, dù đến kiếp sau anh vẫn muốn em làm vợ của anh.”

Sắc mặt Cố Tuyết Y ảm ức, buông tay trên mặt anh xuống, “Bây giờ

đàn ông dẻo ngon dẻo ngọt đặc biệt lợi hại, em chỉ thích đàn ông hành động thực tế, vậy anh dùng gì để chứng minh anh thật lòng với em?”

Bách Lý Hàn Tôn nở nụ cười, cười đến vô cùng xán lạn, vô cùng vui vẻ, cánh tay trên lưng cô xiết chặt, người cô đột nhiên dán sát anh, thoạt nhìn thân mật không thể chia lìa, cúi người hôn lên cánh môi yêu kiều như nhụy hoa, “Chiều nay lúc anh về sẽ cho em xem anh thật lòng thế nào.”

Cố Tuyết Y nhìn anh hồi lâu, khóe miệng nhàn nhạt nở nụ cười, “Được, em chờ.”

Sau đó họ không ngủ mà dậy rửa mặt.

20 phút sau, hai người tay trong tay ra khỏi cửa phòng.

Vương Tiểu Vi đã chuẩn bị đồ ăn sáng xong xuôi, thấy họ đi ra liền cười hành lễ, “Thiếu chủ, tiểu thư, buổi sáng tốt lành!”

Bách Lý Hàn Tôn tự kéo chiếc ghế xa hoa ra, chờ Cố Tuyết Y ngồi xuống anh mới về vị trí ghế của mình.

Vương Tiểu Vi đứng lặng im nhìn họ, khóe miệng tươi cười.

Phòng khách lan tràn hương hoa đào dưới lầu, nhàn nhạt, khiến người ta cảm thấy vô cùng khoan khoái dễ chịu.

“Tiểu thư, vừa rồi phu nhân Nhan có xuống tìm ngài, em nói ngài chưa dậy nên bà ấy đi về, bảo là lát nữa sẽ tới.”

Cố Tuyết Y đang ăn bánh mỳ, vẻ mặt dịu dàng, nhưng lông mày hơi khó hiểu, “Dì tìm tôi có chuyện gì? Em biết không?” Cô nhỏ giọng hỏi Tiểu Vi.

Thời gian này nhà dì ở lầu trên phòng cô, thỉnh thoảng dì cô sẽ xuống tâm sự với cô.

Vương Tiểu Vi dừng một lát, “Xem thái độ của phu nhân Nhan thì là chuyện vui ạ, em nghĩ chắc là thấy báo chí đăng chuyện tiểu thư muốn kết hôn, nhất định bà nhân cơ hội này tổ chức hôn lễ cho tiểu thư!” Thỉnh thoảng Liễu Mỹ Yến qua bên này ngồi, nhưng lần nào cũng hỏi khi nào thì tiểu thư tổ chức hôn lễ, còn nói bà muốn mời một số bạn bè thân tới uống rượu mừng.

“Trong chuyện này dì rất tích cực.” Trong mắt Cố Tuyết Y lóe lên hạnh phúc, sau đó bất đắc dĩ nói.

“Anh cảm thấy nên tổ chức hôn lễ chúng ta hai lần.” Bách Lý Hàn Tôn nói xong, đáy mắt chứa sự khác thường, tốc độ rất nhanh, “Bởi như vậy, tất cả mọi người đều biết anh là chồng em.” Lại còn đánh gãy tâm tư của Bùi Khê Minh, nhưng tất nhiên phòng bị này vẫn phải tiếp tục.

Tình yêu của Bùi Khê Minh đối với Tuyết Y quá cố chấp, lập tức trong lòng anh cảm thấy may mắn là Tuyết Y yêu anh chứ không yêu Bùi Khê Minh, nếu không Tuyết Y chính là người của Bùi Khê Minh rồi!

Nhưng có điều anh vẫn quen biết Tuyết Y sớm hơn Bùi Khê Minh.

“Dù sao em cũng chẳng thích náo nhiệt, chuyện hôn lễ anh muốn tổ chức thì giao cho anh làm, em sẽ không nhúng tay tham gia.” Cô chỉ cần vừa nghĩ tới việc kết hôn thì cô lại đau đầu.

Bách Lý Hàn Tôn cười đưa tay nắm chặt tay cô, “Em yên tâm, những chuyện này cứ giao cho anh và dì xử lý, em chỉ cần xuất hiện trong lễ cưới là được.” Anh cũng không hi vọng cô quá mệt mỏi!

Hai người vừa cười cười nói nói vừa dùng cơm.

Sau khi dùng cơm xong, Cố Tuyết Y tiễn anh ra cửa rồi quay vào thư phòng viết tiểu thuyết.

Bên ngoài gió thổi nhẹ nhàng, cánh hoa đào trên cây rụng tả tơi, phong cảnh đẹp đẽ, dưới ánh mặt trời vàng rực, từng đóa hoa trong suốt lấp lánh, lá cây khúc xạ ánh sáng nhàn nhạt.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Vương Tiểu Vi gõ cửa đi vào, trong tay bưng khay, đĩa trên khay có mấy loại trái cây, cô yên lặng đặt một bên, lặng lẽ nhìn gò má Cố Tuyết Y.

Cố Tuyết Y quay đầu lại nhìn cô, “Có chuyện gì à?” Sở dĩ cô hỏi như vậy vì nếu không có việc gì thì Vương Tiểu Vi không vào thư phòng, sợ quấy rầy đến cô.

“Dưới lầu có người tìm ngài, là phụ nữ.”

“Có nói là ai không?” Phụ nữ cô quen biết thì Vương Tiểu Vi đều biết.

“Cô ta nói là em gái ngài!” Vương Tiểu Vi vừa nói vừa quan sát sắc mặt cô.

Vẻ mặt Cố Tuyết Y kinh ngạc, nhưng nhanh chóng khôi phục sự tĩnh mịch ngày thường, “Cuối cùng cô ta đã tới, mời cô ta lên đi.” Trước kia báo chí đăng nhiều chuyện về cô như vậy, bây giờ mới phát hiện sự hiện hữu của cô, xem ra cuộc sống của bọn họ trôi qua thật sự rất thoải mái.

Đôi mắt tĩnh mịch ẩn chứa sự lạnh lẽo và hung ác.

Vương Tiểu Vi hơi ngần ngừ, “Dạ!” Rồi ra khỏi thư phòng.

Ánh đèn mờ ảo, đôi mắt màu hổ phách dưới mắt kính viền đen lạnh nhạt của Cố Tuyết Y giống như bầu trời xanh bao la, nhưng thoát nhìn vô cùng lạnh lẽo, mũi thẳng tắp mơ hồ thấy bóng mờ phản chiếu, ngũ quan xinh xắn thắm đậm lạnh băng, cằm nhỏ mảnh chứa khí lạnh.

Trong phòng lập tức như xuống 0 độ.

Đại sảnh dưới lầu.

Một chiếc xe sang trọng phát ra ánh sáng chói mắt dưới ánh mặt trời, Cố Lệ Tình ăn mặc đẹp đẽ, váy hàng hiệu, giày, túi xách, vòng cổ, đồ trang sức, khuyên tai, nhẫn, những thứ này thoát nhìn khiến ả ta sáng lên, toàn thân sắc mùi châu báu, như sợ người khác không biết ả ta là đứa trẻ có tiền.

Ả ta thấy hai nhân viên bảo vệ mặc đồ tây đứng ở cửa, đôi mắt không hề kiểnh nhẫn, khuôn mặt trắng nõn dần vắn vẹo, giống như điềm báo muốn bùng phát tính tình đại tiểu thư.

Giày cao gót lộp cộp đi tới, móng tay được làm theo kiểu Barbie, chỉ vào mặt nhân viên bảo vệ không biểu tình gì, “Sao thông báo lâu như vậy mà người chưa xuống hả? Anh biết tôi là ai không?” Tư thế vênh váo hung hăng trừng mắt, “Tôi là em gái Cố Tuyết Y, tôi là Cố Lệ Tình, tốt nhất anh để tôi đi vào, nếu không chờ sau khi tôi vào tôi sẽ bảo chị tôi đuổi hết mấy người.”

Hai nhân viên bảo vệ làm như không nghe thấy, mặt không biểu tình như cũ đứng thẳng tắp không lên tiếng, ánh mắt khinh thường nhìn Cố Lệ Tình.

Cố Lệ Tình có thói quen kiêu căng đê u ngoa, trong nhà nói một không nói hai, tất cả mọi người đều phải nghe lời ả ta nói, lần này đụng phải nhân viên bảo vệ không chú ý tới ả ta, lập tức lửa giận trong lòng thiêu đốt càng mạnh, ngón tay chỉ bọn họ mắ ng chửi, “Các người đều điếc à? Nếu như không phải thì tôi nói chuyện các người phải trả lời tôi.”

Hai nhân viên bảo vệ cùng nhìn lại, sau đó cũng chẳng nói gì, giống như xem Cố Lệ Tình như một gã hề.

Hết chương 1

Quyển 4 - Chương 2

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Trong mắt bọn họ, tiểu thư Cố là một người ưu nhã cao quý lạnh nhạt, người phụ nữ trước mắt hoàn toàn giống một kẻ điên, khác xa nhau như trời với đất, sao có thể là chị em? Hơn nữa, dung mạo Cố Lệ Tình kém tiểu thư Cố ba phần, nhất định là bám vào để có được mối quan hệ.

LQĐIÔN

“Các người....” Cố Lệ Tình bị bọn họ chọc tức ngực phập phồng không ngừng, nét mặt lúc đỏ lúc xanh, sắc mặt thay đổi đặc sắc hơn diễn viên trên TV.

Vương Tiểu Vi vào thang máy xuống lầu, đi ra đại sảnh thì thấy Cố Lệ Tình đang chỉ vào nhân viên bảo vệ mạng mò, quả thật là một người đàn bà chanh chua, sao có thể là em gái tiểu thư? Tiểu thư có khí chất như vậy, tính mệnh lạnh nhạt, khiến người ta cảm thấy cao quý, nhìn lại Cố Lệ Tình, đáy mắt lộ vẻ khinh thường.

“Tôi đường đường là đại tiểu thư nhà họ Cố, nếu các người không để....” Cố Lệ Tình chỉ tay vào bọn họ, khóe mắt liếc thấy Vương Tiểu Vi, bỗng hơi ngơ ngác thu tay về, mắt nhướng lên nhìn nhân viên bảo vệ, tựa như nói, các người chờ bị đuổi đi nhé!

Vương Tiểu Vi làm bộ khụ khụ hai tiếng, đi tới, thái độ không hề cung kính như đối với Cố Tuyết Y và Bách Lý Hàn Tôn, chỉ ra hiệu gạt đầu, đứng thẳng lưng, hai nhân viên bảo vệ nhìn thấy cũng không lên tiếng, lén thở dài một hơi, họ không muốn bị đuổi việc.

“Tiểu thư nhà tôi mờ cô lên lầu.”

Cố Lệ Tình kiêu căng nhìn nhân viên bảo vệ, thái độ không khách khí chỉ vào Vương Tiểu Vi, làm như Vương Tiểu Vi chính là người hầu bên cạnh ả ta, “Cô đuổi việc hết bọn họ đi, khi tôi xuống cửa không muốn nhìn thấy bọn họ ở cửa nữa.” Như thế nếu Vương Tiểu Vi không làm được thì cùng bọn họ cút khỏi chỗ này.

Trên mặt Vương Tiểu Vi không biểu lộ gì, cô chỉ lạnh lùng nhìn Cố Lệ Tình, nhìn kỹ sẽ thấy dưới đáy mắt có sự khinh thường, “Tiểu thư nhà tôi đang chờ cô trên lầu, lát nữa tiểu thư nhà tôi còn rất nhiều chuyện phải xử lý.”

“Cô.....” Cố Lệ Tình lập tức nổi sùng trừng mắt nhìn Vương Tiểu Vi.

Sắc mặt cô không kinh hoàng, không chút hoang mang cắt ngang lời Cố Lệ Tình, nói: “Nếu cô còn có việc chưa giải quyết xong vậy thì tôi sẽ báo cáo tiểu thư nhà tôi nói cô đã đi!” Cô không có nhiều thời gian lãng phí trên người Cố Lệ Tình, lát nữa cô còn rất nhiều chuyện phải làm, ba giờ sau thiếu chủ về tới đây.

“Ai nói cô tôi còn có việc chưa giải quyết xong?” Cố Lệ Tình hất cằm, giống như ả ta là công chúa ngồi tít trên cao, “Cô còn không mau dẫn đường.” Ngạo mạn trừng mắt nhìn Vương Tiểu Vi.

Đợi lát ả ta gặp Cố Tuyết Y, ả nhất định sẽ bảo Cố Tuyết Y đuổi hết bọn họ, kể cả người giúp việc trước mặt này.

Cố Lệ Tình trừng nhìn bóng lưng Vương Tiểu Vi.

Vương Tiểu Vi đi trước dẫn đường phát giác có ánh mắt độc ác sau lưng, không cần quay lại cũng biết là ai.

Vào thang máy, không tới một phút đã lên đến lầu 3, tới cửa, Cố Lệ Tình nhanh hơn Vương Tiểu Vi một bước, đi vào bên trong.

Nhìn thấy đồ trang trí đơn giản trang nhã lại xa hoa, đồng tử Cố Lệ Tình lập tức bị đổ kị che kín, không nghĩ tới Cố Tuyết Y rời khỏi nhà mà còn có thể ở nơi tốt như vậy, còn tìm được một người đàn ông tốt hơn cả Bùi Khê Minh.

À ta quan sát đánh giá xung quanh phòng khách.

Phòng khách rộng rãi, rèm cửa sổ sát đất bị gió thổi tung, tựa như mây trên trời.

Cố Lệ Tình càng nhìn càng thích đồ trang trí trong nhà.

Nhìn thấy sofa nhập khẩu từ Ý, muốn đặt mông ngồi xuống, kết quả Vương Tiểu Vi nhanh chân hơn ả ta, làm tư thế xin mời, “Thật có lỗi! Sofa này là chỗ tiểu thư nhà tôi và thiếu chủ ngồi, cô ngồi bên kia đi!” Chỉ vào sofa phía đối diện.

Cố Lệ Tình nhìn theo qua, trên mặt thay đổi, “Sofa hạ cấp như vậy mà cô bảo tôi ngồi?” Mặc dù là hàng hiệu nhưng so sánh thì kim cương khác ngọc trai chứ, “Cô có biết một thân quần áo và trang sức của tôi đều đắt hơn sofa đó không hả? Vậy nếu ngộ nhỡ làm hư bộ quần áo của tôi đây thì xem cô bồi thường thế nào?” Nét mặt vắn vẹo như người gậy sượng nói, “Những thứ này cô làm giúp việc mấy năm cũng không đền nổi đâu.”

Vương Tiểu Vi hơi nhếch mép, ngón tay bên hông đột nhiên xiết chặt, cố nén xúc động trong lòng, cô thật sự không nghĩ tới cô em gái này lại còn cực phẩm hơn cả Quan Hàn Di, khóe miệng cười cứng ngắc, “Bên này là ghế chuyên dùng cho khách, nếu cô không muốn ngồi thì tôi cũng chẳng ép, cô, cô vẫn nên đứng đi! Để tránh

quần áo cô làm hồng sofa cao cấp, chỉ sợ những thứ này cô không bồi thường nổi.” Tất cả đồ đạc của thiếu chủ đều vô cùng sang quý, nếu như Cố Lệ Tình ngồi thì đó chính là sỉ nhục thiếu chủ.

“Cô là người giúp việc sao có thể nói như vậy? Thiếu chủ nhà cô chính là anh rể tương lai của tôi, đừng nói là sofa này, cho dù tôi muốn anh ta tặng công ty cho tôi cũng không thành vấn đề gì.” Cố Lệ Tình không cam lòng hét to với Vương Tiểu Vi.

“Nhiều năm không gặp, tính cách cô vẫn như vậy, xem ra mẹ cô vào được nhà họ Cố nhưng không dạy dỗ cô được.” Chẳng biết Cố Tuyết Y đứng sau lưng hai người từ lúc nào.

Cố Lệ Tình và Vương Tiểu Vi đều xoay người nhìn lại.

Một chiếc váy Chanel màu vàng nhạt, dáng người lung linh quyến rũ hiện ra, đôi mắt màu hổ phách tĩnh mịch như nước biển sâu không thấy đáy, cảm giác trong trẻo nhưng lạnh lùng, đường cong mặt tinh xảo, da rất trắng, màu trắng ngà, lông mi dài cong vút che khuất đôi mắt như biết nói, môi hơi ẩm ướt, giống như hoa anh đào mê người, tóc xõa tung khiến cô càng lộ khí chất cao quý.

“May là ở đây không có người ngoài, nếu không thì mặt mũi nhà họ Cố đều bị cô làm mất hết!” Cô từng bước đi về phía sofa cao quý, dưới sự chú ý của Cố Lệ Tình ngồi xuống, cảm giác như tát Cố Lệ Tình một cái.

Vương Tiểu Vi mím môi, trong lòng âm thầm cười trộm, hại cô lúc này còn cho rằng tiểu thư thượng thức quá kém, lại có cô em gái như vậy, thì ra quan hệ giữa Cố Lệ Tình và tiểu thư không hề tốt. Cũng khó trách, gặp Cố Lệ Tình cực phẩm như vậy, nếu là cô, cô tình nguyện chết cũng không thèm có em gái như thế.

Cố Lệ Tình muốn nổi giận trừng mắt, có điều tựa như nhớ ra điều gì đó, vẻ giận dữ trên mặt biến mất không thấy, nhìn Cố Tuyết Y, đáy mắt có ép buộc, có đố kỵ, “Chị! Em là em gái chị, sao chị có thể mắng em trước mặt người làm chứ? Đừng quên chị cũng là người nhà họ Cố.”

Dựa vào gì mà Cố Tuyết Y may mắn được thiếu chủ Bách Lý coi trọng, nếu ả ta gặp thiếu chủ Bách Lý, nói không chừng thiếu chủ Bách Lý cũng sẽ thích ả ta.

Nhìn thấy Cố Tuyết Y mặc hàng hiệu Chanel, đố kỵ trong mắt Cố Lệ Tình càng lúc càng rõ nét, nếu người thiếu chủ Bách Lý kết hôn là ả ta thì tốt quá! Những thứ này đều là của ả ta, đến lúc đó ả ta muốn gì cũng có.

“Người nhà họ Cố?” Cố Tuyết Y nở nụ cười, cười lạnh lùng khiến người ta kinh hoàng, đôi mắt màu hổ phách của cô đã không còn sự lạnh nhạt, mà tựa như mặt hồ đóng băng trong mùa đông, trong suốt long lanh lại vô cùng lạnh lẽo, cô lười biếng nhìn Cố Lệ Tình.

“Khoảnh khắc tôi rời khỏi nhà họ Cố thì tôi đã không còn là người nhà họ Cố nữa rồi.”

Cố Lệ Tình nhìn cô, đáy mắt có thể nhìn thấy sự khiêu khích, “Nói thế nào đi nữa thì máu trên người chị cũng giống như em, sự thật này vĩnh viễn chị không thể thay đổi, trừ khi chị chết mới có thể thay đổi sự thật này.” Tốt nhất là chết đi, như vậy ả ta mới có thể ở cùng thiếu chủ Bách Lý.

Khóe miệng Cố Tuyết Y cười mỉa, cô vừa liếc là biết Cố Lệ Tình đang nghĩ cái gì, cô không còn là Cố Tuyết Y ngày trước nữa, “Có lẽ cô nói không sai, nhưng đáng tiếc tôi là người máu lạnh, hơn nữa dòng máu giống như cô đối với tôi mà nói là một chuyện thấp kém, tôi hoàn toàn không đánh giá cao cô.” Cô chỉ nhớ bọn họ đối xử với

cô thế nào, còn có người mẹ đáng thương của cô nữa.

Hình ảnh máu chảy thành sông kia cô vĩnh viễn không bao giờ quên.

Cô nhớ mãi ngày đó bầu trời đầy mây đen, cô vừa về đến nhà thì chứng kiến mẹ cô nhảy từ trên tầng cao xuống, máu bắn tung tóe, trên mặt và người bà đều nồng đậm mùi máu tươi, cô chết lặng nhìn mẹ cô, máu từ miệng mẹ cô chảy ra, ánh mắt tràn đầy hối lỗi nhìn cô, tựa như đang nói với cô, rốt cuộc không chịu được chuyện làm bà mệt mỏi kia, hi vọng cô có thể tha thứ cho bà ích kỷ, sau đó từ từ nhắm mắt lại. Kể từ đó về sau, thế giới của cô là một mảnh tối tăm, không còn chút ánh sáng.

Làm thế nào mà rửa sạch máu trên người bà cô cũng không biết, trong đầu cô không ngừng hiện lên hình ảnh nhảy lầu đó, muốn cất tiếng khóc nhưng lại không thể.

Sau khi mẹ cô mất, ngày hôm sau người đàn ông đó đã đón một người phụ nữ khác về nhà, lúc nhìn Cố Lệ Tình làm nũng với người đàn ông kia, lúc chứng kiến ba người bọn họ sống hạnh phúc, lòng cô như bị đâm thêm một dao, cô cảm thấy tiếc nuối cho mẹ cô, không đáng chết vì một người đàn ông không yêu mình.

Hình ảnh máu bắn tung tóe lên mặt bà cứ xuất hiện lặp đi lặp lại trong giấc mơ, cuối cùng cô không chịu đựng được nữa, ngày càng tiều tụy, Bùi Khê Minh mới để cô rời khỏi chỗ đó.

Tất cả những thứ này cũng thuộc về mẹ Cố Lệ Tình trước mắt.

Đôi mắt màu hổ phách lạnh lùng tràn đầy hận ý.

Ngón tay như ngọc xiết chặt, hơi run rẩy, sắc mặt cô càng lúc càng lạnh lẽo.

Vương Tiểu Vi ngơ ngác một lúc, cô phát hiện trên người Cố Tuyết Y tản ra khí lạnh.

“Các người chắc không quên mẹ tôi bị các người hại chết, chẳng lẽ tối ngủ các người không thấy bất an à?” giọng lạnh lùng như sắt vang lên.

Sắc mặt Cố Lệ Tình trở nên trắng bợt, trừng mắt nhìn cô, “Tại sao bọn em hại bác gái, là trong lòng mẹ lớn nhất thời nghĩ quần tự sát, mắc mớ gì đến bọn em, hơn nữa không có tình cảm chính là không có, chuyện này chẳng thể miễn cưỡng được.”

Cố Tuyết Y cười lạnh, có lẽ trước kia cô sẽ không tính toán, nhưng giờ sao cô có thể không tính toán những chuyện này, cái người gọi là ba kia đã làm với cô một chuyện mà chưa thể quên.

“Mẹ em cũng không bạc đãi chị! Bà ấy tốt với chị như vậy, là chính chị muốn rời khỏi nhà chứ không phải bọn em đuổi chị đi.” Vẻ mặt Cố Lệ Tình ra vẻ rất có đạo lý nhìn Cố Tuyết Y, “Chị không biết ba lo cho chị thế nào đâu, ba ngày hai bữa giục Bùi Khê Minh đi tìm...”

“Là đi tìm hay có mục đích khác?” Cố Tuyết Y lạnh lùng nói chen vào, đôi mắt không che giấu sự mỉa mai.

“Chị nói gì đó, đương nhiên ba lo cho chị.” Cố Lệ Tình không hề nghĩ ngợi liền trả lời.

Càng như vậy, trong lòng người này đang chột dạ, Cố Tuyết Y không thèm đâm chọc ả ta.

Quyển 4 - Chương 3

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cô liếc xéo Cố Lệ Tình, “Nếu như cô không còn chuyện gì muốn nói nữa thì về đi! Tôi còn bận rất nhiều việc.” LQĐÔN

“Sao em lại không còn chuyện muốn nói với chị, cho dù em nói ba ngày ba đêm cũng không hết ấy chứ.” Cố Lệ Tình nói rồi nhìn Cố Tuyết Y, người ngoài vừa nghe thì biết ý cô ta là gì.

“Hà?” Cố Tuyết Y cười lạnh hai tiếng, “Sao tôi không biết thì ra tình cảm của tôi và cô tốt như vậy, tôi nhớ trước kia cô rất ghét tôi mà!” Ngược lại trình độ bịa đặt càng tiến bộ!

Một ý nghĩ hiện lên trong đầu cô.

“Những điều đó là lúc em chưa hiểu chuyện, bây giờ sao em có thể không thích chị, em ước gì ngày nào cũng gặp chị kia!” Trên mặt Cố Lệ Tình cười dối trá, còn tự cho là ả ta che dấu rất tốt, còn Cố Tuyết Y lại không vạch trần ả ta.

Khóe miệng cười như không cười, “Cô thật sự khiến tôi được sung ái mà lo sợ đó! Làm sao bây giờ? Tôi không muốn giữ cô lại.” Cô chính là đang chờ Cố Lệ Tình nói câu đó, cô biết tính Cố Lệ Tình, kế tiếp sẽ....

“Chúng ta là chị em tốt, em muốn ở lại đây là chuyện đạo lý hiển nhiên, có gì mà chị muốn hay không muốn.” Vẻ mặt Cố Lệ Tình ngạo mạn, giống như ả ta là chủ nhân của căn nhà này, nói cái gì thì chính

là cái đó.

Ánh mắt Vương Tiểu Vi khinh bỉ nhìn Cố Lệ Tình, bây giờ rốt cuộc cô biết được thế nào gọi là da mặt dày rồi, hơn nữa người trước mắt không phải là da mặt dày bình thường, quả thật dày đến mức đạn bắn không thể thủng.... Nói mà không cảm thấy xấu hổ, ngay cả cô là người ngoài còn nghe không lọt nữa là, xem ra Cố Lệ Tình này hoàn toàn không biết thế nào là xấu hổ.

“Cô ở lại cũng chỉ có thể ngủ bên ngoài, làm sao bây giờ? Tôi không dư phòng cho cô ngủ, hơn nữa tôi thật sự không muốn giữ cô ở lại.” Khóe miệng chế giễu, đôi mắt màu hổ phách lóe lên vô tội nhìn Cố Lệ Tình.

“Phải biết rằng thân phận cô cao quý hơn tôi nhiều, nếu xảy ra chuyện gì thì tôi không gánh vác nổi trách nhiệm, phải biết rằng ba cô vô cùng yêu cô, không giống tôi, rời đi mười năm bây giờ cô mới xuất hiện, ngược lại ông ta ngay cả bóng dáng cũng chẳng thấy.” Giọng nói không nhẹ không nặng.

Khóe miệng Cố Lệ Tình cong lên cười trộm, đáy mắt tràn đầy sự đắc ý, lúc trước Cố Tuyết Y cố tình nói vậy thôi, từ lời vừa nãy có thể nghe ra Cố Tuyết Y vô cùng nhớ ba. Cũng giống như lúc trước, Cố Tuyết Y rất muốn ba chú ý tới, đáng tiếc ba chỉ tốt với mình à ta, bây giờ cũng thế.

Sau đó à ta làm ra vẻ người tốt nhìn Cố Tuyết Y, “Ba nói ông không rảnh cho nên phái em tới, nếu chị nhớ ba thì chị có thể về thăm ba!”

Thăm ông ta? Cho dù chết trước mặt cô, cô cũng chẳng thèm liếc ông ta lấy một cái, Cố Tuyết Y cười nhàn nhạt, nếu không nhìn kỹ thì không thấy.

“Nói không chừng sau khi em ở lại đây thì ba vội tới thành phố D gặp chị.” Trong lời nói mang theo vài phần uy hiếp, Cố Lệ Tình muốn nói chuyện này với Cố Minh Hải.

Tay Cố Tuyết Y lười biếng đặt trên thái dương, đôi mắt đã lạnh nhạt, khiến người ta cảm thấy nổi da gà, nhưng lại khinh thường cô làm gì có tài lực, “Cố Lệ Tình, tôi không phải là đứa bé ba tuổi, ông ta tới thành phố D hay không đối với tôi thì hoàn toàn chẳng sao cả.” Cô biết cô càng nói như thế, Cố Lệ Tình sẽ càng cho rằng.....

“Em biết trong miệng chị lúc nào cũng nói không sao cả, nhưng trong lòng chị lại không nghĩ như vậy.” Cố Lệ Tình làm ra vẻ ‘À ta rất hiểu Cố Tuyết Y,’ nếu Cố Tuyết Y thật sự không quan tâm thì hoàn toàn không cần nhắc tới đề tài này. Nhưng à ta là người rất thông minh, Cố Tuyết Y vốn chẳng phải là đối thủ của à ta, cho rằng Cố Tuyết Y đang nói dối, à ta không cần đến mức như thế.

Ngón tay nhỏ mảnh của Cố Tuyết Y đan vào nhau, dưới ánh sáng trắng, khuôn mặt trắng noãn tĩnh lặng tựa như mặt biển nhưng thực tế ẩn dấu sóng cả cuộn cuộn, vừa ra tay sẽ muốn lấy mạng người ta, cô nhìn nhạt nhìn Cố Lệ Tình, càng như thế kết quả cô muốn càng tới nhanh hơn.

“Cứ như nói đi, em ở lại.” Khuôn mặt Cố Lệ Tình kiêu căng, đôi mắt trừng nhìn Vương Tiểu Vi, mắng mỏ, “Cô còn không mau chuẩn bị phòng tốt cho bốn tiểu thư, tôi ngồi máy bay rất mệt, động tác cô phải nhanh lên biết không hả? Nếu không cô cuốn gói cút đi.” À ta đã nghĩ tới chuyện sắp xếp người à ta vào đây, rồi theo dõi nhất cử nhất động của Cố Tuyết Y.

Trên mặt Vương Tiểu Vi không hề vui vẻ nhìn Cố Lệ Tình, khi tầm mắt nhìn Cố Tuyết Y thì đã thu hồi sự bất mãn. Cố Tuyết Y nhìn cô nhưng cũng chẳng nói lời nào, đi theo bên cạnh Cố Tuyết Y một thời

gian, ít nhiều gì cũng nhìn ánh mắt là hiểu, khoe miệng nở nụ cười, “Vâng tiểu thư, em lập tức đi sắp xếp.”

Vương Tiểu Vi vừa đi, Cố Lệ Tình đi về phía Cố Tuyết Y, tay chạm xuống sofa sang quý, xoay người muốn ngồi xuống. Không ngờ Cố Tuyết Y nhàn nhạt nói, “Nếu cô ngồi xuống sofa này, tôi không dám đảm bảo Hàn Tôn sẽ đối xử với cô thế nào đâu.”

Tứ chi Cố Lệ Tình hơi cứng đờ, sau đó đứng thẳng chuyển qua nhìn Cố Tuyết Y, cô hoàn toàn không nhìn Cố Lệ Tình, ngón tay trắng nõn sờ sofa, cô chính là đang cố ý làm như vậy trước mặt Cố Lệ Tình, nhẹ nhàng sờ, tựa như sofa này là bảo vật, “Anh ấy rất thích sofa, thời gian qua anh ấy không thích người khác ngồi lên đây.” Sofa này là chỗ ngày nào họ cũng nhất định phải ngồi xem TV, nếu bị Cố Lệ Tình làm bẩn, vậy hôm nay cô sẽ không có chỗ ngồi xem TV ư?

Cố Lệ Tình nhìn cô, không hề nghĩ ngợi nói. “Vậy sao chị có thể ngồi, em lại không được? Em không phải là người khác, em là em gái của chị thì cũng là em gái của anh ấy, em ngồi trên sofa anh ấy thích cũng không việc gì mà.”

Em gái cô? Lúc nào cũng sử dụng mấy từ này như một cái cờ vững chắc để muốn bất cứ điều gì, muốn làm gì thì làm, đáng tiếc không đơn giản, cô không phải là sổ nợ của Cố Lệ Tình, và ngay cả Hàn Tôn cũng hoàn toàn không phải sổ nợ của Cố Lệ Tình.

“Chỉ sợ cô không biết Hàn Tôn là người thích sạch sẽ, đồ đạc người khác đụng vào anh ấy sẽ không đụng vào nữa, còn bắt người đó trả giá rất đắt.” Cố Tuyết Y nói tiếp, “Vì anh ấy rất tức giận, nên đừng động vào đồ của anh ấy.”

Cố Lệ Tình đột nhiên cảm thấy khô miệng, nuốt nước miếng, “Nào có

ngghiêm trọng như vậy chứ, dù sao em cũng là em gái của chị, anh ấy....” Khi ả ta tới thành phố D cũng đã nghe Cố Minh Hải nhắc nhở thiếu chủ Bách Lý là người lạnh lùng, phong cách làm việc rất hung ác. Trong lòng ả ta nghĩ thiếu chủ Bách Lý sẽ đối xử với ả ta ra sao, ả ta liền không còn ý muốn ngồi ở sofa của Cố Tuyết Y ngồi, ngoan ngoãn ngồi xuống sofa đối diện.

Thấy Cố Lệ Tình như vậy, Cố Tuyết Y nở nụ cười, đôi mắt màu hổ phách xẹt qua vẻ khát máu.

Đây là một trong những kết quả cô muốn.

Cố Lệ Tình ngồi trên sofa, nhìn bàn trà bằng thủy tinh phản quang, nhíu mày u oán nói, “Người giúp việc của chị thật sự không giỏi, chị nhìn đi!” Ngón tay chỉ lên bàn trà trống không, “Ngay cả một ly trà cũng chẳng rót cho em, chuyện này quá tệ hại, chị mau chóng đuổi cô ta đi! Nếu không cô ta sẽ leo lên đầu chị đó.” Dường như ả ta phát hiện mục đích của ả quá rõ ràng, vì vậy cứng ngắc nói, “Chuyện này em cũng vì muốn tốt cho chị.”

“Tôi xin nhận tấm lòng, trước mắt tôi không có ý định đuổi cô ấy, hơn nữa cô ấy không phải là nữ hầu bình thường.”

“Vậy nữ hầu thế nào? Chẳng lẽ cô ta có thể bay được à?”

Cố Tuyết Y cũng không nói gì, khuôn mặt trắng noãn yên lặng.

Cố Lệ Tình đánh giá đồ trang trí từ trên xuống dưới trong phòng, đôi mắt hiện vẻ tham lam, sau đó nhìn Cố Tuyết Y, “Em nghe nói thiếu chủ mua cả tòa nhà này vì chị, chuyện này có thật không?” Nếu như thật thì ả ta lấy vài phòng nhỏ cũng không sao. Đồng thời trong lòng tuồn ra cảm giác ghen ghét, quyết tâm đối với Bách Lý Hàn Tôn càng lúc càng kiên định.

“Thật thì sao? Không thật thì thế nào?” Cố Tuyết Y liếc nhìn ả ta một cái, đáy mắt hiện lên chán ghét, lạnh nhạt nói.

“Nếu là thật, vậy chị bảo thiếu chủ Bách Lý tặng em vài phòng đi, dù sao nhiều phòng chị đâu có ở, đừng lãng phí mà cho người nhà mình đi.” Cố Lệ Tình nói như điều tất yếu, giống như người khác nhất định phải cho ả ta, mà ả ta muốn là phải được.

Ai là người một nhà với cô? Trong lòng Cố Tuyết Y thầm nói, cho dù cô có bán phòng rẻ mạt cô cũng không cho Cố Lệ Tình. Trên mặt không có gì khác thường, “Xin lỗi! Mặc dù tôi và Hàn Tôn kết hôn, nhưng tài sản này vẫn thuộc về anh ấy.” Bây giờ cô phát hiện càng ngày cô càng nhẫn nại giỏi, vì để đạt được kết quả sau này, trước tiên cô cố gắng nhẫn.

“Cái gì?” Cố Lệ Tình kinh ngạc từ trên ghế đứng lên, “Chị kết hôn với thiếu chủ Bách Lý khi nào? Sao em không biết?”

“Chẳng lẽ tôi kết hôn phải thông báo cho cô biết sao? Hay là nói nhất định phải được sự đồng ý của cô?” Lời này như cây kim sắc bén, đôi mắt Cố Tuyết Y lạnh lùng nhìn ả ta, “Không phải kết hôn là chuyện của hai chúng tôi à?” Trong lòng cô đã sớm chán ghét Cố Lệ Tình tới cực điểm.

“Em..... Em... Em không có ý này.” Cố Lệ Tình phát hiện ả ta không khống chế được để lộ suy nghĩ trong lòng ả, ả vội giải thích để che dấu, đôi mắt khóa chặt khuôn mặt Cố Tuyết Y, mãi đến khi Cố Tuyết Y không lộ vẻ gì, ả ta mới thở phào một hơi.

Nếu không Cố Tuyết Y nhất định sẽ nghĩ cách không để ả ta ở lại, may mắn là ả ta thông minh.

“Nếu không phải ý này, vậy là có ý gì?” Trong giọng nói hơi nghiêm túc, nhưng nghe vào tai lại cảm thấy rất hoang mang.

“Em chỉ là không.....” Cố Lệ Tình dừng lại một lát, sau đó ánh mắt tức giận nhìn Cố Tuyết Y, “Sao chị kết hôn mà không báo người trong nhà một tiếng? Chuyện này nếu để ba biết thì xem chị nói với ông ấy thế nào.”

Đáy lòng Cố Tuyết Y lạnh đến không thể lạnh hơn, ngón tay xiết chặt lại thả ra, “Vậy cô bảo tôi nên nói thế nào mới tốt?” Cô đặc biệt hỏi Cố Lệ Tình, còn đặc biệt cố gắng làm giọng nghe qua hơi hoảng sợ lại có vài phần hối tiếc.

Điều này khiến Cố Lệ Tình nghe xong tự cho là đúng, như thể đã bắt được điểm yếu của cô, “Nếu như em giúp chị giải quyết chuyện này, vậy chị tính báo đáp em thế nào?”

Cố Tuyết Y nở nụ cười, nhưng là cười lạnh, “Cô muốn gì?” Cô cũng không nói sẽ cho ả ta.

Hết chương 3

Quyển 4 - Chương 4

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Em muốn chị nói thiếu chủ Bách Lý tặng em mười phòng, từ nay về sau đồ của thiếu chủ Bách Lý tặng chị, chị phải chia hơn phân nửa cho em.” Cố Lệ Tình mắt cao hơn đầu, ngạo mạn nói. LQĐ

Cố Tuyết Y còn chưa nói gì, kết quả Vương Tiểu Vi dọn dẹp phòng về lại chạy vọt tới, ngón tay chỉ vào Cố Lệ Tình, “Cô là dạng em gái gì vậy! Hơn nữa cô nghĩ cô là ai? Lại nói với tiểu thư nhà tôi như vậy, nếu vừa rồi không phải thấy tiểu thư thì tôi đã sớm kêu nhân viên bảo vệ kéo cô ra khỏi đây rồi, cô lại còn chí chóa ra oai, tiểu thư cho cô ở lại đã là vinh hạnh lớn nhất cho cô rồi, cô còn dám đưa ra yêu cầu vô lý như vậy, tiểu thư nhà tôi là thiếu phu nhân gia tộc Bách Lý cao quý, cô chẳng qua là kẻ vô danh tiểu tốt, sao cô dám ganh đua so sánh hả!”

Cố Lệ Tình hơi kinh ngạc nhìn Vương Tiểu Vi, lập tức kịp phản ứng trừng mắt nhìn cô, thái độ kiêu căng chua ngoa mắng mỏ, “Chỗ này không đến lượt cô nói chuyện, thân phận cô chỉ là một kẻ hầu hạ cấp, cô có tư cách gì chỉ tay vào tôi? Chị tôi còn chưa nói, cô chen vào nói làm gì, hơn nữa, chị tặng em đồ đạc là chuyện đạo lý hiển nhiên.”

Vương Tiểu Vi không nói lời nào nữa, cô quay đầu nhìn Cố Tuyết Y, trong mắt đầy uất ức. Cố Tuyết Y lạnh nhạt nhìn cô, bình tĩnh chuyển qua Cố Lệ Tình, “Cô nói không sai, nhưng không phải cô nên đi nghỉ à? Chẳng phải vừa rồi cô kêu ngồi máy bay mệt sao? Hay là cô đang nói dối tôi?”

Trên mặt Cố Lệ Tình lộ vẻ ngạc nhiên, khóe miệng cười cứng ngắc, “Sao em có thể lừa dối chị, em đi nghỉ đây.”

Cố Tuyết Y đưa mắt ra hiệu cho Vương Tiểu Vi đi theo, cô cung kính gật đầu với Cố Tuyết Y, đi theo sau lưng Cố Lệ Tình.

Cố Lệ Tình ra tới cửa, giật mình nhớ tới Cố Tuyết Y không từ chối yêu cầu của ả, vậy có phải.....

Đôi mắt tràn đầy tham lam và đắc ý, khóe miệng toét ra, có ảo giác như muốn liệt, mới nhìn qua cảm thấy quái dị kinh khủng.

Vương Tiểu Vi không nhìn thấy vẻ mặt ả ta nhưng có thể đoán ra vài phần.

Phòng khách, gió thổi rèm cửa bay lất phất, mặt trời chiếu nghiêng, mặt đất hiện từng vầng sáng.

Đôi mắt màu hổ phách của Cố Tuyết Y thoạt nhìn rất đổi thâm sâu, ngón trỏ và ngón cái không ngừng vuốt cằm, khóe miệng đột nhiên cười tà ác và thù hận. Nhưng khuôn mặt tinh xảo như ngọc lập tức sáng bừng, bỏ mắt kính ra cô là công chúa cao quý chói mắt, khí chất cao ngạo lạnh lùng lập tức lan đầy phòng khách, càng giống như một nghi thức đang tuyên bố cô đã trở về.

Sau một hồi lâu, vẻ mặt tròn trịa của Vương Tiểu Vi nổi giận đùng đùng quay về, cô nhìn Cố Tuyết Y, “Tiểu thư, em thật sự không hiểu sao ngài lại để cô ta ở lại, cô ta đúng là một cô gái ham hư vinh, cô ta vin vào thân phận chị em cứ đưa ra mấy yêu cầu vô lý, em cũng chẳng hiểu rõ ràng tiểu thư rất tức giận sao lại phải nhường nhịn cô ta? Nếu ngài lo nguyên nhân khác thì thiếu chủ có thể giúp ngài mà.” Những ngày này cô thấy rõ như ban ngày thiếu chủ đối xử với tiểu

thư rất tốt.

Cố Tuyết Y khẽ cười, bình tĩnh nhìn cô, ngón tay ưu nhã buông xuống, “Tiểu Vi, tôi biết em tốt với tôi, nhưng bây giờ tôi đang muốn chờ người tôi muốn xuất hiện trước mặt tôi, hiện còn chưa phải lúc, nhưng tôi tin sẽ có màn đó, tôi nghĩ người tôi muốn sẽ nhanh chóng xuất hiện trước mặt tôi thôi.”

Vương Tiểu Vi khẽ nhíu mày, trong mắt nổi lên thần sắc hoang mang, cô thật sự nghĩ mãi không ra người phải đợi là ai.

“Cho nên mấy ngày này phải uất ức cho em rồi, nhưng em yên tâm, tôi sẽ báo thù cho em.” Cố Tuyết Y đưa tay vỗ nhẹ tay Vương Tiểu Vi.

Vương Tiểu Vi mấp máy miệng, đáp lại một tiếng vâng.

Cố Tuyết Y nhìn cánh hoa đào như tuyết ngoài cửa sổ, cô ngẩn người.....

Căn phòng cổ kính xoa hoa, đèn chùm pha lê chiếu sáng, trong phòng đỏ như màu máu, thảm trải sàn cao cấp sang quý đắt đỏ, không phải kẻ có tiền nào cũng dùng được, tất cả đồ vật bên trong tựa như làm từ vàng, cao sang quý phái chói mắt.

Mộ Tâm Nghiên có làn da trắng như tuyết, mũi thẳng tắp, môi đỏ hồng, chiếc váy model mới nhất, cô ta ngồi trên ghế quý phi hơi ngửa đầu nhìn quản gia Phó, “Phu nhân còn nói gì không?”

“Không có!” Quản gia Phó mặc bộ quần áo bảo thủ không thay đổi, vẻ mặt cung kính, “Phu nhân nói tiểu thư Mộ nhìn thấy mặt tôi tất

nhiên sẽ hiểu ý của ngài ấy.” Lúc trước ông ta về tới Paris, phu nhân cũng không trách tội, nhưng ông ta biết phu nhân vẫn nghĩ tới chuyện của thiếu chủ, còn vì sao phu nhân phái ông ta tới bên cạnh tiểu thư Mộ, ông ta mơ hồ đoán ra.

Tiểu thư Mộ Tâm Nghiên là thiếu phu nhân tương lai của gia tộc Bách Lý do chính phu nhân chọn, ông ta đi tới bên cạnh Mộ Tâm Nghiên cũng có nghĩa là trong lòng phu nhân hướng về Mộ Tâm Nghiên, hoàn toàn không thừa nhận sự tồn tại của tiểu thư Cố.

“Được rồi, tôi biết rõ ý tứ của phu nhân, nhưng Cố Tuyết Y và anh Bách Lý đã đăng ký kết hôn, chuyện này phu nhân cũng biết sao?”

“Đã biết.”

“Phu nhân.....” Mộ Tâm Nghiên suy nghĩ một lúc, khoát tay, “Vậy được rồi, ông lui xuống nghỉ ngơi đi!”

“Vâng!”

Quản gia Phó dẫn theo một người giúp việc đi xuống dưới, đến khi Simon không nhìn thấy bóng dáng quản gia Phó nữa mới nói, “Tiểu thư, bây giờ phu nhân đứng về phía ngài, nhưng tổn thất của ngài phu nhân lại không bồi thường gì chút gì! Cứ như vậy cho qua chuyện này, có thể.....”

Mộ Tâm Nghiên giơ tay lên cản Simon nói tiếp, “Phu nhân phái quản gia Phó đến đã thể hiện ngài vĩnh viễn không đứng về phía Cố Tuyết Y, ông suy nghĩ thử xem, nếu Cố Tuyết Y không được phu nhân đồng ý, dù cô ta muốn vào gia tộc Bách Lý là điều không thể nào, hơn nữa, chỉ cần phu nhân không thừa nhận hôn nhân của bọn họ, tất nhiên phu nhân sẽ có biện pháp làm bên Pháp không thừa nhận hôn nhân của họ. Cố Tuyết Y vẫn là Cố Tuyết Y, hoàn toàn không

được làm thiếu phu nhân của gia tộc Bách Lý.”

“Vây chúc mừng tiểu thư, vị trí thiếu phu nhân của gia tộc Bách Lý nhất định là của tiểu thư ngài.” Simon khom lưng nịnh nọt nói.

Ánh mắt Mộ Tâm Nghiên thể hiện đó là đương nhiên, hơi ngẩng đầu lên kiêu ngạo nhìn Simon.

Tầng cao nhất của công ty Bách Âu, đèn treo giữa không trung, bàn gỗ Ý màu đen nhập khẩu, tản ra ánh sáng nhàn nhạt.

Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng ngồi trên ghế giám đốc bằng da thật, Trì Đông Quân đối diện với anh, chính thức báo cáo tất cả tình hình công ty hôm nay, cuối cùng anh ta nói, “Cổ phiếu công ty hôm nay vừa mở đã tăng lên 6%, chiều duy trì tăng tiếp 4%, tăng về mức trước khi bị giảm xuống.”

“Vây rất tốt, còn những chuyện khác?” Đôi mắt màu mực của Bách Lý Hàn Tôn lóe lên, Trì Đông Quân không phát hiện ra.

“Không có.” Trì Đông Quân hơi chần chừ.

Không nghe tiếng bước chân anh ta rời đi, Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng ngược nhìn anh ta, “Còn việc gì sao?”

“Gửi tin ngài và thiếu phu nhân kết hôn cho phóng viên truyền thông, việc này....” Có cần nói cho thiếu phu nhân không.

“Việc này không cần cậu quản, cậu xuống làm việc đi.”

“Vâng!”

“Đợi một chút!” Dường như Bách Lý Hàn Tô nhớ ra chuyện gì đó, chau mày, “Có tin tức của Mộ Tâm Nghiên không?” Anh đã thông báo tin tức kết hôn, sao cô ta không có hành động gì?

Càng nhìn yên tĩnh thì càng phải vô cùng cẩn thận.

“Tiểu thư Mộ Tâm Nghiên ở trong biệt thự không ra khỏi cửa, chỉ điều thiếu Simon đi bên cạnh cô ta.”

Sắc mặt Bách Lý Hàn Tô trầm tĩnh, đôi mắt tối tăm như mực khiến người ta không nhìn thấu anh đang nghĩ gì, “Cứ theo dõi bọn chúng, dặn mấy người kia phải cẩn thận.” Trong lòng anh có cảm giác khác thường.

“Vâng!” Trì Đông Quân sờ tai nói, sau đó anh ta cung kính nhìn Bách Lý Hàn Tô, “Luật sư đã đến ngoài cửa, cần gọi họ vào không ạ?”

“Ừ! Cậu ra ngoài đi!”

“Vâng!” Trong lòng Trì Đông Quân thấy hoang mang.

Ánh mặt trời dần biến mất, điều này đại biểu màn đêm dần buông xuống, trước khi trời tối, Bách Lý Hàn Tô ngồi xe về nhà.

Vương Tiểu Vi đang nấu cơm trong bếp.

Phòng khách không có bóng dáng người anh muốn tìm, anh liền đi vào bếp, ngày trước cô không có việc gì làm sẽ vào bếp giúp Vương Tiểu Vi.

Anh thấy Vương Tiểu Vi hơi ngẩn ra, sắc mặt anh tối xuống, “Có người tới đây hay không?”

Anh đột nhiên lên tiếng làm Vương Tiểu Vi sợ tới mức muống trong tay rơi xuống đất, cô vội cúi người nói xin lỗi.

“Là ai đến đây?” Vốn anh chỉ suy đoán, bây giờ nhìn thấy Vương Tiểu Vi phản ứng như vậy, thể hiện suy đoán của anh là sự thật.

“Là..... Là em cùng cha khác mẹ của tiểu thư tới đây ạ.” Trong mắt Vương Tiểu Vi lộ vẻ kinh hoàng, nhỏ giọng nói.

Bách Lý Hàn Tôn khẽ giật mình, không giống nhân vật anh đoán, anh nhanh chóng khôi phục vẻ mặt lạnh lùng như trước, “Sau này chú ý một chút.” Nói xong anh xoay người ra khỏi phòng bếp.

Vương Tiểu Vi nhìn bóng lưng anh, “Tiểu thư, ngài ấy ở trong phòng.”

Phong cách phóng khoáng làm chủ đạo, đèn tường dịu nhẹ chiếu sáng cả căn phòng.

Bách Lý Hàn Tôn tìm thấy người anh nhớ thương trong lòng đang nằm trên giường.

Dừng trên khuôn mặt ngủ say của cô, anh lặng yên cảm nhận tình cảm ấm áp, cảm kiên căng thả lỏng, môi nở nụ cười, cười vô cùng hạnh phúc.

Ngón tay với những khớp xương rõ rệt duỗi ra, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhẵn nhụi trắng nõn, lưu luyến sờ mò, khoe miệng tươi cười càng lúc càng chói mắt, tựa như trong mùa đông giá rét thấy mùa xuân ấm áp, từ từ hòa tan mọi băng giá.

Khuôn mặt ngủ vô tư lự, lông mi dài phản chiếu lên da thịt cô, cô cảm

giác trên mặt bị gây rối, lông mi dài run rẩy, giống như cánh bướm giương cao cánh bay lên, lông mày rậm khế nhú lại.

Nháy mắt mấy cái cô mới lười biếng mở mắt ra, đôi mắt trong veo như nước nhìn anh, “Là anh à!” Giọng ả chứa sự nũng nịu.

Cánh tay trắng nõn của cô từ trong chăn mỏng duỗi về phía anh.

“Ôm em đi!”

Bách Lý Hàn Tôn cười dịu dàng, anh cúi người xuống cô, hình ảnh như vậy anh luôn nghĩ đến, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, để cô thoải mái dựa vào trong ngực anh.

Cô như con mèo nhỏ đáng yêu, tham lam hít hà hương bạc hà trên người anh, cách quần áo vuốt ve lồng ngực anh, tay ôm chặt anh, “Hình như hôm nay anh về trễ!”

“Xin lỗi! Để em đợi lâu!” Anh đưa mắt nhìn cô, ngón tay nhẹ nhàng vén tóc trên trán cô lên, anh cúi đầu hôn xuống, “Chẳng phải hôm nay khi ra cửa anh nói muốn chứng minh anh thật lòng với em sao? Anh đi chuẩn bị.”

Hết chương 4

Quyển 4 - Chương 5

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Vậy anh chuẩn bị xong cho em xem chưa?” Cô đẩy anh ra ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt màu hổ phách trong suốt như nước. LQĐ

“Đương nhiên rồi!” Bách Lý Hàn Tôn cười nhìn cô, cương chiều trong mắt đủ để khi sa vào tới chết cũng không rời đi được, và cô đã như thế.

“Anh nói xem.” Cô ngồi thẳng người nhìn anh, đôi mắt mím cười sáng như sao, “Em chờ đây.”

Anh cười dịu dàng ôm cô vào ngực, cằm đặt trên đầu cô, “Hôm nay anh gặp luật sư, anh bảo luật sư chuyển một nửa tài sản dưới tên anh sang cho em, nửa còn lại...” Anh dừng một lát, “Nhưng có lẽ chúng ta sẽ không dùng đến, tóm lại bây giờ em là tiểu phú bà rồi.” Anh cương chiều néo mũi cô, “Anh biết có thể em cảm thấy anh không cần như vậy, nhưng trong thời gian ngắn anh chỉ có thể làm được như thế, tương lai anh sẽ chứng minh tình yêu với em qua từng chuyện một, cho nên em phải tin anh.” Anh không muốn mất cô như mười mấy năm trước, nếu lại mất cô anh không biết mình sẽ biến thành bộ dáng gì nữa. Cũng có thể là ma quỷ trong địa ngục, cũng có thể mà bạo quân khát máu, tóm lại anh thật sự không thể mất cô.

Mắt cô ướm át, lại hiện vẻ đau lòng, tay cô ôm chặt anh, “Em tin anh, cho dù lúc nào em cũng đều tin anh.” Ngoại trừ 17 năm trước cô không tin anh. Thời điểm đó dù họ yêu nhau, nhưng họ lại không hiểu

ý nghĩa chữ yêu này, cho nên mới có chuyện xảy ra sau đó, còn những người làm ra chuyện như vậy với họ, cô sẽ không bỏ qua.

“Anh dùng hạnh phúc cả đời anh có được, bất kể em muốn gì anh cũng cho em hết, cho dù là mạng của anh.” Trong đáy mắt Bách Lý Hàn Tôn đầy tình yêu, rồi thoạt nhìn vô cùng sâu thẳm.

Cô cười, ngẩng đầu nhìn anh, “Mạng của anh em mới không thèm, em chỉ muốn anh sống tốt, sau đó ở mãi bên cạnh em, bên cạnh em ngoài người nhà di thì chẳng có người thân khác, em không thể lại mất anh.”

“Em yên tâm, em không bao giờ mất anh đâu, vĩnh viễn sẽ không.” Anh ôm chặt cô, giọng điệu kiên định không ai sánh bằng.

Màn đêm buông xuống, Bách Lý Hàn Tôn dịu dàng kéo ghế ra cho cô ngồi, rồi ưu nhã ngồi theo cô, hình ảnh vừa ấm áp lại ân ái, nhưng đáng tiếc lại có người phá vỡ hình ảnh đẹp đẽ này.

Cố Lệ Tình dứt khoát gõ cửa nói đói bụng, đòi cùng ăn cơm với Cố Tuyết Y.

Vương Tiểu Vi không cho ả ta vào, ả ta liền đứng ngoài hét lớn mắng mỏ Vương Tiểu Vi.

Bách Lý Hàn Tôn và Cố Tuyết Y cùng nhìn nhau, anh cười nhạt một tiếng, tay vỗ nhẹ lên tay cô.

Cố Lệ Tình đi vào phòng khách thì thấy hình ảnh như vậy, kinh ngạc nhìn ngũ quan tuấn mỹ ấm áp của Bách Lý Hàn Tôn, khẽ giật mình, trái tim lập tức đập bùm bùm. Vừa dịu dàng lại vừa có tiền, bộ dạng anh tuấn, đây chính là bạch mã hoàng tử trong suy nghĩ của ả ta sao? ả ta ghen ghét Cố Tuyết Y tận đáy lòng, người đàn ông tốt như

vậy là của Cố Tuyết Y mà không phải là của ả.

Ả ta cố gắng che dấu sự khó chịu đi qua, ngại ngùng nhìn Bách Lý Hàn Tôn, bước chân không nhịp nhàng, không biết nên đặt chỗ nào mới được, “Chị! Em tới ăn cơm với chị, em không biết thì ra còn có người khác ở đây.” Nhưng may là ả ta đã chuẩn bị tâm lý thiếu chủ Bách Lý cũng sẽ ở chỗ này, cho nên ả đặc biệt ăn mặc đẹp để rồi mới ra cửa.

Đôi mắt Cố Tuyết Y trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn ả ta, khóe miệng cười lạnh, thật sự không biết ư? Hay là vốn cố ý? Cô liếc một cái là biết Cố Lệ Tình đang nghĩ chuyện gì, “Không phải cô nên nghỉ ngơi trong phòng ả? Tôi không nghĩ cô dậy, tôi đã tính bảo Tiểu Vi đưa cơm cho cô đó!”

“Không cần đưa đồ ăn qua cho em đâu!” Giọng nũng nịu, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn Bách Lý Hàn Tôn, “Đã lâu lắm em không ăn cơm với chị rồi.” Ý tứ cho thấy vô cùng kiên quyết muốn ở lại ăn cơm. Người đàn ông tốt như thiếu chủ Bách Lý, bất kể ả ta dùng thủ đoạn gì cũng phải chiếm cho được.

Anh dịu dàng gấp thức ăn vào chén cho Cố Tuyết Y, cũng không thèm nhìn Cố Lệ Tình, tựa như Cố Lệ Tình không hề tồn tại.

“Từ nay về sau có rất nhiều cơ hội.” Sao cô lại không biết Cố Lệ Tình nghĩ cô đã làm theo lời ả ta và giữ ả ta ở lại, đáng tiếc cô lại cố tình không nói ra, “Bây giờ tôi và Hàn Tôn đã là vợ chồng, giữa vợ chồng có người ngoài ở cạnh thì không hay chút nào!” Cố Tuyết Y cố ý khéo léo nói, vì cô biết lát nữa...

“Sao em lại là người ngoài? Em là em gái chị, hơn nữa thiếu chủ Bách Lý cũng chưa gặp cô em gái này, bây giờ có cơ hội quen biết nhau không tốt sao? Hay là nói chị đang sợ?” Đôi mắt Cố Lệ Tình tự

tin khiêu khích nhìn Cố Tuyết Y.

Cố Tuyết Y khẽ cười lạnh, nhìn Cố Lệ Tình, “Sao tôi phải sợ?”

“Nếu không phải thì chúng ta cùng ăn cơm đi!” Cố Lệ Tình bước nhanh tới, tự mình kéo ghế đối diện họ ngồi xuống.

Bách Lý Hàn Tôn đang đang bóc tôm cho Cố Tuyết Y, mày rậm nhíu chặt, cảm như quý tộc châu Âu cao ngạo, lộ vẻ không vui. Còn Cố Lệ Tình lại không phát hiện ra, tự nhận cười đến vô cùng xinh đẹp, nhìn Bách Lý Hàn Tôn không chớp mắt, “Xin chào thiếu chủ Bách Lý! Em là em gái Tuyết Y, em tên Cố Lệ Tình, rất hân hạnh được quen biết anh.” Nói xong xòe tay ra.

Bách Lý Hàn Tôn làm như không nghe thấy, hơi nghiêng mặt, ánh mắt dịu dàng nhìn Cố Tuyết Y, “Ăn nhiều chút, em gầy quá.” Mềm mỏng dặn dò.

“Vâng!” Cố Tuyết Y mỉm cười nhìn anh, gạt đầu.

Bàn tay đặt giữa không trung hồi lâu, khuôn mặt Cố Lệ Tình vô cùng lúng túng, thu về thì ả ta không nở, không thu về thì Bách Lý Hàn Tôn cũng không chú ý tới ả ta, đành trừng mắt nhìn Cố Tuyết Y, ý bảo cô nói với Bách Lý Hàn Tôn một tiếng. Tay Cố Tuyết Y cầm đũa, phảng phất như không nhìn thấy ánh mắt của Cố Lệ Tình, lặng lẽ ăn tôm đã được bóc vỏ.

Thấy Cố Tuyết Y như vậy, ánh mắt Cố Lệ Tình càng liếc cô ác hơn, “Chị! Chẳng lẽ thiếu chủ Bách Lý không muốn quen biết cô em gái là em đây? Không muốn gặp cô em gái này? Vậy có phải chứng tỏ thiếu chủ Bách Lý cũng không yêu chị của em?” Đôi mắt chuyển qua nhìn Bách Lý Hàn Tôn, vẻ mặt ả ta biểu lộ Bách Lý Hàn Tôn nhất định định phải cho ả ta công đạo.

Bách Lý Hàn Tôn buông đũa trong tay xuống, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng, đôi mắt như đêm tối lạnh lẽo, phảng phất như muốn đông cứng những người mà anh không muốn gặp, “Dường như giáo dục trong nhà cô Cố nhất định không tốt, nếu không sẽ dạy cô Cố biết lúc ăn cơm phải yên tĩnh, lúc ăn cơm không thể bắt tay đối phương, hơn nữa, tay của tôi không phải ai cũng có thể bắt.”

Sắc mặt Cố Lệ Tình như ăn phải shit, cứng ngắc như đá, tay giữa không trung như bị chủ nhân vứt bỏ, trắng trợn run rẩy.

Cố Tuyết Y khẽ cúi đầu xuống, chỉ thấy đầu đen nhánh của cô, khoe miệng cong lên.

“Nếu như không phải để ý họ của cô, với giọng điệu chất vấn vừa rồi tôi có thể kêu nhân viên bảo vệ kéo cô ra ngoài, sau này còn có thái độ như vậy, tôi mặc kệ cô có phải là họ Cố hay không, kết cục bị đuổi ra ngoài sẽ tuyệt đối không thay đổi.” Giọng Bách Lý Hàn Tôn lạnh như trời rét tháng 12, còn ẩn chứa sự tôn quý và uy hiếp, “Còn nữa, chuyện giữa tôi và Tuyết Y tôi không muốn nghe cô nói xấu nửa câu, nếu như tôi còn nghe nữa thì nhà họ Cố sẽ kết cục như thế nào, tôi không dám cam đoan.”

Trái tim Cố Lệ Tình bỗng run lên, mặt từ xanh sang trắng, đôi mắt kinh hoàng không che dấu, ả ta vội vàng thu tay về, ánh mắt quét lên người Bách Lý Hàn Tôn, ả lập tức cúi xuống, không dám nhìn anh nữa. ả ta vừa sợ vừa thích anh, trong lòng ả đang rối rắm nên tiếp tục thích Bách Lý Hàn Tôn hay thôi, nếu như không có Cố Tuyết Y, vậy kết quả có thể khác hay không? Hay là Cố Tuyết Y nói xấu ả ta trước mặt thiếu chủ Bách Lý, cho nên thiếu chủ Bách Lý mới có thái độ như vậy với ả ta.

Ừ! Nhất định là thế rồi!

Sắc mặt tái nhợt dần chuyển sáng giận dữ, ánh mắt đầy hận ý, trừng mắt nhìn Cố Tuyết Y. Đừng tưởng rằng không nhìn ả ta thì không biết Cố Tuyết Y đang giờ trò quý.

Cố Tuyết Y ăn hết đồ ăn trong chén, chậm rãi thả đũa xuống, tay nhận khăn lụa Vương Tiểu Vi mang tới, lau miệng xong mới quay nhìn Cố Lệ Tình. “Cô không việc gì trừng mắt liếc tôi có tác dụng gì? Tôi cũng chẳng phải yêu quái ba đầu sáu tay.”

Ánh mắt Bách Lý Hàn Tôn lạnh lẽo từ từ quét tới, khoảnh khắc đó Cố Lệ Tình thu hồi tầm mắt liếc Cố Tuyết Y, thay vào đó là ánh mắt yếu đuối hiền hòa, ẩn chứa ý cười, tựa như ả ta là tiểu thư quý tộc. Ánh mắt Bách Lý Hàn Tôn dừng trên mặt ả chưa tới một giây, anh liền ưu nhã nhìn Cố Tuyết Y, sau đó nhìn thoáng qua chén cô, mày hơi nhíu lại, “Ăn no chưa? Sao ăn ít vậy? Ăn thêm chút nữa nhé!”

Sắc mặt Cố Tuyết Y như đứa bé không thích ăn cơm, lắc đầu, “Không đâu, em ăn nó rồi, sắp vỡ cả bụng, anh tốt bụng bỏ qua cho em đi!”

“Vậy uống ít súp!” Anh lùi một bước thỏa hiệp.

“Được ạ!”

Bách Lý Hàn Tôn cười, đưa tay bưng chén cô lên mức súp.

Cố Lệ Tình chứng kiến mà đỏ cả mắt, bây giờ có mấy người đàn ông tốt đến mức mức súp cho vợ? Toàn là vợ hầu hạ chồng uống súp.

Sao Cố Tuyết Y có thể tốt số tìm được người đàn ông tốt như vậy.

Còn họ hình như quên mất ả ta, Cố Lệ Tình càng tức giận, ả ta ngồi

lâu như vậy, người giúp việc còn chưa mang chén đĩa lên cho ả, đôi mắt ả ta độc ác trừng nhìn Vương Tiểu Vi bên cạnh Cố Tuyết Y, “Cô cái người giúp việc này sao vậy? Không thấy tôi ngồi xuống muốn ăn cơm à?” Trong giọng nói kiềm chế sự giận dữ, dù sao trước mặt thiếu chủ Bách Lý ả ta cũng phải mềm mỏng yếu đuối chút, đàn ông đều thích phụ nữ mỏng manh.

Vương Tiểu Vi nhìn Bách Lý Hàn Tôn, anh cẩn thận bưng chén đặt vào tay Cố Tuyết Y, dặn dò cẩn coi chừng bỏng.

Thiếu chủ không dặn dò làm gì, Vương Tiểu Vi cũng bất động, yên lặng đứng đó.

Cố Tuyết Y khẽ thổi súp gà trên tay, mắt không nhìn Cố Lệ Tình, nhưng đối với Cố Lệ Tình thì điều này vốn là đang khiêu khích.

Bàn thủy tinh trải khăn nên không thấy hai tay Cố Lệ Tình cuộn chặt nhau, tựa như tay ả ta chính là Cố Tuyết Y, xiết vặn chặt, ngay cả móng đâm vào thịt cũng không phát hiện. Cố gắng giữ vẻ mặt yếu đuối, cho nên ngũ quan thoát nhìn rất giả tạo, giả vờ kinh khủng.

Cố Tuyết Y không nhanh không chậm uớt hết chén súp, chậm rãi thả chén xuống, gấp một miếng thịt đặt trong chén của Bách Lý Hàn Tôn, “Đừng chỉ gấp mình em ăn, anh cũng phải ăn nhiều chút, anh cũng vất vả.”

Quyển 4 - Chương 6

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Dùng cơm xong, Cố Tuyết Y và Bách Lý Hàn Tôn ngồi trên sofa xem TV và ăn trái cây như ngày thường, hoàn toàn không thèm chú ý đến Cố Lệ Tình bên cạnh. LQĐ

Cố Tuyết Y há miệng cắn trái cây trên tay Bách Lý Hàn Tôn, “Ngọt lắm! Anh cũng ăn một miếng đi.” Tay cô cầm một quả dưa tới bên miệng anh.

Ánh mắt anh dịu dàng nhìn cô, con ngươi lấp lánh, tựa như sáng lên, “Thích thì sau này bảo họ chuyển về nhiều hơn chút.”

Thấy họ anh anh em em, ánh mắt Cố Lệ Tình lại lần nữa đỏ lên, ánh mắt ả ghen ghét nhìn Cố Tuyết Y, rất hận không thể nhảy vào thay thế.

Đột nhiên vẻ mặt Cố Tuyết Y giật mình nhìn Bách Lý Hàn Tôn, “Em nghĩ tới nghĩ lui chuyện anh đưa em một nửa tài sản, vậy sao anh kinh doanh? Nếu để cổ đông biết chuyện này có thể ầm ĩ lên không?”

Bách Lý Hàn Tôn dừng một lát, môi đỏ thẫm cười cười, “Em không phải lo, đây là tài sản của anh, anh muốn cho người nào thì cho người đó, bọn họ không có quyền can thiệp anh.” Đối với mấy lão hồ ly chỉ coi trọng quyền lợi kia, chỉ để ý mỗi tháng kiếm được bao nhiêu tiền còn mấy chuyện khác thì mặc kệ. “Em bây giờ là cổ đông của công ty danh nghĩa gia tộc Bách Lý, cổ phiếu nhiều hơn bọn họ, em lớn tiếng với bọn họ, bọn họ cũng không dám tức giận.”

“Đúng vậy không?” Đôi mắt Cố Tuyết Y như gió xuân trêu chọc lòng người, khóe miệng liếc qua Cố Lệ Tình đang kinh ngạc đến ngây người, khóe miệng cô hơi cong lên, càng như vậy càng tốt! Điều này chứng tỏ người kia sắp đến đây.

“Đó là đương nhiên.” Sau đó Bách Lý Hàn Tôn và cô trò chuyện vụn vặt trong cuộc sống.

Hai người anh một câu em một câu nói chuyện, Cố Lệ Tình không nghe được họ nói gì, chỉ nghĩ tới Cố Tuyết Y nhờ có Bách Lý Hàn Tôn mà có nhiều tài sản như vậy, nếu chia cho ả ta một phần ba thì tốt quá, số tài sản này còn nhiều hơn gấp bội tài sản nhà họ Cố. Vậy từ nay về sau ả ta muốn gì cũng được, cuối cùng không cần ngửa tay xin tiền ba rồi, hơn nữa ba ả ta còn phải nhìn sắc mặt ả.

Cảm giác có tiền thật sự tốt ghê!

Một ngày mới nhanh tới, nghe tiếng chim hót vài tiếng và tỉnh dậy là một chuyện vô cùng hạnh phúc, nhưng đối với Liễu Mỹ Yến thì không phải.

Tối qua trước khi đi ngủ bà nghe nhân viên bảo vệ nói có người tới tìm Tuyết Y, còn nói là em gái cô, đêm qua quá muộn rồi nên bà không đi tìm Cố Lệ Tình, chờ tới trời vừa sáng bà dậy thay quần áo rửa mặt, bữa sáng cũng không thèm ăn đã chạy tới chỗ Cố Lệ Tình ở.

Bà dùng sức gõ cửa cốc cốc.

“Cố Lệ Tình, cô lập tức mở cửa cho tôi, nếu không tôi tìm thợ khóa tới cạy cửa, Cố Lệ Tình, cô nghe thấy không? Lập tức mở cửa cho tôi.” Liễu Mỹ Yến giận dữ nhú mày đập cửa hét lên.

Tóc tai Cố Lệ Tình hơi rối, hai mắt mơ màng, kéo thân thể về mặt buồn ngủ ra mở cửa, vừa thấy là Liễu Mỹ Yến, sắc mặt ả ta tối xuống, cũng không quản Liễu Mỹ Yến là trưởng bối ả ta, kéo giọng ra mắng, “Bà, cái bà già kia, bà vội đi tìm chết à? Sáng sớm đã gõ âm lên.” Đôi mắt không chút che dấu nhìn Liễu Mỹ Yến, ngoài chán ghét vẫn là chán ghét.

Liễu Mỹ Yến vừa nghe xong, lửa giận trong lòng không giữ được bốc cháy lên, ngón tay chỉ vào mũi Cố Lệ Tình mắng to, “Cô cái đồ tiểu hồ ly tinh mới vội vàng tìm chết thì có, mẹ cô cướp chồng người khác, sao mẹ ta không chết đi hả? Loại người như mẹ ta nên chết cả ngàn lần cả vạn lần rồi ấy, sống trên đời lại còn kiêu ngạo như vậy, chẳng lẽ không sợ nửa đêm có người tìm các người à?”

“Bà cô già! Gì mà mẹ tôi cướp chồng người khác! Mẹ tôi theo ba tôi là thật lòng yêu nhau, là mẹ Cố Tuyết Y kiên quyết thích ba tôi, ba tôi vốn không yêu bà ta, đều là mình bà ta tự mình đa tình, bị thương cũng đáng lắm, dứt khoát chết cho rồi, nếu không ở lại trên thế giới này thì thành người bị bẽ mặt.”

Liễu Mỹ Yến hung ác trừng mắt nhìn Cố Lệ Tình, “Cô... Tôi liều mạng với cô!”

Nói xong, Cố Lệ Tình còn chưa kịp phản ứng, Liễu Mỹ Yến đã bỏ nhào về phía ả ta, hai tay dùng sức nắm tóc Cố Lệ Tình, ra sức kéo, “Đều do cô và mẹ cô cái đồ hồ ly tinh này, nếu không sao có thể hại chết chị tôi, đều là lỗi của cô và mẹ cô.” Ngọn lửa trong ngực càng bùng nổ, Liễu Mỹ Yến không để ý hình tượng dẹt dẹt ngày trước, chân không ngừng đá vào đùi Cố Lệ Tình, “Cho các người dụ dỗ người khác, hại chết chị tôi mà vẫn còn trâng tráo không biết ngượng.” Lực độ chân và tay Liễu Mỹ Yến càng lúc càng mạnh, lửa giận trong ngực không phát tiết ra được, cơn tức này nhấn nhin

mười mấy năm tới giờ, trong thoáng chốc bỗng nhiên bùng nổ, “Đừng tưởng rằng tôi không biết mục đích bây giờ cô tới đây là gì, hừ, muốn dụ dỗ chồng Tuyết Y à, cô vốn là đang mơ mộng hão huyền, thiếu chủ Bách Lý mà vừa ý cô gái độc ác như cô hả? Điều đó chẳng khác nào toàn bộ phụ nữ trên thế giới chết hết cả rồi, để cô cướp hết những gì thuộc về Tuyết Y, để cô cướp hết những gì thuộc về chị tôi.” Một cái tát vung lên mặt Cố Lệ Tình, vang lên bốp bốp, tiếng vang lạnh lạnh như chim hoàng oanh hót.

Cố Lệ Tình bị đánh trúng hơi choáng váng, sớm đã vô lực phản kháng, hai tay ả nắm chặt tay Liễu Mỹ Yến đang túm tóc, ả cảm giác da đầu gần rời khỏi đầu mình.

Nhưng hình ảnh như vậy như thể đang gầy củ củ.

Cố Lệ Tình mệt mỏi giãy dụa thế nào cũng không thoát khỏi tay Liễu Mỹ Yến, đau nhức như dao găm cắt lên da thịt trên mặt ả. Trong nhà ả muốn gì Cố Hải Minh đều nghĩ cách cho ả, tất cả người làm đều phải nghe lời ả nói, ả ta chưa từng chịu uất ức, cuối cùng không nhịn được khóc rống lên, “Tôi phải nói cho ba tôi biết bà bắt nạt tôi, tôi phải nói ba tôi thu mua công ty bà, cho các người lang thang đầu đường xó chợ, hu hu.....”

“Để bọn tôi lang thang đầu đường xó chợ? Tôi đây liền cho cô thành đầu bóng lũng không tóc.” Liễu Mỹ Yến dùng sức túm tóc Cố Lệ Tình kéo vào trong phòng.

Mở ngăn tủ ra.

Cố Lệ Tình liếc thấy Liễu Mỹ Yến như đang tìm kéo, tính tình kiêu căng điêu ngoa vẫn không bỏ, uy hiếp Liễu Mỹ Yến, “Nếu như bà ra tay với tôi, ba tôi thật sự sẽ không bỏ qua cho bà, bây giờ thiếu chủ Bách Lý đã đưa một nửa gia sản của anh ấy cho Cố Tuyết Y, từ

trước tới giờ Cố Tuyết Y đều rất để ý suy nghĩ của ba tôi, đến lúc đó ba tôi mở miệng muốn Cố Tuyết Y đối phó với cả nhà bà, tôi xem các người...”

Liễu Mỹ Yến trừng mắt nhìn ả, một tay cầm tóc Cố Lệ Tình, một tay tìm kéo trong ngăn tủ, “Cô cho rằng Tuyết Y còn quan tâm tới người cha vong ân phụ nghĩa lòng lang dạ sói đó à? Tôi cho cô biết, nó hoàn toàn không quan tâm, nó quan tâm tới chính là ai hại chết mẹ nó, nó sẽ báo thù cho mẹ nó, với Cố Minh Hải không ra gì kia Tuyết Y nhất định sẽ chinh đốn hẳn, đến lúc đó ngay cả cô cũng sẽ bị trừng phạt.”

Cuối cùng tay cũng chạm được vào thân kéo, vẻ mặt Liễu Mỹ Yến lộ vẻ tà ác cười cười, hung hăng trừng mắt nhìn Cố Lệ Tình, tay từ từ duỗi ra, dưới ánh sáng kéo trên tay bà thoát nhìn vô cùng sắc bén.

Nhìn cây kéo phát ra ánh sáng, sắc mặt Cố Lệ Tình vừa sợ vừa khóc thét ầm lên, càng ra sức giãy dụa.

Khóe miệng Liễu Mỹ Yến cười khát máu, thoáng chốc như ma quỷ từ địa ngục tới, bà chậm rãi cúi người xuống sát Cố Lệ Tình, “Nếu như cô lộn xộn nữa tôi không biết cây kéo này có xẹt qua mặt cô không, hoặc là không biết có cắm vào đầu cô không, đến lúc đó máu cô sẽ phun ra như suối, chỗ này sẽ bị máu cô vấy bẩn, sau đó cô sẽ từ từ cảm nhận bản thân cô chết dần chết mòn.” Giọng nhẹ nhàng như gió mát khiến người nghe nổi da gà rùng mình.

“Nếu như cô ngoan ngoãn đừng động đậy thì tôi sẽ chỉ cắt cho cô một cái đầu bóng lưỡng xinh đẹp.” Kéo trên tay lúc mở lúc đóng, “Cô chọn cái nào, quyền quyết định nằm trong tay cô, nhớ, cô chết cũng chẳng ai biết, cho dù người ba không ra gì kia đến đây thì hẳn cũng không phát hiện được.”

“Hu hu...” Mặt Cố Lệ Tình ngập nước, trong mắt đều là vẻ hoảng sợ và khùng hoảng nhìn Liễu Mỹ Yến, quần áo mặc trên người lộn xộn, kéo không có mắt, ngộ nhỡ quệt qua mặt bị thương thì ả ta phải làm sao bây giờ? Mặt bị tàn phá thì tương lai sao ả ta lập gia đình chứ? Cắt tóc nhiều nhất cũng chỉ khó nhìn một thời gian, qua vài tháng sẽ dài ra, nhưng ả ta vẫn,..... “Hôm nay bà cắt tóc tôi, sau này tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho bà, ngay cả con gái bà tôi cũng không bỏ qua.”

“Có một câu dùng để hình dung cô rất thích hợp, chết đến nơi còn không biết hối cãi.” Ngón tay Liễu Mỹ Yến lại dùng lực, Cố Lệ Tình không thể không ngước cổ lên, sau đó tay vừa động một cái, Cố Lệ Tình cũng không khỏi lắc lư theo, “Nhớ ngày trước cô có biết các người đối xử với Tuyết Y nhà tôi thế nào không?”

Mới đầu mất mẹ, Tuyết Y bị chứng tự bế, cả ngày không thích nói chuyện cũng không để ý người khác, cô khóa chặt mình trong thế giới của cô, lúc đó bà đã muốn đón Tuyết Y đi, kết quả vì một câu không thích chị tới ở nhà người khác của Cố Lệ Tình nên Cố Minh Hải không cho bà đón Tuyết Y đi, vì chuyện này bà ầm ĩ một trận với Cố Minh Hải, Cố Minh Hải lại dùng thân phận làm cha của Cố Tuyết Y dọa bà.

Vài ngày sau bà tới thăm Tuyết Y, bà phát hiện cả người Cố Tuyết Y xanh tím có đủ, đôi mắt đau xót dãi ra đến bây giờ bà vẫn nhớ rõ. Khi đó Bùi Khê Minh làm gì cũng đều bị Cố Lệ Tình tìm đủ loại lý do, sai khiến người giúp việc dây dưa với Bùi Khê Minh, không cho Bùi Khê Minh và Tuyết Y ở cùng nhau, Cố Lệ Tình lấy chuyện bắt nạt Tuyết Y làm thú vui.

Về sau, khi Cố Minh Hải chính thức lấy Lê Tuệ Quyển, Tuyết Y mới bước từ trong thế giới của mình ra ngoài, ánh mắt tức giận nhìn hôn trường của Cố Minh Hải và Lê Tuệ Quyển, khi đó bà nhìn ra Tuyết Y

hận Cố Minh Hải, qua mấy ngày mà Tuyết Y càng ngày càng gầy gò, cho dù ăn gì cũng đều nôn ra hết, cuối cùng dùng ánh mắt đau xót tới tận cùng nhìn bọn họ, Bùi Khê Minh để Tuyết Y rời đi là vì không nhìn nổi ánh mắt đó, không nghĩ tới thời gian xa cách lại là mười năm.

Còn sau khi Cố Tuyết Y rời đi, Cố Minh Hải liên tục tấn công chuyện làm ăn của công ty họ, có nhiều lần sắp không chống đỡ được, may là có Lam Lam giúp vượt qua thời kỳ nguy nan.

Cố Minh Hải gây khó dễ cho họ, cả đời này Liễu Mỹ Yến không thể quên được.

Bây giờ rốt cuộc cơ hội báo thù cũng đã tới!

Sắc mặt Cố Lệ Tình kinh hoàng, ả ta nhớ lại chuyện xảy ra trước kia.

“Con người của tôi là có thù tất báo, chuyện cô làm với chúng tôi, bây giờ tôi sẽ trả lại từng chuyện cho cô.” Giọng trầm thấp như gió độc thổi tới.

Sắc mặt Cố Lệ Tình tái nhợt, lớp trang điểm trên mặt bị nước mắt hòa tan nhìn bản vô cùng, giống một kẻ ăn mày trên đường phố.

Hết chương 6

Quyển 4 - Chương 7

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn Lê Quý Đôn

Kéo đóng mở, thân kéo lóe sáng sắc bén, nhìn khiến lòng người sợ hãi. LQĐ

Mắt thấy kéo sắp cắt tóc, đôi môi Cố Lệ Tình tái mét như người sắp chết.

“Dì!” Giọng nhàn nhạt vang lên trong phòng trống rỗng.

Trong mắt Cố Lệ Tình hiện vẻ đã được giúp đỡ, nhìn qua Cố Tuyết Y.

Liễu Mỹ Yến giật mình, tay cầm kéo do dự, chậm rãi xoay người như thước phim quay chậm đưa mắt nhìn Cố Tuyết Y, đáy mắt sáng lên, trong lòng ẩn chứa sự lo lắng. Bà lo Tuyết Y tốt bụng, cứ như vậy buông tha Cố Lệ Tình, nghĩ đến chị gái của bà chết như thế nào, bà liền hận không thể giết chết hết cầu nam nữ bọn họ.

“Tuyết Y, sao con lại tới đây?” Bà cho rằng giờ này chắc cô đang ngủ cùng thiếu chủ Bách Lý.

Cố Tuyết Y chậm chậm đi tới, tựa như cô biết rõ suy nghĩ trong đầu Liễu Mỹ Yến, “Thời gian con làm việc và nghỉ ngơi duy trì 10 năm đã thành thói quen, dù có ngủ muộn thì đến giờ là con tỉnh lại, con tới chỗ dì ở tìm dì nhưng không thấy nên con biết dì tới đây.” Cô khẽ nói, trên mặt vẫn yên tĩnh lạnh nhạt như ngày thường.

“Cố Tuyết Y, chị mau cứu em với, người phụ nữ này điên rồi, bà ta muốn cắt tóc em, chị cứu em đi, sau này em nhất định sẽ nói mấy lời tốt về chị trước mặt ba, ba nhất định sẽ quay đầu nhìn chị.” Trong lòng Cố Lệ Tình cho rằng Cố Minh Hải là nhược điểm trí mạng của Cố Tuyết Y. Nhưng ả ta không biết khoảnh khắc giây dựa cuối cùng, nhìn thấy Cố Tuyết Y thì giọng điệu liền khôi phục sự ngạo mạn ngày trước.

Nói bà nổi điên? Liễu Mỹ Yến trừng mắt nhìn Cố Lệ Tình, ngón tay thêm lực giật tóc ả ta, Cố Lệ Tình quay đầu trừng mắt nhìn Liễu Mỹ Yến, ỷ có Tuyết Y nên cho rằng nhất định không việc gì, há miệng mắng to, “Bà cô già này còn không thả tôi ra, lại còn dùng sức nắm tóc tôi vậy, có phải bà không muốn sống nữa chẳng?”

Một bộ đồ màu trắng, sáng sớm gió khẽ thổi, quần trắng bay bay có cảm giác như tiên nữ, mái tóc buông thả, đôi mắt màu hổ phách tĩnh mịch như hồ nước, trong trẻo nhưng lạnh lùng, đôi môi màu hồng không cười không giận, cô lẳng lẳng nhìn Cố Lệ Tình, qua hồi lâu, cô mới nghiêng người nhìn Cố Lệ Tình, “Thì ra cô cũng ở đây à.”

Lời này làm Cố Lệ Tình tức giận, phần nộ nghiêng răng nghiêng lời nói, “Cố Tuyết Y, là cô cố ý đúng không?” ả ta là một người to đùng vậy mà bây giờ cô mới thấy ả, đây vốn Cố Tuyết Y đang giả bộ.

Cố Tuyết Y lạnh lùng nhìn ả ta, “Tôi cố ý thì cô có thể làm gì tôi?”

“Cố Tuyết Y cô.... Chẳng lẽ cô không sợ tôi tố cáo cô trước mặt ba à?” Khuôn mặt Cố Lệ Tình vắn vẹo, đôi mắt hừng hực lửa giận nhìn chằm chằm Cố Tuyết Y, kích động giây dựa, muốn thoát khỏi tay Liễu Mỹ Yến, xé nát bộ mặt lạnh nhạt, giải mối hận trong lòng.

“Tố cáo tôi?” Cố Tuyết Y làm ra vẻ rất đối sợ hãi nhìn ả ta.

“Cô...” Cố Lệ Tình thấy bộ dạng cô giả mù sa mưa, tức giận đến mức phổi sắp trào máu.

“Tôi cái gì?” Khóe miệng Cố Tuyết Y lạnh lùng nhìn ả ta, “Cô có biết tôi chờ ngày này bao lâu rồi không?”

“Rốt cuộc cô muốn thế nào?” Cố Lệ Tình dùng hết sức hét lên với Cố Tuyết Y.

“Tôi muốn thế nào, không phải cô đã biết sao?” Cố Tuyết Y không hờn không giận, rất bình tĩnh nhìn ả, phảng phất như Cố Lệ Tình càng tức giận thì cô lại càng hờ hững, sự hờ hững này khác hoàn toàn ngày trước, sự hờ hững này khiến người khác cảm thấy đáng sợ vì không biết cô đang nghĩ gì, nói không chừng một giây sau đã khiến người ta chết cứng.

Tuyết Y chậm rãi nhìn Liễu Mỹ Yến, “Dì, con tới không phải để cản dì mà là con muốn nói, cắt tóc cô ta có thể quá tiện nghi cho cô ta không? Không biết đầu cô ta gọi khi nào, dì đừng vào chỉ làm dơ tay dì thôi, cho nên con đưa hai người tới giúp sức.” Cô vỗ tay hai cái, hai nhân viên bảo vệ đứng ngoài cửa đi vào.

“Tiểu thư!” Hai người cung kính gọi.

“Tới giữ chặt cô ta, dì tôi muốn xử lý thế nào thì hai người cứ dựa theo dì ấy mà làm, có vấn đề gì thì tôi chịu trách nhiệm.”

“Vâng!”

Hai nhân viên bảo vệ cao lớn mỗi người cầm một bên tay Cố Lệ Tình, không cho phép ả ta giãy dụa.

“Cố Tuyết Y!” Cố Lệ Tình hét lên, “Tối hôm qua tôi đã gọi điện cho ba

tôi, ông ấy sẽ nhanh chóng tới thành phố D, nếu nhìn thấy tôi bị thương, nhất định ông sẽ không bỏ qua cho cô.”

“Tôi hẳn nên nói một tiếng cảm ơn với cô, nếu như không phải tôi đoán cô sẽ gọi điện cho Cố Minh Hải, thì hôm nay cô cũng không bị chĩnh.” Thoáng chốc đôi mắt màu hổ phách trở nên u ám, sâu không lường được. Cô nhìn chăm chăm vào Cố Lệ Tình, khoảnh khắc đó như có ảo giác, cô muốn hút Cố Lệ Tình vào hang động sâu hun hút, “Người tôi muốn chờ chính là Cố Minh Hải, những gì các người đã làm với mẹ tôi và tôi, tôi sẽ trả lại từng thứ một cho các người.”

Cố Lệ Tình từ từ mở to hai mắt nhìn Cố Tuyết Y lạ lẫm trước mặt, trong lòng ả ta run rẩy không kiềm chế được, ngay cả nói cũng không nói nên lời.

Cố Tuyết Y lùi lại mấy bước, sánh vai cùng Liễu Mỹ Yến, khoe miệng cô cong lên như đóa hoa hấp thụ ánh sáng dịu nhẹ của ánh trăng, mỹ lệ lại quý dị, “Dì, dì nói bây giờ dì muốn cắt tóc cô ta như thế nào? Hay là dì muốn vẽ vài dao lên mặt cô ta? Chỉ cần dì nói, bọn họ sẽ thực hiện ngay.”

Liễu Mỹ Yến nhìn Cố Lệ Tình, đáy mắt độc ác hận thù, “Cắt trọc tóc cô ta đi.”

“Dạ!”

Một nhân viên bảo vệ đưa tay ôm hai tay của Cố Lệ Tình, không để ả ta có cơ hội nhúc nhích, một nhân viên bảo vệ khác cầm kéo trên đất lên.

“Không....” Cố Lệ Tình trừng mắt nhìn kéo càng lúc càng gần ả ta, “Đừng, Cố Tuyết Y, cô đừng cắt tóc tôi, tôi là em gái cô đó!” Liễu Mỹ Yến muốn cắt tóc ả ta là chuyện hợp tình hợp lý, nhưng ả ta là em

gái cùng cha khác mẹ của Cố Tuyết Y kia mà!

Cố Tuyết Y mỉm cười, nhưng cười mỉa mai, “Em gái? Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ thừa nhận cô là em gái tôi, mẹ tôi chỉ sinh có một mình tôi thôi.” Nhớ ngày trước lúc ả ta bắt nạt cô, sao không nghĩ đến cô là chị ả đi? Bây giờ nhớ tới thứ gọi là chị em này chẳng phải là đã quá muộn à?

Hay là nói Cố Tuyết Y cô là một người chị khi cần khi không? Lúc cần cô thì chính là chị, lúc không cần thì cô chẳng là gì, Cố Lệ Tình thật sự cho rằng cô là kẻ gốc quan tâm mấy thứ này hả, từ khoảnh khắc mẹ cô mất đi, ngoài người nhà dì ra, cô không hề quan tâm ai khác, người có thể nói giúp cũng chỉ có cả nhà dì cô.

Kéo sắc bén chạm vào đầu, tóc rơi xuống đất tựa như lá mùa thu, tóc như áng mây lướt nhẹ rồi rơi xuống.

Không đến 5 phút, tóc dài của Cố Lệ Tình bị cắt sạch, trên đầu chỉ còn lại mái tóc ngắn, đầu ả ta lờ lẫm, cho nên thoạt nhìn nam không ra nam nữ không ra nữ, hết sức buồn cười, ánh mắt độc ác nhìn chằm chằm Cố Tuyết Y, mím môi.

Cố Tuyết Y bình tĩnh nở nụ cười, cô nhìn Cố Lệ Tình, nhàn nhạt nói, “Cô nhìn tôi thì được gì? Chẳng lẽ có thể thay đổi sự thật làm tóc cô dài ra lập tức, để cô nhìn như con gái?”

Hai tay Cố Lệ Tình giãy dụa, nhìn Cố Tuyết Y, đáy mắt hung ác, “Cố Tuyết Y, mối thù hôm nay Cố Lệ Tình tôi thề, tôi nhất định sẽ báo thù, tôi sẽ khiến Cố Tuyết Y cô sống không bằng chết.”

“Cô cảm thấy cô có năng lực làm vậy sao?” Đôi mắt màu hổ phách tràn đầy châm chọc.

“Cô có ý gì?” Cố Lệ Tình nhìn cô, không biết vì sao dâng trào dự cảm không tốt.

“Tôi có ý gì hả?” Khóe miệng Cố Tuyết Y cong lên cười nhạt, từng bước đi tới bên cạnh Cố Lệ tình, “Chẳng lẽ cô vẫn chưa rõ à? Đứng trước quyền lợi và cô, cái người gọi là ba yêu dấu của cô đương nhiên sẽ chọn quyền lợi.”

“Rốt cuộc cô muốn nói cái gì?”

“Tôi thật sự không biết vốn con gái ông ta mà sao lại ngu xuẩn như vậy.” Đồng tử Cố Tuyết Y trong trẻo nhưng lạnh lùng ẩn chứa giễu cợt, nhìn ả ta, “Cô tới đây vốn là do Cố Minh Hải sắp xếp hết, kể cả hôm nay cô sẽ có kết cục như thế ông ta cũng đã sớm đoán được, chẳng qua ông ta lợi dụng cô, để cô dò xét xem tôi có còn hận ông ta hay không, nếu như hận ông ta thì cô sẽ xảy ra chuyện bị tôi chinh đốn, đáng tiếc tôi không như ý nguyện của ông ta, lần đầu tiên gặp đã nhau đã chinh đốn cô.”

Cô đi tới trước mặt Cố Lệ Tình, chậm rãi ngồi xuống, đối mặt với Cố Lệ Tình, duỗi ngón tay trắng nõn thon dài ra, nhẹ nhàng cầm tóc dưới đất lên, vô tình hay cố ý lướt qua trước mặt Cố Lệ Tình, “Trước khi cô tới đây ông ta đã điều tra tôi! Hoặc có thể nói lần đầu tiên ông ta thấy tôi xuất hiện trên báo thì đã bắt đầu điều tra tôi, mãi đến khi xác định tôi chính là Cố Tuyết Y thì ông ta cho người đến tìm tôi, hẳn là ông ta đã đồng ý với cô chuyện gì đó! Hay là nói tập đoàn Cố thị xuất hiện vấn đề?”

Lúc cô nói mấy câu cuối, Cố Lệ Tình tròn tròn mắt nhìn cô.

Cố Tuyết Y chỉ cười nhạt một tiếng, phảng phất như đã đoán trước ả ta sẽ có biểu hiện như thế, cô hít sâu một hơi, ngực hơi phập phồng, “Đừng tưởng rằng tất cả mọi người đều là kẻ ngốc, lại càng đừng

xem người khác là kẻ ngốc để lừa dối, trên thực tế thường thì người muốn lừa dối người khác lại bị kẻ khác lừa lại, cô chính là một trong những người đó, còn Cố Minh Hải chính là kẻ khác đó.”

Cô sẽ bắt bọn họ trả giá đắt, ngày này cô chờ quá lâu rồi, cuối cùng hôm nay có thể thực hiện được.

“Vậy tối qua cô cố ý nói thiếu chủ Bách Lý tặng tài sản dưới tên anh ta cho cô trước mặt tôi, là cô muốn mượn miệng tôi nói ba tôi nghe đúng không?” Cố Lệ Tình chột giật mình nhìn Cố Tuyết Y hỏi.

“Đúng vậy, là tôi cố ý, nếu như tôi không làm vậy sao Cố Minh Hải có thể xuất hiện chứ?” Người cô muốn đợi chính là Cố Minh Hải.

“Cố Tuyết Y!” Cố Lệ Tình trừng mắt nhìn cô hét to, “Cô đang lừa gạt tôi!”

Cố Tuyết Y cười lạnh, “Tôi lừa cô thì sao? Tôi rất nghi ngờ không biết cô có phải là con Cố Minh Hải không, nếu không biết rõ tôi lừa cô, cô còn lớn tiếng nhắc đi nhắc lại, cô như vậy sẽ chỉ làm người khác cảm thấy cô càng ngu xuẩn hơn thôi.” Cô nhìn nhân viên bảo vệ bên cạnh đang cố gắng kiềm chế khoe miệng có xu hướng cong lên.

Cố Lệ Tình nhìn theo tầm mắt cô, nhìn chằm chằm nhân viên bảo vệ rồi ngoái đầu nhìn Cố Tuyết Y, “Cho dù nói thế nào đi nữa thì Cố Tuyết Y cô vẫn thua nhà tôi, mẹ cô bại bởi mẹ tôi, bà ta chết, mẹ tôi là người chiến thắng.”

LQĐÔN

Liễu Mỹ Yến đi tới vung một cái tát qua, khuôn mặt bản thiêu của Cố Lệ Tình sưng lên như chiếc bánh bao, “Đã thua cuộc còn ở đây mạnh miếng, chị tôi thua thì đã sao, đối với đàn ông như Cố Minh Hải, thua cũng chẳng phải là chuyện mất mặt gì, chỉ có những kẻ

chiến thắng mới nên cảm thấy xấu hổ.”

Hết chương 7

Quyển 4 - Chương 8

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Hừ!” Cố Lệ Tình từ từ chuyển qua nhìn Liễu Mỹ Yến, “VẬY chỉ có thể nói bà không ăn được nho thì nói nho xanh, không biết ba tôi đối xử với mẹ tôi tốt thế nào đâu, tôi muốn gì ông ấy cũng đều cho tôi hết.” Ánh mắt khiêu khích nhìn Cố Tuyết Y. LQĐ

“Cũng chỉ có người tự cao tự đại mới khoe khoang mình trước mặt người khác như thế, với tôi mà nói, cô chỉ là một kẻ đáng thương mà thôi, đáng thương bị Cố Minh Hải lợi dụng cũng không dám thừa nhận.” Cố Tuyết Y khẽ thổi nắm tóc trong tay, đôi mắt lạnh như mặt hồ đóng băng.

“Tôi không phải là kẻ đáng thương, ba tôi không lợi dụng tôi, nhất định ông ấy sẽ cứu tôi ra, cô chờ mà xem.” Ba ả ta yêu thương ả ta như vậy, sẽ không lợi dụng ả như Cố Tuyết Y nói, những lời này là Cố Tuyết Y nói để khích bác ly gián, ả ta sẽ không bị mắc mưu.

“Lừa mình dối người quả nhiên cũng là chuyện mà Cố Lệ Tình cô biết làm.” Cố Tuyết Y chậm rãi đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Cố Lệ Tình, đáy mắt lộ vẻ châm chọc. “Chờ trưa nay Cố Minh Hải tới đây, không biết cô còn kiên trì nói mấy lời như vậy không nữa.” Cô sẽ khiến Cố Lệ Tình hoàn toàn hết hi vọng, chút hi vọng nhỏ nhoi cũng không cho ả ta, để ả ta vĩnh viễn ở trong hang động sâu thẳm không còn có cơ hội ra ngoài.

Cô móc khăn lụa sạch từ trong túi ra, ung dung lau tay vừa mới chạm phải tóc Cố Lệ Tình, sau đó ném khăn lụa xuống trước mặt Cố Lệ

Tình, không thèm để ý tới ánh mắt độc ác của ả ta, cô lạnh nhạt nhìn nhân viên bảo vệ, “Làm việc ngàn vạn lần đừng làm một nửa, biết không? Tựa như khuôn mặt bóng mịn của cô ta cũng có thể xẹt qua vài dao, như vậy mới xứng với mái tóc của cô ta, nếu không há chẳng phải đã phụ lòng các người cực khổ cắt bỏ tóc cô ta thành như vậy sao?”

“Dạ!” Nét mặt hai nhân viên bảo vệ không biểu lộ gì.

Đôi môi Cố Tuyết Y cười khen ngợi, đôi mắt màu hổ phách mềm mại như nước nhìn Liễu Mỹ Yến, “Dì, chúng ta về thôi! Đợi lát nữa có hình ảnh máu me, ngộ nhớ làm bẩn quần áo chúng ta thì không hay, nên biết váy chúng ta còn cao quý hơn cả máu tươi kia.”

“Ừ!”

Hai người liền đi ra khỏi cửa, sau đó truyền tới tiếng hét đau đớn chói tai của Cố Lệ Tình.

Cố Tuyết Y và Liễu Mỹ Yến tựa như không nghe thấy, sắc mặt không hề khác thường, chậm rãi đi xuống. Khi thang máy sắp tới nơi thì Liễu Mỹ Yến nhìn về phía cô, trong mắt bình thản và thâm sâu, rất phức tạp, “Hôm nay thấy con như vậy dì cũng yên tâm rồi.” Bà rất sợ Tuyết Y còn kiêng kỵ Cố Minh Hải, sẽ nghe lời Cố Minh Hải như thánh chỉ.

Cố Tuyết Y nhìn cửa thang máy sáng bóng, ánh đèn nhàn nhạt, cô vẫn hờ hững như thường, “Con đã không còn là con ngày trước, dì, dì không cần lo cho con, bây giờ con tự chăm sóc cho mình rất tốt.”

Liễu Mỹ Yến vô cùng vui mừng nở nụ cười, “Nếu như mẹ con thấy con như vậy, nhất định chị ấy rất vui vì con.”

Cố Tuyết Y nghiêng đầu qua, vẻ mặt yên tĩnh hơi khác thường, “Dì, dì nên về nghỉ đi, tối qua chắc dì không ngủ nhiều!” Dưới vành mắt thâm quầng, ánh mắt có tia máu nhỏ.

“Ừ!” Dường như Liễu Mỹ Yến biết cô nghĩ gì, miệng cười nhưng trong lòng cứng ngắt.

Cố Tuyết Y tiến bà vào thang máy, mãi đến khi thang máy đóng lại đậy mắt Cố Tuyết Y mới hiện vẻ đau thương, khóe miệng cười như không cười, thoạt nhìn hơn phân nửa là sự châm chọc.

Sẽ cao hứng vì cô ư?

Vì một người đàn ông không xứng đáng mà rời bỏ cô, cô thật sự không nghĩ tới mẹ cô sẽ cao hứng vì cô.

Trước kia vì để Cố Minh Hải để ý, khi nào nói chuyện cũng lấy Cố Minh Hải làm trung tâm, ngay cả con gái cô đây cũng không thể thay đổi được bà.

Nếu như thay đổi được tính cách của bà, nói không chừng mẹ cô sẽ không phải chết, đáng tiếc là cô không có năng lực đó.

Tính thích trốn tránh lại hơi nhu nhược, những điều này là có di truyền, vì thế nên cô mới trốn tránh mười năm, bây giờ cô đã tỉnh táo lại, phải làm những chuyện mà cô nên làm.

Về tới nơi, Cố Tuyết Y nhẹ nhàng bước vào phòng, trên giường đã trống trơn, chăn mền đều đã gấp gọn.

Cô nghe tiếng nước chảy từ trong phòng tắm truyền ra, không tới một lúc sau, Bách Lý Hàn Tôn mở cửa phòng tắm đi ra.

Anh đã thay quần áo hàng hiệu may thủ công, cầm cao ngạo đẹp mắt như quý tộc châu Âu, thân hình cao lớn tản ra khí chất ưu nhã và kiêu căng.

Anh chống lại tầm mắt cô, khoe miệng cười đẹp đẽ, đi về phía cô, “Anh dậy mà không thấy em, anh nghĩ hay là em đi viết tiểu thuyết.” Anh kéo cô vào ngực mình.

Hương hoa hồng nhàn nhạt thấm vào tim gan anh, tựa như café nâng cao tinh thần, khiến anh rất đổi lưu luyến không thôi.

Bây giờ anh càng ngày càng yêu cô, bất kể là ngủ hay là công việc, chỉ cần trong bầu không khí có mùi hương thuộc về cô anh sẽ cảm thấy vô cùng yên lòng thoải mái thả lỏng.

Cố Tuyết Y thấy anh cọ cọ gáy cô, cười dịu dàng, thân thể cô từ giật mình đến dần dần quen thuộc mùi thơm của cơ thể anh rồi đến thích nằm trong ngực anh, tựa như vĩnh viễn không cần nghĩ tới chuyện gì hết, chỉ cần cảm nhận sự yêu thương che chở của anh đối với cô là được.

Thời gian trôi qua quá hạnh phúc, có khi cô hoảng hốt nghĩ có phải mình nằm mơ hay không, nếu tỉnh lại thì làm sao bây giờ?

Cô không muốn mất anh.

Ngón tay nắm chặt tây trang cao quý của anh, càng lúc càng chặt, Bách Lý Hàn Tôn phát hiện góc áo bị xiết chặt, anh không cần nhìn, vừa liếc mắt là biết cô đang nghĩ tới điều gì.

Anh nhẹ nhàng mở gáy cô, vừa hôn vừa như cho cô một liều thuốc an thần, từ từ bình ổn sự sợ hãi trong lòng cô.

Cô hít sâu một hơi, “Em không viết tiểu thuyết, em đi tìm dì, bọn em lên chỗ Cố Lệ Tình.”

“Không có việc tới đó làm gì?” Bách Lý Hàn Tôn đứng thẳng lưng, lưu luyến không muốn rời cổ cô, đôi mắt màu mực nhìn cô, đáy mắt tràn đầy sự lo lắng, “Anh không thích em và Cố Lệ Tình thân mật quá, ngộ nhỡ cô ta làm bị thương thì người đau lòng sẽ là anh, từ giờ về sau cách xa cô ta một chút, nếu không khi gặp Cố Lệ Tình thì bảo Tiểu Vi đi cùng em.”

Cô chậm rãi ngược mắt nhìn anh, khóe miệng cười ngọt ngào hạnh phúc không che dấu, “Từ giờ em sẽ chú ý, anh đừng lo cho em, hơn nữa hiện tại người nên khóc là Cố Lệ Tình chứ không phải em.”

Bách Lý Hàn Tôn mờ mịt nhìn cô, tựa như không hiểu rõ ý cô.

“Cố Lệ Tình chọc dì mất hứng, dì muốn cắt tóc Cố Lệ Tình.” Sau đó cô kể chuyện xảy ra cho anh nghe.

Ánh mặt trời buổi sáng chiếu khắp mặt đất, khắp nơi đều sáng bừng.

Ngón tay anh dịu dàng vuốt ve gò má cô, gò má non mịn như da em bé, “Chỉ cần em vui vẻ, hậu quả về bất cứ chuyện gì anh đều gánh hết.”

Cố Tuyết Y nhìn anh, đôi mắt màu hổ phách xán lạn sáng lấp lánh như kim cương, qua một lúc lại âm đạm, khóe miệng cười nặng nề, trên mặt hơi nặng trĩu.

“Em sao vậy hả? Có phải khó chịu ở đâu không?” Bách Lý Hàn Tôn lo lắng sờ lên trán cô.

“Em không sao.” Cô khẽ lắc đầu.

“VẬY em...”

“Xin lỗi!” Cô đột nhiên cắt ngang lời anh.

Bách Lý Hàn Tôn hoang mang nhìn cô, “Tại sao phải nói xin lỗi với anh?”

“Em lợi dụng anh, xin lỗi, em....” Cô không nên lợi dụng tình yêu của anh để đòi hỏi gì hết, cô không nên có suy nghĩ lợi dụng anh, cô không nên lợi dụng người yêu của cô, cô không nên.....

Bách Lý Hàn Tôn nhìn cô cười, ngón tay sờ má cô, “Em không lợi dụng anh, là anh cam tâm tình nguyện cho em làm như vậy, cứng chiều em là trách nhiệm cả đời này của anh, hơn nữa, từ khi chúng ta ở chung anh đã có suy nghĩ như vậy.” Cho nên giữa họ không thể nói là quan hệ lợi dụng.

Anh biết cô muốn báo thù, không muốn anh nhúng tay giúp cô.

“Em biết anh sẽ dùng phương pháp như vậy để chứng minh tình yêu với em, em nghĩ như vậy có lẽ em sẽ báo thù sớm hơn chút, em lại càng nghĩ tới bọn họ đối xử với mẹ em như vậy.....”

“Anh hoàn toàn không trách em, em cũng đừng tự trách mình, từ khi nghe em kể chuyện, thì anh đã biết em muốn nhân cơ hội này báo thù Cố Minh Hải.” Đồ của anh chính là đồ của cô, còn đồ của cô vẫn là đồ của cô, cô muốn gì anh đều dâng tới trước mặt cô, kể cả là cả gia tộc Bách Lý.

“Hàn Tôn, anh chiều em như vậy là muốn sau này em không thể rời khỏi anh hả?” Từng giọt nước mắt như pha lê rơi xuống gò má cô.

Khóe miệng anh cười cứng chiều, đưa tay ôm cô vào lòng, “Anh chính là muốn cứng chiều em đến nỗi khiến em không thể rời khỏi anh được.”

“Anh xấu quá!” Cô dờ khóc dờ cười, hờn đỗi đánh vào ngực anh.

Bách Lý Hàn Tôn âm thầm hít một hơi thật sâu, tựa như băng kết sâu trong lòng đã được giải phóng.

Lúc ấy anh còn đang nghĩ chừng nào thì cô nói hết tâm sự trong lòng cô cho anh nghe, tất cả chuyện của cô đều do anh xử lý, cô chỉ cần ở yên trong ngực anh là được.

“Chờ lát nữa Cố Minh Hải tới, một mình em đối phó ông ta được không? Nếu không được thì anh ở lại với em.” Anh khế đẩy cô ra, hỏi.

“Không sao, anh đi làm đi! Một mình em thừa sức đối phó, hơn nữa mấy người bên dì cũng ở đây.”

“Ừ!” Đôi mắt tĩnh mịch lộ ra vẻ dịu dàng, “Anh không nỡ để em ở nhà một mình, sao bây giờ? Anh rất muốn kéo em cùng tới công ty.”

“Chờ em xử lý xong chuyện thì chúng ta cùng tới công ty.” Cô kiễng chân lên hôn má anh một cái, “Trưa em chờ anh ăn cơm.”

Bách Lý Hàn Tôn nhíu mày, tỏ vẻ không hài lòng khi cô hôn má anh, “Hôn thêm một cái rồi anh đi làm.” Ngón tay chỉ vào môi anh.

“Em.....” Bách Lý Hàn Tôn không để ý cô do dự, đưa tay kéo eo cô qua, thân thể hai người dán chặt vào nhau, tim hai người đều đập vang như trống.

Mắt thấy làn môi quyến rũ càng lúc càng gần.....

Ánh mặt trời sáng rực xuyên qua cửa kính vẩy vào phòng, họ đứng bên cạnh cửa sổ, giờ phút này trên người họ như được độ thêm một tầng sáng, dưới ánh sáng, hai người hôn nhau...

Trong thoáng chốc, tất cả sự vật nhân gian đều yên tĩnh, họ như một bức tranh mỹ lệ, trong suốt và thiêng liêng.

20 phút sau.

Vương Tiểu Vi đã chuẩn bị xong bữa sáng, đợi và đợi, mắt thấy thiếu chủ sắp trễ giờ làm, cô mới thấy hai người Cố Tuyết Y và Bách Lý Hàn Tôn tay trong tay đi ra khỏi phòng.

Khi tầm mắt cô rơi vào làn môi sưng đỏ của Cố Tuyết Y, cô lập tức hiểu vì sao thiếu chủ lại trễ giờ, thì ra là....

Cố Tuyết Y phát hiện tầm mắt Vương Tiểu Vi cứ đặt trên môi cô, khuôn mặt trắng noãn đột nhiên đỏ bừng, đôi môi màu hồng phách hiện vẻ lúng túng.

Quyển 4 - Chương 9

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn Lê Quý Đôn

Dường như Bách Lý Hàn Tôn cũng phát hiện ra, đôi mắt anh lạnh nhạt nhìn Vương Tiểu Vi, cô cảm giác người lạnh run thì biết ánh mắt này là của ai, vội vàng chuyển tầm mắt không dám nhìn Cố Tuyết Y nữa. LQĐ

Như những ngày trước, ăn cơm xong Cố Tuyết Y tiễn anh ra cửa, nhìn anh lên xe cô vẫy tay bye bye anh, xe chậm rãi chạy đi, đến khi không nhìn thấy xe cô mới chậm rãi xoay người đi vào.

Cánh hoa đào mỏng manh như bông tuyết rơi xuống, hương thơm bay khắp không trung, giờ phút này cô thấy mình rất đổi hạnh phúc.

Đột nhiên sau lưng truyền tới tiếng bước chân, Cố Tuyết Y giật mình dừng bước, gió thổi tới tóc cô bay lất phất, đẹp như thác nước.

Cô xoay người nhìn lại, khi tầm mắt thấy Bùi Khê Minh thì hoang mang, cô không rõ vì sao Bùi Khê Minh lại xuất hiện ở đây, cô không đoán ra.

“Chúng ta nói chuyện đi!” Bùi Khê Minh đi qua, khuôn mặt đẹp trai bây giờ tiều tụy, đáy mắt chua xót không thể che dấu, khi anh thấy cô cười vô cùng hạnh phúc tiễn Bách Lý Hàn Tôn đi làm, trái tim anh như bị dao đâm.

Rõ ràng hình ảnh như vậy anh luôn theo đuổi nhưng lại bị Bách Lý Hàn Tôn chiếm được.

Cố Tuyết Y bình tĩnh nhìn anh, đột nhiên than nhẹ, “Được rồi!”

Hai người đi vào tiểu khu, phong cảnh như tranh vẽ, những đóa hoa rực rỡ so sánh với anh, tự thấy ngại ngùng rũ xuống, lướt qua đường đá nhỏ, hai người vào trong chòi nghỉ chân.

Bùi Khê Minh dựa vào cột gỗ, nhìn đủ loại cá bơi qua bơi lại trong hồ nước.

Thời gian trôi qua một lúc, Cố Tuyết Y nhìn anh càng không đoán ra trong lòng anh đang nghĩ gì, vẻ mặt lạnh nhạt.

Ngay khi cô muốn mở miệng hỏi anh thì Bùi Khê Minh lên tiếng, “Giữa chúng ta thật sự đã trở thành quá khứ?” Trong giọng nói nồng đậm đau khổ.

“Lần trước chúng ta đã nói vô cùng rõ ràng, giữa chúng ta là không thể nào, trước kia không thể, bây giờ không thể, tương lai càng không thể.”

“Em cứ như vậy tổn thương anh hết lần này đến lần khác sao? Mười năm trước em rời đi cũng như thế, bây giờ cũng như thế.” Buông tha để cô rời đi, anh tiếc nuối đến tận bây giờ, hiện tại còn mất luôn cả cô.

Đôi mắt Cố Tuyết Y khẽ rũ xuống, “Rất nhiều chuyện bây giờ em không muốn nói rõ ra, như vậy sẽ tổn thương tình bạn giữa chúng ta.”

“Tình bạn?” Khóe miệng anh cười lạnh, ánh mắt lạnh lùng giấu cợt, trước đó không lâu anh là chồng chưa cưới của cô, bây giờ lại thành bạn bè của cô.

“Rất cuộc mười năm trước xảy ra chuyện gì em cũng đã nhớ ra, em nhớ trước đó từng gặp anh.” Cố Tuyết Y chậm rãi nâng mắt lên, nhìn thẳng vào anh, “Hơn nữa còn không chỉ một lần.”

Thời điểm đó cô và Hàn Tôn cùng nhau chơi đùa cả ngày, lần nào cũng cảm thấy khác thường, cô cho rằng đó là ảo giác của mình, về sau có một lần cô nhìn thấy anh, có điều anh không phát hiện cô đang nhìn anh.

Đằng sau tất cả những cái nhìn chăm chăm, cô biết đó là anh.

Bùi Khê Minh kinh ngạc nhìn cô, nhất thời quên cả hô hấp, trái tim không khống chế được đập loạn xạ.

Một lúc lâu sau, “Em khôi phục trí nhớ lúc nào?”

Cuối cùng cảnh trong mơ cũng bị phá vỡ, anh không khỏi chẳng muốn tỉnh lại, anh không nở tỉnh thì làm sao bây giờ?

“Tỉnh lại sau chuyện bị bắt cóc thì em nhớ lại hết những chuyện xảy ra trước kia, kể cả lúc em bị mất trí nhớ thì anh đột nhiên xuất hiện bên cạnh em.”

“Em đang nghi ngờ anh tiếp cận em là có mục đích?” Trong lời nói mơ hồ của cô nghe ra chút manh mối.

“Em không biết.” Trong nháy mắt mặt Cố Tuyết Y lạnh lẽo, đôi mắt phẳng lặng như bầu trời xanh giống hồ nước đóng băng, bây giờ hạng người gì cũng có, vì đạt được mục đích nên che dấu tất cả, càng là người che dấu kỹ thì càng đáng sợ.

“Rõ ràng em không tin anh.” Ánh mắt Bùi Khê Minh đau đớn nhìn cô,

tay khẽ run rẩy đặt lên ngực anh, ánh mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt tinh xảo nhưng lại làm anh đau lòng, thoáng chốc nặng nề nói, “Dù nói thế nào thì chúng ta cũng chung đụng quãng thời gian hơn 7 năm, chẳng lẽ anh không cách nào làm em tin sao? Nếu anh thật sự có mục đích tổn thương em thì mười năm trước anh đã không cho em rời đi, lúc đó em yếu ớt như vậy, nếu tổn thương em thì đơn giản biết bao, nhưng anh không có.” Cho nên cô nói không tin là không tin, cô vĩnh viễn không biết lúc cô nói không tin thì đã đâm thêm một đao vào trái tim đang bị thương của anh.

“Vậy anh đột nhiên xuất hiện, rốt cuộc là vì cái gì?” Ánh mắt Cố Tuyết Y không chạm vào anh, nhưng lạnh lùng hỏi.

“Nếu như anh nói lý do là do anh yêu em, như vậy có đủ không?” Bùi Khê Minh hít sâu một hơi cố giảm bớt đau nhức ở tim.

“Nhưng em nhớ ánh mắt anh nhìn Hàn Tôn là ghen ghét....”

“Anh yêu em, nhìn thấy Bách Lý Hàn Tôn ở cùng em chẳng lẽ anh không nên ghen ghét căm thù sao?” Khuôn mặt yêu mị của anh không kiềm chế được.

Dường như một tiếng “Anh yêu em” này vang vọng trong chòi nghỉ chân yên tĩnh, những đóa hoa và lá vàng như bị kinh động, rơi lá tả xuống mặt đất.

Cố Tuyết Y giật mình, sắc mặt nặng nề, đôi mắt thâm sâu, không ai biết cô đang nghĩ gì.

“Nhìn cô gái mình thích đang trong ngực người khác, tư vị này chắc Bách Lý Hàn Tôn rõ ràng hơn anh.” Anh chỉ nói cô là vợ chưa cưới của anh mà Bách Lý Hàn Tôn đã biểu hiện ghen ghét điên cuồng, vậy còn anh, nhìn cô cười với Bách Lý Hàn Tôn 7 năm trời, anh ghen

ghét 7 năm, cả ngày lẫn đêm anh đều nghĩ đến hình ảnh cô cười trong ngực Bách Lý Hàn Tôn thế nào.

Bùi Khê Minh nhìn cô, trong mắt như đang nhớ lại quá khứ, nhìn lại quá khứ của cô.

Anh không thể nào quên khuôn mặt cô lúc đó xán lạn như hoa, làm ấm trái tim cô đơn của anh, đáng tiếc cô không thuộc về anh.

Lòng ngực Cố Tuyết Y hơi nhấp nhô, “Em mặc kệ vì lý do gì anh xuất hiện trước mặt em, em cũng mặc kệ vì sao anh đột nhiên xuất hiện trước mặt em khi em mất trí nhớ vào 17 năm trước, nhưng em tuyệt đối không cho phép anh tổn thương người bên cạnh em, anh ấy lại càng không thể.”

Bùi Khê Minh cười khổ, lần này tất cả đều kết thúc thật rồi, cô khôi phục trí nhớ chấm dứt tất cả của anh, lúc này không tới lượt anh không buông tay nữa.

“Những năm này anh rất tốt với em, em cũng sẽ nhớ mãi, hi vọng sau này chúng ta gặp mặt vẫn là bạn tốt.” Cố Tuyết Y duỗi tay ra bắt tay.

Bùi Khê Minh nhìn qua, hơi hoảng hốt, hình ảnh này vô cùng quen thuộc.

Lúc ấy anh tới bệnh viện thăm cô, nhìn cô giống như công chúa nằm trên giường bệnh, anh không kiềm chế nỗi khát vọng trong lòng, anh vào trong phòng bệnh, nhìn cô tay không nhịn được đưa ra sờ lên mặt cô, đột nhiên cô mở mắt tỉnh lại, câu nói đầu tiên là hỏi anh là ai, khoảnh khắc đó tim anh đập đến tê dại, cảm giác đó đến tận bây giờ anh vẫn nhớ như in.

Sau đó anh nói tên mình, cô liền duỗi tay ra bắt tay anh hệt như bây giờ.

Thấy cô cười ngây thơ đơn thuần, anh như bị mê hoặc, chậm rãi vươn tay cầm lấy, giữa họ chân chính xuất hiện cùng nhau là bắt đầu từ khoảnh khắc đó, về sau bác sĩ nói cô mất trí nhớ, anh ở bên cạnh cô, trong lòng luôn lén lút vui sướng, rốt cuộc anh có cơ hội tới gần cô.

Nhưng chẳng qua bây giờ họ....

Nhìn ngón tay thon dài trắng nõn của cô, anh không muốn đưa tay ra, nhưng nếu không đưa tay ra cầm lấy tay cô thì họ ngay cả chút xíu cơ hội cùng xuất hiện cũng không có.

Nên làm thế nào bây giờ?

Tay chạm gió lúc lâu, Cố Tuyết Y nhìn anh, chậm rãi thu tay về, “Có một số việc đã khiến anh vất vả, nếu như từ này về sau cần em giúp gì cứ nói thẳng, không còn chuyện gì nữa thì em về trước, anh phải tự bảo trọng.”

Khoảnh khắc cô xoay người, Bùi Khê Minh khẽ cười, cười vui vẻ, đôi mắt như mã não sáng ngời nhìn bóng lưng cô. Cô vẫn còn quan tâm anh, nếu không cũng chẳng kêu anh phải bảo trọng, có lẽ như vậy cũng tốt, anh không thể đứng cạnh cô, vậy thì anh sẽ như kỵ sĩ của cô, lặng lẽ bảo vệ cô!

Anh bước theo cô đi tới vượt qua cô, Cố Tuyết Y giật mình nhìn anh, không phải họ đã nói xong chuyện rồi ư?

“Chuyện bắt cóc không đơn giản, anh lần theo manh mối điều tra tới nhưng không thể bắt được kẻ đứng sau lưng là ai, hẳn là Bách Lý

Hàn Tôn cũng chưa điều tra ra là ai làm, em phải cẩn thận một chút.”

Cố Tuyết Y lặng lẽ chau mày, sắc mặt cứng lại, nếu không phải Khê Minh nhắc tới chuyện này thì quả thực cô cho rằng Hàn Tôn đã điều tra được là ai, không ngờ lại chẳng điều tra ra, xem ra tên “Quý” này che dấu vô cùng bí mật.

Nhưng khóe miệng cô cong lên châm chọc.

Đôi mắt nhìn Bùi Khê Minh đã khôi phục vẻ lạnh nhạt, “Cảm ơn anh, em sẽ cẩn thận.”

Vừa bước vào cửa, Cố Tuyết Y nghe Vương Tiểu Vi nói có người muốn gặp cô, nói là ba cô.

Vương Tiểu Vi chỉ vào Cố Minh Hải trong phòng khách, lúc này cô không tìm được Cố Tuyết Y nên mới mời Cố Minh Hải vào trong nhà.

Cố Tuyết Y lạnh nhạt gật đầu, “Tôi biết rồi, em vào trước đi!”

Lúc Vương Tiểu Vi rời đi chợt nhớ ra, “Tiểu thư, vừa rồi ngài đi đâu? Em tìm dưới lầu mà không thấy ngài, em còn tưởng ngài đi làm cùng thiếu chủ.”

“Tôi chỉ đi ra ngoài một lúc, em đừng lo cho tôi.” Cố Tuyết Y cười nói đùa, “Em mà cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày em sẽ biến thành bà già dài dòng.”

“Tiểu thư!” Vương Tiểu Vi làm bộ u oán nhìn cô, “Em đây là đang quan tâm ngài, nếu chuyện này để thiếu chủ biết thì không thể không lờm nguýt em.”

“Em yên tâm!” Cố Tuyết Y nhìn cô, “Có tôi ở đây em sẽ không sao, cứ đi làm việc của em đi!”

“Dạ!”

Cố Tuyết Y chậm rãi đi về phía phòng khách, ưu nhã ngồi đối diện Cố Minh Hải.

Thời gian lâu không gặp, hình tượng ông ta vẫn yếu đuối thư sinh như trước, dường như năm tháng không lưu lại dấu vết gì trên mặt ông ta.

Cố Minh Hải thấy cô nở nụ cười yếu ớt, có cảm giác xa cách lạnh nhạt, nhưng cô biết đây là ông ta đang đóng kịch.

“Lệ Tình nó ở đâu? Sao nó không ở chỗ con?” Cố Minh Hải nhíu mày, nhìn bốn phía xung quanh nơi cô ở, “Còn nữa, vừa rồi người giúp việc của con có thái độ thật sự không tốt.”

Thói quen ông chủ trong nhà, sao ông ta chịu được sự thờ ơ của Tiểu Vi.

Cố Tuyết Y cũng biết Tiểu Vi đang bảo vệ mình, Tiểu Vi biết Cố Minh Hải là ba của Cố Lệ Tình, dạy dỗ ra một cô gái như Cố Lệ Tình, nghĩ người làm ba cũng không khá hơn chút nào.

Những thứ này cô không cần nghe Cố Minh Hải nói, cô chỉ nhìn khay trà trên bàn thủy tinh chưa được pha là biết.

Hết chương 9

Quyển 4 - Chương 10

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Có lẽ Tiểu Vi cảm thấy châm trà cho loại người này là một loại sỉ nhục. LQĐ

“Người giúp việc không do tôi định đoạt.” Cố Tuyết Y lạnh nhạt nói, không quan hệ gì tới ông ta.

Trên mặt Cố Minh Hải lộ vài phần xấu hổ, giả vờ ho khan vài tiếng, ánh mắt hơi mất tự nhiên, “Lệ Tình đâu? Ba muốn gặp nó.” Bọn họ đã mười năm không gặp, ông ta biết không thể vừa gặp mặt đã mở miệng nói vào chuyện chính, mà cần phải nhắc tới người bên cạnh, còn người đó nhất định phải là người ông ta và Cố Tuyết Y cùng quen biết, đó chính là Cố Lệ Tình, dù nói thế nào thì Lệ Tình cũng là em gái Tuyết Y, hơn nữa Tuyết Y đã giữ người ở lại, như vậy thể hiện còn có chút tình cảm,.

“Cô ta?” Khóe miệng Cố Tuyết Y châm chọc, “Tôi vốn nghĩ rằng ông sẽ không muốn nhìn thấy bộ dạng nó bây giờ chứ.” Cố Lệ Tình đã bị hủy hoại chẳng khác nào là quân cờ mất giá trị dụng, cô không biết Cố Minh Hải vẫn còn quan tâm tới Cố Lệ Tình.

“Có ý gì?” Cố Minh Hải kinh ngạc nhìn cô, mày nhíu chặt, “Có phải con làm gì với Lệ Tình rồi không?” Giọng điệu chất vấn hỏi.

“Rốt cuộc ông thật sự quan tâm Cố Lệ Tình? Hay cảm thấy cô ta còn có giá trị lợi dụng?” Nhìn thấy Cố Minh Hải vì Cố Lệ Tình mà chất vấn cô thì..... Cố Tuyết Y cười lạnh, trong mắt châm chọc không nói nên

lời.

“Ba không hiểu con đang nói gì.” Cố Minh Hải hoảng hốt phát hiện giọng điệu mình khi nói chuyện liền che dấu suy nghĩ trong đầu, chuyển mắt đi không dám nhìn Cố Tuyết Y. Vì ông ta có cảm giác bị cô nhìn thấu, cảm giác này gián tiếp khiến ông ta không thể khống chế biểu hiện nội tâm và hành động ra ngoài.

Ông ta quen khống chế tất cả những gì thuộc về mình, ông ta không thích cảm giác mình không khống chế được.

“Ông là người thông minh sao lại không hiểu tôi đang nói gì.” Cố Tuyết Y đưa mắt nhìn ông ta, đồng tử cô tĩnh mịch như dòng nước, trong trẻo nhưng lạnh lùng, càng cao quý lạnh nhạt không nói ra lời.

Sắc mặt Cố Minh Hải giật mình, sau đó ông ta chậm rãi quay đầu nhìn cô, đáy mắt cẩn thận quan sát con gái mười năm không gặp.

Ông ta không quên Liễu Mỹ Ngọc nhảy lầu, cô gào thét với ông ta.

“Đều tại ông, nếu như không phải ông thì mẹ tôi không chết, nếu như không phải ông lạc lối ly hôn với bà, bà sẽ không mất cân bằng tinh thần phải vào bệnh viện tâm thần, bà càng không trốn về nhà nhảy lầu tự sát, đều là do ông, cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho ông.”

Dường như Cố Tuyết Y cũng đang nhớ lại từng màn xảy ra ngày xưa.

“Các người vẫn ở nhà cũ đó mà chẳng lẽ không thấy lạnh người à? Chẳng lẽ các người không sợ nửa đêm mẹ tôi về tìm các người à?” Cô biết vì sao mẹ cô muốn về nhà rồi mới tự sát, bà đúng là một người phụ nữ khờ khạo, cho rằng chết trong nhà thì vĩnh viễn bà

không rời khỏi nhà đó, thật sự là một suy nghĩ vô cùng ngốc nghếch.

Chỉ đáng tiếc chưa tới vài ngày Cố Minh Hải đã cưới Lê Tuệ Quyên, đối với bọn họ bà là quá khứ, bọn họ chẳng thèm nhớ tới bà.

Mẹ cô đúng là một phụ nữ đáng thương.

Ánh mắt Cố Minh Hải lập tức xa cách nhìn chăm chăm Cố Tuyết Y, tựa như ông ta ghét nhắc tới Liễu Mỹ Ngọc.

“Suy cho cùng các người đều có lỗi với bà.” Cố Tuyết Y lạnh nhạt chống lại tầm mắt ông ta, “Chẳng lẽ tôi nói không đúng à? Hay là tôi nói chưa đủ?”

“Những chuyện đó đều đã qua, bọn ta không muốn thấy Mỹ Ngọc chết....” Cô cũng dừng động một tý lại nhắc tới bà ta.

“Nếu như không muốn nhìn thấy kết cục như vậy thì ông đã không ly hôn với mẹ tôi.” Đôi mắt màu hổ phách của Cố Tuyết Y tràn đầy căm hận nhìn Cố Minh Hải, “Năm nay Cố Lệ Tình bao nhiêu tuổi? 26 tuổi rồi, hơn nữa mang thai là gần một năm, ông đã sớm phản bội mẹ tôi, ông đã có thể nhịn nhiều năm như vậy, tại sao không thể nhịn nữa? Dù sao bà ấy cũng một mắt nhắm một mắt mở, cho dù ông có những người phụ nữ khác bên ngoài thì bà cũng giả vờ không biết, vì sao ông muốn ép bà chết? Bà tốt với ông như vậy, bà chết, chẳng lẽ ông không cảm thấy lương tâm không than thán chút nào sao?”

Cố Minh Hải im lặng, Mỹ Ngọc tốt với ông ta sao ông ta không biết chứ, nhưng ông ta vốn không yêu bà, ông ta yêu Tuệ Quyên, năm đó vì không muốn uất ức Tuệ Quyên và Lệ Tình nên mới ly hôn với Mỹ Ngọc, chuyện xảy ra sau đó ông ta không đoán được.

“Những gì hôm nay ông có đều do bà đưa cho ông, ông lại đối xử với

bà như vậy.” Cố Tuyết Y châm chọc cười lạnh, sau đó đột nhiên cười lạnh mấy tiếng, cuối cùng ngưng cười, lạnh lùng nhìn Cố Minh Hải, “Nếu như không có bà ấy thì ông vốn chẳng mặc nổi một bộ đồ hàng hiệu, ông vẫn chỉ là một người rửa chén đĩa trong nhà hàng Tây, vì bà nên ông mới có cơ hội trở thành tổng giám đốc tập đoàn Cố thị.”

Trước kia cô đã từng nghe dì nói mẹ cô vì Cố Minh Hải mà nguyện ý chuyển hết cổ phiếu trên tay bà cho Cố Minh Hải, để Cố Minh Hải có cơ hội trúng chức vụ tổng giám đốc, lúc bấy giờ tập đoàn Cố thị không phải tên là Cố thị, sau khi Cố Minh Hải trở thành tổng giám đốc mới đổi tên.

“Câm miệng!” Cố Minh Hải trừng mắt liếc cô, “Nói thế nào thì tôi vẫn là ba cô, cô phải tôn trọng tôi.” Chuyện quá khứ ông ta không muốn người khác nhắc tới, nhất là Cố Tuyết Y, con gái của Liễu Mỹ Ngọc.

Lúc ông ta ở đỉnh cao chuyện đầu tiên chính là xóa đi quá khứ của ông ta, ngoài mấy cổ đông biết rõ chuyện quá khứ của ông ta thì mấy nhân viên kỳ cựu đều bị ông ta đuổi việc, chính là vì không muốn để người khác nói ông ta một tên gã đàn ông phải dựa vào phụ nữ mới thăng tiến được.

Bây giờ Cố Tuyết Y lại nhắc tới việc này, đây chính là tát ông ta một cái, tự ái của ông ta bị tổn thương.

Ngón tay trên ghế sofa nhanh chóng xiết chặt.

“Tôn trọng ông? Vậy xin hỏi ông có từng tôn trọng người phụ nữ đáng thương kia không?” Cố Tuyết Y lạnh lùng nhìn ông ta, châm chọc phẫn bác Cố Minh Hải.

Từ sau khi người mẹ đáng thương mất, cô đã không còn xem Cố Minh Hải là ba mình nữa, đối với cô ông ta chẳng qua chỉ là một

người xa lạ, thậm chí có khi còn cảm thấy máu chảy trên người mình thuộc về ông ta thì thấy nó dơ bẩn.

“Ông đã sớm mất tư cách nói với tôi mấy lời này, với tôi mà nói ngoài người mẹ đáng thương kia là người thân của tôi thì bất cứ kẻ nào trong nhà họ Cố đều không phải người thân của tôi, bởi vì các người ngay cả tư cách xách giày cho mẹ tôi cũng không có.”

“Không có tư cách? Hừ! Cô chẳng qua là trèo cao vớ được thiếu chủ Bách Lý, nếu không có thiếu chủ Bách Lý thì cô sẽ dám nói như vậy sao?” Trong mắt Cố Minh Hải đầy lửa giận, bây giờ ông ta đã sớm không còn yếu ớt như bề ngoài nữa rồi, tức giận từ trên ghế sofa đứng lên, trừng mắt nhìn cô, có cảm giác như muốn tiến lên bóp chết cô.

“Tôi có gì không dám, dù không ở cùng Hàn Tôn tôi vẫn dám nói chuyện như vậy với ông.” Cầm kiêu căng, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống Cố Minh Hải, “Tôi còn muốn nói cho ông biết, tập đoàn Cố thi tôi sẽ đích thân đoạt lại, đây cũng là nguyên nhân tôi khiến Cô Lệ Tình kêu ông tới, sao? Tôi tặng ông câu nói đủ kinh hãi chưa!”

Cố Minh Hải giật mình nhìn cô, “Khó trách tôi cảm thấy chuyện khác thường, thì ra là cô cố ý để Lệ Tình chuyển lời tới tôi, để tôi chạy tới đây.” Chính là vì để đối phó với ông ta.

“Chính ông cũng không đúng mà! Lại cam lòng để con gái bảo bối của mình tới làm mồi.” Cố Tuyết Y cười lạnh, “Nhưng ngại quá, tôi không cẩn thận nói rõ mục đích của ông cho cô ta nghe, đáng tiếc cô ta ngu ngốc không được thông minh như ông, lại nghi ngờ tôi... Sao bây giờ nhỉ? Hiện tại con gái bảo bối của ông bị tôi giày vò đến người không ra người rồi, ông muốn làm thế nào? Là muốn buông tha tập đoàn Cố thị? Hay là muốn buông tha con gái bảo bối của ông? Bây giờ cho ông chọn, nhưng tôi không kiên nhẫn lắm chờ ông bình tâm

lại đâu.” Nói xong lời cuối, ánh mắt hung ác toan tính nhìn Cố Minh Hải.

“Nói thế nào đi nữa thì nó cũng là em gái cô.” Cố Minh Hải trừng mắt nhìn cô chăm chăm, trong lòng vô cùng hỗn loạn.

Đối với ông ta con gái rất quan trọng nhưng công ty còn quan trọng hơn, ông ta muốn có cả hai, cho nên bây giờ bây giờ đánh bài tình thân với Cố Tuyết Y, đáng tiếc.....

“Các người quả nhiên là ba con, ngay cả cách nói chuyện cũng giống nhau như đúc, thật sự rất buồn cười.” Trong mắt tất cả đều là châm chọc, giờ phút này nhìn cô như Satan từ địa ngục tới báo thù. “Người phụ nữ đáng thương kia chỉ sinh có một mình tôi cho nên tôi không có em gái, tôi hoàn toàn không mềm lòng với Cố Lệ Tình đâu, ông cũng không cần nói chuyện ngày xưa ông tốt với tôi thế nào, nếu không tôi thật sự sẽ nôn hết đồ tối qua ăn ra mất.”

Ông ta đang nghĩ gì sao cô lại không biết, thậm chí nghĩ cô trọng tình người, nhưng dường như bọn họ đã quên cô chỉ coi trọng tình cảm với những người tốt với cô, mà quên mất rằng cô là người có thù tất báo, hơn nữa còn trả lại gấp mười lần kia,,, ông ta nghĩ cô quá đơn thuần.

“Đủ rồi, tôi muốn gặp Lệ Tình.” Cố Minh Hải phẫn nộ lên tiếng ngăn cản cô.

“Đây là ông muốn buông tha công ty sao?” Cố Tuyết Y làm ra vẻ kinh ngạc nhìn ông ta, tận sâu trong lòng cô đang châm chọc, muốn chơi chữ cùng cô thì còn non lắm, cô chính là tác giả viết tiểu thuyết, là người cực kỳ nhạy cảm với chữ nghĩa.

Cố Minh Hải cố gắng chịu đựng lửa giận, nhưng gương mặt vẫn hơi

vận vẹo, ông ta cho rằng cô nghe lời này sẽ vô cùng cao hứng không hỏi thêm gì nữa, không nghĩ rằng cô chết cũng không tha.

“Thật ra ông còn một lựa chọn nữa, ông không cần chọn con gái hay công ty, có điều thời gian gần đây hình như ông có đầu tư rất nhiều tiền vào một hạng mục nào đó, nghe nói thời gian này vốn xoay vòng không đủ, sắp tới đại hội cổ đông, nếu đám cổ đông nhìn vào sổ sách, ông nói vị trí tổng giám đốc có giữ được không?”

Cố Minh Hải há mồm muốn nói chuyện lại bị cô cắt ngang, “Tôi còn nghe nói ông mang cổ phiếu ra thế chấp cho ngân hàng, nếu tôi nói Hàn Tôn gây chút áp lực với ngân hàng, vậy ông nói cổ phiếu này có rơi vào tay tôi hay không nhỉ?” Mối hồng cười lạnh lùng, ra vẻ giật mình nhìn Cố Minh Hải, trong mắt giả vờ kinh ngạc, “Vậy không phải ông chẳng còn gì nữa? Như thế ông sẽ bị mấy lão già kia đuổi ra khỏi Cố thị, vậy Cố thị lại phải đổi tên rồi.”

“Mày.....” Cố Minh Hải tức giận lồng ngực đập phập phồng, bây giờ ông ta không còn cách nào khác nữa, giờ Tuyết Y có thiếu chủ Bách Lý làm chỗ dựa, ông ta thì một mình, hiện tại ngân hàng đã bắt đầu ôm thái độ nghi ngờ với ông ta, ông ta thật sự không còn gì cả?

Nếu như sớm biết Cố Tuyết Y sẽ như vậy thì ông ta không bảo Cố Lệ Tình qua bên đây, bây giờ tiền mất tật mang.

Hết chương 10

Quyển 4 - Chương 11

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cố Tuyết Y thản nhiên lạnh lùng đối mặt cùng Cố Minh Hải, giữa hai hàng lông mày thêm vài phần kiêu ngạo lạnh lẽo, “Như vậy mà đã khiến ông không chịu được à? Đừng quên tôi làm với ông còn kém xa những gì ngày xưa ông làm nhiều lắm.” LQĐ

Đôi mắt Cố Minh Hải lóe lên, “Tao đối xử với mày thế nào? Một không đánh mày, hai mày muốn gì tao cho đấy, mày vẫn do tao nuôi lớn, nếu như sớm biết mày nhắn tâm với tao như thế, tao nên bóp chết mày ngay khi vừa sinh ra.”

“Đáng tiếc ông đã không còn cơ hội nữa, tôi không phải ông nuôi lớn mà là người mẹ đáng thương kia nuôi lớn, tiền ông dùng đều của bà ấy.” Cố Tuyết Y lạnh nhạt trần thuật.

Sắc mặt cô thản nhiên tựa như đang thảo luận hôm nay thời tiết đẹp cỡ nào.

Cố Minh Hải trừng mắt nhìn cô, lửa giận trong mắt tràn đầy, “Rốt cuộc mày muốn thế nào? Mày muốn thế nào mới bằng lòng buông tha Lệ Tình và công ty?”

Cô lẳng lặng nhìn Cố Minh Hải, đôi mắt màu hổ phách tĩnh mịch, “Không phải tôi vừa nói sao? Chuyển cổ phiếu tập đoàn Cố thị cho tôi thì tôi sẽ bỏ qua cho ông, bỏ qua một nhà ba người nhà ông.”

“Cố thị là mạng của tao, mày muốn Cố thị thì vô dụng thôi.” Lập tức

trong đầu ông ta hiện lên lời Cố Lệ Tình nói, ánh mắt vội nhìn Cố Tuyết Y, “Không phải trong tay mày đã có một nửa tài sản của thiếu chủ Bách Lý à? Mày cần Cố thị nhỏ bé kia làm gì? Vậy không bằng mày để tao tiếp tục làm tổng giám đốc, từ nay về sau nếu muốn dùng tiền hay thứ gì cứ bảo tao đưa tiền cho mày.”

Cố Tuyết Y lười biếng dựa vào sofa da thật mềm mại, đáy mắt tĩnh mịch tràn đầy giễu cợt, sáng như những vì sao trên bầu trời, “Ông cũng biết tôi có tiền, sau này sao tôi có thể đòi tiền ông? Lần này cho tôi thoải mái như vậy chẳng lẽ ông không cảm thấy hơi ngu xuẩn à?” Bây giờ cô lại càng thấy Cố Minh Hải và Cố Lệ Tình y đúc nhau, ngay cả tính cách cũng rất giống.

Đều là những kẻ tự cao tự đại tự cho là đúng.

Vẻ mặt Cố Minh Hải tức giận tựa như táo bón, trong mắt phẫn nộ và hung ác tăng thêm vài phần, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Cố Tuyết Y, ông ta hận không thể uống máu, ăn thịt Cố Tuyết Y ngay lập tức.

“Được rồi, nên nói cũng đã nói hết, nếu ông không chọn lựa được thì để tôi chọn giúp ông.”

Ánh mắt Cố Minh Hải phòng bị cảnh giác nhìn chằm chằm Cố Tuyết Y, trong lòng đang suy nghĩ rốt cuộc cô muốn làm gì.

Thấy ông ta như thế Cố Tuyết Y cười lạnh, “Ông đừng coi trọng tôi vậy chứ, tôi giúp ông chọn lựa ông nên vui mới phải.” Ngón tay như ngọc ấn điện thoại, lạnh nhạt dặn dò người bên kia dẫn Cố Lệ Tình tới.

Chưa tới một phút, hai nhân viên bảo vệ và Vương Tiểu Vi xuất hiện trong phòng khách, đầu Cố Lệ Tình lúng o, gò má có vài vết thương

sâu đã khô máu, thoát nhìn rất bản như vài ngày không rửa mặt. ả ta vừa thấy Cố Minh Hải liền gào lên khóc thét, theo bản năng chạy về phía Cố Minh Hải, đáng tiếc hai cánh tay ả bị nhân viên bảo vệ giữ chặt như khóa sắt, khiến ả ta không thể nhúc nhích động đậy.

Cố Minh Hải kinh ngạc nhìn mặt ả, đáy mắt đau lòng đồng thời luyến tiếc, vừa vận Cố Tuyết Y nhìn thấy, khóe miệng cười châm chọc càng rõ rệt, cô cũng biết Cố Lệ Tình chỉ là quân cờ của Cố Minh Hải, không biết Lê Tuệ Quyên nhìn thấy con gái yêu như thế này thì sẽ có dáng vẻ gì?

“Ba, ba phải cứu con, hu hu... Ba phải báo thù giúp con, đều là Cố Tuyết Y sai người làm, từ giờ về sau con phải làm sao đây? Huuuu, mặt con đã bị hủy hoại, ba.....” Cố Lệ Tình khóc lóc ngó Cố Minh Hải, tội nghiệp nói.

Mới đầu ả ta tới thành phố D là vì đồng ý với Cố Minh Hải thăm dò Cố Tuyết Y, chờ sau khi về sẽ mua vòng cổ kim cương mà ả ta thích nhất, nếu như sớm biết thế này thì ả tình nguyện không cần vòng kim cương chứ không muốn bị hủy hoại khuôn mặt!

“Sao? Đau lòng à?” Cố Tuyết Y đứng lên chậm rãi đi tới chỗ Cố Lệ Tình, “Bây giờ ni cô tương đối ít, nhưng tôi không ngờ nhà họ Cố lại có một ni cô, hơn nữa còn là một ni cô bị hủy hoại mặt, nếu tin này truyền ra ngoài, ông nói bọn họ sẽ nhìn ông thế nào?” Cô nhìn Cố Minh Hải, trong mắt rất đổi thâm sâu, giống như động đen không thấy đáy. Cô biết Cố Minh Hải rất quan tâm tới sĩ diện, không cho phép người khác nói xấu ông ta nửa câu, lúc này đây cô muốn khiến Cố Minh Hải không tìm được chỗ mà chui vào.

“Ba!” Nước mắt Cố Lệ Tình đột nhiên rơi xuống, khuôn mặt thoát nhìn càng đáng ghét, “Con không muốn làm ni cô, con sẽ không làm ni cô bị hủy khuôn mặt, ba, ba đừng bỏ con nhé!”

Sắc mặt Cố Minh Hải nặng trĩu, đôi mắt nặng dần đều, xem ra bây giờ ông ta thật sự không còn gì nữa.

Sao ông ta có thể là đối thủ của thiếu chủ Bách Lý được, hiện tại chỉ cần Tuyết Y thổi gió bên tai thiếu chủ Bách Lý một tiếng thì ông ta sẽ lập tức biến mất trong giới kinh doanh, Cố Minh Hải ông ta sẽ bị người trong giới dần lãng quên, ông ta muốn một lần nữa trở lại giới kinh doanh hoàn toàn không có khả năng.

Không nhận được câu trả lời của Cố Minh Hải, trong lòng Cố Lệ Tình cuộn cuộn như dòng xoáy, càng lúc càng hoảng sợ, trong đầu ả không ngừng hiện lên mấy lời Cố Tuyết Y nói lúc trước, mặt ả lập tức tái nhợt, cánh tay càng giãy dựa lợi hại, đôi mắt đỏ lên nhìn chằm chằm Cố Tuyết Y mắng mỏ, “Đều tại mày, đều là vì mày, nếu như không phải vì mày thì ba tao không đối xử với tao như vậy, từ trước đến giờ ông rất thương yêu tao, đều vì mày, Cố Tuyết Y mày sẽ chết không yên lành, Cố Tuyết Y tao muốn giết mày, tao muốn đồng quy vu tận với mày.... Mày con tiện nhân này, khó trách mẹ mày lại chết, mày vốn là một tiện nhân không ai muốn.”

Trong mắt Cố Tuyết Y tụ lửa giận trước nay chưa từng có, ngọn lửa đó như thể sẽ đốt cháy chết những ai tới gần cô. Cô không cần làm động tác gì dư thừa, Vương Tiểu Vi đã quay người lại, dùng hết sức lực toàn thân hung hăng tát Cố Lệ Tình một cái.

Chát một tiếng!

Gò má Cố Lệ Tình sưng lên như chiếc bánh bao, dấu vết năm ngón tay rõ rệt, bị rụng một chiếc răng cửa, máu tươi không ngừng trào ra.

“Tiểu thư nhà tao để loại người như hạ cấp như mày mắng à?”
Vương Tiểu Vi không để ý bàn tay nóng rực, trừng mắt hét lên với

Cố Lệ Tình, “Xem ra hủy hoại mặt vẫn không cho mày được bài học khó quên, bây giờ tao sẽ khiến mày nhớ mãi.”

Đưa mắt, hai nhân viên bảo vệ lôi Cố Lệ Tình ra khỏi phòng khách.

Ánh mắt Cố Lệ Tình hoảng sợ nhìn Cố Minh Hải, chân vội móc vào ghế sofa bên cạnh, “Ba, ba cứu con với! Con không muốn bị họ kéo ra ngoài, họ sẽ giết chết con, ba cứu con....”

Cố Minh Hải nhíu chặt mày nhìn Cố Lệ Tình, ngón tay xiết chặt hơi run rẩy, gân xanh nổi lên, mím chặt môi, phảng phất như trong lòng ông ta đang liều mạng quyết định chuyện gì đó.

Vẻ mặt cô không biểu lộ gì quá nhiều, đôi mắt lạnh lẽo như mùa đông lạnh nhạt nhìn Cố Lệ Tình, môi hồng cong lên mỉa mai, sau đó khước mắt cô liếc Cố Minh Hải.

Cô động vào Cố Lệ Tình chẳng khác nào tát cho Cố Minh Hải một cái, ngược lại cô muốn nhìn xem Cố Minh Hải sẽ làm gì.

Cô lên đưa mắt với Vương Tiểu Vi, Tiểu Vi hiểu ý gật đầu, tay bên hông nhẹ nhàng nâng lên, hai nhân viên bảo vệ liền hiểu ý tứ, một trong hai nhân viên dùng lực kéo chân Cố Lệ Tình bám ở sofa ra, không biết do Cố Lệ Tình quá yếu đuối không chịu được giày vò hay vì sao thì không biết, âm thanh gãy xương vang lên răng rắc, sau đó Cố Lệ Tình khóc lóc thảm thiết, trong giọng đau khổ cùng đường.

“Ba cứu mạng, con đau quá....”

Sắc mặt Cố Tuyết Y không thay đổi nhìn Cố Minh Hải, chỉ thấy tay ông ta càng lúc càng xiết chặt.

Cố Lệ Tình bị nhân viên bảo vệ kéo dần ra khỏi phòng khách, mắt

thấy gần rời khỏi phòng Cố Minh Hải đột nhiên thả tay, “Thả nó ra!”

Hai nhân viên bảo vệ cùng nhìn Cố Tuyết Y, không có động tác gì, cô nhìn Cố Minh Hải, “Vừa nghĩ tới không biết nên ăn nói với vợ ông thế nào cho nên mới mở miệng? Nhưng biết làm sao được! Nó vừa chửi tôi.” Rất vô tội nhìn ông ta, “Bọn họ đều là người của Hàn Tôn, Hàn Tôn vừa về tới nhà sẽ biết tôi bị người ta mắng chửi, ông nói anh ấy có thể vì tôi mà làm ra chuyện nhỏ tận gốc nhà các người không?”

Sắc mặt Cố Minh Hải tối xuống, đáy lòng thầm mắng Cố Lệ Tình ngu xuẩn, rõ ràng ông ta thông minh lại biết suy nghĩ, sao lại sinh ra đứa con gái ngu thế.

“Đừng tưởng tôi không thật ra ông cân nhắc rất nhiều người bên nhà mẹ đẻ Lê Tuệ Quyên, rất nhiều dự án ông đều chọn bọn họ làm, mặc dù công ty đó kém hơn tập đoàn Cố thị nhưng vẫn kiếm được gạo cho công ty.” Khi cô muốn đối phó với Cố Minh Hải đã sớm phái người điều tra rõ ràng một vài mối quan hệ, đây cũng là lý do cô biết tại sao Cố Minh Hải mở miệng.

Với cách làm người xảo quyệt của Cố Minh Hải, chắc chắn sẽ có lúc chiếm công ty của nhà mẹ đẻ Lê Tuệ Quyên thành của mình.

“Mày thật sự muốn đuổi cùng giết tận sao?” Trong lòng Cố Minh Hải cả kinh, sắc mặt cứng đờ tái nhợt, thoát nhìn như già hơn mười tuổi.

Cố Tuyết Y cười lạnh, khẽ nhíu mày, “Vừa rồi chẳng phải thái độ của ông rất giỏi sao? Bây giờ biết đòi hỏi tôi à?” Đột nhiên đôi mắt trở nên sắc bén lạnh giá, “Nhớ ngày đó người phụ nữ đáng thương kia quỳ xuống xin ông đừng ly hôn thì sao ông không đừng làm quá tuyệt tình? Bây giờ tôi có tuyệt tình cũng là học theo ông đó.” Cười giễu cợt ra tiếng, Cố Tuyết Y xoay người ngồi xuống sofa, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng, lạnh giọng nói, “Cố Lệ Tình nếu mày muốn trách thì

hãy trách Cố Minh Hải, nếu như không phải ông ta thì hôm nay mày cũng không phải chịu tội như vậy, gãy xương cũng chẳng phải là chuyện quan trọng gì, nhưng nếu để lâu thì sẽ thành nghiêm trọng, từ giờ về sau có thể mày là một người què, hơn nữa còn là một người què bị hủy mặt, ha ha...” Cô chưa từng có các giác sáng khoái như bây giờ, thì ra báo thù thật sự có thể làm người ta điên cuồng.

Cố Lệ Tình khiếp đảm nhìn Cố Tuyết Y, thân thể không ngừng run rẩy.

Ánh mắt Vương Tiểu Vi tràn đầy đau lòng nhìn Cố Tuyết Y, trong lòng vô cùng phức tạp.

Hai nhân viên bảo vệ không nói gì nhưng có thể cảm nhận được bầu không khí chua xót.

“Tôi mất trí nhớ, Khê Minh xuất hiện, chuyện ông làm tôi cũng biết, tôi nghĩ chẳng lẽ Khê Minh đưa tiền cho ông không đủ dùng? Ông lại dám tổn thương cả nhà dì tôi, còn muốn chiếm tài sản nhà họ thành của mình, Cố Minh Hải ơi là Cố Minh Hải, tôi thấy kiếp trước ông chắc là một giặc cỏ, nhìn thấy nhà người khác có tiền là muốn chém giết.”

Hết chương 11

Quyển 4 - Chương 12

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Mày đã khôi phục trí nhớ?” Cố Minh Hải kinh ngạc nhìn Cố Tuyết Y, đáy mắt lúng túng không thể che giấu. LQĐ

Cố Tuyết Y chỉ lạnh nhạt cười mỉa mai, nhìn Cố Minh Hải, “Ông lợi dụng tôi mất trí nhớ kiếm không ít tiền lời, vậy có phải ông nên dựa theo lối suất ngân hàng đưa cho tôi một ít?”

Cố Minh Hải á khẩu không trả lời được nhìn cô.

Số tiền đó ông ta sớm dùng cho công ty, sao còn tiền để đưa cô, hơn nữa, hiện tại tài chính ông ta không đủ quay vòng nên mới tới thành phố D, giờ không phải đã tự đưa mình vào miệng cọp à?

“Không có tiền, vậy thì ông chờ mà ngồi tù đi!” Cố Tuyết Y thản nhiên nhìn Vương Tiểu Vi, “Tiễn khách!” Cô muốn Cố Minh Hải ngay cả cơ hội trở mình cũng không có.

“Nhưng ả ta mắng ngài còn chưa bị xử phạt, ngài nói chuyện này có phải là...” Nên xử lý xong mới thả bọn họ đi?

Cô còn chưa nói xong Cố Tuyết Y đã lạnh nhạt phát tay cắt ngang lời cô, “Để bọn họ đi đi! Nếu để bọn họ tiếp tục ở tòa nhà này thì chỉ sợ tôi sẽ không ở đây được nữa.”

Vương Tiểu Vi lập tức bừng tỉnh hiểu ra, sau đó đưa mắt ra hiệu cho nhân viên bảo vệ.

Hai nhân viên bảo vệ một người kéo Cố Lệ Tình một người kéo Cố Minh Hải, đẩy hai người bọn họ ra khỏi cửa dưới lầu.

Quần áo hai người xốc xếch thoạt nhìn vô cùng nhếch nhác, Cố Minh Hải khó khăn từ trên đất đứng dậy, đồng tử hốt hoảng nhìn ánh mặt trời trên lầu, lông mày nhíu lại như thể đang tìm biện pháp chống đỡ chuyện Cố Tuyết Y nói.

“Ba! Chân con đau quá, hu hu……” Tư thế Cố Lệ Tình nằm sấp, mông hướng lên trên, vì chân đau nên không thể nhúc nhích.

Cố Minh Hải ngoái đầu lại nhìn ả ta, trong đầu dần nhớ lại đoạn đối thoại cùng Cố Tuyết Y, đáy mắt ông ta dần không vui và tức giận. Nếu như không phải nó thì nói không chừng chuyện của Tuyết Y sẽ giải quyết êm đẹp hơn, còn ông ta mất hết tất cả chỉ còn hai bàn tay trắng, bây giờ ngay cả cơ hội trở mình cũng không có. Nếu ông ta không tới thành phố D thì tất cả những chuyện này sẽ không xảy ra.

Dường như Cố Lệ Tình phát hiện ra cảm xúc của Cố Minh Hải, mắt đỏ lên nước mắt trào ra, đáng thương nhìn Cố Minh Hải, “Ba, không phải ba sẽ bỏ mặc con chứ?” Đáy lòng ả ta không khống chế run rẩy, “Thật sự con không cố ý, là Cố Tuyết Y nói thiếu chủ Bách Lý cho cô ta một nửa tài sản trước mặt con, hơn nữa trong giọng điệu cô ta thực sự rất quan tâm nên con mới điện thoại cho ba, ba, những chuyện này đều là lỗi của Cố Tuyết Y chứ không phải con, là Cố Tuyết Y cô ta lừa gạt con, nếu như không phải cô ta thì con cũng không gọi ba tới.”

Tầm mắt Cố Minh Hải nhìn lên mặt Cố Lệ Tình, hai vết dao vô cùng chướng mắt, gián tiếp càng chọc lửa giận trong lòng Cố Minh Hải, càng làm ông ta nghĩ tới chuyện lợi dụng sau này.

Nếu như Lệ Tình không bị hủy hoại mặt, nói không chừng ông ta có thể gả ả cho người môn đăng hộ đối, nói không chừng ông ta còn có cơ hội trở mình, bây cơ hội này cũng bị hủy rồi, vậy ông ta còn muốn Lệ Tình làm được chuyện gì nữa. Hơn nữa Tuyết Y cũng sẽ đối phó với người bên nhà mẹ đẻ của Lê Tuệ Quyên, bây giờ ông ta cũng chẳng cần phải nịnh nọt những người đó nữa.

Cô Minh Hải yên lặng nhìn Cố Lệ Tình, ngực phập phồng lên xuống, cuối cùng ông ta nhanh chóng rời đi.

Cố Lệ Tình nhìn bóng dáng ông ta, bất lực hét lên, “Ba.... Ba đừng bỏ con, bây giờ chân con không thể đi được, ba, ba đừng tức giận, ba.....”

Lá vàng rụng xuống, trong không gian nhàn nhạt đau thương.

Ban công trên lầu.

Cố Tuyết Y lạnh mắt nhìn bọn họ, ngón tay đặt trên lan can ban công chậm rãi xiết chặt.

Bây giờ chỉ mới bắt đầu, tiếp theo sẽ còn nữa.

Vương Tiểu Vi theo sát cô.

“Tiểu Vi, em xem ở cửa nhiều người chướng mắt ghê! Em xuống dưới cho tôi thấy bản lĩnh mắng người của em thế nào, xem có học theo tôi được chút gì không.”

Vương Tiểu Vi cười rất vui vẻ, rốt cuộc cũng đến lượt cô lên sân khấu thỏa thuê phát huy, “Vâng. Tiểu thư, em sẽ không làm ngài thất vọng.”

“Đi thôi!”

Không tới vài phút, dưới lầu truyền tới tiếng gào khóc thảm thiết của Cố Lệ Tình.

Nhà họ Lăng, phong cách trang trí châu Âu, trong phòng có hương vị cổ kính, rèm che đẹp đẽ.

Trên giường buông rèm, chiếc mền phồng lên hơi giống hình con sâu róm.

Dưới chăn, Tiêu Nhã Mạn lật mình n lần, thở dài một hơi, bây giờ đã giữa trưa nhưng cô không muốn rời giường.

Cô vừa ra khỏi cửa thì Lăng Hi Dạ lập tức gọi điện tìm cô, nếu như cô không nghe máy của anh ta thì chưa tới 10 phút đã có nhân viên bảo vệ tới cưỡng ép cô đi tới trước mặt anh.

Đã liên tục mấy ngày như vậy, bây giờ cô giống như chú chim nhỏ bị nhốt trong lồng, làm thế nào cũng không bay cao, càng không trốn thoát khỏi lòng bàn tay Lăng Hi Dạ được.

Mới đầu tưởng Lăng Hi Dạ phái người theo dõi cô nhưng núp ở chỗ gần cô, có điều cô tìm khắp xung quanh cũng không thấy bóng dáng hành tung nhân viên bảo vệ đâu.

Cô nghĩ mãi không hiểu rốt cuộc Lăng Hi Dạ đã làm thế nào?

Lăng Hi Dạ đứng trước cửa phòng, gõ cửa đi vào, nhìn thấy phòng trống rỗng không có người anh ta liền đi tới giường.

Anh ta từ trên cao nhìn xuống Tiêu Nhã Mạn dưới mền, “Tôi nghe nói cô không ăn sáng, ngay cả bữa trưa còn tính không ăn, chẳng lẽ cô đang tu luyện à? Không ăn không uống cũng được?” Nhân cơ hội giải lao giữa cuộc họp anh ta điện cho cô, kết quả không ai nghe máy, anh ta gọi điện về nhà hỏi có phải cô không ở nhà không, người giúp việc lại nói cô còn chưa dậy.

“Không cần anh quan tâm tôi.” Tiêu Nhã Mạn dưới mền không nhìn anh ta, nằm im không nhúc nhích, hơi giống đang giận lẫy.

“Không ăn cơm người chịu tội là cô, phải biết rằng đói thì có thể bị đau bao tử, đến lúc đó cơ thể đau yếu, nếu như tôi là cô tôi sẽ ngoan ngoãn ăn cơm, tránh cho mai này phải vào viện tiêm chích.” Đôi mắt Lăng Hi Dạ hiện vẻ dịu dàng, tầm mắt không rời khỏi chiếc mền.

“Anh đi đi, tôi muốn ngủ.” Tiêu Nhã Mạn vẫn không hé chần nhìn anh ta, mà nghiêng người đưa lưng về phía anh ta.

“Cô cũng đã ngủ....”

“Anh quản tôi làm gì, tôi thích ngủ bao lâu là chuyện của tôi, không cần anh quan tâm.” Tiêu Nhã Mạn không nhịn được vén mền lên, đôi mắt như nước trừng nhìn anh ta.

Cho rằng sau khi thỏa thuận cô sẽ khôi phục cuộc sống bình thường hơn, kết quả không phải, cô cũng đã nói đã chết tâm hoàn toàn với anh ta, anh ta lại cố tình cực kỳ dịu dàng với cô, có khi cô tức giận nhưng anh ta chỉ bình tĩnh khẽ cười nhìn cô.

Một lần hai lần còn được, nhiều hơn sẽ cảm thấy anh ta đáng ghét, giống như bây giờ, dài dòng như ông già.

“Đây là phòng tôi, mời anh đi ra ngoài giùm.” Khuôn mặt ngọt ngào hơi đỏ, đáy mắt hiện ngọn lửa tức giận, ngón tay chỉ cửa phòng, “Mai này không có sự đồng ý của tôi thì anh không thể vào.”

Lăng Hi Dạ chỉ cười, trên mặt cũng không hề tức giận, “Đừng quên đây cũng là phòng tôi.” Dù hiện giờ bọn họ tách ra ngủ, anh ta không ngủ cùng cô là vì anh ta cảm thấy cô cần thời gian để nghĩ về chuyện của bọn họ, nhưng hình như cô không hề nghĩ tới.

“Phòng của anh? Anh muốn thì anh cứ lấy đi!” Cô ước gì anh ta dọn vào, như vậy thì cô có thể lấy cớ để về nhà mẹ đẻ.

Lăng Hi Dạ dừng một lát, “Chờ lát nữa nhớ ăn cơm, tôi ra ngoài trước.” Nếu tiếp tục ở chung thì cô càng chán ghét anh ta hơn.

“Lăng Hi Dạ! Có phải là anh kẻ điếc không hả? Tôi đã nói là tôi không thích anh nữa, vì sao anh cứ cố tình không nghe tôi nói?” Tiêu Nhã Mạn lạnh lùng nhìn anh ta, “Anh cảm thấy chúng ta tiếp tục như vậy có ý nghĩa sao?”

“Mặc kệ có ý nghĩa hay không, chuyện giữa chúng ta không phải mình cô nói là được, cô đừng quan tâm đến tôi làm gì.”

“Sao tôi lại có thể không quan tâm anh đang làm gì? Tôi chẳng phải là người chết, nhưng cho dù anh làm gì đi nữa thì giữa chúng ta cũng không có khả năng.” Câu nói kia cô không ngừng nhấn mạnh, vì sao anh ta lại không thể nghe một lần?

Đôi mắt Lăng Hi Dạ trở nên thâm thúy, ánh mắt nhìn cô cảnh cáo, “Cô muốn tôi làm chuyện như ngày đó với cô sao? Nếu như không muốn thì đừng nói mình không phải như người chết nữa.”

“Tôi....”

“Đừng nói mặc kệ chuyện của tôi nữa, thân phận bây giờ của cô vẫn là vợ Lăng Hi Dạ tôi, tôi và cô một khối, nhất cử nhất động của cô đều liên quan đến tôi.”

“Ý của anh là nói tôi liên lụy đến anh à?” Tiêu Nhã Mạn đột nhiên như nhúm xù lông, ai đắc tội cô thì sẽ đấm bị thương.

Lăng Hi Dạ đè tâm tình tức giận trong lòng xuống, bất đắc dĩ nhìn cô. “Cô luôn hiểu lầm ý tôi, lời tôi nói tuyệt đối không nói cô liên lụy gì tôi, chỉ muốn dặn cô phải chú ý tới mình.”

Trong lòng anh ta suy nghĩ, chẳng lẽ người xấu nhưng không thể có cơ hội sửa chữa sai lầm một lần sao? Vì điều gì mà lúc nào cô cũng hờ một tý là phán anh ta tội chết?

“Quan tâm tôi? Sự quan tâm của anh tôi không gánh nổi, anh vẫn nên giữ cho người khác! Đặc biệt nên để lại cho bạn gái anh đi!” Bây giờ cô cần là tự do chứ không phải sự quan tâm, cho dù cần thì cũng không phải là từ anh ta.

Lăng Hi Dạ đứng thẳng người, đôi mắt đen sẫm như động đen không đáy, “Mấy ngày nữa mẹ về rồi, bà tốt với cô như vậy, cô muốn thấy bà lo lắng cho cô sao?”

Tiêu Nhã Mạn rũ mí mắt không lên tiếng, trước đó vì cô và Lăng Hi Dạ cãi nhau mà Lý Xuân Nhu rời nhà đi du lịch, thời gian chắc cũng một tháng rồi.

Mặc dù cô không muốn nhưng Lăng Hi Dạ khiến cô không thể không nói mấy lời kia.

Bây giờ nghĩ tới cô thấy hơi hối hận, quả thực Lý Xuân Nhu đối xử

với cô rất tốt, giống như một người mẹ đẻ khác của cô vậy.

Nhưng chuyện Lăng Hi Dạ làm với đàn anh cô vẫn nhớ, đây tất cả đều là lỗi của Lăng Hi Dạ, không thể trách cô.

“Nếu như bà về thấy cô gầy như vậy, chắc chắn cho rằng cô vì chuyện lần đó mà canh cánh trong lòng ăn không ngon, chẳng lẽ cô lại muốn nhắc tới chuyện lần trước.”

Hết chương 12

Quyển 4 - Chương 13

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lăng Hi Dạ nhìn cô, ánh mắt thâm thúy chợt lóe lên nhưng cô không thấy. LQĐ

Tiêu Nhã Mạn hơi quay người đi không nhìn anh ta.

Giữa hai người lâm vào bầu không khí căng cứng.

Rất lâu sau Tiêu Nhã Mạn mới lên tiếng, “Hôm nay tôi muốn đi gặp Tuyết Y rồi cùng Tuyết Y tới thăm ba mẹ tôi, tôi không hi vọng anh cho người đi theo sau tôi.”

Lăng Hi Dạ lẳng lẳng nhìn cô, ra khỏi phòng.

Giữa trưa, Tiêu Nhã Mạn mang tâm tình phức tạp tới chỗ Cố tuyết Y, vừa vặn Tuyết Y rảnh rỗi nên hai người lên xe tới nhà họ Tiêu.

Phòng khách xa hoa, đèn chùm pha lê khổng lồ, ánh đèn chiếu sáng bàng bạc, làm người ta sáng mắt nhưng lại không thấy chói mắt, đôi ghế sofa cổ xưa.

Giang Hiểu Cầm thấy hai cô đến thì cười vui vẻ như nhật được vàng, ánh mắt u oán nhìn hai cô, “Hai con lâu rồi không tới thăm bà già này rồi, mẹ mong hai con lắm.” Trước kia lúc nào cũng lo con gái không gả ra được, hiện giờ thì lại ước gì hai cô chưa lấy chồng chưa có bạn trai, thời gian của hai cô bây giờ không thuộc về bà nữa, một mình bà ở trong nhà, đi dạo phố thì mệt, tìm người nói chuyện thì

không có. Dù sao bây giờ hai cô cũng có cuộc sống riêng của mình, thời gian của hai cô đều phải chia một nửa cho người khác.

Nghe giọng nhớ nhung của Giang Hiểu Cầm, lỗ mũi Tiêu Nhã Mạn chua xót, trước kia không cảm thấy bà lo lắng cho họ, bây giờ họ không còn ở cùng nên bà lại nhớ họ, cô chợt phát hiện đã lâu không gặp mẹ cô rồi.

“Con sao vậy hả?” Giang Hiểu Cầm quan tâm nhìn cô, “Có phải chỗ nào không thoải mái, hay là Lăng Hi Dạ bắt nạt con?” Nói xong, vẻ mặt có xu hướng muốn tìm Lăng Hi Dạ liều mạng.

Tiêu Nhã Mạn chậm rãi lắc đầu, nói không phải, cô đưa tay ôm Giang Hiểu Cầm, “Là con nhớ mẹ.” Cô cọ xát trong ngực Giang Hiểu Cầm, tựa như quay về khi còn bé, khi đó cô cảm thấy mẹ ôm là ấm áp nhất nên thích chui vào ngực mẹ.

Vẻ mặt Giang Hiểu Cầm lập tức chua xót, khóe miệng lại tươi cười, trong mắt đầy cung chiều, “Đứa ngược.” Bà nhẹ nhàng vỗ lưng Tiêu Nhã Mạn. “Nếu con nhớ mẹ thì về thăm mẹ, nhà ta cách nhà họ Lăng không xa, một giờ đi xe thôi.”

Tiêu Nhã Mạn dựa vào bà, trong lòng thầm nghĩ, mặc dù đi đường một giờ nhưng đối với cô lại là một khoảng cách xa xôi.

Cố Tuyết Y nhìn hai người, đôi mắt màu hổ phách tĩnh lặng tựa như mặt biển, thâm thúy rồi dần tụ sự thương cảm. Nếu mẹ cô không chết thì.... Cô cũng có thể dựa vào ngực bà làm nũng, cô không phải tự mình bươn chải, trái tim tinh khiết như pha lê.

Hai người ôm nhau một lúc.

Giang Hiểu Cầm khẽ đẩy Nhã Mạn ra, “Được rồi, hai con đói bụng

chưa, mẹ đi nấu cơm hai con ăn.”

“Dạ!” Tiêu Nhã Mạn cười xạn lạn như hoa hướng dương dưới ánh mặt trời, đã lâu cô không được ăn đồ ăn mẹ nấu, thấy nhớ ghê.

Giang Hiểu Cầm nhìn Cố Tuyết Y, “Con muốn ăn gì?”

Cô hơi hoảng hốt, cánh môi mềm mại như nhụy hoa, khẽ cười, “Con ăn gì cũng được, chỉ cần là mẹ nấu làm thì con đều thích ăn.”

“Con đó, miệng rất ngọt.” Vẻ mặt Giang Hiểu Cầm tràn đầy vui sướng, gập hai cô lòng bà không còn trống rỗng nữa, tựa như thùng nước, được lấp đầy từng chút một.

“Đúng rồi, ba nuôi đâu ạ? Sao con không thấy ba?” Cố Tuyết Y đi tới sofa ngồi xuống, ánh mắt tìm kiếm bóng dáng Tiêu Như Thiên, “Không phải đi làm chứ ạ?” Trong ấn tượng của cô, dù Tiêu Như Thiên bận bịu công việc đến đâu cũng đều về ăn cơm cùng vợ con.

“Không biết dạo này ba nuôi con bận gì mà không về nhà dùng cơm, vừa về đến nhà là lăn ra ngủ.” Giang Hiểu Cầm có chút bất mãn oán giận, còn kể mấy chuyện vụn vặt cho họ nghe, cuối cùng mới cười nhìn hai cô, “Mẹ quên đi nấu cơm, các con nói chuyện đi, mẹ nấu nhanh thôi.”

Cuối cùng phòng khách rộng rãi chỉ còn hai người bọn cô.

Cố Tuyết Y cười nhìn Tiêu Nhã Mạn. “Tớ cho rằng chỉ mình tớ làm trách nữ, không nghĩ tới cậu cũng thế.” Cô nhớ trước đó không lâu có người nói cô ở miết trong nhà không ra khỏi cửa.

“Có lẽ lúc trước thấy buồn bực, bây giờ thì không thế nữa, hiện tại tớ thấy đi ra ngoài còn chẳng bằng ở trong nhà.” Ít nhất cô có thể không

cần phải trung về mặt để đối phó với Lăng Hi Dạ.

Đôi mắt màu hổ phách của Cố Tuyết Y lóe lên, “Lăng Hi Dạ làm gì cậu?”

Trong khoảnh khắc Tiêu Nhã Mạn quay đầu nhìn cô, đáy mắt chưa kịp che dấu vẻ kinh ngạc, “Thật ra cũng không có gì, là tớ.....”

“Đừng nói mấy lời khác để che dấu.” Cố Tuyết Y nói một câu khiến người ta chảy máu.

Tiêu Nhã Mạn im lặng.

“Chuyện giữa cậu và Lăng Hi Dạ cuối cùng muốn giải quyết thế nào? Chẳng lẽ một năm sau thì ly hôn? Nếu như vậy thì không cần ở bên nhà họ Lăng, thật ra có một số việc trong lòng cậu rõ nhất, nhưng lại không muốn thừa nhận.” Khuôn mặt trắng noãn của Cố Tuyết Y lạnh nhạt nhìn cô chăm chăm, phảng phất như Nhã Mạn nhấp nháy mắt thì cũng biết cô đang nghĩ gì.

“Tớ..... Không có.” Tiêu Nhã Mạn hạ mí mắt, ngón tay cô đan chặt vào nhau.

Đôi mắt màu hổ phách tĩnh lặng như bầu trời xanh đột nhiên trầm xuống, “Mỗi lần cậu bị nói trúng tim đen hai tay sẽ không tự chủ xiết chặt, đôi mắt không dám nhìn tớ.” Cô nhẹ nhàng cảm thán một tiếng, đưa mắt nhìn Tiểu Nhã Mạn. “Nếu như cậu quyết tâm ly hôn với Lăng Hi Dạ thì dù Lăng Hi Dạ có nói gì cậu cũng sẽ ly hôn, cô càng không quan tâm những chuyện khác, vì tớ biết không phải do những chuyện kia quá nhiều quyết tâm của cậu, tớ cũng tin nếu mẹ nuôi biết thì họ cũng không muốn trở thành gánh nặng trong suy nghĩ của cậu.”

Cố Tuyết Y vỗ vai cô, “Nếu như cậu còn yêu Lăng Hi Dạ thì hai người nên cho nhau một cơ hội, nếu như không yêu, vậy thì ly hôn đi! Đừng chần chừ như thế nữa, không chỉ hai người tổn thương mà người ngoài cũng vì cậu mà lo lắng không thôi, cậu hẳn tâm nhìn ba mẹ nuôi lo lắng cho cậu sao?”

Đôi mắt Tiêu Nhã Mạn âm đạm, cánh môi mấp máy.

Quả thật cô không đành lòng để họ lo lắng cho cô, nên mới nói không cần xen vào chuyện giữa cô và Lăng Hi Dạ, nhưng cô biết sao ba mẹ lại không lo cho con gái họ đây? Vừa rồi cô có thể nhìn ra mẹ cô muốn từ trong miệng cô biết chuyện giữa cô và Lăng Hi Dạ.

Trong lòng cô tựa như nhẹ nhõm hơn, nhưng lại giống như nặng nề hơn, bây giờ lòng cô vô cùng rối rắm.

Thì ra trái tim cô bị thương nặng như vậy nhưng vẫn chờ mong như cũ, nếu như không phải Tuyết Y nói suy nghĩ trong lòng cô ra thì cô thật sự cho rằng cô đã hoàn toàn hết hi vọng.

Trong đầu đều là hình ảnh thời gian này Lăng Hi Dạ đối xử rất tốt với cô.

Bây giờ cô nên làm thế nào mới tốt, trái tim càng loạn hơn!

“Thật ra cậu không phải là kẻ thứ ba đâu.” Dường như Cố Tuyết Y biết cô đang nghĩ tới Lăng Hi Dạ, “Cậu là vợ danh chính ngôn thuận của Lăng Hi Dạ, giữa các cậu là hợp pháp, mặc kệ người phụ nữ kia là quá khứ hay không thì cô ta mới là được xem là kẻ thứ ba.”

“Thật sự như vậy à?” Cô vẫn canh cánh trong lòng mấy chữ “Kẻ thứ ba,” tình yêu của cô nhất định phải có tôn nghiêm, nếu như không có tôn nghiêm thì tình yêu đó cô chắc chắn không muốn.

“Đương nhiên.” Với thời đại ngày nay mà nói, vợ vĩnh viễn là người danh chính ngôn thuận.

“Vậy tớ không phải....”

“Cậu đừng đau lòng, nếu như Lăng Hi Dạ yêu cậu thì cậu càng không nên đau lòng, biến cô ta thành kẻ thứ ba là Lăng Hi Dạ chứ không phải cậu, cậu nên yên tâm thoải mái mà sống.” Cô không quan tâm người khác nói cô thế nào, cô chỉ để ý người của cô, tất cả những chuyện không hay mình cô gánh chịu, họ chỉ cần sống vui vẻ là được.

“Cậu là vợ Lăng Hi Dạ, cậu không đi tìm người phụ nữ đó gây phiền toái là đã vô cùng tốt bụng rồi, phải biết rằng phụ nữ bây giờ đều ăn nói ngang ngược và là người phụ nữ đanh đá.”

“Tuyết Y, cảm ơn cậu, chỉ là trong lòng tớ vẫn thấy có lỗi với cô ta, tớ....” Cô vô cùng cảm ơn Tuyết Y đã an ủi, vì cô mà có thể nói trắng thành đen.

“Tớ cảm thấy cậu suy nghĩ quá nhiều, chuyện nên nghĩ thì cậu không nghĩ, chuyện không nên nghĩ thì cậu lại nghĩ quá nhiều.” Cánh tay Cố Tuyết Y khoác lên vai cô, “Cậu chỉ cần nhớ rõ cậu là phu nhân Lăng là được, bất kể là người phụ nữ lúc trước hay là phụ nữ sau này, bọn họ đều là kẻ thứ ba.”

Tiêu Nhã Mạn còn chưa kịp lên tiếng, trong bếp đã truyền ra tiếng Giang Hiểu Cầm gọi vào ăn cơm.

“Đi thôi! Chúng ta đi xem mẹ nuôi cần giúp gì không?” Cố Tuyết Y cười yếu ớt, kéo tay cô đi vào phòng bếp.

Năm phút sau, ba người cười cười nói nói dùng cơm.

Qua khoảng 1 tiếng ba người ăn xong cơm.

Người giúp việc thu dọn bát đĩa.

Ba người ăn trái cây xem TV, trong không khí tràn hương vị hạnh phúc.

Bên kia, Bách Lý Hàn Tôn về tới nhà thì Vương Tiểu Vi nói Tuyết Y tới nhà họ Tiêu.

Khuôn mặt anh kiêu căng cao ngạo như quý tộc châu Âu, đôi mắt lạnh lùng nhìn đồ ăn trên bàn, đột nhiên không còn khẩu vị nữa.

Đôi đũa trong tay động đậy rồi hạ xuống.

Vương Tiểu Vi thấy như thế, đôi mắt âm thầm rũ xuống, cầu nguyện tiểu thư nhanh chóng quay về.

Bách Lý Hàn Tôn đột nhiên đẩy ghế đứng dậy, xoay người đi về phòng.

Nhà họ Tiêu, tầm 4 giờ tiếng chuông cửa vang lên.

Giang Hiểu Cầm ra mở cửa thì thấy là Lăng Hi Dạ, nét mặt không vui, đôi mắt không hờn không giận nhìn Lăng Hi Dạ.

Lăng Hi Dạ cười cứng đờ, “Nhã Mạn có đây không ạ?” Mặc dù anh ta biết Nhã Mạn còn ở trong kia nhưng vẫn hỏi Giang Hiểu Cầm cho có, đây cũng là tỏ vẻ tôn trọng.

“Nó không ở đây, nó vừa về rồi.” Giang Hiểu Cầm ôm tay trước

ngực, cầm hất lên, bà không muốn Nhã Mạn về cùng Lăng Hi Dạ, bà còn chưa biết hết chuyện xảy ra gần đây giữa họ.

Lăng Hi Dạ khẽ giật mình, lập tức nói thêm, “Trước khi tới cửa con có gọi cho bên nhà con, người giúp việc nói Nhã Mạn còn chưa về.” Biết Giang Hiểu Cầm đang nói dối, anh ta cũng có cách biến lời nói của bà thành vô ích.

“Thế à?” Giang Hiểu Cầm nháy mắt một cái, đôi mắt hoàn toàn không có cảm giác lời nói dối bị vạch trần, đoạn cười nói, “Có thể Nhã Mạn đang trên đường về! Bây giờ cậu về thì có thể gặp nó đó.”

“Mẹ nuôi, là ai vậy?” Cố Tuyết Y đi ra.

Cô thấy Giang Hiểu Cầm ra cửa lâu như vậy thì cũng đoán được là ai, cô mới cố ý đi ra.

Hết chương 13

Quyển 4 - Chương 14

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nhìn thấy Lăng Hi Dạ đứng ở cửa ra vào, sắc mặt cô không thay đổi, “Thì ra là anh, đây là nhà họ Tiêu.” Ý là đây không phải nhà họ Lăng, muốn bước vào thì phải hạ thấp thái độ một chút. LQĐ

Giang Hiểu Cầm thấy thái độ của Tuyết Y như vậy thì cho rằng đang đứng về phía bà, đưa mắt nhìn Lăng Hi Dạ, “Đúng đó! Đây là nhà tôi chứ không phải nhà cậu.” Muốn gặp Nhã Mạn thì cũng phải xem bà có bằng lòng cho anh ta đi vào không đã.

Vẻ mặt Lăng Hi Dạ hơi giật mình, đôi mắt thâm thúy nhìn Cố Tuyết Y, lông mày hơi nhíu lại, một Giang Hiểu Cầm đã đủ để anh ta đối phó mệt rồi, không nghĩ tới còn có người khó đối phó hơn cả Giang Hiểu Cầm.

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn Lăng Hi Dạ, “Nếu như anh muốn tìm Nhã Mạn thì tôi thấy không cần thiết....”

Lăng Hi Dạ nín lặng nhìn cô, anh ta thật sự sợ từ miệng Cố Tuyết Y nói Nhã Mạn đã về, nói như thế thì hôm nay anh ta đừng mong có thể bước vào nhà họ Tiêu, bất kể nói thế nào thì anh ta vẫn mong Cố Tuyết Y cho anh ta đi vào.

“Nhã Mạn sẽ tự về mình, bây giờ cậu ấy đang cùng tôi ở với mẹ nuôi, lát nữa bọn tôi còn muốn ăn cơm cùng nhau.” Ánh mắt Cố Tuyết Y nhìn Lăng Hi Dạ, ý tứ muốn anh ta về đi.

Thật ra trong lòng cô đang thử dò xét thái độ và tầm quan trọng của Nhã Mạn đối với Lăng Hi Dạ.

Nếu còn chút yêu mến thì cô sẽ giúp Nhã Mạn tìm được hạnh phúc.

“Vừa vặn tôi chưa ăn cơm.” Tầm mắt nhìn về phía Giang Hiểu Cầm, “Mẹ, con cũng ở lại ăn cơm! Con có thể giúp làm đồ ăn.”

Đáy mắt Giang Hiểu Cầm xẹt qua vẻ kinh ngạc, sắc mặt hơi hoảng hốt vội nói, “Không cần đâu, phòng bếp nhà tôi không cần cậu vào, tôi sợ đồ ăn nhà tôi không hợp khẩu vị cậu, cậu muốn ăn cơm thì nên về nhà họ Lăng nhà cậu mà ăn!” Nhà bà nhỏ không chứa được Phật lớn.

Nét mặt ôn hòa của Lăng Hi Dạ cứng đờ, “Sao có thể ạ, con hay nghe Nhã Mạn nói mẹ làm đồ ăn rất ngon, khó có được hôm nay có lộc ăn, có thể được ăn món mẹ làm, con nghĩ là vinh hạnh của con ạ.” Trong lời nói lộ vẻ nịnh nọt.

Lời ngon ngọt thì ai chẳng thích nghe, dù Giang Hiểu Cầm biết anh ta nói dóc nhưng trong lòng bà vẫn thấy vui vẻ, sắc mặt không đổi nhìn Lăng Hi Dạ, “Khi nào thì tình cảm của cậu và Nhã Mạn tốt đến vậy?” Bà cũng nhân cơ hội thăm dò họ.

“Thật ra từ trước tới giờ bọn con vẫn khá tốt, chỉ là gần đây con hơi bận nên không đến thăm mẹ....” Lăng Hi Dạ đặc biệt chọn mấy câu Giang Hiểu Cầm thích nghe nói ra.

Cố Tuyết Y đứng bên cạnh yên lặng nhìn Lăng Hi Dạ rồi liếc nhìn Giang Hiểu Cầm, cánh môi màu hồng hơi cong lên, thật không nhìn ra người ôn hòa như Lăng Hi Dạ cũng sẽ có một ngày phải nịnh nọt, cảm giác như vậy cũng không tệ lắm.

Tất nhiên cô không quên chuyện anh ta làm với cô trong lễ cưới của anh ta, cô ngoài thờ ơ lạnh nhạt thì chính là đặc biệt sẽ nhớ mãi người khác đối xử tốt và xấu với cô.

Cuối cùng Lăng Hi Dạ ‘Thuyết phục’ được Giang Hiểu Cầm cho anh ta đi vào nhà.

Tiêu Nhã Mạn ngồi trong phòng khách, vừa thấy Lăng Hi Dạ về mặt hơi ngẩn ra, sau đó dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lăng Hi Dạ.

Rất nhanh bầu không khí trở nên kỳ quái.

Đến giờ làm cơm tối Giang Hiểu Cầm đi vào phòng bếp, nhưng bà không muốn Lăng Hi Dạ giúp. Một người đàn ông có thể làm gì trong bếp chứ, không làm loạn này nọ đã là tốt lắm rồi, bà nghĩ Tiêu Như Thiên cũng gần về, thời gian nấu cơm không thể kéo dài được.

Còn ba người ngồi tạo thành hình tam giác vô cùng đặc biệt, Cố Tuyết Y ngồi ngay ngắn đảo mắt qua lại giữa hai người họ.

Ba người họ không ai lên tiếng trước, bầu không khí vô cùng tĩnh lặng, tựa như tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

“Nhã Mạn, chỗ mẹ nuôi cần cậu giúp.” Cố Tuyết Y còn chưa nói xong Tiêu Nhã Mạn đã từ sofa đứng dậy, “Tớ vào phòng bếp xem sao.”

Để lại bóng lưng càng lúc càng xa, mãi đến khi bóng dáng cô đi vào trong phòng bếp, Cố Tuyết Y mới khôi phục vẻ mặt lạnh lùng như ngày thường, “Lần trước chuyện của Nhã Mạn cậu ấy nói để tớ cậu ấy xử lý cho nên tôi không nhúng tay vào chuyện của cậu ấy, tôi không cần hỏi cũng biết chút ít phương thức ở chung của hai người.” Cô dừng một lát, “Cậu ấy là người chứ không phải là tù nhân của anh, anh không thể khóa cô ấy bên cạnh mình, càng không thể can

thIỆP VÀO BẤT CỨ HÀNH ĐỘNG NÀO CỦA CẬU ẤY, NÓI NGHIÊM TRỌNG MỘT CHÚT THÌ VIỆC NÀY CỦA ANH LÀ PHẠM PHÁP, NÓI TRẮNG RA MỘT CHÚT THÌ ANH LÀ KẸ NGU.”

Bản tính còn người đều là càng không cho làm gì thì sẽ càng muốn làm, càng can thiệp nhau thì càng muốn chạy trốn.

Lăng Hi Dạ nhúu mày mím môi không lên tiếng.

“Nhã Mạn là một người hoạt bát, nếu anh giam giữ cậu ấy, sớm muộn gì cậu ấy cũng sẽ rời khỏi nhà họ Lăng.” Thật ra cô muốn nói nhà họ Lăng thành “Anh” nhưng sau đó nghĩ bây giờ Nhã Mạn và Lăng Hi Dạ không phát triển được chút nào nên cô mới sửa miệng.

“Những lời này là cô ấy nói với cô.”

“Anh cảm thấy phải thế không?” Cố Tuyết Y nhàn nhạt hỏi lại anh ta.

Quả thật người yêu đương có chỉ số thông minh bằng 0, cô đã nói Nhã Mạn không muốn cô nhúng tay vào chuyện này, điều đó đương nhiên là Nhã Mạn sẽ không nói cô nghe chuyện giữa bọn họ. Cô biết rõ mấy chuyện này là vì cô có phái người đi điều tra và theo dõi họ.

Lăng Hi Dạ hơi hoảng hốt, lời muốn thốt ra đều nuốt về, có lẽ anh ta cũng không phát hiện là do khi đối mặt cùng Cố Tuyết Y anh ta căng thẳng.

“Mấy lời lúc trước tôi nói với anh, hôm nay tôi vẫn muốn lặp lại lần nữa, nếu anh làm Nhã Mạn đau lòng thì tôi sẽ bắt anh trả giá rất đắt.”

“Cô yên tâm, tôi sẽ không phụ lòng cô ấy.” Hơn nữa bây giờ anh ta đã yêu cô.

Anh ta cũng chẳng biết yêu cô từ lúc nào, cũng có lẽ là bộ dạng cô muốn rời khỏi anh ta hấp dẫn anh ta, cũng có lẽ là ngay từ lần đầu tiên gặp đã thu hút anh ta, chỉ là anh ta không phát hiện ra, tóm lại hiện tại anh ta đã yêu cô.

Cô càng muốn rời khỏi anh ta thì anh ta càng muốn giữ cô lại bên cạnh mình, anh ta không muốn để cô rời đi, một bước cũng không.

“Trước tiên anh đừng nói mấy lời này! Chẳng biết khi nào anh mới hòa thuận với Nhã Mạn đâu.” Khóe miệng Cố Tuyết Y cười châm chọc, đôi mắt lóe sáng hơi chướng mắt.

Lăng Hi Dạ biết đây là cô đang nhìn có phần hả hê với kết cục hôm nay của anh ta, trong lòng anh ta dù có chút bất mãn nhưng không dám biểu lộ ra ngoài.

Trong suy nghĩ của Nhã Mạn thì địa vị của Cố Tuyết Y còn nặng hơn anh ta, lần này nếu đắc tội Cố Tuyết Y, ngộ nữa lại nói xấu anh ta với Nhã Mạn, vậy thì họ lại lâm vào thời kỳ bế tắc, những điều này không phải là điều anh ta muốn thấy.

Hiếm khi Lăng Hi Dạ không phản bác cô, điều này khiến tâm tình Cố Tuyết Y tốt hẳn, cố ý than một tiếng, “Có một số người đúng là bệnh, rảnh rỗi đi làm chuyện ngu xuẩn, giờ biết hậu quả chẳng lẽ không cảm thấy quá muộn sao?”

Lăng Hi Dạ phối hợp cười cứng ngắc, trong lòng thầm nghĩ, sao có thể thấy quá muộn chứ, giữa anh ta và Nhã Mạn vẫn còn kịp.

Cố Tuyết Y liếc mắt nhìn anh ta, phảng phất như biết trong lòng Lăng Hi Dạ đang nghĩ gì, “Tôi thấy đàn anh chúng tôi rấy thích Nhã Mạn, bây giờ có việc phải về nước, nếu lần này trở lại hai người hay đi chung cuối cùng nhất định sẽ ở cùng một chỗ.” Cô nhàn nhạt nói.

Trong nháy mắt Lăng Hi Dạ tựa như bị bắn, trái tim lập tức dựng thẳng, chỉ kém không từ sofa đứng lên, sắc mặt cố làm ra vẻ bình thường.

Khóe miệng Cố Tuyết Y hơi cong lên cười, đôi mắt màu hổ phách trắng sáng như ngọc lưu ly, “Tôi nhớ ngày trước đàn anh vì theo đuổi Nhã Mạn mà giăng mấy chữ “Anh yêu Tiêu Nhã Mạn” trong trường, khi đó tôi và Nhã Mạn cùng tất cả bạn học đều cảm thấy vô cùng cảm động, sau đó nhà đàn anh phải di dân ra nước ngoài mới xa cách Nhã Mạn, nếu không hôm nay Lăng Hi Dạ anh còn có cơ hội kết hôn với Nhã Mạn sao?”

Sao anh ta có thể quên tình địch Dương Kỳ Dục này, nghe Cố Tuyết Y nói trong lòng anh ta đau xót không kiềm chế được, thì ra bọn họ còn có đoạn tình cảm ngọt ngào như vậy.

Nhưng trong lòng anh ta thầm quyết định, tay không tự giác xiết chặt thành quyền.

Cố Tuyết Y nhìn thấy, đáy mắt xẹt vẻ gian xảo khiến người ta thấy rối loạn, người không biết rõ tình hình sẽ cho rằng mình bị hoa mắt.

Mấy chuyện cô nói đó không phải sự thật, là cô tự đoán bậy đoán bạ, vì để đạt được mục đích cô muốn, vì vậy cô nói không ngừng, “Tôi nhớ cách đây không lâu Nhã Mạn còn nhắc tới việc này, xem ra không phải Nhã Mạn không có cảm giác với đàn anh, haizzz! Chỉ có thể nói hữu duyên vô phận thôi! Vậy anh và Nhã Mạn có tính là vô duyên có phận không?” Cuối cùng Cố Tuyết Y không nhịn được cười ra tiếng.

Tiếng cười kia như thể muốn giải thoát hết cơn tức cô đè nén trong lòng phát tiết ra ngoài.

Nghe tiếng cười, hai người Tiêu Nhã Mạn và Giang Hiểu Cầm đều đi ra xem cô, đều hỏi cô đã xảy ra chuyện gì.

Cố Tuyết Y không lên tiếng chỉ cười lắc đầu.

Ngay lúc đó tiếng chuông điện thoại của cô vang lên, cô ghé mắt xem liền giật mình.

Sau khi Cố Minh Hải từ Bích Quế Vân đi ra thì về khách sạn.

Không bao lâu tiếng chuông cửa vang lên.

Nhân viên khách sạn nói có người tìm ông ta, đang chờ ông ta trong phòng họp.

Cố Minh Hải nhíu chặt lông mày, những người bạn ông ta biết thời gian này tài chính ông ta không đủ quay vòng, nên người nào cũng đóng cửa nói có việc không gặp ông ta, vậy bây giờ là ai tìm ông ta?

Nhân viên khách sạn nhìn ra Cố Minh Hải đang phiền não, sau đó nói thêm, “Người kia nói ông ta có thể giúp ông giải quyết vấn đề quay vòng vốn, còn nói ông tới đó thì ông sẽ biết có chuyện gì.”

Cố Minh Hai vội móc một tờ nhân dân tệ màu đỏ đưa cho nhân viên khách sạn, ánh mắt nhìn nhân viên khách sạn, “Cậu nói phòng họp ở đâu vậy?” Bây giờ ông ta đã cùng đường, chỉ có thể thử liều một lần, có lẽ như vậy thì ông ta không mất tập đoàn Cố thị.

Nhân viên khách sạn nhận tiền, khoe miệng cười tươi, dẫn Cố Minh Hải tới cửa phòng họp rồi rời đi.

Cố Minh Hải đẩy cửa đi vào.

Phòng họp không có ai, trong đầu ông ta tuôn trào cảm giác tức giận, đây là đang đối gạt ông ta.

Một bóng người cũng không có.

Xoay người rời đi, muốn tìm nhân viên khách sạn kia tính sổ.

Khoảnh khắc đó, video trong phòng họp sáng lên, truyền tới giọng nói, “Xin chào tiên sinh Cố Minh Hải! Bây giờ tôi muốn tìm ông để hợp tác.”

Trong màn hình lớn chỉ thấy một bóng lưng cao ngất.

Cố Minh Hải nhìn vào màn hình, “Rốt cuộc ông là ai? Tại sao muốn tìm tôi hợp tác?” Ngay cả mặt mũi cũng không cho ông ta nhìn, điều này khiến ông ta cảm thấy phải phòng bị.

Hết chương 14

Quyển 4 - Chương 15

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Hình như tôi là ai đâu liên quan tới chuyện ông muốn giữ tập đoàn Cố thị!” Giọng nặng nề lạnh lẽo vang lên. IQĐ

Bóng lưng trong màn hình lộ vẻ lạnh lùng, thể hiện chủ nhân là một người máu lạnh.

“Ông không có khả năng vô duyên vô cớ giúp tôi, ông muốn nhận được gì?” Ánh mắt Cố Minh Hải cảnh giác nhìn chằm chằm bóng lưng trong màn hình.

Chủ nhân bóng lưng hừ lạnh một tiếng, sau đó khinh thường nói, “Cố thị nhỏ bé của ông đối với tôi mà nói thì hoàn toàn không đáng nhắc tới, tôi chỉ là thấy ông đáng thương nên đưa tay giúp ông một phen.”

Mặt Cố Minh Hải như bị tát một cái, trong lòng vô cùng lúng túng, nhưng lại có chút phẫn nộ, có điều không dám tùy tiện phát tiết. Bây giờ là cơ hội khó có được, nếu như ông ta bỏ lỡ vậy thì hoàn toàn xong đời, tập đoàn Cố thị đành rơi vào tay Cố Tuyết Y.

“Một số tiền quay vòng vốn của ông sẽ được chuyển vào tài khoản cho ông sau khi kết thúc cuộc nói chuyện này, nhưng từ nay về sau tôi hỏi gì thì ông phải nói cái đó, hơn nữa chuyện tôi muốn ông giúp nhất định phải làm được, nếu không công ty ông sẽ vĩnh viễn biến mất trên thế giới, vĩnh viễn ông sẽ không được làm tổng giám đốc ngày nào.” Giọng lạnh lùng đầy cảnh cáo.

Cô Minh Hải nhìn bóng lưng kia.

Bây giờ bất kể là ông ta lùi bước hay bước tới đều nguy hiểm, nhưng trước mắt hình như bị Tuyết Y nuốt trọn Cố thị nguy hiểm hơn một chút. Nhìn khí thế người trước mắt cũng biết là một nhân vật không đơn giản, năng lực cách xa ông ta, nói không chừng nhân cơ hội này ông ta có thể đẩy Cố Tuyết Y rơi xuống.

Thần thái Cố Minh Hải đã sớm bị người đàn ông quay lưng về phía ông ta nhìn thấy một rõ hai ràng qua một màn hình nhỏ khác.

Gã ta cười lạnh, trong mắt đầy vẻ chán ghét Cố Minh Hải.

“Tôi đồng ý với ông, tôi sẽ giúp ông làm việc, nhưng tôi sẽ không làm chuyện phạm pháp giết người.”

Khóe miệng châm chọc của người đàn ông càng thêm rõ ràng, “Ông nói không làm chuyện phạm pháp giết người? Chẳng lẽ Cố Minh Hải ông làm còn chưa đủ?”

Lời vừa thốt ra, thoáng chốc con ngươi Cố Minh Hải trừng lớn.

Rốt cuộc ông ta là ai? Những chuyện kia đều bị ông ta xóa sạch hết, sao người trước mắt lại biết?

“Cố Minh Hải ông một năm không biết trốn bao nhiêu thuế, mua chuộc bao nhiêu quan chức? Cần tôi kể ra mấy chuyện ông làm không? Vợ trước của ông vì ông mới chết, bây giờ Cố Tuyết Y hận chết ông.” Lời người đàn ông nói ra thuận tiện nhắc nhở sau lưng Cố Tuyết Y có Bách Lý Hàn Tôn, đồng thời thể hiện rõ với Cố Minh Hải là gã ta có thực lực, hơn nữa thực lực không hề kém cạnh Bách Lý Hàn Tôn.

Cố Minh Hải thở dài một hơi, không kiềm chế được nuốt nước miếng, cố gắng đè nén nhịp tim đang nhảy loạn cào cào, trong mắt có vài phần sợ hãi và kính sợ nhìn bóng lưng trong màn hình, “Bất kể ông muốn tôi làm chuyện gì cũng được, nhưng ông phải đồng ý với tôi không lộ ra mấy chuyện lúc trước tôi làm.” Ông ta nghĩ có lẽ người trước mắt muốn ông ta làm chuyện gì đó mà không tiện ra mặt, nếu không cũng chẳng tìm ông ta, theo đó ông ta liền bàn điều kiện có lợi cho mình.

Dường như người đàn ông biết Cố Minh Hải sẽ nói như vậy, khoe miệng cười lạnh, đôi mắt lạnh lẽo thâm thúy nhìn Cố Minh Hải trong màn hình nhỏ, lạnh giọng nói, “Ông cho rằng bây giờ ông có tư cách bàn điều kiện à? Tình cảnh ông bây giờ ngoài tôi ra thì không ai giúp ông đâu, những người có quan hệ với ông ngay khi ông gặp khó khăn đều trốn xa ông, ông cho rằng bọn họ không biết tác phong ngày thường của ông sao? Thật ra bọn họ sớm nhìn không nổi, bây giờ khó có được có cơ hội bỏ ông, bọn họ vô cùng cao hứng.”

Trong mắt Cố Minh Hải hiện vẻ kinh ngạc hoảng sợ, ông ta sợ người đàn ông trong màn hình sẽ thu hồi sự giúp đỡ, hiện ông ta vô cùng hối hận vì đã nói mấy điều kiện kia với người đàn ông. Ông ta không muốn trải qua cuộc sống bình dân, lại càng không muốn những người ngày trước gọi là anh em chê cười, ông ta không muốn làm đối tượng bị bọn họ chế giễu.

“Nhớ đó!” Giọng lạnh như băng mang theo vài phần uy hiếp, “Tôi không thích người khác phản bác tôi, bàn điều kiện với tôi, bình thường loại người như vậy sẽ chết nhanh trước mặt tôi lắm, sau này nếu ông còn như vậy thì tự ông nhảy từ trên lầu xuống đi! Nếu không ông sẽ sống không bằng chết.”

“Vâng....” Cố Minh Hải gật đầu xoay người, vẻ mặt nịnh nọt hiện rõ trên màn hình.

“Từ nay về sau tôi sẽ gọi tới bất cứ lúc nào, gặp mặt đều ở chỗ này.”

“Vâng tôi nhớ rồi, ông yên tâm, tôi nhất định sẽ đến đúng giờ.”

“Ừm, ông có thể đi.”

“Vâng!” Về mặt Cố Minh Hải hơi do dự, “Số tiền kia.....” Mặc dù cảm thấy hơi thì không thích hợp lắm, nhưng ông ta thật sự quan tâm chừng nào thì tiền vào tài khoản, ông ta về bổ sung tiền, đại hội cổ đông sắp tiến hành rồi.

“Ông ra khỏi cửa tiền sẽ tới tài khoản của ông.”

“Vâng!”

Cố Minh Hải cung kính xoay người lùi về sau, mở cửa phòng rồi khẽ đóng lại, tựa như sợ quấy rầy tới người đàn ông trong màn hình.

Khoảnh khắc cửa đóng lại màn hình lớn khôi phục đen ngòm, nhìn vào đó như thể hang động dưới địa ngục.

Cố Minh Hải trở lại phòng, tin nhắn điện thoại gửi báo tài khoản vừa có bao nhiêu tiền, ông ta cầm điện thoại cười ngây ngô vài tiếng, từ từ đôi mắt trở nên hung ác.

Cố Tuyết Y vội rời khỏi nhà họ Tiêu, vừa vào cửa sắc mặt Vương Tiểu Vi kinh hoàng nhìn cô, “Tiểu thư, rốt cuộc ngài đã về, ngài không biết thiếu chủ nhìn khủng bố thế nào đâu!” Vừa nói vừa đưa tay vỗ ngực an ủi.

May là cô thông minh tìm được cứu viện, “Bầu không khí trong nhà như tủ đông lạnh, nhà chúng ta chẳng cần phải cắm tủ lạnh nữa.” Cô nói đùa.

“Em biết vì chuyện gì mà anh ấy không ăn cơm trưa không?” Đôi mắt Cố Tuyết Y đầy hoang mang mờ mịt.

“Tiểu thư, ngài thật sự không biết sao?” Vương Tiểu Vi kinh ngạc nhìn cô.

Cố Tuyết Y khẽ cau mày, lạnh nhạt liếc Vương Tiểu Vi.

“Trời ạ!” Vương Tiểu Vi không nhịn được trợn mắt, tay vỗ trán tỏ vẻ bó tay với Cố Tuyết Y, “Tiểu thư, em thật sự phục ngài, chẳng lẽ ngài không thấy hôm nay điện thoại của ngài đặc biệt yên tĩnh à? Ngày thường thiếu chủ sẽ gọi cho ngài.”

“Không biết.” Hôm nay cô và Nhã Mạn nói chuyện, tất cả sự chú ý đều đặt trên người Nhã Mạn, cô không hề để ý tới những thứ này.

“Tiểu thư, chẳng lẽ ngài không thấy hôm nay là ngày đặc biệt à?” Đôi mắt Vương Tiểu Vi lóe lên nhìn cô, trong lời nói mang theo ám hiệu đặc biệt.

“Có thể là ngày gì? Tôi thấy ngày hôm nay cũng như mọi ngày.” Cố Tuyết Y lướt qua Vương Tiểu Vi ngồi xuống sofa.

Vương Tiểu Vi theo sát phía sau, “Tiểu thư, hôm nay là ngày tròn một tháng thiếu chủ và tiểu thư đăng ký kết hôn, hôm nay thiếu chủ đặc biệt dặn em làm đồ ăn nhiều chút để ngài ấy về nhà dùng cơm, kết quả ngài tới nhà họ Tiêu, ngay cả điện thoại cũng không gọi cho ngài ấy một cuộc, thiếu chủ vừa về tới nhà không thấy ngài, sắc mặt liền khó coi, không ăn gì đã về phòng.”

Sắc mặt Cố Tuyết Y cứng lại, sau một lúc lâu ngẩng đầu nhìn Vương Tiểu Vi, “Tôi biết nên làm gì rồi, em đi chuẩn bị bữa tối lần nữa đi!”

“Dạ!” Đôi mắt Vương Tiểu Vi chứa ý cười nhìn Cố Tuyết Y rồi xoay người rời khỏi phòng khách.

Đôi mắt tĩnh mịch như bầu trời xanh hơi buồn nhìn cửa phòng, rất lâu sau cô mới đứng dậy đi vào phòng.

Cô dừng lại trước cửa phòng một lúc, đưa tay gõ vài cái lên cửa, “Hàn Tôn, anh ngủ trong đó không?” Ngoài những lời này cô thật sự sẽ không hỏi mấy lời khác, nếu làm việc thì anh sẽ tới thư phòng.

Rèm cửa lặng lẽ bay bay, ánh trời chiều chiếu xuống mặt đất, Bách Lý Hàn Tôn ngẩn ngơ ngồi bên mép giường không lên tiếng, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng bá đạo có chút bướng bỉnh, cằm kiêu căng căng cứng, vừa nhìn là biết anh đang giận, mày rậm nhíu chặt, đồng tử màu mực thâm sâu nhìn cửa phòng không nói gì.

Lâu đến mức khiến Cố Tuyết Y đứng bên ngoài cho rằng anh đang ngủ thì anh mới đứng dậy đi mở cửa.

Cố Tuyết Y nhìn thấy bóng dáng cao nhất, khóe miệng cong lên cười, đôi mắt ấm áp như gió xuân thổi qua nhân gian, “Em tưởng anh đang ngủ.” Giọng u oán như đang nén giận vì anh lâu như vậy mới ra mở cửa, để cô đứng ngoài cửa lâu thế, nhưng cô bước lên trước một bước, ôm cánh tay anh, đôi mắt vẫn nhìn anh, đáy mắt lộ vẻ quan tâm anh, “Em nghe Tiểu Vi nói anh khó chịu à, vừa về nhà là chạy vào phòng, rốt cuộc khó chịu ở đâu?” Nói xong, ngón tay trắng nõn sờ lên trán anh, sau đó lại sờ trán cô, cảm thụ nhiệt độ trên trán, “Không nóng, vậy chứng tỏ anh không bị cảm, Hàn Tôn, anh khó chịu ở đâu? Anh nói với em coi?”

Bách Lý Hàn Tôn đối mặt với vẻ mặt vô tội và đôi mắt trong xanh phẳng lặng của cô, “Em thật sự không nhớ hôm nay là ngày gì à?” Anh vừa đi vào phòng vừa hỏi cô.

Đồng tử Cố Tuyết Y khẽ xoay chuyển, cuối cùng yên lặng chân thành nhìn anh, “Em nói thật, anh không được giận.”

“Anh không giận.” Anh giận ai cũng được chứ không giận cô quá lâu, nghe giọng cô nói thì anh biết...

“Hôm nay em thật sự không nhớ là ngày gì, sau khi Tiểu Vi nói em mới biết.” Trong mắt cô cẩn thận, cô nhìn xéo khuôn mặt anh.

“Vậy hôm nay em có quà muốn tặng anh không?” Anh có thể không tính toán cô không nhớ hôm nay là ngày gì, vì anh biết bình thường cô là người không mấy để ý những chuyện như vậy, điều này mười năm trước anh đã được lĩnh hội, đã từng có một lần anh muốn thay đổi tật xấu này của cô, kết quả ngược lại cô cũng chẳng thay đổi chút nào, dần về sau đối với chuyện cô chết không thay đổi biến thành anh tiếp nhận cô.

Chỉ là bây giờ không giống như thế, đây là thời gian đặc biệt đầu tiên khi họ kết hôn, đây cũng là suy nghĩ đầu tiên trong đầu anh, cho nên anh mới khóa trái mình trong phòng, sau đó cơn tức bị thời gian bào mòn từng chút, cơn giận trong lòng từng chút dập tắt, mặc dù anh biết đây là vô cùng không có cốt khí, nhưng ai bảo anh yêu cô chứ?

Hết chương 15

Quyển 4 - Chương 16

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn Lê Quý Đôn

Cố Tuyết Y không nói gì, lông mi dài rũ xuống, đôi mắt nhìn bàn chân. LQĐ

“Anh biết hôm nay em quên là ngày gì, nhưng em phải đền bù tổn thất tặng quà cho anh chứ!” Đôi mắt thâm sâu của Bách Lý Hàn Tôn không che dấu được sự mất mát, biểu lộ này tựa như đứa trẻ đòi đồ chơi mà không được, ánh mắt vô tội lại tội nghiệp.

“Em...” Cô thật sự không nghĩ ra phải đền bù cho anh cái gì, dường như cái gì anh cũng có hết rồi.

Khuôn mặt tuấn mỹ của Bách Lý Hàn Tôn lạnh lẽo, xoay người lướt qua cô đi về phía bên kia, tiện tay mở TV lên, lạnh lùng xem phim, làm như cô không tồn tại.

Cố Tuyết Y nhìn anh, trong mắt xẹt qua sự hối lỗi, khuôn mặt trắng noãn hơi buồn rầu lại có phần ủ rũ, “Hàn Tôn, ngày mai em tặng quà cho anh được không?” Bây giờ nhất thời cô không nghĩ ra quà gì để làm anh hài lòng.

“Ngày mai?” Bách Lý Hàn Tôn nhướn mày nhìn cô, “Không phải hôm nay còn mấy tiếng đồng hồ mới hết ngày sao?”

Cố Tuyết Y nghe anh nói thì biết hôm nay cô nhất định phải tìm được quà khiến anh hài lòng, nếu anh không sẽ tiếp tục giận dữ.

“Thời gian ngắn như vậy sao em có thể biết anh cần thứ gì chứ, anh cho em một ngày, em nhất định sẽ tặng anh món quà khiến anh hài lòng.” Cố Tuyết Y chỉ thiếu điều vỗ ngực đảm bảo.

“Em thật sự xác định có thể tìm được quà làm anh hài lòng?” Anh đây là chẳng muốn hài lòng thứ gì cả, xem cô làm thế nào để thỏa mãn anh.

Hiện tại khó có được tất cả sự chú ý của cô đều đặt lên người anh, anh cảm thấy lồng ngực được lấp đầy, tựa như nhìn thấy gì cũng có thể khiến tâm tình anh vui sướng, nhưng anh biết những điều này là vì do cô ở bên cạnh anh.

“Thật mà.” Bây giờ cô chỉ muện dụ dỗ anh.

Bách Lý Hàn Tôn đặt điều khiển trên tay xuống, sau đó vỗ vỗ vị trí bên cạnh anh, “Tới đây ngồi.” Giọng điệu không cho phép cô có nửa phần từ chối.

Khóe miệng Cố Tuyết Y cong cớn mềm mại, đáy mắt xẹt qua vẻ bất đắc dĩ, đi tới bên cạnh anh rồi ngồi xuống.

Khóe miệng Bách Lý Hàn Tôn cười cứng chiều, đưa tay ôm cô vào ngực anh, tay còn lại ôm eo cô, “Anh không thích em chú ý người khác ngoại trừ anh, anh chỉ muốn lúc nào em cũng đặt ánh mắt trên người anh thôi.”

Đáy mắt Cố Tuyết Y tuôn trào cảm giác đau lòng, cánh tay trắng nõn ôm cổ anh, nhìn anh, “Hôm nay vì chuyện của Nhã Mạn nên em mới vậy, thật xin lỗi! Sau này em sẽ không như thế nữa, em biết đây là ngày kỷ niệm kết hôn đầu tiên của chúng ta, nhưng với em mà nói mỗi một ngày ở cùng anh đều là ngày kỷ niệm, ánh mắt em cả đời này luôn đặt trên người anh.”

“Tuyết Y, chúng ta đã kết hôn lâu thế rồi, có phải chúng ta nên động phòng không?” Đôi mắt đen như mực thâm trầm, có thể nhìn thấy ngọn lửa nhiệt tình, “Bây giờ anh đang tiến hành hôn lễ của chúng ta, hôm nay anh hỏi rồi, công ty tổ chức tiệc cưới nói tháng sau có mấy ngày tốt cho chúng ta, đến lúc đó sẽ cử hành hôn lễ của chúng ta ở thành phố D, sau lại tới Pháp tổ chức lần nữa.”

“Anh đều đã sắp xếp xong, em đây chỉ có thể phối hợp với anh...” Khóe miệng cười hơi cứng nhắc, đôi mắt màu hổ phách âm thầm, tựa như nhớ ra điều gì đó, đáy mắt hơi bận lòng nhìn anh, “Có phải mẹ anh không thích em không?”

Trong ấn tượng của cô, lúc nhỏ mỗi lần nhìn thấy Cổ Thục Anh thì bà ta đều lạnh mặt với cô, có khi cô nói mấy lời ngon ngọt cũng không thềm liếc cô một cái, bây giờ thời gian trôi qua lâu như vậy, không biết lần nữa gặp lại cô thì sẽ biểu hiện như thế nào.

Đôi mắt anh lạng lẽ tối xuống, rất nhanh khôi phục sự dịu dàng nhìn cô, vuốt ve da thịt trơn mềm của cô, “Người em muốn gả là anh chứ không phải mẹ anh, mặc kệ có thích em hay không, anh vĩnh viễn đứng về phía em, em yên tâm, anh sẽ không để em chịu bất cứ uất ức nào.” Cô đã bị khổ mười năm, bây giờ do anh bảo vệ cô.

“Cảm ơn anh!” Có anh đứng bên cạnh cô, cho dù Cổ Thục Anh có làm khó cô đi nữa thì cô cũng không thấy khổ sở, vì anh mà làm tất cả đều đáng giá.

Bách Lý Hàn Tôn cuối cùng cũng cười, cứng chiều nhéo mũi cô, “Giữa vợ chồng cần nói hai chữ cảm ơn à? Sau này anh còn nghe em nói hai chữ kia thì anh sẽ trừng phạt em.”

Cố Tuyết Y nhìn anh nở nụ cười, cười rất quyến rũ trong trêu, qua

một lúc cô thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt trắng noãn vui sướng đến rói tinh rói mù, “Mai này em sẽ không nói vậy nữa.”

Vẻ mặt Bách Lý Hàn Tôn chán nản nhìn cô, “Vì sao em thông minh vậy nhỉ, nếu em không thông minh thì anh có thể trừng phạt em rồi.” Ngón tay thon dài như có như không sờ cúc áo trước ngực cô.

“Nếu như em không thông minh thì lúc nhỏ anh đã chẳng thích em!”

Bách Lý Hàn Tôn nhớ lại, trong đầu hiện lên cảnh lần đầu tiên họ gặp nhau, “Cũng đúng, nếu như em không phải là một cô bé thông minh thì khi đó anh cũng không vừa nhìn thấy đã thích em.” Khi đó cô ngây thơ cao ngạo như công chúa, da thịt mềm mại như nước, lông mi dài, quả thực đúng là một con búp bê xinh đẹp.

“Vậy có phải em đây nên cảm ơn anh đã yêu em?” Cô đùa hỏi anh.

“Thế thì không cần, em chỉ cần yêu anh nhiều một chút là được.” Anh cười đưa mắt nhìn cô rất sâu.

Lông mi dài nhấp nháy, đôi mắt như mặt biển gió em sóng lặng, trong veo lại như biết nói, “Vì sao anh không tò mò chuyện em khôi phục trí nhớ?”

Bách Lý Hàn Tôn khẽ hít sâu một hơi, “Khi em tỉnh lại, tính cách em thay đổi, anh biết em đã khôi phục trí nhớ.” Chỉ là anh cứ trốn tránh sự thật, vì có một số việc anh không muốn đối mặt.

“Nếu anh biết em đã khôi phục trí nhớ, vì sao anh không hỏi em chuyện trước kia? Không hỏi vì sao em mất trí nhớ?”

Tay anh lập tức ôm cô chặt hơn, “Anh không hỏi vì anh sợ lại mất em lần nữa, anh không muốn lại mất em, nếu như em nói thì anh sẽ

nghe, nếu như em không muốn nói thì anh cũng không hỏi em.” Anh không muốn miễn cưỡng cô bất cứ chuyện gì.

Cố Tuyết Y ngẩng đầu, tầm mắt nhìn thẳng vào anh, ngực cô hơi phập phồng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má cao ngạo tôn quý như quý tộc châu Âu của anh, “Thật ra em đang đợi anh điều tra ra nguyên nhân, nhưng hình như anh không điều tra ra được.” Nên cô mới nói chuyện này, còn nếu anh điều tra ra thì anh nhất định sẽ vô cùng tức giận, tin rằng người kia sẽ không sống để chịu gì, nhưng cô sẽ khiến người đó không trôi qua dễ dàng.

“Anh có điều tra ra, anh không biết nên tin chuyện nào là thật chuyện nào là giả.” Anh vẫn đang đợi cô nguyện ý nói.

“Bây giờ em chưa nói, qua một thời gian nữa nhé! Qua thời gian nữa em sẽ nói cho anh.” Vì lúc đó cô phải bắt người kia trả giá lớn.

“Ừ!” Khóe miệng cười duyên dáng, anh gật đầu.

Cô cũng không vì chuyện trước kia mà rời khỏi anh, lòng anh như bị đóng đinh chặt đột nhiên được thả lỏng, vô cùng thoải mái.

Lúc này điện thoại của Cố Tuyết Y lại vang lên, cô nhận máy, Bách Lý Hàn Tôn ở bên cạnh nhìn thấy mặt cô càng lúc càng lạnh.

Đợi cô cúp máy, anh quan tâm nhìn cô, hỏi đã xảy ra chuyện gì!

Khuôn mặt lạnh lùng cứng lại, “Tài khoản của Cố Minh Hải vừa nhận một số tiền lớn, nhưng lại không điều tra ra rốt cuộc là ai làm?”

“Vậy bây giờ em tính làm thế nào?” Anh biết, cô thu mua tập đoàn Cố thị chỉ sợ không mấy thuận lợi, “Cần anh giúp cứ nói.”

“Không cần, chuyện này cứ để em, mặc kệ sau lưng Cố Minh Hải là ai em cũng muốn bắt được.” Đôi mắt màu hổ phách giống như mặt hồ đóng băng ngày đông, trong suốt sáng bóng, lạnh thấu xương.

Nhà họ Tiêu, bầu không khí yên tĩnh, tất cả mọi người chỉ trao đổi bằng ánh mắt.

Giang Hiểu Cầm thỉnh thoảng liếc nhìn Lăng Hi Dạ, tựa như Lăng Hi Dạ là tội phạm.

Đôi lúc Lăng Hi Dạ vươn đũa muốn gấp thức ăn đều bị Giang Hiểu Cầm cướp mất, lâu dần Lăng Hi Dạ chỉ gấp món ăn trước mặt anh ta.

Tiêu Như Thiên yêu vợ dĩ nhiên đều nhìn thấy những chuyện này, cũng không nói lời nào, chỉ cười dịu dàng dặn Giang Hiểu Cầm ăn nhiều một chút.

Tinh thần của Tiêu Nhã Mạn hơi không yên ăn cơm, trong đầu cô đều là lời Tuyết Y nói, giống như một thước phim quay chậm hiện lên trong đầu cô một lần lại một lần, bất kể cô đẩy thế nào cũng không tản đi, tựa như keo dính vạn năng.

Một giờ sau, cuối cùng cả nhà cũng ăn cơm xong, người giúp việc mang trái cây ra.

Lăng Hi Dạ thấy Nhã Mạn không có nửa điểm ý muốn về, anh ta mặt dày mày dạn tiếp tục ngồi xuống sofa, vừa xem TV như Giang Hiểu Cầm vừa không yên lòng ăn trái cây, khóe mắt thỉnh thoảng liếc sang bà.

Tiêu Như Thiên cẩn thận bóc vỏ quýt cho Giang Hiểu Cầm, còn sẵn sóc đưa tới bên miệng bà, yên lặng như một chiếc bóng.

Giang Hiểu Cầm vừa ăn quýt vừa xem bộ phim có nội dung máu chó, nhưng tất cả lực chú ý của bà đều đặt trên người Nhã Mạn, từ khi Tuyết Y đi bộ dạng nó cứ như vậy.

“Nhã Mạn, đêm nay con ở lại đây nhé!” Giang Hiểu Cầm đột nhiên mở miệng.

Vẻ mặt Tiêu Nhã Mạn hơi hốt hoảng nhìn bà, một lát sau trên mặt hơi do dự, nếu như không phải Tuyết Y nói hết suy nghĩ trong lòng cô ra thì đêm nay cô nhất định sẽ ở lại, nhưng bây giờ cô lại muốn về nhà họ Lăng ở.

Ở đây ba mẹ sẽ lo lắng cho cô, ở nhà họ Lăng thì có thể một mình yên lặng ngây ngốc trong phòng không ai nhìn thấy.

Bây giờ cô thật sự cần có thời gian suy nghĩ cẩn thận, tiếp theo cô phải làm thế nào mới tốt.

Giang Hiểu Cầm làm như không thấy cô do dự, nói tiếp, “Lâu rồi con không về nhà mẹ thật sự rất nhớ con, cũng có rất nhiều điều muốn nói với con, dù sao mẹ chồng con cũng không ở nhà, bây giờ con là người rảnh rỗi, ở lại với mẹ không được à?” Bà đổi chiêu ai oán.

Bà lặng lẽ đá Tiêu Như Thiên mà không để ai thấy, bảo ông giúp bà nói chuyện.

Hết chương 16

Quyển 4 - Chương 17

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Sắc mặt Tiêu Như Thiên vẫn như thường, rất giống người ba hiền lành, dịu dàng nhìn Tiêu Nhã Mạn. “Mẹ con cũng đã nói vậy rồi, đêm nay con ở lại đây đi!”

LQĐ

“Ba! Đêm nay chỉ sợ không được, lần sau ạ! Nếu không mấy hôm nữa con về tâm sự với mẹ.” Tiêu Nhã Mạn khó xử nhìn ông.

“Con đã kiên trì vậy thì lần sau đi!” Giang Hiểu Cầm hiểu ý lúi một bước, nếu như trước kia Như Thiên vừa mở miệng Nhã Mạn sẽ đồng ý, có lẽ hôm nay Nhã Mạn thật sự có chuyện quan trọng, chỉ là không tiện nói với bà.

Về tới nhà họ Lăng, Tiêu Nhã Mạn vào phòng mình đóng cửa lại, ngăn Lăng Hi Dạ đang muốn nói ra suy nghĩ của mình ở ngoài cửa.

Nhìn cửa gỗ, Lăng Hi Dạ hoảng hốt.

Bên trong phòng.

Ngọn đèn vàng nhạt chiếu sáng cả căn phòng.

Tiêu Nhã Mạn nhìn mình trong gương, khuôn mặt ngọt ngào không còn vô tư như xưa, giữa hai hàng lông mày chứa sự phiền muộn, khóe miệng không còn cười xán lạn như ánh mặt trời, cười cứng nhắc không xuất phát từ nội tâm, cô bây giờ càng ngày càng lạ lẫm, cô sắp không nhận ra mình nữa.

Rốt cuộc hiện tại cô nên làm thế nào? Không buông tay thì sợ sẽ bị thương nữa, buông tay thì lại không nữa.

Nhìn thấy Lăng Hi Dạ cô sẽ nhớ tới chuyện lúc trước anh ta làm với cô, lòng cô sẽ đau đớn như bị nhéo.

Bây giờ trong lòng cô rất loạn, không biết nên làm thế nào cho phải.

Bầu trời đêm vô cùng yên tĩnh, những vì sao sáng lấp lánh.

Cô ngồi bên giường mãi cho đến bình minh, nhưng ở bên ngoài Lăng Hi Dạ cũng đứng cùng cô tới hừng đông.

Đây cũng có thể là khúc mắc cả đời này họ nhất định phải trải qua, hai bên dây dưa đến mệt mỏi mới dừng lại được!

Thư phòng đẹp đẽ, bầu không khí u buồn tràn cả không gian, một chiếc đèn tỏa sáng lờ mờ, sắc trời bên ngoài đã chuyển nắng, gió nhẹ nhàng thổi, rèm cửa đung đưa như hoa bồ công bay bay trong gió, chợt cảm thấy như tiên cảnh thời cổ đại.

Bùi Khê Minh khép tài liệu lại, ngón tay vuốt sống mũi và huyết thái dương, bàn tay kia như có ma pháp, thoáng chốc tất cả mệt mỏi đều biến mất, anh mới buông tay ra đẩy ghế đứng lên ra khỏi phòng.

Lâm Hiểu Mạt chuẩn bị xong bữa sáng thấy anh đi ra, khuôn mặt kinh diễm bình thản, “Cùng ăn sáng đi!”

Bùi Khê Minh khẽ ừ một tiếng, kéo ghế ra ngồi cách cô ta không xa.

Lâm Hiểu Mạt yên lặng ăn, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn anh, Bùi Khê Minh phát hiện tầm mắt cô ta, cô ta không nói chuyện thì anh cũng không cần phải hỏi có ta có gì muốn nói không.

“Từ khi anh ra ngoài một lúc trở về đều như thế này, anh không thấy anh nên nói rõ anh và Cố Tuyết Y nói những gì à?” Lâm Hiểu Mạt thả đũa ăn sáng trong tay xuống nhìn anh.

Cô ta đang chờ anh nói với cô ta, kết quả đợi lâu như vậy anh lại không nói với cô ta.

Khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt đen như mã não, nhưng anh lại lạnh lùng nhìn Lâm Hiểu Mạt, uống xong ngụm café cuối cùng, chậm rãi thả ly sứ xuống, “Không phải tôi đã nói rồi à? Từ nay về sau cô đừng ở đây nữa, những chuyện này hẳn cô không nên hỏi.”

“Bùi Khê Minh, anh là người chứ không phải là máy, anh càng không phải là sắt thép, anh làm việc cả ngày, thân thể anh sao có thể chịu được? Em xin anh nghỉ ngơi cho khỏe được không?” Đôi mắt cầu xin nhìn anh, “Nếu anh ốm thì công ty làm sao bây giờ? Còn người quan tâm tới anh thì làm sao bây giờ?”

“Tôi biết mức chịu đựng của cơ thể tôi, tôi sẽ chăm sóc thân thể mình, cô đừng lo lắng cho tôi.” Trong mắt Bùi Khê Minh đầy sương mù, có các giác xinh đẹp mờ lung.

Anh chỉ có làm việc mới không nhớ mấy lời Cố Tuyết Y nói với anh, còn nhớ tới cô đã khôi phục trí nhớ nhưng vẫn lạnh lùng như vậy để bảo vệ Bách Lý Hàn Tôn, trái tim anh không kiềm chế

Không đợi Lâm Hiểu Mạt lên tiếng, anh đứng dậy rời khỏi phòng khách đi lên lầu.

Lâm Hiểu Mạt nhìn bóng lưng anh, cô ta nhìn ra anh mất mát và cô đơn, nhưng vì sao không đặt cô ta trong lòng? Vì sao không chấp nhận cô ta?

Tập đoàn Bách Âu.

Bàn ghế làm việc màu đen nhập khẩu từ Ý, ánh sáng mặt trời xuyên qua cửa kính vẩy xuống sàn nhà.

Trì Đông Quân và mấy nhân viên chủ quan báo cáo chi tiết tình hình tháng này và hành động kế tiếp cho Bách Lý Hàn Tôn.

Cố Tuyết Y ngồi bên một chiếc bàn làm việc khác, đôi mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, ngón tay không ngừng gõ lên bàn phím.

Cuối cùng cũng viết được mấy ngàn chữ, sau khi tải lên cô mở QQ kiểm tra xem có tin nhắn hay không, thấy không có cô tắt máy, vừa lúc mấy nhân viên chủ quản cũng báo cáo xong, Trì Đông Quân đi trước dẫn bọn họ ra ngoài.

Cố Tuyết Y đứng dậy đi về phía anh, anh đối diện tầm mắt cô, “Em viết tiểu thuyết xong rồi hả?”

“Dạ!” Đôi mắt màu hổ phách hiện vẻ nhàm chán.

“Nếu không em viết tiếp đi.” Hôm nay anh đặc biệt dẫn cô tới công ty cùng anh, anh đang lo cô đi ra ngoài lại quên mất sự tồn tại của anh,

Cố Tuyết Y lắc đầu, “Em thích viết cùng một nội dung trong ngày, nếu không sẽ thấy là lạ.” Cũng có thể do cô dưỡng thành thói quen đó.

“Nếu không...” Anh lo cô cảm thấy nhàm chán nên sẽ rời khỏi công ty

không làm việc cùng anh.

“Anh cứ làm việc của mình đi, anh đừng để ý đến em, có em ở đây hiệu suất làm việc của anh nhất định giảm xuống rất nhiều.” Thấy cả buổi anh đều đặt sự chú ý lên cô, đặt trên tài liệu vô cùng ít ỏi.

“Sao có thể chứ, có em ở đây hiệu quả làm việc của anh cao hơn nhiều.....”

“Anh đừng nên gạt em, tóm lại anh không cần để ý tới em, em sẽ không rời khỏi công ty, em muốn đi dạo các bộ phận trong công ty một vòng.”

Bách Lý Hàn Tôn nở nụ cười, ánh mắt đầy cưng chiều, trêu chọc nói, “Có phải bà chủ lớn muốn xem nhân viên cấp dưới có lười biếng không đúng không?” Thật ra anh biết cô thấy chán, nhưng như vậy cũng tốt, cô không rời khỏi công ty mới yên lòng ở trong văn phòng.

“Anh muốn nói như vậy cũng đúng.” Đôi mắt màu hổ phách sáng ngời, trông cực kỳ xinh đẹp.

“Được rồi! Nhưng em phải dẫn theo hai nhân viên bảo vệ.” Thịnh thoảng anh vẫn nằm mơ chuyện bắt cóc lần trước, từ đó đến giờ nhân viên bảo vệ không rời khỏi cô.

“Không cần, em dẫn Tiểu Vi đi cùng.” Nếu như cô dẫn cả nhân viên bảo vệ đi tuần xem tất cả các tầng trong công ty thì nhất định bọn họ sẽ nhìn cô như đang nhìn tinh tinh trong vườn thú, đến lúc đó ngộ nhỡ ghi thiếu gì đó hoặc hiệu suất công việc không cao, vậy chẳng phải cô trở thành tội nhân à?

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo liền tới.

Vương Tiểu Vi bung đĩa trái cây gõ cửa đi vào.

Vừa thả đồ xuống cô liền bị Cố Tuyết Y kéo ra khỏi văn phòng.

Văn phòng rộng rãi lập tức vô cùng yên tĩnh.

Bách Lý Hàn Tôn cười dịu dàng, mở tài liệu ra bắt đầu xét duyệt.

Cố Tuyết Y đi đến các tầng, tất cả nhân viên đều đang bận rộn, như thể đang đại chiến, cũng đúng, Cố Hàn Tôn điên cuồng làm việc như vậy, nếu cấp dưới không chịu khó thì chỉ sợ phần công việc của bọn họ khó lòng mà giữ được.

Trước kia cô quét dọn ở các tầng lầu, không nhìn thấy hình ảnh như vậy, bây giờ cảm thấy cũng chẳng có gì hay để xem, ngược lại cô đứng ở đây còn làm phiền bọn họ làm việc.

Lúc cô và Vương Tiểu Vi đang muốn xoay người rời đi, một nhân viên công ty tinh mắt thấy các cô, “Các người là nhân viên bộ phận nào? Sao lại chạy tới đây? Đây là bộ phận quan trọng của công ty, những người không có phận sự thì không được tới chỗ này, thẻ công tác của cô đâu?”

Đôi mắt màu hổ phách của Cố Tuyết Y lạnh lùng nhìn nhân viên công ty kia, “Bọn tôi không để ý đi qua chỗ này, tôi chỉ xem mà thôi.”

“Thẻ công tác đâu?” Nhân viên công ty vừa nghe cô nói như vậy, nét mặt càng lúc càng không vui nhìn Cố Tuyết Y, đáy mắt xẹt qua vẻ xem thường.

Vương Tiểu Vi đứng bên cạnh nhìn chăm chăm vào nhân viên công ty, “Cô hỏi thẻ công tác của chúng tôi, vậy xin hỏi cô là ai? Cô là quản lý ở đây sao? Nếu như không phải thì cô không có tư cách hỏi thẻ

công tác của chúng tôi.” Lông mày nhíu lại.

Lại là một người mắt chó khinh người.

“Tiểu Vi, chuyện này không nên tức giận, cô ta cũng chỉ là cảnh giác thôi mà.” Khuôn mặt tĩnh lặng, trên người vô hình trung bắn ra khí chất cao quý tao nhã.

Nhân viên công ty dường như phát hiện ra, tầm mắt không khỏi nhìn Cố Tuyết Y thêm vài lần, sau đó mới nói. “Sau này đừng tới đây nữa, nếu không muốn tài liệu quan trọng của công ty bị mất hoặc là tiết lộ bí mật của công ty đều tính trên đầu các người.”

Cố Tuyết Y cong môi cười, lại lần nữa dẫn Tiểu Vi rời khỏi chỗ đó.

Cuối cùng hai người chọn rời khỏi công ty, ghé uống trà trong quán bên cạnh công ty.

Nhìn xe cộ ngoài cửa kính, người đi qua đi lại, đột nhiên Cố Tuyết Y ảo giác nhà hàng này như bị ngăn cách.

Ánh mặt trời tỏa sức chiếu lên mặt cô.

Vương Tiểu Vi ngồi đối diện cô, tầm mắt không rời khỏi khuôn mặt Cố Tuyết Y, thâm sâu xen lẫn sự lo lắng, cô lo ánh nắng sẽ chiếu hồng da thịt tiểu thư.

Từ sau khi gặp Cố Lệ Tình, tiểu thư đã tháo kính xuống, khuôn mặt nhìn như bình thường càng thêm tinh xảo mỹ lệ, vô cùng kinh diễm.

“Sao em cứ nhìn tôi mãi vậy?” Cố Tuyết Y uống trà rồi nói.

Hương thơm nhàn nhạt tan dần trong miệng cô.

Tâm tình cô dường như thoải mái hơn, khóe miệng cong lên càng lúc càng rõ rệt.

“Em.... Em.... Em muốn đi toilet.” Vương Tiểu Vi thật sự không tìm ra lý do, đột nhiên não hoạt động.

Cố Tuyết Y buồn cười nhìn cô, “Em muốn đi toilet thì cứ đi! Không phải tôi không cho phép em đi.”

“À!” Vương Tiểu Vi giật mình nhìn Cố Tuyết Y.

Hình như tiểu thư cười rất đẹp mắt!

“Vậy em còn không mau đi?” Cố Tuyết Y tốt bụng nhắc nhở cô.

“À!” Vương Tiểu Vi hoảng hốt đứng lên.

Cố Tuyết Y càng cười to, trong mắt chứa vẻ bất đắc dĩ nhìn Vương Tiểu Vi.

Vương Tiểu Vi vừa đi, nhà hàng càng thêm yên tĩnh, trên bàn kính đặt một lọ hoa pha lê, trong bình cắm một đóa hồng đỏ rực, tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, đèn chùm pha lê lộng lẫy, chiếu sáng rực rỡ.

Nhà hàng thiết kế theo phong cách cổ, người tới đây dùng cơm nhất định đều là người có thân phận.

Cố Tuyết Y lặng lẽ ngắm ngoài cửa sổ, trái tim cô bình yên lại rồi.

Hết chương 17

Quyển 4 - Chương 18

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lâm Hiểu Mạt ra khỏi nhà như một thói quen mỗi khi bị Bùi Khê Minh chọc tức, cô ta thích ngồi lặng lẽ trong quán không ai quấy rầy. LQĐ

Hôm nay cô ta đi vào quán, bước tới bàn ngồi.

Nhân viên phục vụ thấy cô ta đi vào vội đi theo sau lưng cô ta.

Thấy có người đã ngồi vị trí cô ta hay ngồi, Lâm Hiểu Mạt không nhìn nhiều thêm một lần, cô ta chậm rãi xoay người liếc xéo nhân viên phục vụ phía sau, ánh mắt như muốn nói ‘Vị trí đó của cô ta tại sao người khác có thể ngồi.’

Nhân viên phục vụ nhìn theo, lập tức cung kính nói, “Thật xin lỗi tiểu thư! Hôm nay không biết cô sẽ đến cho nên có khách yêu cầu ngồi chúng tôi đây mới....” Hơn nữa cô ta cũng đâu có hẹn trước.

“Chẳng phải trước đây tôi đã nói rồi à? Sau này khi tôi đến đây vị trí kia nhất định phải để trống, bây giờ các người đang tự vả vào miệng các người sao?” Lâm Hiểu Mạt lạnh lùng đưa mắt nhìn nhân viên phục vụ, giọng ngạo mạn lạnh lẽo vang lên, lời này cũng tựa như đang nói cho người đang ngồi ở vị trí của cô ta nghe, biết điều thì đứng dậy rời khỏi vị trí đó.

“Xin lỗi, chúng tôi....”

“Tôi tới đây ngồi cũng không thấy nhân viên phục vụ nói vị trí này cô

đã đặt trước, kể cả quản lý nhà hàng, bây giờ cô cần gì làm khó một nhân viên nhỏ bé?” Cố Tuyết Y đang ngắm phong cảnh bên ngoài, vừa nghe giọng Lâm Hiểu Mạt thì hơi giật mình, khẽ nhíu mày, sau đó lạnh nhạt đưa mắt nhìn Lâm Hiểu Mạt.

“Là cô!” Trong mắt Lâm Hiểu Mạt xẹt vẻ kinh ngạc, một giây sau cô ta khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, từ trên cao nhìn xuống Cố Tuyết Y, “Sao cô lại ở chỗ này?” Sau đó ánh mắt khinh thường nhìn Cố Tuyết Y, “Cũng đúng! Cô có ông xã như thiếu chủ Bách Lý thì ngồi trong nhà hàng cao cấp nào mà không được? Nhưng cô phải nhớ rõ, dù gì cũng phải có thứ tự trước sau! Chỗ cô ngồi hiện giờ là bọn họ giữ lại cho tôi mỗi khi tới chỗ này ăn uống.” Nhất là thấy Cố Tuyết Y, cô ta phải bắt cô không thể không đứng dậy.

Trong đầu hiện lên suy nghĩ đó.

“Giữ lại?” Khóe miệng Cố Tuyết Y cười khế, nhìn kỹ sẽ thấy sự giễu cợt, “Thứ nhất, chỗ này không viết tên Lâm Hiểu Mạt cô, thứ hai cô không đặt trước, nếu đây là vị trí của cô, vậy thì Lâm Hiểu Mạt cô là bà chủ hay cổ đông nhà hàng này?”

“Tôi không phải, chẳng lẽ Cố Tuyết Y cô phải?” Giọng điệu Lâm Hiểu Mạt chế nhạo nói, trong đầu lập tức hiện lên khuôn mặt Bách Lý Hàn Tôn.

Cố Tuyết Y nhìn thấy thay đổi nhỏ này, khóe miệng cười nhàn nhạt, “Đồ đạc của chồng tôi đương nhiên thuộc về tôi rồi.”

Khuôn mặt lạnh lùng lập tức nổi sùng, Lâm Hiểu Mạt nhìn chăm chăm khóe miệng cười chướng mắt của cô, trong lòng có xúc động muốn nhào tới kéo mặt nạ xinh đẹp kia xuống, có lẽ kéo rớt lớp mặt nạ kia thì Bùi Khê Minh mới hết hi vọng với cô.

Quản lý nhà hàng vội chạy tới, đầu tiên là không ngừng khom lưng xin lỗi, sau đó vội vàng nói xin lỗi.

“Ông quản lý nhà hàng này thế nào vậy? Lại để tôi tới đây vô ích, sao ông không nhắc nhở nhân viên của ông? Chẳng phải lần trước tôi đã nói rồi sao? Đây là vị trí bất kể lúc nào cũng phải giữ lại cho tôi, tại ông bị điếc à? Hay là ông chủ ông chưa mua bảo hiểm y tế để ông đi khám bệnh?” Lâm Hiểu Mạt vừa nhìn thấy quản lý, lập tức xả hết cơn giận Cố Tuyết Y mang tới lên trên người ông ta.

Mặc dù quản lý nhà hàng bất mãn với Lâm Hiểu Mạt, nhưng vẻ mặt vẫn đầy ý cười có lỗi, kèm theo câu xin lỗi, “Lần đó tiểu thư chỉ nhắc qua thôi, nếu như cô muốn nhà hàng chúng tôi dành vị trí riêng cho cô thì nhất định phải trở thành khách VIP bạch kim của chúng tôi, mỗi ngày chi ít nhất hơn một ngàn đồng, nếu như bây giờ tiểu thư làm thì sau này chúng tôi sẽ dành vị trí này cho cô.”

“Tôi mặc kệ, bây giờ tôi muốn ngồi chỗ này, nếu không tôi sẽ khiêu nại nhà hàng, muốn xem đến lúc đó một quản lý bé nhỏ như ông chịu trách nhiệm thế nào.” Ngoại trừ đối mặt với Bùi Khê Minh, từ trước tới giờ Lâm Hiểu Mạt là đại tiểu thư cao quý, thái độ của mọi người với cô ta đều là cung kính, không phản bác cô ta một câu, bây giờ cô ta bị một quản lý nhỏ phản bác, đương nhiên lửa giận trong lòng ngút trời.

“Tôi thấy hôm nay Lâm Hiểu Mạt cô không phải tới dùng cơm, mà giống như đến soi mói thì đúng hơn.” Cố Tuyết Y lạnh nhạt nhìn cô ta, thờ ơ bưng ly trà thơm ngát lên, khẽ nhấp một ngụm rồi ưu nhã đặt xuống, “Có thể có nhiều nhà hàng ẩm thực như vậy, còn cả công ty nữa, cô cảm thấy sau lưng không có chút giao thiệp nào sao? Tôi biết nhà Lâm Hiểu Mạt cô ở thành phố A, công ty ở thành phố A đã nổi tiếng, nếu như mất lực lượng sau lưng, cô cảm thấy công ty nhà họ Lâm các người còn có thể tồn tại sao?” Chỉ sợ sớm bị những

người dòm ngó ăn từng miếng một.

Mặc kệ công ty lớn cỡ nào đằng sau lưng cũng phải có thể lực, nếu không công ty không lớn mạnh được, hiện thực xã hội chính là như vậy, hơn nữa đây là đạo lý ngàn năm không đổi.

“Lời này của cô là đang uy hiếp tôi sao?” Lâm Hiểu Mạt nhíu mày.

“Cô Lâm thông minh như vậy, sao có thể nghe lại không hiểu là tôi đang nhắc nhở cô? Nếu như tôi muốn uy hiếp cô, thì không phải chỉ nói như vậy đâu.” Khuôn mặt trong sáng, đồng tử màu hổ phách lạnh nhạt nhìn Lâm Hiểu Mạt.

“Cố - Tuyết – Y!” Cơn giận Lâm Hiểu Mạt kiềm chế đột nhiên bùng phát, tức giận nhìn chằm chằm Cố Tuyết Y.

Đây là nói cô ta ngu hơn Cố Tuyết Y à?

“Cô Lâm sao vậy? Đây là nhà hàng, nói chuyện lớn tiếng như thế khiến người ta cảm thấy giống như người không có giáo dục, lại ảnh hưởng đến khách khứa đang dùng cơm, tin rằng cô cũng biết những người tới đây ăn đều có thân phận nhất định, nói không chừng có quen biết với cô, nếu chuyện này đồn về tới thành phố A thì người mất mặt sẽ là nhà họ Lâm cô.” Cố Tuyết Y lạnh nhạt, khóe miệng há hê không che dấu.

“Cô.....”

Lâm Hiểu Mạt chỉ tay vào Cố Tuyết Y, đôi mắt nhìn xung quanh nhà hàng, quả nhiên có rất nhiều người hạ giọng thảo luận về cô ta, ngay cả quản lý đứng bên cạnh cô ta cũng đang cười cô ta.

Tất cả những chuyện này đều do Cố Tuyết Y gây cho mình, nếu như

không phải vì Cố Tuyết Y thì cô ta hoàn toàn không chật vật như vậy, còn Bùi Khê Minh cũng thuộc về cô ta, cũng sẽ yêu cô ta.

Ánh mắt quật cường bất tri bất giác ướn át.

Về mặt Cố Tuyết Y không hề đồng tình, cô không hề có chút lòng thương hại đối với người mưu tính cô, vì cô tin người đáng thương tất có đáng hận.

“Ông đi xuống đi!” Cô nói câu này với quản lý nhà hàng.

“Vâng!” Quản lý cung kính hành lễ với Cố Tuyết Y.

“Tôi biết cô muốn ngồi chỗ của tôi đây, nếu như vừa bắt đầu cô nói một tiếng đằng hoàng với tôi thì nói không chừng tôi sẽ nhường cô ngồi đây, hoặc hai người chúng ta có thể cùng ngồi tâm sự một lúc, nhưng rõ ràng cô lại muốn dùng thái độ ngạo mạn nói chuyện với tôi, thật xin lỗi, bản thân tôi vô cùng không thích giọng điệu đấy.”

Lâm Hiểu Mạt lẳng lẳng nhìn cô, ngực phập phồng, hé miệng, môi mím chặt lại thả ra, cuối cùng thái độ trên mặt đã có phần hạ xuống.

Cố Tuyết Y nhìn chén trà, “Ngồi xuống đi! Vừa vặn tôi không tìm được người uống trà chung.” Nếu thật sự kiêu căng điều ngoa thì không đến một năm đã bị Bùi Khê Minh đuổi đi, có thể theo bên cạnh Bùi Khê Minh 10 năm, điều này chứng tỏ bản tính Lâm Hiểu Mạt cũng không xấu lắm.

Khuôn mặt Lâm Hiểu Mạt ảm đạm, nhìn vị trí đối diện Cố Tuyết Y, do dự một lát, sau đó vô cùng ưu nhã ngồi xuống, lưng thẳng tắp, dáng người đẹp, đường cong hoàn mỹ hiện ra. Cô ta nhìn Cố Tuyết Y, ánh mắt vẫn cao ngạo như cũ, “Hôm nay tôi có chuyện muốn nói với cô.”

“Tôi biết cô muốn nói gì, nhưng tôi thấy chuyện giữa cô và Bùi Khê Minh không liên quan gì đến tôi, cô cũng biết tôi giờ đã là vợ thiếu chủ Bách Lý.” Cố Tuyết Y thản nhiên quay mặt nhìn cô ta, đôi mắt màu hổ phách tỏ ý rõ ràng, “Nhiệm vụ bây giờ của tôi là quan tâm chồng tôi, lực chú ý của tôi cũng chỉ đặt trên người chồng tôi.”

Mấy câu đơn giản quét sạch sẽ chuyện giữa cô và Bùi Khê Minh, và sự thật cũng là như thế.

Nếu mười mấy năm trước không phải Bùi Khê Minh lợi dụng cô mất trí nhớ thì họ cũng không ở chung, mười năm trước vì cô đau lòng mẹ mất mới rời khỏi Bùi Khê Minh, bây giờ cô đã khôi phục trí nhớ bọn họ lại càng không có khả năng ở cùng một chỗ, cô yêu Hàn Tôn, điều này vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

“Cô nói như vậy nhưng mắt Bùi Khê Minh chết rồi, anh ấy nhận định cô, anh ấy vẫn sẽ yêu cô, vì sao cô không nhắm tâm với anh ấy một chút? Nếu như cô nhắm tâm hơn thì anh ấy sẽ chết tâm với cô, anh ấy sẽ không tự tra tấn mình như bây giờ, ngoài cô ra không để bất kỳ ai đi vào lòng anh ấy, dù tôi ở bên cạnh anh ấy 10 năm, anh ấy vẫn không yêu tôi. Cố Tuyết Y, chẳng lẽ cô không cảm thấy điều này rất châm chọc à?” Khuôn mặt kinh diễm đau xót, đáy mắt tối tăm, cô ta xinh đẹp, lạnh lùng cao quý đã sớm đi xa, bây giờ cô ta chính là một người phụ nữ khổ đau vì tình, vô cùng khổ sở vì tình yêu.

Thoảng chốc Cố Tuyết Y giật mình phản ứng lại, trong lòng thầm than nhẹ một tiếng, “Tình yêu của anh ấy đối với tôi không phải tôi có thể điều khiển, cho dù tôi quyết tâm hung ác, Khê Minh cũng không quên tôi.”

“Vậy cô muốn tôi làm gì bây giờ?” Lâm Hiểu Mạt nhìn thẳng vào cô, trong mắt xẹt qua vẻ yếu ớt bất lực.

“Tôi không phải người trong cuộc như cô, tôi thật sự không thể cho cô ý kiến gì được....”

“Cố Tuyết Y, cô không biết mình đang nói nhảm à? Trên thế giới này ngoài cô ra thì không ai có thể trấn an Bùi Khê Minh được, chỉ lời cô nói anh ấy mới nghe.”

“Vậy cô muốn tôi làm thế nào?” Vẻ mặt Cố Tuyết Y lạnh lùng nhìn cô ta.

“Cô nói anh ấy yêu tôi đi.” Cô ta tin chỉ cần Cố Tuyết Y nói thì dù Bùi Khê Minh có đau khổ cũng nghe lời mà yêu cô ta.

“Xin lỗi! Lời này tôi không thể nói.” Nói lời này thì quá tàn nhẫn với Bùi Khê Minh, cô không làm được. Cho dù nói thế nào đi nữa thì Bùi Khê Minh cũng là người ở bên cạnh cô lúc cô bất lực nhất, phần ân tình này cô sẽ không quên, cho nên cô biết Bùi Khê Minh yêu cô mà còn nói anh yêu người phụ nữ khác thì đây quả thực là quá tàn nhẫn.

“Cố Tuyết Y!” Lâm Hiểu Mạt tức giận trừng mắt nhìn cô, gầm nhẹ.
“Cô chính là cố ý đúng không? Muốn tôi nói ra nhưng lại không giúp tôi, có đúng không? Hay là nói cô vừa yêu thiếu chủ Bách Lý vừa muốn Bùi Khê Minh vẫn cứ yêu cô, đúng không? Cố Tuyết Y, cô thật biến thái, cô biết không?”

Hết chương 18

Quyển 4 - Chương 19

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Chú ý thái độ nói chuyện của cô, bây giờ là cô cầu xin tôi chứ không phải tôi cầu xin cô đâu.” Khuôn mặt trắng noãn của Cố Tuyết Y đột nhiên tối xuống, đôi mắt lạnh lùng nhìn Lâm Hiểu Mạt, tựa như trong nháy mắt sẽ cướp đi tính mạng của Lâm Hiểu Mạt. LQĐÔN

Vương Tiểu Vi từ trong toilet đi ra thì thấy Lâm Hiểu Mạt ngồi đối diện Cố Tuyết Y, không hề nghĩ ngợi tiến lên, “Cô làm gì ở đây?”

Cố Tuyết Y nhìn xéo qua Vương Tiểu Vi, đáy mắt hơi hoang mang, “Sao em biết cô ta?” Hôm nay cô mới chính thức gặp mặt Lâm Hiểu Mạt, những lần khác toàn nhìn thấy trên báo, sao Tiểu Vi lại biết Lâm Hiểu Mạt? Hơn nữa hình như phản ứng hơi quá?

“Em.... Em....” Đôi mắt Vương Tiểu Vi không dám đối diện cô.

“Để tôi nói cô biết nhé!” Ánh mắt Lâm Hiểu Mạt lạnh lùng nhìn Vương Tiểu Vi, khóe miệng châm chọc, “Sáng nay tôi gọi điện cho cô, là cô ta nghe máy, tôi bảo nói cô nghe máy cô ta không chịu còn cúp máy của tôi, tôi tin cô ta đã điều tra về tôi, thật đúng là người giúp việc của gia tộc Bách Lý, năng lực không tệ.” Mới có thể điều tra cô ta trong thời gian ngắn như vậy.

Cố Tuyết Y nháy mi dài che dấu hoang mang trong mắt, lạnh nhạt nhìn Lâm Hiểu Mạt, “Cô gọi điện thoại cũng là vì chuyện này à?”

“Đúng vậy, nhưng bây giờ rõ ràng cô không muốn giúp tôi.”

“Cô muốn tiểu thư nhà tôi giúp cô chuyện gì?” Vương Tiểu Vi chen vào hỏi.

Lâm Hiểu Mạt lạnh lùng nhìn Vương Tiểu Vi, “Năng lực người giúp việc gia tộc Bách Lý không tệ, nhưng lại không có phép tắc.”

Vương Tiểu Vi hơi mím môi, vừa rồi cô quá lo cho tiểu thư nên quên phép tắc nói chen vào, ánh mắt dè dặt nhìn Cố Tuyết Y.

Cố Tuyết Y cười nhàn nhạt, “Cô ấy quá quan tâm nên bị loạn, tôi lại cảm thấy cô ấy đáng yêu, tôi thích người như cô ấy, không giống có một số người rất yêu một người nhưng lại không chịu hạ thấp mặt mũi được để xin người khác giúp đỡ.”

“Cố Tuyết Y, cô câm miệng!” Trong lòng Lâm Hiểu Mạt cảm thấy hèn mọn, cô ta đối mặt với Cố Tuyết Y là sự sỉ nhục, đối với người ngoài cô ta cảm thấy đó là hành vi mất mặt, cô ta là đại tiểu thư cao cao tại thượng không thể làm chuyện thấp hèn như vậy.

Ánh mặt trời chiếu rọi, tất cả mọi người trong nhà hàng đều nhìn về phía mấy cô, đối với chuyện Lâm Hiểu Mạt lớn tiếng, bọn họ nhú mày tỏ vẻ bất mãn, nhất là tỏ ý Lâm Hiểu Mạt không có giáo dục vậy mà nhân viên nhà hàng cũng cho vào, thật sự không có mắt nhìn, sau đó tiếp tục dùng cơm không để ý bên này nữa.

“Cô không thể hạ thấp mình trước mặt người khác để yêu Khê Minh, cô như vậy mà muốn Khê Minh cảm động thì sợ không thể nào.” Cố Tuyết Y cười khế, giọng điệu rất nhẹ nhàng.

“Nếu như tôi bỏ hết mặt mũi thì sao? Có phải Cố Tuyết Y cô cam đoan Khê Minh sẽ yêu tôi, vĩnh viễn yêu tôi không?” Giọng điệu sắc bén chất vấn, đôi mắt nhìn thẳng Cố Tuyết Y nói.

Nếu như vậy thì cô ta không nói hai lời vút hết mặt mũi, nhưng cô ta sợ Cố Tuyết Y lại như vừa rồi, sau khi nghe cô ta nói lời giấu trong lòng vẫn không muốn giúp cô ta, còn đẩy sự việc đi xa hơn.

“Lâm Hiểu Mạt cô thật sự điên cuồng vì yêu một người, nhưng cô cũng không thể không mang đầu theo chứ! Chẳng có chuyện gì đảm bảo 100% được, càng không thể cam đoan, bây giờ là cô xin tôi giúp cô chứ không phải tôi xin cô để tôi giúp cô, xem ra cô vẫn chưa hiểu rõ tình cảnh hiện tại của mình.” Đôi mắt màu hổ phách của Cố Tuyết Y xẹt qua vẻ giễu cợt, “Còn nữa, Lâm Hiểu Mạt cô dựa vào gì mà bắt tôi cam đoan? Cô cho tôi lợi ích gì à mà tôi phải cam đoan với cô?”

Vương Tiểu Vi thấy Lâm Hiểu Mạt kinh ngạc, khóe miệng cong lên nhưng cố gắng đè xuống.

“Cô muốn tiếp tục yêu Bùi Khê Minh hay không đó là chuyện của cô, còn nữa, dù Bùi Khê Minh đối xử với cô thế nào thì tôi cũng không can thiệp được.” Nếu như không nghĩ tới Lâm Hiểu Mạt ở cùng Bùi Khê Minh nhiều năm như thế, cảm thấy trong suy nghĩ của Bùi Khê Minh thì Lâm Hiểu Mạt hơi khác biệt, cho nên cô nghĩ hạnh phúc của Bùi Khê Minh có thể là Lâm Hiểu Mạt, bây giờ ý nghĩ tác hợp cho Bùi Khê Minh trong đầu cô biến mất không dấu vết.

“Không phải cô can thiệp?” Bàn tay Lâm Hiểu Mạt đột nhiên đập bàn, bỗng từ ghế đứng dậy, khuôn mặt lạnh lùng hơi tức giận, đôi mắt nhìn chằm chằm Cố Tuyết Y, phảng phất như thể muốn ăn sống Cố Tuyết Y, “Nếu như không phải cô thì sao Khê Minh không nhìn ra tôi tốt với anh ta? Tôi thật sự không rõ Cố Tuyết Y cô có gì tốt đẹp, có gì đáng giá để anh ta yêu cô, cô đã có thiếu chủ Bách Lý, vì sao cô không nhường Khê Minh cho tôi? Cố Tuyết Y, làm người không thể tham lam như vậy, nếu không đến cuối cùng cô sẽ chẳng có gì cả?”

“Lời này của cô là đang cảnh cáo tôi?” Sắc mặt Cố Tuyết Y không thay đổi, lạnh nhạt nhìn Lâm Hiểu Mạt.

“Cô nghĩ cái gì thì chính là cái đó.” Lâm Hiểu Mạt trừng mắt nhìn cô, tức giận trả lời cô.

“Xem ra chúng ta thật sự không trò chuyện được rồi.” Lúc nãy mời Lâm Hiểu Mạt ngồi xuống xem ra là chỉ bên cô tình nguyện. Là mình cô tự cho rằng cô sẽ trò chuyện đến nơi đến chốn với Lâm Hiểu Mạt, không nghĩ tới Lâm Hiểu Mạt ngoài tính tình không tốt ra còn thêm đầu óc không hề linh hoạt.

Trong lòng cô không khỏi tuôn ra cảm giác đồng cảm với Khê Minh, đồng thời cũng bội phục sao Khê Minh có thể chịu đựng được Lâm Hiểu Mạt một thời gian dài như vậy, xem ra thật sự là kỳ tích.

“Gì mà khôn trò chuyện được?” Lâm Hiểu Mạt thấy cô từ từ đứng lên, chạy lên trước một bước chặn đường Cố Tuyết Y đi, trong ánh mắt đầy lửa giận, “Nếu như hôm nay cô không nói rõ ràng thì cô đừng nghĩ đi được.” Trong lòng cô ta nghĩ thái độ của Cố Tuyết Y đối với cô ta như vậy, tựa như đang sỉ nhục cô ta không có học thức.

Với tính tình của cô ta thì càng như thế cô ta càng muốn biết rõ ràng.

“Này!” Vương Tiểu Vi tức giận đẩy tay Lâm Hiểu Mạt ra, “Cô đang làm gì vậy hả? Côi dựa vào cái gì mà cản đường tiểu thư nhà tôi? Cô là cái thá gì?”

Trong lòng Lâm Hiểu Mạt tức giận đến điên rồi, giống như than gặp được ngọn đuốc, âm âm bốc lửa, “Tôi là thá gì hả? Thân phận cô chẳng qua chỉ là người giúp việc mà thôi? Chút phép tắc cũng không có, chẳng phải Cố Tuyết Y và thiếu chủ Bách Lý kết hôn rồi à? Sao còn gọi là tiểu thư, còn nữa, đây là chuyện giữa tôi và tiểu thư nhà

cô, không liên quan gì tới cô, nếu cô còn dám nói chen vào thì tôi khâu miệng cô lại đó.”

Vương Tiểu Vi chỉ nghe lời Cố Tuyết Y, chỉ cần ai uy hiếp Cố Tuyết Y thì sẽ bảo vệ Cố Tuyết Y y như gà mẹ bảo vệ con. Cô trừng mắt nhìn Lâm Hiểu Mạt chăm chăm, ánh mắt khiêu khích, đầu lông mày lộ vẻ khinh thường, “Nếu cô dám động tới tôi thì tôi sẽ đăng chuyện ngày hôm nay lên báo, để tất cả mọi người thấy cô đối xử với tiểu thư nhà tôi ra sao, còn nữa, để tiên sinh Bùi Khê Minh thấy cô là hạng người gì, những thứ này tôi tin nếu tiên sinh Bùi Khê Minh thấy bộ dạng người đàn bà chanh chua của cô nhất định sẽ lập tức tránh xa cô, cô muốn Bùi Khê Minh yêu cô quả thật là quá khó!”

“Cô câm miệng!” Lâm Hiểu Mạt tức giận giơ tay đánh tay Vương Tiểu Vi, sau đó trừng mắt nhìn Cố Tuyết Y, trong lòng cho rằng đây là Cố Tuyết Y cố ý để Vương Tiểu Vi làm như vậy, “Cố Tuyết Y cô nói giúp tôi mà lại còn đối phó với tôi?” Bây giờ cô ta đã hối hận xanh ruột rồi, vốn là muốn trù tính Cố Tuyết Y giúp đỡ, không ngờ hiện tại cô ta còn bị người giúp việc mắng mỏ.

“Cô Lâm Hiểu Mạt, tôi nghĩ cô nên tỉnh táo lại trước, cẩn thận suy nghĩ cô cần gì, để tránh làm ra chuyện khiến cô hối hận.” Cố Tuyết Y lạnh mặt, đôi mắt tràn đầy khí lạnh, tựa như mặt hồ đóng băng trong mùa đông, trong suốt long lanh mà lạnh thấu xương.

“Làm ra chuyện hối hận? Lâm Hiểu Mạt tôi chưa bao giờ làm ra chuyện gì khiến tôi phải hối hận cả.” Mà ngay cả cô ta yêu Bùi Khê Minh cũng như vậy.

Dường như Cố Tuyết Y đã biết suy nghĩ trong lòng cô ta, khuôn mặt trắng noãn tĩnh mịch, giống áng mây trắng bay trên bầu trời, “Tôi thật sự không biết phải nói thế nào mới tốt, nhưng như cô rất dễ bị thua thiệt, có lẽ cô ngoài gặp Khê Minh thì không còn chuyện khác, có

điều cô thật sự khiến người ta dở khóc dở cười.” Đối với cô mà nói, Lâm Hiểu Mạt thuộc về kiểu vừa ghét vừa thương, đáng ghét lại bỗng làm mấy chuyện khiến người ta thích và khâm phục, ngay cả cô cũng thấy mâu thuẫn.

“Dở khóc dở cười? Cố Tuyết Y, tôi không phải thằng hề, tôi không muốn làm cô vui vẻ, là tôi đang mắng cô, là tôi đang ghét cô, Lâm Hiểu Mạt tôi chưa từng ghét ai như vậy.”

Cố Tuyết Y lạnh nhạt nhìn cô ta, “Tôi cũng chẳng ưa cô, cô cho rằng cô có gì để tôi thích? Từ đầu tới cuối tôi không hề thích cô, ưu điểm duy nhất của cô chính là cô dũng cảm kiên trì, vậy mà có thể kiên trì mười năm, tiếp nhận Khê Minh đã mười năm rồi mà vẫn không yêu cô, nếu cô vẫn tiếp tục như vậy nữa thì tôi thật sự khâm phục cô.”
Khiến cô cảm thấy vốn Lâm Hiểu Mạt không xứng với Khê Minh, hiện tại lại cảm thấy Lâm Hiểu Mạt cũng tạm xứng với Khê Minh.

Lâm Hiểu Mạt được cô khen, nét mặt thậm chí có phần áy náy.

Có lẽ đối với cô ta mà nói, người khác khen ngợi là chuyện thường ngày, hoàn toàn không cần quan tâm, nhưng mà Cố Tuyết Y khen lại khác, dù nói thế nào thì hai người cũng là tình địch, thế giới này có mấy tình địch sẽ khen tình địch? Đây là vinh dự của cô ta.

Vương Tiểu Vi thấy Lâm Hiểu Mạt hơi thay đổi thì giật mình, có cảm giác không bắt kịp suy nghĩ.

Sau đó Lâm Hiểu Mạt cứng ngắc nói, “Cô khâm phục? Tôi muốn cô khâm phục làm gì? Cũng không thể giúp tôi khiến Bùi Khê Minh thích tôi.” Đột nhiên ánh mắt vô cùng nghiêm túc nhìn Cố Tuyết Y, “Cố Tuyết Y, cô thật sự không thể nói với Bùi Khê Minh, bảo anh ấy yêu tôi à? Bảo anh ấy yêu tôi chứ đừng yêu cô nữa?”

Cố Tuyết Y lẳng lẳng nhìn cô ta nhưng không lên tiếng.

“Anh ấy yêu cô thật sự rất vất vả, vì sao cô không nghĩ giúp anh ấy? Cô biết trong mười năm này anh ấy tìm cô cực khổ thế nào không? Cô từng nghĩ đến những cực nhọc đó mà không được báo đáp không? Nhưng anh ấy toàn tâm toàn ý tìm cô, dù lúc đang họp, chỉ cần nhận được tin tức của cô thì anh ấy lập tức bỏ lại mọi người rồi chạy đi tìm cô, nhưng cô đối xử với anh ấy thế nào? Lúc anh ấy tìm được cô thì cô lại ở cùng một chỗ với thiếu chủ Bách Lý, chuyện này đối với anh ấy đau khổ cỡ nào? Mặc dù lúc đầu tôi rất vui vì cô có thiếu chủ Bách Lý, trong lòng nghĩ rằng từ nay về sau anh ấy thuộc về tôi, nhưng khi chứng kiến anh ấy đau khổ vì cô như vậy, lòng tôi cũng đau theo, anh ấy đau lòng bao nhiêu thì tôi đau lòng bấy nhiêu, vì sao anh ấy không thể quay đầu liếc nhìn tôi một lần chứ?” Đôi mắt quật cường ướm át, cố gắng chớp mắt mấy cái.

Sắc mặt Vương Tiểu Vi thoáng nặng nề, đáy mắt đồng cảm.

Cố Tuyết Y lạnh nhạt nhìn cô, trong lòng thờ dài, đôi mắt màu hổ phách hơi bất đắc dĩ.

Hết chương 19

Quyển 4 - Chương 20

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Trở lại văn phòng của Bách Lý Hàn Tôn, mấy nhân viên chủ quản kể cả Trì Đông Quân đều đã ra ngoài, để lại căn phòng rộng rãi. LQĐÔN

Cố Tuyết Y hơi hoảng hốt, ngay cả Bách Lý Hàn Tôn đi tới bên cạnh cô cũng không phát hiện ra.

“Em sao vậy? Đi ra ngoài gặp chuyện gì hả?” Dịu dàng nhìn cô, ngón tay với những khớp xương rõ ràng vuốt ve gò má cô, giọng trầm thấp lại hấp dẫn vô cùng, cô lập tức lấy lại tinh thần, chậm rãi ngược mắt nhìn anh, khóe miệng cười xinh đẹp, “Không việc gì, chỉ là khi em ra ngoài gặp phải Lâm Hiểu Mạt mà thôi.”

Cô nói sơ bộ nhưng anh lại nắm được trọng điểm, “Có phải cô ta nói điều gì không dễ nghe với em?” Bất cứ chuyện gì liên quan tới vấn đề an toàn của cô, Vương Tiểu Vi đều báo cáo gấp cho anh, cho nên sáng sớm sau khi biết chuyện mới mang cô tới công ty, chính là vì không muốn cô gặp mặt hay tiếp xúc gì với Lâm Hiểu Mạt, anh biết Lâm Hiểu Mạt nhất định sẽ trò chuyện về Bùi Khê Minh với cô, anh không muốn cô buồn rầu vì một người đàn ông khác ngoài anh, anh muốn lòng cô lúc nào cũng đặt trên người anh.

“Có mà không có.”

Anh hoang mang nhìn cô, tỏ vẻ không hiểu rõ rốt cuộc cô có ý gì.

“Là....” Cô hơi do dự, “Quên đi, chúng ta không cần nói chuyện của

Lâm Hiểu Mạt! Bây giờ em cảm thấy chuyện giữa cô ta và Khê Minh thì tự họ xử lý đi! Em đã là phu nhân Bách Lý, em không muốn để ý tới những chuyện như thế.”

“Cũng đúng, anh cũng không thích em quan tâm mấy chuyện này.” Anh đưa tay ôm cô vào lòng, “Hôn lễ chúng ta sắp tiến hành, anh hi vọng tất cả tâm tư của em đều đặt lên đó, ngay cả chuyện Tiêu Nhã Mạn cũng không cần phải nghĩ nhiều.”

Khóe miệng cô cười tươi, “Anh yên tâm, em sẽ không quản chuyện của bọn họ.”

Thời gian dần trôi qua, rất nhiều chuyện xảy ra, nhỏ đến mức người trong cuộc không phát hiện ra, tin tức chấn động thay đổi số phận không ít người.

Tin Cố Tuyết Y được Bách Lý Hàn Tôn tặng một nửa tài sản không biết bị ai tiết lộ ra ngoài, cổ phiếu gia tộc Bách Lý bắt đầu giảm chóng, mấy trưởng bối trong gia tộc và một ít cổ đông lớn đều đã bất mãn, Cố Thục Anh ở nước Pháp xa xôi cũng như vậy.

Nghĩ tới tài sản con trai bà ta sao có thể cho người ngoài, bà ta liền lên kế hoạch hành trình về nước.

Thời gian này Cố Tuyết Y liên tiếp xuất hiện ở công ty Bách Âu, dù lúc họp Bách Lý Hàn Tôn cũng dẫn cô theo, cô ngồi trong phòng họp vừa nghe chuyện bọn họ họp tác vừa viết tiểu thuyết, giống như một người ngoài cuộc, nhưng mấy nhân viên cấp cao của công ty lại không thể không chú ý tới động tác của cô.

Hôm nay khó có ngày Nhan Mộng Lam tới văn phòng Bách Lý Hàn Tôn dẫn Cố Tuyết Y đi, dưới danh nghĩa là đi dạo phố.

Hai người đang dạo ở tầng trệt cửa hàng, nhìn ngọn đèn mỹ lệ chớp tắt, âm nhạc du dương, vẻ mặt hai cô không có ý định muốn mua đồ.

“Em không có gì muốn nói với chị à?” Cố Tuyết Y đột nhiên dừng chân, đôi mắt màu hổ phách nghiêm túc nhìn Nhan Mộng Lam, từ lúc hai cô vào trong cửa hàng thì cô ấy không nói gì nhiều, hơn nữa bộ dạng không yên lòng.

Nhan Mộng Lam cô bày ra dáng vẻ như ngày thường, trông mắt đen nháy thử dò xét, “Chị à, thiếu chủ Bách Lý đăng ký kết hôn có báo cho người nhà anh ấy không? Ví dụ như mẹ anh ấy, em gái anh ấy....?”

“Không, vì sao em hỏi vậy?” Cố Tuyết Y hờ hững nhìn cô, trong lòng cô hiểu đại khái vì sao Nhan Mộng Lam phải đưa cô tới đây.

“Mấy ngày nay em nghe được một chuyện, báo chí đưa tin gia tộc Bách Lý đều không thừa nhận sự tồn tại của chị, ngay cả mẹ thiếu chủ Bách Lý phỏng vấn trên TV cũng nói không biết sự tồn tại của chị thì tại sao phải thừa nhận. Chị cũng biết hiện giờ cổ phiếu của công ty Bách Âu rớt rất thê thảm, có rất nhiều người bán cổ phiếu trong tay, gần đây tất cả các hạng mục của công ty Bách Âu đều rơi vào tình trạng không ổn định....”

“Em nói vào trọng điểm đi!”

“Em lo mẹ thiếu chủ Bách Lý sẽ gây khó dễ cho chị, bây giờ bà ta đã không đón nhận chị, còn nói thân phận chị không xứng với thiếu chủ Bách Lý, phu nhân Bách Lý vốn muốn kết thông gia với nhà họ Mộ.”

“Mẹ Hàn Tôn ghét chị, những điều này đều nằm trong dự đoán của chị, bây giờ chị đã kết hôn cùng Hàn Tôn, không cần phải quản khi

gió gì bọn họ có thừa nhận hay không thừa nhận thì chị cũng là vợ anh ấy, em đừng lo lắng cho chị mấy chuyện này, tự chị đối phó được. Còn em, chị nghe nhân viên bảo vệ nói Trương Dịch Dương hay đến tìm em hả, có đôi khi anh ta còn đưa em về nhà, bây giờ hai người đã phát triển tới mức nào rồi?” Từ nhỏ Mộng Lam đã thích ý lại cô, cô đã hạnh phúc, bây giờ đến lượt Mộng Lam phải có hạnh phúc.

Trong mắt Nhan Mộng Lam hơi tức giận, nhìn cô, “Chị nói gì vậy, chị đừng quên em đã có chồng chưa cưới, em và Lý Mộng Dương đã bàn ngày kết hôn, chờ chị và thiếu chủ Bách Lý cử hành hôn lễ xong thì em cũng sẽ kết hôn.”

“Em xác định Lý Mộng Dương là người em muốn tìm?” Cố Tuyết Y liếc nhìn cô, giọng nói đã tiết lộ cô không tin.

“Cho dù không phải thì sau khi kết hôn tình yêu sẽ biến thành tình thân, ngược lại bây giờ suy nghĩ nhiều quá ngộ nhỡ mai này không hạnh phúc thì làm sao bây giờ? Ít nhất giữa em và Lý Mộng Dương sẽ không ly hôn.” Giữa bọn họ chỉ có một là yêu hai là không yêu.

“Tình yêu vĩnh viễn vẫn là tình yêu, tình thân vĩnh viễn là tình thân.” Cố Tuyết Y bước đi theo cô, “Tình yêu là cần gìn giữ cần phát triển, thời gian lâu ngày giữa hai bên sẽ có thêm vài phần lo lắng và không nở, những thứ này tình thân không có.”

Nhan Mộng Lam mỉm cười, nhưng nụ cười hơi cứng nhắc, “Chị học thành triết gia rồi hả? Nói đạo lý thâm sâu như vậy, nhưng chị nói chỉ đúng với người khác, xã hội quá hiện thực, hạng người gì cũng có, thế giới bên ngoài đa dạng nhiều cám dỗ như vậy, muốn không thay lòng cũng khó.”

“Mộng Lam! Chị chỉ hi vọng em suy nghĩ cẩn thận một chút, rốt cuộc bản thân em muốn gì.” Cô nhẹ nhàng vỗ lưng Mộng Lam, “Ba chị là

một người khốn nạn, nhưng không phải tất cả mọi người đều như vậy, chỉ là chúng ta phải quan sát nhiều hơn rồi mới lựa chọn, dù là sai thì xã hội bây giờ cũng có thể làm lại từ đầu, chỉ cần không giống người mẹ đáng thương kia của chị thì đều có thể.” Vì một người đàn ông mà tìm đến cái chết, điều này cần bao nhiêu can đảm? Cô không đoán được.

“Anh ta....” Nhan Mộng Lam do dự một lát, “Em không có cảm giác với người cà lơ phất phơ như Trương Dịch Dương, cho dù có em cũng sẽ không ở cùng anh ta, chị cũng biết người đàn ông như anh ta muốn hạng phụ nữ nào mà không có? Sẽ thật sự chỉ yêu mình em sao? Em thấy chuyện này là không có khả năng, có lẽ chuyện như thế xảy ra trong tiểu thuyết, nhưng ngoài đời thực thì không thể nào có.”

Cố Tuyết Y lẳng lẳng nhìn cô, lẳng lẽ thờ dài, “Lúc mới gặp Trương Dịch Dương chị cũng không thể thích loại người như anh ta, cảm giác đầu tiên là muốn tránh xa anh ta, nhưng bây giờ suy nghĩ một chút thì thấy chuyện này cũng bình thường, dù sao anh ta đối với chị cũng là một người xa lạ, có điều chị biết loại người như anh ta nếu yêu thì sẽ dùng cả tính mạng của anh ta để yêu.”

“Em không cảm giác Trương Dịch Dương sẽ dùng tính mạng mình yêu em, bây giờ em chỉ thấy ngày nào anh ta cũng cợt nhả xuất hiện trước mặt em, làm thân với ba mẹ em và người trong công ty, hơn nữa rất nhiều phụ nữ theo sau, thư ký trong công ty anh ta chính là một trong những người đó, em không muốn ở cùng người như vậy.” Cô có tôn nghiêm và kiêu ngạo của cô, cô quen khống chế hết mọi thứ, muốn ra lệnh như nữ vương, Trương Dịch Dương là đàn ông, sao một người đàn ông sẽ biểu hiện nghe lời vợ ở bên ngoài xã hội?

Có lẽ lần đầu thì có thể nghe lời vợ, lần hai cũng có thể, vậy còn lần thứ ba thì sao?

“Em không tin tưởng Trương Dịch Dương? Em cảm thấy anh ta là một người đàn ông gian trá? Tương lai khi em không chú ý sẽ ăn vụng?” Từ trong lời cô nói Cố Tuyết Y bắt được trọng điểm.

Nhan Mộng Lam không lên tiếng nhìn cô.

Khóe miệng Cố Tuyết Y cong lên, “Trương Dịch Dương có máu tiểu thụ, anh ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời em nói, chuyện này em yên tâm. Bây giờ suy nghĩ xem, bộ dạng Trương Dịch Dương như tiểu thụ, ngoài Khê Minh thì anh ta là người đàn ông xinh đẹp thứ hai đó.”

“Đàn ông đẹp thì làm được gì, dẫn ra ngoài lại khiến người khác có cảm giác như đang dẫn theo phụ nữ.” Bây giờ nam thì thích để tóc dài, có một số phụ nữ thì lại cắt tóc ngắn như đàn ông, nếu không có đôi mắt tinh tường thì hoàn toàn không nhìn ra.

“Nghe em nói vậy có phải có chuyện tương tự xảy ra?” Đôi mắt màu hổ phách tràn đầy tò mò nhìn cô.

“Không có.” Nhan Mộng Lam không hề nghĩ ngợi trả lời cô.

Cố Tuyết Y nhìn cô, cười rất quý dị “Bình thường càng trả lời lẹ thì càng có vấn đề, xem ra chuyện này đã xảy ra với em.”

Đôi mắt Nhan Mộng Lam không nhìn cô, khuôn mặt mỹ lệ hơi lúng túng, bước nhanh đi trước Cố Tuyết Y.

“Mộng Lam, em nói xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Cố Tuyết Y cười đuổi theo.

Vương Tiểu Vi vẫn luôn theo sau hai cô cũng lộ vẻ mặt kỳ quái, bước sát theo sau, hiếm khi có chuyện thú vị như vậy cô nhất định phải

nghe, mai này nếu Trương Dịch Dương dám nói nửa câu khó nghe với tiểu thư thì cô sẽ nói chuyện xấu hổ của Trương Dịch Dương ra.

“Dù thế nào đi nữa thì chị cũng là chị họ của em! Chị họ quan tâm em họ, có phải em cũng nên nói với chị không?”

Quyển 4 - Chương 21

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cố Tuyết Y dùng thân phận chị họ dọa cô. LQĐ

“Chuyện này không có gì để nói.” Nhan Mộng Lam vẫn không dừng bước.

“Nếu như em không nói vậy chị sẽ hỏi dì, xem dì nghiêm khắc bức cung em thế nào, đến lúc đó em muốn hối hận cũng không kịp đâu.” Trước đây khá lâu có một lần cô chứng kiến dì bức cung Mộng Lam, sử dụng đủ loại thủ đoạn, gì mà một khóc hai nháo ba thất cổ, gọi điện thoại đến nhà những bạn học khác để hỏi, cố ý đi lại trong phòng Mộng Lam, bây giờ chắc chắn sẽ đến công ty náo loạn, đợi đến lúc đó....

“Bây giờ em nói hay không?”

Nhan Mộng Lam dừng chân, chậm rãi quay đầu nhìn cô, “Em đã đồng ý với Trương Dịch Dương sẽ không nói.” Hơn nữa nói ra cô cũng mất mặt.

“Chị hỏi em Trương Dịch Dương quan trọng hay là chị họ em quan trọng hơn?” Lần này Cố Tuyết Y sử dụng thủ đoạn giống nhau.

“Tiểu thư Nhan, tôi thấy cô vẫn nên nói đi! Dù sao chúng tôi cũng không nói ra ngoài, tiên sinh Trương Dịch Dương sẽ không biết.” Vương Tiểu Vi bên cạnh lên tiếng phụ họa.

Nhan Mộng Lam làm ra vẻ tức giận trừng mắt liếc cô ấy, chuyện này vốn là đang bịt tai trộm chuông, ai mà tin cô ấy.

“Nhanh nói đi, nếu không chị điện thoại cho dì đấy.” Cố Tuyết Y nói xong liền lấy điện thoại trong túi ra.

“Được rồi, có một lần em và Trương Dịch Dương đang ở bãi đỗ xe thì có một người đàn ông tới chào hỏi, vừa mở miệng đã gọi Trương Dịch Dương là tiểu thư, lúc ấy mặt Trương Dịch Dương tái mét, người đàn ông kia dường như không thấy sắc mặt anh ta, còn nhìn Trương Dịch Dương rồi hỏi số điện thoại.”

Cố Tuyết Y không kiềm chế được cười ha hả, Vương Tiểu Vi lấy tay che miệng, nhưng miệng cô đã căng đến mang tai.

Tuyết Y nhìn Nhan Mộng Lam, “Chẳng lẽ người đàn ông kia đeo kính mắt à?” Nếu không sao có thể không nhận ra Trương Dịch Dương là đàn ông chứ? Tóc tai quần áo rõ ràng như vậy?

“Không, lúc ấy Trương Dịch Dương vô cùng tức giận, liên tục nói anh ta là đàn ông, đối phương vẫn không tin anh ta là đàn ông, cuối cùng chọc giận Trương Dịch Dương, anh ta đưa chứng minh thư ra cho đối phương xem, rồi bảo nhân viên bảo vệ công ty xếp người đàn ông kia vào danh sách những đối tượng cấm vào trong công ty, chuyện như vậy không chỉ có lần đó, còn rất nhiều đàn ông nói muốn bao nuôi anh ta, đàn ông đẹp hơn phụ nữ như anh ta, dẫn ra ngoài thật sự rất nguy hiểm.” Nhan Mộng Lam nhìn hai cô cười khế, trong lời nói lộ vẻ đùa giỡn.

Cố Tuyết Y nở nụ cười, không lên tiếng, nhưng trong lòng cô lại thầm nói một câu đúng là thiên tài.

“Tuyết Y, chị phải đồng ý với em không được nói ra.”

“Chuyện này có gì hay mà nói, chị vẫn còn muốn cầm tiền trà nước của Trương Dịch Dương đấy!” Nhưng cô có thể trêu chọc anh ta.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, Vương Tiểu Vi cười đi theo sau lưng.

Dọc theo đường đi, hai người vào thang máy lên lầu, vừa ra khỏi thang máy thì có tấm poster rất lớn xuất hiện trước mặt hai người.

Cố Tuyết Y vô ý nhìn thấy, trên tấm poster là bìa và tên tác giả của một quyển tiểu thuyết, tầm mắt vừa rơi trên tên tác giả, lông mày không tự chủ nhíu lại.

“Sao vậy?” Nhan Mộng Lam nhìn theo. “Tác giả quyển tiểu thuyết này tổ chức ký tên ở bên kia, cái này ở đây cũng không lạ.” Bỗng nhiên cô tình ngộ nhìn Cố Tuyết Y, “Có phải chị cũng muốn xuất bản tiểu thuyết của chị? Hay là em xuất bản giúp chị, làm nhà đầu tư nhé!”

“Quyển tiểu thuyết này là do Quan Hàn Di viết.” Vương Tiểu Vi đột nhiên nói chen vào, “Trước đây không lâu mới xuất bản, bây giờ tổ chức buổi ký tên, chuyện này có thể quá nhanh không ạ?” Cô nói xong đưa mắt nhìn Tuyết Y.

“Có thể Quan Hàn Di nói gì đó về tôi với người sau lưng, nếu không tôi tuyệt đối không tin người kia sẽ vô duyên vô cớ giúp cô ta xuất bản.” Chỉ là rốt cuộc người kia là ai? Đến giờ này cô vẫn chưa biết.

“Cần em giúp điều tra thử không?” Nhan Mộng Lam hỏi.

“Không cần, em cũng không điều tra ra đâu.” Cô phái mấy người kia đi, người nào cũng là thám tử tư đẳng cấp, ngay cả chút dấu vết nhỏ nhoi cũng không để lại.

Cố Tuyết Y nhìn những người cô gặp qua đường, trong tay bọn họ đều cầm quyển tiểu thuyết xuất bản của Quan Hàn Di, trên mặt vui sướng tươi cười.

Cô đã từng có ước mơ như vậy, hi vọng có nhiều người đọc tiểu thuyết cô viết, cũng hi vọng bọn họ sẽ thích tiểu thuyết của cô. Mong tưởng lúc nào cũng rất dễ dàng, thực tế lại vô cùng khó khăn, nghĩ tới cô viết tiểu thuyết nhiều năm như vậy nhưng vẫn chỉ là một tác giả nhỏ bé, người khác đã lên cấp đại thần, khoảng cách thực sự đặc biệt xa xôi.

Về sau, dần dần cô học được cách xem nhẹ tất cả, chỉ cần có người thích xem là được, vì đơn giản mới là hạnh phúc.

“Chị có muốn qua xem không? Nói không chừng ở đó có thể biết ai là người đứng sau lưng Quan Hàn Di.” Nhan Mộng Lam rất nhạy cảm, đôi mắt nhìn thoáng qua đám người qua đường, đáy mắt tĩnh mịch lộ vẻ thông minh trí tuệ.

“Đúng vậy! Tiểu thư, không bằng chúng ta cũng đi xem.” Vương Tiểu Vi đề nghị theo.

Người sau lưng Quan Hàn Di nhất định muốn đối phó với tiểu thư, còn bảo vệ tiểu thư là trách nhiệm và nghĩa vụ của cô.

Cố Tuyết Y thản nhiên liếc nhìn hai cô, “Các người muốn đi vậy thì chúng ta đi xem thôi!” Dù sao bọn cô cũng tới đây dạo phố.

Đến hội trường ký tên, bong bóng màu sắc rực rỡ bay khắp nơi, người chủ trì nói liên tục không ngừng trên sân khấu, Quan Hàn Di mỉm cười ngồi trước bàn dài, trợ lý ngồi bên cạnh cô ta mời độc giả kế tiếp lên ký tên.

Độc giả vừa lên là bắt tay ký tên, chụp ảnh, vân vân....

Bảo vệ duy trì trật tự, dòng người tấp nập, Quan Hàn Di tựa như đang đứng ở vị trí cao nhất, mỉm cười nhìn thần dân đi lại.

“Xem ra người kia tốn trên người Quan Hàn Di không ít tiền.”

Ánh mắt Vương Tiểu Vi hoang mang nhìn Cố Tuyết Y, dường như không hiểu ý tứ mầy lời này.

Cố Tuyết Y lạnh nhạt đưa tay chỉ vài bạn đọc trong biển người đông đúc, “Chẳng lẽ em không cảm thấy bọn họ kích động và hét lớn đều giả dối sao? Còn nữa, em nhìn bên kia đi.” Ngón tay lại chỉ vào hướng khác, “Mấy bạn đọc kia không ngừng nói chuyện, không thể nghi ngờ là đang khen tặng Quan Hàn Di.”

“Em hiểu rồi, thứ nhất là vì khai hỏa danh tiếng cho Quan Hàn Di, thứ hai có thể tăng lượng tiêu thụ tại hiện trường.” Vương Tiểu Vi giật mình, đôi mắt sáng lên, giống như mấy vì sao biết nói.

“Ừ!” Cố Tuyết Y nhàn nhạt đáp một tiếng, ánh mắt tán thưởng nhìn cô, “Tôi tin thuê đám diễn viên quần chúng này tốn không ít tiền, ai cũng diễn rất chân thật, hơn nữa ra sức cố gắng.”

“Ha ha!” Vương Tiểu Vi nhìn Quan Hàn Di trên sân khấu xa xa, cô không nhịn được bật cười, “Em còn tưởng Quan Hàn Di có năng lực gì đó chứ, thì ra là không bỏ được lớp mặt nạ giả dối, người phụ nữ dối trá.” Cô ghét Quan Hàn Di, từ lần đầu tiên gặp Quan Hàn Di là cô đã có trực giác không thích, cảm thấy Quan Hàn Di như đeo mặt nạ, về sau Quan Hàn Di nói chuyện cùng tiểu thư, cô từ từ phát hiện Quan Hàn Di là người giả tạo.

Sắc mặt Cố Tuyết Y lạnh nhạt yên tĩnh, đôi mắt màu hổ phách chứa đầy châm chọc, lạnh lùng cao ngạo nhìn Quan Hàn Di, vô hình trung tản ra hơi thở cao quý lạnh lẽo.

Dường như Quan Hàn Di phát hiện ra hơi thở vừa thần bí vừa khiến người ta đổ kỵ, đột nhiên cô ta ngẩng đầu lên, vừa khéo tầm mắt đối diện với tầm mắt Cố Tuyết Y, nhưng đáy mắt kinh hoàng và chật vật không chịu nổi, ra vẻ thờ ơ nhìn sang chỗ khác, cười cứng ngắc với bạn đọc, động tác kỳ tên chậm chậm có chút mất tự nhiên.

Cố Tuyết Y làm như không thấy, vẻ mặt lạnh nhạt.

Khí chất nữ vương lạnh lùng của Nhan Mộng Lam tản ra, con người đen kịt lạnh như băng nhìn Quan Hàn Di, vài giây sau cô liền dờ mắt, đối với loại người như Quan Hàn Di mà nói thì cô nhìn cũng phải đi rửa mắt.

Vương Tiểu Vi tinh mắt nhìn thấy, giữa hai hàng lông mày lộ vẻ hồn nhiên vui vẻ của trẻ con, lén lút nói bên tai Cố Tuyết Y, “Tiểu thư, ngài xem cô ta chột dạ kìa? Loại người như cô ta, nếu chúng ta phơi bày bộ mặt thật của cô ta thì xem sau này cô ta tồn tại thế nào trong giới tiểu thuyết.” Trong giọng nói lộ vẻ hưng phấn.

“Quên đi!” Cố Tuyết Y quay đầu lại nhìn cô, “Để cô ta như vậy đi! Loại người như cô ta nếu mất giá trị lợi dụng, kết quả của cô ta có thể đáng thương hơn bất kỳ ai.”

“Cô ta quen biết chị lâu như vậy, nếu cô ta nói hết toàn bộ thói quen trong cuộc sống của chị cho người sau lưng kia biết, vậy người kia đối phó chị thì làm sao?” Nhan Mộng Lam hơi nhíu mày lo lắng hỏi.

Cố Tuyết Y cười, nụ cười vô cùng chói mắt lại có cảm giác khiến người ta dễ chịu, “Cô ta chỉ biết mấy chuyện không quan trọng, chỉ

có thể khiến cô ta có giá trị lợi dụng một lần, tiếp theo thì không còn nữa đâu.” Bây giờ thực lực cô khá mạnh nên vốn không sợ người kia, cô chỉ sợ người kia không ra mặt!

“Hiện giờ cô ta nhất định đang kiếm chế hoảng sợ!” Cố Tuyết Y nhìn Quan Hàn Di ở phía xa, giọng điệu vô cùng lạnh nhạt, “Thân phận của chị bây giờ là phu nhân Bách Lý, mặc kệ cô ta có liều mạng vượt qua chị cũng không có khả năng, mai này cô ta lại càng không có cơ hội.”

Trước kia Quan Hàn Di luôn thích so sánh với cô, cô không lên tiếng cũng không có nghĩa cô không biết Quan Hàn Di đang nghĩ gì.

Giang Hiểu Cầm nhận cô làm con gái nuôi, bên ngoài mặt thì Quan Hàn Di ra vẻ hâm mộ, nhưng trong lòng lại vô cùng ghen ghét cô, cho rằng nếu cô không gặp Nhã Mạn, vậy thì người Giang Hiểu Cầm nhận làm con gái nuôi sẽ là cô ta. Giang Hiểu Cầm cho cô ở trong Bích Quế Viên, trong lòng Quan Hàn Di cũng ghen ghét cô, nếu không cũng chẳng phải dù không có cơm ăn cũng phải ở dưới lầu phòng cô mới được.

Ngay cả cô viết tiểu thuyết, Quan Hàn Di cũng viết theo, cho dù cô làm gì thì trong lòng Quan Hàn Di luôn đổ kỵ, luôn so sánh.

Chỉ cần Quan Hàn Di không quá phận thì cô không quan tâm, lần trước là chạm đến giới hạn của cô, thế mà dám bán đứng cô, để người khác tổn thương cô.

“Cũng đúng!” Vương Tiểu Vi cười nói, ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía Quan Hàn Di, “Cho dù cô ta lấy chồng thì cũng chẳng thể tìm được người đàn ông tốt như thiếu chủ, nhất là đối xử với tiểu thư tốt như vậy, cô ta không nhận thua cũng chẳng được.”

“Tuyệt Y, sau này chị phải tự mình chú ý một chút, chị đừng để ý tới loại người như Quan Hàn Di nữa.” Trong mắt Nhan Mộng Lam đầy vẻ quan tâm, cẩn thận dặn dò cô.

“Cũng đã xé rách mặt chị thì sẽ không để ý tới cô ta nữa, từ khi cô ta làm chuyện kia với chị thì về sau bọn chị nhất định không còn cùng xuất hiện, cho dù có thì đó cũng là trên chiến trường, chị càng không hạ thủ lưu tình.” Sắc mặt không thay đổi, ngón tay bên hông đột nhiên cuộn chặt thành nắm đấm.

Tốt nhất Quan Hàn Di nên cầu nguyện đừng tổn thương người bên cạnh, nếu xúc phạm bất cứ ai bên cạnh cô, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Hết chương 21

Quyển 4 - Chương 22

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Trên sân khấu, Quan Hàn Di nhìn bóng lưng bọn cô xoay người rơi đi, khuôn mặt diễm lệ hơi ngẩn ra, bút trong tay cũng dừng động tác, đồng tử tĩnh mịch dần hiện lên sự độc ác. LQĐ

Mấy cô đi dạo xung quanh siêu thị, dưới ngọn đèn vàng, thủy tinh trong suốt lấp lánh, khúc xạ ánh sáng chói mắt chiếu lên mặt trắng nõn của Cố Tuyết Y. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, xuyên qua cửa kính thấy một chiếc váy màu tím nhạt, trên váy gắn đầy pha lê sáng lấp lánh.

Về mặt cô hơi ngẩn ra, bước về phía bộ lễ phục dạ hội.

Đứng trước cửa kính trong suốt, đồng tử màu hổ phách tĩnh mịch trong trẻo lạnh lùng, phẳng phất như bầu trời trong xanh khí trời trong sạch.

Nhan Mộng Lam và Vương Tiểu Vi đưa mắt liếc nhìn nhau, theo sát sau lưng cô.

Sau một lúc lâu, Nhan Mộng Lam nhìn bóng lưng lạnh lùng của cô, rồi nhìn chiếc váy bên trong, “Tuyết Y, chị sao vậy?” Cô không cảm thấy Tuyết Y thích chiếc váy trước mặt này, kiểu dáng thiết kế tương đối đặc biệt, hiếm thấy trên chiếc váy cao quý nào lại gắn đầy pha lê như thế này, chiếc váy này có giá cả rất xa xỉ.

Khóe mắt Vương Tiểu Vi liếc nhìn tấm biển cửa hàng, trên mặt lập

tức lộ vẻ cứng ngắc, tầm mắt hoang mang ngó Cố Tuyết Y.

Khó trách tiểu thư lại có biểu hiện như vậy, thì ra đây là.....

“Chúng ta vào xem thử đi!” Cố Tuyết Y không đợi hai cô lên tiếng, cô cất bước vào trong cửa hàng.

Nhan Mộng Lam và Vương Tiểu Vi chỉ có thể theo sau vào trong tiệm.

“Xin chào ngài! Hoan nghênh đến XX!” Nhân viên bán hàng trong cửa hàng cao cấp mỉm cười tiến lên.

“Tôi muốn mua chiếc váy ngoài kia, phiền các cô lấy nó xuống cho tôi!” Ánh mắt cao ngạo, vẻ mặt lạnh lùng cao quý như nữ vương khiến người khác phải nhìn lên.

Nhân viên bán hàng liền giật mình, cười nói, “Tiểu thư, váy này là hàng không bán, là ‘Trấn điểm chi bảo’ (Thứ đắt nhất và hấp dẫn nhất trong cửa hàng – baidu), cho nên....”

“Trấn điểm chi bảo?” Đồng tử của Cố Tuyết Y lộ vẻ chăm chọc liếc nhìn cô nhân viên bán hàng, “Chẳng lẽ cô chưa nghe câu khách hàng là Thượng đế à?”

“Tiểu thư, chiếc váy này có giá cả rất đắt đỏ, từ trước tới giờ chúng tôi phải....” Nhân viên bán hàng thử giải thích, muốn khiến Cố Tuyết Y bỏ suy nghĩ trong đầu, nhưng quả thực chiếc váy này rất đắt, trước kia cũng có rất nhiều người thích, nhưng vừa nghe mấy cô nói giá ra lập tức xoay người rời đi.

Nhưng đáng tiếc, Cố Tuyết Y không phải là loại người này.

“Bao nhiêu tiền cũng không sao, tôi vẫn muốn, nếu cô không để cho tôi cũng chẳng việc gì, nhưng tôi sẽ thông qua cách khác để lấy được chiếc váy này.” Đôi mắt màu hổ phách u ám, làm người ta có lỗi giác không nhìn thấu.

Điều này cũng khiến trong lòng cô nhân viên bán hàng hoảng loạn, cô ta không thể không quan sát Cố Tuyết Y thêm một lần nữa, mặc dù đồ mặc trên người không phải hàng hiệu, nhưng khí chất trên người thì những người bên cạnh không thể so sánh.

“Vậy xin ngài chờ một lúc, tôi đi hỏi qua quản lý xem chiếc váy này có bán không.”

Cố Tuyết Y không lên tiếng.

Nhân viên bán hàng nói nhỏ bên tai quản lý, ánh mắt quản lý thỉnh thoảng lại nhìn phía Cố Tuyết Y, nhưng cô tỏ vẻ vô cùng lạnh nhạt.

Nhan Mộng Lam bước tới chỗ cô, “Chị là người không thích hàng hiệu, sao phải mua bằng được chiếc váy này?”

Cố Tuyết Y hờ hững liếc cô ấy một cái, “Chờ lát nữa em sẽ biết xảy ra chuyện gì.”

Nhan Mộng Lam bình tĩnh nhìn cô, con ngươi mỹ lệ chột bưng tình, “Cần em giúp không? Nói ví dụ như trả tiền? Dù sao cũng đã lâu lắm rồi em không tiêu tiền.” Quần áo cô mặc hàng tháng đều do cửa hàng nội bộ trong công ty mang tới, bình thường cô rất ít nghỉ phép, dù có nghỉ cô cũng chẳng ra ngoài dạo phố, hôm nay cùng Tuyết Y ra ngoài dạo phố là thuộc chuyện hiếm thấy.

“Không cần.”

Quản lý và nhân viên cửa hàng đi về phía Cố Tuyết Y, đầu tiên quản lý khom lưng hành lễ với Cố Tuyết Y, “Thiếu phu nhân, không biết ngài ghé cửa hàng, thật sự không đón tiếp từ xa ạ.” Nếu không phải có hình ảnh trên tờ báo bên cạnh thì mấy cô thật sự không nhận ra Cố Tuyết Y chính là thiếu phu nhân.

Trong suy nghĩ của mấy cô, thiếu phu nhân phải mặc toàn thân hàng hiệu, trên tay đeo nhẫn kim cương hồng ngọc, cả đám người hầu đi theo sau lưng.

“Bộ váy này bao nhiêu tiền?” Trong giọng nói của Cố Tuyết Y lộ vẻ giễu cợt.

“Thiếu phu nhân thật sự hay nói đùa, đồ nhà mình còn cần phải trả tiền sao?” Khóe miệng quản lý cười cứng ngắc, “Trước đây thiếu chủ đã dặn dò chúng tôi phải tôn trọng ngài như tôn trọng ngài ấy, thiếu phu nhân thích chiếc váy này thì để tôi lấy xuống cho ngài thử.” Cô ta quay đầu nhìn nhân viên bán hàng.

Nhân viên bán hàng gật đầu rồi đi ra cửa lấy váy xuống, động tác không hề chậm trễ.

“Thiếu phu nhân, ngài đứng mệt không? Mời dời bước qua bên kia ngồi ạ!” Quản lý cười nịnh nọt nói.

Bây giờ cô ta nghe thấy thiếu chủ vô cùng yêu thiếu phu nhân, cho dù đám cổ đông bất mãn cũng vẫn chuyển hết cổ phần trong tay sang cho thiếu phu nhân.

Cố Tuyết Y lạnh lùng liếc nhìn cô ta, lạnh nhạt nói không cần.

Chiếc váy màu tím do hai nhân viên cầm đưa tới trước mặt Cố Tuyết Y, váy công chúa bông bành hiện ra trước mặt cô càng đẹp hơn.

Đèn chùm pha lê chiếu ánh sáng mờ ảo, pha lê càng lấp lánh, nhưng làm nổi bật đồng tử càng lúc càng lạnh lùng của Cố Tuyết Y.

“Đưa nó cho tôi!”

Nhân viên bán hàng cẩn thận đặt trên tay Cố Tuyết Y.

Váy tơ lụa trơn bóng xoa tung, sắc mặt Cố Tuyết Y lạnh lẽo tiếp nhận, hoàn toàn không xem đây là chiếc váy sang quý, mà cực giống là hàng bày bán trên vỉa hè, hai tay lần sờ hai bên.

Quản lý và nhân viên bán hàng không nhìn ra sắc mặt cô, trong lòng ba người lo sợ bất an, sợ sẽ đắc tội Cố Tuyết Y.

“Tôi muốn chiếc váy này, cần ký tên không?”

“À... Cần, thiếu phu nhân, xin mời ngài chờ một lát.” Quản lý có phần không phản ứng kịp, thiếu phu nhân này thật sự rất khác người thường, ngay cả yêu thích cũng có biểu hiện khác hẳn người khác.

Nhan Mộng Lam đưa tay sờ váy vài cái, đồng tử lộ vẻ ghét bỏ, “Chiếc váy này thiết kế rất bình thường, nếu như không phải gắn pha lê thì xem ra còn không bằng mặt hàng bình thường, thật không biết nhà thiết kế đẳng cấp nào của tập đoàn Bách Âu thiết kế, ánh mắt tệ vô cùng.”

Nhân viên bán hàng đứng bên cạnh nghe xong kinh hãi rùng mình, trong lòng nén giận Nhan Mộng Lam không biết thưởng thức, đây chính là sản phẩm được thiết kế mới nhất trong tiệm bọn cô.

Khuôn mặt Vương Tiểu Vi đỏ mề hôi nhìn Lam Mộng Lam, cũng không khỏi khâm phục Nhan Mộng Lam giẫm nát người thật sự là tàn

nhấn.

Vẻ mặt Cố Tuyết Y không biểu tình, “Vốn chiếc váy này thiết kế không đẹp lắm, kiểu này không biết thiết kế từ mấy năm trước, tôi lấy chiếc váy này xuống là vì không muốn công ty Bách Âu mang tội danh sao chép tác phẩm, nếu chuyện này bị đưa lên bản tin thì công ty Bách Âu sẽ bị tổn thất cỡ nào!”

“Vậy cũng đúng.”

Quản lý vừa đi về đúng lúc nghe mấy cô nói chuyện, biểu lộ cứng nhắc nhưng vẫn cầm hóa đơn đưa Cố Tuyết Y ký tên.

Cố Tuyết Y lạnh lùng ký tên, cầm bút lên nháy mắt ký tên xuống.

Quản lý nhận hóa đơn đã ký, ngay lúc mấy cô đều cho rằng Cố Tuyết Y muốn đi thì Cố Tuyết Y đột nhiên dùng sức xé rách chiếc váy cao quý ngay trước mặt mấy cô, mấy cô còn chưa kịp phản ứng thì chiếc váy màu tím nhạt đã biến thành vải rớt xuống trước mặt các cô.

Nét mặt Cố Tuyết Y lạnh lùng, dùng sức xé váy.

“Thiếu phu nhân! Chiếc váy này mắc như vậy làm sao ngài....” Vẻ mặt quản lý đau lòng, giống như trộm đồ của cô ta.

“Váy đã là của tôi, tôi xử lý thế nào cũng không liên quan gì đến mấy cô.” Cố Tuyết Y lạnh giọng nói.

“Nhưng mà.....”

Đôi mắt mày hổ phách của Cố Tuyết Y đột nhiên lạnh xuống, quản lý liền im lặng.

“Người thông minh thì nên mang kéo tới.” Nhan Mộng Lam tinh mắt thấy tay Cố Tuyết Y đỏ lên, lạnh lùng nói với quản lý, “Chẳng lẽ cô không thấy thiếu phu nhân nhà cô xé rất cực khổ à? Nếu thiếu chủ các người thấy chị ấy bị thương thì dọn dẹp quần áo ra đi là các người đó.”

Vẻ mặt quản lý gần như khóc đăm tang nhìn Cố Tuyết Y, đi về phía quầy thu ngân.

Chậm chậm mang kéo về, sau đó chậm chậm đưa kéo cho Cố Tuyết Y.

“Nếu như cô đau lòng thì có thể đừng nhìn.” Cô lạnh lùng lên tiếng.

“Không sao, không sao.” Vẻ mặt quản lý cứng đờ, nở nụ cười cứng nhắc.

Qua khoảng nửa giờ, Cố Tuyết Y cắt chiếc váy thành những mảnh vụn dài hẹp như ngón tay cái, xếp cao gần nửa mét.

“Cố Tuyết Y!” Tiếng hét chói tai từ ngoài cửa truyền vào.

Ngay sau đó, “Cô dựa vào gì mà cắt thiết kế của tôi?”

Mộ Tâm Nghiên xông tới trước mặt Cố Tuyết Y với tốc độ hỏa tiễn, sau lưng còn có quản gia Phó và Simon cùng theo sát.

Đôi môi hồng của Cố Tuyết Y lộ vẻ châm chọc, chậm rãi ngược mắt nhìn Mộ Tâm Nghiên, cắt nốt tấm vải cuối cùng trong tay trước mặt cô ta, sau đó ném kéo xuống đất.

“Cuối cùng cô đã tới.”

“Cố Tuyết Y!” Ánh mắt Mộ Tâm Nghiên độc ác trừng cô, “Cho dù cô muốn dụ tôi ra mặt thì cũng không cần trút giận lên thiết kế của tôi.” Nếu như không phải do nhân viên bán hàng mật báo thì cô ta cũng không biết tác phẩm thiết kế yêu thích của mình lại bị Cố Tuyết Y phá hỏng.

“Nếu không làm như vậy sao cô có thể xuất hiện?” Về mặt Cố Tuyết Y lạnh lẽo không đổi, cô lạnh nhạt liếc quản gia Phó và Simon sau lưng Mộ Tâm Nghiên.

Quản gia Phó phát tay, quản lý và nhân viên bán hàng đều lui ra.

“Nếu chơi thì tất cả mọi người chơi quang minh chính đại mới hay đúng không? Lúc nào cô cũng muốn ở trong tối, sắp thành rùa rút đầu mất rồi.”

“Cố Tuyết Y!” Mộ Tâm Nghiên nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn cô nói.

“Tôi biết tên tôi rất dễ nghe, nhưng không cần cô lặp đi lặp lại liên tục tên tôi đâu, như vậy nghe nhiều quán cũng hơi ngán.” Khóe miệng cong lên châm chọc, khuôn mặt giá rét như mùa đông, khắp nơi đều có tuyết trắng bao phủ, mờ mịt, “Bên cạnh cô còn có người hầu theo đó, nhưng có một vị là người quen của tôi.” Đôi mắt nhìn thẳng quản gia Phó bên cạnh Mộ Tâm Nghiên, “Thật sự đã lâu không gặp quản gia Phó, không biết tình hình ông dạo này thế nào? Thì ra ông về Pháp là ở bên cạnh Mộ Tâm Nghiên, chắc Hàn Tôn biết!” Khóe mắt cô phát hiện về mặt quản gia Phó cứng đờ, “Hay là nói anh ấy không biết? Vậy nếu....”

“Cố Tuyết Y, cô đừng đứng đây nói gì ông ta này nọ, cô đèn váy cho tôi.”

Hết chương 22

Quyển 4 - Chương 23

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Mộ Tâm Nghiên tức giận đưa mắt trừng nhìn cô, khuôn mặt xinh đẹp vắn vẹo. LQĐ

“Đền váy cho cô?” Cố Tuyết Y nở nụ cười, cười rất mỉa mai, đồng tử như mặt biển lộ vẻ châm chọc nhìn Mộ Tâm Nghiên, đáy mắt đầy khinh thường, “Cô đừng quên chiếc váy này là tài sản của gia tộc Bách Lý tôi, sao lại thành váy của cô rồi hả? Hay nói là cô cảm thấy đồ đạc của gia tộc Bách Lý đều là của nhà họ Mộ cô? Nếu như vậy thì thân phận cô là gì? Sao tôi chưa từng nghe nói về thân phận cô nhỉ.”

“Cố Tuyết Y!” Đôi mắt Mộ Tâm Nghiên rực lửa nhìn cô, “Cô cho rằng cô là ai? Vợ anh Bách Lý à? Tôi nhổ vào! Phu nhân Bách Lý hoàn toàn không thừa nhận một người không có gia đình không có bối cảnh làm con dâu ngài ấy, muốn chọn sẽ chọn người môn đăng hộ đối, hôn ước của anh Bách Lý và cô vốn không có hiệu lực, tất cả mọi người trong gia tộc Bách Lý sẽ không thừa nhận sự tồn tại của cô.” Vị trí kia là của cô ta, chỉ có cô ta mới có tư cách đứng bên cạnh Bách Lý Hàn Tôn, cũng chỉ có cô ta mới xứng đôi với anh.

“Bọn họ có thừa nhận sự tồn tại của tôi hay không thì cũng chẳng liên quan đến cô, cô vĩnh viễn không có cơ hội đứng chung cùng Hàn Tôn, vì tôi vẫn là vợ anh ấy, mà người anh ấy yêu là tôi.” Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lộ vẻ sắc sảo và lạnh lùng kiêu ngạo cùng kiên định, trong khoảnh khắc đó như thể đập Mộ Tâm Nghiên xuống dưới.

“Anh Bách Lý sẽ là của tôi, hôm nay tôi sẽ báo cáo hết những chuyện cô làm cho phu nhân Bách Lý nghe, đừng tưởng rằng cô trở thành vợ anh Bách Lý thì có thể muốn làm gì thì làm, tùy tiện cắt chiếc váy hơn 10 vạn, gia tộc Bách Lý sẽ không đón nhận một người vợ phá của như cô.” Mộ Tâm Nghiên nhìn có chút hả hê ngó cô, nhếch môi.

Sắc mặt Cố Tuyết Y vô cùng bình tĩnh, lạnh lùng nhìn cô ta.

Ánh mắt hai người Nhan Mộng Lam và Vương Tiểu Vi khóa chặt bóng dáng cô.

“Nếu như mọi người biết rõ vì sao tôi phải cắt nát chiếc váy hơn 10 vạn này thì bọn họ sẽ biết tôi có ý tốt.”

“Cô tốt? Cố Tuyết Y, cô thật sự không biết thẹn, đã làm sai chuyện còn muốn thể hiện cô tốt bụng.” Ánh mắt Mộ Tâm Nghiên chán ghét liếc xéo cô, lạnh lùng châm chọc.

Cố Tuyết Y nhìn cô ta, thoáng chốc ánh mắt kia sắc bén, uy hiếp không nói ra được, tựa như cô là công chúa cao cao tại thượng, cô đang dùng ánh mắt cao quý lạnh lùng nhìn thần dân dưới chân, giọng bình thản như nước, nói, “Cô dám nói chiếc váy này là thiết kế mới nhất không? Hơn nữa còn là do cô thiết kế?”

Tay chân và cả người Mộ Tâm Nghiên lập tức cứng đờ, đáy lòng hoảng sợ, cô ta chống lại tầm mắt Cố Tuyết Y, có cảm giác như bị Cố Tuyết Y nhìn thấu, môi cô ta không tự chủ run lên, nuốt nước miếng, “Cô bị bệnh thần kinh à? Chiếc váy này không phải tôi thiết kế chẳng lẽ cô thiết kế sao?” Trong lòng cô ta càng lúc càng hoảng sợ, giống như vực sâu không đáy, càng lúc càng lún sâu vào trong, tựa như muốn nuốt chửng hết thảy.

“Có phải cô thiết kế hay không trong lòng cô rõ ràng nhất, tôi nhớ vài chục năm trước tôi cũng đã xem qua một mẫu thiết kế thế này, cô nói chiếc váy này là cô thiết kế, thật sự rất buồn cười.”

Cố Tuyết Y vừa nói xong, không khí tràn ngập quỷ dị.

Cho dù là quản gia Phó hay Nhan Mộng Lam, ngay cả Simon và Vương Tiểu Vi đều cảm thấy kinh ngạc, nhưng trong lòng họ nhanh chóng hiểu chân tướng sự việc, dù sao biểu hiện trên mặt Cố Tuyết Y không giống nói dối.

Hai đầu lông mày của Mộ Tâm Nghiên hiện lên vài phần bối rối, không khống chế nổi nhìn về đám Simon, cuối cùng tầm mắt rơi trên người Cố Tuyết Y, “Cố Tuyết Y, cô đang nói bậy bạ gì đó? Cô có biết tôi có thể kiện cô tội vu oan cho người khác không? Cô đợi nhận tin từ luật sư của tôi đi!”

“Ối lăm! Tôi vốn không sợ nhận tin từ luật sư của cô, thuận tiện để mọi người biết cái người gọi là nhà thiết kế vốn là sao chép thiết kế của người khác.”

Hai đầu lông mày của Mộ Tâm Nghiên càng hiện rõ vẻ bối rối, Simon bên cạnh cô ta lén kéo ống tay áo của cô ta, ngẫm ra hiệu cô ta phải tỉnh táo bình tĩnh, quả nhiên Simon lôi kéo khiến đáy lòng Mộ Tâm Nghiên nhanh chóng bình tĩnh lại, khuôn mặt dần tự nhiên, trong mắt cao ngạo và khinh thường, “Nói tôi sao chép? Cố Tuyết Y, cô có chứng cứ gì không? Chẳng lẽ chỉ bằng trí nhớ của cô? Cho dù kiện tôi lên tòa thì những thứ này cũng không được xem là bằng chứng.”

“Mộ Tâm Nghiên, chẳng lẽ cô quên chuyện mười mấy năm trước cô làm với tôi sao? Nhưng tôi lại nhớ rõ ràng rành mạch.” Đôi mắt lấp lánh như ngọc lưu ly, có cảm giác quỷ dị và kinh hoàng không nói nên lời, cô nói vô cùng nhẹ nhàng, “Tôi nhớ cô cầm chiếc váy mà

Hàn Tôn thiết kế cho tôi tới tìm tôi, chẳng lẽ cô không nhớ?” Cố Tuyết Y cố ý hỏi lại cô ta.

Sắc mặt Mộ Tâm Nghiên trắng bợt, thân thể vô ý lùi một bước, Simon bước qua đứng sau lưng cô ta, lấy thân thể ông ta làm chỗ dựa cho cô ta.

“Đến bây giờ tôi vẫn nhớ lúc đó cô mặc quần áo kiểu gì, đi giày kiểu gì, cần tôi nói cho cô biết không?” Cố Tuyết Y đi tới từng bước, nói từng chữ từng chữ, vô cùng lạnh lùng.

Ánh mắt Mộ Tâm Nghiên như nhìn thấy quỷ ngó Cố Tuyết Y, “Chẳng lẽ cô đã khôi phục trí nhớ?”

“Nếu như không phải thì sao tôi có thể nhớ chuyện cô đã làm với tôi?” Khóe miệng Cố Tuyết Y cong lên khát máu, đôi mắt màu hổ phách lạnh lùng như ma quỷ, khiến mọi người có mặt ở đó không rét mà run.

Cô vĩnh viễn nhớ ngày đó, cõi lòng cô đầy chờ mong thư của Hàn Tôn, vì trước đó anh có nhắc tới anh thiết kế váy tặng cô, sau đó sẽ gửi gấp cho cô.

Kết quả hôm đó nhân viên chuyển phát không tới đúng giờ như ngày trước.

Cô đợi một ngày lại một ngày, sau đó Mộ Tâm Nghiên xuất hiện trước mặt cô, mặc chiếc váy bông màu tím nhạt, kiểu dáng và cắt may đều giống chiếc váy hồi nãy, chỗ không giống duy nhất chính là chiếc váy hồi nãy có gắn pha lê lấp lánh.

“Cô chính là Cố Tuyết Y?” Lúc đó khuôn mặt Mộ Tâm Nghiên cao ngạo, giọng điệu khinh thường nói với cô, chân đi giày đen đế thấp,

không ngừng đi tới đi lui trước mặt cô, như thể sợ không thấy được đôi giày ấy.

Không đợi cô lên tiếng, Mộ Tâm Nghiên lại nói tiếp, “Thì ra bộ dạng cô không tồi lắm nhỉ! Cô không có chuyện gì sao lại dây dưa với anh Bách Lý nhà tôi? Bây giờ anh Bách Lý không thích cô, cô xem, váy mặc trên người tôi chính là anh Bách Lý đưa cho tôi, hơn nữa còn tự mình thiết kế cho tôi đấy!” Đôi mắt như dán lên đầu, “Lần trước anh Bách Lý không cẩn thận gửi hình ảnh cho cô xem chính là chiếc váy này.”

Ngay lúc đó tâm tình cô như bị ngâm trong nước biển lạnh giá, lạnh đến mức cô không thể hình dung nổi, “Tôi không tin, Hàn Tôn anh ấy yêu tôi, anh nói vĩnh viễn vẫn yêu tôi, anh ấy sẽ không yêu cô, cô đang nói dối lừa người khác.”

“Tôi lừa cô thì có ích lợi gì, dù sao sự thật chính là anh ấy đã không còn thích cô nữa, cô chết tâm đi! Anh Bách Lý sẽ không tới tìm cô nữa đâu, còn tôi tới tìm cô cũng là do anh ấy kêu tới, anh ấy không biết làm sao để nói chuyện chia tay với cô cho nên bảo tôi tới nói.” Về mặt Mộ Tâm Nghiên chân thật đủ để so sánh với diễn viên.

“Không thể nào, tôi hoàn toàn không tin cô.”

“Tin hay không là chuyện của cô, lời tôi đã nói xong.”

Đêm đó, Cố Tuyết Y bắt đầu sốt, sốt liên tục không hạ.

Ánh đèn mờ ảo chiếu xuống.

Cố Tuyết Y lạnh lùng đưa mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt của Mộ Tâm Nghiên, “Cô biết khi đó trong lòng tôi bối rối, cho nên cô nhân cơ hội động tay động chân với ly nước tôi uống, khiến tôi sốt cao mãi không

hạ, muốn đầu óc tôi nóng đến hồng, trở nên trí nhớ kém, đáng tiếc cô không nghĩ tới tôi hết sốt, chỉ có điều quên sạch ký ức ngày trước.”

“Khó trách khoảng thời gian đó cảm thấy Tuyết Y chị là lạ, thì ra là cô động tay động chân với Tuyết Y.” Con người Nhan Mộ Lam đen nhánh trừng mắt nhìn chằm chằm Mộ Tâm Nghiên, từ đáy mắt bắn ra khí thế nữ vương bẩm sinh, “Mộ Tâm Nghiên, lúc đó cô chỉ mới 12, 13 tuổi, lòng cô thật sự rất hung ác! Cũng không biết có đen đến phát mùi không, nếu hôm nay cô không cho Tuyết Y một công đạo thì cô đừng nghĩ bước ra khỏi tiệm này.”

Vương Tiểu Vi có cảm tưởng giống như cô, ánh mắt tức giận nhìn Mộ Tâm Nghiên, nếu như không phải vì Mộ Tâm Nghiên thì nói không chừng thiếu chủ và tiểu thư đã sớm hạnh phúc cùng nhau, hoàn toàn không bị khổ đau mười năm.

Trên gương mặt già nua của quản gia Phó có vài phần giật mình, ông ta nhớ có một thời gian ngắn thiếu chủ không đợi được thư gửi tới, cả ngày không có tâm tình xử lý công việc, sau đó còn trở lại Trung Quốc một chuyến tìm Cố Tuyết Y, kết quả nhà cô đã dọn đi, sau đó Bùi Khê Minh nhúng tay vào chuyện giữa họ. Vì không tìm được Cố Tuyết Y, kể từ đó quan hệ giữa thiếu chủ và phu nhân cũng bắt đầu thay đổi, càng lúc càng chuyển biến xấu, cho tới giờ thì hình thành tình trạng không thể cứu vãn. Hai người gặp nhau cũng chỉ gật đầu chào nhau như người xa lạ.

Phòng khách rộng rãi không có ai lên tiếng.

Mặt Simon không biểu tình, đưa tay đỡ Mộ Tâm Nghiên.

Sắc mặt Mộ Tâm Nghiên trắng như tờ giấy, thân thể lão đảo muốn ngã, tựa như trong nháy mắt sẽ ngã xuống, bây giờ cả người cô ta đều dựa trên người Simon.

“Mộ Tâm Nghiên ơ là Mộ Tâm Nghiên! Cô thật là to gan, cũng dám sao chép thiết kế của Hàn Tôn, mặc dù anh ấy không tính toán với cô, nhưng không có nghĩa là tôi không tính toán.” Môi hồng của Cố Tuyết Y cười lạnh, “Lúc đó cô chỉ là một đứa trẻ, cô làm thế nào để lừa gạt Hàn Tôn? Có phải có ai đứng sau lưng giúp cô?” Sắc sảo chất vấn, càng khiến trong lòng Mộ Tâm Nghiên run rẩy.

“Tôi không biết cô đang nói gì, Cố Tuyết Y, cô dựa vào đâu nói tôi bỏ thuốc độc, cô đừng vu oan cho tôi.” Rốt cuộc Mộ Tâm Nghiên tìm lại tiếng nói, lên tiếng phản bác, nhưng sức lực nói chuyện yếu ớt.

“Vu oan cô? Nếu không thì chúng ta nhờ công an tiền hành điều tra thì thế nào?”

Mộ Tâm Nghiên run sợ, đôi mắt không dám đối mặt với Cố Tuyết Y, “Tôi không có nhiều thời gian lần mò như vậy với cô, tôi không làm thì chính là không làm.”

Hết chương 23

Quyển 4 - Chương 24

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Mộ Tâm Nghiên, chuyện cô làm với tôi, tôi sẽ trả lại toàn bộ cho cô.”
LQĐ

Giọng cô như đang nghiền rửa không ngừng lặp đi lặp lại bên tai Mộ Tâm Nghiên, cô ta không khống chế nổi xiết chặt ngón tay, tay cũng run rẩy nhìn Cố Tuyết Y, đáy mắt cứng đờ và khiếp sợ, “Trả lại cho tôi? Ai sợ ai chứ? Bây giờ cô cũng chỉ lấy thân phận phu nhân Bách Lý đến khiêu chiến với tôi, nếu không có thân phận này thì cô chẳng là gì cả.”

“Vậy còn cô? Cô bất quá cũng chỉ dựa vào thân phận con nhà họ Mộ để làm chuyện trái pháp luật với tôi.” Cố Tuyết Y bước lại gần cô ta, con ngươi lạnh như lưỡi kiếm, “Chuyện phái người bắt cóc cũng là do cô làm đúng không? Không chuyển khoản bằng thẻ cũng chỉ có người bên cạnh cô mới nghĩ đến.” Tầm mắt cô ý tứ sâu xa nhìn thoáng qua quản gia Phó và Simon.

Từ khuôn mặt tái nhợt của Mộ Tâm Nghiên và vẻ mặt bình tĩnh của Simon thì cô có thể đoán được chân tướng chuyện xảy ra, cũng chỉ có Mộ Tâm Nghiên có lý do bắt cóc cô, những người khác sẽ không dám làm ra chuyện như vậy với cô.

“Cô không muốn tôi kết hôn với Hàn Tôn, nhưng chúng tôi đã kết hôn rồi, đau lòng hả!” Cô cười lạnh, phảng phất như tinh linh đầy sức quyến rũ, mỹ lệ khiến người ta hít thở không thông, câu cuối cùng cô nói khẽ bên tai Mộ Tâm Nghiên.

Khuôn mặt Mộ Tâm Nghiên vốn tái nhợt lập tức đỏ bừng, thân thể run rẩy kịch liệt, ánh mắt dần độc ác, “Ngày đó...” Hận không thể giết chết cô.

Nhưng lời còn chưa dứt, Simon nhanh chóng đưa tay kéo tay cô ta, cô ta quay đầu lại nhìn Simon, Simon lắc đầu với cô ta, cô ta mới giật mình nhớ ra mình đang nói gì. Nếu như không phải Simon kéo cô ta thì cô ta đã thừa nhận mình là người phái người bắt cóc Cố Tuyết Y trước mặt mọi người.

Cố Tuyết Y vốn là đang cố ý trêu tức cô ta, nếu cô ta thừa nhận bắt cóc cô thì....

Ánh mắt càng lúc càng căm hận nhìn Cố Tuyết Y, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Ngày đó sao tôi biết cô đang làm gì chứ.” Cô ta cố ý nói như vật để che giấu sự hoảng sợ lẫn lời của cô ta, “Chuyện cô có thể ở cùng một chỗ với anh Bách Lý hay không thì phải chờ phu nhân đến rồi nói sau! Chuyện chiếc váy tôi sẽ tự mình nói với phu nhân, để phu nhân phê phán, cho dù tôi sao chép thiết kế của anh Bách Lý thì sao chứ? Người có tư cách xử lý tôi cũng chỉ có anh Bách Lý, Cố Tuyết Y cô không đủ tư cách đâu.”

Mộ Tâm Nghiên trừng mắt nhìn Cố Tuyết Y một lần cuối, ngạo mạn xoay người, Simon đỡ đi ra khỏi tiệm.

Nhan Mộng Lam lạnh lùng nhìn theo, “Nghĩ vậy là xong chuyện à?”

Mộ Tâm Nghiên dừng chân, hơi liếc qua cô, khước miệng cười khinh thường, “Hừ! Cô còn chuyện gì sao?” Với cô ta mà nói, thế lực sau lưng Nhan Mộng Lam hoàn toàn chẳng đáng e ngại, muốn giết Nhan Mộng Lam cũng rất dễ dàng, cho nên trong lòng cô ta không để Nhan Mộng Lam vào mắt.

“Đương nhiên là tôi có chuyện.” Nhan Mộng Lam đi nhanh tới chỗ Mộ Tâm Nghiên, khí thế nữ vương hiện rõ không chút che giấu.

Mắt thấy càng lúc càng tới gần Mộ Tâm Nghiên, nhân cơ hội cô ta không chú ý, dùng tốc độ nhanh như chớp đưa tay tát Mộ Tâm Nghiên một cái, “Một cái tát này là thay Tuyết Y đánh cô, cho dù thế lực nhà họ Mộ lớn mạnh thì thế nào? Nhan Mộng Lam tôi không sợ cô, có dũng khí thì đối phó tôi đi, nếu không tôi sẽ khiến nhà họ Mộ cô trả cái giá rất đắt.”

Gò má hơi lạch, mọi người không nhìn thấy vẻ mặt Mộ Tâm Nghiên, nhưng họ biết trên người cô ta tản ra hơi thở tràn đầy phẫn nộ.

Cảm giác nóng rát đau đớn truyền đến, Mộ Tâm Nghiên chậm rãi quay đầu, trong lòng phẫn nộ khiến cô ta như nổi điên, tay chân di chuyển đánh về phía Nhan Mộng Lam.

Nhưng Simon bắt lấy, “Tiểu thư, cô cần bình tĩnh một chút.” Không phải ông ta lo cô ta sẽ đánh trúng Nhan Mộng Lam mà là lo Nhan Mộng Lam sẽ đánh cô ta thêm vài cái.

“A...” Mộ Tâm Nghiên không nhịn được hét lên, tay chân loạn xạ muốn thoát khỏi Simon, “Ông buông tôi ra, tôi muốn liều mạng với cô ta.” Từ nhỏ tới lớn cô ta là thiên kiêu nhi nữ, cho tới giờ không ai dám đánh cô ta, cô ta lại bị một Nhan Mộng Lam thân phận thấp hèn đánh, chuyện này cô ta nuốt thế nào cũng không thể trôi được, cô ta không đánh trả Nhan Mộng Lam thì chẳng thể nào bỏ qua.

“Tiểu thư, cô tỉnh táo chút đi.” Sắc mặt Simon không thay đổi, giọng nặng nề như đang cảnh cáo Mộ Tâm Nghiên.

Có lẽ người khác nghe không hiểu, nhưng Cố Tuyết Y đứng bên

cạnh lại khẽ nhúu mày, tầm mắt như áng mây trôi lơ lửng trên bầu trời thoáng nhìn qua Simon.

“Simon, ông thả tôi ra, tôi lệnh cho ông thả tôi ra....”

Khuôn mặt Nhan Mộng Lam lạnh nhạt nhìn cô ta, hừ lạnh một tiếng, “Người hầu của cô ôm cô là ông ta có tính toán trước, nếu không đợi lát nữa người bị đánh sẽ là cô.”

“Simon!” Giọng Mộ Tâm Nghiên càng thêm sắc bén, “Có phải ông cũng cho rằng tôi không đánh lại cô ta đúng không? Ông thả tôi ra, nếu không chờ tôi về, việc đầu tiên là đuổi việc ông, nghe rõ không? Thả tôi ra? Quản gia Phó, tôi lệnh cho ông đẩy tay Simon ra.”

Khuôn mặt già nua của quản gia Phó có vài phần khó xử, “Tiểu thư Mộ, chúng ta vẫn nên về trước rồi sau đó báo luật sư truy cứu chuyện này!” Trước kia cảm thấy Mộ Tâm Nghiên là người có giáo dục, hiện tại xem ra Mộ Tâm Nghiên cũng chỉ là một người có bề ngoài nhưng bên trong trống rỗng, hơn nữa tính cách kiêu căng điều ngoa.

“Quản gia Phó, ông câm miệng cho tôi! Cái gì mà về rồi truy cứu? Bây giờ tôi muốn ông gọi điện cho luật sư ngay lập tức, báo luật sư tới đây, tiện thể báo luôn cảnh sát nói có người đánh tôi, báo công an dẫn nguyên đám kia về đồn.” Trong lòng cô ta càng muốn công an dẫn Cố Tuyết Y đi, rồi kêu phóng viên truyền thông chụp ảnh để Cố Tuyết Y trở thành cái đinh trong mắt tất cả mọi người trong gia tộc Bách Lý.

Nghe giọng Mộ Tâm Nghiên không hề sợ hãi, trong lòng Nhan Mộng Lam như mặt hồ đóng băng, cô lạnh lùng nhìn Mộ Tâm Nghiên, “Báo cảnh sát? Tốt lắm! Xem cảnh sát đến sẽ dẫn ai đi? Đừng quên chuyện cô làm với Tuyết Y, tiện thể để công an điều tra luôn!”

Mộ Tâm Nghiên giã dựa cuối cùng yên tĩnh lại, Simon nhân cơ hội này kéo ra khỏi tiệm.

Quản gia Phó đi được vài bước đột nhiên dừng chân, chậm rãi quay đầu lại đưa mắt nhìn Cố Tuyết Y.

Khi đối mặt với ánh mắt Cố Tuyết Y thì ông ta quay đầu rồi nhanh chóng rời đi.

Nhan Mộng Lam nhìn bóng lưng quản gia Phó, đi đến bên cạnh Cố Tuyết Y, “Quản gia Phó này có vấn đề, Tuyết Y, chuyện chị bị bắt cóc chắc chắn không thoát khỏi quan hệ với Simon người hầu bên cạnh Mộ Tâm Nghiên, Mộ Tâm Nghiên ngu ngốc như vậy không phải là người nghĩ ra kế hoạch, cô ta sẽ không nghĩ được kế hoạch chu đáo như thế.” Lại ngụy trang đi chuyển khoản đã không tệ, còn không dùng thẻ để chuyển khoản.

“Nếu như vậy chúng ta có nên nói với thiếu chủ hay không? Để thiếu chủ xử lý chuyện này ạ!” Ánh mắt Vương Tiểu Vi lo lắng nhìn Cố Tuyết Y.

“Em đồng ý cách Tiểu Vi nói, chuyện này vẫn nên giao cho thiếu chủ Bách Lý giải quyết! Dù sao sau lưng Mộ Tâm Nghiên còn có phu nhân Bách Lý, bà ta chính là mẹ chồng chị, quan hệ giữa chị và bà ta vốn không tốt, chị nhúng tay vào chuyện thì sẽ khiến chị tiến vào gia tộc Bách Lý càng thêm khó khăn. Mặc dù chị và thiếu chủ Bách Lý đã đăng ký kết hôn, nhưng nếu bọn họ lén lút động tay động chân thì cũng là chuyện vô cùng dễ dàng.”

“Hàn Tôn chắc chắn sẽ không để bọn họ có cơ hội động tay động chân đâu, em yên tâm.” Cô vẫn còn niềm tin với Hàn Tôn.

“Nhưng chị vẫn nên để ý Mộ Tâm Nghiên.” Tuổi nhỏ mà đã sử dụng kế hoạch độc ác như vậy, chứng tỏ lòng dạ người này vô cùng ác ôn.

“Mộ Tâm Nghiên thì phải cẩn thận, nhưng càng phải cẩn thận với người khác hơn.” Cô cảm thấy chuyện rất kỳ lạ, tựa như sâu không thấy đáy, cô không để ý là sẽ bị người kia nuốt hết.

Sau khi Cố Tuyết Y tạm biệt Nhan Mộng Lam ở siêu thị, cô cũng không về nhà mà bảo lái xe đưa cô tới công ty.

Đi ra khỏi thang máy, Vương Tiểu Vi theo sát sau cô.

Hành lang rộng lớn truyền tới tiếng bước chân lộp cộp.

Thư ký nhìn thấy Cố Tuyết Y lập tức đứng lên nghênh đón, ngay cả điện thoại cũng không cần gọi để thông báo, trực tiếp đẩy cửa văn phòng ra.

Khuôn mặt Cố Tuyết Y trong trẻo nhưng lạnh lùng như lá cây trong trời thu rụng xuống, cằm kiêu căng, đôi mắt thâm sâu như biển rộng, khí chất lạnh nhạt bằm sinh tản ra.

Phảng phất như cảm nhận trong văn phòng có hơi thở lạ lẫm, cô không dấu vết chau mày.

Bách Lý Hàn Tôn thấy cô lập tức khước miệng cười dịu dàng, theo bản năng đứng dậy đi về phía cô, “Em và Mộng Lam dạo phố xong rồi hả?” Sau đó ánh mắt trêu chọc nhìn tay cô và Vương Tiểu Vi, “Sao không mua ít đồ mà em thích?” Ngón tay với những khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng vuốt sợi tóc mềm mại của cô, đồng tử chất chứa cương chiều không che giấu.

Với anh mà nói, hiếm khi cô bằng lòng đi ra ngoài, anh ước gì cô

mua thứ gì đó, nhưng anh hiểu tính cô, không bao giờ coi trọng và yêu thích vật ngoài thân.

“Anh cho rằng em đi dạo phố rồi về nhà nghỉ ngơi, em mệt không? Muốn vào trong phòng nghỉ một lát rồi tí cùng về với anh không?” Anh cẩn thận hỏi cô.

“Em không mệt, chỉ là em muốn gặp anh một chút thôi.” Đôi mắt Cố Tuyết Y dịu dàng nhìn anh, cánh môi mềm mại như nhụy hoa cười khẽ.

Cô phát hiện ra ánh mắt đang nhìn cô, khóe miệng cô mím lại, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng tỏ vẻ cô không vui.

Nếu ánh mắt bình thường nhìn cô chăm chăm thì có lẽ cô sẽ tiếp nhận, nhưng ánh mắt này khác hẳn, mang theo rất nhiều tìm tòi nghiên cứu và dò xét, có thêm cảm giác cô không nói ra lời, tóm lại cô không thích ánh mắt này chút nào.

Dường như Bách Lý Hàn Tôn cảm nhận cô khác thường, tay bá đạo ôm eo cô, sau đó nhìn Mộ Hòa Húc ngồi trên ghế, “Đây là vợ tôi, Cố Tuyết Y, cậu ta là tổng giám đốc nhà họ Mộ, cũng là bạn chơi cùng anh từ bé.”

“Xin chào! Thật có lỗi! Có thể khiến Hàn Tôn lạnh lùng trở nên khác thường như vậy, tôi muốn quan sát một chút, nếu cảm thấy mạo phạm thì cho tôi xin lỗi cô.” Trên mặt Mộ Hòa Húc cười dịu dàng, khí chất trên người như quý tộc.

Hết chương 24

Quyển 4 - Chương 25

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Không sao, không phải Hòa Húc có chuyện ở đây, cậu ta tới chỗ này là để nói với anh một tiếng, mẹ anh đã đến thành phố D, cậu ta bảo anh khi nào tiện thì chọn thời gian gặp bà ấy.” Ánh mắt Bách Lý Hàn Tôn nồng ấm, giọng lại trầm thấp lạnh lẽo. LWUYDON

Vẻ mặt Cố Tuyết Y không hề có chút kinh ngạc, đôi mắt vô cùng thâm sâu liếc nhìn Mộ Hòa Húc, “À! Thì ra bác gái đã tới thành phố D.” Cô đã nghe từ miệng Mộ Tâm Nghiên, cô cũng chả cần giả vờ ra vẻ là mới nghe lần đầu. Cô cũng đoán trước Cố Thục Anh sẽ đến thành phố D, sau đó trong mắt cô xẹt qua vẻ giật mình, nhàn nhạt hỏi. “Vậy tổng giám đốc Mộ có biết em gái mình cũng ở thành phố D không? Hơn nữa chúng tôi mới vừa gặp nhau, hai bên còn có chút mâu thuẫn tranh chấp nhỏ nhặt.”

Mộ Hòa Húc hơi ngẩn người, một giây sau thì biến mất không thấy dấu vết, cười ôn hòa, “Thì ra cô bé kia chạy tới đây, cô không nói thì tôi không biết.” Sắc mặt ấm áp như mặt trời trong mùa xuân, còn có chút cứng chiều, phảng phất như anh ta là một người anh trai vô cùng cưng em gái.

Càng như thế, Cố Tuyết Y càng cảm thấy chuyện rất quý dị, đôi mắt như ngọc lưu ly lạnh lùng nhìn Mộ Hòa Húc.

Nếu như một người anh trai chiều chuộng em gái thì sao có thể không biết hành tung của em gái đi đâu?

Dường như bầu không khí hơi thay đổi.

Ý cười trên mặt Mộ Hòa Húc không hề thay đổi, “Tôi thường xuyên chạy công tác khắp nơi, cô em gái bốc đồng kia thực sự rất ít gặp mặt tôi, nó thích chạy loạn lung tung, bình thường nếu người giúp việc bên cạnh nó không nói nó ở đâu thì tôi thực sự không tìm được nó.”

“Tổng giám đốc Mộ cũng biết em gái nhà mình tùy hứng, vậy thì nên dạy bảo lại, nói thế nào thì cô ta cũng là đại tiểu thư nhà họ Mộ, nếu cô ta làm gì thì mất thể diện cũng sẽ chỉ là nhà họ Mộ, đương nhiên tôi đây cũng chỉ là đề nghị, nếu như tổng giám đốc Mộ thấy tôi nói quá phận thì xin anh coi như không nghe thấy!” Cố Tuyết Y cười yếu ớt xa cách, giọng điệu nhàn nhạt có vẻ đặc biệt khách khí, tựa như đối xử với một người còn thua cả người xa lạ.

“Tiểu thư Cố, có phải cô và em gái tôi xảy ra tranh chấp không vui không? Nếu như có thì xin cô bỏ qua cho, Tâm Nghiên là người miệng cứng lòng mềm, nói chứ không làm, rất nhiều người chả chịu được tính này của nó....”

“Tổng giám đốc Mộ!” Cố Tuyết Y lạnh nhạt cắt ngang lời anh ta muốn nói, “Không phải ai cũng bao dung cô ta, nên biết xã hội này không phải ai cũng đối xử tốt với cô ta như người nhà cô ta, đương nhiên tổng giám đốc Mộ sẽ cảm thấy tôi lòng dạ hẹp hòi, nhưng nên biết xã hội này là xã hội người ăn thịt người, sẽ có một ngày cô ta lập gia đình, sẽ có ngày cô ta cần độc lập, tổng giám đốc Mộ cũng chẳng thể đứng sau lưng cô ta mãi!” Có lẽ nói mấy lời này thì trông cô rất ấu trĩ, nhưng cô không quan tâm Mộ Hòa Húc nghĩ về cô thế nào, cô là muốn tìm được kết quả cô cần.

Hai hàng lông mày của Bách Lý Hàn Tôn hờ hững, đôi mắt nhìn về Cố Tuyết Y vĩnh viễn dịu dàng như nước, “Anh tin Hòa Húc là một

người vô cùng công bằng chính trực, trở về cậu ấy nhất định sẽ nói chuyện nghiêm túc với Tâm Nghiên.” Sau đó anh chậm rãi tới gần cô hơn, lặng lẽ nói bên tai cô, “Tức giận vì người không đáng, đó mới là điều không đáng nhất.”

Tuy nói nhỏ nhưng anh vẫn cố ý để Mộ Hòa Húc bên cạnh nghe rõ ràng rành mạch.

Sắc mặt Mộ Hòa Húc không khác thường, tựa như không nghe thấy, khóe mắt Cố Tuyết Y giấu cợt liếc anh ta, khóe miệng cong lên châm chọc. Quả nhiên! Người trên thường trường đều không phải là người bình thường, xem ra Mộ Hòa Húc không đơn giản như bề ngoài của anh ta.

Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn lạnh như khối băng, lặng lẽ quét về phía Mộ Hòa Húc, “Lần trước Tâm Nghiên đã xuất hiện trước mặt tôi, tôi tưởng rằng cậu có biết.”

Mộ Hòa Húc cười hời hợt, sau đó hơi kiêng dè nhìn Cố Tuyết Y trong ngực anh, “Cậu cũng biết Tâm Nghiên thích cậu, cậu ở đâu nó sẽ ở đó, từ nhỏ đến lớn đều như thế, tôi kiên quyết bắt nó về thì nó sẽ mất hứng, hơn nữa còn dùng chiêu tuyệt thực uy hiếp tôi, cậu thân là anh em tốt của tôi, điều này cậu cũng phải thông cảm cho tôi nhé! Nhưng lần này sau khi bị cậu từ chối tôi cho rằng nó sẽ về, ai dè nó lại vô cùng kiên nhẫn, không chịu về nhà.” Anh ta đưa tay che miệng, nói với Cố Tuyết Y, “Thật xin lỗi! Hi vọng cô không tức giận vì mấy lời tôi nói, từ nhỏ tới lớn Hàn Tôn và Tâm Nghiên vẫn ở chung với nhau, chẳng qua giữa họ không có gì, cho nên cô yên tâm.”

Nhưng lời này khiến Cố Tuyết Y nghe như kiểu đang giấu diếm gì đó, cô hơi chau mày, chẳng phải cô không tin Hàn Tôn, mà là đang nghĩ mục đích Mộ Hòa Húc làm như vậy là vì cái gì? Đây rốt cuộc là vô tâm? Hay là có toan tính? Dù sao thì bất kể loại nào cô cũng đều chả

ura.

Cô khẽ cười nhạt, như đang chế giễu nhìn Mộ Hòa Húc, “Tôi không để ý những thứ này, hơn nữa tôi rất yên tâm về Hàn Tôn, nhưng...” Cô dừng một lát, khuôn mặt trắng noãn nhiễm thàn sắc buồn bã, “Tiểu thư Mộ dây dưa với người đã có vợ như vậy, chỉ sợ về sau không tốt cho cô ta! Anh cũng biết xã hội thượng lưu bây giờ mấy chuyện đồn nhảm rất nhiều, nếu xúc phạm tới tiểu thư Mộ thì tôi và Hàn Tôn sẽ áy náy, tổng giám đốc Mộ thân là anh cả cũng sẽ cảm thấy mất mặt, hi vọng anh có thể chính thức dạy dỗ tiểu thư Mộ một lần! Đừng tới cửa nhà chúng tôi tìm Hàn Tôn nữa. Chẳng phải có câu nói đau dài không bằng đau ngắn sao? Nếu để tiểu thư Mộ tiếp tục như vậy chi bằng hoàn toàn khiến tiểu thư Mộ chết tâm đi.”

Nếu Mộ Tâm Nghiên dám xuất hiện trước mặt cô lần nữa, cô sẽ không đối xử với cô ta như hôm nay đâu.

Bách Lý Hàn Tôn cong khóe miệng khi nghe cô nói “Người đã kết hôn,” khóe mắt liếc nhìn dung nhan tinh xảo mà ngay cả bậc thầy điêu khắc cũng không thể nào điêu khắc thành, đôi mắt không kiềm chế toát ra mấy phần tình cảm dịu dàng và cứng chiều.

Bây giờ cô đã là của anh!

Nắm tay cô, nắm rất chặt.

Sắc mặt Cố Tuyết Y không thay đổi, bàn tay cũng nắm chặt tay anh.

Hai người im lặng truyền cho nhau tình yêu và sự ấm áp.

“Đúng rồi!” Tròng mắt giả bộ ra vẻ giật mình, “Tổng giám đốc Mộ có thể giới thiệu vài thanh niên tài俊 cho tiểu thư Mộ quen biết đi, tôi tin cô ta nhất định nhanh chóng rời sự chú ý trên người Hàn Tôn, cứ

như vậy thì mấy lời tôi nói hồi nãy sẽ không xảy ra, như thế đều tốt cho tất cả mọi người, tổng giám đốc Mộ, anh cảm thấy cách này có được không?” Rồi vội vàng nhìn qua anh ta.

Mộ Hòa Húc hơi ngẩn ra, cười cho có lệ, đôi mắt thâm thúy ẩn chứa sự sắc sảo âm thầm đánh giá Cố Tuyết Y, nghi ngờ trong lòng càng lúc càng mạnh.

Cảm thấy kỳ lạ ở chỗ nào đó.

“Hàn Tôn anh xem kìa!” Cố Tuyết Y quay lại, tầm mắt rơi trên người Bách Lý Hàn Tôn, “Tổng giám đốc Mộ cũng đã đồng ý cách em nói, anh mau giới thiệu đàn ông trẻ tuổi lại có tài cho tiểu thư Mộ quen đi! Nói thế nào thì tiểu thư Mộ và anh cũng quen biết từ nhỏ, không thể để cô ta sống không vui được!”

Ngay lúc Bách Lý Hàn Tôn còn chưa gạt đầu, Mộ Hòa Húc đã vội vàng nói, “Không cần, tiểu thư Cố, cô quá khách sáo rồi, muốn giới thiệu đàn ông cho Tâm Nghiên thì ba tôi sẽ sắp xếp, những chuyện nhỏ nhặt này sao có thể không biết xấu hổ làm phiền tiểu thư Cố chứ.”

“Tổng giám đốc Mộ, người khách sáo là anh đó, anh cứ một tiếng lại một tiếng gọi tôi là tiểu thư Cố, bây giờ tôi đã là vợ Hàn Tôn, nếu như anh không ngại thì có thể gọi tôi một tiếng chị dâu.” Khóe miệng Cố Tuyết Y cười càng xán lạn, giống như ánh mặt trời bắn ra vô vàn tia sáng chói mắt.

Muốn từ chối “Ý tốt” của cô, vậy cô sẽ khiến anh ta sống không khá giả.

Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn thâm sâu, dù không thể nói là lạnh lùng nhưng ẩn chứa sự uy hiếp bẩm sinh, anh lạnh nhạt nhìn Mộ Hòa

Húc, không lên tiếng nói gì, vô hình trung cũng khiến Mộ Hòa Húc thấy áp lực.

Một tiếng chị dâu này chỉ sợ không muốn gọi cũng không được.

Mộ Hòa Húc cười cứng ngắc, “Giữa tôi và Hàn Tôn toàn kêu tên nhau, bây giờ gọi chị dâu thật sự không quen....” Anh ta vẫn nên gọi tên cô thì hơn!

“Vậy không phải anh nên tạo thành thói quen sao?” Đôi mắt màu hổ phách của Cố Tuyết Y hờ hững nhìn anh ta, “Tổng giám đốc Mộ không muốn gọi sao? Hay là anh thấy tôi không xứng với Hàn Tôn? Cảm thấy thân phận tôi thua kém không đáng giá so với thân phận đại tiểu thư nhà họ Mộ các người?” Nói xong mấy lời cuối, giọng cô lạnh hẳn lên, ẩn chứa sự sắc sảo.

“Tôi nào có ý này, cô hiểu lầm ý tôi rồi.” Mộ Hòa Húc cố gắng bình ổn lòng mình, khóe miệng cười vẫn cứng ngắc như cũ, “Không phải tôi cảm thấy thân phận cô thấp kém hơn Tâm Nghiên nhà tôi, ngược lại tôi cảm thấy tiểu thư Cố có ý kiến.... Đối với tôi.” Nếu không sao nói chuyện cứ châm chọc như vậy.

“Tổng giám đốc Mộ, anh suy nghĩ nhiều rồi, nếu tôi có ý kiến với anh thì tôi không đứng đây cùng trò chuyện lâu như vậy đâu.” Đôi mắt như mặt biển bắn ra sự lạnh lẽo, trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Mộ Hòa Húc, “Tổng giám đốc Mộ, chúng ta không nhắc tới đề tài này nữa nhé! Anh và Hàn Tôn nói chuyện tiếp đi! Tôi vào trong nghỉ ngơi một lát.”

“Không cần, tôi và Hàn Tôn đã nói xong, tôi còn có việc phải đi trước.”

“Vậy đi thông thả không tiễn.” Cố Tuyết Y lạnh nhạt nhìn cửa phòng

làm việc.

Vốn muốn nói vài câu cuối cùng, Mộ Hòa Húc cứng rắn nuốt về, sắc mặt hơi cứng nhắc, anh ta gật đầu với Bách Lý Hàn Tôn rồi xoay người nhanh chóng rời đi.

Mãi đến khi cửa phòng làm việc đóng lại, Cố Tuyết Y mới dỡ khuôn mặt lạnh băng xuống, đáy mắt ấm áp trở lại, giống như mùa xuân về trên đất nước vậy, giữa hai hàng lông mày quăn rũ, “Anh sẽ không tức giận đuổi em đi đấy chứ?”

Anh cười dịu dàng, diềm đạm nhéo mũi nhỏ của cô, “Em biết anh không tức giận còn cố ý hỏi như vậy, coi chừng anh đánh mông em đó.” Xem như trừng phạt.

“Anh mới không nở đâu!” Khóe miệng cười ngượng ngùng.

Đột nhiên cô dần ngưng cười, trở nên vô cùng đứng đắn nhìn anh, “Hôm nay em có chuyện muốn nói với anh.”

“Thật ra em không nói anh cũng đã biết là chuyện gì rồi.” Đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn đen như mực, tựa như bầu trời đêm tối, thâm sâu vô biên vô hạn.

Cô cười khẽ, đôi mắt màu hổ phách nặng trĩu, “Cũng đúng, sao anh lại không biết em làm chuyện gì chứ.”

Anh khẽ vuốt tóc cô, tay kia dịu dàng vuốt ve gò má cô, “Anh biết em không thích anh phái người theo em, nhưng vì sự an toàn của em, xin em chịu đựng.”

Còn chuyện gì xảy ra trong cửa tiệm quần áo anh cũng biết hết.

Hết chương 25

Quyển 4 - Chương 26

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cô vừa xoay người rời khỏi cửa hàng quần áo, cấp dưới liền báo cáo tin tức của cô. LQĐ

Khiến người ta chấn động chính là sở dĩ cô mất trí nhớ là vì bị Mộ Tâm Nghiên hạ độc, nói cách khác, hung thủ khiến họ tách nhau ra lâu như vậy là Mộ Tâm Nghiên.

“Anh không muốn lại mất em lần nữa.” Giọng trầm thấp ấm áp như ánh mặt trời, giống như thủy triều xô tới.

Trái tim như được ánh mặt trời chiếu rọi, ấm hơn, cô dẫu môi, thờ dãi một hơi sâu, “Quên đi, em mà so đo với anh thì chính là đang lãng phí tinh lực.” Cô phát hiện cho dù anh làm gì, chỉ cần một câu “Không muốn mất em” của anh thì cô sẽ ngoan ngoãn đầu hàng, bại trận trước mặt anh.

“Anh biết chuyện của Mộ Tâm Nghiên em không thích anh nhúng tay vào, mặc kệ em làm gì thì anh cũng sẽ chống đỡ sau lưng em.”

Khóe miệng Cố Tuyết Y chột cười lạnh, tựa như căn phòng hạ nhiệt độ trở về 0, “Trước kia em không trị được cô ta, bây giờ nếu cô ta chạm vào ranh giới cuối cùng của em thì em sẽ khiến cô ta hối hận không kịp.” Để Mộ Tâm Nghiên biết mặt khác của cô là như thế nào.

Bách Lý Hàn Tôn lẳng lặng nhìn cô, không hề cảm thấy cô như vậy rất đáng sợ, mà còn cảm thấy cô càng như vậy càng hấp dẫn chết

người, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Một chiếc xe sang trọng chậm rãi dừng lại, cửa xe mở ra.

Một Tâm Nghiên nổi giận đùng đùng tự mở cửa, hung hăng đóng sầm cửa lại, phát tiết lửa giận, không đợi Simon xuống xe cô ta đã xông thẳng vào biệt thự, hai người Simon và quản gia Phó đuổi sát theo sau lưng.

Trong phòng xa hoa tráng lệ, đèn chùm pha lê khổng lồ rực rỡ, trên thảm cao cấp rắc đầy mảnh vỡ của bình hoa, thỉnh thoảng truyền tới tiếng loảng xoảng.

Con người ẩn chứa lửa giận trừng mắt nhìn chăm chăm Simon, “Đều do ông, nếu như hôm nay không phải do ông thì tôi đã dạy dỗ Nhan Mộng Lam vì dám đánh tôi, hiện giờ thì hay rồi, tiểu thư của ông bị người ta khi dễ, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì mặt mũi tôi để đâu hả!”

Thái độ của Simon cung kính, hơi khom lưng.

Quản gia Phó lẳng lặng đứng bên cạnh.

“Còn ông nữa.” Ánh mắt Một Tâm Nghiên vừa lúc quét lên người ông ta, “Không phải tôi bảo ông kéo Simon ra khỏi người tôi sao? Vì sao ông lại không làm theo lời tôi? Hả? Ông nói đi!” Câu cuối cùng cô ta hét toáng lên, thiếu điều kéo sập trần nhà xuống.

“Hay là nói trong lòng ông muốn giúp người phụ nữ Cố Tuyết Y kia? Quản gia Phó, ông chớ quên, phu nhân phái ông tới bên tôi là muốn ông phải nghe tôi phân phó.”

“Tiểu thư Mộ! Không phải tôi muốn giúp tiểu thư Cố, mà ngay lúc đó tình cảnh rất bất lợi cho tiểu thư Mộ, nếu báo cảnh sát kêu luật sự tham gia vào thì chỉ sợ làm phu nhân thấy phản cảm với chuyện này, nói thế nào đi nữa thì thân phận của tiểu thư Cố cũng là vợ của thiếu chủ, chuyện này sẽ liên quan tới danh dự và lợi ích của gia tộc Bách Lý, tiểu thư Mộ, cô làm như vậy chẳng khác nào dồn phu nhân về phía tiểu thư Cố.”

Ngực Mộ Tâm Nghiên phập phồng lên xuống, sau đó dần ổn định lại, trong lòng hiểu quản gia Phó nói rất đúng, bây giờ cô ta còn chỗ dựa cuối cùng là phu nhân, ngàn vạn lần không thể mất phu nhân, nếu không sao cô ta đấu với Cố Tuyết Y, cô ta tuyệt đối không để Cố Tuyết Y gả cho anh Bách Lý.

Người có thể gả cho anh Bách Lý chỉ có một mình cô ta mà thôi.

Simon liếc thấy cô ta dần bình tĩnh, nhân cơ hội nói, “Tiểu thư, lúc ấy tôi vì tốt cho cô, nếu như tôi thả tay ra chỉ sợ chuyện càng âm ỉ hơn, không có lợi cho tiểu thư.”

Mộ Tâm Nghiên trừng mắt liếc ông ta, xoay người giậm chân bình bịch đi về phía sofa.

Simon nhìn quản gia Phó, “Ông xuống dưới trước đi, ở đây tiểu thư có tôi là được rồi.”

Quản gia Phó nhìn qua Mộ Tâm Nghiên, cô ta không kiên nhẫn phát tay, ông ta khom lưng hành lễ đi xuống.

Sofa cổ xưa, đặt trong phòng khách rộng rãi nên có cảm giác thần bí mà lại hoa lệ.

Simon chậm rãi đi về phía Mộ Tâm Nghiên, cô ta không thèm nhìn Simon, “Ông ta đi rồi, ông có gì thì cứ nói đi!” Trên mặt hiện vẻ không kiên nhẫn và chán ghét.

“Tiểu thư, hôm nay cô thật sự quá kích động rồi, cô bộc lộ hết tất cả trước mặt Cố Tuyết Y, theo tình cảnh như bây giờ mà nói, đối với cô vô cùng bất lợi, cô phải chú ý nhiều hơn.” Simon nhỏ giọng nói bên tai cô ta, “Đến lúc gặp phu nhân phải cẩn thận mọi hành động của cô.”

“Khi nào phu nhân mới tới thành phố D?” Cô ta một khắc cũng không thể dễ dàng khoan nhượng người phụ nữ tên Cố Tuyết Y kia đứng bên cạnh anh Bách Lý, chỉ cần cô ta nghĩ tới hình ảnh như vậy thì không khống chế được nổi giận.

“Vừa nhận được tin, có thể hôm nay sẽ tới.”

“Vậy thì tốt, tôi nhất định phải gặp phu nhân trước Cố Tuyết Y.” Cô ta phải thay đổi cục diện bất lợi thành có lợi cho cô ta.

“Tiểu thư yên tâm, tôi sẽ sắp xếp cho cô.”

Ánh mắt Mộ Tâm Nghiên ngạo mạn nhìn xéo Simon, sau đó hất cằm, bộ dạng như không ai bì được.

Bóng đêm nhanh chóng bao trùm, ánh trăng dịu nhẹ xuyên qua cửa kính chiếu vào phòng.

Trong phòng, ánh đèn mờ ảo rọi khắp đại sảnh, thủy tinh trong suốt tựa như càng thêm sáng.

Rèm cửa sổ buông xuống, dưới ánh trăng có cảm giác đẹp đẽ, một chiếc bàn bầu dục lớn, Lý Xuân Nhu ngồi ở vị trí chủ vị, khuôn mặt đoan chính không biểu lộ gì, ngón tay cầm dao nĩa ghim đồ ăn trên đĩa sứ trắng.

Tiêu Nhã Mạn và Lăng Hi Dạ ngồi trái phải hai bên bà, thỉnh thoảng Tiêu Nhã Mạn liếc nhìn Lý Xuân Nhu, không yên lòng cầm dao nĩa cắt thịt bò.

Ngũ quan Lăng Hi Dạ dịu dàng, đường nét rõ rệt, đôi mắt nhàn nhạt thâm thúy, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn Tiêu Nhã Mạn.

Bầu không khí dần dần quý dị.

“Hai người các con gần đây thế nào?” Lý Xuân Nhu chậm rãi ưu nhã để dao nĩa xuống, đưa tay cầm khăn lau miệng, “Trong khoảng thời gian mẹ đi du lịch, rốt cuộc các con đã nghĩ kỹ việc muốn ly hôn hay là tiếp tục sống với nhau?” Tất cả mọi người đều biết chuyện, chỉ giấu một mình bà, cuối cùng bà tức giận bỏ đi du lịch, một tháng không hề gọi cho họ một cú nào, chỉ có khi sắp về nước mới gọi điện thông báo.

Thấy họ không nói lời nào, bà lại nói tiếp, “Không nói gì thì ý là muốn tiếp tục? Nếu như vậy... Hi Dạ, con nhất định phải đoạn tuyệt lui tới với cô Toa Toa kia, nhà họ Lăng chúng ta không trèo cao tới người phụ nữ như vậy đâu.” Lý Xuân Nhu chần chừ một lúc, sau đó vẻ mặt nghiêm nghị, cứng rắn nhìn Lăng Hi Dạ.

“Con và Toa Toa đã lâu không liên lạc rồi, mẹ yên tâm, con không có bất kỳ quan hệ lui tới nào với cô ta nữa.” Tầm mắt Lăng Hi Dạ nhìn Tiêu Nhã Mạn.

Lời này anh ta không chỉ nói với mẹ mình mà còn nói với cả cô.

Từ nhà họ Tiêu trở về, anh ta phát hiện giữa bọn họ có sự thay đổi nho nhỏ, anh ta thích sự thay đổi này, anh ta không muốn phá vỡ hình thức ở chung như vậy.

Thoáng chốc tầm mắt hai người đụng vào nhau, giây lát sau Nhã Mạn dời mắt nhìn chỗ khác, ngũ quan ngọt ngào che giấu sự bối rối của cô.

“Đã không liên lạc là tốt, nếu từ nay về sau còn liên lạc với người phụ nữ kia thì không còn là con mẹ nữa, mẹ cũng không thừa nhận có đứa con trai như con.”

“Mẹ...” Lăng Hi Dạ nhíu mày.

Chẳng lẽ anh ta thật sự không để người khác tin tưởng được ư? Nếu không sao mẹ không ngừng lặp đi lặp lại như vậy.

“Con gọi mẹ là bà nội cũng không được!” Lý Xuân Nhu biết anh ta đang nghĩ gì, không hề nể mặt anh ta, nghiêm mặt, “Ai bảo trước kia con có tiền án rồi, mẹ không tin con cũng là điều bình thường, bây giờ quan trọng nhất là con phải làm cho Nhã Mạn tin con kia.”

“Vâng, con biết rồi.” Anh ta chỉ có thể đồng ý với bà, nếu không lại nói không dứt.

“Nhã Mạn!” Giọng bà dịu dàng vang lên.

“Dạ!” Ngón tay Tiêu Nhã Mạn nắm chặt dao nĩa, sắc mặt hơi ngại ngùng, đôi mắt hơi rũ xuống.

Lý Xuân Nhu điềm đăm nhìn cô, khóe miệng tươi cười, “Bây giờ Hi Dạ đã biết nó sai rồi, con có thể cho nó một cơ hội không?” Thấy vẻ

mặt Tiêu Nhã Mạn khó xử, “Coi như là nể mặt mẹ được không?”

“Con....” Tiêu Nhã Mạn hơi chần chừ.

“Nhã Mạn, con cũng biết mẹ rất thích con, có con dâu như con là phúc phận lớn nhất đời này của mẹ, chẳng lẽ mẹ thật sự không chiếm được phần phúc phận này sao? Nhã Mạn?” Ánh mắt Lý Xuân Nhu u buồn, sắc mặt đau đớn, chăm chú nhìn Tiêu Nhã Mạn, tựa như nếu Nhã Mạn không đồng ý với bà thì chính là người xấu nhất dưới bầu trời này.

Thấy thế, trong lòng Tiêu Nhã Mạn càng xoắn xuýt, thả dao nĩa trong tay xuống, tay đút dưới đáy bàn, hai tay cuộn chặt vào nhau, cánh môi hồng phấn khẽ mấp máy, như là đang do dự hoặc như đang suy nghĩ.

“Mẹ!” Lăng Hi Dạ không nhìn nổi, “Mẹ đừng ép cô ấy, là con không tốt, vì con nên mẹ mới không có người con dâu tốt như vậy, đều tại con, mẹ phải để Nhã Mạn suy nghĩ thấu đáo đã!” Anh ta không muốn ép cô, anh ta tin theo tình hình ở chung hiện giờ của họ thì anh ta tiếp tục cố gắng, sớm muộn gì cô cũng sẽ tiếp nhận anh ta.

Sắc mặt Lý Xuân Nhu trầm xuống, đôi mắt tĩnh mịch nhìn anh ta, “Đương nhiên chuyện này phải trách con, nếu như không phải con thì hiện tại Nhã Mạn cũng không xa lạ như vậy mà giống như chiếc áo bông với mẹ, đâu như con cả ngày chỉ biết làm mẹ tức giận.” Nói xong giọng hơi nghẹn ngào.

Lúc Lăng Hi Dạ 10 tuổi thì chồng qua đời, bà khổ cực chèo chống cả nhà này, chỉ hi vọng Hi Dạ không thua kém ai, tìm con dâu hiền hiếu thuận với bà, kết quả nó hết lần này tới lần khác không chịu nghe lời, muốn chọc giận bà, vừa ý cô Toa Toa kia.

Nghĩ tới những gì bà nỗ lực, lại không có chồng bên cạnh, trong lòng bà lập tức thấy uất ức.

Người khác ít ra còn có người làm bạn bên cạnh, chăm sóc lẫn nhau, còn bà chỉ có một mình.

“Xin lỗi mẹ!” Lăng Hi Dạ đẩy ghế ra đi tới bên cạnh bà, hai tay còn chưa chạm vào vai bà, đã bị bà đẩy ra, “Bỏ đi, mẹ không muốn con chạm vào mẹ, nếu như con không theo đuổi được Nhã Mạn quay về thì mẹ không nhận đứa con trai này đâu, dù sao đứa con trai này của mẹ cũng chả khác gì những đứa khác, suốt ngày bận bịu, ngay cả thời gian gặp mẹ cũng không có, Nhã Mạn cũng chẳng giống lúc trước, không thân mật trò chuyện, không thường xuyên nguyện ý chuyện trò với mẹ nữa.”

Lăng Hi Dạ nhìn bàn tay bị đẩy ra, giật mình, đáy lòng nặng trĩu, “Mẹ, thật xin lỗi!” Anh ta không biết thì ra mẹ cảm thấy cô đơn như vậy, anh ta cho rằng mời người ở bên cạnh bà thì bà sẽ khác, “Từ giờ về sau con sẽ không thế nữa, mẹ tha thứ cho con được không?”

Hết chương 26

Quyển 4 - Chương 27

Edit: Ngọc Hân – diễn đàn Lê Quý Đôn

“Người con muốn tha thứ không phải mẹ mà là Nhã Mạn kia.” Lý Xuân Nhu đỏ mắt trừng nhìn Lăng Hi Dạ. LQĐ

“Mẹ!” Tiêu Nhã Mạn không nhịn được lên tiếng, tay chân hơi luống cuống, không biết nên đặt chỗ nào. “Mẹ đừng như vậy được không?” Như thế chẳng khác nào đang ép cô đồng ý ở cùng một chỗ với Lăng Hi Dạ.

Mặc dù bây giờ cô muốn cải thiện quan hệ giữa họ, nhưng đột nhiên muốn tiếp nhận Lăng Hi Dạ ngay thì thật sự hơi nhanh quá.

Lý Xuân Nhu nhìn cô, “Là mẹ làm khó con đúng không?” Ánh mắt hiện vẻ khổ sở, tựa như trên người bà đang bao trùm sự tang thương.

Vẻ mặt ngày xưa xán lạn như hoa hướng dương của Tiêu Nhã Mạn đã thêm vài phần không xác định và không đành lòng.

Nếu như cô trả lời Lý Xuân Nhu là đúng, đây chẳng phải là khiến Lý Xuân Nhu khổ sở sao? Nếu như trả lời không đúng, đây chẳng phải là muốn tiếp nhận Lăng Hi Dạ sao?

Cô bây giờ ở thế khó xử, không biết nên làm gì mới đúng.

Lăng Hi Dạ nhìn ra cô lúng túng, trong lòng khổ sở lấp đầy, có lẽ đây chính là anh ta tự rước lấy, “Mẹ! Mặc dù Nhã Mạn không trả lời thẳng

với mẹ nhưng con tin cô ấy sẽ ở lại, từ giờ về sau sẽ từ từ tha thứ cho con, con nhất định sẽ giúp mẹ giữ lại cô con dâu tốt này.” Và bà xã tốt như vậy.

Câu sau anh ta tự âm thầm nói với bản thân mình.

Nghe xong câu Lăng Hi Dạ nói, vẻ mặt Tiêu Nhã Mạn mới tươi lên, trong lòng thầm thở dài một hơi, đôi mắt nhìn Lăng Hi Dạ, lặng lẽ lộ vẻ cảm kích.

Lăng Hi Dạ cười với cô, không lên tiếng nói gì.

Lý Xuân Nhu đưa mắt nhìn họ, khóe miệng không tự chủ cong lên.

Bóng đêm bên ngoài dường như đẹp hơn, trăng sáng như đêm rằm cũng đang cười.

Nhánh cây đu đưa truyền tới cảm giác đau thương....

Thư phòng u ám, chỉ có ánh trăng chiếu vào, rọi khắp thư phòng, Bùi Khê Minh lặng lẽ đứng trước cửa sổ ngắm trăng.

Khuôn mặt như yêu tinh lộ vẻ đau khổ, đôi mắt đen nhanh được ánh trăng soi rõ, thâm thúy nhưng âm đạm vô cùng.

Đã vài ngày anh không ra khỏi thư phòng, trong đầu không khổng chế hiện lên khuôn mặt của Cố Tuyết Y, càng không khổng chế được xúc động muốn tới gặp cô trong lòng, nhưng anh lại sợ sẽ chứng kiến cảnh thấy cô và Bách Lý Hàn Tôn ôm nhau hạnh phúc.

Anh nhất định sẽ bị hình ảnh này đánh ngã.

Cửa thư phòng.

Lâm Hiểu Mạt đặt bữa tối đã chuẩn bị xong ở cửa ra vào, chậm rãi đứng lên, đôi mắt nhìn chằm chằm cửa thư phòng, hi vọng cánh cửa này có thể đột nhiên mở ra.

Trong lòng vẫn không che giấu được sự mất mát.

Từ ngày nói chuyện cùng Cố Tuyết Y xong, tâm tình cô ta thoáng lấy lại được sự bình tĩnh, nhưng cô ta vẫn chưa từ bỏ ý định.

Cho dù anh không quên được Cố Tuyết Y thì cũng chả liên quan gì tới cô ta, chỉ cần cô ta thương yêu anh là được, cô ta sẽ dùng hết tất cả để yêu anh.

Nhưng anh vẫn không cho cô ta cơ hội.

Có lẽ đây là nghiệt duyên chằng!

Cô ta yêu anh, anh không yêu cô ta, bất kể thế nào anh cũng sẽ không yêu cô ta, bất kể thế nào cô ta cũng không ngừng yêu anh.

Cô ta và Khê Minh dây dưa không dứt, không có được hạnh phúc, còn Cố Tuyết Y đang bên cạnh thiếu chủ Bách Lý, chiếm được hạnh phúc cả đời.

Sắc trời sáng dần lên, dần dần chiếu sáng cả bầu trời bao la, từng đám mây trắng lơ lửng trôi, đủ hình dạng.

Bức màn màu tím khế tung bay, tạo thành một đường cong duyên dáng trong không trung, mặt trời dần lên cao, rắc xuống vô số ánh sáng màu vàng. Ánh mặt trời như đĩa trẻ nô đùa, chiếu lên từng vạt

vật, xuyên qua cửa kính lạng lẽ vẩy xuống sàn nhà, chiếu sáng cả căn phòng.

Trên chiếc giường màu tím, Cố Tuyết Y an tĩnh ngủ trong ngực Bách Lý Hàn Tôn, ánh nắng tinh nghịch chiếu lên khuôn mặt trắng nõn của cô, rất chói. Trong mơ, cô như được bao quanh ấm áp, cô lười biếng nhẹ nhàng chớp mi mắt, ánh mặt trời vừa vắn chiếu lên mi mắt cô.

Đột nhiên cảm thấy hơi chói.

Cô vô thức nhíu mày rậm, bất mãn mím môi, chậm rãi mở mắt ra, không đến một giây sau cô liền khép lại, ánh sáng chói mắt ghê.

Hết chương 27

Quyển 4 - Chương 28

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Xin lỗi vì tự nhiên covert hay bản raw đều thiếu một đoạn! HUUUU

LQĐ

“Những lời dối trá này cô vẫn nên thu lại đi! Tôi không muốn nghe nữa.” Bách Lý Hàn Tôn hơi xoay người, đôi mắt màu mực không ngừng tản ra khí lạnh. “Còn nữa, bây giờ Tuyết Y đã là vợ của tôi, cô ấy cũng là thiếu phu nhân của các người, vừa rồi tôi không nghe các người gọi, tôi nghĩ các người nên tiếp nhận huấn luyện một lần nữa mới được.” Những lời này của anh có ý là muốn đuổi việc bọn họ.

Hai hàng người giúp việc vội vàng lên tiếng, “Xin thiếu chủ tha thứ, chúng tôi.....”

“Hàn Tôn, anh lên xe trước chờ em nhé!” Cố Tuyết Y lạnh nhạt nói chen vào cắt ngang bọn họ.

Ánh mắt Bách Lý Hàn Tôn lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, xoay người lên xe.

Tầm mắt của quản gia Phó đặt trên người anh, không thu hồi.

“Quản gia Phó, ông không muốn dẫn tôi đi gặp phu nhân của các người à? Nếu như vậy thì tôi về trước đây!” Đôi mắt Cố Tuyết Y trong trẻo nhưng lạnh lùng, khóe miệng cười châm chọc.

“Tiểu thư Cố, mời đi bên này!” Giọng của quản gia Phó vang lên ngay khi cô dứt lời.

Cố Tuyết Y thấy ông ta làm tư thế xin mời, cô giẫm bước, ưu nhã bước trên thảm đỏ.

Ánh sáng nhàn nhạt, trang thiết bị vô cùng xa hoa, tranh cổ treo trên tường.

“Phu nhân, ngài nhất định phải làm chủ cho con!” Mộ Tâm Nghiên thêm mắm dặm muối kể đầu đuôi gốc ngọn chuyện xảy ra trong cửa hàng hôm qua cho Cố Thục Anh nghe, đôi mắt đáng thương nhìn Cố Thục Anh, “Cái cô Cố Tuyết Y quá kiêu ngạo, nếu như không phải anh Bách Lý cưới cô ta, cô ta nào dám lèn càn như vậy, chỉ chưa tới một ngày cô ta đã lên lên đầu phu nhân đấy.”

“Chuyện con nói ta cũng biết, con yên tâm đi!” Khuôn mặt Cố Thục Anh hơn năm mươi tuổi lộ vẻ cao quý, vòng eo thẳng tắp, trên người tản ra khi chất phu nhân ưu nhã.

“Phu nhân, ngài nhất định đừng.....”

“Chuyện ta đồng ý với con nhất định sẽ làm được, bây giờ lên lầu trước đi! Hòa Húc đang trên lầu đó, chờ lát nữa Cố Tuyết Y sẽ đến đây.” Trong mắt Cố Thục Anh thoáng tối xuống, lạnh nhạt cắt ngang lời Mộ Tâm Nghiên.

Mộ Tâm Nghiên cười cứng đờ, “Vậy con lên lầu trước ạ.”

“Ừ!” Cố Thục Anh liếc nhìn nữ giúp việc bên cạnh, người kia lập tức làm tư thế xin mời với Mộ Tâm Nghiên.

Mãi đến khi không nhìn thấy bóng dáng Mộ Tâm Nghiên nữa, Cố

Thục Anh lạnh lùng nhìn một nữ giúp việc khác bên cạnh, “Thu cái chén vừa rồi lại đi.”

“Vâng thưa phu nhân!”

Ánh mắt cao ngạo, phảng phất như bà ta là người cao quý nhất thế giới không ai sánh bằng, nhẹ nhàng nâng tách trà lên, ưu nhã nhấp một ngụm.

Mí mắt khẽ rũ xuống, che khuất đôi mắt bà ta.

Chỉ thấy trên người bà ta nhanh chóng tản ra khí lạnh.

Trên lầu, hành lang rộng rãi, người giúp việc dẫn Mộ Tâm Nghiên tới cửa phòng của Mộ Hòa Húc rồi đi xuống.

Mộ Tâm Nghiên vừa nhìn thấy Mộ Hòa Húc, cười nhào tới, hai cánh tay ôm anh ta, “Anh, sao anh tới thành phố D mà không nói một tiếng, để em ra sân bay đón anh.”

“Không sao, dù sao anh cùng đi với phu nhân, có xe chuyên dùng đón.” Mộ Hòa Húc nhìn cô ta, “Ngược lại gần đây không thấy em, không gây rắc rối cho anh đấy chứ!”

“Anh, anh không biết hả? Vì sao còn em hỏi.” Mộ Tâm Nghiên buông tay anh ta ra, mím môi rầu rĩ không vui nói.

Mộ Hòa Húc nhìn cô ta một cái rồi dời tầm mắt sang chỗ khác, thoát nhìn như đang suy nghĩ lại như không, “Hàn Tôn vốn không hợp với em, bây giờ cậu ấy cũng đã kết hôn với Cố Tuyết Y rồi, em nên hết hi vọng đi, ngoan ngoãn chấp nhận trong nhà sắp xếp kết hôn.....”

“Em không cần.” Mộ Tâm Nghiên tức giận, “Em không cần, dựa vào

gì mà anh Bách Lý thuộc về người phụ nữ có thân phận thấp hèn như Cố Tuyết Y? Đứng bên cạnh anh Bách Lý hẳn là người vợ có thân phận cao quý giống như em đây nè, vừa rồi phu nhân đã đồng ý với em, ngài ấy sẽ giúp em, em không tin Cố Tuyết Y có bản lĩnh hơn người gì có thể khiến phu nhân thích cô ta. Anh!” Khóe miệng cô ta cười có chút hả hê, “Anh biết không, phu nhân vừa nghe tới tên Cố Tuyết Y là đã chán ghét tới cực điểm rồi, hôm nay phu nhân gọi Cố Tuyết Y tới chính là để nhục mạ cô ta, để cô ta biết khó mà lui.”

Mộ Hòa Húc đi ra phía ban công, từng ánh mặt trời chiếu xuống đất, khúc xạ tia sáng chói mắt.

“Cố Tuyết Y không phải là người dễ dàng biết khó mà lui đâu, Tâm Nghiên, em vẫn nên buông tay Hàn Tôn đi! Có đôi khi miễn cưỡng chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì.”

“Anh, rốt cuộc anh đứng về phía bên nào vậy? Vì sao lại giúp người phụ nữ Cố Tuyết Y ấy? Hay là Cố Tuyết Y cho anh uống gì rồi mà anh không giúp em gái mình lại đi giúp người ngoài?” Mộ Tâm Nghiên phẫn nộ đi theo ra ban công.

“Tâm Nghiên, điều này anh cũng vì muốn tốt cho em.”

“Nếu như anh muốn tốt cho em, vậy anh đừng nói giúp Cố Tuyết Y trước mặt em, mặc kệ anh nói thế nào em vẫn muốn ở cùng một chỗ với anh Bách Lý, em yêu anh ấy, trái tim vĩnh viễn không đổi thay, anh đừng ảo tưởng sắp xếp hôn nhân của em.” Hôn nhân của cô ta, cô ta muốn tự mình làm chủ.

“Tâm Nghiên....” Trong giọng nói hàm chứa sự bất đắc dĩ và cứng chiều, anh ta nhìn cô ta.

“Anh!” Mộ Tâm Nghiên nhìn anh ta, trong ánh mắt đầy nghiêm túc,

“Em chỉ cần một mình anh Bách Lý, em không cần người khác, anh phải giúp em, nếu như em không thể gả cho anh Bách Lý thì cả đời này em sẽ không kết hôn, anh, nếu như anh muốn em hạnh phúc thì nhất định phải giúp em.”

“.....”

“Hơn nữa, ngày hôm qua Cố Tuyết Y khiến em nhục nhã, cả đời này em không thể quên được, nếu thù này không báo thì em không phải là Mộ Tâm Nghiên.” Với lại Cố Tuyết Y biết quá nhiều, không chết thì cô ta đừng nghĩ tìm tới anh Bách Lý.

Nghĩ tới đây, trong đôi mắt đều là hận thù.

“Mặc kệ thế nào thì mình cũng phải làm Cố Tuyết Y chỉ còn hai bàn tay trắng.”

“Phu nhân, đã đưa tiểu thư Cố tới.” Quản gia Phó cung kính nói nhỏ bên tai Cổ Thục Anh.

Cổ Thục Anh mở mắt, đáy mắt là sự cao ngạo và lạnh lùng, duỗi ngón tay nhẹ nhàng phát phát, quản gia Phó lùi người đứng thẳng bên cạnh Cổ Thục Anh, khuôn mặt già nua lộ vẻ nghiêm túc.

“Biết vì sao hôm nay tôi gọi cô tới đây không?” Bà ta nhìn Cố Tuyết Y, trong mắt đầy khinh thường.

Cố Tuyết Y tự nhiên ngồi xuống ghế đối diện Cổ Thục Anh, đôi mắt trong suốt như băng, trên người tản ra khí chất không hề kém hơn Cổ Thục Anh, khiến người ta cảm thấy vừa cao ngạo vừa lạnh nhạt, tựa như mình luôn ở dưới cơ.

“Nếu đoán không sai nội dung vở kịch tiểu thuyết máu chó sẽ xuất hiện, nói gì mà phải rời đi thật xa, muốn bao nhiêu tiền cứ mở miệng, đúng không?” Khóe miệng cong lên hình thành đường vòng cung khinh rẻ, cô nhìn Cổ Thục Anh.

Bà khinh tôi, tôi lại càng muốn khinh thường bà hơn cơ, trong lòng cô thầm nghĩ vậy.

“Cô biết là tốt, gia tộc Bách Lý chúng tôi chẳng phải ai cũng có thể với tới, càng không phải là chỗ mà những người không có thân phận, gia đình không có bối cảnh muốn vào.” Thái độ của Cổ Thục Anh cứng rắn đưa mắt nhìn cô, “Tiểu thư Cố tốt nhất nên thức thời cho thỏa đáng.” Đợi đến lúc bà ta dùng chút thủ đoạn thì sẽ không dừng lại ở ngày một ngày hai đâu.

“Thức thời? Tôi thấy không thức thời chính là bà đó!” Tròng mắt như biển rộng lạnh lùng sắc sảo, dừng trên người Cổ Thục Anh, “Bây giờ một phần ba tài sản của gia tộc Bách Lý nằm trong tay tôi, muốn tôi rời khỏi gia tộc Bách Lý, như vậy những thứ thuộc về Hàn Tôn cũng sẽ là của một mình tôi, đến lúc đó bà muốn đứng trong gia tộc Bách Lý là hoàn toàn không có khả năng, tôi, nhất định sẽ đuổi bà ra khỏi nhà này.”

Sắc mặt Cổ Thục Anh dần dần lạnh đến đáng sợ, khí chất trên người cũng trở nên cứng nhắc, ngực đập dồn dập, ngón tay xiết chặt.

Bà ta cho rằng chỉ cho Cố Tuyết Y một chút cổ phiếu của công ty, không nghĩ tới lại....

Quản gia Phó rũ mắt xuống, ngực trái kích động đập gấp gáp phập phồng.

Cố Tuyết Y làm như không thấy, “Đúng rồi, còn con gái bảo bối của bà nữa, sao giờ cô ta không đến thành phố D?”

“Nói thế nào thì cái nhà này vẫn do tôi quyết định, cho dù cô tiến vào cửa chính nhà Bách Lý chúng tôi, cô nhất định cũng phải nghe lời tôi.” Thái độ cưỡng ép không cho phép Cố Tuyết Y phản bác.

“Nghe lời bà?” Cố Tuyết Y cười châm chọc, “Tuổi bà đã không còn nhỏ, cũng nên giao cái mà bà gọi là quyền lực ra đi, thời đại của bà đã một đi không trở lại, nhà Bách Lý từ nay về sau là do tôi quản, bà muốn ở lại thì yên phận cho tôi, tôi chia cho một ít, nếu không tôi sẽ không khách khí với bà.”

Cổ Thục Anh nhếch môi, trống ngực đập càng lúc càng dữ dội, trừng mắt nhìn chằm chằm Cố Tuyết Y, ánh mắt như thể muốn ăn tươi nuốt sống Cố Tuyết Y, “Cô còn chưa vào cửa nhà Bách Lý đã lộ bộ mặt thật, tôi.....”

“Muốn cùng tôi ngọc nát đá tan chứ cũng không cho tôi vào cửa nhà này sao?” Cố Tuyết Y chậm rãi đứng lên, đi tới trước hai bước, đồng tử trong tròng lạnh lùng, “Bà vẫn nên tiết kiệm một chút! Con gái bảo bối của bà sẽ cùng theo bà chơi đùa.”

Sắc mặt Cổ Thục Anh trầm xuống, đôi mắt rất u ám, tốc độ tỉnh táo lại của bà ta có chút đáng sợ.

“Đừng nghĩ đừng lười cho con gái bảo bối của bà, vô dụng thôi, cô ta mất đi hào quang đại tiểu thư Bách Lý thì gần như xong đời rồi.”

“Cố Tuyết Y!” Ánh mắt bà ta độc ác nhìn Cố Tuyết Y, “Năm đó tôi không nên bỏ qua cho cô.” Nếu không chuyện hôm nay cũng chẳng xảy ra.

“Đã muộn, phu nhân Bách Lý cao quý đã muộn rồi, trên thế giới này không có thuốc hối hận.” Năm đó bà ta làm gì với cô, giờ cô sẽ trả lại cho Cổ Thục Anh, “Dù cho có thì tôi cũng chẳng cho bà có cơ hội để uống đâu.”

Không đợi Cổ Thục Anh lên tiếng, cô lại tự mình nói tiếp, “Nếu để Hàn Tôn biết chuyện bà làm với tôi, bà nói anh ấy sẽ đối xử với bà thế nào? Vốn hôm nay anh ấy cùng đi với tôi, cuối cùng anh ấy cố tình không thềm vào, ngay cả liếc mắt nhìn bà một cái cũng không muốn, điều này chứng tỏ bà làm người thật sự rất thất bại, hơn nữa còn là một người mẹ thất bại.”

“Hôm nay lời tôi muốn nói đã nói xong, từ nay về sau không có việc gì thì đừng tìm tôi, vì tôi không muốn nhìn thấy bà.” Cố Tuyết Y chậm rãi xoay người cất bước....

“Tôi nghe nói bây giờ cô đã âm ỉ trở mặt với ba cô phải không?”

Cố Tuyết Y dừng bước, khuôn mặt lạnh lùng không nhiều biểu lộ, hơi nghiêng người liếc nhìn Cổ Thục Anh, không lên tiếng, muốn nhìn xem Cổ Thục Anh tính làm gì.

“Một người ngay cả ba ruột cũng không nhận, nếu tôi đưa chuyện cô bất hiếu truyền ra ngoài, các trưởng lão gia tộc Bách Lý cho cô cơ hội vào cửa nhà Bách Lý sao?”

“Xem ra bà chưa tới phút cuối thì chưa chịu thôi, chẳng phải những người kia đều dựa vào Hàn Tôn nuôi sao? Nếu như không có Hàn Tôn thì bọn họ sống sao bây giờ?”

“Gia tộc Bách Lý có quá nhiều người, không chỉ mình Hàn Tôn có năng lực, những người khác đều không tồi.”

“Độc ác nhất là lòng dạ đàn bà, quả nhiên là đúng.” Giọng điệu châm chọc, “Không nghĩ tới bà vì không muốn tôi vào nhà Bách Lý thậm chí ngay cả con của mình cũng muốn bỏ cũ thay mới.”

“Những điều này là do cô ép.” Bà ta có chết cũng không để Cố Tuyết Y vào cửa.

Hết chương 28

Quyển 4 - Chương 29

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Cổ Thục Anh, vậy chúng ta mới bắt đầu đi!” Cố Tuyết Y cười lạnh, “Đừng tưởng Mộ Tâm Nghiên là đối thủ của tôi, cô ta chẳng qua cũng chỉ là con giun đáng thương thôi, ngay cả bị bà lợi dụng cũng không biết.” Đoạn cô chuyển sang nhìn quản gia Phó bên cạnh Cổ Thục Anh, “Ngay cả ông ta cũng phải tới bên quân cờ Mộ Tâm Nghiên, nhưng người nhà họ Mộ biết rõ mục đích của bà không? Nếu như biết Mộ Tâm Nghiên chỉ là kẻ đáng thương bị hi sinh trên thương trường.” Khóe miệng cong miệng chế giễu. LQĐ

Tất cả mọi người đều biết, duy chỉ có mình cô ta không biết bị Cổ Thục Anh lợi dụng.

Quản gia Phó đến bên cạnh Mộ Tâm Nghiên không chỉ thể hiện Cổ Thục Anh ủng hộ Mộ Tâm Nghiên hết mình, mà ngay cả mọi hành động của Mộ Tâm Nghiên đều báo cáo cho Cổ Thục Anh, tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm qua, cô rất khẳng định người bên cạnh không nhắc nhở cô ta là dụng ý của quản gia Phó.

“Người như vậy có tư cách gì trở thành đối thủ của tôi hả?” Cô hoàn toàn không cần làm gì nhiều, chỉ cần nói chuyện Cổ Thục Anh lợi dụng cô ta cho cô ta biết, với tính tình thề không bỏ qua của Mộ Tâm Nghiên nhất định sẽ âm ỉ, đến lúc đó phóng viên truyền thông sẽ chụp được ảnh, người bị ném ra khỏi nhà gia tộc Bách Lý chính là Cổ Thục Anh.

Cố Tuyết Y nói xong thấy Cổ Thục Anh đè nén tức giận, cô cười nhạt

một tiếng, xoay người rời khỏi phòng khách.

Quản gia Phó nhìn theo bóng lưng Cố Tuyết Y, hơi khom lưng nói, “Cần tôi nói nhân viên bảo vệ giữ cô ta lại không?”

“Không cần, sau này tôi muốn khiến Cố Tuyết Y quỳ xuống để cầu xin tôi tha thứ.” Ánh mắt độc ác của Cố Thục Anh hiện vẻ lạnh lùng.

Trên lầu.

Mộ Hòa Húc đưa Mộ Tâm Nghiên đi nghỉ một lát rồi anh ta đi tới trước cửa sổ.

Nhìn bầu trời bao la vô hạn vô biên, khoảnh khắc đó anh ta thấy bóng hình xinh đẹp của Cố Tuyết Y đang đi tới, anh ta hơi nhíu mày, đồng tử nghĩ tới điều gì đó nên hơi hoang mang.

Cố Tuyết Y lên xe, xe chậm rãi khởi hành.

Trên xe.

Cây cối không ngừng lùi phía sau, ngón tay Cố Tuyết Y chống cằm, không khí tươi mát, bên trong xe lại có hương thơm nhàn nhạt.

Bách Lý Hàn Tôn liếc nhìn cô, “Bà ấy nói gì với em?” Từ lúc lên xe liền ngây người, không nói một câu.

Đáy lòng anh lơ lửng, lo lắng cho cô.

Cô vẫn không lên tiếng.

Anh lại nói tiếp, “Nếu bà ấy nói mấy lời khó nghe với em, anh đừng để trong lòng, nếu không thì em nói với anh đi, tất cả mọi chuyện đều có anh ở đây.”

“Em không sao.” Cô quay đầu nhìn anh, khoe miệng cười nhàn nhạt.

“Em xác định không việc gì?” Anh nhíu mày rậm.

Chỉ là nhìn nét mặt của cô mà nói không việc gì thì anh chẳng thể tin.

Sau đó lại hỏi tiếp, Cố Tuyết Y vẫn không nói gì.

Về đến nhà, Bách Lý Hàn Tôn gọi điện cho Trì Đông Quân nói không tới công ty, anh ở nhà với cô.

Cố Tuyết Y thay quần áo, rửa mặt rồi lên giường ngẩn người tiếp.

Chăn mỏng đắp trên người, lộ ra ngũ quan xinh xắn, đôi mắt trong veo như nước suối u ám xuống, giống như mất đi linh hồn.

Bách Lý Hàn Tôn thầm than một hơi, xoay người ôm cô vào trong ngực.

Mặt vùi sâu giữa cổ cô.

“Nếu em không nói chuyện giữa em và bà ấy cho anh, vậy anh tự mình đi hỏi bà ấy.” Giọng bá đạo vang lên bên tai cô, “Anh còn sẽ trừng phạt em.” Trừng phạt cô vút anh lại, tự mình thừa nhận mọi chuyện.

“Hàn Tôn, từ trước tới giờ anh và mẹ anh ở chung đều như vậy phải không? Rất cuộc vì chuyện gì mà biến thành như vậy?” Cô cảm thấy trước kia mỗi lần nhắc tới Cố Thục Anh thì trong mắt anh giảm dần

sự tôn trọng, ngay cả cô cũng cảm thấy không bình thường.

Lần này trở về, vấn đề giữa họ còn nghiêm trọng hơn cả cô tưởng tượng.

Bách Lý Hàn Tôn giật mình, ánh mắt lóe lên một cái, “Từ mười mấy năm trước anh và bà ấy đã như vậy, vì sao em hỏi thế? Không phải bà ấy nói gì với em đấy chứ?” Sớm biết như vậy thì anh đã đi vào cùng cô, có lẽ bây giờ anh cũng sẽ chẳng nóng lòng muốn biết nội dung hai người nói chuyện.

“Là liên quan tới em sao?” Cố Tuyết Y bình tĩnh nhìn anh, “Là liên quan đến em cho nên quan hệ giữa anh và mẹ anh âm ỉ bế tắc như vậy sao?” Thậm chí ngay cả chuyển đổi vị trí của anh cũng đã có trong đầu Cố Thục Anh, thể hiện Cố Thục Anh vô cùng hận cô, không hề muốn gặp cô chút xíu nào.

“Một nửa thôi.”

Đồng tử Cố Tuyết Y không che giấu sự hoang mang ngóng nhìn anh.

“Nguyên nhân ba anh mất là một tay bà ta bày ra, bà ta muốn lấy hết tài sản gia tộc Bách Lý, đáng tiếc ba anh đã sớm bảo luật sư lập di chúc anh là người thừa kế, ba anh mất, anh phải trở về Pháp làm người thừa kế tất cả của ông, có một khoảng thời gian anh không ngừng học tập, lại muốn kinh doanh công ty cho tốt, lúc ấy đám chú họ anh họ ai cũng nhìn lăm lăm vị trí này của anh, kể cả bà ta cũng vậy, chính lúc này nhà họ Mộ muốn liên hôn với nhà họ Bách Lý, anh biết rõ mấy chuyện này là do Cố Thục Anh và nhà họ Mộ đã bàn bạc xong kế hoạch, anh từ chối, anh phá hỏng hiệp nghị giữa bọn họ, sau đó bà tai phái người điều tra mọi chuyện trong nước của anh, rồi điều tra ra em. Anh biết bà ta sẽ ra tay với em, anh vội vàng về nước, đáng tiếc lúc đó nhà của em đã sớm dọn đi, anh phái mọi người điều

tra nhưng không nhận được tin tức của em, anh lại không thể không trở về Pháp, về sau anh mới biết những người kia có báo tin của em cho anh, là quản gia Phó hủy tin của em đi, quản gia Phó luôn bên cạnh Cổ Thục Anh, nên mới khiến anh không thể tìm thấy em.” Đám người đó mãi không báo được tin cho anh, anh đuổi cả đám đi, không nghĩ tới bọn họ tìm ra tin tức của cô, nhưng lại không truyền được tới tai anh.

Nếu như họ không gặp nhau ở nhà hàng Tây, chỉ sợ sẽ mất cô mãi mãi.

Anh ôm chặt eo cô, người cô dán sát vào anh, cảm giác nhiệt độ trên người cô và hương hoa hồng nhàn nhạt, anh mới giảm bớt sự căng thẳng trong lòng.

Khi đó cô còn đang nghĩ, quản gia Phó chăm sóc anh nhiều năm như vậy, quản gia Phó chỉ làm sai một chuyện nhỏ mà lại đuổi đi, có thể quá đáng không, thì ra anh biết quản gia Phó là người của Cổ Thục Anh. Đôi mắt như ngọc lưu ly thoáng hoang mang, mày rậm nhíu chặt, “Em nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, chẳng phải lúc đó Cổ Thục Anh đang điều tra em sao? Theo lý thì không biết kết quả nhanh như vậy, sao Mộ Tâm Nghiên lại biết sự tồn tại của em? Thì ra là quản gia Phó nói cho bọn họ biết hết tất cả mọi chuyện của em, đây không phải là...”

Cố Tuyết Y đột nhiên mở to hai mắt, trên mặt không che giấu được biểu hiện giật mình.

“Rốt cuộc là gì?” Bách Lý Hàn Tôn hỏi tới.

“Chuyện Mộ Tâm Nghiên bỏ thuốc em, Cổ Thục Anh biết rõ, bà ta muốn mượn tay Mộ Tâm Nghiên diệt trừ em, lúc đó em đang sốt, bà ta liền tới nhà em tìm mẹ em, sau đó xảy ra một chuyện.” Như đang

che giấu chuyện nào đó, cô vội rũ mắt xuống, không nhìn anh.

Nghĩ đến những chuyện đã trải qua cho nên Bách Lý Hàn Tôn không chú ý tới ánh mắt lảng tránh của cô.

“Hôm nay em có gặp Mộ Tâm Nghiên ở đó không?”

“Không gặp.” Cố Tuyết Y không hề nghĩ ngợi nói.

“Nhất định Mộ Tâm Nghiên đang ở trên lầu, mà ngay cả Mộ Hòa Húc cũng ở đó.”

Anh xuống xe để mở cửa cho cô thì phát hiện một ánh mắt quan sát nhất cử nhất động của họ.

“Bọn họ có mặt hay không cũng chẳng liên quan tới chúng ta, nhưng rất khẳng định bước tiếp theo bọn họ sẽ đối phó với anh, anh cẩn thận bọn họ một chút.” Không biết bọn họ sẽ có quỷ kế gì.

Anh cười dịu dàng, đôi mắt màu mực đầy mềm mại nhìn cô. “Em yên tâm, anh sẽ chú ý bọn họ.”

“Em đây cần giúp anh làm gì không?” Cô không muốn cứ trốn tránh sau lưng anh mãi, hưởng thụ sự bảo vệ và tình yêu của anh, cô muốn giúp anh.

“Ừm...” Đầu óc anh nghĩ tới trăm ngàn ý tưởng.

“Cần nghĩ lâu như vậy sao?” Khuôn mặt tinh xảo của Cố Tuyết Y có chút không vui.

Anh mỉm cười nhìn cô.

Cô đối mặt với anh, giật mình một cái, cảm thấy là lạ chỗ nào đó.

Rất nhanh cô thấy bàn tay đặt trên lưng cô dưới tấm chăn chạm rã vuốt ve đi lên.

Trong lòng cô lập tức mờ mịt, không hiểu nhìn anh.

Họ thường xuyên lau súng cướp cò, nhưng đều bị anh ngăn cản chuyện xảy ra tiếp theo, sao hôm nay.....

“Trước kia anh thấy chúng ta nên cử hành hôn lễ mới tiến hành, nhưng bây giờ anh thấy để em mang bầu cục cưng là một chuyện vô cùng hạnh phúc.” Về mặt Bách Lý Hàn Tôn đứng đắn nhìn cô, tay đã bắt đầu cởi bỏ áo ngủ của cô.

Trong tay là sự mềm mại, anh yêu thích không nỡ buông tay, không ngừng vuốt ve.

Cô cười đáp lại anh, “Được lắm! Em muốn sinh cục cưng, sinh ra một Hàn Tôn nhỏ, đó là chuyện giỏi giang cỡ nào.” Cô hiểu lý do trong lòng anh lo được lo mất, không phải họ không đủ yêu nhau mà là có quá nhiều người muốn phá hỏng hạnh phúc của họ. Bọn họ có thể vừa hạnh phúc vừa diệt trừ những người kia, mà không phải đợi diệt trừ những người kia rồi mới sống hạnh phúc.

Trong khoảnh khắc khuôn mặt tuấn mỹ khẽ ngẩn ngơ, ngừng hết mọi hành động trong tay, nhìn cô, “Vì sao không sinh Tuyết Y nhỏ? Anh thích Tuyết Y nhỏ.” Như vậy rất giống nhìn thấy cô lúc còn nhỏ.

“Hình như chuyện này không phải chúng ta có thể quyết định được, là phải sinh ra mới biết chứ.” Cố Tuyết Y lập tức cảm thấy họ tựa như đôi trẻ ngốc nghếch, rảnh rỗi ngồi thảo luận những vấn đề ngu ngốc, nhưng trong lòng cô thấy vô cùng ngọt ngào, cô thích cảm giác

này.

“Không được, em nhất định phải sinh một Tuyết Y nhỏ.” Bách Lý Hàn Tôn như đang hạ quyết tâm, vẻ mặt quật cường, tựa như Cố Tuyết Y mà không vâng thì sẽ bị đè xuống.

Cố Tuyết Y nhìn anh, khoe miệng màu hồng cười yêu mị, ánh mắt tinh khiết như yêu tinh, như biển rộng vô hạn vô biên, cảm giác như như thể đang muốn bao chặt anh, kéo anh sa vào lòng cô, ở đó mãi không cho anh có cơ hội ra ngoài.

Ngón tay thon dài khẽ trêu chọc sượt qua gò má anh, khiến anh tê dại run rẩy một hồi.

Ánh mắt nhìn cô càng lúc càng nóng rực, như ngọn lửa, bất cứ lúc nào cũng nuốt trọn cô.

Xoa nắn lấy mềm mại, sự đàn hờn khiến người ta nghiện, lực độ anh càng lúc càng mạnh....

Khuôn mặt tinh xảo mềm mại yêu mị, cánh môi khẽ nhấp nháy, hàm răng trắng muốt cắn lấy môi dưới, ánh mắt tràn ngập dục vọng.

Hết chương 29

Quyển 4 - Chương 30

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Anh cúi người, điên cuồng liếm mút đôi môi trong mộng, mùi thơm đặc biệt thuộc về cô thấm vào vị giác của anh, anh như kẻ say, chìm trong hương thơm mềm mại của cô. LQĐ

Trái tim như nai con đi lạc, không ngừng reo hò muốn cô, muốn nếm thử hương vị mỹ miều của cô.

Ý nghĩ muốn cô càng lúc càng mãnh liệt, động tác xoa nắn dưới chân càng lúc càng điên cuồng, tựa như không thể chờ đợi muốn nhắm nháp hương vị ngọt ngào của cô, tay anh không thể khống chế.....

Cố Tuyết Y đang sa vào trong nhu tình của anh, chỉ nghe tiếng pằng, cô cảm thấy da thịt mát lạnh.

Quần áo cô rơi tán loạn như hoa rụng dưới đất.

Cô vô thức đáp lại anh, cánh tay trắng như ngọc ôm chặt cổ anh.

Dần dần, hai người hai người thẳng thắn đối mặt nhau.

Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, môi sưng đỏ, cô như vậy càng có sức hấp dẫn, càng khiến anh không cách nào kiềm chế.

“Anh muốn đi vào.”

Giọng trầm thấp dịu dàng ngọt chết người.

Đôi mắt màu hổ phách thoáng ngượng ngùng, đồng tử nóng rực nhìn anh, khẽ gật đầu, “Được!” Cô giao mình cho anh là quyết định chính xác nhất đời này của cô, bất kể lúc nào cô cũng tin tưởng anh, giờ phút này cô nguyện ý vứt bỏ hết tất cả đi theo anh, đây cũng là lần đầu tiên có suy nghĩ như vậy.

Thắt lưng động một cái.

“Ừ.....” Cố Tuyết Y nhíu chặt mày, mím chặt môi, không để cơn đau phát ra tiếng.

Anh lập tức dừng lại, kinh hoàng nhìn cô. “Có phải đau lắm không? Có muốn anh rút ra không?”

“Không cần.” Cô ôm anh, “Không cần, em chịu được mà.” Cười ma mị như yêu tinh, trên mặt lộ vài phần yếu đuối.

“Hay là chúng ta thôi nhé! Nếu không hôm nào chúng ta...” Thấy cô như vậy, trong lòng anh không nở, đau đớn tràn ra.

“Nếu anh không tiếp tục thì em sẽ đau hơn đó, anh chậm một chút là ok.” Cô biết trong lòng anh nghĩ gì, càng như thế cô càng muốn trở thành người của anh, lại càng yêu anh thêm, giống như nước biển không bao giờ cạn vậy, chỉ biết tăng chứ không hề giảm.

“Ừ!”

Một lúc sau, trong phòng truyền ra âm thanh khác thường, vờn xuân sắc rộng mở.

Dưới ánh đèn, trang thiết bị xa hoa, bên chiếc bàn dài, có đám người hậu hạ đứng bên cạnh.

“Phu nhân, sao ngài lại thả Cố Tuyết Y rời đi như vậy? Cho dù nói thế nào thì ngài cũng phải dạy dỗ cô ta mới đúng chứ, cô ta còn chưa bước chân vào nhà họ Bách Lý đã phách lối như thế, vậy sau này còn không phải leo lên đầu phu nhân giương oai à?” Mộ Tâm Nghiên xiên miếng thịt bò để lên miệng, đôi mắt quan sát nhất cử nhất động của Cố Thục Anh.

Cố Thục Anh không nói gì, ưu nhã đưa miếng thịt bò bỏ vào miệng, làm như không nghe Mộ Tâm Nghiên nói gì, Mộ Tâm Nghiên lúng túng liếm môi, quay sang nhìn Mộ Hòa Húc, “Anh, anh nói có đúng không?” Bình thường, khi cô ta nói chuyện, cho dù là với phu nhân hay ba cô ta, đều trung cầu ý kiến của anh cô ta, dần dà, Hòa Húc đối với cô ta tựa như vị thần, chuyện gì cũng có thể hỏi thần.

Vẻ mặt Mộ Hòa Húc dịu dàng, trên người tản ra khí chất lạnh nhạt, trong mắt hàm chứa ý cười, “Tâm Nghiên, có một số việc phu nhân sẽ có suy nghĩ của ngài ấy, chuyện phu nhân đồng ý với em có chuyện nào không làm được chưa? Phu nhân từ Pháp vừa trở về thành phố D, còn chưa kịp điều chỉnh chênh lệch múi giờ, em lại làm ầm ĩ với phu nhân, điều này chỉ khiến phu nhân càng thêm phiền não, yên lặng ăn hết bát tết đi, đừng nháo với phu nhân nữa.”

“Dạ!” Mộ Tâm Nghiên ảm ức đáp lại một tiếng, trong lòng có chút không vui.

Lực độ cắt thịt bò mạnh hơn lúc nãy.

Cố Thục Anh chậm rãi để dao nĩa xuống, quản gia Phó đứng bên cạnh lập tức đưa khăn lụa cho bà ta.

Bà ta nhận lấy, nhẹ nhàng lau khóe miệng, sau đó đặt khăn lụa sang một bên, ngược mắt nhìn Mộ Tâm Nghiên, tầm mắt lại rơi vào trên người Mộ Hòa Húc, bà ta cười ưu nhã, trong mắt không che giấu tán thưởng với Mộ Hòa Húc, “Vẫn là Hòa Húc hiểu chuyện hơn, hiểu tính ta hơn.” Tầm mắt vừa vắn chống lại Mộ Tâm Nghiên vừa nâng mắt lên, “Chuyện ta đồng ý với con nhất định sẽ làm được, vợ người nhà Bách Lý phải là con.”

“Vậy tiếp theo ngài tính làm thế nào? Bây giờ thừa dịp có anh Bách Lý làm chỗ dựa nên Cố Tuyết Y sợ ai hết, con còn nghe nói mấy cổ đông trong hội đồng quản trị rất bất mãn với Cố Tuyết Y, anh Bách Lý vẫn cứ dẫn cô ta tới phòng họp.” Mộ Tâm Nghiên hỏi tiếp.

“Sau cơm trưa con lên lầu nghỉ ngơi đi, thời gian ngủ trưa đừng thay đổi, không tốt cho cơ thể con, biết chưa?” Khóe miệng Cổ Thục Anh cười có chút xa cách, giọng lạnh nhạt như đang nhắc nhở Mộ Tâm Nghiên.

Nhưng thật ra bà ta không muốn tiếp tục trò chuyện về đề tài này với Mộ Tâm Nghiên nữa.

Mộ Tâm Nghiên kinh ngạc nhìn bà ta, nháy mắt vài cái, tựa như không rõ vì sao Cổ Thục Anh lại nói như vậy, mà không trả lời câu hỏi của cô ta.

Mộ Hòa Húc cười dịu dàng nhìn cô ta, “Tùy tiện thay đổi giờ giấc ngủ trưa thì không tốt đâu, Tâm Nghiên, lát nữa chúng ta lên lầu nghỉ thôi!”

“Nhưng mà.....” Mộ Tâm Nghiên nhíu mày, vấn đề cô ta muốn hỏi Cổ Thục Anh còn chưa cho cô ta một đáp án chính xác, rốt cuộc đối phó với Cố Tuyết Y ra sao? Cô ta phải làm thế nào mới cướp anh Bách

Lý về được?

“Có đôi khi nóng lòng thì không làm nên chuyện gì đâu.” Cổ Thục Anh lạnh nhạt nhìn cô ta, khẽ nói, nhưng giọng điệu kia khiến người khác cảm thấy là đang cảnh cáo, Mộ Tâm Nghiên nghe thế trong lòng hết sức bất an, giật mình gật đầu.

Mặt trời bên ngoài lên chính giữa không trung, mùa đông sắp đến rồi, nhưng đối với thành phố D mà nói, thời tiết mùa đông giống như mùa hè, nóng bức như đang ở bên lò nung, ánh mặt trời sáng chói khiến người ta không thể mở to mắt.

Nếu có thể hóng gió dưới tàng cây thì thích chí lắm, đó chính là chuyện sáng khoái nhất đời người.

Cổ Thục Anh ngồi trong hoa viên hóng gió, nhàn nhã tự tại uống trà.

Lúc này quản gia Phó giẫm bước đi tới, cung kính hành lễ với Cổ Thục Anh, “Phu nhân, người tôi đã mang tới.”

“Ừ!” Bà ta lạnh nhạt đáp một tiếng.

Cố Minh Hải sau lưng quản gia Phó đi ra, quản gia Phó ám hiệu giục Cố Minh Hải chào hỏi, về mặt Cố Minh Hải hiện lên vài phần nịnh nọt, đôi mắt vụng trộm quan sát Cổ Thục Anh rốt cuộc là hạng người gì.

“Xin chào phu nhân! Không biết hôm nay phu nhân mời tôi đến có chuyện gì?”

Cổ Thục Anh chậm rãi thả chén trà trong tay xuống, ngược đôi mắt cao quý nhìn Cố Minh Hải. “Hôm nay tôi tìm ông tới là muốn ông làm cho tôi một chuyện, sau khi chuyện thành công thì tôi sẽ tặng ông và một nhà nhà ông một công ty lớn bằng công ty nhà ông bây giờ, nếu

chuyện không thể thành công, vậy thì ông sẽ mất tất cả những gì giờ đang có.” Giọng nhàn nhạt ẩn chứa cảnh cáo.

Trên mặt Cố Minh Hải không có gì khác thường, thực tế khi ông ta nghe Cổ Thục Anh nói xong trong lòng rung mình một cái, ông ta thật vất vả mới vượt qua cửa ải khó khăn, bây giờ lại muốn.....

“Ông hẳn đã nghe tới gia tộc Bách Lý chứ!”

Mặc dù ở bên Pháp xa xôi, nhưng trong nước không hề thiếu sản nghiệp thuộc về gia tộc Bách Lý, sao ông ta có thể chưa từng nghe tới.

“Tôi chính là phu nhân gia tộc Bách Lý, cũng là mẹ Hàn Tôn, còn con gái ông lại không biết khó mà lui, nhất quyết gả cho Hàn Tôn, sở dĩ tôi tìm ông là muốn ông xử lý chuyện này.”

“Mười năm trước Tuyết Y đã rời khỏi gia đình, sao giờ nó bằng lòng nghe lời tôi cơ chứ.” Hiện tại là thân phận thiếu phu nhân tôn quý của gia tộc Bách Lý, ông ta nào dám chọc tới cô, cảnh cáo lần trước đến bây giờ ông ta vẫn nhớ như in, hiện giờ ông ta chỉ muốn bảo vệ tốt cho sự nghiệp của ông ta thôi.

“Có nghe lời ông hay không cũng chẳng phải cô ta có thể định đoạt, nói thế nào đi nữa thì ông cũng là ba cô ta, cho dù làm ba không đúng mực thì ông vẫn là ba cô ta, điều này vĩnh viễn cô ta không thể thay đổi sự thật được, nếu ông bảo cô ta làm chuyện gì thì cũng là đạo lý hiển nhiên, còn nếu cô ta không làm thì cô ta bất hiếu, xã hội bây giờ ai cũng phê bình con cái không hiếu thuận.” Cổ Thục Anh chậm rãi đưa mắt nhìn Cố Minh Hải, trên mặt không biểu lộ gì rõ ràng, “Tôi nói nhiều như vậy, ông hẳn là hiểu ý của tôi chứ!”

“Phu nhân, tôi hiểu ý ngài, chỉ có điều chuyện của Cố Tuyết Y không

tới lượt tôi lên tiếng, tôi muốn....”

“Tôi biết rõ ông đang băn khoăn điều gì, nếu Cố Tuyết Y lật đổ hết của ông thì tôi sẽ nâng dậy, cho dù bao nhiêu lần cũng thế.” Đối với bà ta mà nói, một tập đoàn Cố thị nhỏ nhoi chẳng qua chỉ là hạt cát trong sa mạc so với tài sản dưới danh nghĩa của bà ta.

“Nhưng.....” Cố Minh Hải chần chừ.

Trong lòng ông ta suy đoán quan hệ giữa Bách Lý Hàn Tôn và Cố Thục Anh, nếu hai người này quan hệ không tốt, vậy chẳng phải ông ta đang xúc phạm người có quyền thế? Thiếu chủ Bách Lý mười mấy tuổi đã kế thừa gia tộc Bách Lý, thủ đoạn mạnh mẽ cỡ nào mới chống đỡ nổi gia tộc lớn như vậy. Nếu ông ta không làm, vậy gián tiếp đắc tội Cố Thục Anh, bất kể ông ta tiến hay lùi đều chết, hoàn toàn không có con đường thứ ba để ông ta chọn lựa.

“Ông tốt nhất nên hiểu, cơ hội chỉ có một lần.” Cố Thục Anh lạnh lùng liếc xéo ông ta, lông mi hơi nhướn lên.

“Phu nhân, nếu ngài không thích Cố Tuyết Y vào nhà Bách Lý thì sao bà không nói thẳng?....” Vì sao bắt ông ta làm chuyện như vậy chứ.

Mặt Cố Thục Anh không biểu tình, tự nói tiếp, “Tôi nhớ khi ông còn chưa quen biết Liễu Mỹ Ngọc thì vẫn là một kẻ nghèo hèn, sau khi quen biết Liễu Mỹ Ngọc ông trở thành tổng giám đốc, ông nói trong quá trình này trải qua như thế nào? Tôi vô cùng tò mò, ngay cả đám phóng viên truyền thông kia, bọn họ cũng rất tò mò.”

Cố Minh Hải tái mặt, nở nụ cười cứng ngắc, “Có rất nhiều người biết chuyện tôi xuất thân là người nghèo, chuyện này chẳng có gì kiêng kỵ cả, cho dù...” Lên báo cũng chẳng làm ông ta sợ hãi.

“Ông xác định?” Cổ Thục Anh cười lạnh cắt ngang lời ông ta, “Ông xác định để tôi bảo đám phóng viên truyền thông kia đưa tin cũng có lợi cho ông?”

Trái tim Cổ Minh Hải lập tức đập rộn ràng, ngực không tự chủ phập phồng vài cái, tốc độ cực nhanh.

Chẳng lẽ Cổ Thục Anh biết chuyện gì rồi? Nhưng ông ta dần xóa hết quá khứ đi, xem ra năng lực Cổ Thục Anh không thể xem thường hoặc là lừa dối được.

“Hai hôm trước tôi xem báo chí ngày xưa viết về ông.” Ngón tay Cổ Thục Anh lướt qua huyết thái dương, tựa như bà ta đang nhớ lại chuyện gì đó, “Tôi nhớ trên đó viết tổng giám đốc trẻ tuổi Cổ Minh Hai lo lắng cho vợ bị bệnh tâm thần, không rời không bỏ.” Khóe miệng cười lạnh, “Đây thật là không rời không bỏ hả? Hay là ông dùng chút thủ đoạn? Rõ ràng chính ông ngoại tình trước, lại nói thành ông như một người đáng thương, vợ ông bây giờ là ông quen biết trước khi quen Liễu Mỹ Ngọc, hơn nữa các người còn rất yêu đối phương đúng không? Nếu không phải vì quyền lực thì chắc ông không lấy Liễu Mỹ Ngọc.....”

“Cho dù những chuyện này bị đưa ra ánh sáng, danh tiếng mờ nhạt như tôi cũng chẳng việc gì.” Như vậy ông ta cũng không cần chờ đợi lo lắng sợ người khác uy hiếp ông ta nữa, có lẽ không khuyến khích phơi bày sự việc, nhưng chuyện đối với ông ta cũng có chút lợi ích.

Hết chương 30

Quyển 4 - Chương 31

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Ông xác định ông có thể bình an không việc gì sao? Tôi biết không chỉ những chuyện này thôi đâu, tôi còn biết ngày Liễu Mỹ Ngọc nhảy lầu là do ông hẹn gặp trong nhà, cho nên bà ta không thể không trốn khỏi bệnh viện tâm thần, chẳng lẽ tất cả những chuyện này không thể khiến người khác khó bề tưởng tượng sao?” LQĐ

“Tôi không rõ phu nhân đang nói gì, ngày đó tôi có chứng cứ không ở nhà, những điều này tôi cũng đã nói khi lấy khẩu cung, cũng có người làm chứng chứng minh tôi nói thật.” Mặt Cố Minh Hải nặng xuống, thần sắc nghiêm túc.

“Chẳng phải nhân chứng là vợ ông bây giờ à, chẳng lẽ lại không thể giả sao?” Cổ Thục Anh cười lạnh, “Nếu như chuyện này điều tra lại lần nữa, ông nói ông sẽ ra sao? Nếu Cố Tuyết Y biết thì thế nào?”

Cố Minh Hải nhìn Cổ Thục Anh, ông ta biết hôm nay cho dù thế nào cũng không bỏ qua cho ông ta, uy hiếp ông ta một trong những chuyện kia, nếu ông ta không thỏa hiệp, như vậy thì có thể ông ta chẳng những thân bại danh liệt mà còn có khả năng sẽ bị ngồi tù.

“Suy nghĩ cho kỹ vào, nếu ông làm theo lời tôi, tôi cam đoan ông sẽ không việc gì, nếu không tôi sẽ để ông ném thủ đoạn của tôi.” Đồng tử lạnh lùng dần trở nên độc ác.

“Phu nhân, chuyện ngài nói tôi sẽ làm giúp ngài, nhưng tôi có một điều kiện.” Cố Minh Hải im lặng một lúc, sau đó mở miệng.

“Nói đi!”

“Bất kể chuyện tôi giúp ngài làm hay là chuyện lúc trước của tôi, tôi không muốn bị Tuyết Y biết, ngài phải bảo vệ sự an toàn cho tôi.”
Bây giờ ông ta đã không thể quay đầu, nếu để Tuyết Y biết trước khi Liễu Mỹ Yến chết có hẹn với ông ta, như vậy Tuyết Y sẽ điên cuồng trả thù ông ta, hơn nữa sau lưng còn có Bách Lý Hàn Tôn, ông ta không đấu lại.

“Có thể.” Nhưng điều kiện tiên quyết là ông phải có giá trị lợi dụng, câu sau bà ta thầm nói trong lòng.

Tiến Cố Minh Hải đi, Mộ Hòa Húc từ trên lầu đi xuống.

Cổ Thục Anh xoay người nhìn anh ta, vẻ mặt lạnh lùng lập tức dịu xuống, “Tâm Nghiên chưa tỉnh hả?”

“Chưa ạ.” Mộ Hòa Húc tươi cười như thường lệ, đồng tử nhìn chăm chăm hướng Cố Minh Hải rời đi, anh ta nhíu mày, “Đấy chẳng phải là ba của tiểu thư Cố sao?”

“Sao con biết ông ta?” Đáy mắt hoang mang.

“Con lo Hàn Tôn sẽ cưới cô gái có gia thế không tốt, vì vậy đã điều tra về bối cảnh gia đình tiểu thư Cố, cho nên con biết ông ta là ba của tiểu thư Cố.” Mộ Hòa Húc nhàn nhạt nói.

“Nếu Hàn Tôn có một nửa sự hiểu chuyện của con thì tốt quá, ai không cưới lại cố tình cưới Cố Tuyết Y không có bối cảnh gì, chẳng phải chuyện này chứng tỏ là đang gây chuyện khiến ta tức giận sao?” Khuôn mặt giận dữ, ngực phập phồng, thể hiện bà ta tức giận không hề nhẹ.

Mộ Hòa Húc tiến lên một bước, hai tay ôm hai bên cánh tay bà ta, vẻ mặt dịu dàng như đứa trẻ thích làm nũng, “Thật ra tiểu thư Cố là người không tệ, dù bối cảnh gia đình kém hơn Tâm Nghiên, nhưng tốt xấu gì cũng là người Hàn Tôn yêu, tính Tâm Nghiên nhà chúng ta tùy hứng lại thích nổi giận, Hàn Tôn không thích nó cũng là chuyện đương nhiên, nếu thật sự không được thì phu nhân ngài đừng nên làm khó nữa, chuyện của Tâm Nghiên và Hàn Tôn coi như xong đi, đây có lẽ là do giữa họ không có duyên phận.”

“Như vậy sao được!” Cổ Thục Anh nghiêm mặt, “Chuyện ta đáp ứng với Tâm Nghiên thì phải làm cho được.” Càng nghe anh ta nói thì càng phải làm triệt để, “Ta vốn không thích Cố Tuyết Y, người vợ như vậy vĩnh viễn ta sẽ không thừa nhận.”

“Chẳng phải như vậy quan hệ mẹ con của ngài sẽ càng xấu đi sao?” Mộ Hòa Húc nhíu mày, lông mày tựa như ngọn núi nhỏ.

Cổ Thục Anh thở sâu một hơi, “Dù sao thì quan hệ giữa bọn ta bế tắc cũng chẳng phải ngày một ngày hai, bây giờ dù ta muốn thay đổi Hàn Tôn cũng sẽ không nguyện ý, hơn nữa giữa bọn ta có Cố Tuyết Y, muốn hòa thuận vốn là chuyện không thể nào.” Bà ta đã sớm nhìn thấu.

Quan hệ giữa bọn họ vốn không ổn, Hàn Tôn không đặt mẹ ở vị trí đầu tiên giống con trai nhà người ta, Hàn Tôn đặt Cố Tuyết Y nơi phương xa ở vị trí đầu tiên, chẳng biết đặt người làm mẹ là bà ta ở vị trí thứ mấy nữa.

“Có lẽ....”

“Hòa Húc, đừng quan tâm tới chuyện của ta và Hàn Tôn nữa, được không?” Cổ Thục Anh cười dịu dàng, nụ cười kia tựa như mang theo

rất nhiều mệt mỏi, tay bà ta vỗ nhẹ lưng anh ta.

Mộ Hòa Húc không nói gì, chỉ cười đáp lại bà ta, mí mắt khẽ rũ xuống, đồng tử tĩnh mịch.

Cố Minh Hải trở lại biệt thự, sắc mặt Lê Tuệ Quyên gấp gáp vội tiến lên, “Ông đã đi đâu? Tôi gọi điện thoại di động thì ông tắt máy, gọi tới công ty thì nói ông đi ra ngoài, ông không biết tôi lo lắng cho ông à, bây giờ Lệ Tình nó lại đang lên cơn, ông thăm nó một lúc đi!” Mặt mũi tràn đầy tình thương với Cố Lệ Tình.

Cố Minh Hải nhíu mày, “Sao nó lại lên cơn? Ai chọc nó mất hứng?” Chân bước về phía sofa, sau đó đổi hướng đi lên lầu.

Lệ Tuệ Quyên theo sát đi lên, “Còn không phải do người giúp việc mới tới à, cô ta nhìn thấy khuôn mặt Lệ Tình thì lập tức hoảng sợ còn hét àm cả lên, Lệ Tình tức giận đánh người giúp việc kia, còn đập vỡ rất nhiều đồ.”

Hai người vội vàng tới cửa phòng Cố Lệ Tình.

Cố Minh Hải gõ cửa vài cái, “Lệ Tình, ba là ba con đây, con mở cửa trước đi! Có chuyện gì con có thể nói với ba, ba giải quyết hết mọi chuyện cho con.” Bây giờ công ty ông ta hoạt động bình thường, hơn nữa còn có Cố Thục Anh giúp đỡ, giọng nói của Cố Minh Hải cũng thêm vài phần vui sướng.

“Không cần, tôi không muốn gọi ba, bây giờ tôi xấu xí thế này, tôi không muốn gặp bất kỳ ai hết.” Trong phòng truyền ra tiếng thét chói tai của Cố Lệ Tình, ngay sau đó là tiếng đồ vỡ vụn, “Bộ dạng tôi bây giờ ai nhìn cũng thấy hoảng sợ, tôi không muốn chết như vậy, tôi

không muốn.....”

“Lệ Tình ngoan nào! Con mở cửa cho ba, ba kể cho con nghe chuyện vui được không?” Tâm tình tốt nên Cố Minh Hải kiên nhẫn dụ dỗ nói, nháy mắt với Lê Tuệ Quyên.

“Đúng vậy! Hôm nay ba con rất lợi hại, Lệ Tình, con mở cửa trước được không?”

“Tôi không muốn! Các người phải đuổi người giúp việc đáng giận kia đi, tôi muốn cô ta không thể sống ở thành phố D được, tôi không muốn nhìn thấy cô ta.”

Trong phòng, Cố Lệ Tình nhìn mình trong gương, trên mặt quần đầy vải trắng, ngón tay run rẩy vuốt ve, hôm nay thừa dịp bác sĩ không ở bên cạnh cô ta lén mở xem, mấy đường màu đỏ sậm như con rết kinh tởm, mới vừa nhìn đã dọa cô ta nhảy lên, ngay cả người giúp việc đưa đồ ăn tới đứng bên cạnh cũng sợ tới mức hét âm lên.

Tất cả những chuyện này đều do Cố Tuyết Y gây ra cho cô ta, nếu như không phải do Cố Tuyết Y thì cô ta sẽ không trở nên như vậy.

Cô ta tiện tay cầm đồ trang điểm cao cấp trên bàn ném vào gương, choang một tiếng, trong gương xuất hiện một loạt vết nứt, một giây sau liền vỡ nát.

“Được được được, ba đồng ý với con, ba lập tức đuổi người giúp việc kia, bây giờ con có thể mở cửa cho ba chưa?”

Cố Minh Hải đứng trước cửa phòng tiếp tục dụ dỗ.

Đợi một lúc lâu, cửa phòng mở ra, lộ một khe hở nhỏ.

Cố Minh Hải và Lê Tuệ Quyên liếc mắt nhìn nhau.

Đẩy cửa ra.

Phòng u ám, dựa vào ánh sáng ngoài cửa sổ Cố Minh Hải và Lê Tuệ Quyên thấy rõ hết thảy trong phòng.

Cuối cùng thấy Cố Lệ Tình bên cạnh chiếc gương, Cố Minh Hải bước tới.

Lê Tuệ Quyên mò mẫm công tắc đèn, nhấn một cái, căn phòng lập tức sáng bừng lên.

“Ai bảo bà bật đèn?” Đối mặt với ánh sáng đột nhiên xuất hiện, Cố Lệ Tình híp mắt, lửa giận trong ngực thiêu đốt, không hề nghĩ ngợi mà liền hét lên với Lê Tuệ Quyên.

“Mẹ....” Lê Tuệ Quyên cả kinh, nhất thời quên mình muốn nói gì.

Sắc mặt Cố Minh Hải cứng đờ, ánh mắt trách cứ nhìn Cố Lệ Tình, “Sao con có thể nói chuyện với mẹ như vậy? Bà ấy rất tốt với con, con mãi không chịu ra khỏi cửa, cũng không phờn nắng, bà ấy sợ con buồn bực đến hỏng người, bà ấy bật đèn là để ba nhìn rõ con...”

“Nhìn rõ tôi thì làm được gì? Bây giờ bộ dạng tôi xấu xí như vậy chỉ khiến ông mất mặt, bây giờ tôi chẳng còn là con gái các người nữa, bộ dạng của tôi không xứng đáng, tôi không xinh đẹp giống Cố Tuyết Y, tôi không kiếm được người đàn ông có tiền như thiếu chủ Bách Lý giống Cố Tuyết Y, tôi.....”

Hết chương 31

Quyển 4 - Chương 32

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Chương này cũng thiếu một đoạn, không hiểu sao luôn, hic.

“Có ý gì?” Ánh mắt hơi kinh ngạc nhìn Cố Minh Hải.

Cố Minh Hải cười với cô ta, không nói gì, nhưng từ trong ánh mắt của ông ta Cố Lệ Tình biết ông ta muốn nói ra, ánh mắt giật mình, khó tin nhìn ông ta, “Thật vậy chẳng? Là ai có thù oán với cô ta?”

LQĐÔN

“Những chuyện này con không cần để ý tới, người kia là người không phải nhà chúng ta có thể chọc tới, con vẫn nên hiểu chuyện chút đi.” Chuyện giữa Cố Thục Anh và ông ta càng ít người biết càng tốt, nếu chuyện này bị tiết lộ ra ngoài, ngộ nhớ Bách Lý Hàn Tôn biết thì ông ta sẽ gặp phiền toái.

Ánh mắt Lê Tuệ Quyên cương chiều nhìn Cố Lệ Tình, tay dịu dàng vuốt tóc cô ta, dịu giọng nói, “Ngoan ngoãn nghe lời ba con đi, ba con là vì tốt cho con.” Đầu hơi nghiêng, khoảnh khắc đó đáy mắt hiện vẻ áy náy.

Ban đêm, những vì sao lấp lánh như kim cương, ánh trăng dịu nhẹ như một bức tranh mỹ lệ.

Ánh trăng chiếu vào phòng, dưới ánh đèn mờ, Cố Tuyết Y nằm trên giường, lông mi dài như cánh bướm, cô ngủ no giấc, lông mi khẽ chớp động, chậm rãi mở mắt ra, đồng tử mê man, đôi mắt yên lặng

nhìn trần nhà, thân thể truyền tới cơn đau nhức, gợi nhớ tới hình ảnh cô và anh điên cuồng triền miên.

Da thịt trắng ngà đỏ lên, giống như trái cây chín mọng, khiến người ta muốn cắn một miếng.

Đưa tay sờ sang vị trí bên cạnh, hơi lạnh, chứng tỏ người mới thức dậy chưa lâu.

Thư phòng.

Ánh đèn mờ ảo, ngũ quan kiêu căng lạnh lùng của Bách Lý Hàn Tôn tựa như càng thêm nghiêm túc, giữa đôi mày rậm hiện ra hố sâu thăm thẳm lạnh như băng, đồng tử đen nhánh như đêm đen nhìn tài liệu trên tay.

Khoảnh khắc đó cửa thư phòng mở ra, Cố Tuyết Y đi tới, đôi mắt Bách Lý Hàn Tôn chống lại tầm mắt cô, động tác vô thức cầm tài liệu trên tay đứt dưới ngăn kéo, nhưng anh quên độ mẫn cảm của Cố Tuyết Y, ánh mắt nhìn anh không bình thường.

Anh đứng dậy đi về phía cô, khóe miệng cười dịu dàng không thay đổi, “Em dậy làm gì? Sao không ngủ thêm lát nữa?”

Sau đó tầm mắt anh rơi trên mái tóc ướt át của cô, anh nhíu mày, “Em tắm rửa xong sao tóc cũng không sấy khô mà đã chạy tới tìm anh?”

Cô cong môi, cánh tay trắng như tuyết ôm bờ eo cường tráng của anh, “Đây chẳng phải là em đi xem anh ở đâu à, muốn anh sấy tóc cho em.”

Từ lần đầu tiên anh giúp cô sấy tóc, mỗi lần cô gội đầu đều do anh sấy khô cho cô, lâu ngày cô thích ỷ lại anh, cũng thích cảm giác được anh che chở như vậy.

“Được, em chờ anh chút, anh đi lấy máy sấy, anh còn đặc biệt làm chút đồ ăn sáng mà em thích khi em đang còn ngủ, bây giờ anh đi bảo Tiểu Vi hâm nóng.”

“Dạ!”

Bách Lý Hàn Tôn đi chưa được mấy bước, đột nhiên dừng chân quay lại, đồng tử màu mực lúng túng nhìn Cố Tuyết Y.

“Anh có gì muốn nói à?” Nhất thời Cố Tuyết Y không rõ vì sao anh quay lại.

“Chuyện kia....” Khuôn mặt kiêu căng bỗng đỏ bừng.

Nhìn thế nào cũng giống đứa bé xấu hổ.

“Chuyện gì?” Đôi mắt hoang mang trong suốt như nước.

“Ừm, thân thể em không sao chứ? Còn đau không?” Nói xong ánh mắt anh không dám đối diện với cô, nhìn lung tung đồ đạc trong thư phòng.

Cố Tuyết Y mỉm cười, khẽ cong môi, một lát sau mới nói. “Em đã không sao, cho dù là có việc gì thì hai ngày nữa cũng sẽ ổn, chuyện này là điều bình thường.” Hơn nữa mỗi một người phụ nữ đều phải trải qua.

“Anh đi lấy máy sấy đây.” Tay chân anh luống cuống ra khỏi thư

phòng.

Cửa đóng lại, cô trộm nghe bước chân càng lúc càng đi xa.

Cố Tuyết Y chậm rãi xoay người nhìn chỗ Bách Lý Hàn Tôn vừa ngồi, vẻ mặt hơi do dự, đi qua đó.

Mở ngăn kéo cầm tài liệu lên, từng con chữ khiến người khác khiếp sợ hiện ra trước mắt cô, vẻ mặt không ngừng lộ vẻ kinh ngạc.

Hồi lâu sau cô đặt tài liệu vào lại ngăn kéo, đôi mắt màu hổ phách như chìm sâu dưới đại dương, thoạt nhìn rất đổi thâm sâu.

Bách Lý Hàn Tôn đi vào, cô còn chưa thu hồi biểu cảm của mình, anh nhìn thấy.

Hai người yên lặng nhìn nhau.

Bách Lý Hàn Tôn sấy tóc cho cô, không lên tiếng hỏi gì.

Nửa giờ toàn nghe tiếng máy sấy tóc.

Anh tắt máy cất đi.

Bách Lý Hàn Tôn đối mặt với cô. “Em có gì thì cứ hỏi, đừng giấu trong lòng, như vậy khiến lòng anh càng thêm khó chịu.”

“Chuyện trên kia có đúng không?” Cô nhìn anh hỏi.

“Đúng.”

“Sao anh biết? Không, hẳn là sao anh phát hiện ra?” Chuyện như vậy người bình thường sẽ không phát hiện được.

“Lúc còn nhỏ anh cảm thấy mình không bình thường, nếu không sao bà ta cam lòng đối xử với con mình như vậy.” Anh dùng giọng điệu nhàn nhạt nói, nhìn ra được anh không quan tâm chuyện này mấy, cũng sẽ không vì chuyện này mà mất hứng.

“Mẹ người khác đều rất yêu con mình, mẹ anh là một người ngoại lệ.” Anh đã sớm quen.

“Anh có thể...”

Dường như anh nhìn ra cô muốn nói gì, anh tranh nói trước, “Chuyện này mà bà ta cũng làm ra được thì anh sẽ không mềm lòng với bà ta, hơn nữa bà ta chọc giận em, như vậy chứng tỏ chuyện kia đối với em mà nói là không cách nào nhịn nữa mới phản kháng lại bà ta.” Cô không muốn nói, anh sẽ không ép cô nói.

Cố Tuyết Y nhìn anh không lên tiếng.

Thời gian lại trôi qua nhiều ngày, nhưng trước kia chưa từng yên tĩnh như vậy, yên tĩnh đến mức cảm thấy bão táp sắp tràn tới.

Cố Tuyết Y vẫn theo Bách Lý Hàn Tôn tới công ty viết tiểu thuyết như ngày trước, nhưng hôm nay vẻ mặt cô thoạt nhìn hơi bất an.

Cô dứt khoát nghỉ tay không viết nữa, dù sao không có linh cảm thì tiểu thuyết viết ra cũng không chất lượng.

Vương Tiểu Vi hiểu tính cô, ra ngoài châm trà cho cô.

Lúc xế chiều, Cố Tuyết Y nhìn thấy Mộ Hòa Húc thì cô biết rất nhiều chuyện cũng như suy nghĩ của cô bao ngày nay bất ngờ đánh tới.

Hai người tới quán café dưới lầu.

Cố Tuyết Y gọi một ly café, ánh mắt lạnh nhạt như có như không nhìn anh ta.

Mộ Hòa Húc cười cười, “Thật ngại quá khi hẹn cô ra đây.”

“Biết ngại thì mau nói cho hết đi! Anh cũng biết Hàn Tôn hợp xong sẽ ra ngoài, nếu không thấy tôi anh ấy lại sốt rột tìm tôi.” Lời nói lạnh nhạt như dao găm cắt từng vết lên mặt Mộ Hòa Húc, hết sức lúng túng còn không nói, còn cảm thấy đau nhức.

“Chuyện của em gái tôi và Hàn Tôn tôi đã khuyên nó buông tay, mặc dù nó không đồng ý nhưng trong lòng tôi có tính toán, khoảng thời gian này mang tới phiền toái cho cô và Hàn Tôn, thật sự rất ngại.” Cười cứng nhắc nói.

“Không phải tôi đã nói hết rồi à? Nếu anh cảm thấy áy náy thì phiền anh đừng để cô ta xuất hiện trước mặt tôi nữa, anh nên biết tôi không phải là người dễ dàng bắt nạt đâu.” Mấy hôm trước lúc trong công ty đã nói vậy rồi, cô nhớ một rõ hai ràng, thái độ của Mộ Hòa Húc khi đó khác bây giờ.

Càng như thế cô mới càng để ý, nhất là sau khi cô biết rõ chuyện kia.

Cô chậm rãi buông tách café trong tay xuống, lạnh lùng nhìn anh ta, “Tính cách em gái anh thế nào sao anh không biết? Nếu cô ta học được cách buông tay thì đã làm từ mười mấy năm trước còn chờ tới bây giờ làm gì.” Mày rậm nhíu chặt, “Tôi thật sự không rõ mục đích của tổng giám đốc Mộ làm vậy để làm gì? Là muốn tôi thả lỏng phòng bị? Hay là.....”

“Tiểu thư Cố, cô hiểu lầm rồi.” Mộ Hòa Húc vội cắt ngang lời cô.

“Phiền tổng giám đốc Mộ gọi tôi là phu nhân Bách Lý hoặc là thiếu phu nhân Bách Lý.” Khóe miệng châm chọc càng lúc càng rõ nét, “Không nghĩ tới người như tổng giám đốc Mộ mà trí nhớ kém ghê, xem ra lâu rồi tổng giám đốc Mộ không uống canh bổ.”

Người trông thành phố D có thói quen, nhất là uống ít canh súp hoặc canh thuốc bắc để bồi dưỡng thân thể.

“Liều mạng làm việc nhưng cũng vô dụng, có những thứ cuối cùng sẽ có trong sinh mạng, có những thứ mặc kệ anh cố gắng thế nào cũng không có trong cuộc sống của mình.” Đôi mắt màu hổ phách như ngọc lưu lý sắc bén nhìn thẳng vào anh ta.

Sắc mặt Mộ Hòa Húc rõ ràng hơi giật mình, sau đó mới cười, “Cảm ơn phu nhân Bách Lý quan tâm, nhưng tôi không hiểu rõ ý của phu nhân Bách Lý lắm.” Ánh mắt không hiểu nhìn Cố Tuyết Y. LQĐIÊN

Khóe miệng Cố Tuyết Y cười lạnh nhạt không thay đổi.

Thật là một người đa mưu túc trí.

“Hôm nay tổng giám đốc Mộ tìm tôi không phải để nói mấy lời này đấy chứ?” Nếu nói lời quá rõ ràng thì chẳng phải tất cả đều không ý nghĩa gì nữa sao? Cô cho rằng anh ta sẽ nói chuyện kia, xem ra....

“Vậy phu nhân Bách Lý hi vọng tôi nói cái gì?”

“Anh muốn nói gì, trong lòng anh tự hiểu.” Anh ta muốn đánh Thái Cực quyền (Ý là không nóng vội), vậy cô cũng sẽ đánh với anh ta.

“Không hiểu.”

“Sao anh trùng hợp theo mẹ Hàn Tôn tới thành phố D?” Vấn đề này chỉ sợ ngoài cô ra thì chẳng ai hỏi anh ta.

“Phu nhân Bách Lý nói chuyện thật sự rất buồn cười.” Đồng tử Mộ Hòa Húc tràn ý cười nhìn cô, lưng dựa sát sofa, “Tôi và phu nhân tới thành phố D chẳng qua là chuyện tình cờ, hơn nữa nhà hai chúng tôi rất gần gũi, tôi và phu nhân đến thành phố D thì cũng không có gì kỳ lạ chứ?”

“Có lẽ anh nói đúng, nhưng tại sao trước kia anh lại xuất hiện ở thành phố D? Những chuyện này anh giải thích thế nào?” Ánh mắt sắc sảo âm u lạnh lẽo nhìn anh ta, trong thoáng chốc khí chất cao quý trên người cô tản ra làm người ta hít thở không thông, nếu không phải Mộ Hòa Húc có phòng bị với cô, chỉ sợ anh ta thua cô trên phương diện này mất.

Sắc mặt anh ta dịu dàng, khóe miệng cong lên, “Tôi không biết phu nhân Bách Lý đang nói gì, từ nhỏ tới lớn tôi đều ở bên Pháp, đây cũng là lần đầu tiên tôi tới thành phố D, có thể cô làm chẳng?”

“Làm?” Trên mặt cô không hề hoang mang, mặt không biểu tình, “Sao tôi lại không biết nhỉ? Có người nói cho tôi biết, lúc trước anh đã tới thành phố D, hơn nữa là trước khi tôi gặp chuyện không may.” Nếu như không phải tập tài liệu đêm kia, chỉ sợ cô chẳng nghĩ tới những chuyện này.

Rõ ràng Mộ Tâm Nghiên ngu xuẩn hơn người, sao lại nghĩ ra kế hoạch bắt cóc cô? Hơn nữa kế hoạch lại tỉ mỉ như vậy, thì ra là có người giở trò quỷ sau lưng.

“Vậy ý tứ của phu nhân Bách Lý là nói... Chuyện cô bị bắt cóc là tôi làm đúng không?” Giọng điệu hơi cao, hỏi. Nhưng biểu hiện trên mặt vẫn ấm áp như cũ, ấm áp giống ánh mặt trời ngoài kia.

Khuôn mặt tinh xảo lạnh nhạt nhìn anh ta, “Không phải à?” Đã nói rõ như vậy cô cũng chẳng sợ đắ tội Mộ Hòa Húc.

“Phu nhân Bách Lý, cô thật sự hay nói giỡn.”

“Anh đã xuất hiện hiện tượng lặp lại lời nói.” Cô nhìn anh ta, lạnh nhạt nhắc nhở anh ta.

Sắc mặt Mộ Hòa Húc bỗng cứng đờ, tựa như giờ mới phát hiện ra vấn đề này.

Hết chương 32

Quyển 4 - Chương 33

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cố Tuyết Y như thể không nhìn thấy vẻ mặt cứng ngắc của anh ta, lạnh nhạt nói, “Bình thường người như vậy càng muốn che giấu chuyện gì đó mới có tật biểu hiện như thế, tổng giám đốc Mộ là người thông minh lẽ nào lại không biết?” LQĐ

Một câu kia như chiếc búa sắt hung hăng đập vào tim anh ta, dội ra cảm giác đả kích.

“Tôi không phải là người dễ đối phó như trong tưởng tượng của tổng giám đốc Mộ đâu.” Đặc biệt sau khi cô biết chuyện kia, mai này cô sẽ càng khó để người ta đối phó mình, cô có người cô cần bảo vệ.

Cố Tuyết Y chậm rãi ngã ra sau, lưng dựa vào sofa mềm mại, đồng tử cao ngạo lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống anh ta, “Anh và mẹ Hàn Tôn có chủ ý gì tôi đều một rõ hai ràng, Hàn Tôn càng biết rõ hơn, anh ấy không có động thái gì là vì anh vốn chẳng xứng để anh ấy ra tay, với anh ấy mà nói ra tay với các người chỉ làm dơ tay anh ấy mà thôi.”

“Phu nhân Bách Lý nói hơi quá đáng đấy.” Mộ Hòa Húc nhanh chóng tỉnh táo lại, đôi mắt lạnh lùng.

Đây là lần đầu tiên anh ta biểu lộ như vậy trước mặt người ngoài, chỉ sợ ngay cả chính anh ta cũng không phát hiện ra, dù sao anh ta gặp phải nhân vật không hề dễ đối phó.

“Cho dù quá đáng thì tôi cũng sẽ nói vậy.” Cố Tuyết Y thản nhiên cười lạnh đối mặt với anh ta.

Bỗng đồng tử Cố Tuyết Y liếc thấy bóng dáng cao ngất, khoe miệng cô cười dịu dàng.

Theo tiếng bước chân truyền tới, Mộ Hòa Húc quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy bóng dáng lạnh lùng của Bách Lý Hàn Tôn từ từ đi tới trước mặt họ, anh trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Cố Tuyết Y, ánh mắt kiêu căng lộ khí phách vương giả bẩm sinh, anh nhìn Mộ Hòa Húc, giọng nói lạnh không thể lạnh hơn, “Thân là bạn tốt sao hẹn vợ tôi mà không báo cho tôi biết một tiếng hả?” Ngay cả Tiểu Vi cũng bị vút lại. Anh trở về văn phòng không thấy bóng dáng xinh đẹp đâu nữa, trước tiên đi tìm cô, cả Tiểu Vi cũng không biết cô đi hướng nào, may mà có người nhìn thấy họ ở gần đây, anh mới chạy tới. “Cho dù tôi bận cỡ nào cũng sẽ cùng cô ấy tới gặp cậu.” Bách Lý Hàn Tôn như đang tuyên bố cô là của anh, cánh tay bá đạo kéo cô vào trong ngực, đôi mắt nhìn cô như kem trong mùa hè, tất cả đều tan hết, ánh mắt nhìn Mộ Hòa Húc thì lại có cảm giác như tuyết trong mùa đông giá lạnh.

Khoảnh khắc đó ánh mặt trời như lạnh xuống.

Sắc mặt ôn hòa của Mộ Hòa Húc không nén được giận, vội lảng sang chuyện khác, “Hàn Tôn, cậu hẳn nên về thăm phụ nhân, ngài ấy....”

“Đó là chuyện gia tộc Bách Lý tôi.” Ý là không tới lượt người ngoài như cậu tới can thiệp, anh muốn về thăm Cổ Thục Anh hay không là chuyện của anh.

“Ngài ấy là một người phụ nữ không dễ dàng gì, vừa phải đối phó với các trưởng bối trong nhà, vừa phải.....”

“Là bà ta xả giận với cậu sao? Hay là nói cậu đang thương hại bà ta? Nếu cậu thật sự cảm thấy bà ấy đáng thương vậy thì cậu có thể làm con trai bà ấy.” Cầm kiêu căng thoáng châm chọc, “Tin rằng bà ta sẽ vô cùng cao hứng khi có đứa con trai như cậu, dù sao những năm gần đây thời gian cậu ở chung với bà ta tương đối nhiều, người không biết chuyện lại cho rằng tôi và bà ta chẳng qua chỉ là một người xa lạ.”

“Hàn Tôn!” Ngón tay Mộ Hòa Húc dưới đáy bàn nhanh chóng xiết chặt, giọng không kiềm chế được cứng đờ, tựa như đang kiềm chế cơn giận điên cuồng, “Đùa như vậy chẳng buồn cười chút nào, ngay cả mấy lời hôm nay phu nhân cậu nói cũng vậy.” Ánh mắt vừa không biết nên làm thế nào vừa quan tâm khóa chặt hai người, “Rốt cuộc các người làm sao vậy? Hay là ai nói gì đó trước mặt hai người làm hai người hiểu lầm chúng tôi?”

Trong nháy mắt Cố Tuyết Y nhíu mày, mặt Mộ Hòa Húc không phải dày bình thường.

Sau đó điện thoại thúc giục Mộ Hòa Húc rời đi.

Về mặt hai người Cố Tuyết Y và Bách Lý Hàn Tôn không biểu hiện gì nhiều, tựa như đã đoán trước anh ta sẽ có động tác như vậy.

Sau lần nói chuyện kia chấm dứt, thời gian dường như trôi rất yên bình, đồng thời cũng nghênh đón hôn lễ của Tuyết Y và Hàn Tôn.

Thời tiết hôm nay vô cùng sáng sủa, ánh nắng rực rỡ, thời tiết cũng đã hết lạnh, chỉ mặc một bộ quần áo là ổn, buổi tối thì thời tiết hơi lạnh hơn.

Trong phòng nghỉ của cô dâu.

Cố Tuyết Y mặc một chiếc váy cưới không tay, chiếc váy cưới trắng tinh, trên làn váy đính đầy pha lê, tôn lên làn da trắng nõn của cô càng thêm trắng.

Tóc được búi lên, đầu đội khăn voan che mắt.

Hôm nay khuôn mặt trắng ngà nhìn thế nào cũng thấy rất đổi xinh đẹp.

Vương Tiểu Vi nhìn miết vào trong gương, cô cũng bị Cố Tuyết Y trong gương hấp dẫn, thỉnh thoảng lại thất thần.

Đột nhiên cửa phòng bị gõ vang.

Tiểu Vi quay đầu lại lên tiếng mời vào.

Cố Tuyết Y nhìn trong gương thấy người đi vào là Nhan Mộng Lam.

“Xin chào tiểu thư Nhan!” Vương Tiểu Vi rất có lễ phép chào hỏi ngay.

Khuôn mặt Nhan Mộng Lam mỹ lệ, con ngươi đen nhánh chứa ý cười, khiến cả người cô tràn đầy sức sống, khí thế nữ vương cao cao tại thượng ngày trước trở nên có hơi thở người thường, tựa như thiên sứ gặp người trần, không còn lạnh lùng nữa.

Cô nhìn Cố Tuyết Y, trong mắt không che giấu được kích động và cảm động, cảm thấy người gả đi là cô chứ không phải chị họ, tay nhẹ nhàng đặt lên cánh tay non mịn của Cố Tuyết Y, ánh mắt hai người cùng xuất hiện trong gương.

“Hôm nay chị đẹp quá! Là cô dâu đẹp nhất từ trước tới giờ em từng

nhìn thấy.” Trong suy nghĩ của cô, Tuyết Y vĩnh viễn không ai có thể thay thế.

Cố Tuyết Y đưa tay đặt trên lưng cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Cô biết Mộng Lam không nữa.

“Mấy người dì đâu? Hôm nay thật sự để họ vất cả rồi.” Cô không gửi thiệp mời cho mấy người bên nhà Cố Minh Hải, vì để cô đứng được vào gia tộc và công ty dưới danh nghĩa Bách Lý, người nhà dì đã cố thể hiện vô cùng vẻ vang, ngay cả chuyện cần người làm mẹ làm, dì cô cũng làm cho.

Mẹ nuôi cô là Giang Hiểu Cầm và dì cô hai người mới quen đã thân, tựa như chị em tốt nhiều năm không gặp, hai người vô cùng căng thẳng chuyện của cô.

Cả ngày không thấy bóng dáng hai người đâu.

“Nếu mẹ em nghe câu chị nói nhất định sẽ rất đau lòng.” Quá khách sáo, chẳng hề giống người thân.

Cố Tuyết Y lặng lẽ nở nụ cười, đồng tử màu hổ phách sáng như ngọc lưu ly, tựa như điểm xuyết cho cả bầu trời, “Em không bận gì à?”

“Không, bây giờ ngoài kia đã có mẹ nuôi của chị ở đó, mẹ em cũng không cần em sờ vào, bà ấy bảo em tới ở với chị.”

Nhan Mộng Lam ngồi xuống ghế mà Vương Tiểu Vi vừa đưa tới, ngồi kế bên Cố Tuyết Y, cánh tay móc vào tay Cố Tuyết Y như lúc còn bé, cô khẽ dựa vào vai Tuyết Y, đôi mắt vẫn không rời khỏi chiếc gương.

Cố Tuyết Y duỗi tay vuốt ve khuôn mặt mỹ lệ kia, mềm mại như gió xuân thổi qua.

“Chị chỉ là lập gia đình thôi mà, cũng không phải chúng ta không gặp nhau nữa đâu.”

Hết chương 33

Quyển 5 - Chương 34

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lại thiếu một khúc của chương này... hic!

“Thì ra tổng giám đốc Trương có thói quen vây quanh phụ nữ uống rượu.” Tròng mắt Nhan Mộng Lam hờ hững nhìn anh ta, lạnh lùng châm chọc anh ta. LQĐ

Trương Dịch Dương đã có vài phần men say, miệng chu lên như đứa trẻ, đồng tử mờ mịt nhìn Nhan Mộng Lam, cười hề hề, “Thì ra em ở đây.” Anh ta bổ nhào ôm Nhan Mộng Lam, siết chặt, “Anh sẽ không buông tay nữa, em cứ trốn tránh anh, hại anh đau lòng khổ sở, chẳng lẽ anh làm chưa đủ nhiều sao?”

Mùi rượu xộc vào mũi Nhan Mộng Lam, cô hơi nhú mày, thấy gò má Trương Dịch Dương hơi đỏ, trong mắt không tự chủ hiện vẻ trách móc, “Rốt cuộc anh uống bao nhiêu rượu hả?” Có thể khiến người từ trước tới giờ không hay say, say thành bộ dạng này.

“Anh không biết.” Hình như Trương Dịch Dương đau đầu, không thoải mái nhú mày, rất giống một đứa trẻ làm nũng, rúc vào cổ Nhan Mộng Lam, hơi thở nóng rực không ngừng tuôn ra, tựa như than nóng bỏng tay làm Nhan Mộng Lam liên tục trốn tránh hơi thở nóng bỏng này, nhưng cô cũng sợ anh ta sẽ ngã xuống.

“Anh cũng chẳng nhớ anh uống bao nhiêu ly nữa, chỉ biết là anh càng uống thì trong đầu đều là em, không xua đi được, lại càng muốn uống....” Trương Dịch Dương say mềm chân đứng không vững,

nhưng anh ta vẫn rất đổi mẫn cảm, theo bản năng sợ Nhan Mộng Lam rời khỏi anh ta, hai tay anh ta ôm chặt eo Nhan Mộng Lam.

Khuôn mặt mỹ lệ lạnh lùng của Nhan Mộng Lam hơi dịu xuống, gò má ửng hồng như một đóa hoa tươi thắm.

Dường như vách tường trong lòng sụp đổ từng chút, trái tim không khỏi mềm xuống.

Khoảnh khắc này, trong đầu cô hiện lên hình ảnh khác thường.

Vẻ mặt dịu dàng lập tức lạnh xuống, ánh mắt mang theo vài phần sắc bén, cầm cương lên, “Anh không có chuyện gì sao nói chuyện giữa chúng ta cho chị họ tôi? Chẳng lẽ anh không biết như vậy sẽ ảnh hưởng tới tâm tình chị ấy sao?”

“Có sao?” Vẻ mặt nghi hoặc nhìn cô, như đang cố nhớ lại nhưng càng giống như vô tội.

“Anh nói đi?” Ánh mắt Nhan Mộng Lam cảnh cáo nhìn anh ta, âm cuối kéo dài.

“Thật xin lỗi!” Đột nhiên Trương Dịch Dương như đứa bé làm sai chuyện, hơi cúi đầu, mím môi, “Hình như anh càng làm càng hư chuyện.” Mặc kệ anh ta làm gì, hình như đều khiến cô tức giận, bây giờ anh ta không biết nên làm gì, hoặc là nói gì mới khiến cô thay đổi cái nhìn với anh ta.

Anh ta ngẩng đầu lên, ánh mắt mông lung nhìn Nhan Mộng Lam, tựa như nhìn mãi không đủ, nhìn mãi không chán, cho đến khoảnh khắc chết vẫn muốn nhìn cô, “Rốt cuộc anh phải làm thế nào em mới thích anh? Không ghét anh? Chỉ cần em nói anh sửa ngay, cho dù em muốn anh sửa thành dạng gì anh đều bằng lòng, chỉ cần.....” Em có

thể thích anh.

“Anh thay đổi thế nào thì cũng chẳng thay đổi bản tính vốn có của anh, anh đừng thay đổi gì cả.” Cô không muốn sau này anh ta sẽ oán giận cô, ai cũng có tính cách riêng, chỉ là tính cách giữa họ không hợp nhau.

“Em đừng nói giữa chúng ta không hợp gì đó, chúng ta không ở cùng một chỗ sao em biết anh không hợp với em?” Cuối cùng dưới tình huống rườm rà còn thúc đẩy, Trương Dịch Dương bùng nổ, quơ tay, giọng nói cũng lớn hẳn.

Bởi vậy khiến không ít người chú ý tới họ, có mấy vị khách vừa liếc thấy là Trương Dịch Dương vội dời tầm mắt sang chỗ khác, có mấy vị khách chưa từng nhìn thấy Trương Dịch Dương nên nhìn qua bọn họ.

Đôi mắt Nhan Mộng Lam lạnh lùng nhìn lại đám người kia, đám khách bắt gặp ánh mắt cô thì kinh hãi vội dời tầm mắt.

“Hai người muốn ôm ôm ấp ấp thì cũng phải tránh đi chứ, cho dù muốn trao đổi với nhau thì cũng phải tìm chỗ kín đáo cho thôi.” Liễu Mỹ Yến nghe xôn xao nên chạy tới, thấy Trương Dịch Dương say khướt lập tức chau mày, giọng trách móc nói với Nhan Mộng Lam, “Đã say thành bộ dạng như vậy còn không biết dìu Dịch Dương đi nghỉ ngơi, con không nên quên hôm nay là ngày Tuyết Y kết hôn, mọi hành động hôm nay của con đều đang đại diện cho mặt mũi Tuyết Y sau này ở nhà Bách Lý đó.”

“Con hiểu ạ.” Nhan Mộng Lam nhìn Liễu Mỹ Yến, lập tức chuyển qua nhìn chăm chăm Trương Dịch Dương. Đều do anh ta, nếu anh ta không say mềm thì cô cũng chẳng bị mắng.

Từ sáng sớm nay vừa rời giường, trên đường đi mẹ cô cứ dặn dò cô hành động lời ăn tiếng nói phải có phép tắc, không thể để người khác nắm được điểm yếu, lỗi tai cô nghe đến mọc kén luôn rồi.

“Hiểu rồi thì còn không mau dìu Dịch Dương đi nghỉ ngơi?”

Ngũ quan mỹ lệ của Nhan Mộng Lam lạnh xuống, hai tay dìu Trương Dịch Dương đi về phía phòng nghỉ mà khách sạn sắp xếp cho người thân.

Trương Dịch Dương bước lảo đảo, có mấy lần sắp ngã xuống được cô mạnh mẽ kéo lại.

Liễu Mỹ Yến nhìn họ, thầm nghĩ: Dịch Dương, cơ hội ta cũng đã tìm giúp con, con phải nắm chắc cơ hội đó!

Ánh mặt trời giữa trưa, bản nhạc kết hôn vang lên, dưới tiếng vỗ tay của khách khứa, Nhan Cảnh Minh và Tiêu Như Thiên dìu hai bên Cố Tuyết Y chậm chậm đi tới.

Áo cưới không tay trắng tinh khiết, trên làn váy gắn đầy pha lê, khoe miệng cười như những vì sáng làm đẹp cả bầu trời đêm.

Khí chất lạnh nhạt ngày thường không còn, thay vào đó thêm vài phần hạnh phúc và e ấp thiếu nữ.

Đôi mắt màu hổ phách như nước sông trong suốt thấy đáy, dưới ánh mặt trời, sáng rực chói mắt.

Bách Lý Hàn Tôn cầm hoa tươi đứng sân khấu, thân hình cao ngất, ánh ngược nghiêng ngả, đôi mắt màu mực căng thẳng, trong lòng anh không khống chế được run rẩy. Cuối cùng, dưới sự chứng kiến của mọi người anh cũng đã có được cô, từ nay về sau người đứng

bên cạnh anh vĩnh viễn là cô.

Làn váy trắng muốt buông lỏng trên thảm đỏ, Cố Tuyết Y từng bước đi về phía anh.

Theo tiếng vỗ tay nhiệt liệt, cô đi tới trước sân khấu.

Tiêu Như Thiên giao một tay cô cho Bách Lý Hàn Tôn, vẻ mặt trịnh trọng nhìn Bách Lý Hàn Tôn, “Ta giao phó con gái yêu của ta cho con, ta hi vọng cả đời này con xem nó như bảo bối để yêu thương, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho con.”

Bách Lý Hàn Tôn cũng không còn lạnh lùng như ngày trước, khoe miệng kiềm chế cong lên nhìn Tiêu Như Thiên, đồng tử thâm thúy hiện vẻ nghiêm túc, giọng hùng hồn nói, “Ba yên tâm, con sẽ đối tốt với cô ấy cả đời, yêu cô ấy cả đời.” Thậm chí ngay cả kiếp sau anh vẫn yêu cô.

Tay nắm tay cô vô thức siết chặt, trong lòng thầm nghĩ: Nắm tay nhau đến chết, đầu bạc răng long.

Cô đưa mắt nhìn sâu vào anh, ngón tay trong suốt xiết lại tay anh.

“Mặc dù nó là cháu gái ta, nhưng ta đối xử với nó như con gái ruột.” Nhan Cảnh Minh đưa cánh tay còn lại chậm rãi mang theo ý không nỡ rời xa đặt trong tay Bách Lý Hàn Tôn, “Con phải đối xử tốt với nó, từ nhỏ đến lớn nó là cô gái rất lương thiện, ta hi vọng con không phụ lòng một cô gái lương thiện như thế.” Nhìn Cố Tuyết Y, ông lại không tự chủ nhớ tới trước kia. Trước đó khi ông còn là một tên nhà nghèo, nếu không có Liễu Mỹ Ngọc mẹ Tuyết Y giúp đỡ, chỉ sợ bây giờ ông và Mỹ Yến không thể ở cùng nhau.

Công ơn của Liễu Mỹ Ngọc, cả đời này ông không thể quên, đáng

tiếc Liễu Mỹ Ngọc tự sát vì tên khốn nạn như Cố Minh Hải, loại người như Cố Minh Hải hoàn toàn không đáng giá để bà làm vậy.

Bách Lý Hàn Tôn nắm lấy tay cô, hai người cùng tiến lên trước.

Trước sân khấu, mục sư mặc hai màu đen trắng kết hợp đeo vòng cổ thập tự giá, trong tay cầm quyển Kinh thánh dày cộm.

“Tiên sinh Bách Lý Hàn Tôn, ngài có nguyện cho dù sinh lão bệnh tử, nghèo khó hay giàu sang đều nguyện ý ở cùng một chỗ với tiểu thư Cố Tuyết Y không?” Về mặt mục sư nghiêm túc nhìn Bách Lý Hàn Tôn hỏi.

.....

Đại sảnh xa hoa, đèn chùm pha lê khổng lồ, sofa cổ xưa, trên tường treo những bức tranh nổi tiếng, đèn tường màu vàng nhạt, mờ ảo, cảm giác lạnh lẽo bao trùm.

Bùi Khê Minh ngồi trên sofa, nhìn màn hình LCD truyền hình trực tiếp lễ cưới của Bách Lý Hàn Tôn và Cố Tuyết Y.

Trái tim lan tràn cảm giác đau đớn từng đợt, cảm giác đau này khiến anh thật sự không chịu được, anh cầm điều khiển tắt TV, sau đó điều khiển bị anh hung hăng ném xuống đất, tan thành từng mảnh.

Hai tay bưng khuôn mặt xinh đẹp đa sầu.

Đột nhiên tiếng bước chân truyền tới, anh thả lỏng tay, đứng lên, xoay người bước lên cầu thang.

“Cố Tuyết Y cũng đã như vậy rồi, chẳng lẽ anh chưa từ bỏ ý định sao?” Lâm Hiểu Mạt lập tức lên tiếng.

Bước chân anh hơi do dự, có thể thể nhìn ra trong lòng anh đang mâu thuẫn và đau đớn, anh hơi xoay mặt qua, giọng lạnh như băng, “Không cần cô quản.”

“Vì sao không cần quản anh? Anh có biết bộ dạng anh như người chết thật sự khiến người ta thấy vô cùng đau lòng.” Cô ta bước về phía anh, đối mặt với anh, “Em không muốn anh cứ tiếp tục như vậy, anh không phải là thiếu chủ Bách Lý, anh đau khổ sẽ khiến em đau lòng, Cố Tuyết Y cô ta thì không có cảm giác, chắc chắn cô ta không để ý anh có đau khổ hay không, đối mặt với người như vậy vì sao anh vẫn chưa chịu từ bỏ ý định? Trong mắt hiện vẻ đau đớn, khóa chặt ngũ quan yêu nghiệt của anh, tựa như hận không thể móc hết tim gan ra cho anh xem, chỉ hi vọng anh để ý cô ta một chút, chỉ một chút xíu thì dù chết cô ta cũng không nuối tiếc, đáng tiếc cô ta không có được dù chút ánh mắt của anh.

“Tôi còn có việc bận, không có việc gì đừng quấy rầy tôi.” Nói xong, Bùi Khê Minh đầu cũng không quay lại cất bước rời đi.

Nhìn bóng lưng tuyệt tình của anh, trong lòng cô ta tràn cảm giác đau đớn., tựa như trong nháy mắt muốn cướp hết tất cả hơi thở của cô..... Đau quá.

Hiện trường hôn lễ.

“Tôi đồng ý.” Giọng trầm thấp mang theo vài phần run rẩy không dễ dàng phát hiện, chỉ có Cố Tuyết Y cảm nhận được, cười đáp lại anh.

Đồng thời, mục sư cũng lặp lại mấy lời vừa nói với Bách Lý Hàn Tôn nói với cô.

Một thân quần áo màu trắng, kiêu ngạo bẩm sinh thể hiện vô cùng

ting tế, căng thẳng nhìn cô.

“Tôi đồng ý.” Giọng trong veo như nước, nhàn nhạt.

Tiếng vỗ tay vang lên.

“Nếu như khách khứa đang ngồi đây không ai phản đối, vậy thì tôi tuyên bố họ chính thức trở thành....”

“Tôi phản đối!” Giọng nói không lớn không nhỏ, vừa vặn đủ để mọi người nghe một rõ hai ràng.

Đám khách khứa, đám người Nhan Mộng Lam và Tiêu Nhã Mạn nghe thấy vội nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Mộ Tâm Nghiên mặc một bộ váy đen gợi cảm đi giày cao gót chậm rãi bước tới, trong tay còn cầm một bọc nhỏ.

“Tôi phản đối bọn họ kết thành vợ chồng, tôi mới là cô dâu của anh Bách Lý, Cố Tuyết Y cô vốn không phải, cô chính là một người phụ nữ xấu xa, người phụ nữ xấu xa chuyên môn đoạt chồng chưa cưới của người khác.” Vẻ mặt Mộ Tâm Nghiên dần vặn vẹo, ánh mắt độc ác nhìn Cố Tuyết Y, vì cô ta vô cùng kích động, phần da thịt từ cổ trở xuống nổi đầy gân xanh.

Hết chương 34

Quyển 5 - Chương 35: Đại kết cục

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Gân xanh nổi dài như rấn lục độc, tựa như bất cần một chút sẽ nhào lên cắn người. LQĐ

Ngũ quan kiêu căng của Bách Lý Hàn Tôn lạnh như núi băng tích tụ nhiều năm, ánh mắt sắc bén nhìn mục sư, “Tiếp tục!”

Mục sư giật mình bừng tỉnh, đôi mắt sợ hãi nhìn Bách Lý Hàn Tôn, “Cô dâu..... Cô dâu chú rể trao nhẫn cưới.” Nói xong mắt không dám nhìn Bách Lý Hàn Tôn, bực gỗ trên sân khấu vừa vặn che khuất hai chân run rẩy của ông ta.

Đôi mắt màu hổ phách của Cố Tuyết Y lặng lẽ nhìn anh, nhìn anh từ từ đeo nhẫn vào ngón áp út của cô.

Cô cầm một chiếc nhẫn kiểu nam lên, chậm chậm đẩy vào ngón áp út của anh.

Dường như họ đã quên sự tồn tại của Mộ Tâm Nghiên.

Chúng kiến họ trao nhau nhẫn cưới - vật tượng trưng họ là vợ chồng, ánh mắt Mộ Tâm Nghiên dần trở nên vặn vẹo trước nay chưa từng có, thân thể dần dần bắt đầu run rẩy, chưa bước được đã bị hai nhân viên bảo vệ ngăn cản.

Ánh mắt Mộ Tâm Nghiên trở nên ác độc, khuôn mặt méo mó làm

người ta thấy mà buồn nôn.

“Bây giờ chính thức tuyên bố....”

Bỗng nhiên đèn chùm pha lê rục rở trên trần nhà rơi xuống như bão tuyết, khiến mọi người kinh hãi.

Vẻ mặt Nhan Mộng Lam lạnh lùng rớt cuộc thay đổi, ánh mắt như bò cạp cảnh giác nhìn Mộ Tâm Nghiên.

Ngũ quan ngọt ngào của Tiêu Nhã Mạn tái nhợt như tờ giấy, nếu Lăng Hi Dạ không ngồi bên cạnh cô, hai tay cầm chặt tay cô, chỉ sợ cô bị dọa ngất mất.

Tay Mộ Tâm Nghiên nắm chặt cây súng chỉ vào mấy người Bách Lý Hàn Tôn đứng trên sân khấu, ánh mắt cảnh cáo nhìn mục sư, “Nếu ông dám tuyên bố tiếp thì tôi đây cho ông rời khỏi thế giới này.” Anh Bách Lý là của cô ta, cô ta không chiếm được thì Cố Tuyết Y cũng đừng nghĩ sẽ có được.

Mục sư run rẩy, hai chân lập tức lùi về sau, nếu sớm biết ông ta chủ trì hôn lễ nguy hiểm như thế này, đánh chết ông ta cũng không tới chủ trì.

Ánh mắt sắc bén lại lạnh lẽo rơi trên người ông ta.

Ông ta nhìn qua, thiếu chút nữa dọa chết ông ta rồi.

Ánh mắt như vậy khiến ông ta cảm thấy hít thở không thông.

Mục sư kiên trì, nặn ra nụ cười cứng ngắc đến không thể cứng hơn, “Bây giờ tuyên bố hai người trở thành vợ chồng.”

Khi Mộ Tâm Nghiên chuẩn bị nổ phát súng thứ hai thì đám khách khứa chạy tán loạn khắp nơi như chim sợ nả, có một số bị ngã xuống rồi bị mấy khách khác giẫm lên để chạy trốn, trong giáo đường lập tức truyền tới tiếng thét chói tai và tiếng khóc lóc inh ỏi, không tiếc đẩy hình ảnh hôn lễ này thêm phần đặc sắc cho người khác nhìn.

Dường như nhân viên bảo vệ đã đoán trước xảy ra hình ảnh như vậy, bọn họ không chút hoang mang cản trước mặt Mộ Tâm Nghiên, muốn cướp súng trong tay Mộ Tâm Nghiên.

Cứ như vậy ba người xảy ra xung đột, đột nhiên tiếng súng vang lên.

Chỉ thấy thân thể Mộ Tâm Nghiên không ngừng lùi về sau, bụng xuất hiện một lỗ thủng, máu tươi tuôn ra, đôi mắt khó có thể tin trọn trừng, thân hình chậm rãi ngã xuống, khiến tiếng thét của đám khách khứa có thể ghi vào sách kỷ lục mới.

Mộ Hòa Húc vội vã chạy tới cửa giáo đường, vừa vặn chứng kiến cảnh Mộ Tâm Nghiên ngã xuống.

Sắc mặt ngẩn ra, không tự chủ dừng bước, không thể tin nhìn Mộ Tâm Nghiên nằm dưới đất, máu không ngừng chảy, tựa như anh ta đang nhìn thấy suối phun.

Dường như qua rất lâu, trong mắt anh ta dần tụ sự phẫn nộ trước nay chưa từng có nhìn Bách Lý Hàn Tôn trên sân khấu.

“Bách Lý Hàn Tôn, sao cậu có thể giết chết Tâm Nghiên? Nó yêu cậu như vậy, cậu....” Nói xong, anh ta chạy tới ôm Mộ Tâm Nghiên, hai tay kéo Mộ Tâm Nghiên đã tắt thở vào trong ngực, thân thể run rẩy kịch liệt, “Tâm Nghiên... Chúng ta về nhà được không? Sao em có thể ngu ngốc cho rằng cậu ta sẽ thích em? Tâm Nghiên....” Nước mắt đau lòng chảy xuống.

Cố Tuyết Y lạnh nhạt nhìn Mộ Tâm Nghiên, hờ hững quay đầu nhìn Bách Lý Hàn Tôn vừa lên chức chồng, “Nước mắt của anh ta tới đúng lúc ghê.”

Bách Lý Hàn Tôn ôm eo cô, “Em phải nói sao cậu ta xuất hiện đúng lúc ở đây.” Anh nhớ không mời anh ta mà.

Ánh mắt cô hơi ngẩn ra, thì ra là không mời mà tới, chứng tỏ có kế hoạch mà tới, vậy có phải chờ lúc nữa sẽ có người đổ thêm dầu vào lửa giống như trong phim vẫn diễn không?

Tò mò ghê.

“Chuyện này là sao? Giọng phụ nữ uy hiếp lạnh lùng vang lên ngay sau khi Cố Tuyết Y dứt lời một giây.

Cổ Thục Anh nhìn Mộ Tâm Nghiên chảy đầy máu dưới đất, “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra với Tâm Nghiên? Hòa Húc, con nói đi?”

“Tâm Nghiên đã chết rồi.” Giọng hoàn toàn đau đớn trả lời Cổ Thục Anh.

“Cái gì?” Ánh mắt kinh ngạc và bị đá kích, sắc mặt đầu tiên là giật mình, sau đó mới trừng mắt nhìn Cố Tuyết Y, “Là cô, nếu như không phải do cô thì sao Tâm Nghiên lại chết? Đều là lỗi của cô, nếu như không có sự xuất hiện của cô thì Tâm Nghiên không chết, cô chính là hung thủ giết người, nhà Bách Lý sẽ không để người phụ nữ nhẫn tâm như cô vào cửa, cô lập tức cút đi cho cho tôi.” Ngón tay chỉ vào cửa giáo đường.

“Nhà Bách Lý tuy là gia đình quý tộc, không quan tâm bối cảnh gia đình, nhưng đối với người phụ nữ xấu xa và bất hiếu với bố mẹ thì

hoàn toàn không thể chấp nhận, hôn nhân của hai người tôi sẽ không đồng ý, cuộc hôn nhân này hoàn toàn không có hiệu lực.” Bây giờ bất kể thế nào bà ta cũng không thể để Cố Tuyết Y tiến vào gia tộc Bách Lý được.

Nếu như vào được vậy địa vị của bà ta liền....

Bà ta tuyệt đối không cho phép những gì bà ta vất vả mới có được bị Cố Tuyết Y cướp đi.

Dường như Cố Thục Anh sợ đám khách khứa ở đây không tin lời bà ta nói, bà ta đặc biệt bảo Cố Minh Hải đứng ra lên án Cố Tuyết Y.

Cố Minh Hải vừa xuất hiện liền nói Cố Tuyết Y không tốt với ông ta, và thêm mắm dậm muối kể lần trước công ty ông ta không đủ vốn quay vòng Cố Tuyết Y cũng chỉ khoanh tay đứng nhìn, “Tôi biết Tuyết Y nhà tôi không xứng đáng với thiếu chủ Bách Lý, tôi đã bảo nó rời khỏi thiếu chủ Bách Lý, tôi sẽ tìm cho nó một người khác, nhưng nó khăng khăng không nghe, còn nói đoạn tuyệt quan hệ ba con với tôi, các người nói con gái như vậy tôi có thể không đau lòng sao? Hôm nay tôi tới đây là không muốn mọi người bị lừa gạt, hi vọng mọi người có thể nhìn rõ sự thật.”

“Ông vốn đang nói láo.” Liễu Mỹ Yến là người đầu tiên nháy ra phản bác Cố Minh Hải, “Chuyện vốn như vậy, đều là một mình ông nói bừa, rõ ràng là ông không cần Tuyết Y, bỏ mặc Tuyết Y rời khỏi nhà mười năm trời, ông còn lợi dụng Tuyết Y để lừa tiền của Bùi Khê Minh. Từ trước tới nay ông không hề muốn tìm Tuyết Y. Công ty ông không đủ vốn quay vòng, đó là vì ông phạm lỗi, tại sao lại kêu Tuyết Y tới gánh chịu hết tất cả? Mười năm nay nó đâu sống với ông, ông đâu nuôi nó mười năm, dựa vào gì mà nó phải đeo trên lưng món nợ nhiều tiền như vậy? Cho dù là cái máy rút tiền, thì tốt xấu gì ông cũng phải đầu tư tiền vào Tuyết Y chứ, bây giờ ông còn tới trách móc

Tuyết Y là không đúng, tôi chưa từng thấy ai như vậy, cũng chưa từng thấy người đàn ông cực phẩm nào như ông, thật sự là không biết xấu hổ.”

Cố Minh Hải đối mặt với Liễu Mỹ Yến, trong mắt rõ ràng có sự kinh ngạc hoảng hốt, vì đôi mắt Liễu Mỹ Yến thực sự rất giống Liễu Mỹ Ngọc mẹ Tuyết Y, đây cũng là nguyên nhân nhiều năm qua ông ta ít lui tới với nhà họ Tiêu, ông ta gặp Liễu Mỹ Yến sẽ có cảm giác có tật giật mình.

Vốn hôm nay ông ta không muốn, nhưng vì Cố Thục Anh ra điều kiện, ông ta phải bắt chấp ra mặt để “Đối chất.”

Ông ta vội dời ánh mắt chột dạ sang chỗ khác, trong lòng càng sợ đám phóng viên truyền thông tiết lộ chuyện trước kia của ông ta ra ánh sáng.

Từng màn máu từng hiện lên trong đầu óc ông ta.

Liễu Mỹ Yến giễu cợt nhìn Cố Minh Hải, “Đồ vong ân phụ nghĩa, ông chớ quên sở dĩ ông có địa vị như hôm nay đều là do mẹ Tuyết Y chi ấy đưa cho ông, ông lại còn dám ngoại tình bên ngoài, phản bội Mỹ Ngọc, ông quả thực còn không bằng chó, nuôi chó nhìn thấy chủ nhân còn vẫy đuôi, chủ nhân gặp nguy hiểm ít nhất còn biết gầm gừ, ông là người chả biết cọng lông gì sắt.” Nói xong mấy lời cuối, Liễu Mỹ Yến vô cùng kích động, da thịt từ cổ trở xuống đỏ bừng như lá phong.

“Bây giờ ông lập tức rút ngay khỏi chỗ này cho tôi, đây là nơi người như ông không thể tới, nếu không đến tối Mỹ Ngọc sẽ không bỏ qua cho ông.” Ngụ ý là nếu Cố Minh Hải phá hư tiệc cưới của Tuyết Y, đến tối Liễu Mỹ Yến có biến thành quỷ cũng không bỏ qua cho ông ta.

Quả nhiên nét mặt Cố Minh Hải tái hẳn đi.

Đồng tử trong trẻo nhưng lạnh lùng của Cố Tuyết Y lạnh nhạt nhìn Cố Minh Hải, cánh môi mềm mại khẽ cười lạnh, bây giờ mới biết sợ có phải đã quá muộn rồi không? Cho dù hối hận cũng đã muộn, cô sẽ không bỏ qua cho bất cứ người nào tổn thương người của cô.

Ánh mắt Cố Minh Hải bối rối, không tự chủ chống lại tầm mắt Cố Tuyết Y, không ngừng lùi về sau, xoay người, mắt thấy sắp tới cửa ra vào của giáo đường thì có một đám cảnh sát nhanh chóng vọt vào.

Người dẫn đầu đám cảnh sát liếc nhìn Mộ Tâm Nghiên và Mộ Hòa Húc, sau đó nhìn Bách Lý Hàn Tôn, nhìn một lúc, cảnh sát lập tức cứng rắn dời tầm mắt, chuyển sang nhìn Cố Tuyết Y, trong lòng thầm nghĩ: Người đàn ông này không phải là người bình thường, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì ở đây? Mấy người kia đi kiểm tra khách khứa xem có ai bị thương không?”

“Dạ.” Đám cảnh sát cùng đi theo lập tức tản ra.

Qua một hồi truy hỏi, Cố Minh Hải là người đầu tiên bị cảnh sát bắt đi, sau đó mời Mộ Hòa Húc và Cổ Thục Anh đi theo để điều tra.

Mấy người Tiêu Nhã Mạn, Liễu Mỹ Yến, Nhan Mộng Lam lấy xong khẩu cung thì có thể đi.

Từ lúc đó trở đi, Cố Tuyết Y chưa từng gặp lại Cổ Thục Anh và Mộ Hòa Húc, sau đó mới biết thì ra bọn họ là kẻ khả nghi bắt cóc giết người, còn người cung cấp những tài liệu này cho cảnh sát là Bách Lý Hàn Tôn.

Bóng đêm vô cùng yên tĩnh êm dịu, không biết có phải vì nguyên

nhân người xấu đều nhận báo ứng hay không, mà bầu không khí rất yên bình cũng rất thích hợp làm chút chuyện....

Bách Lý Hàn Tôn từ phòng tắm đi ra, vừa lau tóc vừa đi tới cạnh giường.

Nhìn thấy trên giường trống rỗng không có ai, ngay cả mền cũng không chút nhăn nhúm, anh nhíu mày, không chút suy nghĩ xoay người rời khỏi phòng.

Mở cửa thư phòng, Bách Lý Hàn Tôn thấy Cố Tuyết Y ngồi trước máy vi tính, ngón tay gõ phím cực nhanh nhẹn.

Đáy mắt nhanh chóng hiện vẻ bất đắc dĩ và cứng chiều.

“Bà xã, đã trễ như vậy, chúng ta nghỉ ngơi đi.” Anh bước về nơi đang đặt máy tính mà cô đang gõ bàn phím viết tiểu thuyết.

Sau một lúc lâu, Cố Tuyết Y không có phản ứng, tất cả sự chú ý của cô giờ này đều đặt trong tiểu thuyết.

Lúc này trong đầu Bách Lý Hàn Tôn có chút bất mãn cô lạnh nhạt, đồng tử tối tăm lập tức sáng lên.

Khuôn mặt tuần tú chôn ở cổ cô, hai tay không yên phận vuốt ve eo cô.

Cuối cùng Cố Tuyết Y từ trong thế giới tiểu thuyết bứt ra, lạnh mặt không vui nói, “Không thấy em đang gõ chữ à?” Gần tháng nay cô không viết tiểu thuyết, biên tập đã gửi tin cảnh cáo cô rồi.

“Bà xã, em quên hôm nay là ngày gì à?” Anh ngẩng đầu nhìn cô, đồng tử thâm thúy nóng rực muốn bùng nổ.

Cố Tuyết Y lập tức cảm nhận đằng sau không bình thường, nổi giận nói, “Anh ăn uống no đủ đêm phát xuân gì đó... A! Làm gì vậy?” Khoảnh khắc ấy miệng cô đã bị người nào đó bịt kín.

“Đêm muộn là lúc phát xuân!” Vác cô dâu mới trên vai, rời khỏi thư phòng, trở lại phòng ngủ tắt đèn, lăn lên giường!

Nói đùa à, đêm động phòng hoa chúc không động phòng lại đi gõ chữ, ngày mai phải khiến mấy Nhà xuất bản đó đóng cửa hết mới được!

Hết truyện